DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NIGHTFALL

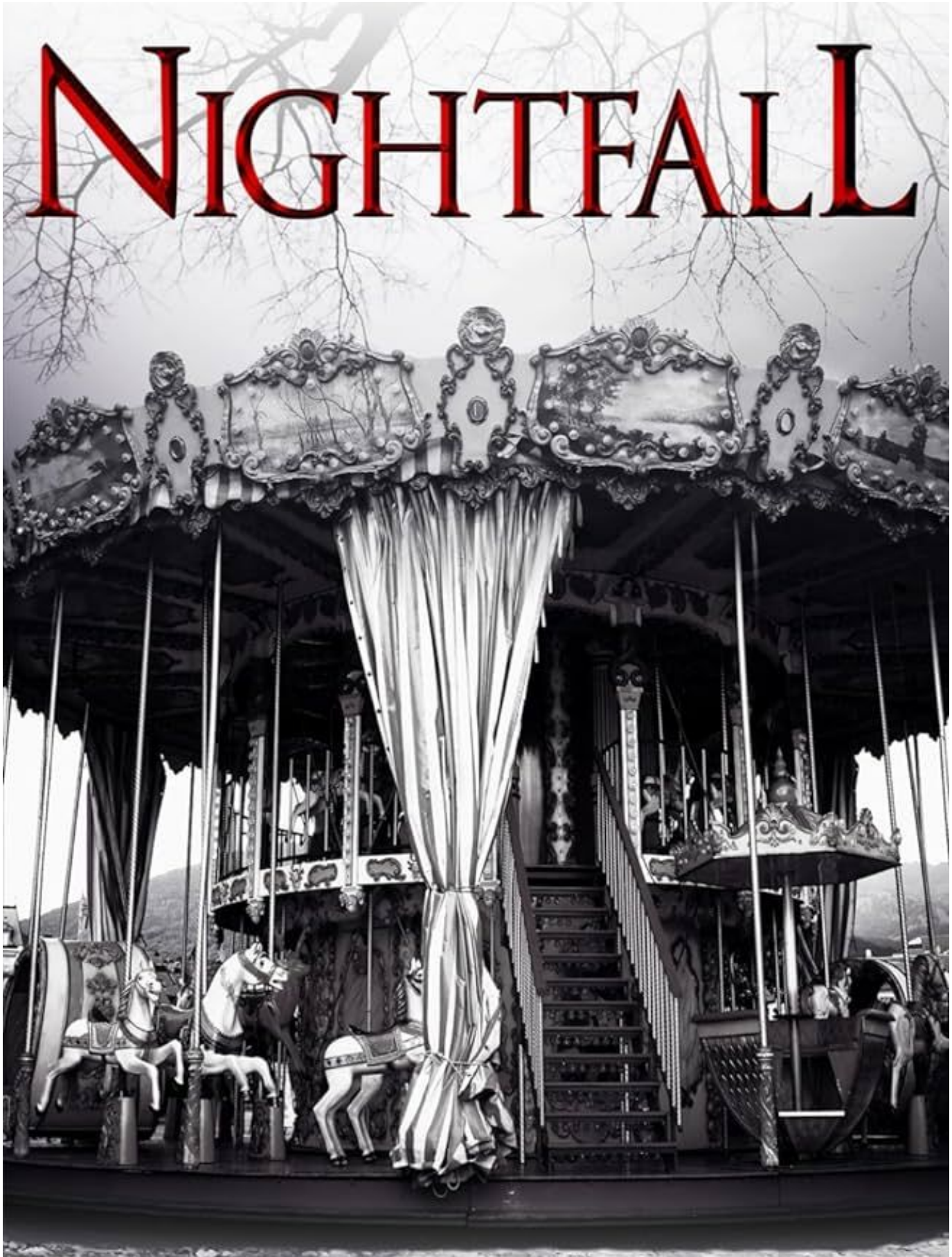

New York Times Bestselling Author

PENELOPE DOUGLAS

Nightfall

PENELOPE DOUGLAS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Penelope Douglas
Telif Hakkı © 2020 Penelope Douglas

Kapak Tasarımı © 2019 Pink Ink

Designs

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Elaine York tarafından Düzeltme ve İç Formatlama, Allusion Graphics, LLC/Yayıncılık veKitap Formatlama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onun için üzülmenize gerek yok. O büyümeyi seven türden biriydi. Sonunda kendi özgür iradesiyle diğer kızlardan bir gün daha çabuk büyüdü."
-J.M. Barrie, Peter Pan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chapter 1

Emory

Mevcut

Çok zayıftı ama duydum.

Su. Sanki bir şelalenin arkasında, bir mağaranın derinliklerindeydim.

Bu da neydi böyle?

Gözlerimi kırpıştırdım, sanırım şimdiye kadar yaşadığım en ağır uykudan uyandım.

Tanrım, çok yorgundum.

Başım en yumuşak yastığa yaslandı ve kolumu hareket ettirerek elimi serin, görkemli pelüş beyaz yorganın üzerinde gezdirdim.

Yüzümü okşadım, gözlüklerimin olmadığını hissettim. Gözlerimi etrafımda gezdirdim, kocaman bir yatağın ortasında rahatça gömüldüğümü, vücudumun paketinin içindeki tek bir M&M kadar yer kapladığını düşündükçe kafam karıştı.

Bu benim yatağım değildi.

Lüks yatak odasına baktım -her yerde beyaz, altın, kristal ve aynalar vardı, daha önce hiç görmediğim zenginlikte bir saray gibiydi- ve anlık korku beni ele geçirdiğinde nefesim kesildi.

Burası benim odam değildi. Rüya mı görüyordum?

Kendimi yukarı ittim, başım ağrıyordu ve tüm kaslarım sanki bir haftadır uyuyormuşum gibi gergindi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi indirdim, katlanmış ve komodinin üzerinde duran gözlüklerimi gördüm. Onları aldım ve önce vücudumun envanterini çıkararak taktım. Yatağın üstüne uzandım, üzerimde hâlâ siyah, dar pantolonum ve bu sabah giydiğim kazak beyaz bluzum vardı.

Eğer hala bugün olsaydı, neyse.

Ayakkabılarım yoktu ama içgüdüsel olarak yatağın kenarına baktım ve spor ayakkabılarımın orada, altın işlemeli süslü beyaz bir halının üzerinde mükemmel bir şekilde durduğunu gördüm.

Tanımadığım yatak odasına bakarken gözeneklerim terle doldu ve beynim neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Neredeydim ben?

Yataktan kaydım, ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu.

Şirketteydim. DeWitt Müzesi'nin planları üzerinde çalışıyordum. Byron ve Elise öğle yemeği için dışarıdan yemek sipariş etmişlerdi, onun yerine ben dışarı çıktım ve burnumun kemiğini sıktım, başım çarpıyordu ve sonra...

Bilmiyorum. Ne oldu?

Önümde bir kapı görünce, odanın geri kalanına bakmaya ya da diğer iki kapının nereye çıktığını görmeye zahmet bile etmedim. Ayakkabılarımı kaptım ve çıkış yolu olduğunu tahmin ettiğim yere doğru tökezleyerek yürüdüm ve çıplak ayaklarımı serin mermer zeminin rahatlattığı bir koridora adım attım.

Yine de kafamdaki listeyi gözden geçirdim.

Ben içmedim.

Sıra dışı birini görmedim.

Garip telefonlar ya da paketler almadım. Ben...

Birkaç kez yutkunmaya çalıştım, sonunda yeterince tükürük üretebildim. Tanrım, susamıştım. Ve mideme bir sancı saplandı; açtım da. Ne kadar zamandır dışarıdaydım?

"Alo?" Sessizce seslendim ama hemen pişman oldum.

Anevrizma geçirmediysem ya da seçici hafıza kaybı yaşamadıysam, buraya isteyerek gelmemiştim.

Ama kaçırılmış ya da hapsedilmiş olsaydım, kapım kilitli olmaz mıydı?

Boğazıma safra kaçtı, gördüğüm her korku filmi kafamda çeşitli senaryoları canlandırdı.

Lütfen, yamyamlar olmasın. Lütfen, yamyam olmasın.

"Merhaba," dedi küçük, tereddütlü bir ses.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesi takip ettim, koridoru geçip tırabzanın üzerinden üst katın diğer tarafına, başka bir oda koridoruna baktım. Karanlık koridorda bir figür gizlenmiş, yavaşça sahanlığa adım atıyordu.

"Kim o?" Gözlerimde hâlâ ağırlaşan uykuya karşı gözlerimi kırpıştırarak bir kıl kadar öne eğildim.

Bir erkek olduğunu düşündüm. Düğmeli gömlekli,

kısa saçlı. "Taylor," dedi sonunda. "Taylor Dinescu."

Dinescu mu? Dinescu Petrol Şirketi'ndeki gibi mi? Aynı aile olamaz.

Dudaklarımı yaladım, tekrar yutkundum. Gerçekten biraz su bulmam gerekiyordu. "Neden odamda kilitli değilim?" diye sordu bana.

ve pencerelerden sızan soluk ay ışığına doğru adım attı.

Başını eğdi, saçları dağınıktı ve buruşuk Oxford'unun kuyruğu dışarı sarkıyordu. "Kadınların yanına girmemiz yasak," dedi, sesi benim kadar şaşkın çıkıyordu. "Doktorla birlikte misiniz? O burada mı?"

Neden bahsediyordu bu adam? *"Kadınların yanında bulunmamız yasak.* Doğru mu duydum? Sesi sanki uyuşturucu almış ya da son on beş yıldır bir hücrede kilitliymiş gibi geliyordu.

"Neredeyim ben?" diye sordum.

Bana doğru bir adım attı, ben de geriye doğru bir adım attım, tek ayağımın üzerinde zıplarken ayakkabılarımı giymek için çabaladım.

Gözlerini kapadı, yaklaştıkça nefes alıyordu. "Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Bunu koklamayalı uzun zaman olmuştu."

Ne kokusu?

Gözleri açıldı ve maun rengi saçlarının altında daha da çarpıcı olan delici bir mavi olduklarını fark ettim.

"Kimsin sen? Neredeyim ben?" diye

bağırdım. Bu adamı tanımıyordum.

Kollarımdaki tüyleri diken diken eden yırtıcı bir yüz ifadesiyle neredeyse hayvani hareketlerle yaklaştı.

Aniden tetikte görünüyordu. *Hay sikeyim.*

Etrafımda bir çeşit silah aradım.

"Mekânlar değişiyor," dedi ve bana doğru attığı her adımda bir adım geri gittim. "Ama isim aynı kalıyor. Blackchurch."

"Bu da ne?" Ben sordum. "Neredeyiz? Hâlâ San Francisco'da mıyım?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuz silkti. "Buna cevap verememem. Sibirya'da ya da Disneyland'den on mil uzakta olabiliriz," diye yanıtladı. "Bunu en son bilecek olan biziz. Tek bildiğimiz uzak olduğu."

"Biz mi?"

Burada başka kim vardı? Onlar neredeydi?

Peki ben hangi cehennemdeydim? Blackchurch neydi? Hayal meyal tanıdık geliyordu ama şu anda düşünemiyordum.

Nerede olduğunu nasıl bilmez? Hangi şehir ya da eyalet? Ya da ülkeyi?

Aman Tanrım. *Ülke.* Amerika'daydım, değil mi? Öyle olmalıydım. Midem bulandı.

Ama su. Uyandığımda su sesi duymuştum ve kulaklarımı dikip etrafımızdaki donuk, sabit su sesini duydum. Bir şelalenin yakınında mıydık?

"Yanınızda kimse yok mu?" diye sordu, sanki gerçekten burada durduğuma inanamıyormuş gibi. "Bize bu kadar yakın olmamalısın. Kadınların bize yaklaşmasına asla izin vermezler."

"Hangi dişiler?"

"Hemşireler, temizlikçiler, personel..." dedi. "Ayda bir kez ikmal için geliyorlar ama onlar gidene kadar odalarımıza hapsoluyoruz. Sen geride mi kaldın?"

Dişlerimi sıktım, sabrım tükeniyordu. Bu kadar soru yeter. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki canım acıyordu. *Dişilerin bize yaklaşmasına asla izin vermezlerdi.* Tanrım, neden? Merdivene doğru geri çekildim, gözlerimi ondan ayırmamak için geriye doğru hareket ettim ve o bana doğru ilerlerken aşağı inmeye başladım.

"Telefonu kullanmak istiyorum," dedim ona.

"Nerede o?" Sadece başını salladı ve kalbim sıkıştı.

"Bilgisayar da yok," dedi bana.

Basamakta tökezledim ve kendimi sabitlemek için duvara tutunmak zorunda kaldım. Kafamı kaldırdığımda oradaydı, bana bakıyordu, dudakları sırıtarak seğiriyordu.

"Hayır, hayır..." Birkaç basamak daha aşağı kaydım.

"Merak etme," diye teklif etti. "Sadece biraz koklamak istedim. İlk tadı o almak isteyecektir."

O mu? Merdivenlerden aşağı baktım ve bir kutu şemsiye gördüm. Güzel ve sivri. *Bu iş görür.*

"Buraya kadın almıyoruz." Gittikçe yaklaştı. "Yine de dokunabileceğimiz kadınlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha da geri çekildim. Silahıma davranırsam beni yakalayabilir miydi? Beni yakalar mıydı?

"Kadın yok, dünyayla iletişim yok," diye devam etti. "Uyuşturucu, içki ya da sigara da yok."

"Blackchurch nedir?" Ben sordum. "Bir hapishane."

Etrafıma bakındım, pahalı mermer zeminleri, armatürleri ve halıları, süslü, altın aksanları ve heykelleri fark ettim.

"Güzel hapishane," diye mırıldandım.

Şimdi her ne ise, belli ki eskiden birinin eviymiş. Bir malikane ya da kale gibi bir şey.

"Burası şebekenin dışında," diye iç geçirdi. "CEO'lar ve senatörler sorunlu çocuklarından kurtulmak istediklerinde onları nereye gönderiyorlar sanıyorsun?"

"Senatörler..." Sözümü yarıda kestim, hafızamda bir şeyler canlandı.

"Bazı önemli insanlar varisleri olan oğullarının hapse girerek, rehabilitasyona giderek ya da kirli işlerini yaparken yakalanarak haber olmalarını istemezler" diye açıkladı. "Sorumluluk sahibi olduğumuzda, sakinleşmemiz için buraya gönderiliyoruz. Bazen aylarca." Ve sonra içini çekti. "Bazılarımız da yıllarca."

Oğullar. Varisler.

Ve sonra aklıma geldi.

Blackchurch.

Hayır.

Hayır, yalan söylüyor olmalıydı. Bu yer hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Ama bu sadece zengin erkeklerin çocuklarını hizaya getirmek için tehdit ettikleri bir şehir efsanesiydi. Oğulların ceza olarak gönderildiği, ancak birbirlerinin merhametine kalmaları için serbest bırakıldıkları gözlerden uzak bir yer. *Sineklerin Tanrısı* gibiydi ama yemek ceketleri vardı.

Ama öyle bir şey yoktu. Gerçekten yoktu. Var mıydı?

"Daha fazlası mı var?" Ben sordum. "Burada sizden daha çok mu var?"

Dudaklarına yayılan hınzır bir gülümseme midemi bulandırdı.

"Oh, birkaç tane," diye mırıldandı. "Grayson bu gece av partisiyle birlikte dönecek."

Başım dönerek olduğum yerde durdum.

Hayır, hayır, hayır.

Senatörler, demişti.

Grayson.

Kahretsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Grayson?" Daha çok kendi kendime mırıldandım. "Will

Grayson?" O burada mıydı?

Ancak Dinescu Petroleum Corporation'ın sahibinin oğlu Taylor Dinescu sorumu duymazdan geldi. "Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz ama et istiyorsak avlanmak zorundayız," diye açıkladı.

Will ve diğerleri de bunu yapıyordu. Et almak.

Yüzümdeki ifadeden mi yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum ama Taylor gülmeye başladı. Yumruklarımı sıkıca kıvıran iğrenç bir kıkırdama.

"Neden gülüyorsun?" Homurdandım.

"Çünkü kimse senin burada olduğunu bilmiyor, değil mi?" diye alay etti, sesi keyifliymiş gibi çıkıyordu. "Ve her kim biliyorsa zaten seni terk etmek istiyordu. Başka bir ikmal ekibi gelene kadar bir ay geçecek."

Bir an için gözlerimi kapattım, ne demek istediği

açıktı. "Bütün bir ay," diye düşündü.

Gözleri vücudumda geziniyordu ve ben de içinde bulunduğum durumun tüm anlamını özümsüyordum.

Hiçliğin ortasında, kim bilir ne kadar zamandır dış dünyayla bağlantısı olmayan, kim bilir ne kadar adamla birlikteydim ve içlerinden biri beni bir daha ele geçirirse bana işkence etmek için büyük bir arzu duyuyordu.

Ve Taylor'a göre, önümüzdeki ay için yardım alma umudum çok azdı.

Birileri beni buraya getirmek ve varışımın fark edilmemesini sağlamak için büyük çaba sarf etti. Gerçekten tesiste hiç görevli yok muydu? Güvenlik? Gözetim? Mahkumları kontrol eden biri?

Dişlerimi birbirine geçirdim, ne halt edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu hızlıca yapmam gerekiyordu.

Ama sonra bir şey duydum ve gözlerimi Taylor'a çevirdim, dışarıda havlamalar ve ulumalar yankılanıyordu.

"Bu da ne?" Ben sordum.

Kurtlar mı? Sesler gittikçe yaklaşıyordu.

Gözlerini kaldırdı, arkamdaki ön kapıya ve sonra tekrar bana doğru baktı. "Av partisi," diye cevap verdi. "Erken dönmüş olmalılar."

Av partisi. Will.

Ve bu adam kadar ürkütücü ve tehditkar olabilecek kaç mahkum daha var?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulumalar artık evin dışındaydı ve ben nefesimi sakinleştiremeyerek Taylor'a baktım. İçeri girip beni gördüklerinde ne olacaktı?

Ama o sadece bana gülümsedi. "Lütfen koş," dedi. "Biraz eğlenmek için ölüyoruz."

Kalbim sıkıştı. Bu gerçekleşmiyordu. *Olmuyordu.*

Merdivenlerden inerken geri geri gittim, beni takip ederken gözlerimi ondan ayırmadım, damarlarımda sıvı ısı dolaşıyordu.

"Will'le konuşmak istiyorum," diye ısrar ettim.

Bana zarar vermek *isteyebilir* ama yapmaz. Öyle değil

mi? Eğer onunla konuşabilirsem.

Ama Taylor güldü, mavi gözleri zevkle dans ediyordu. "O seni koruyamaz, aşkım." Sonra üst katta zemin gıcırdadı ve Taylor başını arkaya eğerek tavana baktı. "Aydın uyandı."

Aydın. Kim?

Ama etrafta dolaşıp öğrenmek umurumda değildi. Bu adamlarla gerçekten tehlikede olup olmadığımı bilmiyordum ama kaçarsam hiçbir tehlikede olmayacağımı biliyordum.

Merdivenden aşağı atlayarak tırabzanın etrafından dolandım ve evin arka tarafına doğru fırladım, karanlık bir koridorda kaybolurken Taylor'ın ulumasını duydum, ter alnımı soğutmaya başlamıştı bile.

Böyle bir şey olamaz. Gözetim altında olmalıydı. Anne ve babamın mirasçılarını ve mal varlıklarını, güvende olacaklarına dair bir tür sigorta olmadan buraya gönderdiklerine inanmayı reddediyordum. Ya biri yaralanırsa? Ya da ağır hasta?

Bu bir şakaydı. Son derece uygunsuz ve cömert bir şaka. Neredeyse Şeytan'ın Gecesi'ydi ve o beni ele veriyordu. Sonunda.

Blackchurch gerçek değildi. Will lisedeyken böyle bir yerin var olduğuna bile inanmıyordu.

Koridor diğer koridorlara ayrılırken bazılarının tek, bazılarının iki kapısı olan ve bazılarının da hiç kapısı olmayan odaların yanından geçtim ve nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece koşuyordum.

Spor ayakkabılarımın kauçuk tabanları mermer zeminde gıcırdıyor, bayatlamış eskimiş kokusu burnumu gıdıklıyordu. Burada hiçbir şey sıcak değildi.

Duvarlar krem renginden bordoya ve siyaha dönüştü, bazı bölgelerde çürüyen duvar kâğıtları soldu, tavanlar bir mil yüksekliğe ulaştı ve perdeler boyumun sekiz katı olan pencerelerden aşağıya düştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama aydınlatma armatürleri parlıyor, geçtiğim her ofiste, çalışma odasında, salonda ve oyun odasında kasvetli bir ışıltı yayıyordu.

Kısa bir süre durdum, ikinci sağa döndüm ve koridorda hızla ilerledim, sessizlik için minnettarım ama aynı zamanda bu durum beni tedirgin etti. Birkaç dakika önce kapının dışındaydılar. Şimdi evin içinde olmalıydılar. Neden hiçbir şey duymuyordum?

Lanet olsun.

Kaslarım yanıyor ve ciğerlerim sıkışıyordu, koridorun sonundaki son odaya tökezleyerek girip pencereye doğru koşarken iniltimi tutamadım. Pencereyi kaldırıp açtım, keskin hava içeri doldu ve perdelerin arasından esmeye başladı. Pencerenin ötesinde, gecenin karanlığında neredeyse simsiyah olan uçsuz bucaksız yeşil ormanı görünce ürperdim.

Hemlocks. Dışarı baktım, araziyi taradım. Kırmızı ladinler ve beyaz çamlar da vardı. Nemli yosun kokusu burnuma geldi ve tereddüt ettim. Artık Kaliforniya'da değildim. Bu ağaçların anavatanı çok daha kuzeydeki topraklardı.

Ve Thunder Bay'de değildik. Thunder Bay'e yakın bir yerde değildik.

Pencereyi açık bırakarak, iki kez düşünerek geri çekildim. Havadaki soğukluk kısa kollu beyaz bluzumun içinden geçiyordu ve nerede olduğumu, medeniyetten ne kadar uzakta olduğumu ya da korunmasız bir şekilde ne tür unsurlarla karşılaşacağımı bilmiyordum.

Koşarak odadan çıktım, kendimi duvara sabitledim ve gözlerimi dört açarak koridorda sessizce ilerlemeye başladım. *Düşün, düşün, düşün...*

Bir kasabaya yakın olmalıydık. Duvarlarda tablolar, paha biçilmez antikalar, devasa avizeler vardı ve burayı döşemek ve dekore etmek için çok fazla para harcanmıştı.

Burası her zaman bir hapishane değildi.

Kimse bu kadar parayı bir grup küçük kardeşlik pisliğinin çöpe atacağı bir şey için harcamazdı. Burası birinin eviydi ve kasabadan fersahlarca uzağa inşa etmezlerdi. Böyle bir ev eğlenmek içindir. Tanrı aşkına, bir balo salonu vardı.

Ellerimi sıktım. Beni buraya kimin bıraktığı umurumda bile değildi. Şu anda sadece güvenli bir yere gitmem gerekiyordu.

Ve sonra duydum.

Üstümde bir çağrı, bir uluma. Durdum, kanım dondu. Başımı yukarı kaldırarak, solumdan sağıma doğru süzülen sesi takip ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yukarıdaki döşeme tahtaları ağırlıkla inlerken nabız atışları hızlandı.

Aynı anda. Birkaç yerde.

Üst kattaydılar ve birden fazlaydılar. Taylor beni bu tarafa koşarken gördü. Neden yukarıda olsunlar ki?

Sonra üst katta başka ne olduğunu hatırladım. Aydın.

Taylor ondan bir tehditmiş gibi bahsetti. Önce ona mı gidiyorlardı?

Koridorda bir sesin yankısı dolaşıyordu ve kulaklarımı eğittim, arkamdaki pencere beni çağırıyordu.

Daha aşağılarda, muhtemelen antreden bir çığlık daha yankılandı ve sonra etrafımda bir yerlerde bir uluma daha.

Başım dönerek etrafımda döndüm. Ne haltlar dönüyordu? Derimin altındaki sinirler ateşlendi ve midemde safra çalkalanırken kendimi yutkunmaya zorladım.

Dağılıyorlardı.

Kurtlar. Dışarıdaki ulumaları hatırlayarak durakladım. Kurtlar gibiydi. Bir sürü, avının etrafını sarmak ve zayıflıklarını test etmek için ayrılır. Yanlardan ve arkadan kuşatırlar.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında asılı kaldı ve çenemi kaldırarak onları ittim. *Will.*

Ne zamandır buradaydı? Arkadaşları neredeydi? Beni buraya intikam için mi getirtti? Bu da neydi böyle?

Yıllar önce ona beni zorlamamasını söylemiştim. Onu uyarmıştım. Bu benim hatam değildi. Kendini buraya o koydu.

Bir bilardo odasına daldım, duvardan bir kriket sopası kaptım ve dışarı süzüldüm, sırtımla duvarlara sarıldım ve onlardan herhangi bir iz bulmak için gözlerimi dört bir yana diktim. Üşüme kollarıma yayıldı ve soğuğa rağmen boynumu hafif bir ter tabakası kapladı. Kulaklarımı eğiterek, birbiri ardına attığım sessiz adımları dinledim.

Üstümdeki zemine bir gümbürtü çarptı ve nefesimi içime çektim, merdivenlerin arkasına doğru ilerlerken gözlerimi tekrar tavana diktim.

Ne haltlar dönüyordu?

Pencereden süzülen ay ışığı gibi mavi bir ton koridordaki koyu mermer zemini aydınlatıyordu ve ben de onu takip ederek evin arka tarafına doğru ilerledim.

İçime çektim, burnuma bir sızı çarptı. Steril, çamaşır suyu gibi. Taylor temizlikçilerin ve personelin az önce ayrıldığını söyledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dizlerim titriyor ve kalbim göğsümde sıkışıyordu. Çoktan duvarlarla çevrilmiş gibi hissediyordum ve bunun farkında bile değildim.

"Burada!" diye bağırdı biri.

Nefes nefese kaldım ve bir köşeden kayarken kendimi duvara yasladım.

Arkama dönüp baktığımda, duvar boyunca hareket eden gölgelerin açık penceremi bulduklarını gördüm.

"Kaçıyor!" diye bağırdı içlerinden biri.

Ellerimi yumruk yaparak nefes verdim. *Evet.* Pencereden sürünerek çıktığımı sandılar.

Ayak sesleri zemini döverek fuayeye doğru hızla ilerliyordu, umarım, ve onlar gözden kaybolurken elimi ağzıma kapattım.

Tanrı'ya şükür.

Bir dakika daha beklemedim. Koştum, koştum ve evin güneybatı köşesindeki mutfağı buldum. Işıkları kapalı bırakarak buzdolabına koştum ve kapağını açtım, meyve ve sebze rafları hareketle yer değiştirdi.

Etrafıma bakındım, bir an için büyüklüğüne şaşırdım. Bu bir yürüyüştü. Taylor'ın et için avlanmak zorunda olduklarını söylediğini sanıyordum. Burada bir sürü yiyecek vardı.

Mekânın içine girdim, hepsi yeni stoklanmış gibi görünen yiyecek raflarını tararken ani sıcaklık değişimi beni ürpertti. Peynirler, ekmek, şarküteri etleri, tereyağı, süt, havuç, kabak, salatalık, domates, üzüm, muz, mango, marul, yaban mersini, yoğurt, humus, biftekler, jambonlar, bütün tavuklar, burgerler...

Ve bu, muhtemelen sahip oldukları kileri de saymıyordu.

Neden avlanmak zorunda olsunlar ki?

Daha fazla vakit kaybetmeden içeride asılı duran fileli torbayı aldım ve içindeki ürünleri boşalttım; iki şişe su, bir elma ve biraz peynirle hızlıca doldurdum. Belki daha fazlasını getirmeliydim ama şu anda ağırlığı kaldıramazdım.

Buzdolabından geri atlayarak çantanın ağzını kapattım ve pencereye doğru koştum, parmak uçlarımda yükseldim ve el fenerlerinin geniş çimenlikte dans ettiğini gördüm.

Neredeyse gülümseyecektim. Onlar dönmeden önce bir palto ya da kazak bulup buradan gitmek için zamanım vardı.

Ayağımın üzerinde dönerek bir adım attım, ama sonra onu tam orada dururken gördüm, karanlık bir form kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mutfakta bana bakıyordu.

Durdum, kalbim boğazıma fırladı.

En azından bana baktığını sanıyordum. Yüzü gölgeler içinde gizlenmişti. Ciğerlerim dondu, ağrıyordu.

Ve sonra hatırladım... *kurtlar.* Etrafını sardılar. Biri hariç hepsi. Sana önden saldırdı.

"Buraya gel," dedi alçak bir sesle.

O sesi tanıdığım için ellerim titredi. Ve o gece bana söylediği o sözleri.

"Will..."

Mutfağa adım attı, ay ışığı yüzünü loş bir şekilde aydınlatıyordu ve içimde bir şeyler sızladı.

Lisedeyken büyüktü, ama şimdi.

Yutkundum, kuruyan ağzımı ıslatmaya çalıştım.

Dağınık ama kesilmiş çikolata rengi saçlarının üzerinde hafif bir yağmur damlası parıldıyordu ve onu daha önce hiç yüzünde kırpıklarla görmemiştim, ama bu onu daha sert ve daha tehlikeli gösteriyordu - ona bu kadar yakışacağını tahmin etmediğim bir şekilde.

Göğsü daha geniş, siyah kapüşonunun içindeki kolları daha kalındı ve parmaklarını kaplayan kanı silmek için bir bez kullanarak ellerini kaldırdı. Dövmeler ellerinin arkasını süslüyor, eşofmanının kolunda kayboluyordu.

Onu son gördüğümde hiç dövmesi yoktu.

Tutuklandığı gece.

Kan nereden geliyordu? Avcılıktan mı?

Yavaşça ilerlerken geri çekildim, ama yaklaşırken bana bakmıyordu, sadece ellerini temizlerken onlara bakıyordu.

Kriket sopası. Neredeydi o?

Gözlerimi uzun uzun kırptım. *Kahretsin.* Yiyecekleri paketlerken buzdolabının zeminine bırakmıştım.

Mesafeyi ölçmek için gözlerimi buzdolabına çevirdim.

Tezgâhlara bakarken üç cam ecza kavanozu gördüm ve uzanıp bir tanesini aramızdan yere düşürdüm. Kavanoz yere düşüp paramparça oldu ve ben geri çekilip buzdolabına doğru ilerlemeye devam ederken o bir an durakladı, gözlerinde bir gülümseme vardı.

"Bu sefer uyku tulumuma girmenle bitmeyecek," diye uyardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka bir kavanoz kaptım ve yere ittim, biraz daha geri çekildim ve mesafeyi kapattım. Bana saldırırsa, camdan kayacaktı.

"Tutamayacağın sözler verme," diye alay ettim. "Hâlâ alfa değilsin."

Gözlerinden birinin üzerindeki kara kaşını kaldırdı ama durmadı, bana doğru ilerlemeye devam etti.

Boynumdaki nabız güm güm atıyor, midem yüzüyordu ama... cam ayakkabısının altında çıtırdarken ve bakışları benimkini tutarken bacaklarımın arasındaki nabız zonkladı ve neredeyse ağlayacaktım.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordum. "Kötü bir şey mi yaptın?"

Çenemi kilitledim ama sessiz kaldım.

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı ve bunun o an olduğunu biliyordum. Bu şekilde olacağını düşünmemiştim ama her zaman geleceğini biliyordum.

"Biliyorsun," dedim. "Biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Açıklamak istemiyor musun?" "Fark eder mi?"

Başını iki yana salladı.

Yutkundum. *Evet, hiç sanmıyorum.*

Benim yüzümden iki buçuk yıl hapis yattı. Ve sadece o değil. En iyi arkadaşları Damon Torrance ve Kai Mori de.

Bir an için gözlerimi kaçırdım, bunu hak etmediğini biliyordum ama elimden gelse farklı bir şey yapmayacağımı da biliyordum. Ona benden uzak durmasını söylemiştim. Onu uyarmıştım.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım," dedim, neredeyse fısıldayarak.

Durdu, camlar altında gıcırdıyordu. "İnan bana kızım, hislerimiz karşılıklı."

Geri çekildim ama elim bacağıma değdi ve cebimde bir şey hissettim. Buzdolabına doğru ilerlemeye devam ettim ama pantolonumun içine uzandım ve metal parçasını çıkardım, siyah saplı katlanır bir bıçak gördüm.

Bu da nereden çıktı? Ben bıçak taşımazdım.

Ağı bıraktım ve bıçağı kınından çıkarıp önümde tuttum, ama o fırladı ve bileğimi kavrayıp parmaklarımı açtı. Ona karşı savaştım, silahı tutmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Daha fazla tutamadığım için haykırdım ve silah yere düştü, mermerde şıngırdadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beni etrafında döndürdü, yakamı sıktı ve beni vücuduyla tezgah arasına sıkıştırarak içeri çekti.

Gözlerimin içine baktı ve ben sertçe nefes aldım, bir tutam saç ağzıma değdi.

"Alfaları sever misin?" diye bana meydan okudu.

Gözlerimi ona diktim. "Ne istiyorsak onu istiyoruz."

Ters ters baktı, bu sözler hatırlamak istediğinden çok daha tanıdıktı ve eğer bu kadar korkmuş olmasaydım gülerdim.

Hırlayarak beni kaldırdı ve omzuna attı. "Biriyle tanışma zamanı o zaman," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chapter 2

Emory

Dokuz Yıl Önce

"Neden istifa ediyorsun?"

Göğsümde asılı duran kitap çantamın askısını kavrarken koçumun gözlerinden kaçarak orada durdum.

"Zamanım yok," dedim ona. "Özür dilerim."

Bir bakış attım ve gözlerinin hemen üzerinden sarkan kısa sarı saçlarının altından bana sertçe baktığını gördüm. "Bir söz verdin," diye karşı çıktı. "Sana ihtiyacımız var."

Ayaklarımın üzerinde kaydım, kendimden nefret eden bir perde her santimetrekaremi kapladı.

Be

n. Bu boktan bir şeydi. Bunu biliyordum.

Yüzmede iyiydim. Takıma yardım edebilirdim ve o da

Geçen yıl boyunca beni eğitmek için çok çalıştı. Bırakmak istemedim.

Ama bununla başa çıkmak zorundaydı. Açıklayamazdım, açıklamamak sessizliğimi sorumsuzluk ve bencillik olarak yanlış anlayacağı anlamına gelse bile.

Ofisin dışındaki tüm kızların sesleri antrenman için hazırlanırken soyunma odasını doldurdu ve gözlerini üzerimde hissettim, bir cevap bekliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yine de faydasızdı. Fikrimi değiştirmeyecektim. "Başka bir şeyler mi oluyor?" diye sordu.

Kayışı göğsümde sıktım, kumaş elimi kesiyordu.

Ama derin bir nefes aldım ve gözlüklerimi burnumun kenarına doğru iterek omurgamı dikleştirdim. "Kimse bana yüzme için burs vermiyor," diye tükürdüm. "Zamanımı beni üniversiteye sokacak şeyler yaparak geçirmeliyim. Bu bir israftı."

Karşılık veremeden ya da yüzündeki ifade canımı daha da acıtmadan arkamı döndüm ve kapısını açarak ofisinden çıktım.

Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ama onları aşağı ittim.

Bu berbattı. Bunun bedelini ödeyecektim. Bitmemişti. Bunu biliyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Soyunma odasına doğru ilerlerken sırtımdaki ağrı şiddetlendi ve koridora adım atmadan önce bileğimdeki acının koluma yayıldığını hissederek elimi kapıya çarptım.

Ama neredeyse boş olan koridorda ilerlerken rahatsızlığımı görmezden geldim.

Neden grubu da bırakmadığımı sormadan önce oradan çıktığıma sevinmiştim. Bando da beni üniversiteye sokamazdı. O kadar iyi değildim.

Artık beni evden çıkaran tek şey buydu ve bunu yapmak için mayo giymek zorunda değildim.

Dudağımı çiğnedim, yere bakarken omuzlarıma on tonluk bir kamyon oturdu. Nereye gittiğime bakmadan dolabıma yöneldim, çünkü bu yolu milyonlarca kez yürümüştüm. *Kendine hakim ol.* Zaman geçecekti. Hayat devam edecekti. Doğru yönde ilerliyordum.

Sadece devam et.

Kulüpler ya da diğer sporlar nedeniyle erken gelmiş olan birkaç öğrenci koridorlarda dolaşıyordu ve ben de dolabıma ulaşıp şifresini girdim. İlk dersin başlamasına daha vardı ama zaman öldürmek için kütüphaneye saklanabilirdim. Evde olmaktan daha iyiydi.

Çantamı dün gece bitirdiğim matematik ve fizik kitaplarımdan boşalttıktan sonra dolabımdan klasörümü, edebiyat kitabımı, *Lolita* kopyamı *ve* İspanyolca metnimi çıkardım ve kalem çantamı bulmak için üst rafı karıştırırken hepsini tek kolumda tuttum.

İşi bıraktığımı öğrenecekti. Belki bu gerçekleşmeden önce birkaç günlük huzurum vardı ama midemde bir düğüm sıkıştı ve ağzımda hâlâ iki gün önceki bakır kesiğinin tadı vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öğrenecekti. Yüzmeyi bırakmamı istemeyecekti ve neden bırakmak zorunda olduğumu söylemek onu daha da kızdıracaktı.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, geçen geceden saçlarımın altındaki yakıcı acı tekrar kafa derime yayılırken artık kalemlerimi ya da kurşun kalemlerimi aramıyordum.

Onu çektiğinde ağlamamıştım.

Ama geri çekildim. Hep

ürkerdim.

Koridorun aşağısında bir yerde kahkahalar yükseldi ve ben de dolapların önünde aylak aylak dolaşan birkaç öğrenciye baktım. Kızlar okul üniformalarını giymişlerdi, etekleri izin verilen diz üstünden üç santimden çok daha kısaydı ve lacivert ceketlerinin altında çok dar bluzları vardı.

Gözlerimi kısmıştım.

Başları bir arada ve gülümseyerek çocuklarla şakalaşan tüm grup bir yağmur birikintisi kadar sığ görünüyordu. Asla olduğundan daha fazla derin değildi.

Sığ, sıkıcı, sıkıcı, cahil ve yavan. Buradaki bütün zengin çocuklar böyleydi.

Kenzie Lorraine'in Nolan Thomas'a doğru eğilmesini izledim, ağzı Thomas'ın ağzının üzerinde eriyormuş gibi hareket ediyordu. Dudaklarına fısıldadı ve beyaz dişleri küçük sırıtışıyla parladı, sonra ellerini beline doladı ve dolaplara yaslandı. Kalbim küçük bir atım attı ve kalem çantamı elime aldım, gözlerimi onlardan ayırmadan dalgınca çantamın içine kaydırdım.

Sığ, sıkıcı, bıktırıcı, cahil ve yavan.

Gözlerimi kırptım, onları izlerken yüz ifadem yumuşadı.

Mutlu, heyecanlı, cesur, vahşi ve cennette.

On yedi yaşında görünüyorlardı.

Ve aniden, bir an için, onların yerinde olmayı diledim. Benden başka biri. Bu okulda neredeyse hiç kimsenin beni sevmemesine şaşmamalı. Kendimden bile bıkmıştım.

Sadece beş dakikalığına gerçekten mutlu olmak harika olmaz mıydı?

Arkadaşları etrafta dolanıyor, onunkilerle konuşuyorlardı ama ben sadece onu ve onu görüyordum, nasıl bir his olduğunu merak ediyordum. Gerçek aşk olmasa bile, istenmek iyi hissettiriyor olmalıydı.

Ama tam o sırada Nolan gözlerini açtı. Bana baktı, sanki başından beri burada olduğumu biliyormuş gibi bakışlarımla yüzleşti. Boynumdaki damar atmaya başladı ve donup kaldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kahretsin.

Yine de onu öpmeyi bırakmadı, birlikte hareket ederken gözlerimi tuttu. Sonra... bana göz kırptı ve öpüşürken gülümsediğini görebiliyordum.

Gözlerimi devirdim ve başka tarafa baktım. *Harika.* Emory Scott bir sapıktı. O da böyle söylerdi. Tam da ihtiyacım olan şey.

Utanarak dolabıma döndüm ve kapıyı çarptım. Her yerim ağrıyordu ve kaslarımı esnetmeye çalışarak sırtımı kamburlaştırdım,

Ama tam gitmek için arkamı döndüğümde bir yumruk indi ve kitaplarımı kollarımdan aldı.

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekilirken irkilerek nefesimi içime çektim.

Miles Anderson yanımdan geçerken bana ters ters baktı ama onun da dudaklarında bir sırıtma belirdi.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün, aptal?" diye alay etti.

Göğsümdeki çarpıntıyı kontrol altına almaya çalışarak çenemi sıktım, ancak arkadaşları gülerek onu takip ederken ani korku midemin yuvarlanmasına neden oldu.

Sarı saçları gelişigüzel bir şekilde alnına dökülürken, mavi gözleri formumu takip ediyordu ve tam olarak neyi değerlendirdiğini biliyordum.

İkinci el eteğimin modası geçmiş ekose deseni.

İki beden büyük gelen bluzumun manşetindeki eksik düğme.

Yamasından küçük iplik parçaları sarkan soluk mavi blazer ceketim.

önceki sahibinden yapmak zorunda kaldım.

Arabam olmadığı için yürümekten yıpranmış ayakkabılarım ve hiç makyaj yapmamam ya da kollarımdan aşağıya ve yüzüme dökülen siyah saçlarımla hiçbir şey yapmamam.

Göründüğünden çok daha farklıydı. Hepsinin göründüğünden.

Küçük pislikler. Anderson'ın acınası eğlencesine izin verdim, çünkü gücü olduğu tek zaman buydu. Atlılar'a minnettar olabileceğim tek şey.

Bu okulun onların kişisel oyun alanı olmasından nefret ediyordum ama onlar etraftayken Miles Anderson böyle şeyler yapmazdı. Basketbol takımının başına geçebilmek için mezun olacakları günü saydığına bahse girebilirim.

Ve Thunder Bay Prep.

Çenemi sıkarak çömeldim ve kitaplarımı toplayıp her şeyi çantama doldurdum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama birden yüzümü hafif bir ter kapladı ve midem bulandı. Kendimi ayağa kaldırdım, bir nefes verdim ve aceleyle merdivenlerin yukarısında ve koridorun aşağısında en yakın olan banyoya gittim.

Midem bir şeyle doldu, boğazımdan yukarı yükselen safranın yakıcılığı giderek güçlendi. Ağırlığımı kapıya vererek içeri girdim ve bir kabine daldım, tuvaletin üzerine eğildim ve kabardım.

Sendeledim, kusmuk asidin tadını alacak kadar yükseldi ama daha fazla yukarı çıkmadı. Öksürdüm, nefesim kesilirken gözlerim yaşardı.

Sakinleşmek için nefes üstüne nefes alırken gözlüğümü başımın üstüne doğru ittim ve kabinin kenarlarına tutundum.

Gözlerimi ovuşturdum. *Kahretsin.*

Bazen karşı koydum.

Önemli olmadığında ve gerçekten tehdit edilmediğimde.

Alnımı sildim ve alışkanlıkla sifonu çektim, kabinden çıktım ve lavaboya doğru yürüdüm. Suyu açtım, ellerimi musluğun altına daldırdım ama sonra durakladım, yüzüme su sıçratacak enerjim bile kalmamıştı. Musluğu kapattım ve ellerimi eteğime kurulayarak banyodan çıktım.

Çok yorgundum ve gün daha yeni başlamıştı.

Ama kapıyı açar açmaz orada biri durdu ve ben de kısa bir süre durup Trevor Crist'e baktım. Ben çantamın askısını sıkıp ona bakarken o bana gülümsedi.

Sadece birinci sınıftaydı, benden iki yaş küçüktü ama şimdiden benim boyumdaydı ve kesinlikle ağabeyine benzemiyordu. Gülümsemesiyle uyuşmayan sahte, plastik gözler ve kravatı gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş koyu sarı saçlar.

Adı Chad olmalıymış gibi görünüyordu. Ne istiyordu ki?

Mavi bir defter uzattı, içindeki yıpranmış notları ve sarı keçeli kalemle karalanmış kağıtları tanıdım. Gözlerimi koridorda dolabıma doğru çevirdim.

O ahmak her şeyi elimden aldığında geride bırakmış olmalıyım.

Defteri aldım ve çantama yerleştirdim. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Hepsini aldım ama düzenli olduğundan emin olamıyorum," dedi. "Bazıları
kağıtlar düştü."

Onu zar zor duydum, koridorların daha fazla öğrenciyle dolduğunu ve Bay Townsend'in ilk dersime doğru ilerlediğini fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Trevor Crist." Çocuk elini uzattı.

"Biliyorum."

Ve elini görmezden gelerek yanından geçip gittim.

Koridorda birkaç metre ilerledikten sonra kapıyı açtım, başka bir öğrenciyi takip ederek içeri girdim ve en güvenli yeri bulmak için sınıfı taradım. Köşede, arka tarafta ve pencerelerin yanında boş bir masa vardı ve etrafı her açıdan öğrencilerle çevriliydi - yanımda Foxie Harris, önümde Jack Leister ve köşede Drew Hannigan oturuyordu.

Koştum.

Koltuğa kaydım, çantamı yere bırakırken masanın ayakları yerde kayıyordu.

"Ah," diye inledi Roxie yanımda, ama çantamdan malzemelerimi çıkarırken onu duymazdan geldim.

Ve eşyalarını toplamaya başladı.

Bay Townsend masasının üzerinde durup notlarını gözden geçirirken sınıf doldu, konuşmalar ve kahkahalar yükseldi.

Ama Roxie onlar gelmeden koltuğundan kalkacak zamanı bile bulamadı. Kapıdan içeri süzülüyorlardı, uzun boylu, çekici ve hep birlikteydiler.

Başımı pencereye doğru çevirdim, gözlüklerimin arkasından gözlerimi kapattım ve ceketimin cebinden kulaklıklarımı hızla çıkarıp kulaklarıma takarken nefesimi tuttum.

Ulaşılmaz görünmek için her şeyi yaparım.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Yine de dua etmek için çok geçti. Roxie, Jack ve Drew'in gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum, içlerini çekip eşyalarını topladılar ve sorulmasına bile gerek kalmadan yerlerini boşalttılar, sanki bu lanet odada nereye oturursam oturayım bu adamların beni tamamen kalabalıklaştırmakta ısrar etmeleri benim suçummuş gibi.

Kai Mori önümdeki Jack'in koltuğuna kayarken, Damon Torrance da çaprazımdaki koltuğa oturdu.

Siyah saçlarını görmek için başımı kaldırmama gerek yoktu ve kimin kim olduğunu kontrol etmeden anlayabiliyordum çünkü Kai kehribar rengi misk ve okyanus gibi kokarken Damon kül tablası gibi kokuyordu.

Michael Crist muhtemelen yakınlarda bir yere yerleşmişti ama kalbimin daha hızlı atmasına neden olan, koridorda beni geçip Roxie'nin koltuğu olması gereken yanımdaki koltuğa yerleşen son ceset oldu.

Pencereden dışarı bakarken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yönetim birkaç hafta önce beni son sınıf İngilizcesine geçirmeye karar verdiğinde - programdan bir yıl önce - sınıfları paylaşacağımızı bilseydim hayır derdim. Kardeşim ne isterse istesin.

Beni sadece geçen yıl "zor" olduğum ve bana meydan okumanın ağzıma bir mantar tıkayacağını düşündükleri için hareket ettirdiklerinden oldukça emindim.

Hepsi bunun doğru olmadığını anlıyordu.

Bir kızın "Üniforman yok," diye fısıldadığını duydum.

Sonra Will Grayson'ın ensemi ısıtan sesini duydum. "Kılık değiştirdim," dedi ona.

Damon, "O pislik herif sana karşı bir şeyler hissediyor," diye ekledi. "Seni ne zaman görse yalnız yakalamak istiyor."

Parmaklarımı defterimin ve kalemimin etrafında sıktım.

"Kendisini savunmak için," diye araya girdi Kai, "şehrin dört bir yanındaki insanların araçlarına üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu 'Üzgünüm, arabanıza çarptım' notlarını yapıştıran sendin."

Damon homurdandı ve sonra kahkahayı patlattı, Will ise kendinden memnun bir kıkırdama çıkardı.

Pislikler. Dün gece bu şaka yüzünden kardeşimin telefonu bütün gece çaldı. Ve sinirlendiğinde bunu belli eder.

"Peki, ne diyorsun Em?" Will dürttü, sonunda kendini hiç alıkoyamadığı gibi benimle ilgilenmeye başladı. "Kardeşin benim için ateşli mi? Yeterince kıçımın dibinde olduğu kesin."

Sessiz kaldım, insanlar yerlerine yerleşip etrafımızda konuşurken dalgınca defterimi açtım.

Bu okuldaki herkes kardeşimden nefret ederdi. Paraları ve bağlantıları, bir polis memuru olarak hız cezaları, park cezaları verme, gürültü şikayetlerini soruşturma ya da bir şeylerin kokusunu alır almaz partileri ve içki içmeyi durdurma konusundaki istekliliği üzerinde hiçbir etkiye sahip değildi.

Kardeşim işini yaptığı için bir pislikti ve ona gelemediklerinde bana geldiler.

Will'in cebinden bir şey çıkardığını gördüm ve bir parça şekeri açıp ağzına götürmesini, dişleriyle kâğıdın üzerindeki şekeri soymasını izledim.

Gözleri beni hiç bırakmadı.

Çiğnerken bana "Kulaklıklarını çıkar," diye emretti.

Bakışlarımı kısmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve müzik dinliyormuşsun ve bu yüzden etrafındaki insanlarla uğraşmaya zahmet edemiyormuşsun gibi davranmayı bırak," diye ısırdı.

Vücudumdaki her kas gerildi ve dinlemediğimde, paketini yere attı ve eğildi, kabloyu çekti ve kulaklıkları kulaklarımdan çıkardı.

İrkildim, dik oturdum.

Ama ben küçülmedim. Onunlayken
değil. Şimdi... tüm dikkatim
ondaydı.

Kabloyu yere sarktığı yerden alarak masamdan kalktım, defterimi ve çantamı aldım ve çıkmaya başladım.

Ama sonra elleri üzerimdeydi, beni kucağına çekti.

Kollarımdaki her şey yere yuvarlandı ve derimin altında sıvı ateş akmaya başladı.

Hayır.

Kai iç çekerken ve Damon kıs kıs gülerken dişlerimi sıktım ve onu ittim, yine de ikisi de onu durdurmadı.

Ona karşı mücadele ettim ama o sadece elini sıktı ve yüzünü saldırımdan başka yöne çevirdi.

Will, Kai, Damon ve Michael. Dört Atlı.

Küçük gangster özentilerinin lisedeyken kendilerine taktıkları bu lakaplara bayılıyordum, ama birileri onlara herkese ne kadar korkutucu olduğunuzu söylemek zorunda kaldığınızda bunun korkutucu olmadığını söylemeli.

Her okulda da böyle adamlar vardı. Biraz para, bağlantılı anne ve babalar ve kalpleri olmayan güzel yüzler. Sanırım bunların hiçbiri onların suçu değildi.

Onların hatası, bu fırsattan sonuna kadar yararlanmalarıydı. Biri onlara hayır dese eğlenceli olmaz mıydı? İçlerinden biri bir hatanın bedelini ödese? Ya da bir içkiye, bir uyuşturucuya ya da bir kıza hayır deseydi?

Ama hayır. Aynı hikaye. Sığ, sıkıcı, sıkıcı, cahil ve yavan.

Başkaları pes edebilir ya da sonunda pes etmeden önce acınası bir şekilde protesto edebilirken, ben ilgilenmedim.

Ve bundan nefret ederdi.

Çığlık atabilirim. Öğretmenin dikkatini çekerdim. Olay çıkarabilirdim. Ama o sadece arzuladığı kahkahaları alırdı, ben ise istemediğim ilgiyi.

"Yüzündeki o lanet bakışı sil," diye uyardı.

Çenemi kilitledim, söylediği hiçbir şeyi yapmadım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesini fısıltıya düşürdü. "Biliyorum, en iyi insan gibi görünebilirim ve muhtemelen bazen sana verdiğim boktan pişman olduğumu düşünüyorsun ve bir gün uyanıp hayatımı ve amacını yeniden değerlendireceğim, ama yapmayacağım. Geceleri bir bebek gibi uyuyorum."

"İki saatte bir uyanıp ağlıyor musun?" Ben sordum.

Arkamdan bir homurtu geldi ama Will'in gözleri bana dikilince başka tarafa bakmadım. Okul her zaman rahatladığım tek yerdi.

Liseye gidene kadar.

Bileklerimi yumruklarının arasında döndürerek onu uzaklaştırmaya çalıştım. "Bırak beni." "Kelepçelerin neden ıslak?"

Bakışları düştü ve daha yakından bakabilmek için kolumu kaldırmaya zorladı. Cevap vermedim.

Tekrar bana baktı. "Ve gözlerin kırmızı."

Boğazım düğümlendi ama dişlerimi sıktım ve bileklerimi kurtardım.

Ama ben onun kucağından kaçamadan, bir eliyle çenemi kavradı ve diğer kolunu belime dolayarak beni içine çekti. Vücuduna yasladı ve benden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldadı.

"İstediğin her şeye sahip olabileceğini bilmiyor musun?" Gözleri benimkileri aradı. "Senin için herkesi incitirim."

Göğsümdeki ağırlık çok ağırdı, neredeyse nefes almak bile acıtıyordu. "Kim o?" diye sordu. "Kimi incitmek zorundayım?"

Gözlerim yandı. Bunu neden yapmıştı? Yalnız olmadığım ve belki de -muhtemelen- bir umut olduğu fantezisiyle beni yumuşatır ve baştan çıkarırdı.

Kokusu beni çarptı. Bergamot ve mavi selvi... Başımı kaldırıp kahverengi saçlarına baktım; mükemmel teni ve koyu renk kaşlarıyla mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Siyah kirpikleri, aptal bir adadaki lagünü çevreleyen yapraklara benzeyen gözlerini çerçeveliyordu ve bir an için kayboldum.

Sadece bir an için.

"Tanrım, lütfen," dedim sonunda. "Kendine bir hayat kur Will Grayson. Acınacak haldesin."

Çenesini kaldırdığında güzel gözleri anında sertleşti. Beni kucağından itti ve masama doğru geri itti. "Otur."

Sesi neredeyse incinmiş gibiydi ve ben neredeyse gülüyordum. *Muhtemelen onun saçmalıklarına kanacak kadar aptal olmadığım için hayal kırıklığına uğramıştır.* Ne planlıyordu ki? Güvenimi kazanıp beni Mezunlar Günü'ne çekmeyi ve üzerime domuz kanı dökülmesini izlemeyi mi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, yeterince orijinal değil. Will Grayson'ın daha fazla hayal gücü vardı. En azından bunu ona verirdim.

Bay Townsend boğazını temizleyerek, "Pekala, hadi başlayalım," dedi.

Çantamı ve not defterimi yerden aldım ve sandalyeme geri kaydım, kulaklıklarımı cebime soktum.

Kahvesinden hızlıca bir yudum alıp masasının üzerindeki bir kâğıdı çevirirken, "Kitaplarınızı çıkarın," diye talimat verdi.

Will orada öylece oturmuş, sessizce önüne bakıyordu ve çenesindeki kasların esnemesini izlerken bir an duraksadım.

Her neyse. Gözlerimi devirdim ve sınıfın geri kalanı kendi kitaplarını bulurken ben de *Lolita kitabımı* çıkardım. Will hariç, çünkü o bugün çantasını ya da kitaplarını getirmeye zahmet etmemişti.

"Kitapta Humbert'ın güvenilmez bir anlatıcı olduğundan bahsetmiştik." Townsend bir kahve daha içti. "Anlatan bizsek hepimizin kendi hikâyemizin doğru kahramanları olduğumuzu."

Will'in nefesini içine çekip bıraktığını duydum. Kai Mori'nin boynunun arkasına odaklandım, genellikle kesiminin hatlarının ne kadar kesin ve temiz olduğundan büyülenirdim.

Bugün konsantre olmakta zorlanıyordum.

Townsend sözlerine şöyle devam etti: "Doğru ya da yanlış meselesi çoğu zaman sadece bir bakış açısı meselesidir. Bir tilkiye göre, tazı kötü adamdır. Bir tazı için kurt. Bir kurda göre, bir insan ve bu böyle devam eder."

Oh, lütfen. Humbert Humbert raydan çıktı.

Ve bir suçlu. Tilki, tazı, kurt, her neyse.

"Lo'ya aşık olduğuna inanıyor." Öğretmen masasının etrafında döndü ve ön tarafa yaslandı, kâğıt kapağını avucunun içinde kıvırdı. "Ama işlediği suçtan tamamen habersiz de değil. Diyor ki," -kitabını çevirerek açtı ve okudu-'"Lolita'ya sonsuza dek aşık olduğumu biliyordum; ama onun sonsuza dek Lolita olmayacağını da biliyordum." Başını kaldırıp sınıfa baktı. "Ne demek istedi?"

"Büyüyecekti," diye yanıtladı Kai. "Ve artık onun için cinsel açıdan çekici olmayacak çünkü o bir pedofil."

Kendi kendime sırıttım. Eğer birini seçmem gerekseydi, Kai benim en sevdiğim Süvari sayılırdı.

Townsend, Kai'nin düşüncelerini değerlendirdi, ancak daha sonra başka bir öğrenciyi yönlendirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Katılıyor musunuz?"

Kız omuz silkti. "Sanırım bizim değiştiğimizi ve onun da değişeceğini kastetti. Mesele onun büyümesi değil. Ondan daha fazla büyüyecek ve o da korkuyor."

Muhtemelen Humbert'ın kastettiği de buydu ama ben Kai'nin değerlendirmesini daha çok sevdim.

Öğretmen başını salladı ve sonra çenesini başka bir öğrenciye doğru salladı. "Michael?"

Michael Crist kafasını kaldırdı, sesi kaybolmuş gibiydi. "Ne?" Damon arkadaşına homurdandı ve ben de başımı salladım.

Townsend sorusunu tekrarlamadan önce sabırsız bir ifadeyle gözlerini kapadı. "Sonsuza kadar Lolita olmayacağını söylerken ne demek istedi sence?"

Michael bir süre sessiz kaldı. Neredeyse cevap verip vermeyeceğini merak edecektim.

Sonunda Townsend'e, "Onun fikrini seviyor," dedi, sesi sonlu geliyordu. "Sonunda ondan uzaklaştığında, onun hayali hala orada olacak, ona musallat olacaktı. Demek istediği buydu."

Hah. Tamamen kötü bir değerlendirme değil. Ben de içlerinde kitabı gerçekten okuyan tek kişinin Kai olacağını sanıyordum.

Townsend başka bir sayfaya geçerek, "Diyor ki, 'O benim kalbimi kırdı. Sen sadece benim hayatımı kırdın. Ona ne söylüyor?"

Herkes sessiz kaldı.

Öğretmen odayı taradı, herhangi birimizden bir titreşim arıyordu. "Siz sadece benim hayatımı mahvettiniz," diye tekrarladı.

Boğazıma iğneler battı ve gözlerimi kaçırdım. *Hayatımı mahvettin.*

Bir öğrenci kapıya yakın bir koltuktan iç çekti. "Kız isteyerek onu şımarttı," diye itiraz etti. "Evet, yanlıştı ama bu günümüzün bir sorunu. Kadınlar tacize uğradıklarına sonradan karar veremezler. Kadın onunla isteyerek cinsel ilişkiye girdi."

Kai, "Reşit olmayanlar rıza gösteremez," diye belirtti.

"Ne yani, on sekiz yaşına geldiğinde sihirli bir şekilde duygusal ve zihinsel olarak olgunlaşıyor musun?" Will aniden söze girerek cevap verdi. "Bir gecede oluveriyor, öyle mi?"

"O bir çocuktu, Will." Kai koltuğunda döndü, arkadaşıyla tartışıyordu. "Humbert'ın kafasında, bizden sempati talep ediyor ve çoğu okur da bunu veriyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çünkü onlara öyle söylüyor. Çünkü bize çekici gelen herkesi affetmeye hazırız."

Gözlerimi kırpmadan masama baktım.

"Lo'ya karşı bir şey hissetmiyor," diye devam etti Kai. "Genç kızlara karşı bir şeyler hissediyor. Bu münferit bir olay değil. Tacize uğramış."

Will, "Ve bir çocuk pornocusuyla birlikte olmak için onu terk etti, Kai," diye tükürdü. "Eğer tacize uğruyorsa, neden kendini tekrar o duruma sokmayacak kadar mantıklı davranmadı?"

Başparmağımı ciltsiz kapağın üzerinde gezdirdim, parlaklığın üzerinde kaydığını duydum. Çenem titredi, gözlerim biraz acıdı.

"Yani, bunu neden yapsın ki?" diye sordu Will. "Ben de bunu söylüyorum," diye araya girdi başka bir öğrenci.

Dilimin ucuna gelen kelimeler onlara aşırı basitleştirdiklerini söylüyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir kızı yargılamanın, birinin kendi sürecine saygı duymasına izin vermekten daha kolay olduğunu. Bilmediğimiz ve asla anlayamayacağımız şeyler olduğunu düşünmemenin daha uygun olduğunu, çünkü sığ, haklı ve cahil olduğumuzu.

Kaldın, çünkü... Çünkü...

"İstismar aşk gibi hissettirebilir."

Gözlerimi kırptım, ses o kadar yakındı ki kulaklarım karıncalandı. Yavaşça gözlerimi kaldırıp Damon Torrance'ın yüzünün yan tarafına baktım, gömleği kırışmış, kravatı boynuna dolanmıştı.

Bütün sınıf sessizliğe gömüldü ve yanımdaki Will'e baktım, arkadaşının başının arkasına bakarken kaşlarının birbirine kenetlendiğini gördüm.

Bay Townsend yaklaştı. "İstismar aşk gibi hissettirebilir..." diye tekrarladı. "Neden?"

Damon o kadar hareketsiz kalmıştı ki nefes alıyor gibi görünmüyordu.

Tereddütsüz öğretmene baktı. "Açlıktan ölen insanlar her şeyi yer."

Sözleri havada asılı kalırken sustum ve bir an için içimin ısındığını hissettim. Belki de beyin hücrelerinden tamamen yoksun değildi.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedince başımı çevirdim ve Will'in bakışlarının bana odaklandığını gördüm.

Bacak.

Aşağı baktım ve parmaklarımın eteğimin kenarına kıvrıldığını gördüm, Kalçamdaki çizikler ve çürüğün bir kısmı görünüyordu. Nabzım hızlandı ve eteğimi dizime kadar geri çektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Townsend, "Son bölüme geçin lütfen," diye seslendi. "Ve paketi çıkarın."

Ama morluk acıyla çarpıyordu ve aniden nefes alamaz hale geldim.

İstediğin her şeye sahip olabileceğini bilmiyor musun? İstediğin herkese zarar verebilirim.

Çenem titredi. Buradan çıkmam gerekiyordu.

İstismar aşk gibi gelebilir.

Başımı salladım, malzemelerimi çantama geri koydum, ayağa kalktım ve koridordan kapıya doğru ilerlerken çantamı başımın üzerine astım.

"Nereye gidiyorsun?"

Başımı öğretmene doğru çevirdim. "Kütüphanedeki kitabı ve kurgulanmış yanıtları bitirmek için."

Gözlerime dolan yaşları kırpıştırarak yürümeye devam ettim. "Emory Scott," diye seslendi öğretmen.

"Ya da kardeşime SAT puanlarımın neden bok gibi olacağını açıklayabilirsin," dedim, bakışlarımı ona dikerek geriye doğru yürürken, "çünkü bu sınıftaki her konuşmanın yüzde doksan sekizini onlar domine ediyor." Atlıları işaret ettim. "Ek ödevlerimiz varsa bana mesaj atın."

Kapıyı iterek açtım ve sınıftaki fısıltıları duydum. "Emory Scott," diye bağırdı öğretmen.

Omzumun üzerinden Townsend'e baktım ve onun pembe bir fiş uzattığını gördüm. "Ne yapacağını biliyorsun," diye azarladı.

Tekrar içeri girerek referansı parmaklarının arasından kaptım. "En azından biraz iş yapmış olacağım," diye karşılık verdim.

Dekanın ofisi ya da kütüphane, hiç fark etmez.

Odadan çıkarken Will Grayson'a dönüp bakmadan edemedim; koltuğuna çökmüş, çenesini elinin üzerine koymuş ve parmaklarıyla gülümsemesini gizliyordu.

Ben odadan çıkana kadar gözlerimi tuttu.

- - -

Kaldırımda yürürken sola dönüp evime doğru ilerlerken gözlerimi kaldırmadım. Son birkaç adımda gözlerimi uzun uzun kırpıştırdım, öğleden sonra esintisi yaprakları hışırdatırken başım ağaçlara doğru süzüldü. Bu sesi çok severdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rüzgar önseziliydi. Bir şeyler olacakmış gibi hissettiriyordu ama hoşuma giden bir şekilde.

Gözlerimi açarak basamakları çıktım ve sağa baktım, henüz garaj yolunda ağabeyimin arabasını görmemiştim. Midemdeki sıcaklık hafifçe azaldı, kaslarım bir parça gevşedi.

En azından biraz zamanım vardı.

Ne boktan bir gündü. Öğle yemeğini atlayıp kütüphanede saklandım ve dersler bittikten sonra, orada olmak istemediğim ama eve de gelmek istemediğim için grup çalışmasında mücadele ettim. Açlık sancıları midemi sarsıyordu ama diğer her yerimdeki acıyı hafifletiyordu.

Sokağıma dönüp akçaağaçlar, meşeler ve kestanelerle süslü, turuncular, sarılar ve kırmızılarla dolu sessiz caddeye baktım. Rüzgârın savurduğu yapraklar dans ederek yere düşüyor, burnuma denizin ve bir yerlerdeki şenlik ateşinin kokusu geliyordu.

Thunder Bay'deki nüfusumuz iki liseyi destekleyemeyecek kadar az olduğu için benim gibi çocukların çoğu Concord'daki devlet lisesine gitmek üzere otobüsle taşınıyordu, ancak ağabeyim benim için en iyisini istedi, bu yüzden TBP'de kaldım.

Varlıklı olmamamıza rağmen, o biraz ödedi, ben çok çalıştım ve erkek kardeşim devlet memuru olduğu için okul ücretimin geri kalanından feragat edildi. Özel lisemin sağladığı zenginlik ve ayrıcalığın daha iyi bir eğitim sağlaması gerekiyordu. Ben bunu göremiyordum. Edebiyatta hâlâ berbattım ve gerçekten keyif aldığım tek ders bağımsız çalışmaydı, çünkü tek başıma olabilirdim.

Tek başıma çok şey öğrendim.

Uyum sağlayamamam ya da zengin olmamamız umurumda değildi. Güzel bir evimiz vardı. Yüzyılın başında, üç katlı (bodrum katını da sayarsanız dört), gri süslemeli kırmızı tuğlalı Viktorya dönemi. Yeterince büyüktü ve üç kuşaktır ailemize aitti. Büyük büyükannem ve büyükbabam burayı otuzlu yıllarda inşa etmişlerdi ve büyükannem yedi yaşından beri burada yaşıyordu.

Kapıyı açar açmaz botlarımı tekmeledim ve koşarak yukarı çıktım, çıkarken de kapıyı arkamdan kapattım.

Kardeşimin odasının önünden geçerken okul çantamı çıkarıp kapının hemen önüne bıraktım ve her ihtimale karşı adımlarımı yumuşatarak koridorda ilerlemeye devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükannemin kapısında durdum, çerçeveye yaslandım. Hemşire Bayan Butler, kapağına bakılırsa yine bir savaş zamanı gerilim romanı olan ciltsiz kitabından başını kaldırdı ve gülümseyerek sandalyesinin sallanmasını durdurdu.

Ben de sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim ve sonra yatağa doğru baktım. "Nasıl oldu?" Büyükanneme doğru sessizce adım atarken hemşireye sordum.

Bayan Butler sandalyeden kalktı. "Dayanmaya çalışıyorum."

Aşağıya baktım, karnının hafifçe titrediğini ve dudaklarının verdiği her nefeste hafifçe büzüldüğünü gördüm. Yüzünün neredeyse her santiminde kırışıklıklar vardı ama dokunsam cildinin bir bebeğinkinden daha yumuşak olacağını biliyordum. Kiraz ve badem kokusu üzerime sinmişti ve Bayan Butler'ın bugün banyosunda kullandığı şampuanı koklayarak saçlarını okşadım.

Büyükanne. Benim için her şey demek olan tek kişi. Onun

için kaldım.

Gözlerim düştü, hemşirenin büyükannemi güzel, yumuşak bir leylak rengine ikna edemediği için bugün boyamış olması gereken şarap rengi tırnakları fark ettim. Küçük bir gülümsemeyi engelleyemedim.

Bayan Butler, "Onu bir süre oksijene bağlamak zorunda kaldık," diye ekledi. "Ama şimdi iyi."

Başımı salladım, uyumasını izledim.

Kardeşim artık her an ölebileceğine inanıyordu, yataktan kalkabildiği durumlar giderek azalıyordu.

Yine de burada kalıyordu. Şükürler olsun. Butler

bana "Plakları seviyor" dedi.

Eski pikabın yanında duran, bazıları kılıflarına gelişigüzel yerleştirilmiş plak yığınına baktım. Hepsini geçen hafta sonu bir emlak satışında bulmuştum. Ellili yaşlarında bir bebek olduğu için bundan hoşlanacağını düşünmüştüm.

50'lerde doğmamıştı. Ondan çok daha yaşlıydı. Ama ellili yıllarda genç bir kızdı.

Bayan Butler çantasını topladı ve anahtarlarını çıkardı. "İyi olacak

mısın?" Başımı salladım ama ona bakmadım.

O gitti ve ben bir süre daha büyükannemin yanında kaldım, ilaçlarını ve iğnesini hazırladığımdan emin oldum ve pencereyi birkaç santim açarak biraz temiz hava girmesini sağladım, Bayan Butler bunu yapmamamızı istedi çünkü havadaki alerjenler nefes alışını kötüleştirebilirdi.

Büyükannem "Canı cehenneme." dedi. Bu onun yılın en sevdiği zamanıydı, sesleri ve kokuları çok severdi. Onu mutsuz etmek istemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece sefalet dolu bir hayata devam etmek için.

Telefonumdan odanın kamerasını açarak kapıyı biraz açık bıraktım, odamdan çantamı aldım ve aşağıya inerek ocakta su kaynatmaya başladım. Telefonu mutfak masasının üzerine koydum, bana ihtiyacı olursa diye gözümü ondan ayırmadım ve önce kolay olanları gözden geçirerek kitaplarımı yerleştirdim.

Dizüstü bilgisayarıma girdim, halk kütüphanesinden ihtiyacım olan tüm kitapları, Meridian City'den Thunder Bay'de olmayan birkaç kitabı, tarih raporum için talep ettim ve taslağımı hazırladım. Fizik için WebQuest'i ve paketi bitirdim, İspanyolca için okumalarımı tamamladım ve edebiyata başlamadan önce sebzeleri doğramak ve sote etmek için durdum.

Edebiyat... Oluşturulmuş yanıtları hala yap*mamıştım ve* yarın teslim edilmeleri gerekiyordu.

Dersi sevmediğimden değil. Kitapları sevmediğimden değil.

Eski kitapları sevmezdim. Üçüncü şahıs, bir mil uzunluğunda tuhaf paragraflar ve aptal bir akademisyenin, yazarın umurumda bile olmayan bir mobilya parçasının fazla yazılı tasvirinde derin bir anlam olduğuna beni inandırmaya çalışması. Yazarın ilk etapta ne yapmaya çalıştığını bile bilmediğinden eminim ve muhtemelen bunu yazarken afyonla kafası iyiydi.

Ya da yatıştırıcı şurup, absent ya da o günlerde çocuklar ne yapıyorsa.

Sanki artık kaliteli hikâyeler yazılmıyormuş gibi bu boku boğazımıza dayadılar ve bizim için bu kadardı. Benden üç koltuk aşağıda oturan Kesici Caitlyn'in alaka bulması gereken şey *Yedi Şerefeli Ev miydi?* Anladım.

Elbette, *Lolita* o kadar da eski değildi. Sadece berbattı ve eminim 1955'te de berbattı. *Büyükanneme sorarım.*

Makarnayı ıslattım, biberleri ve soğanları pişirdim ve eti ateşte pişirdim, fırına vermeden önce her şeyi karıştırdım. Salata yaptıktan sonra zamanlayıcıyı kurdum ve çalışma kâğıdını çıkarıp ilk soruyu okudum.

Ama sonra ışıklar yanıp söndü ve bakışlarımı yukarı kaldırıp pencereden bir arabanın garaj yolumuza girdiğini gördüm. Yağmur farların önünde parıldıyordu ve ben ayağa fırladım, kitaplarımı kapattım ve kâğıtlarımı yığdım, her şeyi çantama doldurdum.

Sıcaklık midemi bulandırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kahretsin. Bazen çifte vardiya yapıyor ya da bir iki meseleyle uğraşıyordu ve ben onsuz bir gece geçiriyordum.

Görünüşe göre bu gece değil.

Altıma işeyecekmiş gibi hissederek kalçalarımı birbirine sıkıştırdım ve kitap çantamı hiç yemek yemediğimiz yemek odasına fırlattım. Hızlıca masayı hazırladım ve ön kapı açıldığında dönüp salatayı kabartıyormuş gibi yaptım.

"Emory!" Martin seslendi.

Her gün olduğu gibi midemin bulanmasına engel olamadım ama yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim ve açık mutfak kapısından başımı uzatıp koridordan aşağı baktım.

"Hey!" diye cıvıldadım. "Yine mi yağmur yağıyor?"

Tam o sırada, büyükannemin penceresini açık bıraktığımı fark ettim. *Lanet olsun.* Yerleri ıslatmadan ve ona bir bahane vermeden önce koşup kapatmak için bir dakika bulmam gerekiyordu.

"Evet," diye iç geçirdi. "Mevsim bu, değil mi?"

Zorla kıkırdadım. Paltosunu silkelerken her yere damlacıklar uçuştu ve onu portmantoya asıp koridordan mutfağa doğru ilerlerken izledim, ıslak ayakkabıları ahşap zeminde gıcırdıyordu.

Ayakkabılarımı kapıda çıkarmak zorunda kaldım. O çıkarmadı.

Başımı geriye çektim, doğruldum ve düzenli bir nefes verdim. Salatayı alıp çatalları savururken dudaklarımı gülümseyerek araladım. "Daha sonra köyün etrafında koşu yapmayı düşünüyordum," dedim ona, kaseyi masaya koyarken.

Durdu, kravatını gevşetti ve bana yan gözle baktı. "Sen mi?"

"Koşabilirim," diye karşı çıkıyormuş gibi yaptım. "Birkaç dakikalığına."

Bir kahkaha attı ve buzdolabına doğru yürüyüp sütü çıkardı ve kendine bir bardak doldurdu.

"Güzel kokuyor." Bardağını masaya taşıdı ve oturdu. "Ödevin bitti mi?"

Gümüş rozeti tepedeki ampullerin ışığı altında parlıyordu, siyah üniformasının içindeki formu her saniye daha da büyüyor gibiydi.

Martin ve ben hiç yakın olmadık. Benden sekiz yaş büyüktü, ben doğduğumda o zaten tek çocuk olmaya alışmıştı ve beş yıl kadar önce anne babamız vefat ettiğinde her şeyle o ilgilenmek zorunda kalmıştı. En azından evi o aldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boğazımı temizledim. "Neredeyse. Yemeklerden sonra tekrar kontrol etmem gereken bazı aydınlatılmış sorular var."

Aslında onları hiç tamamlamamıştım ama hep süslemiştim. Artık ikinci doğam gibiydi.

"Günün nasıl geçti?" Makarnayı fırından çıkarıp masaya koyarken hızlıca sordum.

"İyiydi." O kendine servis yaparken ben de salataları kaselerimize doldurdum ve kendime biraz su koydum. "Departman sorunsuz çalışıyor ve beni Meridian City'ye taşımayı teklif ettiler, ama ben-"

"Temiz ve düzenli severim," diye şaka yaptım, "ve Thunder Bay senin gemindir." "Beni çok iyi tanıyorsun."

Küçük bir tebessüm ettim ama bir çatal dolusu marul alırken elim titredi. Sabah işe gidene kadar titremesi durmayacaktı.

O yemeğine daldı, ben de zorla ağzıma bir lokma attım, odayı dolduran sessizlik dışarıdaki pencerelere vuran damlaların sesinden daha yüksekti.

Eğer ben konuşmazsam, söyleyecek bir şey bulurdu ve ben bunu istemiyordum.

Dizim masanın altında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "Biraz daha tuz ister misin?" Sesime o kadar çok şeker katarak sordum ki öğürmek istedim.

Çalkalayıcıya uzandım ama o araya girdi. "Hayır," dedi. "Teşekkür ederim." Elimi bıraktım ve yemeye devam ettim.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Çatalına sarılmış parmaklarına baktım. Yemeyi bırakmış, dikkatini bana vermişti.

Yutkundum. "Güzel. Biz..." Kalbim hızla çarpıyor, kan vücuduma sıcak bir şekilde pompalanıyordu. "Edebiyat dersinde ilginç bir tartışma yaptık," dedim ona. "Ve benim bilim raporum-"

"Peki ya yüzme antrenmanı?" Sustum.

Söyle ona. Bitir şu işi. Eninde sonunda öğrenecektir.

Ama onun yerine yalan söyledim. "İyiydi."

Her zaman önce bir yalanın arkasına saklanmaya çalıştım. Savaşmak ya da kaçmak arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda, kaçtım.

"Öyle miydi?" diye sordu.

Tabağıma baktım, yemeğimi karıştırırken gülümsemem kayboldu. O biliyordu.

Gözleri tenimde bir delik açıyordu, sesi bir okşayış gibiydi. "Tuzu uzatır mısın?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi kapattım. Ses tonundaki ürkütücü sakinlik fırtına öncesi hissi gibiydi. Havanın iyonlarla dolması, bulutların alçakta asılı kalması ve yaklaşmakta olduğunun kokusunun alınması gibi. İşaretleri artık biliyordum.

Uzanıp çalkalayıcıyı aldım ve yavaşça ona doğru götürdüm.

Ama onun yerine bardağına vurdum, sütü masaya döküldü ve kenarından damladı.

Gözlerimi ona diktim.

Bir süre bakışlarımı tutarak bana baktı ve sonra masayı kendisinden uzaklaştırdı.

Ayağa fırladım ama bileğimden tutup beni koltuğuma geri çekti.

"Benden önce masadan kalkmayacaksın," dedi sakince, bir eliyle bileğimi sıktı ve suyumu alıp tabağının önüne koymadan önce bardağını dikleştirdi.

Elimi yumruk yaptığımda gözlüklerim burnumdan aşağı kayarken irkildim, kan dolaşımımı kestiği için derimin altında kan birikiyordu.

"Benim iznim olmadan asla bu masadan kalkma."

"Martin..."

"Koç Dorn bugün beni aradı." Gözlerini boşluğa dikmiş, suyumu yavaşça dudaklarına götürüyordu. "Takımdan ayrıldığını söyledi."

Beyaz üniforma gömleğimin düğmesiz manşeti elini gizliyordu ama parmak eklemlerinin bembeyaz olduğundan emindim. Canım acıdığı için bileğimi bükmeye başladım ama bunun onu daha da kızdıracağını hatırlayarak hemen durdum.

"İstifa edebileceğini söylemedim," diye devam etti. "Sonra da bir aptal gibi yalan söylüyorsun."

"Martin, lütfen..."

"Yemeğini ye, Em," dedi bana.

Bir süre ona baktım, ne kadar durdurmaya çalışsam da bunun gerçekleşeceği gerçeğini bir kez daha kafama yerleştirdim.

Onu durdurmak mümkün değildi.

Gözlerimi tabağıma dikerek, sol elimden sağ elime göre daha az emin bir şekilde çatalı kaldırdım ve biraz rotini eriştesi ile et sosu aldım.

"Sen sağ elini kullanıyorsun, aptal."

Durakladım, hâlâ parmaklarının bileğimi sıkıca sardığını hissediyordum.

Sadece bir an sürdü ve sonra sağ elimi yönlendirerek çatalı almamı istediğini hissettim. Aldım ve yavaşça ağzıma götürdüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gümüş aletin kör uçları şimdiye kadar hiç korkmadığım bir şeymiş gibi bana doğru gelirken elim hâlâ bileğimdeydi.

Tereddüt ettim ve sonra... Ağzımı açtım, gümüşü derinlere sokmaya zorlarken neredeyse öğürecektim, neredeyse bademciklerimi fırçalayacaktı.

Yemeği aldıktan sonra çatalı geri çektim ve bunu yaparken kolundaki direnci hissettim.

İkinci tur için çatalı yeniden doldurduk, ciğerlerim daraldı.

"Senin derdin *ne* tam olarak?" diye fısıldadı. "Hiçbir şey doğru yapılamaz. Hiçbir zaman. Neden?"

Bir çatal dolusu daha sokulması için ısırığı tam zamanında boğazımdan aşağı ittim. Ağzıma girerken elimi salladı ve kalbim bir an için durdu, çatalların bana saplanma tehdidiyle bir inilti kaçtı.

"Kapıdan içeri girdiğimde beni oturtup kendini açıklarsın sanmıştım ama hayır." Bana ters ters baktı. "Her zamanki gibi, on yaşındayken yatağının altındaki şeker paketleri ve on üç yaşındayken aldığın üç günlük uzaklaştırma cezası gibi saklamaya çalışıyorsun." Sözleri daha da sessizleştirdi ama kulaklarımı nasıl acıttığını görünce neredeyse irkiliyordum. "Beni hiç şaşırtmıyorsun, değil mi? Bir şeyleri yapmanın doğru ve yanlış yolları vardır, Emory. Neden hep yanlış yolu seçiyorsun?"

İki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Cevaplamamı istediği sorular soruyordu ama ne söylersem söyleyeyim yanlış olacaktı. Her iki durumda da, işin içindeydim.

"Neden hiçbir şey sana öğrettiğim gibi yapılmıyor?" diye bastırdı. "Öğrenemeyecek kadar aptal mısın?"

Çatal daha hızlı hareket ederek daha fazla yiyecek aldı ve ağzıma doğru yükseldi, tam zamanında açtığımda çatal dudaklarıma saplandı. Ağzım yemekle doldu, daha fazlası içeri itilmeden önce yeterince hızlı yutamadım.

"Ölü ebeveynler," diye mırıldandı. "Ölmeyen bir büyükanne. Ezik bir kız kardeş..."

Bileğimi bıraktı, onun yerine yakamı sıktı ve ayağa kalkarak beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Beni tezgâha doğru iterken çatalı düşürdüm ve tabağa çarptığını duydum.

Çiğnedim ve yutkundum. "Martin..."

"Bunu hak etmek için ne yaptım?" diye sözümü kesti. "Tüm bu çapalar beni aşağı mı çekiyor? Her zaman sabit. Her zaman bir ağırlık."

Kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışırken tahta sırtıma saplandı.

"Sonsuza kadar sıradan mı olmak istiyorsun?" diye ısırdı, kaşlarını çatarak bana baktı.

Annemin yeşil gözleri ve babamın parlak, koyu kahverengi saçları. "Yapamazsın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

elbise, saçını düzeltemezsin, arkadaş edinemezsin ve görünüşe göre, iyi bir üniversiteye girmene yardımcı olacak etkileyici bir şey yapamazsın."

"İyi bir okula girebilirim," diye ağzımdan kaçırdım kendimi durduramadan. "Yüzmeye ihtiyacım yok."

"Sana ihtiyacın olduğunu söylediğim şeye ihtiyacın var!" diye bağırdı sonunda.

Büyükannemin bizi duyabileceğinden endişelenerek gözlerimi içgüdüsel olarak tavana çevirdim.

"Seni destekliyorum." Bir eliyle saçlarımı tuttu ve diğer eliyle kafama bir tokat attı.

Nefesim kesildi, irkildim.

"Öğretmen konferanslarına gidiyorum." Bir tokat daha başımı sağa çevirdi ve tökezledim.

Hayır.

Ama beni saçımdan tutup geri çekti. "Masaya yemek koyuyorum." Yüzüme eşek arısı sokmuş gibi bir tokat daha attı ve ben haykırdım, gözlüklerim yere uçtu.

"Hemşiresinin ve ilaçlarının parasını ben ödüyorum." Elini tekrar kaldırdı ve o tekrar tekrar vururken ben sinerek kendimi kollarımla korudum. "Ve aldığım teşekkür bu mu?"

Gözlerim yaşlarla doldu, ama nefesimi toparladığım anda eli tekrar aşağı indi.

Ve tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar.

Dur. Haykırmak istedim. Çığlık atmak istedim.

Ama onun yerine dişlerimi sıktım.

Acıdan tısladım, irkildim ve korktum. Ama

ağlamadım. Artık ağlamıyordum.

O gidene kadar değil.

Beni tekrar yakamdan yakaladı, sıkıca kavradı, kumaş boynuma sürtündü. "Geri döneceksin," diye yüzüme doğru nefes aldı, "özür dileyeceksin ve takıma yeniden katılacaksın."

Gözlerine bakamadım. "Yapamam."

Beni tekrar tezgâha fırlattı ve kemerini çözerek geri çekildi.

Boğazımda bir yumru şişti. *Hayır.*

"Neydi o?" diye sordu. "Ne dedin sen?"

Öfke yüzünü buruşturdu ve derisi öfkeden kaynadı, ama bunu seviyordu. Büyükannemden ve benden şikâyet eder, sürekli yüzüme tükürürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama aslında gitmemi istemiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"Yapamam," diye fısıldadım, sesim çok kötü titrediği için daha fazlasını yapamadım.

Kemerini ilmeklerinden çıkardı ve ne olacağını biliyordum. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu, çünkü durdurmak istemiyordu.

"Yapacaksın."

Orada öylece durdum, ağlamak istemekle kaçmak istemek arasında gidip geliyordum. Onu bunun için uğraştırırsam, bu onun için cezayı daha tatlı hale getirecekti. Siktir et onu.

"Yapmayac

ağım."

"Yapacaksı

n!"

"Çürükler yüzünden mayo giyemiyorum!" Ağzımdan kaçırdım.

Elindeki kemer sallanırken durakladı ve nefes alışını bile duyamadım.

Evet.

Bu yüzden yüzmeyi bıraktım. İnsanların görmesi konusunda endişelenmemiz gereken tek şey yüzüm değildi. Sırtım, kollarım, kalçalarım... İnsanlar aptal değildi Martin.

Neredeyse kafamı kaldırıp yüzünde ne olduğunu -eğer bir şey varsa- görmek istiyordum. Endişe, belki? Suçluluk mu?

Ne hissederse hissetsin, bundan geri dönemeyeceğimizi bilmeliydi. Artık gerçekti. Özürler, hediyeler, gülümsemeler ya da sarılmalar ne olursa olsun, bana yaptıklarını asla unutmayacaktım.

Neden şimdi duralım, değil mi Martin?

Dışarı fırlayarak bileğimi yakaladı ve beni masaya fırlatırken hırladı. Avuç içlerim ve alnım masanın üst kısmına değecek şekilde ikiye bükülürken gözlerimi sıkıca kapattım.

Ve ilk vuruş geldiğinde gözyaşlarımla savaştım.

Ama kayış tekrar tekrar inerken boğazımdan yükselen çığlıklara karşı koyamadım. Artık kızgındı ve normalden daha sert vuruyordu. Canım yanıyordu.

Yine de bu konuda tekrar mücadele etmedi. Haklı olduğumu

biliyordu. Mayo giyemezdim.

O gittikten sonra bir süre orada yattım, sırtımdan geçen acıyla titriyordum.

Tanrım, durdur şunu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yer değiştirirken inledim, ağlamadığım için şükrettim ve uzanıp cep telefonumu aldım ve ekranda hala uyuyan büyükannemi görmek için çevirdim.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında asılı kaldı.

Giderek daha az aklı başına geliyordu, bu yüzden bu pisliği ondan saklamak daha kolay oluyordu. *Tanrıya şükür.*

Duş üst kattaydı ve uzun bir süre aşağıya inmeyecekti. Yarın uyanacak, işe ve okula gitmeden önce sessizce birbirimizin yanından geçecektik ve o da öğleden sonra erkenden evde olacak, değişiklik olsun diye bize akşam yemeği hazırlayacaktı. Nazik ve sessiz olacak ve sonra masada benim ilgilendiğim bir üniversiteyi gezmekle ilgili bir tartışma başlatacaktı, ki normalde bu konuya hiç girmezdi ve hafta sonu yolculuğuna çıkacağımız zaman da girmeye hiç niyeti yoktu. "Harika kardeş ilişkimizin" yeniliğinin geçeceğini ve onun tekrar nüksetmeye hazır olduğunu anlamadan önce bir hafta nefes alabilirdim.

Bir bağımlı
gibi. Bir
hastalık gibi.

Ama şimdi, bilmiyordum. Bu hafta kötü geçmişti. Geçen seferle bu sefer arasında daha az nefes alma alanı vardı.

Şaşkınlık içinde gözlüklerimi buldum ve yaptığımız dağınıklığı yavaşça temizledim, bulaşıkları bitirdim ve ışığı kapatıp çantamı almadan önce tüm artıkları kaldırdım.

Telefonumu çantama yerleştirdim ama merdivenleri dönüp ilk adımı attığımda durdum.

Hâlâ uyuyordu. Belki gecenin geri kalanında. Onu telefonumdan her yerden izleyebilirdim.

Yine de gitmemeliydim. Sırtım ağrıyordu, saçlarım dağınıktı ve hâlâ üniformamı değiştirmemiştim.

Ama ödevimi bitirmek için yukarı çıkmak yerine, sanki otomatik pilota bağlanmış gibi geri çekildim. Ayakkabılarımı alıp kapıdan çıktım ve koşmaya başladım, spor ayakkabılarımı giymek için bile durmadım. Yağmur saçlarımı, giysilerimi ve bacaklarımı döverken, çıplak ayaklarım kaldırımdaki yağmuru sıçratarak sokağa, köşeyi dönüp köye doğru koştum.

Penceresini açık bırakmış olmam umurumda değildi. Yağmuru severdi. *Bırak duysun*.

Çantamın, kitaplarımın ve ödevlerimin muhtemelen ıslanacak olması umurumda değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir sağa daha döndüm ve ilerideki meydanın ışıltısını gördüm ve koşmayı bıraktım, sonunda nefes alabildim. Nefes üstüne nefes aldım, ciğerlerime dolan serin hava ve giysilerimi tenime yapıştıran yağmur beni neredeyse gülümsetiyordu.

Sinema salonunun tabelası ileride parlıyordu ve daha kelimeleri okuyamadan bütün gece canavar maratonu olduğunu anlamıştım. *Kong, Frankenstein*, *Katil Karıncalar, Sinek*.

Ekim ayı boyunca sinema sadece sabah sekiz ile öğlen arasında temizlik ve stok yenileme için kapatılıyor, günün diğer yirmi saatinde ise kutlama amacıyla yeni çıkan filmler ve eski favoriler gösteriliyordu. Bir ay süren bir korku festivali gibi.

Koşarak bilet gişesine gittim, artık sırılsıklam olmuş ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve çantama uzanıp biraz nakit para çıkardım.

Kıza, "Bana tüm gece kartını ver," dedim ve küçük delikten buruşuk bir onluk uzattım.

Bütün gece burada kalamazdım ama en azından istediğim kadar kalabilirdim.

Biletimi kaptığım gibi aceleyle kapıdan içeri girdim ve gişeyi geçerek üst kattaki üçüncü salona yöneldim.

Hızlı adımlarla kapıları açtım, kardeşimin gittiğimi fark edip beni takip etme ihtimaline karşı etrafıma göz kulak oldum ve koridorda ilerlerken çantamı çıkardım. Ekranda bir hayvan çığlığı duydum ve hemen bir koltuğa çöküp güvende olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım.

Sadece güvende değildim, aynı zamanda yalnızdım. Burada kimse yoktu. Be
n. Biraz rahatladım.

Hafta içi ve okul gecesiydi. Mantıklı olan mekanın
boş olacaktı. Yine de kimse bilet almasa bile filmi yayınlamaları garipti.

Çantamı yere bıraktım ve içindekilerin hâlâ kuru olmasına şükrederek içine uzandım ve telefonumu çıkarıp büyükannemi tekrar kontrol ettim.

Hâlâ karanlıkta, yatağında yatıyor, odadaki monitör sürekli bipliyor ve hiçbir alarm vermiyordu. Bazen onu Martin'le yalnız bırakmaktan endişe ediyordum ama Martin onunla gereğinden fazla ilgilenmek istemiyordu.

Telefonu elime aldım ve koltuğa geri oturdum, ekrana bakıp Godzilla'yı gördüğümde orada olduğunu unuttuğum acıdan irkildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Godzilla'yı severim.

Ve ne olduğunu anlamadan patlamış mısırımı alıp ekrana bakmaya başladım, gözlerim her kareye takılmıştı, kardeşim kayboldu, okul kayboldu, Will Grayson kayboldu ve ışık sınıfı kayboldu.

Çünkü Godzilla harikaydı.

Ve *Lolita* başımı ağrıttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chapter 3

Emory

Mevcut

"Will?" Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yükseldim, taş zemini sıvazladım ve ellerimin altındaki kiri hissettim.

Beni nereye götürmüştü?

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım, görmeye çalıştım ama her yer kapkaraydı. Yüzüme dokundum. Gözlüklerim hangi cehennemdeydi?

Kahretsin.

Onlar ya da bazen kullandığım lensler olmadan iyi görebiliyordum ama karanlık bunu daha da zorlaştırıyordu. Yerden kalktım, ayakkabılarımın altındaki engebeli taşlar tabanlarıma doğru kıvrılıyordu.

Saçlarımı kulağımın arkasına iterek etrafıma bakındım. Karanlığı delen hiçbir şey yoktu. Hiç ışık yoktu. Ay yoktu. Lamba yok. Hiçbir şey yoktu.

Dövüştüm, çırpındım ve vurdum ve bildiğim sonraki şey, bir kapıdan geçtik, birkaç merdivenden indik, bir köşeyi döndük ve her şey aniden karardı.

Will, Tanrım. Hapisten çıkalı yıllar olmuştu. Neden şimdiye kadar beklemişti?

Etrafımda dönerken soğuk havayı, toprak ve suyla ıslanmış kokuyu içime çektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Değişmişti. Aynı anda hem tamamen aynı hem de dünyalar kadar farklı görünüyordu.

Gözleri.

Bana bir şey olmasına izin mi verecekti?

"Sana yalan söylemediğimi söylemiştim," dedi biri ve ben kaskatı kesildim.

Odadan Taylor Dinescu'nun sesi geliyordu ama kimseyi ya da hiçbir şeyi göremiyordum.

"Öyle olmadığını biliyordum," dedi diğer yanımdaki başka bir adam. "Kızlar farklı kokar. İçeri girdiğimizde evin her yerindeydi."

Yeni sesle yüzleşmek için arkamı döndüm.

Ama sonra solumdan bir başkası konuştu. "Bence bırak kaçsın," diye alay etti. "Nasıl olsa orada ölecek."

Ona doğru döndüm, zor nefes alıyordum ve ellerimi uzatmıştım. Neredeydiler?

Hangi cehennemdeydiler?!

"Daha tanışmadan mı, Rory?" diye sordu tanımadığım diğeri. "Hadi ama. Sıkıldım. Bana kalırsa k a l a b i l i r. Sen sıkılmadın mı?"

Rory kısık bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Ben her şeyi olduğu gibi seviyorum."

Kahkahalar odada yankılanırken Taylor, "İhtiyacın olan her şeye sahip olabilirsin ama benim olmadığım kesin," diye şaka yaptı.

"Gözlüklerim nerede?" Bağırdım. "Aç şu lanet ışıkları!"

"Tamamdır." Taylor, Rory ya da Will olmayan kişi söyledi. "Al bakalım."

Benden birkaç metre ötede aniden bir parıltı belirdi ve karanlık bir form bir mum yakarken ışığa alışmak için birkaç kez göz kırptım. Tuğla duvarlar göründü ve biri önümdeydi, elinde bir şey tutuyordu.

Tökezleyerek geri çekildim, ama sonra elindeki gözlüğümü fark ettim ve tuttum. "Uzak dur benden," dedim uzaklaşarak.

"Rahatla bebeğim," diye mırıldandı. "Sadece onları kırmandan korkuyorduk. Bunu görmemeni istemeyiz."

Bir yerden bir homurtu geldi ve gözlüklerimi taktım, başımı sağa sola sallayıp her şeyi içime çektim.

Ahşap tavanlar alçaktı, duvarlardaki tuğlaları ıslatarak aşağıya su damlıyordu ve odanın etrafında tahta fıçılar duruyordu, benden daha uzun olan boş şarap rafları ise alanın geri kalanını dolduruyordu. Merdivenler bir dizi kapıya açılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkamdaki tavan ve köşede homurdanarak çalışan bir fırın. Bir bodrumdaydık. Bu evde birkaç tane olabilir.

Kapılara baktım.

"Micah." Bana gözlüklerimi veren adam tekrar yanıma yaklaştı ve elini uzattı. "Moreau."

Elinden ona doğru bir bakış fırlatarak hızla geri çekildim.

Micah Moreau mu? Boynundan aşağıya ve kulaklarının etrafına sarkan siyah saçlarını, delici mavi gözlerini ve gülümsediğinde sol yanağında beliren gamzesini inceledim. Belki yirmili yaşların başındaydı.

Moreau, Moreau...

"Stalinz Moreau gibi mi?" Nefesimi tutamayarak sordum. Bu onun babası mıydı?

Sadece sıkıca gülümsedi ve omuz silkti.

Kahretsin. Bir suçlunun kendi oğluna bile tahammül edememesi için bir çocuğun ne kadar kötü olması gerekir?

Arkasında, yanakları çukurlaşmış ve teni benimkinden daha güzel olan sırık gibi bir sarışını işaret etti. "Rory Geardon," diye işaret etti. "Ve sen de Taylor'la tanıştın."

Will'in arkasındaki bir sandık yığınının üzerine oturmuş, omzunun üzerinden eğilerek bana sırıtan Taylor'a baktım.

Will ile göz göze geldik. Kasalara yaslanmış, ellerini kapüşonunun orta cebine s o k m u ş t u .

Yanında bir kapı vardı ve ben ona doğru koştum. Sandıklardan uzaklaşıp beni yakaladı ve ben de cebinde bir şey hissederek vücudunu ittim.

Durakladım ve sonra aklıma geldi. *Bıçağım.*

Ya da uyandığımda üzerimde olan bıçağı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve cebime nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu geri istiyordum.

Eşofmanının içine daldım, bıçağı çıkardım ve geri çekildim, etrafıma bakarken bıçağı tekrar kınından ç ı k a r d ı m .

Diğer çocuklar nefeslerinin altında kıkırdadılar. "Beni buraya sen mi getirdin?"

Will'e bağırdım.

Ne zamandır buradaydı? Ama bir cevap beklemiyordum.

Sadece çığlık attım. "Çıkarın beni!"

Havayı içime çektim, küçük alan, karanlık ve kaçacak bir yer olmaması kanımı dondurdu. Hıçkırıklarımı bastırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona güvenilemeyeceğini biliyordum. Bunu ona söyledim. Biliyordum. "Senden nefret ediyorum," dedim. Her şeyin onunla ilgisi vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Taylor kasalardan atlayıp bana doğru geldi, ben de ona doğru hamle yaptım ama arkamdan biri bileğimi tuttu.

Dönüp bıçağı savurdum ve Micah tıslayarak geriye doğru tökezledi.

Kolundan kan damlıyordu ve bıçağı önümde tutarak geri çekildim.

"Lanet olsun," diye küfretti Micah.

Rory, Micah'nın kanayan kolunu tutup kaldırarak, "Sana orada ölmesine izin vermeni söylemiştim," dedi.

"Çıkarın beni buradan!" Tekrar çığlık attım.

Ama sonra hepsi kafalarını kaldırıp arkama baktılar ve oldukları yerde durdular.

Omurgamı dikleştirdim. *Ne oldu?*

Ama merak edecek zamanım yoktu. Biri bıçağın olduğu elimi tuttu ve diğer eliyle boğazımı sıkarken onu sıktı.

Nefes nefese kaldım ve bıçağı yere düşürürken ağladım.

Hâlâ boynumu tutarak beni çevirdi ve başımı arkaya doğru eğdim, yukarı baktım ve altın kahverengi saçları, geriye doğru kaymış ve kehribar gözleri çerçeveleyen yüksek elmacık kemiklerini gördüm.

Genç ama diğerlerinden daha yaşlı. Belki Will'in yaşındadır.

Dudakları köşeden kıvrıldı ve geniş omuzlarını, saat beş yönündeki gölgesini ve boynundaki şişkin damarı gördüğümde kalbim öyle bir çarptı ki canım acıdı.

"Genç kadınlar için ayrı bir tesisleri olduğunu düşünürdüm," diye şaka yaptı ve gözlerinin vücudumda gezinmesine izin verdi. "Yaramazlık yapmaya devam edeceğimizden emin olmaya mı çalışıyorlar?"

Arkamdan homurtular yükseldi ve ellerimi göğsüne koyarak onu uzaklaştırmaya çalışırken yerde bir sıyrık duydum, muhtemelen biri bıçağımı alıyordu.

Saçlarım gözlüklerimin üzerinden yüzüme dökülüyordu ve çok susamıştım.

Beni serbest bıraktı ve ben de her biriyle arama mesafe koyarak geriye doğru fırladım.

"Bağışlayın beni," dedi. "Sadece bir şakaydı."

Etrafımda dolaştı, Micah Moreau'nun yanında durdu ve adamın kolunu kaldırarak inceledi.

Bakışlarımı Will'e çevirdim ama o sadece yere bakıyor, sanki ben burada değilmişim gibi bıçağımla tırnaklarının altındaki kanı kazıyarak dalgınca temizliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her şey yoluna girecek." Micah'yla konuşan adama dönüp baktım, kan akışını durdurmak için kolunu tekrar kaldırdığını gördüm. "Sadece temiz tut."

Kimdi bu adam? O... muydu?

"Yetkili" olan o muydu?

Kıyafetlerine göz attığımda, mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve parlak deri kemerli siyah bir elbise pantolonunun içine sokulmuş pürüzsüz görünümlü beyaz bir Oxford gördüm. Siyah deri ayakkabılar giyiyordu ve her şey sanki onun için özel olarak dikilmiş gibi üzerine tam oturuyordu.

Diğerlerinden biraz daha iyi giyinmişti ama 'biz' demişti. *Yaramazlık yapmaya devam* edeceğimizden *emin olmaya mı çalışıyorlar,* demişti.

O da bir mahkûmdu. Will'in bahsettiği alfaydı.

Micah bana kaşlarını çatmadan önce ona başını salladı ve alfa geri dönerek bana baktı.

"Onlar için özür dilerim." Bir elini göğsüne bastırarak içeri girdi. "Saygılarımla."

Ama daha fazla yaklaşamadan onu geri ittim, ütülenmiş beyaz gömleği artık benim kirimle lekelenmişti. "Benden uzak dur." Sonra Will'e baktım. "Will!" diye bağırdım.

Orada öylece durdu, bakışları hiç umursamadan benimkilerle buluşmak için yükseldi.

"Will!" Tanrım, kendine gel!

Cehenneme kadar yolu var. Merdivenlere doğru koştum, dışarı çıkmak için çift kapıyı salladım. "Ben olsam bunu denemezdim," dedi alfa. "Hava soğuk, tahmin ediyorum ki
Nasıl avlanacağını biliyorsun ve inan bana bir gün boyunca her yöne yürüyebilir ve sonunda pes edip donmuş kıçını buraya sürüklediğinde kendi ayak izlerinden başka bir şey göremezsin çünkü başka seçeneğin yok."

Homurdandım, bedenimi kapıya doğru ittim ve çarptım, ama tek duyabildiğim diğer tarafta onu sabit tutan zincirlerdi.

"Ona geri ver," dediğini duydum arkamdan.

Omzumun üzerinden baktım ve şimdi bıçağımı elinde tutan Rory ile konuştuğunu, bıçağı elinde çevirip incelediğini gördüm.

Gözlerini kısmıştı. "Micah'yı dilimledi," diye karşı çıktı.

Alfa ona doğru yaklaştı, gözlerinin içine baktı ve tek kelime etmedi. Rory dudaklarını sıktı ve sinsice yaklaşıp kınına soktuğu bıçağı bana doğru fırlattı.

Merdivenlerden inerek onu yakaladım ve sıkıca avucumun içinde tuttum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben Aydın," dedi alfa bana bakarak. "Aydın Khadir. Bir daha kimse sana dokunmayacak. Sana söz veriyorum."

"Senin sözün..." Neredeyse gülecektim. "Senin hakkında bildiğim tek şey buraya kapatılacak kadar aşağılık biri olduğunken bunun bir anlamı var mı?"

Gülümseyerek duvardaki küçük çelik kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

İçeride alevler patladı ve adam uzanıp birkaç odun alarak fırının içine attı. "Beni tanıyor olabilirsin," diye karşılık verdi, maşayı alıp odunları çalkalayarak. "Ailem muhtemelen senin ucuz Target bluzunun üretildiği Vietnam'daki atölyelerden birinin sahibidir."

Taylor güldü ve ben de omurgamı çelikleştirdim.

Aydın'ın üst kattaki buzdolabının içindeki birçok yiyecekte gördüğüm beyaz kasap kağıdından bir et parçasını açmasını izledim.

Parmaklarıyla kaldırıp metal bir tepsiye koydu ve tuğla fırının içine kaydırdı. Alevler onu sardığında irkildim, fırın bütün bir insanı alacak kadar derin görünüyordu.

Gerildim.

"Kimse sana dokunmayacak," dedi, bana bakmadan önce alevlere bakarak. "Sen isteyene kadar."

Snickers odayı doldurdu ve ben sinirle dudaklarımı

yaladım. "Ben neden buradayım?" diye sordum.

Ama o sadece benimle alay etti. "Değil mi?" dedi. "Neden herhangi birimiz buradayız?

Hepimiz masumuz."

Rory ve Micah güldüler, ben de bıçağı elime alarak ilerledim.

"Ben bir mahkum değilim," dedim ona. "Zenginlikten gelmiyorum. Tek hatırladığım San Francisco'daki ofisimden öğle yemeği için çıktığım ve burada uyandığım. Neredeyiz biz?"

Aydın sadece alevlere baktı, ışık yüzünde dans ediyordu. "Will'i

tanıyor," dedi Taylor.

"Öyle mi?" Aydın omzunun üzerinden Will'e baktı. "Aileden mi? Lütfen öyle olmadığını söyleyin."

Will geri çekildi, kasalara yaslanırken elleri yine cebindeydi. Bana bakarken ateş bakışlarına yansıyordu.

"Will," diye yalvardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama o sessiz kaldı.

"Seni tanımıyor gibi görünüyor," diye takıldı Aydın.

Başımı iki yana salladım. "Güvenliğe ya da burayı işleten insanlara ulaşmanın bir yolu olmalı ya da-"

Aydın tepside cızırdayan bifteği çıkardı ve ahşap masanın üzerine koydu, bir bıçak ve çatal alarak eti kesti.

"Mutfağımız var elbette ama et burada çok daha iyi pişiyor." Bana baktı, beni süzdü. "Acıkmış olmalısın. Tamamen medeniyetsiz değiliz. Buraya gel."

Bir sürahi alıp bir bardak su doldurdu ve ne kadar güzel göründüğünü görünce ağzım daha da kurudu.

"Adın ne?" diye sordu, bardağı ve tavayı bana doğru iterek.

Ağzımı kapattım.

Ama Will benim için konuştu. "Onun adı Emory Scott," diye cevap

verdi. Will'e ters bir bakış attım. Gözlerinde bir sırıtma dans etti.

"Thunder Bay'den de mi?" Aydın ona sordu. Will

de başıyla onayladı.

Taylor yerini geri aldı, arkasındaki kasaların üzerine oturdu ve herkes beni izlerken tekrar Will'in omzuna asıldı.

Will'e biraz daha yaklaştım, şu anda umursamayacak kadar öfkeliydim.

"Hep takip ediyorsun," diye alay ettim onunla. "Asla lider değilsin ve her zaman seni seven herkese yapışıyorsun."

Bana baktı.

"Arkadaşların hayatına devam etti," dedim ona. "Thunder Bay'i satın alıyorlar. Aile kuruyorlar. Muhtemelen en zayıf halkalarından kurtuldukları için mutludurlar." Gözlerim onun üzerinde yandı. "Evden aldığım haberlere bakılırsa Damon bile mutlu görünüyor. Sensiz de gayet iyi idare ettiği için adımlarında bir sendeleme yok."

Çenesindeki kaslar esnedi ve ben de biraz gülümsedim.

Evet, bundan hoşlanmadı.

"Damon..." Aydın, Will'e bakarak mırıldandı. "Torrance?" Will

sessiz kaldı.

"Ve Michael Crist ve Kai Mori, değil mi?" Aydın devam etti. "Bir yıl geç kalmış bir kadın olmasaydı, yardım gönderecek kadar önemseyen insanların olmasını kıskanırdım."

Herkes kıkırdadı.

Beni kimse göndermedi. Biri beni kaçırdı.

"Yeterince uzun sürdü," diye ekledi Taylor. "Ve bunca zamandır buradaydık, onunla ilgileniyorduk."

"O artık bizim," dedi Aydın bana. "Senatörün torunu şirketini yükseltti canım. Biz savaşta oynayan oyuncaklar değiliz."

"Hayır, siz mahkûmlar *herhangi bir* gücünüz varmış gibi davranıyorsunuz."

Bir kez başını salladı, etkilenmemişti. "Bu konuyu başka bir zaman tekrar ele alırız.

Ye."

Yemek orada duruyordu, kokusu havaya sinmişti ve Micah'nın birden fazla kez yemeğe baktığını gördüm.

Aydın bifteğine yumuldu ve bir ısırık aldı. Yemekleri neredeydi? Will'e baktım ama o hâlâ bana bakıyordu.

"Burada bir ay kalmayacağım," dedim.

Aydın yemeye devam etti ve bir yudum su içerek onu yıkadı.

"Vahşi doğada her şey çok hızlı gelişir," dedi bir parça daha keserken. "Avlanmak, balık tutmak, yürüyüş yapmak, bizim gibi uzakta olmak... Basit bir yaralanma ölüm anlamına gelebilir." Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Basit bir yaralanma sizi çok acı içinde bırakabilir."

Yemeğini çiğnedi ve sonra tabağını iterek yutkundu. "Micah ilk geldiğinde bir anksiyete krizi geçirdi," diye açıkladı,

adama bakarak. "Hatırladınız mı? Onu bir günlüğüne buraya yatırmak zorunda kalmıştık çünkü histerisi bizi çıldırtıyordu."

Gözlerimi Micah'ya çevirdim, bakışları şimdi yerdeydi. Onu buraya mı kilitlediler? Panik atak geçirdiği için mi? Ölebilirdi.

Will'e gözlerimle yalvardım ama artık bana bakmıyordu. Artık hiçbir şeye bakmıyordu, tıpkı Micah gibi yere bakıyordu.

"Bunun yanlış zamanda başına gelmesini hiç istemem," dedi Aydın bana yaklaşarak. "Ekipler tekrar ortaya çıktığında, bir sonraki ay tekrar gelene kadar burada, tünellerde fark edilmeden kalabilirsin."

Yüreğim ağzıma geldi ve diğerlerinin neden buraya kapatıldığına dair hiçbir fikrim olmasa da, onu bu kadar tehdit eden şeyin ne olduğuna dair çok iyi bir fikrim vardı.

Bana doğru bir adım attı ve arkasındaki adamlar artık o kadar da gülmüyorlardı.

"Bizimle kalacaksın," diye fısıldadı Aydın. "Onlar gelene kadar sana biz bakacağız."

Ona baktım, kehribar rengi gözlerindeki koyu kahverengi tehditle keskinleşiyordu.

Ses tonumu sakin tutmaya çalışarak, "Will'i yalnız görmek istiyorum," dedim.

Aydın Will'e baktı. "Bizim duyamadığımız ama senin duyabildiğin bir şey var mı?"

Will'in gözleri benden ona kaydı ve bir an tereddüt ettikten sonra, "Hayır," diye cevap verdi.

Aydın sırıtarak döndü ve ben anladım. Biliyordum.

Burada kalamazdım. Yakınlarda bir kasaba vardı. Vücudum susuzluktan neredeyse tükenene kadar üç gün boyunca yürümem gerekse de onu bulacaktım.

Yavaşça Aydın'ın etrafında döndüm, geri çekildim ve kapıya doğru ilerlerken gözlerimi çocuklardan ayırmadım. "Biraz eğlenmek ister misin?" Taylor'a sordum. "Beş dakika önce başla o zaman."

Genişçe sırıttı, Aydın'a ve sonra tekrar bana baktı. "İki," diye mırıldandı.

Sandıklardan atladı; Will, Rory ve Micah bana doğru dönerken Aydın arkada durmuş bekliyordu.

Ve sonra.

Kapıya doğru fırladım, kapıyı açtım ve hızla içeri girdim, eski taş merdivenlerden yukarı çıktım ve tepedeki kapıdan geçtim.

Arkamdan uluyarak ayaklarımın altında bir ateş yaktılar ve evin ön kapısının buradan nerede olduğunu bilmediğim için arkamı döndüm, ama mutfağı gördüm ve oraya doğru koştum.

Büyük adanın etrafından dolanarak arka kapıya yöneldim ve çimenlere atlayarak içeri daldım, hemen dizlerimin üzerine çöktüm ve küçük ıslak tepeden aşağı yuvarlandım, karanlık her yerde beliriyordu.

Buz derimden sızdı. O haklıydı. Hava soğuktu.

Ayağa fırladım, topuklarımı sıktım ve koşmaya başladım. Koştum ve koştum, önümdeki ağaçların örtüsüne doğru ilerlerken arkama bakma riskini göze almadım.

Nefes nefese soluma baktım ve bir uçurumun üzerinden fışkıran kocaman bir şelale gördüm. Yavaşladım, şelale yükseldikçe ve evin balkonları ona baktıkça gözlerimi genişlettim.

Aman Tanrım. Koşmaya devam ettim, gördüklerime inanamıyordum. Hangi cehennemdeydim?

Şelale göremediğim bir vadiye dökülüyordu ama ben sadece başımı salladım ve vücudum çığlık atacak kadar sert koştum. Karanlık ormana dalarak çalıların arasından hızla geçtim. Keşke beyaz bir tişört giymeseydim.

Ağaçların etrafından dolandım, arazinin yanlara doğru yayıldığı ormanın kenarına yakın durmaya karar verdim. Büyük ihtimalle aşağıda, düşüşten gelen suyu taşıyan bir nehir vardı ve suyun olduğu yerde kasabalar da vardı.

Dallar kollarımı kırbaçlarken kayaların üzerinde tökezledim, gözlüklerimi burnumun köprüsüne geri iterken önüme bakma zahmetine bile girmedim, hava almak için mücadele ederken bıçak hala elimdeydi.

Hava çok soğuktu. Neredeydik biz? Daha Ekim ayının ortasındaydık, arka bahçelerinde bir şelale ve yaşadığım hiçbir yere ait olmayan ağaçlar vardı.

Kanada mı? Hemloklar, ladinler, beyaz çamlar vardı... Bu ağaçlar Kuzey Amerika'nın kuzeydoğu kısmına özgüdür.

John'da eski bir evi yenileyen bir tasarım ekibinin parçasıydım. Ev sahibi, mülke yerli bitki örtüsünü yeniden kazandırmak konusunda kararlıydı.

Tanrım, buraya nasıl geldim?

Arkamda havaya vuran sesler duydum ve inledim. Geliyorlardı.

Uğultuları gittikçe yaklaşırken, soğuğa rağmen sırtımı ter kapladı ve ben koşarken neredeyse ellerini üzerimde hissedebiliyordum. Yere düştüm, kendimi saklamak için bir çalının arkasına kaçtım.

Nefes nefese kalmaktan kendimi alamıyordum, kalbim göğsümden çıkmak üzereydi. Onlardan kaçarak başaramayacaktım.

Onlar pes edene kadar saklanır, sonra da kaçmaya çalışırdım.

Yapraklar hışırdadı ve ayak sesleri geçti. Çalıların arasından onları göremiyordum ama duyabiliyordum.

Koştular, adımları uzaklaştı ve ben yerimde sabit kaldım. "Em-

ory!" diye seslendiler ama sesleri bana yakın değildi.

Gülümsedim.

"Emmmmmmmoryyyyyyy!" diye şarkı söylediler.

Ve yine de sesleri gittikçe uzaklaştı.

Yavaşça bıçağı cebime soktum, ayaklarımı altıma aldım ve çalıların kenarından bakabilecek kadar yükseldim, sadece konumlarına gizlice bir göz atmak için.

Ben kimseyi görmedim. *Evet.*

Burada ya da gerekirse başka bir yerde saklanacak ve onlar gittikten sonra kaçacaktım. Arazi çok büyüktü. Her santimini kaplayamazlardı.

Yağmur çamur demeden buradan gidiyordum.

Saklandığım yeri korumak için tekrar çömeldim, ama sonra Micah'ın bana doğru koştuğunu gördüm.

"Yuh!" diye bağırdı.

Çığlık attım ve dengemi kaybederek kollarımı savurdum ve geriye doğru uçtum. Küçük eğimden aşağı yuvarlandım ve kendimi durdurmak için yere tutunmaya çalıştım ama kaymaya devam ettim.

Kahretsin!

Bağırdım, bacaklarım bir şeyin kenarına düştü ve uçurumun kenarından yuvarlandım, bir el bileğimi tam zamanında yakaladı.

Tekmeledim ve aşağı baktım, diğer elimi yukarı kaldırıp beni yakalayanı tutmaya çalışırken nehrin çok aşağıda olduğunu gördüm.

"Rory!" Micah bağırdı, bana t u t u n u r k e n kıçının üzerinde kayıyordu. "Taylor!"

İnledim, kaydığımızı hissettim. O da benimle geliyordu. Tutunamadı.

Başka bir beden onun yanına düştü ve Rory diğer kolumu yakaladı.

Onlar bana tutunurken orada asılı kaldım, her an bırakabileceklerini biliyordum ve artık o kadar emin değildim ki açlıktan ya da vahşi doğada açıkta kalma riskini almayı tercih ederdim. *Beni bırakmayın.*

Taylor, Will ve Aydın arkalarındaki tepeden aşağı kayarak üçümüzün yanına geldiler. Aydın evin içinde olduğu kadar sakin görünüyordu, sanki benim peşimden buraya gelmek için ter dökmesine bile gerek yoktu.

Başını eğdi, beni orada sallanırken izledi. "Onu benim odama koyun," dedi onlara.

Chapter 4

Emory

Dokuz Yıl Önce

"Dün edebiyat dersinde ne yaptın?"

Elle Burkhardt üniforma pantolonunu çekti, ben kravatımı çıkarıp gömleğimin düğmelerini açmaya başlarken bana baktı.

Dolabımın dışında asılı duran askıdan bando ceketimi kaptığım gibi altımdaki uzun kollu beyaz tişörtümü çıkarmadım.

Kızların soyunma odası tıklım tıklımdı; amigo kızlar, bando takımı ve çim hokeyi takımı yer kapmak için yarışıyor, ya sahaya çıkmaya ya da evlerine gitmeye çalışıyorlardı.

"*Lolita*'yı okumayı bitirdim," diye mırıldandım ona. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ona bir bakış attım.

Bu sabah yakmayı atlamıştım, şüphesiz öğrendiğinde kardeşimle bu gece başka bir yüzleşmenin olmasını bekliyordu, ama dünkü patlamamdan sonra bu sabah Will ve onun neşeli moronlar grubuyla yüzleşemezdim.

Onun yerine kütüphaneye saklanırdım.

"Bırakın yapabilecekleri en kötü şeyi yapsınlar," dedim, paltomu çekiştirirken, ağır kumaş sırtımı sıyırıp derimi yakıyordu. "Hayat eninde sonunda

hepimize yaptığı gibi onları da küçültecek."

Atlılardan ve dün sınıfta onlara seslenmemin sonuçlarından korktuğumdan değildi. Sadece bir başka patlamamın henüz gerçekleşemeyeceğini biliyordum, bu yüzden onlara çenemi kapatıp orada oturduğumu görme zevkini tattırmaktansa, hiç gelmedim.

Saçlarımı toplayarak düşük bir at kuyruğu yaptım ve bankın üzerinden gözlüklerimi alarak tekrar taktım. Soyunma odasının karşısındaki poster daha net görünüyordu.

Ari'ye oy verin!
Mezuniyet Balosu Kraliçesi

Eve dönüş. İnledim. Meme ucumu bir arabanın kapısına sıkıştırmanın daha az acı verici olacağına eminim.

Ya da bir spor salonuna yazılmak.

Ya da kafamı duvara vurma nöbetleri arasında *The Bell Jar*'ı okumak.

Elle dolabına uzandı ve deodorantını çıkarıp sürmeye başladı.
"Bu gece Sticks'e geliyorsun, değil mi?"

Spor ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, yeni ütülenmiş pantolonumu askıdan aldım ve eteğimin fermuarını açıp yere düşmesine izin vermeden önce giydim. "Ne düşünüyorsun?"

"Havalı olmak için fazla mı okullu?"

Başımı salladım, pantolonumu giydim ve bağladım. Kız beni tanıyordu.

Eğilerek çenemi ona doğru salladım ve dolabının kapısını açtım, İçine yapıştırdığı Trojan çıkartmasını göstererek. "Bazılarımızın USC'deki kabul ofisinin hızlı arama listesinde ebeveynleri yok."

Lacivert ve beyaz paltolarımızın düğmelerini ilikledik ama o sarı saçlarını örerken ve ben siyah ayakkabılarımı giyerken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Arada bir rahatlamaya iznin var." Sesi sakin ama kararlıydı. "Geri kalanımız daha az değil çünkü eğlenmeyi seviyoruz, biliyor musun?"

"Eğlence anlayışınıza göre değişir sanırım."

Oturdum ve ayakkabılarımı bağlamaya başladım, ama sonra onun durduğunu gördüm ve bunun nasıl ortaya çıktığını fark ederek durakladım.

Yüzümü buruşturarak ona baktım. "Özür dilerim," dedim. "Ö y l e demek istememiştim."

Kahretsin, kabaydım. Neden bu kadar kötüydüm? Elle ve ben arkadaş değildik ama dosttuk. Ne kadar zorlasam da denedi.

"Ve ben eğleniyorum," diye takıldım. "Eğlenmediğimi kim söyledi?"

Saçlarını örmeye devam etti. "Eğlence anlayışına göre değişir sanırım," diye karşılık verdi.

Güldüm, karşılık verdiği için şükrettim. Nasıl biri olduğumu biliyordum. Yargılayıcı, kaba ve dar görüşlü, ama nedenini de biliyordum.

Kıskanmıştım.

Mutlu insanlar başkalarını incitmezdi ve dün Will ve arkadaşlarına karşı davranışlarım üzerinde durmasam da, Elle gibi insanlar bunu hak etmiyordu.

Birinin beni anlamasını istedim.

"Televizyonda hiç Lamborghini reklamı gördün mü?" Ona doğru bakıp gözleriyle buluşarak sordum.

Başını iki yana salladı.

"Onları üretmiyorlar," dedim ona. "Çünkü Lamborghini alabilecek insanlar oturup televizyon izlemiyor."

"Yani bir gün bir Lamborghini istiyorsun ve bu yüzden mi bu kadar çok çalışıyorsun ve hiç eğlenmiyorsun?"

"Hayır." Kıkırdadım, yere saçılmış okul üniformamı topladım. "Kendi özel jetim beni bu şehirden bir arabadan çok daha hızlı çıkaracak. El sallayarak veda edeceğim ve her şeyin arkamda kaybolmasına izin vereceğim."

Amigo takımı koridorumuzdan geçerken herkes spor salonuna doğru ilerlemeye başladı. Futbol takımı haftayı bay geçiriyordu ama basketbol takımının Falcon's Well'e karşı bir gösteri maçı vardı.

Elle, "Bu sözü üzerime alınmamaya çalışacağım," diye karşılık verdi.

Bunu kişisel algılamamasını umarak ona bir gülümseme gönderdim. Birçok nedenden dolayı bu kasabadan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum ve bir kez ayrıldığımda beni geri getirecek tek bir şey vardı.

"Thunder Bay'de sevdiğin hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

Bir an için gözlerimi kaçırdım ve sonra ona baktım. "Neden hala burada olduğumu düşünüyorsun?"

Sonra dolabımı açtım ve ona kapımın içini gösterdim, ama kendi Trojan tampon etiketim ya da herhangi bir tampon etiketi yerine, parktaki on birinci yaş günü pikniğimde büyükannemle çektirdiğimiz üçe beşlik tek bir fotoğraf vardı.

Mavi atletimin içindeki tenim, o yaz güneşte geçirdiğim onca zamandan dolayı her zamanki zeytin rengimden daha koyuydu, yanaklarım gülümsemekten ve ertesi gün eğlenmek için ne yapacağımdan başka bir şey umurumda olmadığından pembeydi ve

Hangi boyutta gözlük takarsam takayım, her zaman yüzüme büyük gelirdi. İnek ve mutluydum ve resimdeki kadının şu anda evde yatağında yatan kadına hiç benzemediğini hatırlamak boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Ama Elle'ye baktım ve küçük bir gülümseme takındım, büyükannem kasabaya uğruna geri döndüğüm tek şeydi.

Aslında, üniversiteye gitmek için ayrılma ve o zamana kadar hala hayatta olursa onu terk etme fikri neredeyse dayanılmazdı.

Gözlüklerimin altından gözlerimi ovuşturdum ve ardından okul kıyafetlerimi dolaba tıkıştırdım.

Kafamı kaldırdım ve bir şey fark ettim.

Neydi o? Gözlerimi kısarak uzandım ve doldurulmuş hayvanı üst raftan aldım.

Şaşkınlıkla durakladım. Bu buraya nasıl girmişti?

Beni izleyen biri var mı diye etrafıma bakındım ve Elle'nin gözleriyle karşılaştım.

Yu

kar "Bunu buraya sen mi koydun?"

ı. Bir ona bir bana baktı ve başını salladı. "Hayır. Ben bile

Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bir Komodo ejderi mi?"

Gri peluş oyuncağı inceledim; pençelerini, dişlerini, kuyruğunu, omurgasındaki pulları, yüzündeki öfkeli hırıltıyı...

"Bu Godzilla," diye mırıldandım ve sonra

güldüm. Bunu buraya kim koydu?

Ve sonra yüzüm düştü. Dün gece *Godzilla'yı* izledim. Sinemada yalnız olduğumu sanıyordum. Biri beni gördü mü?

Tesadüftü, değil mi?

"Nedir bu?" Elle kâğıdı ve bacağına bağlı granola çubuğunu aldı.

Notu okudu, "Gün batımı saat 18:38'de."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim.

Omuz silkti. "Yom Kippur olduğunu bilen birinden geliyor," dedi.

Böyle bir kasabada herkes Yahudi çocukların kim olduğunu

bilirdi. Ve siyah çocukların. Ve fakir çocukları.

Thunder Bay'de azınlıktaydık, bu yüzden göze çarpıyorduk.

Bunu herkes gönderebilirdi ve ben de atıştırmalık barı saklamak istiyordum. Ne zaman yemek yiyebileceğimi öğrenmek için gün batımının ne zaman olduğunu kontrol etmemiştim ve oyun sonrası için bir şey getirmeyi unutmuştum. Acıkmıştım.

Ama sonra Godzilla'nın kuyruğuna bağlanmış siyah bir karton şerit gördüm ve onu kurdeleden söktüm.

Bir Emory
Scott L-
348'i kabul
edin

Elim titreyerek tekrar tekrar okudum, süslü gümüş kenarlıklı siyah kâğıdı ve satılan her bileti tanımlayan seri numarasını tanıdım. Bu yıllık bir etkinlikti.

Bu-

"Ciddi misin sen?" Elle ağzından kaçırdı, bileti elimden kaptı ve ona baktı. "Son sınıftan bir davetiye mi?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Son sınıflar buluşması her Ekim ayında yapılırdı ve bu geceydi. Basketbol maçından sonra. Son sınıf öğrencisi olmayanlar ancak mezun olan sınıftan davetiye alırlarsa katılabilirdi ve o zaman bile son sınıf öğrencilerinin sadece birer kişiyi davet etmelerine izin verilirdi.

Bir kıdemli tek geçiş hakkını beni davet
etmek için mi kullandı? Bir hata olmalı.

"Al," dedim ona.

Gitmemin imkanı yoktu. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir tuzaktı.

Bir süre elinde tuttu ve sonra içini çekerek bana geri verdi. "Ne kadar cazip olsa da, buna benden daha çok ihtiyacın var."

Avucumun içinde buruşturup dolabımın zeminine fırlatmak üzereydim ama Elle onu elimden aldı ve ceketimin içine sokup iki düğmenin arasına sıkıştırdı.

"Sıraya girin!" diye seslendi müdürümüz.

Ama ben Elle'in elini itiyordum. "Dur, lanet olsun," diye homurdandım. "Gitmiyorum."

"Fikrini değiştirirsen diye," diye cıvıldadı. Ama sonra sesini fısıltıya düşürdü. "Yani, endişelenecek ne var ki? Onlarla gerçekten kilitli kalmış gibi değilsin."

Onları. Son sınıfları kastediyordu.

Ama bunu söylediğinde aklıma sadece dört kişi geldi.

Ona yan gözle baktım, Godzilla'yı dolabıma attım ve flütümü çıkardım.

- - -

"Çok tatlı!" Elle öyle dedi ama sanki o bir bebekmiş ve yenecek kadar iyiymiş gibi küçük bir hırıltıyla söyledi.

İçimden kıkırdadım. Hangisinden bahsettiğinden emin değildim ama tahmin edebiliyordum.

Will Grayson sahada koştu, top sürdü ve pivota pas verdikten sonra tekrar koşarak topu yakaladı ve doğrudan potaya attı.

Top fileden kaydı, skorbord iki sayı ekledi ve seyirci tezahürat yaptı. Michael Crist ona bir beşlik attı ve sahaya hücum etti, diğer takımın forvetinin önünden kayarak topu tekrar çaldı ve Kai'ye pas verdi.

"Whoo!!" diye bağırdı etrafımdaki herkes.

Alnımdaki teri sildim ve Will'in gömleğini kaldırıp aynısını yapmak için kullanmasını izledim.

Gözlerimin çıplak karnına kaymasına engel olamıyordum; şortu tenini daha altın sarısı gösteriyordu, çıkıntılar ve çukurlar dar ve buradan görülebiliyordu.

Yüzümü yine sıcaklık kapladı ve gözlerimi kaçırdım. Lacivert kesinlikle onun rengiydi.

Futbol maçlarında yaptığım gibi boşluğa bakmaya çalıştım ama sahaya bakmadığım zamanlarda bile ona bakmak istedim. Will Grayson şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi şutördü, gelecek yıl üniversite için ihtiyacı olmayan bir atletik burs için görüşmeler yapan Crist'ten bile daha iyiydi.

Will neden bir tane için yarışmıyordu? Sizi kapıdan içeri sokacak böyle bir yeteneğe sahip olmak ne kadar şanslı bir şey olmalı, ama yine de kapıları açmak için yardıma ihtiyacı yoktu, değil mi? Muhtemelen bir yerlerde bir mirastı, geleceği çoktan planlanmıştı.

Son düdük çaldı ve ben zaten bildiğim şeyden emin olmak için skor tabelasına baktım. Biz kazanmıştık. Hem de çok farkla.

Gerçek bir maç olmaması çok kötü. Kasım'da normal sezon başlamadan önce küçük bir gösteri.

Tereddütle gözlerimi tekrar kaldırdım ve onu sahada buldum. Yüzündeki teri silerken Damon Torrance ile konuşuyordu, ensesindeki ıslak saçlar tepesindeki saçlardan daha koyuydu.

Sonra... omzunun üzerinden baktı ve gözlerini bana kilitledi.

Sanki başından beri onu izlediğimi biliyormuş gibi yüzüne bir gülümseme yayıldı ve yüzüm düştü, yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

Ugh. Başka tarafa baktım. Tam bir göt.

Herkes tribünlerden indi, kalabalık dağıldı ve ben saate baktığımda saatin yediyi biraz geçtiğini gördüm. Açlık sancılarım durmuştu ama ağzım o granola bar için sulanıyordu ve artık yiyebilirdim.

Yine de tanımadığım birinden yemek yiyecek kadar aptal değildim. Umarım Martin beni yalnız bırakırdı da şehre gitmeden önce biraz yemek yiyebilirdim.

"Scott!" diye seslendi biri.

Müdür Bayan Baum'u görmek için başımı kaldırdım. Öğrenci kalabalığının arasından sıyrılıp ona doğru yürüdüm.

Bana doğru eğildi. "Üstünü değiştir ve enstrümanını kaldır," dedi sessizce, "sonra da hemen spor salonuna dönüp kilitlenmeden önce ortalığı temizlemeye yardım et."

"Evet, hanımefendi."

Bunu odanın öbür ucuna bağırmadığı için minnettardım. Kimsenin benim bir işçi çocuğu olduğumu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Soyunma odasına doğru ilerlerken Elle'in yanından geçtim, o sırada Elle grup üyelerimizden ikisiyle konuşuyordu. "Bu gece iyi eğlenceler," dedim ona.

Gülümsedi. "Acele etseniz ve kapıları kilitlemeden önce zamanında çıksanız iyi olur."

Sonra kaşlarını oynattı.

"Aslında kapıları kilitlemiyorlar," diye karşılık verdim. "Bu bir yangın tehlikesi."

Dilini şakacı bir şekilde dışarı çıkardı ve ben de gülümseyerek arkamı döndüm ve soyunma odasına doğru ilerledim.

Okul kıyafetlerimi giydikten sonra bando üniformamı astım, enstrümanımı dolabıma yerleştirdim ve kapıyı kapatmaya başladım, granola barı gördüğümde durdum.

Dudaklarımı yana büktüm, Godzilla'nın ayağındaki kırmızı kurdeleden kaydırdım ve Cadılar Bayramı şekerlerine yaptığım gibi delik olup olmadığını kontrol ettim.

Güvenli görünüyordu.

Midem çukurlaştı ve aniden tekrar acıktım.

Siyah kapüşonumun orta cebine tıkıştırdım. *Spor salonunda atacağım.*

Dolabın kapısını çarparak kapattım ve yürümeye başladım ama yere baktığımda buruşmuş bileti gördüm.

Çömelerek onu aldım ve tekrar baktım. *Üniformamdan düşmüş olmalı.*

Bir an için baştan çıktım. O kız olmak istedim. Kilit altında, sevimli oğlanlarla, müzikle ve dört gözle bekleyeceğim arkadaşlarla.

Özlem içime aktı ve sonunda dışarı çıktı ve onu da kapüşonumun cebine tıkıştırdım. Onu da granola barla birlikte atacaktım. Kesinlikle Martin görmeden önce.

Aceleyle spor salonuna geri döndüm.

"Tamam, bir!" Bentley Foster seslendi. "İki...üç!"

Bir saat sonra spor salonu soda bardakları ve patlamış mısır kutularından temizlenmiş, tribünler yerleştirilmiş, potalar kaldırılmış ve yerler hızla süpürülmüştü. İkimiz de birkaç minderin ucundan tuttuk ve üçe kadar sayarak minderleri açtık, parke basketbol sahasını uyku tulumları ve battaniyeler için bir yastıkla kapladık.

Kısa sürede yerler mavi güreş minderleriyle kaplandı ve mutfaktan gelen hamburger ve nachos kokusu midemi bulandırdı.

Duvardaki saate baktım. *Sekizi geçiyordu.*

Başımı çevirdiğimde yönetmenin gözlerini yakaladım. "İyi miyiz?" Ona sordum. "Yürüyor musun?"

Başımı salladım.

"O zaman git," dedi bana. "İyi bir hafta sonu geçir. Dikkatli olun."

"Teşekkürler." Soda ve meyve suyu dolu soğutucuları dışarı çıkarırlarken geri çekildim. "Size de."

Üniformamı ve sırt çantamı almak için soyunma odasının kapısına doğru koşarken arkamdan birine "Kapıları aç!" diye seslendiğini duydum.

Öğrenciler sabahtan beri uyku tulumlarını toplayıp arabalarına koymuş, muhtemelen maçtan sonra yemek yemek için ayrılmış ve hemen buraya gelip kilitlenmişlerdi.

Ana girişler açılıp kalabalığın içeri girmesine izin verirken soyunma odasının kapısını ittim.

"Scott!" Baum bağırdı.

Durdum, arkamı döndüm.

Hâlâ bıraktığım yerde duruyor, telsizine bir şeyler mırıldanıyor ve sonra dikkatini tekrar bana veriyordu. "Koç Dorn sınıfında," dedi. "Gitmeden önce seni görmek istiyor."

Bir an tereddüt ettim ve sonra iç çektim. "Tamam," diye seslendim ve arkamı dönerek sert bir hamleyle kapıyı ittim.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Karanlıktı, açlıktan ölüyordum ve bir kilitlenme sırasında kapıları gerçekten kilitlemiyorlardı, değil mi? Yani, bunun yasadışı olduğundan emindim ama şimdi bilmiyordum.

Dolabımın önünde durmayı atlayarak soyunma odasından çıktım, kapıyı açtım ve spor salonuna girmeye çalışan öğrencilerin arasından geçerek koridora adım attım. Sola döndüm ve karanlık merdivenleri koşarak çıktım, onların ayak sesleri ve gevezelikleri ben yukarı çıktıkça azalıyordu.

Bayan Dorn sadece yüzme koçu değil, aynı zamanda üçüncü katta biyoloji öğretmeniydi. Gerçi biyolojiyi iki yıl önce almıştım. Ne istiyordu ki?

Bu benim yüzmeyi bırakmamla mı ilgiliydi?

Korku kanımı dondurdu. Neden istifa ettiğim konusunda bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Bunu yüzünde görebiliyordum.

En üst kata ulaştığımda kapının kolunu tutup çekerek açtım ve sessiz üçüncü kata girip etrafa bakındım.

Dışarıda parlayan fenerler dışında hiçbir ışık yanmıyordu ve küçük yağmur damlacıkları aşağıdaki avluya bakan pencerelere sıçrıyordu.

Harika. Şimdi eve yürürken sırılsıklam olacaktım.

Kapı arkamdan kapandı ve birdenbire kilitlenme kilometrelerce uzakta kaldı. "Koç?" Koridorda onun sınıfına doğru yürürken seslendim.

Kapıya doğru ilerlerken durdum ve içeriye baktım. Tabureler uzun, siyah çalışma masalarının üzerinde ters duruyordu ve öğretmen masasına baktığımda bilgisayarının kapalı olduğunu, sandalyesinin içeri itildiğini ve sınıfın zifiri karanlık olduğunu gördüm.

"Koç?" Bu sefer daha yüksek sesle söyledim. "Ben Emory Scott."

Koridora geri adım atarak döndüm ve etrafıma bakındım. "Alo?"

Ama cevap yoktu.

Topuklarımı sıktım, koridorda ilerledim ve geçerken sınıflara göz attım, hepsi karanlıktı ve kimseyi bulamadım. Herkes ya evdeydi ya da alt katta, birinci kattaydı.

Köşeyi döndüm, sonra diğer köşeyi döndüm, öğretmenler odasına geldim ve kapının kırık olduğunu gördüm.

Sürünerek kapıyı biraz daha araladım. "Alo?" Dedim. "Koç, içeride misin?"

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu ve görebildiğim tek şey karanlıktı. Bu da ne böyle?

Sonra, bir gölge aniden görüş alanımdaki duvarda hareket etti ve nefesimi içime ç e k t i m .

Yutkundum. "Koç mu?" Boğuk bir sesle söyledim.

Yağmur arkamdaki pencerelere vurdu ve odada birinin olduğunu anladım.

Neredeyse kapıyı itip açacaktım ama içerideki her kimse beni duydu. Ve cevap vermiyorlardı.

Cehenneme kadar yolu var. Denedim. Pazartesi benimle konuşabilir.

Birden fırlayarak koridorun sonuna koştum ve bedenimi diğer merdiven boşluğuna açılan kapıya fırlattım.

Ama kımıldamadı.

Çubuğu tuttum ve tekrar ittim, kapı sallanıyor ama açılmıyordu.

"Hayır, hayır, hayır..." Tekrar ittim ve sonra diğerini denedim, tekmeledim ve hırladım. "Kapıları gerçekten kilitlemiyorlar," diye kendimle alay ettim.

Kahretsin!

Geldiğim yöne doğru koşarak öğretmenler odasını ve orada kim varsa yanından geçtim, laboratuvara doğru geri döndüm, onu geçtim ve geldiğimde girdiğim kapıları denedim.

Kolları salladım, çekiştirdim ve ittim ama açılmadılar.

Lanet olsun! Arkamdan otomatik olarak mı kilitlendiler yoksa...

Diğer seçeneği düşünmek istemediğim için başımı salladım.

Ellerimi kapüşonumun cebine soktum ama içindeki eşyaları çıkardığımda elimde sadece granola bar ve kilitli kalma bileti vardı.

"Telefonum nerede?"

Zor nefes aldım, beynimi yoklarken saçlarım burnumu gıdıklıyordu.

Dolabım. Telefonumu dolabımın içindeki sırt çantamda bırakmıştım. Zaten evi arayamazdım. Henüz arayamazdım.

Martin son çareydi. Ofisi arayabilirdim.

Ya da Elle.

Gözlerimi kapattım. "Kahretsin." Numarasını bile bilmiyordum. Kimsenin numarasını bilmiyordum. *Şu anda bir arkadaş işe yarayabilirdi, ezik.*

Ön büro için bir sınıf telefonunda hızlı arama olması gerekiyordu. Lütfen, lütfen, lütfen, içeride biri olsun.

Koşarak biyoloji laboratuvarına geri döndüm ve kapıdan içeri girdim, duvardaki ahizeyi kaptım ve gözümü kısarak tuş takımına baktım.

Bir bok göremiyordum. Işık düğmesini çevirdim.

Ama hiçbir şey olmadı. "Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde nefes aldım.

Düğmeyi birkaç kez daha aşağı yukarı çevirdim, ışıklara baktım ve bir titreşim umdum, ama sönüktüler. Oda kapkaranlıktı.

Dişlerimi sıktım ve kalçalarımı sıktım, çünkü altıma işemek üzereymişim gibi hissediyordum. Gözlüklerimi burnuma geri ittim ve yazıları anlamaya çalışarak tekrar tuş takımına baktım.

Telefonu çeviremeden sol tarafımda bir şey parladı ve yere baktığımda büyük, ıslak bir ayak izi gördüm.

Nefes almayı bırakıp izi takip ettim ama kapıdan çıkıp koridorda kayboldu. Arkamı döndüğümde telefonu düşürdüm ve odanın diğer tarafındaki pencerenin açık olduğunu, dışarıda çatıdan akan yağmurun pencere pervazına sıçradığını gördüm.

Az önce buradaydım, Dorn'u arıyordum. O pencere açık değildi.

Telefonu bıraktım ve gözlerimi dört açarak koridora geri döndüm.

"Bu hiç komik değil!" Havladım. "Ve ben korkmuyorum!"

Başımı sağa sola çevirerek üçüncü katın etrafını saran pencere duvarına doğru çekilmeye devam ettim ve omzumun üzerinden dışarıda, avluda birilerine işaret edip edemeyeceğimi görmek için baktım.

Yine de kimse yoktu. Sadece karanlık, yağmur ve aşağıdaki ağaçlar.

Böylece ışıklar kesildi. Kapılar aniden kilitlendi. Ürkütücü biri etrafta oynuyordu, muhtemelen bana kilitli kalma davetiyesini gönderen aynı ucube.

Lanet Will Grayson.

Omzumu dikleştirdim, önce sağa sonra sola baktım. "Zamanını bundan daha iyi değerlendirecek bir şeyin olmadığı için ne kadar gurur duysam azdır," diye ısırdım. "Hadi ama. Neredeyse heyecanlandım. Hadi gidelim."

Bu saçmalıktı. Yapacak işlerim vardı. Eve gitmem gerekiyordu.

Ama hayır. Herkes kendi eğlencesi için onların emrindeydi. Başka kimsenin zamanı önemli değildi.

"Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?" Artık bağırmadan söyledim, çünkü yakın olduğunu biliyordum. "Sıkıcısın."

Karşı koymak ya da kendimi korumak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama hiçbir şeyin beni şaşırtmadığını da biliyordum.

Kazanamayabilirim ama çığlık atmam.

Biyoloji laboratuvarına geri dönerek, kapı çerçevesinden sarkıttığım ahizeyi almak için uzandım ama sadece havayı yakalayabildim. Duvara vurarak telefonu aradım ve yukarı baktığımda ahizenin ve kablosunun yerinde olmadığını gördüm.

Ne...? Kalbim küt küt atmaya başladı. Az önce elimdeydi.

İçeride birinin olduğunu bildiğim için odayı hızla taradım. Onları karanlık köşelerden birinde ya da kitap raflarından birinin arasından bakan gözlerinde görmeye çalıştım...

Belki Michael Crist'in kırmızı maskesi, Kai Mori'nin geniş omuzları, Damon Torrance'ın aptal sırıtışı ya da Will Grayson'ın siyah kapüşonu.

Ama beklemeyecektim. Oradan ayrılıp öğretmenler odasına doğru koştum ve kızlar tuvaletine daldım, radyatörün üzerine çıkıp pencerenin kilidini açtım. Yukarı doğru çevirerek kollarımı yan tarafa sarkıttım ve kafamı dışarı uzattım.

Kendimi yukarı kaldırmaya çalıştım, kendimi daha fazla yukarı itmek için duvardan biraz çekiş almaya çalışırken bacaklarım çırpınıyordu, ama sırtım ağrıyordu ve mücadele ederken midemdeki kaslar yanıyordu.

Spagetti kollarım bir yaban mersininden daha fazlasını kaldırabilseydi, bu harika olurdu. *Tanrım, acınacak haldeydim.*

Homurdandım, kendimi yukarı çekmek için tüm gücümü kullandım ama bir şey duydum ve durdum.

Spor salonunun çatısından baktığımda Michael Crist'i açık basketbol sahasında yağmur altında top sürerken ve basket atarken gördüm.

Dışarıdaydı.

İçeride değildi.

Hepsi dışarıda mıydı? Eğer burada benimle birlikte olan ve beni korkutan Atlılar değilse, o zaman kim...

Banyo kapısı aniden arkamda vınladı ve birinin çıkıp çıkmadığını ya da içeri girip girmediğini bilmiyordum, ama çırpındım, radyatörden aşağı atladım ve her kimse onunla yüzleşmek için döndüm.

Kapı kapandı, önümde kimse yoktu, ama sonra bir tıkırtı sessizliği deldi ve gözlerim kabin kapısına kaydı.

Kapalı olan.

Burada biri vardı. Birinin...

Yutkunamadım.

Eğer Will ve arkadaşları değilse, o zaman işler değişir.

Kabinin yanından koşarak geçip kapıyı açtım ve koridora fırlayarak kimya laboratuvarına doğru ilerledim. Biyoloji laboratuvarı gibi bir penceresi vardı ve çatıya çıkabilirdim-kaçabilir, yardım için çığlık atabilirdim, her neyse. Burada Tanrı bilir kiminle sıkışıp kalmaktansa açık alanda daha güvendeydim.

Bir yerden kahkahalar yükseldi, koridorda yankılandı ve yerde daha fazla ıslak iz fark ettim, bazıları bulunduğum banyoya geri dönüyor, bazıları da benimle birlikte hareket ediyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda, karanlık bir gölgenin diğer koridordaki camdan geçtiğini ve banyonun kapısının açıldığını, başka bir figürün ortaya çıktığını gördüm.

Midem bulandı. Ne oluyor be?

Kimya laboratuvarına koşarak girdim, kapıyı kapattım, kilitledim ve pencerenin perdesini indirdim.

Yağmur her yere yağıyor, çatıyı dövüyor ve pencerelere vuruyordu ama ben burada daha yüksek sesle duyuyordum.

Gözlerimi kısmıştım.

Gürültülüydü. *Tıpkı biyoloji laboratuvarındaki gibi.*

Omzumun üzerinden baktığımda, pencerelerden birinin burada da açık olduğunu gördüm; dışarıdaki çatıya çarpan yağmur duvar boyunca uzanan tezgahı ıslatıyordu.

Gözlerimi yere indirdim, daha fazla ıslak ayak izi gördüğümde kalbim sıkıştı.

Ama bu sefer odadan çıkmıyorlardı. Masaların etrafındaki izleri takip ederek odanın arkasına doğru yürüdüm ve karanlık köşede gözden kaybolduklarında durdum.

Nefes almaya çalıştım ama titrememi durduramadım.

Masanın üzerindeki tepsiden bir çift maşa aldım, bir matarayı alıp geriye doğru kaldırmadan ve köşeye fırlatmadan önce onları avucumda tuttum.

Kitap rafına çarparak paramparça oldu, köşeyi bir mil farkla ıskaladı, çünkü ben berbatım ve sonra bir beher aldım, ona -her kimse- fırlattım ve bu sefer duvara çarptım.

Devam ettim, bir silindir aldım ve kolumu doldurdum, ama sonra...

Dışarı çıktı, karanlık formu bir şekilde beklediğimden çok daha büyüktü.

Bir adım geri attım ama nefesimi bırakıp yukarı baktım.

Kot pantolon, siyah kapüşonlu tişört ve sol tarafında kırmızı şerit olan beyaz bir paintball maskesi.

Will.

Neredeyse rahatlamıştım. Ta ki gözlerimi indirip eldivenleri fark edene kadar. Siyah deri. Yumruklarını sıktı, ay ışığında parlayan malzemeyi gerdikçe yumrukları inleyip kalkıyordu.

Kapıya baktım ama faydası yoktu. Kai ve Damon'ın hâlâ dışarıda bir yerde olduklarını düşündüm.

Bana doğru yavaş bir adım atan Will'e ters ters

baktım. "Korkmuyorum," dedim ona.

Başını eğdi.

"Sinirlendim." Silahlarımı ellerimde sıktım. "Şimdi yağmur altında eve yürümek zorundayım."

Silindiri ona doğru fırlattım, neredeyse isabet ettirecektim ama o kolunu savurdu ve yüzüne çarpmadan silindiri uzaklaştırdı.

Yere düştü ve geri çekildim, o yaklaşırken masadan bir şişe daha kaptım. "Kardeşimle bir sorunun varsa, bunu onunla hallet. Korkak olma."

Bana doğru yaklaştı ve ben de şişeyi fırlattım. Göğsüne çarparak tökezlemesine neden oldu, ama kırılmadı, onun yerine yere yuvarlandı, cam sonunda paramparça oldu.

Yürüdü, camlar botlarının altında çatırdıyordu ve eldivenli elini siyah laboratuvar masasının üzerine koyup hareket ettikçe masanın üzerinde kaydırmasını izledim.

Kalbim göğsümde çarpıyor, korku kök saldıkça midem bulanıyordu ve yüzüne baktım, maskedeki küçük deliklerden gözleri karanlıkta zar zor görünüyordu.

Durdum, bir an için o boşluklarda kayboldum.

Bir adım daha attı ve kalbime bir sarsıntı çarptı, tüm vücudum ısındı.

Yine de hareket etmedim.

Yapamadım.

Bir adım daha. Neredeyse bana

doğru geliyordu. Neden hareket

etmiyordum?

Nabzım her saniye daha da hızlanıyordu ve bu his beni neredeyse gülümsetiyordu çünkü hoşuma gidiyordu.

İçimde bir şey inşa edildi, bir duvar olana kadar bir tuğla diğerinin üzerine yığıldı ve orada durduğum her saniye, oda bir fırtına gibi etrafımızda daha fazla dönmeye başladı.

Ve o ve ben gözdük.

Ne yapıyordum ben? Ya bu bir şaka değilse?

Sadece bir saniye daha. Sadece bir saniye daha. İtmek istedim.

Geçen her anla birlikte ciğerlerim hava almak için daha hızlı çalışıyordu ve ben sadece bir adım daha atmasını, bana daha yakın olmasını istiyordum. Ta ki...

Ta ki orada, bedenimden birkaç santim uzakta ve bana bakana kadar... O kadar yakındı ki kaçmak için dönsem bile kaçmama imkân yoktu.

Midem bulandı ve dizlerim titredi.

Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. "Bu kıkırdadığım kısım mı?" Sert görünmeye çalışarak ama başarısız olarak söyledim. "Ya da yalvardığım?"

Beni inceliyormuş gibi başını yine yana eğdi.

Korkudan titreyen ellerime rağmen zorla gülümsedim. "Kes şunu, beni korkutuyorsun," diye inledim, Barbie bebeklerinden birini taklit ederek. "Oh, hayır. Ne yapacağım ben? Bana bu kadar sert davranma baba." Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ama itiraf ediyorum, bana sert davranman hoşuma gidiyor. Çooook sert." Ve sonra iyi bir ölçü için inledim.

Sonra sırıtmayı bıraktım ve bir kaşımı kaldırdım. Benden bunu mu bekliyordu?

"Sen... beni korkutma," diye tekrarladım.

Elimi uzatarak bir dizi test tüpü aldım ve kolumu geriye doğru kaldırarak pencerelerden birine fırlattım. Cam kırılırken homurdandım, umarım tüm camlar aşağıdaki spor salonunun tavan penceresinin üstüne düşer ve burada olduğumu birilerine haber verirdi.

Yağmurun sesi odayı daha da doldurdu ve serin hava içeri girdi, rüzgâr saçlarımı savurdu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım, bunun işe yaramasını ve artık durmasını umuyordum.

Ama o sadece bana baktı.

Ve sonra, sanki bir meydan okumayı kabul ediyormuş gibi, uzandı ve bütün bir beher, şişe ve huni standını tezgâhtan alıp yere bıraktı.

Çarpma sesi kulaklarımı tırmaladı ama irkilmedim. Uzanarak başka bir sehpayı tuttum ve yere çektim, ben geri çekilirken ve o ilerlerken aramızdaki her boş şişe ve kap paramparça oldu.

Bir sonraki öğrenci çalışma masasının yanından geçerken sol tarafa uzandı ve kimya setini yere çekti, ben de sağ tarafa uzandım, o yürümeye devam ederken aramızdan bir tane daha çektim, camlar ayaklarının altında çatırdıyordu.

Daha hızlı hareket ettik, o sola, ben sağa uzandık, camlar kırılıp odayı kaos üstüne kaosla doldururken aramızdaki metal ayaklar yere çarpıyordu.

Tekrar. Sol, sağ, sol, sağ. Devam ettik, o daha da hızlandı ve ben bir sonraki masanın standını tutmak için tökezleyerek geri dönerken midemde bir şeyler doldu, kaslarım şarj oldu ve gülümsemeye başladım.

Bana doğru hamle yaptı, ben de ayağıma takılıp dengemi kaybederek tökezledim. Geriye doğru düştüm, ama o beni takip etti, diğer kolu destek için masayı kavrarken tam zamanında belimi sardı.

Omzumun üzerinden baktım ve yere düşmüş olabileceğim cam parçalarını gördüm.

Ona döndüğümde, parmaklarım omuzlarını kavrarken gözlerinin içine baktım.

Ve sonra onu hissettim. Gülümseme hâlâ
yüzümdeydi. Gülümsüyordum. Birazcık.

Kahretsin.

Yavaşça düşmesine izin verdim ama gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Yaptığımız pisliğin bedelini ödeyemeyeceğimi bildiğim için suçluluk duygusu üzerime çöktü, ama endişe geldiği gibi hızla gitti, çünkü tek hissedebildiğim şimdi ve burasıydı.

Yağmur ve rüzgâr odanın içinde esiyordu ve ben uzandım, maskesini yüzünden kaldırıp yere bırakırken ellerim titriyordu.

Kapüşonunu başından sıyırıp koyu yeşil gözlerine baktığımda bana sarıldı.

"Seni korkutmaya çalışmıyordum," dedi Will, yüzünde ve ıslak saçlarında parlayan yağmurla. "Sadece bir şey görmek istedim."

Ona bakakaldım, çünkü ne kadar denesem de konuşamıyordum. Neyim olduğunu bilmiyordum, ben...

Gitmek istedim
ama... Gitmek
istemedim. *Bunu*
sevdim.

Ama onun elinden kurtuldum, geriye doğru tökezledim ve ellerimin üzerinde camdan uzağa düştüm. Gözlerinde bir gülümseme parladı ve o da ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, beni muziplikle izliyordu.

Camın avuçlarının altında çıtırdadığını duyunca kalbim yeniden hızlandı ve bana doğru ilerlerken yavaşça geri çekilerek gözlerini tuttum.

Ama tam o sırada, ışık hızıyla hareket ederek üzerime doğru geldi ve ben ayağa fırladığımda o da ayağa fırladı, ama ben koşamadan o

bana çarptı ve beni duvara yapıştırdı.

Gülümsememi yüzümden uzak tutmaya çalışarak sertçe nefes verdim, ama kaçan küçük kahkahaya engel olamadım. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Vücudu bana doğru bastırdı ve çenesini aşağı doğru eğip burnu neredeyse benimkine değerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Git... git... benden uzak dur," diye kekeledim, çünkü gülmemeye çalışıyordum.

Sırtımdan aşağı bir damla ter süzüldü, vücudunun benimkinin üzerinde olması nefes almamı bile dayanılmaz hale getiriyordu.

Çenemi eline aldı ve yukarı kaldırarak ona bakmamı sağlamaya çalıştı.

Sıcaklığı beni sarmıştı ve kalçalarımın arasındaki nabız zonkluyordu. Hiçbir yere gitmesini istemiyordum.

Ve bundan nefret ettim.

Gözlerimi uzun uzun kırpıştırdıktan sonra boğazımdaki yumruyu yuttum ve bakışlarımı sertleştirerek gözlerinin içine baktım. "Hepiniz pisliksiniz," dedim bileğini tutarak. "Sıkıcı ve tahmin edilebilirsiniz ve belki bu saçmalık başkalarında işe yarıyor ama bende değil."

Parmaklarını çenemden çektim ve göğsüne doğru iterek uzaklaştım.

Beni istemiyordu. Beni kullanmak istiyordu ve ben ne kadar eğlence ve heyecan fantezisine kapılmak istesem de, daha sonra bunu ödeyecek olan ben olacaktım. O değil.

Beni yatağa atmak, böylece herkese ne kadar berbat bir kadın olduğumu söyleyip gülebilmek ya da bacaklarımı açmamı sağladığını ağabeyimin yüzüne vurabilmek, ilgilendiği tek şeydi.

Hayır. Kazanamayacaktı.

"Kapıları aç," dedim ona.

Ama bir an bana baktı ve koridora çıkıp kilitli merdiven kapılarına yönelmek yerine, rüzgâr ve yağmurun kırık camların ötesinde zar zor durduğu pencere duvarına doğru yürüdü.

"Kapıların kilidini aç," dedim tekrar, onun yanına doğru yürürken. "Neden?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Ne demek neden?

"Seni korkutmaya çalışmıyordum," dedi çatıyı döven yağmura bakarak, "ama neden korkutmuyordum?"

"Gerçek canavarlar maske takmaz, William Grayson III," diye karşılık verdim. "Herkes gibi görünürler."

Yağmura bakmaya devam etti ama cevap vermedi.

"Şimdi kapıları aç." Arkamı döndüm. "Acınacak haldesin ve zamanımı boşa harcadın."

Sınıf kapısına doğru yürüdüm ama arkamdan onun sesini duydum. "Bu havada eve yürümene izin vermezler," dedi.

"Beni durduramazlar."

"Bununla eve yürümene izin vermeyeceğim," diye açıkladı. "Bu gece burada uyuyacaksın."

Omzumun üzerinden ona baktım ve elimi kapının koluna koydum. "Yap beni."

Ben daha kapı kolunu çeviremeden elini cebine attı v e telefonunu çıkarıp ekrana dokundu.

"'Kes şunu, beni korkutuyorsun,' dedim kayıtta. "'Ne yapacağım ben? Bana bu kadar sert davranma, baba."

Bir an için nefesim kesildi, vücudumdaki her kas güç kaybetti. Elim topuzdan düştü.

"'Ama itiraf ediyorum, bana sert davranman hoşuma gidiyor. Çok sert.'" Gözlerimi kapattım, telefonda kendi inlemelerimi duyuyordum. *Kahretsin.*

Arkamı döndüm, kendinden memnun küçük gülümsemesiyle karşılaştım ve şakasını kaydettiğini biliyordum. Aptalca saçmalıklarını hep o aptal telefona kaydederlerdi.

Neredeyse dışarı çıkıyordum. Ayaklarım neredeyse o adımı atıyordu ve bunu herkesin gülmesi için internette yayınlayabilirlerdi. Kardeşim sinirlenirdi, çünkü zihni o kayıtta olduğunu düşündüğü şeyle uyumlu olabilecek en kolay hikayeyi uydururdu.

Burnumdan kıl aldırmıyordum çünkü buna alışmıştım.

Ama sonra Will dedi ki, "Kapı kilitli değil. Git biraz pizza al." dedi. Ve maskesini yerden aldı. "Biz burayı temizleriz."

Tereddüt ettim, etrafımdaki kırık camlara ve kardeşimin bu karmaşaya yardım ettiğimi öğrenmesi halinde başımın ne kadar belaya gireceğine baktım. Her ne kadar kendimi savunuyor olsam da, yine de burada ne olduğu hakkında bir fikri olmasını istemiyordum çünkü beni suçlayabilirdi.

Uzun uzun göz kırptım. *Güzel.*

Dışarı çıktım, koridorda ilerledim ve merdiven boşluğuna açılan kapılardan geçtim.

Evde olmalıydım. Büyükannemin yanında olmalıydım. Sadece yapabildiğini kanıtlamak için benimle oynamak istedi.

Ama... uzakta bir gece nadirdi. En azından Martin'in burada olmayacağını bilerek rahatlayabilirdim. Kulaklıklarım ve bir kitabım vardı.

Yine de bu gece Will'e bir santim daha vermeyecektim. Hapishane tanıklarla doluydu. Bırak denesin.

Spor salonuna kadar taşları tekmeledim, pizzayı görmezden geldim ve kıçımı tribünlere diktim.

Telefonumu açarak uygulamaya dokundum ve etrafımda müzik ve hareketlilik devam ederken *The Night Eternal'ı* okumaya devam etmeye çalıştım.

Ama on dakika sonra, bir paragrafı zar zor özümsemiştim.

Sonunda o ve arkadaşları aşağıya indiğinde, onun gelip bir şeyler denemesini beklerken kitabı unuttum.

Beni meşgul et. Canımı sık. Benimle alay et. Ama yapmadı.

Beni yalnız bıraktı.

Bir an duraksadım, biraz kafam karışmıştı. Beni kızdırmaya çalışmasını ya da düzenledikleri çöpçü avına katılmaya zorlamasını falan bekliyordum.

Ama beni orada öylece bıraktı, dakikalar bir saate, bir saat de iki saate uzadı.

Tam düşündüğüm gibi. *Yapabileceğini kanıtlamak için.*

Grup müdürü kardeşimi aradı ve bu gece mutfakta yardım ederek daha fazla çalışma saati yapıp yapamayacağımı sordu. Sonra eve gitmek için çok geç olacağından beni tutacaklardı.

Martin muhtemelen "çalıştığım" için bunu sorun etmedi ama yönetmenin bu yalanı kendisinin uydurduğunu bir an bile düşünmedim.

Çünkü mutfakta hiç yardım etmedim.

Orada öylece oturmuş, telefonumdan bir şeyler okumaya çalışıyordum. Will arkadaşlarıyla vakit geçirirken ya da bir kızla yavaşça dans ederken beni bıraktığı yerde olduğumdan emin olmak için arada bir bana bakıyordu.

Sadece beni terletmekten hoşlanıyordu. Olay da buydu zaten. Kontrol.

Ne olduğunu anlamadan ışıklar söndü ve Will beni Michael, Kai ve Damon'ın tam ortasındaki uyku tulumuna doğru itti.

İnledim. Gerçekten burada olmak zorunda mıydım?

"Al şunu." Beni tekrar itti ve tökezledim. "Onsuz da yeterince ısınıyorum."

Sanki senin rahatın umurumda. Ciddiyim.

Uyku tulumunun yanındaki mindere uzandı - kırmızı ve siyah kareli astarlı siyah - ve ben orada durdum, kaşlarımı çattım.

Ayakkabılarımı çıkarmadan uyku tulumunun içine girdim, sağımda Crist'i, ayaklarımın dibinde Torrance'ı ve üstümde Kai'yi gördüm. Michael tişörtünü çıkardı, uzun, kaslı gövdesi yanıma yayıldı, sanki nerede uyuyor olursak olalım hâlâ halka açık bir yerde olduğumuzu bilmiyormuş gibiydi.

Hızla arkamı döndüm, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu.

Güvenli olan Kai'ye doğru ilerledim ama bir şey ayaklarımdan tuttu ve kıçımı geri çekti. Will'e ters ters baktım ama spor salonunun ışıkları sönüp herkes yerine yerleşirken, kıkırdamalar havayı delerken ve refakatçiler insanların ellerini birbirlerinden uzak tutmak için devriye gezerken o sadece kendi kendine gülümsedi.

Evet, yüzden fazla hormonlu genci tek bir yere kapatalım.

Ne aptalca bir fikir.

Midem guruldadı ve Will'e bir bakış attım, gözlerinin kapalı olduğunu, kolunu yastık olarak başının altına koyduğunu ve dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

Bunu duymuştu. Tribünde otururken biri bana pizza getirmişti -belki de Will'in emriyle- ama ona defolup gitmesini söyledim.

Şimdi pişman olmuştum. Yirmi dört saattir bir şey yememiştim.

Dakikalar geçti, konuşmalar azalmaya başladı ve Bryce salonun diğer tarafından horlamaya başladı. Arion Ashby uyku maskesini taktı ve bazı öğrenciler gürültüyü engellemek için pahalı kulaklıklarını taktı.

Uyuyamayacak kadar açtım ve cebimdeki granola bar beni çağırıyordu.

Ben.

Başımı çevirip Will'e baktım. Saçları kurumuştu ve hatta

Daha önce hiç bu kadar dağınık görmemiştim ama yine de başarmıştı, çünkü doğuştan böyleydi. Sert kahverengi kaşlar, keskin bir burun, ama yumuşak dudaklar ve o tatlı, uyuyan göz kapaklarının ve uzun kirpiklerin ardında gördüğüm en güzel gözler.

Neden bu kadar tatlı adamlar hiç iyi olamaz ki?

Gözlerimi kırpıştırdım, bakışlarımı kaçırdım. Tabii ki bana uyku tulumunu vermişti.

Ve muhtemelen granola bar ve Godzilla da, her ne kadar dolabıma girip benim için bırakmış olsa da.

"Peki ne yapmaya çalışıyordun?" Kısık bir sesle sordum.

"Ne zaman?"

Başımı kaldırdığımda gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. "Yukarıda beni korkutmaya çalışmadığını söylemiştin," dedim ona. "Peki, ne yapmaya çalışıyordun?"

Göğsü düzenli nefeslerle inip kalktı, bir an tereddüt etti. "Hoşuna gidip gitmediğini görmeye çalışıyordum," diye fısıldadı.

Neyi sevseydim? Onu mu?

Kovalamaca mı? Tehlike mi? Risk?

Ben yapmadım.

Ama sormadan edemedim, "Ve? Hangi sonuca vardınız?" Ağzının

kenarı bir gülümsemeye dönüştü ama gözlerini açmadı,

ve o cevap vermedi. "Git uyu."

Gözlerimi tekrar tavana çevirdim ve yağmurun hâlâ tavan penceresine vurduğunu gördüm.

Beni yalnız bırakması gerekiyordu. Pes etmeliydi. Beni zorlamaya devam ederse aptalca bir şey yapardım çünkü bunun geldiğini hissedebiliyordum.

Uyku tulumunu parmaklarımla sıktım.

Çirkin bir şey yapmak istediğim anlar oldu. Yani, elbette, bir erkek arkadaş istiyordum. Eğlenmek istiyordum.

Ama hayatıma birini sokamazdım. Bu bir kabustu ve büyükannem için kendimi toparlamam gerekiyordu.

Başka biriyle uğraş, Will Grayson. Senin ilgini istemiyorum.

Kendimi durduramayıp başımı tekrar çevirdim ve uyurken yüzünde beliren huzurlu ifadeye baktım. Boynunun nasıl pürüzsüz ve yumuşak göründüğünü ve eğer onu itmeseydim yukarıda, kimya laboratuvarında neler olabileceğini.

Pişman olurdum ama sanırım hoşuma giderdi.

Kirpiklerine ve gözlerinin altındaki teninin üzerine dökülüşlerine baktım.

Kendiminkiler gözyaşlarımla yandı, serbest bırakmayı reddettim.

Sanırım insanların bir geceliğine bile olsa, bir kez olsun yalnız kalmamak için kendilerini kullandırmalarını anlıyordum.

Yan döndüm, onun uyumasını izliyordum, ama sonra gözüm bir şeye takıldı ve aşağı baktım, Damon'ın yüzüstü yattığını ve beni izlediğini gördüm. Başını elinin üzerine koymuş, parmaklarını kaldırıp başparmağını boğazında gezdirirken gözleri keskinleşmiş, bana bakarken bir kez bile gözünü kırpmamıştı.

Gözlerindeki küçük kaş çatma ifadesi karşısında uyku tulumunu daha da sıktım.

Yuvarlanarak tekrar tavana baktım, mesajı almıştım. *Sen özel değilsin, bu yüzden kafan karışmasın kızım.*

Elimi cebime attım ve granola barını avuçladım.

Ama artık aç değildim.

Chapter 5

Will

Mevcut

Diğer tarafta durup bakışlarını sağa sola, yukarı aşağı hareket ettirerek Aydın'ın yatak odasını incelerken çift yönlü aynadan ona baktım.

Banyoyu fark edince aceleyle kapıdan içeri girdi ve musluğu açarak bir bardağı suyla doldurdu. Başını arkaya eğdi, hepsini yuttu ve tekrar doldurup onu da içti.

Sonunda gözlerimi kırpıştırdım ve dar, siyah pantolonu ve yakası boyuna kadar iliklenmiş beyaz bluzuyla onu izlerken yumruklarımı sıktım. Topuklu ayakkabı yerine beyaz Adidas spor ayakkabıları olmasaydı, yetişkin bir mimar gibi görünebilirdi.

Bir keresinde sınıfta söylediklerine kulak misafiri olduğumu hatırlayınca dudaklarımın kenarları keyifle kıvrıldı. "Hiç gelemeyeceksem, şık bir şekilde gelmemin bir önemi yok."

Hiç değişmemişti. Neden buradaydı ki?

Beni göremeyeceğini bildiğim için gözlerimin vücudunda aşağıya doğru inmesine izin verdim, koyu renk saçlarını inceledim. Altın sarısı tenine karşı pembe olan yanaklarındaki sıcaklık hâlâ çok güzeldi ve bahse girerim ince boynu hâlâ avucuma sığabiliyordu.

Ağzım sulandı ve sikim şişmeye başladı.

Odaya geri döndüğünde, yeni doldurulmuş bir bardak su taşıdı ve odanın içinde dolaşmadan önce çekmeceli sandığın üzerine koydu. Giysilerine çamur bulaşmış ve ellerini sıkarken saçına bir yaprak yapışmıştı.

Micah ve Rory bir saat önce onu buraya bırakmış, Aydın ve Taylor da bir yerlere gitmişlerdi.

Aydın yine de geri dönecekti. Taptaze beyaz çarşafları ve lüks, kuş tüyü yorganıyla evdeki en büyük yatak olan yatağına baktım.

Yanıma gelerek yastığı burnuna götürdü ve onun kokusunu içine çekti. Gözlerimi kıstım, içimde bir düğüm sıkılaştı.

Geri çekildi ve sonra tekrar daldı, onu tekrar içine çekti. Dişlerimi sıktım.

Yastığı yatağa bıraktı ve odada dolaşmaya devam etti, çekmeceleri ve dolapları açtı, masasındaki tıbbi notları ve çizimleri gözden geçirdi ve formaldehit içinde yüzen ölü hayvan kavanozlarını incelemek için eğildi.

Sonra masanın üzerine serpiştirilmiş kemiklerden birini aldı ve kaldırıp ters çevirdi.

Ne olduğunu anlayınca tısladı ve masaya geri fırlattı.

Gülümsedim.

Aydın'ın saklamasına izin verdiği bıçağı çıkardı ve bir bardak su daha içtikten sonra kilitli kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çekiştirdi.

Yine de vermedi.

Ne yapacağını sanıyordu?

Ne yapacaktım ki? Gündemimdeydi ama henüz değil. Bu her şeyi değiştirdi.

Volta atıyor, volta atıyor, daha ağır nefes alıyor ve heyecanlanıyordu ama sonra durdu.

Ve bana baktı.

Gözlerini kısarak yavaş adımlarla duvardaki aynaya doğru ilerleyip tam önünde durduğunda başımı eğdim.

Kare aynanın her tarafı yaklaşık bir metreydi ve içinden bakıyor gibiydi ama gözleri benimkileri asla bulamadı.

Beni göremiyordu ama bunun bir aynadan daha fazlası olduğunu açıkça biliyordu.

Ona asla fazla yaklaşamazsın.

Aynanın kenarlarından baktı, duvardan çıkarmaya ya da arkasını görecek kadar kaldırmaya çalıştı ve ben de aynaya yaklaştım.

artık adım atmıyorsun.

Dik durarak işaret parmağını uzattı ve tırnağını yüzeye dokundurdu, yansımanın uca değip değmediğini görmek için yaklaştı. Aynanın iki yönlü olup olmadığını anlamak için küçük bir test.

Ağzımın kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. Göğsü

çöktü ve dondu kaldı.

Uh-oh.

Bir süre orada kaldı ve sonra... ayağa kalktı ve camdan bakarak onu izleyen kişiyi aradı.

Parmaklarımı aynaya doğru kaldırdım, onun çarpıcı gözlerine bakarken yüzüne bir adımdan daha az m e s a f e d e y d i m . Ağzımdaki acı tadı yuttum.

Dokuz yıl. Dokuz yıl ve ben hala onu becermek istiyordum.

Ama artık ona tatlı ve nazik davranmıyordum. Her şey değişmişti.

"Almak zorundasın," dedi aynaya bakarak.

Kulaklarımı eğittim, dinledim.

"Çünkü istediğin şeyi nasıl kazanacağını bilemeyecek kadar zayıfsın. Bu yüzden buradasın."

Geri çekildi ve sonra ayağını fırlatarak yüzünde bir hırıltıyla cama tekme attı.

Gözlerimi diktim.

"Hadi Will," diye yalvardı. "Beklemeyi bırak ve gel."

Dişlerini göstererek camı tekrar tekrar tekmeledi ve ben laboratuvardaki o geceyi hatırlayarak neredeyse tekrar gülümsedim. Bize nasıl meydan okuduğunu, tehlikeyle yüzleşmeye ne kadar hazır olduğunu.

Çok sert. Çok ukala. İnatçıları severdim. Kontrolü ele alan kadınları severdim.

Ama sonra tekrar konuştu, sert ve sığ bir nefes aldı. "Bu benim suçum değil," diye ısırdı. "Tüm mutluluğunu kafanda kurduğun, seni sevdiğim ve birlikte olursak hayatın çok güzel olacağı hayaline bağlamış olman benim suçum değil."

Eğlencem azaldı ve çenemi büktüm.

"Yapmam gerekeni yaptım ve yine yaparım," diye homurdandı, sesi çatlıyordu. "Yine olsa yine yaparım."

Nefes nefese kaldı ve gözlerini kapatarak alnını aynaya dayadı ve camı yumrukladı. "Yine olsa yine yapardım," diye boğuldu, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Avucumu onunkine yaklaştırdım, başparmağımla yanağını ovarken santimetrelerce öteden ona bakıyordum.

"Endişelenme bebeğim," diye mırıldandım. "Bu sefer bunu hak etmek niyetindeyim."

Heyecan midemde dalgalandı ve yumruğumu kıvırdım, neredeyse onu içinde hissediyordum.

Kapı çalındı ve ardına kadar açıldı; Aydın elinde bir tabakla içeri girdi.

Kalbim küt küt atıyordu ve durup ona bakmasını izledim, altın rengi, kahverengi gözleri muziplikle kararmıştı.

"Aç mısın?" diye sordu ona.

Sanki adamın kapıyı çaldığını duymamış gibi başını kaldırdı ve etrafına bakındı. Bıçağı kınından çıkararak yanında sıkıca tuttu ve onunla arasına daha fazla mesafe koymak için geri çekildi.

Tabağı ve çatal bıçak takımını yere bıraktı ve ellerini ceplerine sokarken ona baktı. "Sana zarar vermeyeceğimi söyledim."

"Bunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Hayır mı?" Gülümsedi. "Öyle demek istedim."

Kimsenin ona dokunamayacağını söyledi. İkisi eş anlamlı değildi, burada öğrendim.

Ona baktı ve ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu izledim ve herhangi bir hareket bekledim.

Ama o sadece derin bir nefes aldı ve arkasını döndü.

"Yemek ye," dedi kapıya doğru yürürken. "Ve yıkan. Kirlenmişsin." Odanın köşesindeki beyaz porselen küveti işaret etti.

"Yoksa seni yıkarım," diye omzunun üzerinden uyardı. "Ve seni tutmak için benden beş tane var."

Kapıyı kapatıp kilitledi ve kadın bir süre orada durup kapıdan bana ve tekrar kapıya baktı. Masanın üzerindeki sandalyeyi alarak, sanki bizi dışarıda tutacakmış gibi kapı kolunun altına yerleştirdi ve sonra tabağı yüzüne doğru kaldırarak yürüdü.

Makarnayı kokladı.

Yemeğini zehirlemezdi. Bu ne kadar eğlenceli olurdu ki? Onunla daha yeni başlıyordu.

Gözlerimi kapattım ve arkamı döndüm.

- - -

Pencere çerçevesini iki yandan sıktım, evin geri kalanından yüksekte uçsuz bucaksız, sessiz geceye baktım.

Michael.

Onu buraya göndermişler. Bunu biliyordum. Ama neden? Beni motive etmek için mi?

Onlar olmalıydı ve eğer birini içeri sokabiliyorlarsa, neden onlardan biri olmasındı?

Onun için planlarım vardı ama şu anda daha önemli şeyler vardı ve zamanı değildi.

Sikeyim.

Çerçeveyi sıktım, ahşabın yumruğumda çatladığını duydum.

Onun ne yaptığını biliyorlar mıydı? Rika, Banks ve Winter'ın bunu kabul etmesi için bilmeleri gerekirdi.

Sanırım biraz havalıydı. Beni bulacaklarını düşündüm ve en azından sonsuza kadar sürse bile bakacaklarından hiç şüphe etmedim.

Ne yazık ki bunların hiçbirine gerek yoktu. Ne yaptığımı tam olarak biliyordum ve bu beni kızdırsa da, kontrolün bende olduğundan şüphe ettikleri için onları suçlayamazdım.

Merdivenler gıcırdadı ve biri odama girerken arkamdan bir ses duydum. "Bitirebilir misin?" Aydın sordu.

Omzumun üzerinden baktım ve onun çatı katındaki odama çıkan merdivenlerin başında durduğunu gördüm. Elinde gömleği, gözlerimi bir yılan gibi tutarak bana doğru yürüdü.

Her zaman bir yılan gibi, öldürmek için kıvrılır ve vurduğunda, bitene kadar ne olduğunu bile anlamazsınız.

Başımı salladım, tişörtümü çıkarıp yatağımın üzerine attım. Eşyalarımı aldım ve duvara yasladığım deri bankta ona katıldım.

Gömleğini yere bırakarak bankın üzerine uzandı ve ben siyah mürekkebin kalanını küçük bir kaba dökerken diğer kolunu başının altına sıkıştırdı.

Oturdum ve bir kaleme bağladığım iğneleri alıp mürekkebe batırdım. Ona yaklaştım, sağ omzuna doğru eğildim.

"Peki, onunla ne yapmalıyım?" diye sordu.

Bir an tereddüt ettim ama sonra üç iğneli aleti ona bastırdım, mürekkep hemen yaraya sızarken deriyi kırdım.

Cevap vermedim, çünkü cevap vermekten daha iyisini biliyordum.

"Ona yardım etmedin," diye düşündü, acıdan etkilenmemişti. "Belli ki senden bunu bekliyordu."

Tekrar tekrar bastırdım, son çizgiyi dövüp renklendirirken birkaç dakikada bir iğneleri mürekkebe batırdım.

Göğsü düzenli nefeslerle inip kalkıyor, hiç durmuyordu. Vücudumda bazı profesyonel mürekkepler vardı ama benimkilerin çoğu bu şekilde ev yapımıydı ve acıttığını çok iyi biliyordum.

Damon gibi Aydın için de ya acı vardı ya da hiçbir şey. "O bir savaşçı," dedi.

Buradaki ilk gecemden sonra taşındığım küçük sığınağımın tonozlu tavanına baktı. Beyaz odalar, beyaz halılar ve beyaz olan her şey beni aşağı katta üşütmüştü. Kendi alanımı istiyordum ve karanlık olsun istiyordum.

Ayrıca pencereler çatıya açılıyordu. Manzarayı sevdim.

"Onun bu yönünü seviyorum," diye devam etti. "Ona verdiğim küçük iple kendini asmadığı sürece. Bunu fark ettin mi?" Bana baktı. "Sanki içinde bulunduğu durumun ciddiyetinin farkında değilmiş gibiydi. Kapana kısılmış, giderse hayatta kalması mümkün olmayan ve uzun zamandır mahrum bırakıldığımız türden bir eğlenceyi yaşamak isteyen beş adamla birlikte, şikayet ederse basit bir para meselesinin ortadan kaldırabileceği."

Dişlerimi sıktım, iğneleri sertçe batırdım. Kasları elimin altında sarsıldı ama yine de bana sabitlendi.

"Adı neydi?" diye sordu usulca. "Emory mi?"

Vücudumdaki her kasın gerildiğini fark edene kadar kollarım yandı. Boğazımdaki yumruyu zorladım.

"O gözler..." diye mırıldandı. "Kahverengi ve altın benekli. Çok güzeller. O sıcağın altında sana bakarken nasıl göründüklerini merak ediyorum."

Omzuna ve dövme yapmamı istediği desene o kadar sert baktım ki derisinin alev almamasına şaşırdım.

"Onu nasıl boşaltabilirim?" diye sordu beni izleyerek. Aleti daha sıkı tuttum.

"Bazı kadınlar içlerindeyken klitorislerine bir başparmak isterler, biliyor musun?" diye alay etti. "Erkeklerin ona bunu yapmasından hoşlanır mı?"

Dişlerimi sıktım, derisinde bir delik açtım ve küçük bir patlama sesi duydum. Nefesinin altında tısladı ama sonra gülümsedi, beni etkilediğine memnun olmuştu.

"Babalarımız bizi buraya nasıl davranacağımızı öğrenmemiz için göndermedi, Will. Onun izni olsun ya da olmasın, onlar da ondan hoşlanacaklardı." Durakladı ve sonra devam etti. "Bizi buraya sağduyuya daha fazla dikkat etmediğimiz için ceza olarak gönderdiler. Nasıl dikkatsiz olunmayacağını öğrenmemiz için," diye açıkladı.

Beni buraya babam göndermedi. Bir babanın çocuğunu böyle bir yere nasıl gönderebileceğini anlamıyordum, çünkü kesin olan bir şey vardı

hiç dışarı çıkmadılar: Kan aşk değildir ve aşk sadakati doğuran tek şeydir.

Gözlerini yine tavana dikmiş olan Aydın'a baktım. Burada geçirdiğim süre içinde Micah'yı, Rory'yi ve hatta Taylor'ı çözmüştüm ama Aydın...

Burada en uzun süre kalan oydu ve bu noktada artık geri dönemeyecek kadar ileri gitmiş olabilirdi.

"Yirmi yaşımdayken bir tatil köyünde düğündeydim," dedi bana, gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla, "ve babamın iş ortaklarından birinin kendi karısını uyuşturduğunu, onu yatağa yatırdığını ve babamın bir anlaşma yapmak için onun üzerine çıkıp onu becermesine izin verirken geri çekildiğini izledim."

Duraksadım, gözlerinden acıya benzer bir şey geçti. Ama sonra kayboldu. "Bir süre sonra bundan asla kaçamayacağını biliyorsun," dedi, "bu yüzden

Ya çirkin olanla savaşmaya devam edersin ya da onu yeniden keşfedersin." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Babamla benim aramdaki en büyük fark, duvarlardaki kanı kimsenin görüp görmemesini umursamamamdı."

Bir an için hareket edemedim.

Em...

Gözlerimi indirdim ve son rengi de kazıyarak tasarımı bitirdim.

"Merak etme," dedi bana. "Ben babam gibi değilim. Taylor ya da Damon Torrance gibi de değilim. Zorlamam ya da baskı yapmam." Sesini alçalttı. "O isterse canın daha çok yanar."

Sonra aşağı uzandı, pantolonunun üzerinden sikini yoğurmaya başladı ve içimdeki cazibenin etkisiyle elimdeki iğneler bir anlığına titredi.

Micah ve Rory vardı. Taylor kontrol edilebilirdi.

Aydın'ın işini şimdi ve burada bitirirsem kimse Emory'ye dokunmaz.

Orada yattı, beni izledi ve bekledi, bana şans verdi - bana meydan okudu, ama...

Sonunda gülümsedi ve masadan temiz bir bez alıp omzundaki kanı silerek doğruldu.

"Her şey daha büyük bir planın parçasıdır," dedi. "İster Tanrı, ister kader ya da başka bir şey olsun, buna gerçekten inanıyorum Will." Elindeki bezi fırlattı ve bana baktı. "Birbirimiz için her zaman önemli olacaktık."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kaldırdım.

Boynumun arkasını tuttu, bana güven veren o küçük okşamasını yaptı ve sonra başını sallayarak onu sarmak için yanımda duran siyah çöp torbalarına işaret etti.

Dövme.

"Bitir beni," dedi. "Bu bir gece olacak."

Chapter 6

Will

Dokuz Yıl Önce

Ona dokunmalıydım.

Sigaramdan bir nefes çektim ve Damon'ın çakmağını bardak tutucusuna geri atarak dumanı sürücü tarafındaki camdan dışarı üfledim.

Ama hayır. Bunu yapmamı istemezdi.

Şakağımı ovuşturdum ve gözlerimi kapattım. Beni öldürüyordu. Yıllardır beni öldürüyordu.

Gerçek canavarlar maske takmaz, William Grayson III. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yine de ne yapacağı belli olmazdı, değil mi? Dün geceyi ve kilitlenmeyi düşünmeden edemiyordum.

Bir nefes daha çektim ve direksiyonu yumruğumun altında sıkarken dumanı dışarı üfledim.

"Bu seni kızdırıyor mu?" Michael yanımda sordu ve kamyonetimin yolcu koltuğunda kıçını gevşetirken sesindeki mizahı duyabiliyordum.

Başımı çevirdiğimde, direksiyona sımsıkı sarılmış yumruğuma baktığını gördüm.

"Beni hiçbir şey kızdıramaz," diye mırıldandım, başını arkaya eğdiğini ve gözlerini kapattığını görünce. "Arabayı ben kullandığımda Damon ve benim önde olmamız dışında," diye işaret ettim.

dışarı. "Nadiren de olsa gece için araba *kullanmama izin veriyorsun.*"

"Araba kullanmanın tek nedeni fıçıyı kiliseye götürebilmek," dedi bana. "Eğer kamyonun olmasaydı-"

"O zaman işe yaramaz olabilirim?" Onun yerine

ben bitirdim. Güldü.

Ama tartışmadı, değil mi?

Kai arkadan, "Kanattan attığı o üçlük kesinlikle işe yaramadı," diye şaka yaptı.

Dikiz aynasından ona bir bakış attım ama yüzü bir kitapçığa gömülmüştü.

Başımı salladım ve gözlerimi pencereden dışarı çevirdim. Yeteneklerim vardı. En azından dün geceki maçta ben vardım.

"Tam zamanında," diye homurdandı

Michael.

Bir duman üfledim ve bakışlarını takip ederek Damon'ın nihayet katedralden çıkıp koşarak caddenin karşısına geçtiğini gördüm.

Sigarayı sol elime alıp motoru tekrar çalıştırdım.

"Çık dışarı." Damon yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve başparmağını Michael'a doğru salladı. "Şimdi."

Ama Michael orada öylece oturmuş, eğlenmiş görünüyordu.

Damon bir kaşını kaldırdı. "İstersen seni kucağıma alırım," dedi, "ama ben orada oturuyorum."

İçimden güldüm. Michael kuralları biliyordu. O sürdüğünde, ki bu neredeyse her zaman olurdu, Kai ön koltukta otururdu. Ben sürdüğümde, Damon ve ben sorumluyduk.

Michael bir süre başparmağını salladıktan sonra sonunda pes etti. Kamyondan atladı, ikisi de sidik yarışına girmiş gibi birbirlerine bakmaya çalışıyorlardı.

"Neredeyse daha fazla mücadele edeceğini umuyordum," diye alay

etti Damon. Michael da karşılık verdi. "Seni zorluyorum, değil mi?"

Damon gülümsedi ve kamyona tırmandı, Michael ise kamyonun etrafında dönüp arkamdan bindi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kamyonu vitese takarak homurdandım. "Bu kadar uzun süre orada ne halt ediyorsun?"

Kai, "Her Çarşamba gecesi orada," diye belirtti. "On sekiz yaş üstü kadın bekaret kulübü toplantısı falan mı var?"

"Hadi ama," diye sızlandı Damon. "Bu benim için çok kolay. On sekiz yaşında olmaları gerekmiyor."

"Ya da kadın," diye ekledi Kai.

Damon dönüp Kai'ye şakacı bir yumruk atınca homurdandım. "Piç kurusu."

Kai kendini korumaya çalışarak sadece güldü.

Başımı salladım, kaldırımdan uzaklaştım ve direksiyonu tekrar caddeye kırdım.

Ama sonra Damon bana bağırdı. "Bekle, bekle, dur."

Frene bastım ve kasabanın belediye başkanı Griffin Ashby'nin kamyonetimin önüne atladığını gördüm.

Kahretsin. Çok yakındı.

Gri takım elbisesi, sarı gömleği ve kravatıyla bize doğru baktı ve karşıdan karşıya geçerken gözlerini Damon'a dikti. Damon da ona baktı ama Ashby'nin bakışları kaşlarını çatınca Damon orta parmağını kaldırarak onunla alay etti.

Ashby gözlerini kaçırdı, kaldırıma çıktı ve Beyaz Karga Meyhanesi'nde gözden kayboldu.

Gaza bastım ve caddeden aşağı doğru yola çıktım. "Onunla aranızda ne var?"

Damon içini çekerek paketinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. "Kızını mahvettim."

"Arion?" Michael sordu. "Onun bir Pringle'ın beyin gücüne sahip olduğunu söylediğini sanıyordum."

Damon sigarasını yakarken, "O değil," diye mırıldandı.

Ashby'nin diğer kızı on dört yaşlarında olmalıydı. Onu ve Damon'ı hiç birlikte görmemiştim.

Ama şimdi sigara içerken bakışlarını açık pencereden dışarı çevirmişti ve Damon hakkında bildiğim bir şey varsa, o da belirsiz davranıyorsa bunun kasıtlı olduğuydu.

Tepelere doğru ilerleyerek karanlık otoyolda ilerledim, güneş bir saat önce batmıştı ve gökyüzü artık neredeyse kapkaraydı.

Kai kitapçığında bir sayfa çevirdi. "Nedir bu?" diye sordum.

"Kurs kataloğu." Bir sayfa daha çevirdi, bu sefer daha sertti. "Lanet olası bir kurs kataloğu."

"Benimle Westgate'e gel," dedi Michael.

"Ya da benimle UPenn'e," diye ekledi

Damon.

Gülümsedim. "Ya da benimle Fiji'ye."

Damon bana "Benimle UPenn'e geliyorsun," dedi.

Büyük şans.

Külleri pencereden dışarı savurdum ve bir nefes daha çektim. Üniversiteye daha aylar vardı ama kararların bir an önce verilmesi gerekiyordu. Grayson olmasaydım Princeton'a asla giremezdim ama kararımı vermiştim ve istesem de istemesem de gelecek yaz Jersey'e gidecektim.

Daha az olmak istediğim bir yer düşünemiyordum ama daha iyi bir yer de düşünemiyordum. Benim sorunum da buydu. Babamın dediği gibi, "Sen bir karar verene kadar, biz senin yerine karar vereceğiz."

Görünüşe göre, Polinezya adalarında bir plaj serserisi olmak yeterince yüce bir hedef değilmiş.

Kai elindeki kataloğu yanındaki koltuğa fırlattı. "Babam tek başıma olmamı istiyor. Hepimizin boşluğa ihtiyacı olduğunu düşünüyor."

"Hepimizden mi, yoksa sadece Will ve benden mi?" Damon sordu, ses tonuna mizah karışmıştı.

Evet, Katsu Mori bizi pek düşünmezdi. Damon baş belasıydı, ben ise... hiçbir şeydim. En azından Michael hırslıydı. O bir liderdi ve Kai'nin babası oğlu için uygun bir etki olarak buna saygı duyuyordu.

Ama Kai sadece şakayla karşılık verdi. "Böyle yapma," diye mırıldandı Damon'a. "Annemi gördüğünde onun önünde kendini ayarladığında kadın zevkini onaylaman gerçekten gururunu okşadı."

"Mayoyla, Kai!" Damon omzunun üzerinden Kai'ye bakarak işaret etti. "Yani, bu ne lan? Tanrım."

Geçen yaz hep birlikte Kai'nin evinde olduğumuz o günü hatırlayarak gülerek titredim.

"Bir de utanmam yok sanıyorsunuz," dedi Damon. "Eğer o senin annen olmasaydı..."

"Babam yine de aletini karnından sokup ağzından mı çıkaracaktı?" Kai karşılık verdi.

Damon sustu, koltuğuna geri yerleşti ve sigarasını ağzına götürdü. "Babasının oğlu."

Kai başını salladı ama pencereden dışarı bakarken gülümsemesinin solduğunu gördüm.

"Belki de bölgede kalıp Trinity'ye gideriz," dedi Michael, "böylece hepimiz Kai'nin annesine yakın olabiliriz."

Kai gözlerini devirirken ben homurdandım, hepimiz güldük.

Sigaradan bir nefes çektim, farkına varmaya başlamıştım. Aylar vardı ama geliyordu. Farklı okullar. Farklı eyaletler.

Yeni insanlar.

Ve beni en çok korkutan da buydu. İnsanlar bizi değiştirir. Diğerleri önemli hale gelirken, diğerleri daha az önemli hale geliyor ve yakında yok olacağız.

Gitmiş olacaktı.

Gözlerimi pencereden dışarı çevirdim, kaçınılmaz olan omuzlarıma bir ev gibi oturuyordu.

"Tamam, Şeytan'ın Gecesi..." Michael boğazını temizledi. "Muhtemelen yeraltı mezarlığı ama mezarlığı da aklınızda tutun" dedi. "Bu yıl bunu değiştirmeyi düşünüyorum. Bazı mezarlar ve ormanın içindeki Çan Kulesi var. Siz şakalarınız için ne düşünüyorsunuz?"

Aklıma henüz bir şey gelmedi. İyi bir şey değil zaten.

Kai, "Şehirden ayrılmayı düşünüyorum," diye cevap verdi. "Meridian Şehri. Whitehall bölgesi belki. Ya da opera binası? Belki bir otelde yer ayırtabilirim?"

Damon ona, "Bütün mesele burada bizim insanlarımızla birlikte olmak," dedi. "Bizim bölgemizde."

Kai sessizdi ve ders kataloğunu tekrar açıp "Sadece bir fikir" diye mırıldandığını gördüm.

İkisini de izledim, neredeyse hiç anlaşamamaları hoşuma gidiyordu. Kai yarın için hazırdı. Damon bugün hiç ayrılmak istemedi.

Bırakın nerede olmak istediğimi, çoğu zaman nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Yine de aklıma bir fikir geldi. "The Cove," dedim. "Mesai sonrası." Damon başını salladı. "Bu da bir fikir olabilir."

Ona doğru baktım. "Buranın uzun süre açık kalmayabileceğine dair bir söylenti duydum."

"Daha da iyi."

"Çok fazla sorumluluk yüklüyor," diye araya girdi Michael. "Sarhoş insanlar aptallaşır ve hız trenindeki aptal insanlar beni kızdırır."

Hadi ama. Eğlenceli olur. Sadece biz ve birkaç kişi daha. Sadece davetliler. Ama her zamanki gibi fikirlerim reddedildi.

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi Kai ona. "Geceyi tek parça halinde ve çarşafların arasında güzel bir şeyle bitirmemizi sağlayacak bir şey."

"Aynen öyle," diye yanıtladı Damon. "Söylemen gereken tek şey buydu."

Gerçek önceliklerimizin ne olduğunu hatırlayarak başımı salladım. Virajı döndüm, mezarlığa doğru tırmanıyordum ama tam o sırada dikiz aynamda mavi ve kırmızı ışıklar parladı ve arkamdan üzerime gelen farları gördüm.

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Orospu
çocuğu." Lanet olsun.

Frene gereğinden fazla basarak kamyonetimi bankete doğru çektim ve altındaki çakılların teptiğini duyarak durdum.

"Will..." Kai başladı.

"Dilimi tutacağım," diye onu temin ettim, zaten ne söyleyeceğini biliyordum. Orta konsoldan otu çıkardım ve Damon'a uzattım. "Kurtul şundan."

"Dostum, bu da ne?" Kai havladı.

Ama onu görmezden geldim. Damon'a motoru kapatarak tekrar, "Ondan hemen kurtul," dedim. "Ve sakın pencereden dışarı atma. Onun araç kamerası..."

"Lanet olsun," diye homurdandı, torpido gözüne tıkıştırdı ve kapıyı çarparak kapattı.

"Kilitle." Ona anahtarları fırlattım.

"Sence biliyor mudur?" Damon torpido gözümü hızla kilitlerken bana baktı.

Yan aynama baktım ve Memur Scott'ın el feneri ışıldayarak yanıma geldiğini gördüm.

"Bence Em bundan daha zeki," dedim.

Dün gece ve kilitlenme hakkında şikayet etmeyecekti. Gevezelik etmek gururunu zedelerdi. Onun hakkında bunu nasıl bildim bilmiyorum ama biliyordum.

"Sence ne biliyor?" Michael bastırdı. "Siz ne yaptınız?
Lanet olsun. Ben bakmıyorken hep bir şeyler çeviriyorsun."

"Ona zarar vermedik," diye güvence verdi Damon.

"Sadece biraz altına işetti," diye ekledi Kai.

Scott bardağıma dokunurken gülümsememi geri çektim.

Camı indirdim ve sigaramın izmaritini otoyola fırlattım, onu kıl payı kaçırdım.

Durdu, gözlerini son közlerini yakan sigaraya ve tekrar bana çevirdi, içindeki ışığı yaktı.

"Yine o resmimi görmeye mi geldin?" Alay ettim.

Ama gülmüyordu. "Ehliyet ve ruhsat, lütfen."

İyice düşünmek için bir an tereddüt ettim ve sonra konsola uzanıp ruhsatımı ve sigorta kartımı, ardından da ehliyetimi cüzdanımdan çıkardım.

İkisini de ona uzattım. "Sana söz veriyorum, geçen haftadan beri hiç değişmediler Scott."

Sanki son üç ayda onlarca kez görmemiş gibi ışığını ehliyetime, sonra da bir sonraki doğum günüme kadar sürelerinin dolmayacağını bilmiyormuş gibi ruhsatıma ve sigortama tutarken beni duymuyor gibiydi.

Sigorta kartımı inceleyerek "Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hızlı değildi."

"İçki mi içiyordun?" diye sordu hiç istifini bozmadan. "Hayır."

Durakladı, hâlâ malzememe bakıyordu. "Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" "Bazen," diye yanıtladım.

Damon homurdandı ve Michael kahkahasını bastırmak için boğazını temizledi. Scott doğruldu ve bir adım geri çekilerek bana baktı. "Dışarı çık.
Kamyonun etrafına bakmak istiyorum."

Ve kendimi durduramadım. "Torpido gözüm kilitli, arkadaki bagaj da öyle ve haklarımı biliyorum, bunun için arama iznine ihtiyacınız olacak," diye şarkı söyledim.

Herkes gülmeye başladı, Damon yanımda titriyordu ve Kai dikiz aynamda kambur duruyordu, başını örtmek için ellerinin arasına almıştı.

O Jay-Z şarkısını hep sevmişimdir. En azından birkaç kahkaha için iyiydim.

Memur Scott bana baktı, sanki bir nedeni olmasını çok istermiş gibi dudağının içini çiğniyordu. Bu, elindeki cep telefonunun silah gibi göründüğünü iddia ederek birinin üzerine silahını ateşleyecek türden bir adamdı.

Kahkahalar sakinleşti ve gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Özür dilerim," dedim ona. "Ben bir aptalım."

Sesimi yumuşatarak ona yaklaşmasını söyledim.

"Beni nasıl gördüğünüzü biliyorum," dedim. "Cahil, kibirli, anlamsız... İyi olmak istiyorum. Dürüst olmak istiyorum. Hedef odaklı, çalışkan, dürüst, erdemli..." Durakladım. "Emory gibi. Kız kardeşin, değil mi?"

Gözlerini bana dikti ve omuzlarının gerildiğini görebiliyordum.

"Biliyor musunuz," diye devam ettim, "ailenizin Thunder Bay'de geçirdiği yıllar göz önüne alındığında, onu istediğim kadar iyi tanımıyor olmam şaşırtıcı." Arkadaşlarıma döndüm. "Duydunuz mu çocuklar? Tanımadığım bir kız."

Kamyonun içinden kahkahalar yükseldi.

Ona döndüm ve tehdidin fark edilmeye başlandığını gördüm. Birbirimizi anlamaya başlamıştık.

"Okulda koridorlarda birlikte yürüdüğümüz onca saat," diye alay ettim. "O otobüste deplasman maçlarına gidip geldiğimiz onca saat. Basketbol antrenmanındaki tüm o geç geceler ve bando antrenmanındaki o geceler."

"Birini tanımak için bolca zaman var," diye ekledi Kai. "Turner'ın Evie Lind'i hamile bırakmak için beş dakikaya bile ihtiyacı yoktu."

"Bazılarımızın ömrü daha uzun," diye omzumun üzerinden şaka yaptım. "Öyle olduğunu biliyoruz." Michael omzumu sıvazladı.

Evet, var.

Bakışlarımı tekrar Scott'a çevirdim ve gözlerinin kenarlarının kırışmaya başladığını gördüm.

Kendiminkini kapattım. "Sana söz veriyorum..." Alçak sesle homurdandım, "Benden ne kadar hoşlanmasan da, eğer hoşlanmazsan daha gelecek çok şey var..." "Beni kenara çekmeyi bırak" diye fısıldayarak ehliyetimi ve kartlığımı elinden aldım.

Normalde mutlu bir çocuktum ama bana karşı sertleşmesi sabrımı taşırıyordu. Michael, Damon ya da Kai'yi sürekli kenara çekmiyordu. Benimle uğraşıyordu çünkü beynim olmadığını varsayıyordu.

İyi davranmayı sevdiğim için kötü davranmayı bilmediğimi düşündüler.

Ve inanın bana, yetenekliydim.

Damon'ın elinden anahtarlarımı kaptığım gibi kamyoneti çalıştırdım, Scott'a son bir kez baktım ve yola çıktım, yola geri döndüm ve rüzgâr kabinin içinden eserken müziğin sesini açtım.

"Dikkatli ol," dedi Michael bir dakika sonra. "Eğlenceliydi ama onun gibi adamlar dar görüşlüdür. Duracak kadar mantıklı olacağını sanmıyorum. Bir sonraki hamlesini izle."

"Siktir et onu." Direksiyonu yumrukladım. "Bana ne halt edecek?"

Arabayı çekip mezarlığın açık kapılarından geçerken kimse başka bir şey söylemedi. Ne yazık ki Emory Scott'a olan ilgimin kardeşiyle hiçbir ilgisi yoktu. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Ama bir taşla iki kuş vurmaya da karşı değildim. Bir gece onu bulamazsa ve sonra benimle bulursa aklını ne kadar kaçırırdı?

Bu düşünce beni gülümsetti.

Caddelerde dolanırken önümdeki arabaları ve el fenerlerini fark ettim ve onlara doğru yönelerek Bryce'ın siyah Camaro'sunun arkasına yanaştım.

Kamyondan atladık, Michael ve Kai arkadan bir soğutucu aldılar ve hepimiz çimlerin üzerinde, ağaçların ve çitlerin yanından geçerek mezarın etrafında toplanmış olan ekibin geri kalanına doğru yürüdük.

"Selam dostum," diyerek Simon'ı selamladım ve çenemi diğerlerine doğru eğdim.

Çemberin etrafında daha fazla "hey" sesi duyuldu ve Michael ile Kai soğutucuyu yere bıraktı, ekipten bazıları hemen bira içmeye koyuldu.

Yere baktım. "Bu da ne böyle?"

İşaret bayrakları toprağa saplanmış, çimenlerle kaplı mezar alanını kaplayarak bir tabut genişliğinde ve uzunluğunda bir dikdörtgen oluşturmuştur.

Bryce birasını kırarken, "Onu kazıp çıkarıyorlar," dedi. "Bunu gerçekten yapıyorlar."

Omzumun üzerinden, kibirli sütunları ve görkemli vitray pencereleriyle yeni tamamlanmış, yepyeni, boktan McClanahan mezarına kaşlarımı çatarak baktım.

"O bunu istemezdi," dedi Damon.

Edward McClanahan'ın mezarına baktım, eski mermer mezar taşı yaş, yağmur ve kardan yeşermişti, yaşadığı yıllar artık zar zor görülebiliyordu. Ama yaşını biliyorduk. On dokuz otuz altıdan on dokuz elli dörde kadar.

On sekiz. Genç, tıpkı bizim gibi. Sonsuza dek on sekiz yaşında olacaktı.

Hayatta kalan akrabaları onun efsanesinin ve bununla birlikte aile adının kötü şöhretinin ölmesini istediler, bu yüzden onu taş duvarların ve bir kapının arkasına saklayacaklarını düşünerek kendilerine bir mezar inşa ettiler.

"Onu hiçbir yere götürmüyorlar," dedim.

Michael gözüme takıldı, bilmiş bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. Cebimden cep telefonumu çıkarıp açtım ve kaydetmeye başladım; birinci sınıftan beri her yıl McClanahan'ın mezarına yaptığımız ziyareti belgeliyordum.

Damon bana bir bira fırlattı ve geri kalanımız da kendi biralarımızı açtık. "McClanahan'a," diye seslendi Michael.

"McClanahan," diye herkes katıldı ve teneke kutularımızı havaya kaldırdık. "İlk Süvari," diye katıldı Damon.

Bir diğeri "Bize sezonu verin," dedi.

Michael, takımımızın kaptanı, etrafına bakındı. "Adak mı?" diye alay etti.

Jeremy Owens arkasındaki yere uzandı ve ucuz ipeksi korsajlı pembe tül bir elbise çıkardı. Bale kostümüne benziyordu.

"Yeterince yakın." McClanahan'ın kız arkadaşının mezuniyet balosu elbisesinin bir kopyasını mezarın üzerine fırlattı.

Simon birasından bir yudum aldı. "Tek bilmek istediğim o kaltağın kayaların üzerine sıçramış halinin neye benzediği."

"Asla bilemeyeceğiz," dedi Michael ona. "Tek bildiğimiz, zor durumda kaldığında yapması gerekeni yaptığı. Takımın iyiliği için fedakârlık yaptı. Ailesi için. İş başa düştüğünde, herhangi birimiz aynı şeyi yapar mıydık? O bir kraldı."

Kral *değildi. Kahrolası bir kraldı,* çünkü bizim için bu kasabanın yaşayan, nefes alan bir parçasıydı.

Kai birasını kaldırarak "Bize sezonu ver," diye bağırdı.

"Bize neyin gerekli olduğunu hatırlat," diye ekledi biri.

Sonra herkes bir ağızdan.

"Takım için."

"Aile için."

Kamerayı çemberin etrafında gezdirerek herkesi çektim.

"Bize sezonu ver," diye seslendiler.

"Bize sezonu ver." Ve

tekrar.

Ve tekrar.

Bazıları mezarın üzerine bira döktü ve elbisesinin her tarafına, hafif esintide titreyen mumlar bağlılıkla yayıldı.

Bunu hiç kimseye açıklamadık. Bu, Tanrı'ya gerçekten inanmayan ama yine de kiliseye giden insanlar gibiydi.

Gelenek için söylenecek bir şey vardı. Ritüel.

Takım için iyiydi.

Basketbol takımı onlarca yıldır her sezon başında buraya gelirdi. Asla gelmemezlik yapmazdık.

Bir saat sonra Aziz Killian'ın harabelerinin içinde küçük bir şenlik ateşi yanıyordu, fıçının yarısı çoktan boşalmıştı ve yeraltı mezarlarından kahkahalar ve bağırışlar geliyordu.

Damon harap bir çim sandalyeye oturmuş, iki kız konuşurken alevlere bakıyor ve sığınağın yakınından onu izliyordu.

Bekliyorum.

"Keşke büyüyebilseydi," dedim ateşe bir çubuk atarak. "Acaba şimdi nasıl olurdu?"

"McClanahan?" Damon sordu.

"Evet."

Bekledi, gözlerinde alevler parlıyordu. "Ölmezse özel biri olmazdı."

"Ondan önce de özeldi." Michael gibi o da bir kaptandı. O bir liderdi, özveriliydi, savaşçıydı.

O gece ne olduğunu kimse bilmiyordu.

"O özel biri değil," diye tekrarladı Damon. "Herkes değişir. Hepimiz büyürüz."

"Ben değil."

Bir kahkaha attı. "Bir gün biri olmak zorunda kalacaksın."

"Indiana Jones olacağım."

Sadece gülümsedi ama gözlerini ateşten ayırmadı. Michael ve Kai'nin yaptığı gibi beni gerçekliğe çekmeye hiç çalışmadı. Ne istediğime ya da kim olmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece insanlarımı ve hayallerimdeki kızı istiyordum.

Kızlar tekrar kıkırdayınca Damon'ın gözleri parladı ve onları gördü.

"Geliyor musunuz?" diye iç geçirdi.

Bakışlarını takip ettim, bacaklara ve saçlara baktım ve biraz eğlenmenin ve inmenin ne kadar kolay olacağını düşündüm, ama...

"Bilmiyorum," dedim ona. "Bu işi yatağının rahatlığında yapmayı hiç düşündün mü?"

Yeraltı mezarlarında oynamaktan yorulmuştum ama Damon tek başına oynamaktan hoşlanmıyordu. Bana ihtiyacı vardı.

Birinin bana ihtiyacı olması hoşuma gidiyordu.

"Neden hiç kimse senin odana giremiyor?" diye sordum. "Ben giremiyorum. Michael giremiyor. Kai değil. Kesinlikle hiçbir kız. Hepimiz rahat bir yere gidemez miyiz?"

"Yatağımı görmek ister misin?" Damon alay etti. "Tabut olmadığından emin olmak isterim."

Homurdandı ama yine de... soruya cevap vermedi. Orada ne saklıyordu ki?

Tekrar kızlara baktım ama bakışlarım sanki orada değillermiş gibi içlerinden geçti.

Bu gece bunu istemedim. Burada oynamak istemedim.

O kızla tek yaptığımız kavga etmek olsa da dün geceyi tekrar yaşamayı tercih ederim.

Kendi kendime gülümsedim. Dün gece gözlükleri takılıyken uyuyakalmıştı. Onları çıkardım. Kravatının her zaman yarım yamalak sıkılmış olmasına, manşetlerinin çok uzun olmasına ve asla iliklenmemesine bayılıyordum ve teni son zamanlarda benim dinim gibiydi. Özellikle de boynundaki teni.

Okuldan nefret ediyordum ama pazartesi için ölüyordum. Bu sabah uyandığımda gitmişti ve dün geceden sonra bana nasıl baktığını görmek istiyordum.

Bir şey değişir miydi? Gözlerindeki keskinlik hiç yumuşar mıydı?

Damon sessizliği bozarak, "Onun için yeterince iyi değilsin," dedi.

Gözlerimi ona diktim. Ne düşündüğümü nereden biliyordu?

"Onun için asla yeterince iyi olamayacaksın," diye belirtti. "En iyisi bunu şimdi duyman."

"Bir arkadaşım istediğimi elde etmeme yardım ederdi,"

dedim ona. Sustu ve ben de onu inceledim.

"Yine de istediğim şeye sahip olmamı istemiyorsun," dedim. "Michael ya da Kai'nin istediklerine sahip olmalarını istemiyorsun."

"Ben de istediğim her şeye sahip olmamalıyım," diye karşı çıktı. "İstediğin şeyi elde etmek zaten sahip olduğun şeyi kaybetme riskini taşır ve aramıza hiçbir şey giremez." Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Hiçbir şey bu kadar mükemmel olmayacak. Değişimi sevmiyorum."

Tekrar arkasını dönüp ateşe baktı.

"Michael her zaman kontrolü elinde tutuyor," diye devam etti, sesi giderek sertleşiyordu. "Ona gerçekten neye ihtiyacı olduğunu göstermek isterdim. Kai'yi sorunlu ve kafası karışık görmek isterdim. Gerçekten aklını kaçırmış, bu yüzden sahip olduğum hiçbir şey benden kaçamaz. Bize ihtiyaçları yokmuş gibi davranıyorlar. Keşke ihtiyaçları olduğunu bilseler."

Damon'ın etrafındakilere dişlerini geçirmek için ne yaptığını biliyordum.

"Sen de mi beni becermek istiyorsun?" Alçak bir sesle söyledim, ağzımın köşesinde yumuşak bir gülümseme belirdi.

Sırıttı, hâlâ bana bakmıyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, "Bazen" diye

cevap verdi. Sustum.

"Bazen onun bizi izlediğini düşünüyorum," diye devam etti. "Sanırım hoşuna giderdi ama hoşuna gitmesinden nefret ederdi."

Damon'la birlikte, o kişiyi görmedi. Kontrol onu cezbediyordu. İnsanlara normalde yapmayacakları şeyleri yaptırmak. Her şey

vidanın dönüşü. Bir balık oltası gibi, kafaların içine girdi ve gittikten sonra da orada kaldı.

Ve arkadaşları onun için en değerli şeydi. Bizim için ölebilirdi, ama işin korkutucu yanı, olabilecek en kötü şey bu olmayabilirdi.

"O senin için asla bizim olduğumuz şey olmayacak," dedi bana, "çünkü o çok korkak, çok gururlu ve çok sıkıcı." Durdu ve sonunda bana döndü. "Seni asla hak ettiğin gibi sevmeyecek, çünkü sana saygı duymuyor. Sen onun için çok sığsın."

Ve içimin kendi üzerine katlandığını hissettim, tekrar tekrar, içimde bu deliği yarattı, çünkü onun haklı olduğunu biliyordum ve onu becerdim.

Bende ne bulacaktı?

Neden umurumda olsun ki? Ben III. William Grayson'dım. Bir senatörün torunuydum. Basketbol takımımızın en iyi şutörüydü ve on yıl içinde şirketime gelip, kendi mikro iklimlerine sahip çatı çiftliklerinin uygulanabilirliği üzerine aptal teorisini finanse etmek için bir hibe için yalvaracaktı.

Ona ihtiyacım yoktu.

Kai ve Michael'ın nereye kaybolduklarını umursamadan anahtarlarımı cebimden çıkardım. Herkes evinin yolunu bulacaktı.

Arkamı döndüm. "Gitmem

gerek." "Will."

Ama durmadım. Dışarı çıktım, kamyonetime atladım ve oradan hızla uzaklaştım, otobana geri döndüm ve o pisliğin beni tekrar kenara çekmesi umurumda değildi.

Elimi yüzüme sürdüm ve tüm bu konuşma zihnimde tekrarlanırken başımı salladım.

Emory Scott benden nefret ederdi, ama neredeyse herkesten nefret ederdi. Yani, bunun için beni çalıştırıyordu. Ne olmuş yani? Yapmasaydı hayal kırıklığına uğrardım. Michael, Kai ya da Damon'a da saygı duymuyordu. Acıtmamalı.

Ama oldu.

Onu hep sevdim. Her zaman onu aradım.

Ve yıllar geçtikçe, koridorlarda yanından geçerken ve yanımdaki sınıfta onu hissederken, benden başka kimsenin fark etmediği şekillerde çok ateşli hale geldi.

Tanrım, ağzı iyi laf yapıyordu. Tavrını ve öfkesini seviyordum, çünkü ben her zaman çok sıcaktım ve buza ihtiyacım vardı.

Beni gülümsetti.

Ama kimsenin görmediği şeyleri de gördüm. Bir kaldırım taşına takılıp düşmesi ya da posta kutusuna doğru yürümesi, çünkü gözleri nereye gittiğini izlemek yerine başının üstündeki ağaçlarda kaybolmuştu.

Büyükannesini tekerlekli sandalyesinde köye kadar nasıl ittiğini, ikisinin de gülümsediğini ve birlikte dondurma yediklerini. Emmy oturdukları süre boyunca onun elini tutardı.

Şehirdeki yaratıcı projelerinde ona eşlik edecek kimse olmadan tek başına çok sıkı çalışıyordu.

Orada insanların görmediği çok şey vardı. Her zaman yalnız kalmamalıydı.

Ama Damon haklıydı. Asla koluma girmezdi. Gardını asla düşürmezdi.

Döndüm, onun sokağını geçtim ve doğruca köye gittim, okul yılı başlamadan önce inşa etmeye başladığı çardağın önünde durdum. Meydanın ortasındaki parka inşa etmesi için şehri ikna ettiği bir projeydi bu.

Okulda ya da grup çalışmasında olmadığı zamanlarda burada çalışıyor gibiydi. Sticks'in dışındaki kaldırımda durdum, parka ve gökyüzüne doğru yükselen kirişlere baktım ama henüz çatı yoktu.

Orada değildi.

Cumartesi günüydü. Muhtemelen bütün gün oradaydı ama ben kaçırmıştım.

Caddeye geri dönerek katedralin önünden geçtim, eve gitmek üzereydim ama tam o sırada onu gördüm.

Kapüşonlu tişörtünün kapüşonunu kafasına geçirdi, çantasını göğsünün üzerinde tutarken uzun kahverengi saçları dışarı döküldü.

Sürmeye devam ettim ama sürekli arkama bakıp onu izledim.

Gözlükleri gözlerinin görmesini zorlaştırıyordu ama yine de telefonuna gömülmüştü.

Damon iki saat önce oradaydı. O da mı? Bu gece ne kadar zamandır oradaydı?

Yahudi olduğunu sanıyordum. Eğer değilse, dolabına bıraktığım Yom Kippur hediyesi yüzünden kendimi aptal gibi hissedecektim.

Arabayı sürmeye devam ettim, dikiz aynamda kayboluşunu izledim ve onu bulmak için geri dönmek istedim ama beni bırakmayacağını biliyordum.

Benden hiçbir şey almazdı.

Ben bir hiçtim, o da bunu biliyordu ve on yıl içinde o harika biri olacaktı, ben ise bir hiç olacaktım.

Bana asla ihtiyacı olmazdı.

Birkaç dakika içinde yeraltı mezarlarının basamaklarını iniyor, aşağıdaki fısıltıları duyuyor ve Damon'ın en çok hangi odayı sevdiğini biliyordum.

Kapının çerçevesine yaslandım ve masanın üzerine bıraktığı kızdan ağzını kaldırmadan önce gömleğini yere attığını gördüm.

Gözleri benimkilerle buluştu, diğer hatun hâlâ kıyafetlerinin içindeydi ve köşedeki tabureye oturmuştu.

Damon gülümseyerek ayağa kalktı. "Kıçını buraya getir."

Chapter 7

Emory

Mevcut

Başımı kaldırdım, göz kapaklarım uykudan ağırlaşmıştı ve başım çarpıyordu.

Başımı sağa sola salladığımda bakışlarımı beyazlık doldurdu, farkındalık yerleşti.

Bu bir rüya değildi. Blackchurch'taydım.

Odanın karşısındaki kapıyı kontrol ettiğimde kapalı olduğunu ve sandalyenin hâlâ tokmağın altında sabit durduğunu gördüm. Nefes verdim ve tüm açıları görebilmek için köşede çömeldiğim yerden kendimi yukarı ittim.

Uykuya dalmak istememiştim. Etrafımda bir saat aradım ama hiçbir şey yoktu.

Ne kadar uyumuştum? Gözlerimi ovuşturdum, bir perdeyi araladım ve dışarının hâlâ karanlık olduğunu gördüm. Orman ağaç sınırının ötesinde uzanıyordu, bulutlarla kaplı ayın altında neredeyse zifiri karanlıktı.

Şimdi orada olsaydım hala hayatta olur muydum?

Perdeyi aralayıp sağ tarafımdaki çift yönlü aynaya baktım, beni izleyip izlemediklerini merak ediyordum. Bütün odalarda bunlardan var mıydı?

Peki neden?

Üstümdeki zemin gıcırdadı ve gözlerimi tavana diktim, döşeme tahtaları birinin ağırlığıyla inliyordu.

Hangi cehennemdeydik? *Düşün, düşün.* Dışarıdaki yeşillik, ağaçlar, kayaların üzerindeki yosunlar ve nemle ağırlaşan hava... Belki Kanada?

Ve düşündükleri kadar tenha olamazdık. Evdeki süslü ahşap işçiliğine, süslü kapılara ve armatürlere ve avizelere bakarken, kesin olan bir şeyi biliyordum. Blackchurch her zaman bir hapishane değildi. Bir hapishane olarak işlev görmüyordu.

Birisi burayı bir ev olarak inşa etmiş ve bu büyüklükteki bir ev bir aileden d a h a fazlası için yapılmış. Eğlenmek için inşa edilmiş. Bu büyüklükteki bir yer, yerel halkın -hizmetçiler, zanaatkârlar, çiftçiler...- desteği olmadan ayakta kalamazdı.

Aydın Kadir'in yatağının altındaki tezgâhta bana bıraktığı makarnaya bakarken açlıktan karnım ağrıyordu. Sos çökmüş, erişteler sararmış, opaklığını kaybetmişti ama yine de bakarken ağzım sulandı.

İlaçlı olma ihtimaline karşı yemeyi reddetmiştim -ki bu tamamen makul bir endişeydi, çünkü buraya ilk getirildiğimde ilaç verilmiş olmalıydı, ama... Ayrıca olaysız bir şekilde uyumuştum, yani saldırmak için daha az tetikte olmamı beklemedikleri açıktı.

Burası onun odasıydı, demişti. Gecenin o saatinde buraya uyumaya gelirdi. Neredeydi?

Yemeği arkamda bırakarak bıçağı aramak için etrafımda döndüm ve uyurken düşürdüğüm yerden aldım. Bıçağı alıp banyoya koştum, bir bardak su doldurdum ve ağzımı silmeden önce bir fincan içip koşu bandının yanından geçerek kapıya yöneldim.

Sandalyeyi çekip yavaşça dönmeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

Bu odanın dışında içeride olduğumdan daha fazla tehlikede olmadığımı bilmeme rağmen boynumdaki nabız sert bir şekilde atıyordu. Eğer içeri girmek isteselerdi, girerlerdi. Sandalyeyi sadece onlar içeri girmeden önce kendimi uyarmak için kaldırdım.

Ama başkası tarafından yapılmamış yiyeceklere ve çevreme daha iyi bakmaya ihtiyacım vardı.

Koridora bakarken sağa sola göz gezdirdim, yarı yarıya kapımda bir nöbetçi görmeyi bekliyordum ama f u a y e n i n etrafındaki pencerelerin dışındaki gece, yerleri ve duvarları karartmıştı, cam avizenin güzel ışıltısı boş ikinci katı aydınlatan tek şeydi.

Kimse yoktu.

Bu garipti. Tekrar koşmaya çalışmayacağımdan bu kadar eminler miydi?

Sağa baktım, duvarı taradım ve kaplamadaki çatlağı gördüm. Yalnız olduğumdan emin olmak için bir kez daha göz gezdirdikten sonra koridora çıktım ve tırnaklarımı çatlağa geçirerek paneli kaldırmaya çalıştım.

Açıldığını biliyordum. Belki biri aynadan beni izlemiyordu ama odanın burada olduğunu biliyordum, kahretsin.

Açılmayınca iki elimi de panele koyup ittim, yayların şakladığını duydum ve kapının hemen açılmasını izledim.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve neredeyse gülümseyecektim.

Kapıyı açtım ve küçük odanın içine baktım, beton duvarlarla çevrili beton bir zeminde oturan bir sandalye gördüm. İçeri girdim ve cama doğru yürüdüm, Aydın'ın odasına bakmak için döndüm, manzara tüm genişliği kaplıyordu.

Başımı salladım. *İnanılır gibi değil.* Will saatler önce burada mıydı? Beni izliyor muydu?

Başka biri miydi?

Çok fazla soru var ama en çok... Daha fazla gizli oda var mıydı ve Blackchurch birinin eviyken burada mıydılar?

Yoksa hapishane haline geldiğinde mi yerleştirildiler?

Çünkü eğer öyleyse, bu gerçekten de bir tür gözetleme olduğu anlamına geliyordu. Birileri onları otuz günde bir kontrol etmekten daha fazlasını yapıyor olabilirdi. Eğer gizli odalar varsa, o zaman insanların girip çıkabileceği gizli yollar da vardı.

Odadan çıkıp kapıyı kapattım ve sahanlığı tekrar taradım. Dışarıdaki ağaçların yapraklarının gölgeleri antrenin üzerindeki korkulukta dans ediyordu ve dışarıda akan su evin etrafını bir metronom gibi sarıyordu; sabit ve durağan.

Burnuma eski kitapların ve yanan odunların kokusu çarptı ve merdivenden inerken bıçağı yanımda sıkıca tuttum.

Her yere gitmek istiyordum. Her odayı görmek, her dolabı incelemek ve araziyi tanımak istiyordum ama saatin kaç olduğu ya da bu saatte hangi odaların dolu olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Merdivenlerden inerek fuayeye doğru yürüdüm, karanlık ve boş bir misafir odasının yanı sıra sağımda yemek odası, solumda ise balo salonu ve kütüphane vardı.

Fuayenin etrafında benim kadar uzun duran antika gümüş şamdanların üzerinde mumlar titriyordu ve ben bir tanesinin önünde durup bir süre ona baktım.

Mekanda elektrik vardı. Ortam neden böyle?

Yakındaki masanın üzerinde duran kibrit kutusunu aldım ve içinden birkaç kibrit çalıp cebime soktum.

Evin içinden hafifçe adım atarak sağa, mutfağa doğru ilerledim ama solumdan koridorda bir çığlık yankılandı.

Durup baktım, bir homurtu duyduğumda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Bırak onu Will!" diye homurdandı biri.

Gözlerimi kıstım, koşmam gerektiği halde sese doğru ilerledim.

Bir oturma odasını ve bir ofisi geçtim ve solumda bir hareket görerek koridorda yürümeye devam ettim.

Döndüm ve eski lisemdeki güreş salonuna çok benzeyen bir ev spor salonuna baktım. Ekipmanlarla çevrili geniş bir açık alan minderi - koşu bantları, eliptik bisikletler, serbest ağırlıklar...

Taylor Dinescu minderde şınav çekerken gözleri yukarı fırlıyor ve benimkilere kilitleniyordu.

Terli kahverengi saçları kafa derisine yapışmış, çıplak göğsü ve sırtı parlıyordu. Şınavları gittikçe hızlanırken gözlerindeki bakıştan midem bulandı ve bana tabağındaki bir şeymişim gibi bakmaya devam etti.

Kalbim boğazımda atmaya başladı ve koridorun ilerisinden gelen bir homurtu duyarak arkamı döndüm.

"Lanet olsun!" Ve sonra bir kaza oldu.

Bıçağın sapını yumruklayarak sıçradım. Bu da neydi böyle? Gürültüyü takip ederek çatlak bir kapının yanında durdum ve içeriye baktım.

"Bırak onu!" Micah homurdandı, koyu renkli ahşap bir sekreterin içine düştü, raflardaki kitaplar arkasından yuvarlandı.

Gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu ama Will'i iterken gözlerinde ateş parlıyordu. Yaklaştım.

Micah'nın burnundan kan damlıyordu. O siyah bir pantolon giymişti, Will ise kot pantolon giymişti, ikisi de gömleksizdi ve vücutları sadece küçük bir lambanın ışığıyla aydınlanıyordu.

Will, Micah'nın ensesinden tuttu ve Micah titrerken onu alnından alnına yaklaştırdı.

Kalbim kendine rağmen biraz sızladı. Onun nesi vardı?

Will ona baktı, derin nefesleri senkronize bir şekilde, sanki bir şeye hazırlanıyorlarmış gibi daha sert ve daha yüksek sesle alınıyordu ve sonra Will

Micah'nın kolunu tuttu, diğer eliyle boynunun yan tarafını kavradı ve sertçe itti, Micah haykırırken alçak, içi boş bir patlama sesi duyuldu.

"Ah!"

Yüzümü buruşturdum.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı omzu tekrar yuvasına oturtulurken, acıyla boğuldu ve sekreteri yere düşene kadar itti.

Tanrım. Bu nasıl oldu?

Micah'nın gözlerine, kulaklarına ve boynundan aşağı sarkan siyah saçlarını ter kapladı ve yüzünün rengi solurken nefes nefese duvara yaslandı.

Kaç yaşında olduğundan emin değildim ama şu anda on iki yaşında ve çaresiz görünüyordu.

Will ona bir kapla bir şeyler uzattı. Ama Micah onu itti.

"Hasta olacağım."

O anda bakır çöp sepetini kaptı ve eğilerek midesinde ne varsa döktü.

Bir an için kafamı çevirdim ama sonra koridorun ilerisinden gelen hırıltı ve homurtular duydum ve oraya doğru baktım ama hiçbir şey göremedim.

Micah ağzını sildi ve Will kâseyi küçük masanın üzerine koyarken tenekeyi yere bıraktı.

"Hazır olduğunda ye," dedi ona.

"Yemeğini alamam."

Will elastik bir bandaj aldı ve çözmeye başladı, muhtemelen Micah'nın kolunu sarmak istiyordu.

Ama Micah bunu da elinin tersiyle itti. "Yapma," dedi. "Onun görmesini istemiyorum."

Kimi? Neyi gördün? Yaralandığını mı?

Tam o sırada Micah başını kaldırıp bakışlarıma karşılık verdi ve sonunda kapının arkasında saklandığımı gördü.

Will onun bakışlarını takip edip beni de fark edince doğruldum.

Yanıma gelip kapıyı tekmeleyerek yüzüme çarptı ve ben irkilerek gözümü kırptım.

İğne.

Koridorun aşağısında bir yerden bir gümbürtü ve ardından bir hırlama sesi geldi ve mutfağa doğru bakıp tekrar geri döndüm.

Bobbed.

Mutfağa geri dönmeliydim. Kimse dikkat etmiyordu ve Aydın'ın şu anda bildiği tek şey benim uyuyor olduğumdu. Biraz erzak alıp o farkına varmadan nehrin iki mil aşağısında olabilirdim.

Ama...

Bir çığlık daha havayı delip geçti ve merakım beni ele geçirdi.

Koridorda ilerlemeye devam ederek sesleri takip ettim ve bir köşeyi döndüm,

ileride beyaz ve mavinin yanı sıra koridorun sonundaki açık kapıdan havaya yükselen buharı görüyordu.

Çerçevenin arkasına saklanarak içeriye baktım, kapalı bir havuzun görüntüsü beni şaşırttı.

Ve yüzeyden çıkan buhara bakılırsa ısıtılmış. Alay ettim. *Zengin çocuklar.*

İki adam beyaz döşemeli havuz güvertesine serilmiş minderin üzerinde yuvarlanıyordu ve Aydın'ın Rory'yi mindere sabitlerken onunla konuştuğunu duyarak içeri girdim.

"İste bakalım," diye alay etti onunla. "Alabilir. Tek yapman gereken istemek." Rory Geardon ayağa fırladı, Aydın'ı boynundan yakalayıp yere atmaya çalıştı ama Aydın onu ters çevirdi, çıplak göğsünü Rory'nin çıplak sırtına dayadı

kulağına bir şeyler fısıldadı.

Rory dişlerini gösterdi, Aydın her ne söylüyorsa mavi gözlerinde acı vardı. Will'le izlediğim benzer bir güreş müsabakasını hatırlayarak deja vu yaşadım.

Yanımdaki tahta gıcırdadı ve gözlerimi kibritten ayırıp duvara baktım, omzumda arkasında bir titreşim hissettim.

Yukarıda duyduğum harekete benziyordu.

Dik durdum, eğilip biraz daha dinlemeye hazırdım, ama sonra arkama düşen gölgeleri gördüm ve gözlerimi çevirdiğimde Taylor'ı, ardından Will ve Micah'nın havuza doğru ilerlediğini gördüm.

Her biri odaya girmeden önce bana bir bakış fırlatarak yanımdan geçip gittiler. Geride durup Rory'nin Aydın'ın saldırısı karşısında hırlamasını izledim.

"Onların acılarından aldığın tüm zevk," dedi Aydın ona. "Bir gün bunun bir bedeli olacağını biliyordun, değil mi?" Kulağını ısırdı ve Rory'nin vücudundaki her kas gerilirken kulağını çekti.

Aydın onu serbest bıraktı.

"Ama hayır," diye devam etti alfa, "bunu sadece kazanabileceğinden emin olduğunda yaparsın. Senin onlar için geldiğini bile anlayamayan

kızlara. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordun, değil mi?"

Neden bahsediyordu? Rory bu yüzden mi buradaydı?

Taylor gülümsedi, bu sahneden keyif aldığı belliydi. Micah minderin kenarında durmuş, kırmızı gözlerle aşağıya bakarken çaresiz görünüyordu.

Senin geldiğini bile anlamayan kızlar.

Bu ne anlama geliyor?

"Söyle sosyete." Aydın tekrar kulağına eğildi. "'Ben. Çok. Sikildim. Yukarı.'"

Rory direndi, arkasını dönmeye, bir çıkış yolu bulmaya çalıştı ama alnındaki kesikten gözüne kan damlıyordu ve sessiz kaldı.

"Ben," diye tekrarladı Aydın, onu cesaretlendirerek, "çok berbat durumdayım." Sonra sesini hepimizin duyabileceği sert bir fısıltıya düşürdü. "Kafadan."

Rory'den bir hıçkırık kaçtı ve bunun doğru olmasından korkuyormuş gibi gözlerini kapadı.

Will'e baktım, bakışları sahnede olup bitenlere kilitlenmişti.

Ama beni izlediğini hissetmiş olmalı ki bana doğru baktı, yüz ifadesi değişmemişti ama gözleri sertti.

Neden ona yardım etmiyorlar? Gösteriden keyif alıyor gibi görünen tek kişi Taylor'dı. Micah böyle mi yaralanmıştı? Aydın'la dövüşürken mi?

"Seni asla bırakmayacaklar," dedi Aydın altındaki adama. "Artık senin ailen benim."

Rory soluk soluğa kaldı, bundan memnun görünmüyordu ve Aydın onu bırakıp ayağa kalktı ve havuzun kenarındaki küçük masaya doğru yürüdü.

Bir şişe Johnny Walker Blue alarak kendine bir bardak viski doldurdu ve herkes onu izlerken geri fırlattı.

Taylor'ın burada içki olmadığını söylediğini sanıyordum.

Will yanına geldi ve Aydın bardağını yere bırakarak ona "Sadece sor," dedi.

Ama Will şişeye uzanınca Aydın onu yakaladı, bir eli Will'in ensesindeydi, diğeri de boğazını sıkıyordu.

"Bana bak," dedi Will'e, burunları neredeyse birbirine değiyordu.

Sonra Aydın'ın bakışları bana kaydı, dudaklarında acı bir gülümseme belirdi ve içimi bir sıkıntı kapladı.

Her şeyi o kontrol ediyordu.

Will'i iterek elini sertçe indirdi ve Will'in yüzüne bir tokat attı.

"Sor," dedi tekrar.

Will tökezledi, sırtı bana dönüktü ama bir an sonra tekrar ayağa kalktı, dimdik duruyordu.

Aydın başını salladı, Will'e doğru hücum etti ve aynı tarafına tekrar tekrar vurarak Will'i ayağı kayıp dönene ve elleri ve dizleri üzerine düşene kadar geri itti.

Gözlerim yaşlarla doldu ve Will'e baktım, nefesini toplamak için bir an durdu, sonra tekrar ayağa kalktı, Aydın'la yüzleşti ve omurgasını daha fazlası için çelikleştirdi.

O ne halt ediyordu? Will dövüşebilirdi. Denemiyordu bile. Ona ne olmuştu?

Aydın yaklaştı, burun buruna geldi ve Will'in gözlerinin içine baktı. "Acı çekiyor," dedi ona. "Ya bana sor ya da beni döv, bütün şişeyi alabilirsin."

Şişe. Scotch viskiye baktım.

Ve sonra Micah'ya. Rory ve Will, Micah'nın acısını dindirmek için Aydın'ın içkisini getirmeye çalışıyorlardı.

Will'in çenesindeki kaslar esnedi ve Aydın onun cevabını beklemedi. Yumruğunu sıkarak geri çekildi, savurdu ve Will'in çenesine bir darbe indirdi, sonra da kafasını tutup dizinin üzerine indirdi.

Will'in burnundan kan fışkırırken nefesim kesildi ve tekrar dizlerinin üzerine düştü. Ona doğru koşmaya başladım ama elini uzattı ve bana bakmadan beni durdurdu.

Havayı içine çekti, ağzındaki kanı silerken gözleri kapandı ve diz çökerek bacaklarını yeniden toparlamaya çalıştı.

Sonunda titreyerek ayağa kalktı.

Ama Aydın sadece kıkırdadı ve kendine bir içki daha doldurarak uzaklaştı.

"Oynamayan biriyle takas yapamam," dedi.

Will orada kanlar içinde duruyordu ve ben gözlerini yakalamaya çalışarak biraz hareket ettim.

Ama tam bana bakacağını düşündüğüm anda gözlerini kaçırdı ve minderden uzaklaştı.

Ona ne olmuştu? Lisede de lider değildi ama kimsenin ona bok gibi davranmasına izin vermezdi.

"İyi uyudun mu?" Aydın sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve benimle konuştuğunu fark ettim.

"Taylor seni o odadan çıkarmak zorunda kalacağımıza emindi," diye düşündü, bir havlu alıp yüzündeki teri silerken.

Havluyu yakındaki bir sandalyeye fırlattı, bakışları elime ve içindeki bıçağa kaydı.

"Sen de rahatlayabilirsin," dedi bana. "Gitmiyorsun."

"Kalmayacağım."

Güldü ve kemerini çözdü. "İnkâr. İlk aşama. Bunu çok iyi hatırlıyorum," diye düşündü ve pantolonunu yere bırakıp onu boxer külotuyla bıraktı. "Özgürlüğün ve seçme şansının kaybıyla başa çıkmak, tıpkı bir arkadaşın ya da ebeveynin kaybıyla başa çıkmak gibidir. 'Bu olmuyor. Bu artık benim hayatım değil. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı...'"

Bana baktı, eğleniyordu ve sonra kıyafetlerinin geri kalanını soyarak onu tamamen çıplak bıraktı.

Boynuma doğru bir sıcaklık yükseldi ama çenemi sıktım ve diğerleri etrafta durup sessiz kalırken gözlerimi onun o aptal sırıtışına diktim.

"Sen kirlisin." İçini çekti ve bir yudum daha likör içti. "Kendin yapmazsan seni yıkayacağımız konusunda seni uyarmıştım."

"Yapmak zorunda kalacaksın, Hot Shot," diye karşılık verdim. "Seni dinlemiyorum."

"Oh, ne büyük bir zevk." Gülümsedi, döndü ve beline kadar havuza daldı. "Bunu zorlaştıracağını umuyordum."

Girdiğim kapıya baktım, keşke yapmam gerektiği gibi mutfağa gitseydim diye düşündüm.

"Bu evde başka insanlar da var mı?" diye sordum.

Yüzüne su sıçrattı ve göğsünü de kapladı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Birkaç dakika önce odanızda, üstümde bir hareket duydum," dedim.

Belki dikkatlerini dağıtıp evi aratırsam mutfağa ulaşabilirim. Bu gece buradan çıkamayabilirim ama biraz yiyecek istifleyebilirim.

"Ve yine, buradaki duvarların içinde," dedim. "Ama hepiniz buradasınız."

Aşağıya inerken kimsenin yanından geçmedim ve görünüşe göre ben geldiğimde hepsi çoktan aşağıdaydı.

"Daha önce hiç bir şey duymadın mı?" Ben sordum.

Muhtemelen birçoğundan biri olan gözetleme odası ve evin insan olmaması gereken b ö l g e l e r i n d e k i hareketlilik?

Ama aklımdan geçenlerin nereye varacağını biliyordu. "Burada sana yardım edecek kimse yok."

Yüzeyin altına battı, vücudunu suya daldırdı ve tekrar yükseldi, diğer tarafa yüzdü ve sonra buhar vücudunun etrafında dalgalanırken siyah saçlarını başının üstünden düzeltti.

Kendimi durduramayıp bakışlarımı kaçırdım. Sıkı karnının kıvrımları ve çukurları, hiçliğin ortasındaki soğuk, ıssız bir ev yerine bir Akdeniz adasında güneş tarafından sevilmiş gibi görünen bronz teni ve suyun içinde kaybolan kalçalarının V'si pek çok kadını -ve erkeği- bakmaktan mutlu ederdi.

Ve onun da bunun farkında olduğundan hiç

şüphem yoktu. "Buraya gel," dedi usulca.

Gözlerimi onunkilere diktim, suyun içinden bana en yakın kenara doğru ilerlediğini gördüm, yeryüzündeki bir tanrı gibi görünüyordu.

Onun için çok kötü, ben kimseye tapmadım.

"Neden yiyecekleri kontrol ediyorsun?" Olduğum yerde kalarak talep ettim. "Neden yiyecekleri kontrol edeyim?" diye meydan okudu ve sonra arkasına baktı

Ben. "Taylor?"

Omzumun üzerinden baktım ve Dinescu'nun yaklaştığını gördüm. Uzaklaştım.

"Çünkü hayatta kalmaya çalışıyoruz," diye yanıtladı Aydın. "Süpermarkete koşamadığınızda ya da bir restorandan paket servis alamadığınızda, insanların aşırı yemediğinden emin olmak zorundasınız."

"Ya da belki temel ihtiyaçları kontrol etmek insanları kontrol etmenize yardımcı olur," diye karşılık verdim, bakışlarımı Taylor'dan Aydın'a kaydırarak.

Bu, diktatörler arasında yaygın olan temel bir taktikti. İnsanlar günlerini yiyecek, barınak ve güvenlik için savaşarak geçirdiklerinde, başka bir şey için savaşacak ne zamanları ne de enerjileri olurdu. Onları fakir, aç ve aptal tutun.

"Her halükarda," dedim, onu aşağı yukarı süzerek, "az beslenmişe benzemiyorsun."

İstihkakını Micah'ya veren Will'in aksine, zaten bunu ne sıklıkla yapıyordu ki?

Ama Aydın sadece gülümsedi. "Benimle iyi geçinmeye devam edersen, sen de öyle olmayacaksın."

Jilet yemeyi tercih ederim.

Havuzdan çıktı. Taylor ona bir havlu attı ve orada çıplak dururken yüzünü kurulamasını izledim, çünkü yapabiliyordu.

"Buradan bir torba yiyecek ve suyla çıkmak istiyorsun, değil mi?" diye tahmin etti. "Belki bir kazak?"

Evet.

"Bak ne diyeceğim o zaman..." dedi. "Biz burada yediğimizi kazanıyoruz. Bunun için savaşabilirsin. Kazanırsanız, gidebilirsiniz. Ya da gitmeye çalışırsın," diye ekledi. "Ama kaybedersen, yirmi dokuz gün içinde yeniden stoklama ekibi gelene kadar sana özel banyolu ve temiz giysili kendi odanı gösteririm."

Havluyu beline sardı ve bana yaklaştı.

"Ya da istersen başka bir düzenleme yapabiliriz." Gözleri vücudumda gezindi. "Ne de olsa kadınların da bir faydası var."

Taylor sol tarafımda bıyık altından güldü, ben de Aydın'a baktım, içim dışıma çıksa da sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Bunun için savaşmak mı? Tanrım, sikinin büyüklüğünün buradaki diğer herkesle nasıl ölçüleceği konusunda o kadar gergindi ki, istedikleri ya da ihtiyaç duydukları her şey için onları kendisiyle dövüşmeye ya da yalvarmaya zorladı.

Benim bir şansım olmasını mı bekliyordu?

"Vazgeçmeye hazır mısın?" diye sordu, dudaklarında bir gülümseme belirerek.

Ama orada durup seçeneklerimi düşündüm. Saklanabilir, onun güvenini kazanabilir, kimse izlemiyorken erzak biriktirebilir ve bir gece gardlarını indirdiklerinde kaçabilirdim.

Bu akıllıca olurdu.

Ama kalırsam bu evde cehennem azabı çekmeyeceğime dair hiçbir fikrim de yoktu. Bunu riske atamazdım.

"Tek yapmam gereken kazanmak mı?" Bastırdım.

Will karşılık veremeden öne doğru atıldı, tüm vücudu gerilmiş ve esnemişti.

Aydın omzunun üstünden Will'e, "Bir adım daha atarsan," diye homurdandı, "seçim artık onun olmaktan çıkar. Özgürlüğünü kazanmasına yardımcı olmak için bir dizi başka düzenlemeyi araştırabiliriz."

Will zorlukla nefes alarak durdu ve buraya geldiğimden beri gözlerinde gördüğüm ilk endişe belirtisi Aydın'la benim aramda gidip geldi.

"Öyle değil mi, Micah?" Aydın dürttü. "Peki ya Rory?"

Her iki çocuk da kanlar içinde, terli ve yenilmiş bir halde kenarda duruyordu. "Doğru," diye mırıldandılar gözlerini yere indirerek.

Taylor bir adım öne çıktı, boynundaki havluyu çıkarıp attı ve siyah eşofmanlarının içinde beni çevreledi.

Geniş göğsüne, kalın kollarına ve etrafımda dolanırken esneyen karnının çıkıntılarına baktım.

Yavaşça döndüm ve onu takip ettim.

Tek ihtiyacım olan iyi bir vuruştu. Çenesi nakavt düğmesiydi. Eğer çenesine vurursam, ölü bir geyik gibi yere serilirdi.

"Yalan söylüyorsan," dedim bakışlarımı Aydın'a çevirerek, "sözünün hiçbir anlamı olmadığını anlayacaklar."

Bir kez başını salladı. "Kazanırsan, yürürsün." Sonra elini sallayarak başlamamızı işaret etti. "Taylor?"

"Hayır, ben." Will, Aydın'ın yanına yanaştı. "Bırak benimle dövüşsün." "Ama o zaman nasıl izleyeceksin?" diye karşılık verdi.

Will'in soruya cevap vermesini gerçekten istemiyordu. Beni sevse de nefret etse de Will'in bana yumuşak davranacağını biliyordu ve Aydın'ın da Will'i incitmek için bunu istediğini hissetmeye başlamıştım.

Eller göğsüme çarptı ve geri uçtum, kıçımın üzerine düştüğümde rüzgâr beni dışarı attı.

Kahretsin.

Kuyruk sokumuma bir ağrı saplandı ve deja vu'nun üzerime çökmesiyle nefesimi içime çektim.

Taylor, "Kazanmak yerine belki de sadece ayakta kalmayı düşünmelisin," diye takıldı ve ardından güldü.

Yine de Martin'in sesine benziyordu, karanlık ses midemi bir vida gibi delip geçiyordu.

Kendimi ayağa kaldırdım, Will'in bacaklarındaki enerjinin her an harekete geçmeye hazır olduğunu hissediyordum.

Ama ona ihtiyacım yoktu.

Yumruğumu geri çekip doğrudan Taylor'ın çenesine nişan aldım ama o yumruğumu yakaladı ve bir eliyle bileğimi sıkıp diğerini yüzüme doğru savurdu.

"Ah," diye soludum, yanağım alevler içinde kaldı.

Saçlarımın arkasından tutup kafa derime çığlık attırarak karnıma bir yumruk attı ve başka bir el yüzümde tekrar uçmadan önce dizlerimin üzerine çöktüm. Ağzıma kan doldu, gözlerim sulandı ve zar zor görebiliyordum.

Hayır.

Ağlamamak için dişlerimi sıktım ama sonra büyükannemin üst katta olmadığını ve hiçbir şey duymadığını hatırladım.

"Yeter!" Will'in bağırdığını duydum.

Kalçalarımdaki kasları esneterek bacaklarımın titremesini durdurmaya zorladım. Will benim yaralandığımı hiç görmemişti. Nelere dayanabileceğimi bilmiyordu.

Ve Taylor Dinescu bir hiçti.

Gözlerimi açtığımda tam önümde kasıklarını gördüm ve avucumun içini dışarı çıkardım, kükreyerek ve tüm gücümü kullanarak elimi aletine soktum ve sonra hızla geriye doğru yuvarlanarak ulaşamayacağı bir yere gittim.

Uluyarak tek dizinin üzerine düştü ve ben de gözlüklerimi fırlatıp o yerdeyken ona saldırdım. Sırtına atladım, kolumu boynuna doladım ve olabildiğince sert bir şekilde sıktım, odanın etrafındaki fısıltılara ya da kıkırdamalara aldırış etmedim.

Taylor benim ağırlığımla kamburlaştı ama kendini ayağa kaldırdı, nefes nefese kalmıştı ve artık rahat değildi.

"O vuruşlarda yavaş davrandım," diye homurdandı.

"Ve inan bana, nasıl çekileceğini biliyorum," diye cevap verdim.

Fırladı, geriye doğru uçtu ve ben haykırdım, yerin bizi omzumun üzerinden fırlattığını gördüm. Onun ağırlığıyla sırt üstü yere düştüm ve öksürüp nefes nefese kaldım, kaburgalarım acıyla ağrıyordu.

"Seni lanet olası kaltak," diye mırıldandı.

Üzerimden atlayarak yuvarlandı ve ben gözlerimi açtığımda ayağının kafama doğru geldiğini gördüm.

Gözlerimi açtım ve ayağının ucu gözüme çarptığında kalbim boğazıma kaçmış bir şekilde yuvarlandım.

Sikeyim.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve elmacık kemiğimin üzerinden damlayan kanı hissedebiliyordum.

"Lanet olsun," diye bağırdı Will. "Yeter!"

"Bu kadar yeter mi Emory?" Aydın araya girdi. "Pes mi ediyorsun?"

Cevap verme şansım olmadı. Taylor üstüme çıktı, beni bir kez ve sonra tekrar tokatladı ve elini ağzıma koyup burnumu tıkamadan önce nefesimi toparlamaya ancak zamanım oldu.

Nefes aldım, kan yüzümü kaplamıştı ama hava alamıyordum. Ciğerlerim daraldı, beynim kapandı ve aniden dün gibi Martin'le evdeydim. Vücudum oksijen için çığlık atarken ellerimi çırparak çırpındım. Taylor'ın göğsünü tokatladım, yüzünü tırmaladım ve boynunu pençeledim, tekmeledim ve onun tutuşu altında kıvrandım.

Kalçaları etrafımda sıkılaştı ve ben kapana kısılmış bir şekilde dönüp durdum. Nefes alamıyordum. Hareket edemiyordum. Nabzım kulaklarımı doldururken gözlerim yaşlarla doldu.

Hayır, hayır, hayır.

Kulağımın yanına eğildi. "Üç saniye içinde içinde olabilirim," diye fısıldadı. "Ve o zaman olacağım-"

Yumruğumu tam çenesine indirdim ve kafası sallandı, tüm vücudu gevşedi.

Tutuşunu yeterince gevşetti ve ellerini yüzümden çektim, onu üzerimden iterken havayı emdim.

Ayağa kalkmaya çalışarak döndüm ve geri çekildim, onun minderde oturduğunu ve çenesini tutarak bana baktığını gördüm.

Ama henüz benim için hareket etmiyordu.

Döndüm ve Aydın'a baktım. "Kapıyı aç," dedim. Başını eğdi ama kıpırdamadı.

Şişeyi masanın üzerinde görünce gömleğimin eteğini kaptım, dikiş yerinden yırttım ve şişeye doğru koşarken bir parçasını kopardım.

Kaptığım gibi bezi içine soktum, kapıya doğru geri çekildim ve cebimden kibritlerden birini çıkarıp ucunu fayansların arasındaki kuru derzin üzerinde gezdirmek için eğildim.

Kaşımdan ve ağzımın kenarından kan damlarken çocuklarla dolu odaya baktım.

Molotof kokteylindeki simetriyi fark etmesini umarak Will'in gözlerine baktım. Bu numarayı iyi biliyordu.

"Geri çekilin!" Bombayı ve fünyeyi tutarak onlara emrettim.

Aydın hâlâ öne doğru eğilerek yaklaşıyordu. "Gerekirse seni kendim halletmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım sen de benden bir şey istiyorsun, o yüzden..." Dedim ki. "İyi tarafımda kalsan iyi olur."

Güldü. "Ah, ikinci aşama," diye düşündü. "Öfke. Bunu dört gözle bekliyordum."

Bu tek şişeyle tüm barınaklarını yakabileceğimden endişelenmek yerine heyecanlanmıştı. Taylor minderden kalktı, ben koridorda sürüklenirken beşi de bana bakıyor ve bana doğru ilerliyordu.

Bunu gerçekten yapıyor muydum? Şimdi gidiyor muydum? Yemek yok, kıyafet yok, yardım yok? Geri çekilmiyordu. Kaçmama izin vermeyeceklerdi.

Ne yaparsam yapayım, şimdi yapmalıydım.

Bezi yaktım, şişeyi başımın üzerine kaldırdım, içindeki sıvının şırıltısını duydum ve durdular, bana saldırmakla geri çekilmek arasında kaldılar.

Sikerim böyle işi. Şişeyi fırlattım, cam kırıldı ve alevler fışkırdı, onlar geri çekilirken koridoru kapladı ve arkamı dönüp ön kapıya doğru ilerledim.

Etrafından dolaşmak zorundaydılar. Natoryumda dışarı çıkmaları için bir arka kapı vardı ve bunu yaptığıma inanamıyordum ama ben böyleydim. Koşma şansı verildiğinde hep koşardım.

Topuklarımı sıkarak ön kapıya doğru koştum ve kapıyı açtım, ama sonra birden Taylor orada belirdi ve beni ön sahanlıkta durdurdu.

Nefes nefese kaldım, sendeleyerek geri çekildim ve o da bana doğru hücum etti, diğerleri de dışarıdan bağırıyordu.

Onlar...onlar çoktan evin etrafını sarmışlardı. *Kahretsin.* Karar vermek sadece bir anımı aldı. Etrafımda dönerek merdivenlerden yukarı koştum, ikinci katta bir yerde şelaleye bakan bir balkon gördüğümü hatırladım. Eğer oraya ulaşabilirsem, bir borudan aşağı kayabilir ve kaçabilirdim.

Taylor peşimdeyken ve diğer çocuklar hızla eve girerken, ikinci kattaki sahanlığı koşarak geçtim, biri arkamdan saçımı tutup beni geri çekti.

Taylor'ı iterek etrafımda döndüm, ama ayağımı kaybettim ve korkulukların üzerinden yuvarlandım, yumrukları yakamı kavradı ve bacaklarım yerden on beş metre yüksekte sallanırken beni tuttu.

Ah!" diye haykırdım, kollarına yapıştım. Beni orada öylece tutarken öfkeli mavi gözleriyle karşılaştım. Alt kattaki yangın söndürücü ateşi söndürdü ve gömleğimin kumaşı yırtılmaya başladı.

Nefesim kesildi.

Taylor beni kaldırmaya çalışırken homurdandı, ama sonra... tutamadı, ellerini fırlattı ve beni tekrar yakalamaya çalıştı. Rory ortaya çıktı ve tam düştüğüm anda üzerime atladı.

Ayağım kaydı, aşağı indim ve Rory de benimle birlikte devrildi, ikimiz de havada uçarak aşağıdaki kata indik.

Çığlık attım, sert mermer yüzeyde yanıma düştüm ve başımı kaldırıp baktığımda sarışın çocuğun havada tam üzerime düştüğünü gördüm. Yanımda yere çarptı, kafası geriye savruldu ve ellerimi uzatıp kafatasını yere çarpmadan hemen önce yakaladım.

İkimiz de zor nefes aldık, başını yanımda avuçlarımın arasına aldı ve sonunda gözlerimle buluşarak gözlerini kırpıştırdı.

Sonra onları kapattı, yüzüne bir rahatlama çöktü.

"Tanrım," dedi Will aceleyle.

Başımı ellerinin arasına aldı, beni inceledi.

Micah, "Yangın söndü," diye seslendi. Koşarak Rory'nin yanına gitti, yüzünü tuttu ve ellerini gövdesinde ve kollarında gezdirdi. "Kırık bir şey var mı?" diye sordu ona.

Rory başını salladı ve ben de Micah'nın başparmağının Rory'nin yanağına sürtünmesini izledim.

Gözlerimi gezdirdim, vücudumla yeniden bağlantı kurmaya çalıştım ama tek parça olup olmadığımı anlayamadım. Her şey acıyordu.

"Emmy, Tanrım..." Will bana ters ters baktı, gözleri vücudumda geziniyordu.

Ama daha fazlasını söyleyemeden Aydın içeri daldı ve beni kollarına aldı, gözlerinde kaş çatma ve endişe arasında bir şey oynuyordu. "Ona biraz yiyecek ve su getirin," diye emretti birine. "Benim kitimi, temiz bandajları ve alkolü de getirin."

Beni merdivenlerden yukarı taşıdı ve Will ile Micah'nın Rory'nin kollarını boyunlarına dolayıp bizi takip ederek onu yürütmelerini izledim.

Will, Aydın'ın omzunun üzerinden gözlerime baktı ve ne düşündüğünü anlayamasam da gözlerini kaçırmadı.

"Sen bir savaşçısın," dedi Aydın. "Senden hoşlanıyorum."

Ne? Gözlerimi deviremeyecek kadar acı içinde ona bakakaldım. "Bugün odamdaki kemikleri gördün mü?" Aydın sordu.

Cevap vermedim.

"Kaçabileceğini düşünen başka biriydi," diye açıkladı. "Ondan geriye kalanları üç ay sonra avlanırken bulduk."

Başka bir mahkum kaçmaya mı çalıştı?

Kesinlikle bir insan kemiğiydi. Bir uyluk kemiği. Elime aldığım anda anlamıştım.

Ben de aynı hızla bırakmıştım.

Onu bir hayvanın mı yoksa elementlerin mi yakaladığını bilmiyordum ve sormadım. Sonra söylediği başka bir şeyi hatırladım. *Çantası. Bandajlar.* Sonra odasında bir sürü şey vardı. Biyoloji. Çizimler. Notlar. "Sen doktor musun?" Dedim, sonunda fark ettim.

"Olmak istediğim zaman."

"Ne zamandır buradasın?"

Bakışlarıma karşılık verdi. "İki yıl, bir ay, on beş gün."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Will'in burada o kadar uzun süre kalacağı fikri canımı yakıyordu.

"Kafanı kullan," dedi bana, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni odasına taşırken. "Hayatta kalmak için ona ihtiyacın olacak, çünkü bu şekilde bitmeyecek, Emory Scott."

Kendime rağmen neredeyse
gülümseyecektim. Ama
gülümsemedim.
Hayır. Benim sonum böyle
olmadı. Yirmi dokuz günüm
vardı.

Chapter 8

Emory

Dokuz Yıl Önce

Dolabımın dibinde *Lolita* paketimi ararken bir kitabı diğerinden sonra kaldırdım, gevşek kağıtlar her yere uçuştu. Eski matematik kâğıtları, yırtık pırtık ve buruşuk, yerleri kaplamıştı ve ben de kayıp ödevime dair bir iz var mı diye her birini yelpazeleyerek kitap üstüne kitap açtım.

Kahretsin.

O paket bir haftadan fazla gecikti. Hangi cehenneme gitti?

Gözlerim yaşardı. Bunun için ağlamak üzere olduğuma inanamıyordum. Ayaklarımı sürüyeceğime zamanı geldiğinde yapmalıydım. *Elime geçen bu.*

O Anderson denen şerefsiz, önceki gün yine kitaplarımı ellerimden düşürdüğünde boku yediğimi anlamıştım. Her şey kalabalık koridorun zeminine saçılmıştı, yanımdan geçen öğrenciler bokumu tekmeliyordu.

Onu kaybetmiştim. Townsend bana başka bir tane vermeyecekti.

Dağınıklığı eleyerek yere dökülen eski kağıtları hızla topladım ve dolabıma geri koydum, dizlerimin üzerinde doğrulup raftaki kitapları çıkardım. Hala bir yerlerde olduğuna dair son bir umutla o sayfaları da aradım.

"İyi misin?"

Omzumun üzerinden baktım ve Elle'in bir kolunda sırt çantası, diğerinde trompet çantasıyla bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Peki," dedim ve dikkatimi tekrar aramaya verdim.

"Herkes gitmek üzere," dedi. "Hava kararıyor." Yürümeye devam etti ama konuşurken dönüp beni izledi. "Bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Tamam, yarın görüşürüz."

"İyi geceler," dedim ona ama bakmaya zahmet etmedim.

Ne yapacaktım ki? Okul iki saat önce bitmişti. Öğretmenler gitmiş, bando da yirmi dakika önce sona eren prova için gitmişti. Benimle aynı sınıfı paylaşan grup arkadaşım Joseph Carville'i bulup kütüphanedeki yazıcıdan onunkinin bir kopyasını çıkarıp çıkaramayacağımı sormak için artık çok geçti.

Ama tabii, muhtemelen geçen hafta teslim etmişti zaten.

Dolabımı kapattım. Boş koridorların sessizliği sadece kafamdaki düşünceleri daha yüksek sesle dile getiriyordu.

Bu benim hatamdı ve kayıtlarımda eksik ödevi gördüğünde sinirlendiği için Martin'i suçlayamazdım bile. Sanki onu kışkırtmaktan zevk alıyordum.

Kendime zarar verecek kadar inatçıydım. Bunu ben istedim.

Aşağıya dalarak çantamı yerden aldım ama eve doğru kapıdan çıkmak yerine geldiğim yoldan geri dönerek merdivenlerden aşağıya, koridordan aşağıya ve soyunma odasına doğru ilerledim.

Birinin aniden "Hadi ama," dediğini duydum. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Damon Torrance'ın sesine benziyordu. Güreş odasının önünden geçip içeriye baktım, basketbol takımı yakınlarda ağırlık çalışırken ve arkadaşları etrafta durup eğlenerek izlerken onun başka bir çocuğu mindere yapıştırdığını gördüm.

Devam ettim.

Ama sonra başka bir ses duydum. "Neden kendi boyunda birini seçmiyorsun?"

Yavaşladım ve sonra... durdum, sesini duyunca kollarımda karıncalanmalar yayıldı. Bir an tereddüt ettim ve sonra geri çekildim, köşeden bakarken paspasın üzerindeki gümbürtüleri duydum.

Will homurdanarak Damon'ın sırtına yapıştı ve onu yere mıhlarken, az önceki zavallı çocuk, pisliğin kendi ilacından bir doz almasına gülümseyerek öylece duruyordu.

Damon sarsılarak kollarını kurtardı ama Will onları yakaladı, hızla vücutlarının arasına sıkıştırdı ve ağırlığını kullanarak onları orada tuttu.

"Bunun olmasına izin veriyorum," diye homurdandı Damon.

"Elbette, öylesin." Will'in vücudu arkadaşının arkasından attığı kahkahayla sarsıldı ve sırıtışı çok mutlu ve kolay görünüyordu. Ben de gülümsemeye başladım ama kendimi hatırlayarak durdum.

Beni hissetmiş olmalı, çünkü başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Boynumdaki nabız zonkladı ama kaçmadım.

Garipti. Kilitlendiğimden beri beni yalnız bırakmıştı. Günlerce edebiyat dersinde tek kelime etmedi, koridorlarda tek bir bakış bile atmadı.

Buna sevindim. Onun dikkatini çekmek istemedim.

Arkamı dönerek soyunma odasına doğru yoluma devam ettim ve kapıları iterek ışıkları açtım.

Siyah mayomun altını ve ona uygun uzun kollu korumamı giydim ve ardından saçımı düşük bir at kuyruğu yaptım. Arabadan yeni bir havlu alarak kapalı havuza yöneldim, ışıkları kapalı bıraktım çünkü acil durum aydınlatması her zaman açıktı ve bu benim için yeterliydi. Boş olması gerekirken burada olduğumu dışarıdan kimseye belli etmek istemedim.

Havlumu bir bankın üzerine bıraktım, duş ayakkabılarımı çıkardım ve havuzun kenarına doğru yürüdüm, kaslarımı ısıtmak için aşağı yukarı zıplarken kollarımı ve omuzlarımı gerdim.

Havadaki klor burun deliklerimi gıdıkladı ve kanım beklentiyle bacaklarımdan aşağı sıcak bir şekilde aktı.

Bunu özlemiştim. Suya bayıldım.

Yükselticiye tırmanarak gözlüklerimi indirdim ve eğildim, platformun ucunu kavradım ve birkaç hızlı nefes üfledim.

Büyük bir yudum hava çekerek, havuza daldım ve suyu yararak balıklama atladım.

Buz gibi soğuk tenimin her gözeneğine iğne gibi batıyordu ama burnumdan nefesimi verdim ve sonra bir kolumu diğerine atarak diğer uca doğru güzel, sabit bir hızla serbest stil yaptım.

Yarışmak için burada değildim ama terlemek de istiyordum. Gözlerimi aşağıda tutarak, suya geri koymadan önce her üç kulaçta bir hava almak için başımı eğdim.

Aşağıdaki fayansın üzerindeki siyah kalemi fark edince bir vuruş daha yaptım ve ters dönerek duvarı ittim ve geldiğim yöne doğru ilerledim.

Bando ve yüzmenin evden çıkmak için bir bahane olduğunu söyleyebilirim. Parktaki projem de eve gitmekten kaçınmak için kullandığım başka bir şeydi. Tüm bu faaliyetler, çok fazla başkası, özellikle de akranlarım rolüme karışmadan nispeten yalnız yapabildiğim şeylerdi.

Gerçek şu ki, insanlara neler yapabileceğimi göstermeyi seviyordum. Çardağı olan kasabaya. Ben takımdayken yüzme yarışlarında bizi desteklemeye gelen birkaç öğrenci ve veliye. Futbol sahasında yürüdüğümde ve flüt çaldığımda tüm okula.

Yapabildiğin her küçük şey seni daha güçlü hissettirdi. *Buna sahibim, bu yüzden sana ihtiyacım yok. Buna sahibim, o yüzden sana ihtiyacım yok.*

Bazen buna sahip olmanın ya da bunu yapabilmenin beni sahip olmadığım ve asla olamayacağım her şeyle ilgilenemeyecek kadar meşgul ve önemli yaptığına inanarak kendimi kandırabiliyordum.

Gülümseyen
biri gibi.
Arkadaş gibi.

Beni gıdıklamayı ve sadece dudaklarımdan değil, yüzümün her yerinden öpmeyi seven birine sahip olmak gibi.

Hayır. Yüz metre serbest stili kırk sekiz saniyede yüzebilmek gerçekten de hayatın ta kendisiydi. Bu beni mutlu ediyordu. Diğer şeylere ihtiyacım yoktu.

Diğer uca doğru ilerlerken, takla attım, ittim ve diğer yöne doğru geri döndüm, şimdi ritmimin derinliklerindeydim ve endişeler ve stres güneşteki sis gibi yanıyordu.

Başımı eğdim, bir nefes aldım ve yüzümü tekrar suya soktum, ama tam o sırada dipten bana bakan başka bir yüz vardı.

Çığlık attım, ağzımdan lanet olası bir gayzer gibi baloncuklar fışkırıyordu. Ne oluyor be?

Durdum ve başımı suyun üstüne çıkarmak için çabaladım.

Ama yüzeye çıkamadan bir şey bileğime dolandı ve beni tekrar aşağı çekti.

Daha yüksek sesle çığlık attım, çırpındıkça suya batmış çığlıklarım boğuklaştı.

Sonra nefes aldım. Boğazıma bir yudum su takıldı ve ayağımı fırlatarak iğneye öyle sert bir tekme attım ki acı ayak parmağımdan bacağıma doğru yayıldı.

Soluk soluğa ve çırpınarak yüzeyi yarıp çıktım, kaçmaya çalışırken öksürüyordum.

Ama sonra... başka biri beni tuttu. "Dur, dur, dur," dedi, beni kendine çekti ve bir eliyle belimi, diğer eliyle de kalçamı tuttu. "Sakin ol."

Öksürdüm, ciğerlerim temizlenirken sadece kısa, sığ nefesler alabildim ve gözlerimi sildim.

"Piss..." Gözlerimi kırpıştırdım ve Will Grayson'ın beni tuttuğunu gördüm. "Çekil."

Ama ben sert bir ses çıkaramayacak kadar öksürüyordum ve o sadece homurdanarak güldü.

İttim. "Bırak beni."

"Sadece dalga geçiyorlar, Emmy."

Beni bıraktı ve ben de Michael ve Kai'nin bellerine kadar havuza girip Diana Forester'la konuştuklarını, Damon'ın ise yumruğunu suya vurup gözleriyle beni hançerlediğini gördüm. Havlu almak için güverteye uzandığında sol burun deliğinden kan akıyordu.

Pislik. Boğulabilirdim.

Will'in arkasından bir sarışın geldi ve elini tutmadan önce bizi izledi. "Saat ona kadar evde olmalıyım," dedi. "Gel benimle vakit geçir."

Gözleri üzerimde sabit kaldı. "İyi misin?"

Kenara doğru yürürken ona bir hırıltı

attım.

"O zaman evine git," diye emretti ve arkasını döndü.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak etrafımda döndüm. "Buraya ilk ben geldim."

Kızdan bana baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Sen bilirsin."

Onu bırakarak tekrar bana doğru yürüdü ve ben havuzun kenarına gelene kadar geri geri gittim. Durdu ve suyun altında bir şeyle oynadı.

Bir an sonra eğildi ve güreş odasında giydiği siyah file şortu sudan çıkarıp başımın üzerinden havuzun güvertesine fırlattı.

Nefes almayı bıraktım.

Islıklar ve yuh sesleri odada yankılanıyordu ve ben gözlerinin içine bakıyordum, o bir şey yapmamı beklerken anlar sonsuzluğa uzanıyordu ve

Neredeyse benim yapmamı istediğini düşündüm.

Onun yerine arkamı döndüm ve merdiveni tuttum.

Ama kolumdan tutup beni geri çekti, bedenim göğsüne çarptı.

Döndüm ve göğsüne sertçe vurdum ama neredeyse hiç kıpırdamadı.

İçimde öfke kaynıyordu. Eli hâlâ koluma dolanmıştı ve bir an için gerçekten çıplak olup olmadığını görmek için neredeyse gözlerimin suya inmesine izin verecektim.

Elimi kaldırarak tekrar yüzüne çarptım ve göğsüne vurarak onu ittim. Kız gitmişti. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Beni bir daha yakalarsan sonuçları umurumda olmaz," diye alçak sesle homurdandım.

Arkamı dönerek merdiveni tırmanmaya

başladım. Ama sonra arkamdan "Kal" dedi.

"Hayır." Havuzdan çıktım, onların kibirli ıslıkları odanın içinde çınlarken vücudumdan su damlıyordu.

"Neden olmasın?" diye seslendi.

"Çünkü saygısızsın." Omzumun üzerinden ona baktım. "Burada çalışıyordum. Konaklarınızın hepsinde havuz var. Çık ve evine git, neden yapmıyorsun?"

Bana baktı ve ben de tam arkamı dönüp gitmek üzereydim ki "Çocuklar!" diye bağırdı. Gözleri üzerimde kaldı. "Bana bir iyilik yapar mısınız? Çıkın ve evinize gidin."

"Ha?" dedi birisi.

"Ne?" diye bir ses daha geldi.

"Ciddiyim," dedi onlara. "Evinize gidin. Şimdi."

Gözlerimi kıstım. *Ne jest ama.* Bir oyun alanı kabadayısının gücüne ve bir çorap çorabının ahlaki pusulasına sahip olduğunu kanıtlamak için kaslarını esnetiyor.

Gözlerimi devirdim ve havlumu alarak banka doğru yürüdüm.

Arkamda su şıpırdadı ve homurdanmalar devam etti, soyunma odasının kapıları açılıp kapandıkça yavaşça kayboldu.

Arkamı döndüğümde sadece Will kalmıştı, onu havuzda bıraktığım yerden bana bakıyordu.

"Neden benden hoşlanmıyorsun?" diye sordu.

Onu görmezden geldim ve at kuyruğumu sıktım.

"Peki bacaklarına ne oldu?" diye sordu sonra.

Gerildim ama neden bahsettiğini görmek için aşağıya bakmadım. Bacaklarımda küçük çürükler vardı ama kollarım, gövdem ve sırtım daha kötüydü. Onları korumalıkla kapattığımdan emin olmuştum.

Parmak arası terliklerimle kaydım, ama suda bir hareket duydum ve arkama dönüp baktığımda onun kenardan eğilip bana baktığını gördüm.

"Geçen Cumartesi gecesi neden katedralden çıkıyordunuz?"

Kaşlarımı kaldırdım. *Sapık.*

Havluyu omzuma attım, gözlükleri kafamdan çıkardım ve soyunma odasına doğru yola koyuldum.

"Kal," dedi tekrar.

Ve bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey içimi biraz titretti.
Yavaşça durdum.

Kal.

Onunla bir saat kalmanın her şeyini seveceğimden hiç şüphem yoktu. Eğer yavaş giderse, o zaman belki iki saat.

Kafamı karıştırmasına ve beni alıp götürmesine izin verirdim, çünkü her geçen gün daha fazla kafamın karıştırılmasına ihtiyaç duyuyordum. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Ama...

"Ne yapacağız?" Sessizce sordum. Cevap

vermeyince arkamı döndüm.

"Oynayacak mıyız?" diye sordum. "Beni güldürecek misin?"

Cevap vermedi, sadece beni izledi, göğsü daha sert inip kalkıyordu. "Ne

olmasını istiyordun?" Üstüne gittim. "Eğer kalsaydım nasıl olurdu? seninle burada?"

Havlumu ve gözlüklerimi bıraktım ve ona yaklaştım, havuzun kenarına çömelip ona baktım.

"Belki arkadaşlarınla şakalaşırım ve hepimiz güleriz," dedim ona, asla gerçekleşmeyecek şeyler hayal ederek ve o da bunu biliyordu. "Bana dokunacaksın ve kulağıma bir şeyler fısıldayacaksın. Onlar ipucunu alıp bizi yalnız bırakacaklar ve ben sana karşı koyamayacağım. İstemeyeceğim, değil mi?"

Gözlerini bana dikti ama dinledi.

"Beni şu duvara yaslayacaksın," çenemi kızların soyunma odasının kapısına yakın olana doğru salladım, "ve beni almana izin vereceğim, çünkü ilgini çok iyi hissediyorum."

Bu kısmın doğru olacağından hiç şüphem yoktu.

"Ve yarın, koridorda el ele yürüyeceğiz ve herkes aşık olduğumuzu bilecek, değil mi?"

Başını eğdi ve gözlerini kapadı, şimdi neyin peşinde olduğumu biliyordu.

Bir kahkaha attım. "Hadi Will," dedim. "İstediğin hiçbir şey bende yok. Ben mutlu bir insan değilim. Asla. Birbirimize uymuyoruz. Hayatın bana basmakalıp geliyor, gerçeklikten çok uzak ve *Lolita* hakkındaki görüşlerinin iğrenç ve daha da kötüsü tehlikeli olduğunu düşünüyorum."

Çenesi büküldü, yeşil bakışları meydan okurcasına döndü.

"Arkadaşlarından nefret ediyorum," diye devam ettim. "Hiçbirinin etrafında olmak istemiyorum. Belki Kai hariç. WASP'larla dolu bir okuldaki üç Asyalı çocuktan biri, en azından benim gibi olmanın nasıl bir şey olduğuna dair bir fikri var."

Diğer tek Yahudi çocuğun geçen yıl mezun olduğuna eminim.

"Ve sende benim istediğim hiçbir şey yok," diye devam ettim. "Her şeyin üstesinden geliyorsun, peki karakterin nereden geliyor? Seninle eğlenmek istemiyorum, çünkü kullanmadığın hiçbir şey ve hiç kimse yok. Sana saygı duymuyorum."

Çenesini aşağı eğdi, şimdi öfkeli bir şekilde bakıyordu.

"Yirmi yıl içinde hepiniz babalarınız olacaksınız; güçlü, zengin ve bir dizi metresiniz olacak, karılarınız sahip olduklarınızı unutmak için kendilerini uyuşturacak." Ayağa kalktım ve ona baktım. "Ama Evrenin Efendileri olarak bile, Will Grayson III benim onun kemerinde asla elde edemeyeceği bir çentik olduğumu asla unutmayacak. Bunu kazanmana izin vermeyeceğim. En azından buna sahip olacağım."

Uzaklaşmaya başladım ama ne olduğunu anlayamadan ayağa fırladı, kolumdan tuttu ve beni havuza çekti.

Çığlık attım ve su sıçradı ama o batmama izin vermedi, beni bedenine çekti ve kollarını etrafıma sardı. Başımı kaldırıp ona baktım, zor nefes alıyordum ve o da bana baktı, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı.

Su damlaları saçlarında parlıyor ve kirpiklerini ıslatıyordu ve bir an için irademi kaybettim. Gözlerimi ağzına indirdim. Esnek, güçlü ve en çok da gülümsemek için kullandığında muhteşemdi.

Gözlerimde yaşlar birikti. Onu durduramadım.

Yapma. Lütfen.

Mutlu bir insan değildim. Hiçbir zaman olmadım. *Seni durduramayacağım.*

Beni kendine çekti, itiraz etmek için ağzımı açtım ama öpmek yerine beni kollarının arasına aldı, başımı omzuna bastırdı ve

Kollarını bana o kadar sıkı sarmıştı ki, sanki kırılmak üzere olan ben değil de oymuş gibi hissettim.

Ne yapacağımı bilemediğim için hareketsiz kaldım ama bana sarılıp derin nefesler alırken vücudundaki her kasın esnediğini hissedebiliyordum.

Ve yavaşça gözlerimi kapattım, içimdeki tüm mücadele gücü tükeniyordu, onun kucaklayışını hissediyordum.

Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Büyükannemin aklı artık bana sarılabilecek kadar yerinde değildi.

Kollarım kaşınıyor, ona dokunmak istiyordum. Tanrım, ona sarılmak istedim.

Ama ben cesaretimi toplayıp onu geri çekemeden ya da sarılamadan, "Ben öyle biri değilim" diye fısıldadı. Ve neredeyse burun buruna gelecek şekilde bana bakarak geri çekildi. "Yarın gece otobüste görüşürüz, Emory Scott."

Beni bıraktı ve kenara doğru yüzdü, beni havuzda soğukta bıraktı.

Ne oldu?

Hava soğudu ve merdivenden yukarı çıkmasını izledim ve tam zamanında döndüm, çıplak vücudu havuzdan çıkarken ona sırtımı verdim.

Kahretsin.

Kendime yardım edemeyerek, çekime teslim oldum ve omzumun üzerinden baktım.

Ama artık çok geçti. Beline bir havlu bağlamıştı, sırtındaki kordonlar ve kaslar korkutucuydu ve onunla ilgili her şey mükemmeldi. Bana bir kez daha bakmadan erkek soyunma odasının kapısını açtı ve içeride kayboldu.

Ugh. O ne yapıyordu? Neden durmuyordu ki? Havuzun kenarına doğru yüzdüm, kurulanma zahmetine girmeden eşyalarımı topladım ve kızların soyunma odasına girdim.

Neden beni rahat bırakmıyordu? Onun gibi adamlar başka bir şey istemez mi? Ya da başka birini?

Beni etkiliyordu. Onun hakkında yanıldığımı düşünmemi sağlıyordu. Yıllardır "ne görürsen onu alırsın" havasındaydı ve şimdi dünyayı yanıldığımıza ikna etmek istiyordu.

Bu belaya ihtiyacım yoktu. Benim ondan çok daha büyük sorunlarım vardı ve buna ihtiyacım yoktu.

Giyindim, çantamı almak için dolabıma uğradım ve ne olduğunu anlamadan evin yolunu yarılamış, düşüncelerimin içinde kaybolmuş ve her kareyi yeniden oynatıyordum

kafamın içinde onunla.

Boğazım golf topu büyüklüğünde bir yumruyla şişti ve kollarının beni sardığını hissetmeden duramadım.

Güzeldi.

Daha fazlasını istemedim. Onun hakkında söylediğim her şey doğruydu. Sığ biriydi ve beni kullanıyordu. Sonuç olarak. Bunu unutamazdım.

Yine de bana sarıldığı, onun ben, benim de o olduğum ve yalnız olmadığımız bir an vardı. Sanki orada olmam gerekiyormuş gibi hissettim.

Yürürken gözlerimi kapattım, gözyaşlarım kirpiklerimi ıslatıyordu.

Olmayan yerde anlam arıyordum çünkü başka hiçbir şeyim yoktu. Bu gerçek değildi ve o da bunu hissetmiyordu. *Bunu unutma, Em.* Sakın unutma. Birkaç saniyeliğine, görmek istediğim şeyi gördüm.

Kasaba meydanına doğru ilerleyip küçük yokuştan parka çıkarken, inşa etmekte olduğum çardağa baktım; kirişler yağmurdan hâlâ ıslaktı ama kokusu sarhoş ediciydi. Ahşap kokusunu seviyordum.

Yapının etrafında dolanırken, hala bozulmamış durumda olduğunu gördüm, temelim dayanıyordu ve şimdiye kadar hiçbir vandalizm olmamıştı.

Caddede tekerlekler gıcırdadı ve Sticks'in insanlarla dolu olduğunu, dört siyah aracın kaldırımdaki park yerlerine doğru yarıştığını ve Will'in kamyonetinin kasasının insanlarla dolu olduğunu görmek için baktım.

Lastikler soyuldu, duman havaya yükseldi ve insanlar araba teypleri çalarken bağırdı.

"Nasıl gidiyor?"

Omzumun üzerinden baktığımda Trevor Crist'in elinde bir futbol topu gördüm. Topu kaldırımdaki arkadaşına doğru fırlattı.

"Hey," diye mırıldandım, Sticks'e dönüp bakarak.

Will şoför mahallinden çıktı, kot pantolonunun arkasından siyah tişörtünü çıkarıp üzerine geçirirken Damon arkasından yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldıyor gibiydi. Yüzlerini göremiyordum.

İnsanlar kaldırımdan geçerken kaldırımı temizleyerek Sticks'e doğru yürüyorlardı. "Bir de şu açıdan bakın," dediğini duydum Trevor'ın. "Mezun olduklarında, Devil's
Gece öldü. Tanrı'ya şükür, değil mi?"

Ona döndüm. "Aile geleneğini devam ettirmeyecek misin?"

Trevor, kardeşi Michael'dan üç yıl gerideydi. Liseye daha çok zaman vardı.

Ama o sadece alay etti. "Kardeşim ve arkadaşlarının yılda bir kez tüm kasabaya sakso çektirdikleri et festivalini mi kastediyorsun?

Yılın diğer üç yüz altmış dört gününde nasıl erkek olunacağını hatırlayamayacak kadar aptallar mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

Homurdandım. Onu yanlış değerlendirmiş olabilirim. Ağzındaki gümüş kaşık tuzluydu.

"Herkes büyüdüğünde ve bir hiç olduğunu anladığında," diye devam etti. "O zaman güleceğim ve kutlayacağım. Ya da sonunda yaptıkları tüm aptalca şeyler yüzünden tutuklandıklarında."

"Ne kardeşsin sen öyle."

Omuz silkti, ama ben biraz gülümsedim. O kadar da kötü biri olmayabilirdi.

Ve onun nereden geldiğini anlıyordum. Kardeşimin başı biraz belaya girse ağlamazdım.

Uzakta, Will mekâna girerken cep telefonunu çıkarmış, birkaç adamın kaba saba davranışlarını kaydediyormuş gibi görünüyordu.

"Yine de bu doğru, değil mi?" Yüksek sesle düşündüm. "Tutuklanma riski hakkında yani. O telefonla her şeyi çekiyorlar. Oldukça dikkatsizce."

Trevor bakışlarımı takip etti, herkes Atlıların kaçışlarını kaydettiğini biliyordu. İşledikleri tüm küçük suçların ve yaptıkları eşek şakalarının kanıtı vardı.

"Aklı olan varsa," diye devam ettim, "biri bu videoları doğru yerde paylaşırsa davranışlarını görmezden gelmenin bir yolu olmazdı, biliyor musunuz? Yaşanacak utancı hayal edebiliyor musunuz?"

Soydukları yerler mi? Tahrip ettikleri? Reşit olmayan kızlar -belki erkekler de- ya da hey, belki o telefonda evli kadınlar bile vardı. Kasaba çılgına dönerdi.

Bir an sessiz kaldı ve ona tekrar baktığımda bakışları hala Sticks'teki kalabalığın üzerindeydi, ancak kafasındaki çarklar dönerken ifadesi ciddiydi.

"Bulundukları ortamda çok rahatlar, bu kesin" diye ekledi.

Başımı salladım. "Sahte güvenlik hissi ve tüm bunlar."

Video -muhtemelen fotoğraf da- çektiler çünkü yenilmez olduklarını biliyorlardı. Biri bulsa bile, bu bir tokattan ve çok utanmış birkaç ebeveynden daha fazlasını ifade eder mi?

Para tüm sorunları çözdü.

Trevor hâlâ orada durmuş, bilardo salonunda onların ardından bakıyordu.

"Bundan bir ders çıkar," dedim ona. "Yaptığın şeyleri belgeleme. İnternet sonsuza kadar yaşar. Anladım."

Ama dalgınca başını salladığı için beni duyduğunu sanmıyorum.

"Görüşürüz," dedi ve sonunda arkasını dönüp arkadaşının yanına gitti.

Sokağın karşısına baktım, buradan gelen müziği duydum ve doğru kararı verdiğimi anladım. Onların yanına ait değildim. Hayal edebiliyor musunuz? Beni mi? Eğlenmek gibi mi?

Tüm bu zaman boyunca amacın ne olduğunu merak ederdim. Ben ciddi olamazdım, o ise asla ciddi olmazdı.

Dönüp çantamı aldım ama kapağı açıldı ve içinde bir paket kâğıt olduğunu gördüm.

Onları çekip çıkardıktan sonra ters çevirdim ve önünde "*Lolita* Çalışma Rehberi" yazdığını gördüm.

"Ha?" Mırıldandım. Bunu her yerde aramıştım! Bu çanta dahil, iki dolabımda, evimde, çöpte...

Ne oluyor be?

Ama pakete baktığımda, en üstte adım yazıyordu, soruların çoktan tamamlandığını gördüm. Hepsini. Düzgün, kurşun kalemle blok harflerle.

Göz gezdirdim, her sayfayı inceledim ve her cevabı okudum, hepsinin tamamlandığını gördüm, cevaplar benim için bile etkileyiciydi, ancak birkaç cevap beni biraz kızdırdı.

Ellerimi bıraktım, gözlerimi diktim. Godzilla ve granola barın Will olduğundan emindim ama bu da dolabıma gizlice sokulmuştu. Ve bu gece yapıldı. Yüzmeye gitmeden önce çantamda bu yoktu.

Bunu yapmasının imkanı yoktu. Tabii bunu yapması için bir kıza yağ çekmediyse.

Yine de bir erkeğin el yazısına benziyordu.

Gözlerimi kaldırdım, Sticks'in içindeki bilardo masasının yanında duran siyah tişörtünü ve çikolata rengi saçlarını seçtim.

Beni aramak zorunda kalmayacaktı, çünkü cevaplanması gereken bir sorum vardı.

Yarın gece otobüste görüşürüz, Will Grayson.

Chapter 9

Emory

Mevcut

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, önümdeki bulanık oda yavaşça belirmeye başladı. Sırtıma bir kamyonun ağırlığı oturdu ve yüzümü yastıktan sıyırarak kendimi yuvarladım.

Kolum boş yatağın diğer yarısının üzerine sarktı.

Sadece bir rüyaydı.

Tavana baktım, onu hâlâ yatakta yanımda hissediyordum ama orada olmadığını biliyordum. Şimdi her zamankinden daha yakındı ama yokluğunu her zamankinden daha fazla hissediyordum.

Onun nasıl hissettiğini ve şu anda bunu tekrar hissetmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlayarak gözlerimin arkasından yaşlar aktı.

Dün bana neredeyse hiç bakmadı. Hep bana bakardı.

Tanrım, beni Blackchurch'e kim koydu? Kardeşim bunun için yeterli güce sahip değildi. Evlendiğini duymuştum ama onu görmeyeli yıllar olmuştu. Neden şimdi?

Hayır, başka biri olmalıydı. Will'e intikamını vermek isteyen ve beni umursamayan biri.

Bir sürü olasılık vardı.

Doğrulduğumda karnımdaki ağrıdan irkildim ve uzanıp dudağımdaki kesiği dilimle yokladım. Komikti ve neden olduğundan emin değildim ama acıyı umursamıyordum. Aslında hoşuma bile gitmişti. Tanıdık geliyordu. Bana hayatta olduğu mu hatırlatıyordu.

Geçtiğimiz birkaç yıl ne kadar tuhaf olsa da, özgür ve tek başıma olduğum için bunu uzun zamandır hissetmemiştim.

Yataktan kalkıp komodinin üzerinde gözlüklerimi buldum ve onları takıp boxer'ıma ve atletime baktım. Aydın beni yatağa yatırırken soyunmuş, çekmecesinden birkaç iç çamaşırı çıkarmıştı. Odaya baktım, nerede uyuduğundan emin değildim ama dün gece beni iyileştirdikten sonra dışarıda kalmıştı.

Aynaya doğru yürüdüm, döndüm ve kendime baktım.

Saçlarım kıvrılmış ve dağılmıştı, yüzümün etrafına, göğsüme ve kollarıma dökülürken vahşi ve dağınıktı. Kurumuş kan sol burun deliğimi kaplamıştı ve sağ gözümün iç köşesindeki deri mordu. Yanağım tokat attığı yerden kızarmıştı, alt dudağımda bir kesik vardı ve sağ kolumun üst kısmına beyaz bir bandaj sarılmıştı.

Elimi uzatıp aynadaki yansımama dokundum ve onu hissettim.
Hatırlamak.

Kollarımdaki her kıl yükseldi. Tenimin her santimi uğuldadı. Hava parmaklarımın arasından aktı ve bacaklarımdaki kaslar esneyerek dimdik ve güçlü durdu.

Parmaklarımı aynaya doğru kıvırdım,

canlıydım. Bir zamanlar savaşçıydım.

Gözlerimi kapatarak elimi bir kez daha aynaya dayadım ve diğer taraftan gelen sıcaklığı hissettim.

Onlardan biri içeride bana göz kulak oluyor muydu? Will içeride miydi? "Merhaba," dedi biri.

Gözlerimi açtım ve kapıya doğru döndüm, Micah'nın siyah kargo pantolonuyla, elleri eşyalarla dolu bir şekilde orada durduğunu gördüm.

Aynadan uzaklaştım, çıplak ayaklarıyla odaya girdiğinde üzerimi örtmek için yatağın üzerindeki çarşafı kaptım.

"Birkaç giysi," dedi sol elindeki yığını işaret ederek. Sonra bir tabak koydu. "Ve acıkırsan diye."

Meyve suyuna, meyvelere, küçük bir bagete ve brie'ye benzeyen bir dilime baktım, midem gurulduyordu. Aydın en son bana çorba getirmişti.

Ama en son ne zaman doyurucu bir şey yediğimi hatırlamıyordum ve açlıktan ölüyordum.

Çarşafı bırakarak ekmeği aldım, ikiye böldüm ve tereyağı bıçağıyla biraz peynir keserek ekmeğin üzerine sürdüm.

Ağzıma götürerek dişlerimle bir parça kopardım ve çiğnedim.

Tanrım. Ağzım sulanmıştı ve çok aç olduğum için tadı neredeyse midemi bulandırıyordu. İnledim, daha fazla peynir yükledim ve sonra suyu içtim.

"Banyo yapmak ister misin?" diye sordu.

Tişörtünü kafasının üzerine çekerken ona baktım. Karın kasları esniyor ve saçları gözlerine doğru sarkıyordu, dağınık ve seksiydi.

Boğuldum, ağzım doluyken öksürdüm. "Seninle mi?"

Sadece kıkırdadı ve tişörtünü arka cebine soktu. "Sana bir tane çizeceğim. Sert görünüyorsun," diye açıkladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Ağzımı 'iyi' ya da 'dayanıyorum' demek için açtım ama şaşırtıcı bir şekilde sadece başımı salladım. "Güzel."

Bir ısırık daha aldım ve içine bir parça elma da attım.

Kendimi iyi hissettim.

Tuhaf.

Odanın köşesindeki küvete doğru yürüdü -banyo değildi, belki de evin önceki sahibi karısının yatağın tam karşısında yıkanmasını sevdiği içindi- suyu başlattı, elini akıntıya daldırdı ve sıcaklığı ayarladı.

"Rory bana ne yaptığını anlattı," dedi küvetin kenarına oturup bana bakarak. "Teşekkür ederim."

Burada geçirdiğim yirmi dört saat içinde her şeyin göründüğü gibi olmadığını anlayacak kadar çok şey görmüştüm. Dün mahzende konuşan kişi Rory'ydi. Beni burada istemeyen, dışarıda ölmemi uman ve burada ihtiyacı olan her şeye sahip olduğu için her şeyi olduğu gibi seven kişiydi.

"Sen ve o...?"

Sözümü bitirmedim, anlamasına izin verdim.

Gülümsedi ve tekrar suya baktı ama yüzünün kızardığını fark ettim.

Bana getirdiği meyve suyunu bitirmeden önce biraz daha meyve ve ekmeğin kalanını yedim. Her şeyin tadı çok güzeldi, muhtemelen güvenli olduğunu bildiğim için. Eğer bana ilaç vermek isteselerdi, bunu çoktan yaparlardı.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Belki öğlen." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Burada zamanın bir önemi yok."

Ağzımı peçeteyle sildim ve onu inceledim. "Ne zamandır burada olduğunu biliyor musun?"

"Bir yıldan biraz fazla oldu, ekibin kaç kez bize stok yapmaya ve temizlik yapmaya geldiğine bakılırsa," dedi. "Hepimiz bir süredir buradayız. En son Rory geldi, yaklaşık yedi ay önce."

Saat yok. Takvim yok. Dışarıdaki hayatla bağlantı yok. Ayları saymanın tek yolu ikmalleri saymaktı.

Ne zaman gerçekleşeceği bir yana, gerçekleşeceğinden bile emin olmadığınız bir şeyi sürekli beklemek gibiydi.

"Burada olman gerekiyormuş gibi görünmüyorsun," dedim ona.

Küvete biraz banyo tuzu attı ve yakındaki masadan bir havlu ve el bezi aldı.

Stalinz Moreau'nun babalığıyla Micah'nın farklı olacağını düşünmüştüm.

Gözlerini suya dikti. "Babam dokuz yıldır insan içine çıkmıyor," diye açıkladı. "Sürekli limandan limana hareket eden bir yatta yaşıyor ve beş erkek ve kız kardeşimin onu görebilmesinin tek yolu, bize gönderdiği koordinatları takip etmek için bir helikoptere bindiğimiz zaman."

Bunu bir yerde duymuştum. Aslında oldukça zekiceydi. Üçüncü dünya ülkelerindeki teröristlere ve rakip gruplara silah temin ettiğinizde, halihazırda iktidarda olan tiranlığın "tutarlılığını" bozduğunuzda, birçok insan ölmenizi isteyecektir.

"İnsanlar zenginliğin seçim ve özgürlük anlamına geldiğini düşünüyor," diye devam etti. "Ama çocukluğumda geçtiğim en kötü mahallelerde koşuşturan o pis, yalınayak çocuklara nasıl da imrenirdim." Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Açlıktan ölmemek güzel ama ben onun gibi yaşamak istemiyorum. Güç istemiyorum. Para umurumda bile değil. Param vardı ve şimdi sadece huzurlu olmayı tercih ediyorum."

Ona yaklaştım. "Demek kara koyun sensin?"

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Aile sadakati ve korkak olmama konusunda ders alması gereken biri," diye babasının sözlerini tekrarladı şüphesiz.

Yani hepimiz burada sıkışıp kalmıştık. Belki de o kadar yalnız değildim.

Altımı ve üstümü çıkarmadan küvete girdim, sıcak su anında tüm vücuduma inanılmaz, muhteşem bir ürperti yaydı.

Giysilerimi çıkarmayarak alçakgönüllülük yapmaya çalışmama gülümsedi, ama gerçekten gitmesine hazır değildim.

Oturdum ve suyun ne kadar iyi hissettirdiğini görünce gözlerimin kapanmasına izin verdim. Yemi yutarak başımı arkaya yatırdı ve su kafa derimin üzerine döküldü, bardağı doldururken saçlarımı ıslattı ve bunu tekrar tekrar yaptı.

Gözlerimi açtım, su sırtımdan, göğsümden aşağı akarken ve atletimi ıslatırken odanın karşısındaki aynaya baktım.

"İkmal ekibi geldiğinde ne olacak?" Ben açtım konuyu. "İkmal yapıyorlar."

Evet, tabii.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim ona.

Eğer bir süreliğine burada sıkışıp kalsaydım, bu zamanı akıllıca kullanırdım. Evin haritasını çıkarmalı, araziyi keşfetmeli ve yiyecek, su ve belki de başka bir silah stoklamaya başlamalıydım.

Micah bileğini kaldırarak bana bronz renkli bileziğini gösterdi.

İnceledim ve hepsinin bir tane taktığını fark ettim. Dün dikkatimi çekmemişti ama şimdi görünce hepsinin taktığını hatırladım.

"Bizi takip ediyor," dedi. "Ve çıkmıyor. İnanın bana, hepimiz deniyoruz." Gerçi bende yoktu.

"Ekip geldiğinde titreşiyor," diye açıklıyor. "Önce güvenlik geliyor ve eğer uslu çocuklar gibi odalarımızda olursak, bizi güvende tutmak için kilidi çeviriyorlar. Eğer değilsek, o zaman bizi bulurlar ve odalarımıza kendileri kilitlerler. Kapılar tekrar açıldığında onlar gitmiş, buzdolabı doldurulmuş, tuvaletler temizlenmiş, gardırobumuz yenilenmiş ve her mobilya parçası parlıyor. Neredeyse her ay baştan yaratılıyormuşuz gibi."

"Bir daha kırılmamak, dökülmemek ya da her yeri kanatmamak için yepyeni bir şans, ha?"

Homurdandı. "Evet."

"Geldiklerinde onlarla konuşabilir misin?"

"Deneyebiliriz." Kolumdaki artık ıslanmış bandajı çıkardı. "Ama sonuçta, yetkili olanlar bizim gördüklerimiz değil. Ekip sadece bir iş yapıyor."

Bir bezi sabunladı ve kolumdaki kanı nazikçe temizledi. "Aydın yerinde kalman gerektiği konusunda haklı olsa da

Buradan canlı çıkmayı başarırsan," diye devam etti, "geldiklerinde seni kurtaracak olanların onlar olacağına güvenmezdim."

Gerildim. "Neden böyle söylüyorsun?"

"İlk etapta buraya getirildiğinizi fark etmiş olmalılar, değil mi?"

Kalbim küt küt atmaya başladı ve durup düşündüm.

Beni getirdiklerini gördüklerini ya da getirilmeme yardım ettiklerini varsaymak güvenliydi. O haklıydı. Aydın beni mahzene kilitleyip tehdit ettiği gibi fark edilmememi sağlamazsa, bir ay sonra geldiklerinde yine de umursamayabilirlerdi. Yine de beni kurtarmayabilirlerdi.

"Dediğim gibi," diye tekrarladı. "Bu bir iş."

Burada oturup hiçbir şey yapmayacaktım. Birinin beni buraya getirmek gibi bir amacı vardı ve bu Will değildi.

Tekrar cama baktım ve Micah'nın bezi atletimin içine sokup sırtımı yıkamasını izlediğini hayal ettim.

"Eve gitmek için 'uygun' olduğunuzu nasıl anlıyorlar?" diye sordum. "Yani, sen buraya geldiğinden beri insanlar evlerine gitti, değil mi?"

"Bir tane," dedi. "Ama geri gönderildi."

Zemin gıcırdadı ve başımı kaldırdığımda Rory'nin kapının çerçevesine yaslanmış, elma yerken bizi izlediğini gördüm. Bakışları Micah ve benim aramda gidip geliyordu, arkalarında yüklü bir şeyler oluyordu.

Micah diğer adama bakarken sesindeki espriyle, "Ve bu konuda mutsuz değildim," diye ekledi.

Aralarında göz gezdirdim, titreşim kanımı ısıttı.

Eğer birbirlerine sahip olurlarsa, bu ikisinin hayatlarının geri kalanında burada kalmaktan mutlu olabileceklerinden oldukça emindim.

"Saçımı yapmama yardım etsen Rory için sorun olur mu?" Micah'ya sordum.

Şeytani bir şekilde sırıttı ve şampuanı alıp eline biraz döktü.

Saçıma sürüp köpürtürken gözlerimi kapattım ve Will'in camdan beni izlediğini hayal ederken Rory'nin de bizi izlediğini biliyordum.

Başımın geriye düşmesine izin verdim ve o da saçlarımı durulayıp vücudumdan aşağı akarken kafa derimin üzerine tekrar tekrar su döktü. Beyaz atletin kumaşı meme uçlarımın sert noktalarına sürtünüyordu.

Parmakları saçlarımda gezinerek suyu sıktı ve neredeyse titredim, çok iyi hissettirdi.

Tek hissedebildiğim camın arkasındaki gözlerin üzerimde olduğuydu ve bundan hoşlanarak küvetin kenarlarını kavradım.

Micah sonunda, "Sanırım gitsem iyi olacak," dedi.

Gözlerimi açtığımda Rory'nin hâlâ kapının çerçevesine yaslanmış olduğunu gördüm ama yemeyi bırakmış, bakışları Micah'yı delip geçmişti.

"Şu anda bana senden daha çok ihtiyacı var," diye şaka yaptı Micah. Kalçalarım uğuldadı. *Lanet olsun.*

"Teşekkür ederim." İçimi çektim, ilgiyi bırakmaya hazır değildim. Ama tamamen anlıyordum.

"Ne zaman istersen."

Kapıya doğru yürüdü, tişörtü hâlâ arka cebinden dışarı sarkıyordu ve sonra kapıyı kapatmak için döndü.

"Bu arada hediye de Aydın'dan," diyerek küvetin yanındaki zemini işaret etti.

Kenarından baktım, eski, dikdörtgen bir ahşap kutu buldum ve paslanmış tokasını açarak elime aldım. Kapağı çevirince mekanik kurşun kalemler, bir Fransız eğrisi, bir T cetveli, bir silgi, bir pusula gördüm...

Bakışlarımı Micah'ya çevirdim. Bunlar çizim aletleriydi.

"Evin içinde rahatça dolaşabilirsin," dedi bana. "Kimse sana dokunmayacakmış, Aydın öyle söyledi." Sonra gülümsedi ve ekledi: "Sen bizi davet etmedikçe."

Kapıyı kapattı, Rory'nin kahkahası koridorda yankılandı.

Chapter 10

Emory

Dokuz Yıl Önce

Beş yüz çift ayak tribünlerde tepinerek kendi takımlarına tezahürat yapıyordu ve ben Will'in pota altından attığı iki sayılık basketi izledim.

Top ağlara giderken ulumalar havayı doldurdu ve biz de enstrümanlarımızı kaldırarak bu anı kutlamak için birkaç nota çaldık.

Elle'in kolu benim koluma girdi ve dengemi korumak için yer değiştirdim. Her yer tıklım tıklımdı ve sahanın karşısındaki Morrow Sands'in tezahürat bölümüne baktığımda erkeklerden çok kızlarla dolu olduğunu gördüm.

Yakışıklı basketbolcuların birdenbire genç kızların hemen her şeye ilgi duymasına yol açması komikti. Artık herkes basketbol hayranıydı.

Pivot topu Michael Crist'e verdi, o da topu sürerek sahanın geri kalanında koştu ve Damon Torrance'a pas verdi.

Damon topu yakaladı ve yerde bir aşağı bir yukarı sektirdi, iki kız kanatta durduğu yerden ona el sallıyordu. Topa şut çekti ve top çemberden sekerek yere düştü.

Will topu yakaladı, zıpladı ve smaç vurdu, top yere düşerken salonda zil sesi duyuldu.

Gülümsedim, sırıtışını fark ettim.

Artık herkes basketbol hayranıydı.

Alkışlar odayı doldurdu ve skor tabelasına baktım. 59-65, Thunder Bay.

Ucuz atlattık.

Antrenörler ve yedek kulübesindeki oyuncular piste doluştu ve herkes enstrümanlarını kaldırırken ben de flütümü kaldırdım. Okul şarkısını hep bir ağızdan söyledik, yanımızdaki tüm katılımcılar da eşlik etti.

Salon gürültü, sohbet ve müzikle yankılanarak galibiyeti kutlarken Will'in arkadaşlarına tutunarak gülümsemesini izledim.

Önemsediğimden değil. Neredeyse hiç dikkat etmedim, sadece etrafımdakiler ayağa kalktığında veya enstrümanlarını hazırladığında bunun benim anım olduğunu biliyordum.

Will tişörtünü çıkardı, sırtında ter parlıyordu ve tişörtü omzunun üzerinden geçirip rakip takımdan bir adamın ona söylediği şeyi başıyla onaylarken çikolata rengi saçlarını koyulaştırıyordu. Gözlerimin omurgasında gezinmesine izin verdim.

Yine de bu geceki maça dikkatimi verdim. İyiydi. Ve onu izlemek eğlenceliydi.

Herkes salonu boşaltmaya başladığında grubun geri kalanını tribünden takip ettim ve enstrümanlarımızı yerleştirmek için boş bir odaya girdik.

Ama sonra bir kız "Emmy, yakala!" diye bağırdı ve ben tam döndüğümde bir fincan buz gibi bir şey göğsüme çarptı.

Kola lacivert beyaz üniformamdan aşağı dökülürken, pantolonumdan sızıp bacaklarımdan aşağı inerken ve flütümü kaplarken nefesimi içime çektim.

Gözlerimi kaldırdım. *Şaka mı yapıyorsun?*

Maisie Vos tribünün korkuluklarından sarktı, gülmeye başlamadan önce şaşırmış gibi yaptı.

"Seni çöpçü sandım!" diye açıkladı, tribünlerden aşağıya doğru koştu ve bana yaklaşmak için etraflarından dolandı. "Yani, okulda çöplerimizi sen topluyorsun, ben de burada bana yardım edersin diye düşündüm. Demek istediğim buydu. Özür dilerim."

Ciğerlerime hava girip çıkıyordu ama yine de nefesimi tutamıyordum. Bunu bilerek yaptı.

Elle ağzı açık bir şekilde yanımda durdu, diğerleri ise nefeslerinin altında gülerek etrafımızda dolaşıyordu. Maisie'yi birkaç çocuk takip etti, hepsi de okulumun son sınıf öğrencisiydi ve onlara ve aptal suratlarına kitaptaki tüm müstehcen kelimeleri kusmak istedim.

Ama yutkundum, çünkü yutkunmasaydım onlar kazanacaktı. Önemli olduklarını bileceklerdi.

Bu sadece benim onlardan biri olmadığıma dair haftalık hatırlatmamdı.

"Neler oluyor?" Will, gömleği hâlâ omzunda asılı halde kalabalığın arasından geçerek, "Neler oluyor?" dedi.

Maisie sırıtmamak için kendini zor tutarken, birlikte olduğu iki adam da eğlencelerini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

Giysilerimden ve flütümden soda damlarken Will beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve sonra kısık gözlerini iki adama çevirdi.

"Koru beni," diye homurdandı.

Gülmeyi kestiler ve ben de Michael, Damon ve Kai'nin yerlerini alıp Will'i çevreleyerek Hardy Reed ve Silas Betchel'in yanına gelmelerini izledim.

İki çocuk birdenbire rahatsız olmuş görünerek doğruldular ve Atlılar Will'in bedenini görüş alanımızdan korurken kimse bir şey söylemedi.

Ne...?

Neler olduğunu anlamak için Michael'ın etrafına bakındım ama tek görebildiğim Will'in Silas ve Hardy'nin gözlerine baktığı, elleriyle bir şeyler yaptığı ama ne olduğunu göremediğiydi.

Sonra Will dondu, bir kez göz kırptı ve ben onu duydum. Sabit bir akış, sanki bir şey yavaş ve sabit bir çizgide koparılıyormuş gibi.

Silas gözlerini sımsıkı yumarken Damon'ın dudaklarına hınzır bir gülümseme yayıldı ve Hardy'nin göğsü daha hızlı inip kalkarken başını başka tarafa çevirip içinden, "Orospu çocuğu," diye küfretti.

Ama Will ne yaparsa yapsın, orada durdular ve kabul ettiler.

Bir süre sonra Will tekrar yer değiştirdi, Atlılar geri çekilip Silas ve Hardy tam görüş alanına girerken göz temasını hiç kesmedi.

Bütün mekan kahkahalar ve yuhalamalarla inledi.

Pantolonlarını ayakkabılarına kadar ıslatan sidik akıntılarını görünce gözlerim doldu ve Maisie gözlerini kaçırdı, herkes erkek arkadaşının orada pislik içinde durmasıyla dalga geçerken yanaklarına sıcaklık yayıldı.

Dişlerimi sıktım. Artık gülmüyorlardı.

Will eğilip bardağı yerden aldı ve çöpe attı, ama o benimle göz göze gelemeden ben gitmek için arkamı döndüm.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazımdaki kaslar ağrıyordu.

Ama arkamdan biri yine bağırdı, "Emmy, buraya gel."

Gerildim ama sonra bir amigo kız koşarak geldi ve sırt çantasını karıştırarak birkaç kıyafet çıkarıp bana verdi. Bando buraya üniformalarımızla gelmişti. Üzerimi değiştirecek bir şeyim yoktu.

Ona geri fırlatıp gururumla boğulmak istiyordum ama eve bu şekilde gelirsem Martin beni matkapla delerdi.

Teşekkür etmek için bir kez başımı salladım. "Pazartesi geri getiririm." Temizlenmek ve üstümü değiştirmek için banyoya doğru ilerledim.

Çenem titriyordu, her şey dökülmekle tehdit ediyordu ve nedenini bilmiyordum. Böyle şeyler daha önce de olmuştu. Önemli bir şey değildi. Her zaman olan bir şey değildi.

İsteseydim Maisie'yi itebilirdim. Belki ona bağırırdım. Kesinlikle biraz geri çekilirdim.

Bu sefer sadece kaçmak istedim. Kimsenin beni görmesini istemiyordum, sanki o kadar utanç vericiydim ki kendimi insanların hafızasından silmek ve varlığımı sona erdirmek istiyordum.

Ortadan kaybol.

Flütümü temizleyip sakladım, kıyafetlerimi değiştirdim ve kulaklıklarımı takarak enstrümanımı ve çantamı otobüse taşıdım. Thunder Bay'e dönüş bir saat sürüyordu ve keşke yürüyerek gidebilseydim.

Başımı öne eğerek aracın arkasına doğru ilerledim, boş bir koltuğa kaydım ve çantamla kıyafetlerimi yere attım. Telefonumu elime aldım, camdan dışarı bakarken çalma listem *Teenage Witch'teydi.*

İnsanlar yanımdan sessizce geçip gidiyordu ve tek bir kıkırdama bile duyulmuyordu, çünkü Will Grayson ağını atmış, hepsine benim yasak bölge olduğumu bildirmişti.

Aslında iyiydi. Korkmuş ya da korkmamış, çoğu zaten yanıma oturmayacaktı. Hiç oturmadılar.

Otobüs doldu ve yanımdaki koltuğun boşalmasını bekledim ama kapılar kapandığında, ışıklar söndüğünde ve motor çalıştığında tek başıma kaldım.

Titrememi gizlemek için ağzımın kenarını çiğnedim. Neyi umursuyordum ki? Tekrar aşağılanmış olmamın ne önemi vardı? Spor salonunda bunu görmesinin ne önemi vardı?

Gözyaşları sel oldu.

Beni gördü. Başıma gelenleri gördü.

Tüm dünyanın benim hakkımda ne düşündüğünü gördü ve şimdi o... Şimdi o...

Bir el altımdan kaydı, sıcak ve pürüzsüzdü; başımı sola çevirdiğimde yanımdaki koltukta oturan Will'i gördüm.

Ne...?

Yüzünün yan tarafına bakarken boğazıma bir yumru doldu, orada olduğu ve iznim olmadan bana tekrar dokunduğu için öfkeden deliye dönmek istiyordum ama...

Parmaklarını kıvırarak beni kavradı ve... kendime gelmem bir an aldı.

Sonunda kaşlarımı çatmaya zorladım ve elimi

çektim. Ya da çekmeye çalıştım.

Gitmeme izin vermedi. Ya da bana bakmadı. Siyah kapüşonunu ellerimizin üzerine attı ve ben burada değilmişim gibi yan koltuktaki adamla sohbet etti.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyor, kulaklıklarımdan gelen müziği bastırıyordu ve nefesimi yavaşlatmak için zorlamam gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım ve pencereye doğru döndüm. Bunu neden yapıyordu?

Peki ben neden burada oturuyordum? Bana sarılırken güçlü parmaklarının sıcaklığı içime sızdı ve ona tekrar baktım, koltukta kambur durduğunu, oyuncular, amigo kızlar ve bando etrafımızda ilerlerken uzun bacaklarını koridora doğru uzattığını gördüm.

Kapüşonunun altında aramızda hiçbir şey yokmuş gibi telefonuna bakıyordu. Sanki beni tuttuğunun tamamen farkında değilmiş gibi.

Üç kez denedim ama sonunda yutkundum, kuru boğazımı ıslatarak eşofmanını üzerimize daha fazla çektim ve ellerimizin kapalı olduğundan emin oldum. Belki de kimsenin görmesini istemediğimi düşündü. Belki de kimsenin görmesini istemiyordu. Her iki durumda da artık umurumda değildi.

Otobüs bir o yana bir bu yana savrularak bizi tekrar otoyola çıkardı ve ben de elimi yumruk yaptım, tenini hissettiğimde karnımda bir ateş yanıyordu.

İleride bir hareket gözüme çarptı ama ne olduğunu bildiğim için başımı kaldırıp bakmadım. Desi Castro merkezimizin kucağında oturuyordu, ters kovboy kızıydı ve loş ay ışığı ve gölgeler arasında, önümüzdeki koltukta sessizce de olsa oldukça aptalca davrandıklarından oldukça emindim.

Uzun, kırmızı saçları koltuğun arkasına dökülüyordu ve sonunda gözlerimi kaldırdığımda ona doğru yaslanmıştı, vücutları karanlıkta yavaş ama ritmik bir şekilde hareket ederken dudakları zar zor birbirine değiyordu.

Will başparmağını parmağıma sürttü ve bu hareket beni rahatlattığı için midem bulandı.

Telefonum öttü ve sağ elimi çevirip başparmağımla ekran kilidini açtım. Telefon cam kenarındaki yerimi aydınlattı, karanlık gecede ilerlerken yağmur otobüsü dövüyordu.

"Seni eve götüreyim," yazıyordu.

Müziğimi kapattım, göz ucuyla baktım ve onun telefonunun da elinde olduğunu gördüm - aynı metin görünüyordu.

"Hayır," diye cevap yazdım.

Beni eve götürmesine izin veremezdim. Hiçbir zaman. Elini çekmeye çalıştım ama sıkıca kavradı.

"Seni eve bırakayım," diye tekrar yazdı.

Dişlerimi sıktım ve gözlerimi pencereden dışarı çevirdim. Elimi bir kez daha çekmeye çalıştım ama elimi kavradı, onun yerine kalçama bastırdı, parmakları tenimi sıyırdı.

İçimde bir şimşek çaktı ama kızmak yerine midemde kelebekler uçuştu ve gözlerimi sıkıca kapattım. Onu orada bırakarak.

Telefonum bipledi ve ona bakmak bir anımı aldı. "Sana böyle sarılmak istiyorum," dedi.

Miller ve Desi'ye tekrar baktım, kolları ona sarılmıştı ve kendimi Will'in kucağında, yağmurda karanlık bir yola park etmiş olarak hayal ettim ve ona bakmamak için her şeyimi verdim, çünkü bakarsam, bilirdi...

Ondan her zaman nefret etmediğimi bilecekti. Beynimin bir parçası onda daha fazlası olduğuna inanmaya başlamıştı.

Ama elini ittim, duygularımı uzak tutmak için ağzımın kenarını ısırdım.

Birisi kulaklıklarımı delecek kadar yüksek sesle "Polisler depoya geldi ve tüm taperleri aldı," dedi.

Başımı çevirdiğimde koridorun karşısındaki amigo kız Lynlee Hoffman'ın Will'e baktığını gördüm.

Orada oturuyordu, eli hâlâ kapüşonun altındaydı ve her şey tamamen normalmiş gibi davranıyordu. "Öyle mi?" dedi.

Ama umurunda değildi.

Lynlee gözlerini kısarak ve çenesini kaldırarak bana bir bakış attı, çünkü eğer bir parti olduğunu öğrenirlerse, bu kardeşime söylediğim için olacaktı, değil mi? Sanki polislerin bir galibiyetin her zaman depoda bir fıçı partisine eşit olduğunu anlamaları için dahi olmaları gerekiyormuş gibi. Duh.

Müziğimin sesini tekrar açarak diğer sesleri bastırdım ve başparmağımla dokunarak bir mesaj yazdım. "Onu eve götür. Aptal saç kesimine, mikro biralar ve penis şakaları hakkındaki geniş bilgine ağzının suyu akacak."

Yani, o bir sporcuydu.

Yanımda gülerek titrediğini hissettim.

Yazdı, harfler ekranda yanıp sönüyordu. "Ya seni eve götürürüm ya da burada kucağıma alırım. Karar ver."

Dişlerimi birbirine geçirdim.

Bunu herkes görür. Eğer kardeşim bunu duyarsa, ben...

Tanrım.

Damon arkamızdan eğilip Will'in omuzlarını sıktı ve kulağına bir şeyler söyledi. Will onun söylediklerine gülüyordu, kimse daha akıllıca davranmıyordu.

Telefonum tekrar bipledi. "Neredeyse geldik," diye uyardı. Başımı salladım. "İnsanlar görecek," diye yazdım. "O zaman görmediklerinden emin ol."

Üzerimizdeki kapüşonlu tişörtü çekip başının üzerine geçirdi, beyaz, kolsuz tişörtünü ve ağzımı her zaman bir embesil gibi açık bırakan bronz, tonlu, güzel kollarını örttü.

Thunder Bay'e girdik, kampüsümüze geri dönüyorduk, herkes arabasını alıp partilere gidecekti ama ben her zamanki gibi yürüyecek ve doğruca eve gidecektim.

Pencereden dışarı baktım, köyün esintisini, parkın pırıltılı ışıklarını ve Will ile zenginlerin yaşadığı kayalıklara çıkmadan önceki mahallemi gördüm. Bir yanım bunu istiyordu. Bir yanım onun ilgisinin iyi hissettirmesini seviyordu, çünkü o ukala, kendinden emin, yakışıklı ve düzgün biriydi. Popülerdi, giydiği her şeyde harika görünüyordu ve gülümsemesini seviyordum.

O dokunulmazdı ve bana dokunmak istiyordu.

En azından bu gece.

Gözlerim kucağıma düştü. İstesem bile kardeşim buna asla müsamaha göstermezdi.

Telefon elimde bir kez titredi, sonra tekrar ve tekrar, ama fark etmemiş gibi başımı müziğe salladım. Okul göründü ve sıvı sıcaklığı göğsüme hücum etti ama bunu görmezden geldim. Neredeyse buradan çıkmıştım ve gecenin geri kalanını istediği kişiyi eve götürerek geçirebilirdi, umurumda değildi.

Biz bir hiçtik.

Bir mesaj daha geldi ve sonunda baktım.

"Otobüs durduğunda, lanet kamyonetime bin."

Acı bir kahkaha attım. *Biri kendini kaybetmiş.*

"Neden?" Ben sordum.

Sonra bir baktım otobüs durmuş, kulağımdaki kulaklıkları çekip çıkarmış ve yüzüme doğru eğildiğinde nefesimi içime çekmişim.

"Çünkü sen benimsin," diye fısıldayarak hırladı.

Ve bir anda, Atlılar koltuklarından kalktı, çantalarını aldı ve otobüsten önce çıkarak koridorda ilerlemeye başladı.

Kalbim küt küt attı. Ne- Cidden.

Çünkü sen benimsin. Çantamı kaptığım gibi göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim ve sarkan kulaklıklarımı aradım.

Yani, Tanrı aşkına. Onun olayı neydi? Yaptığı bir çöpçü avında falan mıydım? İneği çivilemek mi?

Herkesle birlikte ayağa kalktım ve koridora çıkarak otobüsten inmeye hazırlandım.

Ben senin değilim, Will

Grayson. Ve yürüyeceğim,

teşekkürler.

Otobüs boşalmıştı, park yerindeki motorlar çoktan çalışmış ve farlar gecenin karanlığında parlıyordu. Ekipmanlarını taşımak için yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye alt şasiye doğru yürüdüm ama orası çoktan boşalmıştı, grup ve oyuncular hızla dağılıyordu.

O beni görmeden kaçmak için döndüm ama Elle elimi tuttu.

"Bizi eve bırakacaklar," dedi. "Ha?"

"Will," diye açıkladı Elle, beni yanına çekerek. "Bizi eve

götürüyor." "Um, hayır." Elimi çektim. "Götürmüyor."

"Onunla yalnız gitmemi istemezsin, değil mi?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Olgun bir adam, istediğini elde etmeye alışkın?"

"O zaman bunu kabul etmemeliydin."

Geri dönerek eve gitmek için kapılara doğru yöneldim.

"Ama yarın onun kamyonetine bindiğimi söyleyebilirim," diye mızmızlanarak yanıma doğru koştu.

Ne olmuş yani? "Hayır."

Onu götürmeyi teklif etmesinin tek nedeni beni de dahil etmesiydi. Bu sadece onu cesaretlendirirdi.

Elle geri çekildi ve ben yürümeye devam ettim.

"İyi olmak güzeldir, Emmy," diye seslendi arkamdan. "Lütfen?"

Yavaşladım, onun acınası mızmızlığı beni suçlu hissettiriyordu. Durdum ve iç çekerek gözlerimi devirdim. Onu gezdirmesi bir yılını alacaktı.

Kimi kandırıyordum ki? Bu gece beni bırakmayı reddedersem pes etmeyecekti. O ürkütücü sapık beni o lanet kamyonetle takip edecekti. Ön kapıma kadar.

Arkamı döndüğümde onun çoktan otoparka geri döndüğünü, omuzlarının çöktüğünü gördüm.

"Bekle," diye ısırdım.

Kulaktan kulağa gülümseyerek etrafında döndü.

Tekrar ona katıldım ve ikimiz de Will'in hâlâ park halinde duran kamyonetine doğru yürüdük. "Sen önde oturuyorsun," dedi bana. "Önce benim evim."

Ha-?

Ama o beni kocaman, siyah Ford Raptor'un kapısına doğru itti ve arka kapıyı açarak ben daha bir şey söyleyemeden kamyona tırmandı.

Ciddi misin?

Kapıyı çekip açtım ve Will'in gözlerini görmezden gelerek kıçımı yere koyup kapıyı çarparak kamyonete bindim.

Ama tam o sırada arka kapı tekrar açıldı ve omzumun üzerinden bir bakış atarak Elle'nin kamyondan hızla çıkıp kapıyı kapatmasını izledim.

"Sen ne...?"

Penceremin önünden geçti, bana göz kırparken etrafında döndü ve geriye doğru hareket etti. "İyi yolculuklar!" diye şarkı söyleyerek alaycı bir el salladı.

Bu da ne...? Farkına vardığımda nefes almayı bıraktım. Bu bir numaraydı. Lanet olsun.

Kilitler tıkırdadı, park yeri hâlâ insanlarla doluydu ve ben resmen günü bitirmiştim, onun kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken başımı salladım.

"Arkadaş edinmeye çalıştığım için başıma bunlar geliyor," diye homurdandım.

Emniyet kemerimi taktım, dudaklarında bir gülümseme beliren ve motoru çalıştıran Will'e ters ters baktım.

Çok zekiydi, değil mi? Otobüsten inmem için geçen otuz saniye içinde bunu onunla çözmüş olmalı.

Önümüzdeki boş alandan geçerek park yerinden çıktı ve müzik setinde "In Your Room" çalarken arabanın sesini açtı.

Yolda ilerleyerek köye doğru geri döndük ve çantamla flütüm yerde dururken ellerimi kucağımda birleştirdim.

Burası çok güzel kokuyordu. Deri koltuklar kalçalarımın arka tarafını serinletti ve o tümseklerden ve çukurlardan geçerken karnım biraz düştü.

Taksinin karanlığı bizi içine çekti, sakladı ve özel hissettirdi. Olmamamız gereken bir yerde yalnızmışız gibi.

Gizlice bir bakış atarak uzun parmaklarının direksiyonun T'si üzerinde gezinmesini izledim ve sonra yüzüne baktım, gözlerini önündeki yola diktiğini ve yüzünde alışılmadık derecede sert bir ifade olduğunu gördüm.

Göğsü inip kalkıyordu, sabit ve kontrollüydü ve Will Grayson III hakkında bildiğim bir şey varsa o da kontrol ondayken endişelenmeniz *gerektiğiydi.*

Dün gece havuzda olduğu gibi.

Ciddileştiğinde, beni etkiledi.

Tekrar kucağıma baktım, zor nefes alıyordum ve biraz hasta hissediyordum çünkü vücudum birçok farklı şeyle öfkeleniyordu.

Ben beğendim.

Sürünerek evime yaklaştık, tek kelime etmemişti ama umurumda değildi. Bu duyguyu olabildiğince uzun süre içime çektim. Onu yanımda hissetmek. Onunla ata binmek. Bacaklarımdaki tüyler diken dikendi, çünkü artık eteğin içinde kendimi güzel hissediyordum. Hoşuna gitmiş miydi?

Benim sokağıma döndü ve ben gömleğimin eteklerini tuttum, ileride evimi görüyordum ama onu bırakmak istemiyordum.

Yine de çok hızlı sürüyordu. Neden bu kadar hızlı sürüyordu? Bir saniye içinde durması gerekiyordu.

Ama evimin önünden geçtik, durmadık, hatta yavaşlamadık bile ve başımı kaldırıp arka camından evime baktım.

Hızını korudu, evim gelip geçerken yavaşlamadı ve tekrar kayboldu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi olsa da boğazımdaki yumruyu yuttum. "Beni eve götürmek zorundasın," dedim. "Geç kalamam."

Yumuşak bir sesten fazlasını çıkaramadım, çünkü gerçekten eve gitmek istemiyordum. Sadece gitmem gerektiğini biliyordum.

Sonunda bana doğru baktı. "Ne olmasından korkuyorsun? Bana hayır demekte iyisin, değil mi? Bir saat daha benimle kalabilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. Hayır dememi gerektirecek ne halt deneyecekti ki?

Gösterge panelindeki saate baktım. Sadece 9:19'du. Onda evde olduğum sürece Martin muhtemelen soru sormayacaktı. Muhtemelen.

Yine de otobüsün çoktan geldiğini bilirdi.

Will bizi mahalleden geçirdi ve Old Pointe Yolu'na çekerek Adventure Cove'a doğru ilerledi.

Gerildim. Neyin peşindeydi? Burası sekizde kapanıyordu ve dışarıda başka hiçbir şey yoktu.

Döndü ve lunaparkın otoparkına girdi, her yer gece için bomboştu. Kamyonu durdurdu, herhangi bir yere sığma zahmetine girmedi ama motoru çalışır durumda tuttu ve radyoyu kapattı.

Gözlerimin ıssız otoparkta, boş bilet gişelerinde ve giriş kapılarının ötesinde beliren karanlık araçlarda gezinmesine izin verdim. Otoparkın üzerinde tek bir tepe lambası parlıyordu.

Koltuğunda arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakarken göz ucuyla ona baktım, sessizliğin ağırlığı kalbimin teklemesine neden oldu.

"Dönme dolabı görüyor musun?" diye sordu sonunda.

Bakışlarını takip ettim, penceremden dışarı baktım ve sağ tarafta, lunaparkın kenarında dönme dolabı buldum.

"Orayı geçersen," dedi, "beş yüz metre kadar doğuya gidersen Cold Point'e varırsın."

Soğuk Nokta, Falcon's Well ile burası arasındaki kıyı şeridinin geri kalanından biraz daha fazla denize doğru çıkıntı yapan kayalıkların bir parçasıydı. Araya tema parkı girdiği için artık neredeyse erişilemez durumdaydı.

Tarihi göz önüne alındığında bunun iyi
bir nedeni var. "Bu hikâyeyi biliyor
musun?" diye sordu bana. "Cinayet-
intihar," diye mırıldandım.

Sessizdi ve sonra yumuşak bir şekilde "Belki" dediğini duydum.

Başını elinin üzerine yaslayıp önüne bakarken gözlerimi ona çevirdim.

"1954'te Edward McClanahan benim yaşımdaydı," dedi bana. "Son sınıf öğrencisi, basketbol yıldızı, biraz kötü bir çocuk, ama sadece önemli olduğu yerde..." Bana takılarak gülümsedi. "İnsanlara karşı iyiydi. İnsanlar için ortaya çıkardı, biliyor musun?" I yapmadı Biliyorum çok hakkında Edward McClanahan, diğer daha basketbol takımı her yıl onun mezarını ziyaret ederdi. Hiçbir zaman gerçekten önemsendi.

Ama ben sessiz kaldım.

"O sezonun en iyi sezonları olması gerekiyordu," dedi. "Takıma, koça, yıllarca süren antrenmanlara sahiptiler... Birbirlerinin hareketlerini, hatta düşüncelerini bile tahmin edebiliyorlardı." Gözlerime baktı. "Yıllarca birlikte oynamanın onları getirdiği nokta buydu. Onlar bir aileydi. Aileden de öte. Mükemmel bir ortak yaşam içindeydiler."

Atlılar gibi. Bazen onları izlerken diğer oyuncular yokmuş gibi gelirdi. Michael, Kai, Damon ve Will tek bir bedenin dört uzvu gibiydiler.

"Ve bu nadiren olur," diye devam etti. "Birbirlerine güveniyorlardı ve birbirleri için her şeyi yaparlardı ve tüm konferansa katılıyorlardı. Herkes o sezon olacaklar için heyecanlıydı. Maçlar, partiler, kutlamalar..."

Tüm bunların ne kadar doğru olduğunu merak ettim. Güzel bir tablo çizmişti ama biz işimize gelene inanırız, başka bir şeye değil. Geriye dönüp baktığımda her şey daha iyi görünüyordu.

Gülümsedi. "Elvis sahneye yeni çıkmıştı, herkes bir Chevy Bel Air istiyordu ve Crew-Cuts'un "Sh-Boom" şarkısı Amerika'da bir numaraydı." Yüzü biraz düştü ve devam etti, "Mezuniyet Gecesi, Falcon's Well'den bir kız - rakiplerimizden biri - lise dansımıza geldi. Yalnızdı ve dantel ve tülden pembe bir elbise giymişti. Dans pistinin üzerindeki pırıltılı ışıklar kız içeri girerken saçlarında ve çıplak omuzlarında parıldadı ve kimse gözlerini ondan alamadı. Oraya ait olmadığını bildiği için çok gergindi." Durakladı, başını çevirdi ve gözlerimi tuttu. "Kendini yılan çukurundaki bir fare gibi hissediyordu. Kusacakmış gibi karnını tutup duruyordu. Ama çok güzeldi. Çok güzeldi. Gözlerini ondan alamıyordu."

McClanahan.

Dönme dolabın yanından geçip Cold Point'e doğru baktım ve onu kafamda canlandırdım. Genç erkekler takım elbise giyerken, ellili yıllardaki elbiseler gibi kabaran straplez pembe elbisesi.

"Sorun çıkarmaya geldiğini söylüyorlar," dedi yumuşak, alçak sesi kulağıma süzülerek. "Rakip takım onu nifak tohumları ekmesi için göndermiş. Bütün takımımıza sataştığını söylüyorlar. Ertesi gün mağduru oynayabilmek için o gece onlara bir şeyler yaptırmaya çalışmış."

Bunu bana neden anlatıyordu?

"Cesedi nerede bulacaklarını nasıl bildiklerini ya da çığlık atıp atmadığını kimse bilmiyor ama saatler sonra sabah sisinin içinde, aşağıdaki sarp kayalıklarda parçalanmış halde bulundu," dedi, "pembe elbisesi kırmızıya boyanmıştı ve ölü gözleri yukarıdaki uçuruma bakarken dalgalar saçlarını taşlara yapıştırıyordu. Gördüğü son şey onu iten kişiydi."

Dudaklarımı yalamaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu.

"Tüm bu medya incelemesi ve soruşturma yüzünden takımın sezonu kapatmak zorunda kalacağını söylüyorlar." Uzun bir nefes aldı ve verdi. "Varlıklı ailelerden gelmeyen tüm çocukların bu yüzden atletizm bursu umutlarından vazgeçmek zorunda kalacaklarını söylüyorlar. Üniversiteye gidemeyeceklermiş." Durakladı. "Koçun kovulması ve ailesini taşıması gerekeceğini söylüyorlar, böyle bir skandaldan sonra başka bir iş bulma olasılığı yüksek değil."

Bütün bunları bilmiyordum. O devam ederken dinledim.

"Tek bildiğim," diye içini çekti, "bir hafta sonra Edward McClanahan ailesinin mutfak masasına bir itiraf bıraktı ve sonra onu uçurumdan aşağı takip etti. İtirafın son satırında 'Ne istiyorsak onu istiyoruz' yazıyordu."

Ter gözeneklerimi soğuturken gözlerimi ona çevirdim.

Ne istiyorsak onu istiyoruz.

"McClanahan'ın sezon devam etsin diye kendini feda ettiğini söylüyorlar." Suçu üstlenmiş gibi mi? O yapmadı mı?

"Zaten öyle diyorlar," diye düşündü, gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ama fısıltılar başka bir şeyden bahsediyor."

Midemde bir çarpıntı oldu ve devam etmesini beklerken zorlukla nefes aldım.

"En iyi iki arkadaşı arasında kaldığını söylüyorlar - ona aşık olan McClanahan ve erkek arkadaşı A.P.. McClanahan gibi zengin değildi ama zekiydi. Ve hırslıydı. Hafife alınacak biri değildi."

İlgim daha da arttı. Bir gizem. Gizemleri
severim.

"Hamile olduğunu söylüyorlar," dedi bana. "Atladığını söylüyorlar." Sonra tekrar bana baktı. "Edward'ın... yapmadığını söylüyorlar."

Atlamadı mı? Yani söylentilere göre Edward itilmiş mi?

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Mutfak masasının üzerindeki notun bir itiraf olduğunu söylüyorlar, ama onun değil."

Bir nefes daha aldı ve tekrar ön camdan dışarı baktı. Herkes Edward'a saygı duyuyordu çünkü onun takımın sezonunu kurtarmak için düşüşü göze aldığını düşünüyorlardı. Bazı çocukların üniversite burslarını ve bir koçun işini kurtarmıştı.

Her zaman bunun aptalca olduğunu düşünmüşümdür. Edward'ın hayatın karşısına çıkarabileceği her şeyi anlamadığı açıktı. Hayatta kalmak için bir skandaldan çok daha önemli şeyleri vardı.

Ama Will'in anlatış şeklini sevdim. Sanki hiçbir şey göründüğü gibi değildi ve ortaya çıkarılmayı bekleyen bir hikaye vardı.

Ne de olsa kimse on yıllar önce Point'te neler olduğunu gerçekten bilmiyordu.

"Burayı seviyorum," diye neredeyse fısıldadı. "Gizemi seviyorum. Bazen o gece ne olduğunu öğrenmek için can atıyorum, bazen de hiç öğrenmemeyi umuyorum, çünkü böylesi daha ilginç. Gerçek her zaman hayal kırıklığına uğratır." Bana döndü. "Sanırım bu yüzden günün bu saatini hep daha çok sevmişimdir. İnsanlar karanlıkta saklanır. Susuzluklarını karanlıkta giderirler. Sırlarını karanlıkta inşa ederler. Burada başka hiçbir yerde olmadığımız kadar kendimiziz. Ben kendim olabiliyorum..." yutkundu, bana bakıyordu, "gece çökerken."

Koyu yeşil gözlerine baktım, tüm yüzü kamyonun kabininde gölgelenmişti ve istedim ki...

Dudaklarımdaki her sinir uğulduyor, aramızdaki ağırlığı, onun ve benim etrafımda bağlanmış bir ipin her bir ucu gibi hissediyor ve kısalmaya devam ediyordu.

Ben istiyorum.

"Ne istiyorsak onu istiyoruz," diye fısıldadı.

Gözlerimi kucağıma indirdim, ellerimi yumruk yaptım.

Ve sonra sesi tekrar geldi, zar zor duyuluyordu, "Buraya gel," dedi.

Kalbim karnımın içine düştü ve onu ellerimde hissedebiliyordum. Ona baktım, direksiyonu yumruğunun altında ezdiğini ve sertçe nefes aldığını gördüm

"Buraya gel," dedi tekrar.

Dalgınca başımı salladım.

"Neden?" "Çünkü ben senin erkeğinim."

Kalbim bu aptalca sözlerin sıcaklığıyla çatladı ve parçalandı. O da kimdi, ha? Sırf hoşuna gitti diye birinin kendisine ait olduğuna karar veremezdi.

Ve ben sadece buydum. Geçici bir heves. Beni dinlemedi ve hayır cevabını kabul etmedi.

Bunun olmasına izin verseydim -beni sevmesine, korumasına ve tüm o saçmalıklarına izin verseydim- bir istismarı diğeriyle takas etmiş olurdum.

Beni kullanırdı, terk ederdi ve ben daha kötü olurdum. Paramparça olurdum.

"Beni eve götür," diye talep ettim.

Gözlerini kırpıştırdı ama başka bir hareket yapmadı.

Kapımın kilidini açtım, kolu çektim ve kapımı iterek açtım, dışarı fırladım.

Ben olsam yürürdüm. *Siktir git.*

Kapıyı çarparak açtığımda diğer taraftan onun da açıldığını duydum ve daha bagaj kapağına varmadan arabanın etrafından dolanıp beni durdurdu.

"Benden neden korkuyorsun?" diye bağırdı, beni destekleyerek. "Neden bana bu hikayeyi anlattın?" Ben de karşılık verdim.

"Sence neden?"

"Zaten bildiğim bir şeyi tekrar kanıtlamak için mi?" Bağırdım. "Thunder Bay çocuklarının yaptıkları her zaman yanlarına kâr kalıyor."

Ben durdum, o da durdu. "Sence Edward McClanahan'ın yaptığı yanına kâr mı kaldı?" diye karşılık verdi.

Edward McClanahan umurumda bile değildi! *Ben sadece... Ben sadece... Ben sadece eve gitmek istedim!*

"Sana söyledim, çünkü burayı seviyorum," diye yanıtladı sonunda. "Burada benimle olmanı istedim, çünkü..." Kelimeleri aradı, eli saçına gitti ve onu kavradı. "Çünkü biz istediğimizi istiyoruz, Em! Tanrım!"

"Beni eve götür."

Gözleri alev alev yanarak içeri girdi. "Hayır."

Bir kez kıkırdadım, dehşete düşmüştüm. Şaka mı yapıyordu?

"Böyle bir şey olmayacak," diye tükürerek yüzüne karşılık verdim. "Yarın okul koridorlarında herkesin önünde seninle uğraşan ben olmayacağım. Ben senin sakladığın kirli bir şeyim!"

"Kendi adına konuş," diye hırladı. "Bence benden utanan sensin. Beni istediğin için. Bunu istediğin için."

Güldüm. "Peki bunu sana kim söyledi? Son on beş seferdir senden uzaklaşmamın bir 'işaret' olduğunu tavsiye eden gizli tecavüzcüler topluluğun mu?" Ellerimi havaya kaldırıp tırnak işareti yaptım.

Hırladı ve bana doğru ilerledi, ama sonra geri çekildi ve arkasını döndü. Ellerini tekrar saçlarında gezdirdi ve sertçe nefes aldığını, boynundaki damarın şiştiğini görebiliyordum.

"Sana dokunmaktan asla vazgeçmezdim," dedi, sesi neredeyse yorgun çıkıyordu. "Ve *sadece* sana dokunurdum."

Dönüp bana baktı ve o kadar güzeldi ki ona inanmak istedim.

Yağmur damlaları yeniden düşmeye başladı, gökyüzünde şimşekler çaktı, ardından gök gürültüsü tepemizde çatırdadı.

Okuldaki tüm erkekler arasında en büyük tehdit Will'di. Yakışıklı olduğu için ya da benimle ilgilenen tek kişi olduğu için değil, çünkü...

Asla pes etmezdi. İçten içe bunu seviyordum, çünkü herkes için bir çaba olacaktım ve o kolay kolay vazgeçmezdi.

Şu anda beni almasını istiyordum.

Ama bunun yerine kamyonun etrafında döndüm ve sürücü tarafına tırmanıp hemen kapıları kilitledim. Eğer beni eve o bırakmayacaksa, ben kendim bırakacaktım.

Yağmur camına vuruyordu ve ben de benim meydan okumam karşısında gözlerinde bir parıltıyla dönüp orada durmasını izledim.

Beni durdurmaya çalışmasını bekledim ama yapmadı.

Kamyoneti vitese takıp gaza bastım ve hızla uzaklaştım, lastikler kaldırımda gıcırdarken hızlı bir U dönüşü yaptım.

Yanından hızla geçip otoparktan çıktım, dikiz aynama son bir kez bile bakmadım.

Karanlık yola döndüm ve gaz pedalına bastım, Thunder Bay'e geri dönmek için hızlandım ve direksiyonu lanet boynu gibi kavradım.

Kim olduğunu sanıyordu? Her kız onun ilgisi için yuvarlanıp şanslı yıldızlarına teşekkür mü ediyordu? Kendine güveni oradan mı geliyordu?

Sadece eve gitmek istedim. Çalışmak. Mezun olmak. Ve bu şehri terk etmek. Başka bir şey istemiyordum!

"Ugh!" Homurdandım, radyoyu açtım ve koltuğumda yükseldim çünkü lanet pedallara zar zor ulaşabiliyordum ve bu aptal kamyonetin koltuğunu nasıl ayarlayacağımı anlamaya çalışmak için çok karanlıktı.

Tanrım, nereden çıktı bu? "Hey, bebeğim. Ben -saç çevirme ve sörfçü çocuk tonu- Will Grayson. Bir araya gelip çiftleşelim mi? Hawaii'de balayı yapabiliriz. Pasaportuna damga vurur ve tüm hayallerini gerçekleştiririm."

Tabii ki pasaportlarımıza ihtiyacımız olmayacaktı, çünkü Hawaii hala kendi ülkemizdeydi!

Yağmur daha da şiddetlenip önümdeki yolu bulanıklaştırırken nefesimi tutarak homurdandım.

Silecekleri açtım, beynim biraz sakinleşti. Tamam,

tamam. O *kadar da* aptal değildi.

O kadar da aptal değildi. Hawaii'nin Amerika'da olduğunu

bilirdi. Ve o 'gibi' ve 'tamamen' demedi.

İç çekerek gözlerimi kapattım. *Ve nazik*

olabiliyordu. Ve tatlı.

Bir an tereddüt ettim, boş otoyolda yavaşlamadan ve bir U dönüşü daha yaparak ona geri dönmeden önce yağmurun gerçekten yağmasını izledim.

Bitkin düşecek kadar ısrarcıydı ama... Bu halde eve gitmesine izin veremezdim. Bunu ona yapamazdım.

Hızla Cove'a geri döndüm, tekrar otoparka girdim ve onu bir park kütüğünün üzerinde, kaputu yukarıda ve ayak bileklerini çaprazlamış bir şekilde gördüm.

Yanına yanaştım, camı indirdim.

Kirpiklerini yağmura karşı kırpıştırarak bana baktı.

"Senden gerçekten hoşlanmıyorum," dedim yüksek sesle ve anlaşılır olsun diye.

Gülümsedi ve kendini yukarı itti, kamyonun yanına geldi ve basamağa tırmanarak bana baktı.

"Benden hoşlanmaman hoşuma gidiyor," diye alay etti.

Kapüşonunu çıkardı ve yağmur damlalarının yüzünden aşağı süzülüşünü izledim.

"Yani ben bir meydan okuma mıyım?" diye sordum. "Bütün bunlar gerçekten bununla mı ilgili?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sen sadece bende..."

"Daha iyi mi?" Bu klişe ifade karşısında gözlerimi

devirdim.

Ama bir an durakladı. "Daha fazlası," dedi sonunda. "Kimse benden daha fazlasını beklemiyor."

Ona baktım, buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

Onun yerine elindeki telefona baktım. "Biri seni almaya mı geliyor?"

"Hayır." Telefonu cebine soktu. "Çalınan arabamı bildirmek için kardeşini aramaya hazırlanıyordum."

Gözlerimi açtım ve neredeyse çığlık atacaktım ama ağzımı kapatıp dişlerimi sıktım.

Orospu çocuğu.

"Kenara kay," dedi.

Ofladım ve konsolun üzerinden sürünerek koltuğuma geçtim, o da kapıyı açtı ve içeri girdi.

- - -

"Pazartesi sabahı seni okuldan alabilir miyim?" diye sordu sokağıma dönerken.

Emniyet kemerimi çözdüm. "Hayır."

"Sadece kibarlık olsun diye sordum," dedi sert bir ses tonuyla. "Seni ben alacağım. Yürümenden hoşlanmıyorum."

"Lütfen..." Başımı salladım, yalvarmaya hazırdım. "Lütfen yapma."

Evime yaklaştık ve çantamı ve flütümü yerden aldım. "Burada dur," dedim ona.

"Kardeşinden korkmuyorum, Em."

"Lütfen beni burada bırak," diye ısırdım. "Kamyonu durdur Will. Lütfen." "Tamam." Hızla kaldırıma yanaştı ve Bayan Costa'nın arabasının arkasına geçti.

Buick.

Kapıyı açtım ama elimi tuttu. Omzumun üzerinden ona baktım.

"Hemen burada olacağım," dedi. "Saat yedide."

Bir an ona baktım, tekrar hayır demenin bir işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum, ama sadece eşyalarımı aldım ve taksiden aşağı atladım.

Kapıyı kapatmadan önce bir kez daha göz göze geldim ve sonra kaldırımdan aşağıya doğru koşarak yürüdüm. Bizi görmüş olabilecek birileri var mı diye etrafa bakındım ama neyse ki geç olmuştu ve sokak sessizdi.

Merdivenleri tırmandım ve kapının kolunu çevirdim, kalbim biraz çarptı çünkü bu Martin'in hâlâ uyanık olduğu anlamına geliyordu.

İçeri girdim ve Will'in kamyonetinin evimin önünden hızla geçip gittiğini duydum. Kapıyı kapatıp kilitledim, dudaklarım gülümsemeyle seğiriyordu.

Aslında gitmek için ben içeri girene kadar bekledi.

Mutfakta bulaşıklar tıngırdadı ve çantalarımı yere bırakıp müzikle yüzleşmek için içeri girdim. Ne kadar geç kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve cevapsız çağrılar için telefonumu kontrol etmemiştim.

Ellerim ceketimin cebinde, karanlık mutfağın hemen içinde durdum.

Martin lavabonun başında durmuş, bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmeden önce yıkıyordu. Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

"Akşam yemeği orada." Masanın üzerindeki tabağı işaret etti.

Ama onun yerine koşarak yanına gittim ve tabağı elinden aldım. "Yapabilirim. Bütün gün çalıştın."

Benim devralmama izin verdi, bir havlu kaptı ve uzaklaşırken ellerini kuruladı. Bulaşık fırçasını aldım ve bu sabahki kahvaltımızın kabuklarını temizledim.

"Biliyorsun," dedi. "Komik bir şey. Saat 10'a kadar eve gelmeyince telefonunu takip ettim."

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederek duraksadım.

Telefonumu takip edebilir miydi?

Bunu ne zamandır yapıyordu?

"Bana Cove'da olduğunu söyledi." Uzaklaştı ve tezgâha yaslandı, gözleri bendeydi. "Komik olan şu ki, Cove bu akşam sekizde kapanıyordu ve oraya gittiğimde tek gördüğüm otoparkta Will Grayson'ın kamyonetiydi."

Tabağın üzerinde daireler çizdim, ellerim titremesin diye sertçe bastırdım. "Eğitimini destekliyorum Emory," dedi bana, "ders dışı etkinliklerini ve projelerini, çünkü bir şeyler yapmanı istiyorum. ve biliyorum ki bunların hepsi üniversite özgeçmişinizde iyi görünüyor."

Tabağı bulaşık makinesine koydum ve bakışlarından kaçınarak başka bir tabak aldım.

Keşke hâlâ Will'in kamyonetinde olsaydım.

"Ve sen oyun oynarken, ben çalışıyorum ya da buradayım." Yaklaştı. "Hiçbir kadın beni bu evde seninle birlikte istemiyor. Kimse beni istemiyor çünkü ona asla Thunder Bay hayatını verememem, çünkü Grand-Mère'in hemşiresi ve senin için para ödüyorum."

Yanımda durdu ve bulaşığı yıkarken titrememe engel olamadım.

"Sen de oyundan çıktın," dedi ve beni kafamdan itti. Yana doğru tökezledim. "Martin..."

"Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsun." Parmaklarının uçlarını kafatasıma sokup tekrar itti ve neredeyse fırçayı düşürüyordum. "Bu kadar zor mu? Sadece sana söylediklerimi yapmak mı?"

Aptalmışım gibi yine kafama vurdu, ben de tabağı ve fırçayı lavaboya düşürerek yana düştüm. Tokadı bekledim ama bileğimden tutup beni masaya çekti.

Beni koltuğa iterek spagettiden bir avuç aldı ve ağzıma tıktı.

Gözyaşlarım boğazımı şişirdi ve gözlerimi sıkarak kendimi tuttum.

"Sanki yeterince sorunumuz yokmuş gibi, gidip onların küçük fahişelerinden biri olarak ün kazanıyorsun," dedi, ağzıma bir avuç daha tıkıştırarak. "Onlardan biri olacağını düşünüyorsun. Kendini daha iyi sanıyorsun ve onlar da seninle bir oyuncak gibi oynayabildikleri için kendilerini daha iyi sanıyorlar!"

Ağzıma avuç avuç doldururken spagetti yüzüme uçtu, gözlüklerimi kirletti, erişteler boğazıma öyle bir bastırdı ki nefes alamadım.

Sessiz gözyaşları gözlerimden aşağı aktı. Tükürmeye çalışarak başımı başka yöne çevirdim ama yüzümü tuttu ve çenemi sıkarak beni tekrar açtı.

Nefes nefese kaldığımda ağlamamı durduramıyordum. Nefes alamıyordum ve masanın kenarlarını kavradım, dişlerim ağzımın içini kesiyordu.

Çardağımı düşünmeye çalıştım. Will inşa etmeme yardım etseydi. Bir gün ne kadar güzel olabilirdi.

Will ve çardak... Will ve çardak...

Yüzümdeki esinti ılıktı ve ağaçlardaki yapraklar yaz gibi kokuyordu.

Ama Martin bağırdıkça ve ben öğürdükçe, spagetti beni boğdukça, tek bir tutarlı düşünce bile üretemedim.

Düşünemiyordum. Will'in neye benzediğini hatırlayamıyordum. Çardağımın neye benzediğini.

Bir çardağım yoktu. Will Grayson yoktu. Bundan başka bir şey yoktu.

Bundan başka bir şey yoktu.

Chapter 11

Emory

Mevcut

Havluyu etrafıma sararak camın ardından hissettiğim bakışları görmezden geldim ve Micah'nın getirdiği giysileri alarak -umarım- banyonun mahremiyetine götürdüm. Elbette orada iki yönlü bir ayna da olabilirdi.

Sırılsıklam olmuş boxer'ımı ve üstümü çıkardım, saçlarımı havluyla elimden geldiğince kuruttum, lavabo tezgahında bulduğum fırçayla taradım ve dün gece yıkayıp duş kapısına kuruması için astığım temiz iç çamaşırlarımı, onların üzerine birinin temiz boxer'ını ve düğmeli beyaz Oxford'unu çekerek giyindim.

Şortu üzerime oturtmak için kıvırdım ve gömleğin kollarını kıvırarak düğmelerini ilikledim. Tahmin etmem gerekirse, en küçükleri o olduğu için bu giysilerin Rory'ye ait olduğunu söyleyebilirdim.

Yine de her iki kıyafetle de yüzdüm.

Yatak odasına geri dönerek bıçağımı kınına soktum ve göğüs cebime yerleştirdim. Bıçağı nasıl bulduğum hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Beni buraya her kim getirdiyse kendimi savunabilmemi istemiş olabilirdi ama eğer zarar görmemi istemiyorlarsa neden beni buraya bırakmışlardı ki?

Çok fazla sorum vardı.

Başımı çevirdiğimde, belli belirsiz fark ettiğim ama incelemediğim antika spor malzemeleri duvarını gördüm. Duvarda bir sürü silah vardı. Kriket sopaları, kürek takımlarından kalma eski bıçaklar ve...

Oraya doğru yürüdüm ve eski balık kancalarından oluşan gölge kutusunu aldım. Ters çevirerek arkasını çıkardım ve duvara dayalı masanın üzerine koydum, dört kancayı seçtim ve Aydın'ın bandajları bıraktığı şifonyere götürdüm.

Her bir kancayı gazlı bezin içinden geçirerek bandajı eklemlerimin etrafına sardım, kancaların uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırarak yerlerine oturttum, keskin, kavisli uçları ise pençe gibi uzandı.

Gülümsememi bastırdım, gazlı bezi bir eldiven gibi elimin etrafına sardım, rulonun geri kalanından ayırdım ve gevşekliği avucumun üzerindeki bandajın içine soktum.

Yumruğumu sıkarak saldırdım ve pençelerin havayı kestiğini duydum. Her zaman taşımak zorunda olmadığım bir silah istiyordum. Freddy Krueger eldiveniydi.

Islak kafam, silahlarım ve gözlüklerimle, gözlerimi her yöne dikerek odadan çıktım.

Gizli kapıyı geçip sahanlıkta yürümeye devam ettim ve dün geldiğimde Taylor'ın çıktığını gördüğüm koridorda sessizce ilerledim.

Dün geceden beri üstümde ya da duvarlarda başka bir hareket duymamıştım. Belki de yaratıklardır.

Birkaç odanın önünden geçtim -yatak odası ve çocuk odası- ve sonra bir ofisin önünden geçerek kapalı bir kapıya geldim, düşünürken sessizce kapı koluna uzandım.

Hangi odanın ne olduğunu, hangisinin penceresi olduğunu ve kimin nereye yerleştiğini bilmek istiyordum ama dikkat çekmek de istemiyordum.

Canı cehenneme.

Bilmem gerekiyordu.

Yavaşça kolu çevirdim, ama sonra kapının diğer tarafından homurtular duydum ve durdum, dinlemek için başımı eğdim.

Bir homurtu daha ve ardından boğuk fısıltılarla birlikte bir inilti duydum ve bir adım geri çekilerek kolu bıraktım.

Bu şüphesiz Micah ve Rory'nin odasıydı. Not
edildi.

İkinci katta dolaştım, çarşafları dağılmış, yerde giysileri olan karanlık bir yatak odası ve birkaç oda daha buldum.

dün temizlik ekibi tarafından yapılmış.

Büyük bir yatak, süslü ahşap bir başlık ve ayakucu ve köşede büyük bir minderli sandalye bulunan bir odaya girdim. Diğer odaların çoğunun aksine bu oda beyaz ya da siyah değildi. Toprak tonları ve dekoratif lambalar odayı süslüyordu ve anında kendimi rahat ve sıcak hissettim.

Eğer çoktan alınmadıysa, bu gece hâlâ burada olursam benim olacaktı. Kilit olup olmadığını kontrol ettim ama Aydın'ın odasında olduğu gibi yoktu ve burada da bir ayna vardı.

Kapıyı bir sandalyeyle sabitleyebilir ve camın üzerine bir çarşaf asabilirim. Ne olur ne olmaz.

Pencereye doğru yürüdüm, perdelerin arasından baktım, aşağıdaki yıkık dökük avluyu, çimenleri kaplayan ölü yaprakları, devrilmiş bir ağacın kalıntılarını ve yolun ortasında birkaç santim yağmur suyu biriktiren ama artık kahverengiye dönmüş bir çeşmeyi gördüm.

Evin içine kıyasla burası dağınıktı. Modası geçmiş dekorlar, yırtık perdeler ve soyulmuş duvar kâğıtları olabilirdi ama burası temizdi.

Şimdilik.

Odadan çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım, ikinci katın geri kalanında dolaştım, her kapıyı, her dolabı açtım ve araziyi tanımak için her pencereden dışarı baktım.

Birinci katın geri kalanını keşfetmek için merdivenlere yöneldim ama üstümde bir döşeme tahtası gıcırdadı ve durup tavana baktım.

Ayak sesleri solumdan sağıma doğru ilerledi, ahşap zemin yukarıda her kim varsa onun ağırlığı altında inliyordu ve boğazımdaki yumruyu yutarak arkamı döndüm.

Sesi takip ettim, tavan arasında bir giriş var mı diye tavanı kontrol ettim, belki Will oradadır diye düşündüm. Bulduğum dağınık odanın ya onun ya da Taylor'ın odası olduğunu tahmin ettim, ama bu hâlâ hesaplanmamış bir yatak odası olduğu anlamına geliyordu.

Ama tavan arasına ya da üçüncü kata açılan bir giriş bulamadım.

Hmm. Gizli odaları bulmakta oldukça iyiydim. Thunder Bay'de hala bir tane vardı, şimdi düşündüm de.

Aşağı inip alt katın her köşesini kontrol ettim, Taylor'ı yine spor salonunda gördüm ama o beni görmeden oradan uzaklaştım.

Havuzun yüzeyinden yuvarlanıp pencereleri ve cam tavanı buğulandıran sıcakta, natoryuma girerken suya baktım ve dalmak için can attım. Yalnızdım ve yüzmeyeli uzun zaman olmuştu ama buraya oyun oynamaya gelmemiştim.

Havuzun diğer tarafının yaklaşık on beş metre ötesinde yarım bir duvar gördüm ve incelemek için oraya yöneldim. Muhtemelen bir çeşit soyunma alanı ya da onun gibi bir şeydi.

Yaklaştıkça suyun aktığını duydum ama duvarı geçene kadar duş olduğunu fark etmedim.

Will'i çırılçıplak, ıslak, bükülmüş görünce durdum

ve... Midem bulandı.

Ve sert.

Hızla geri çekildim ve duvarın arkasına atladım.

Kahretsin.

Havuz duşları.

Ne oluyor be? Aydın dün herkesin gözü önünde çıplaktı. Will bugün göz önünde çıplaktı.

Zor nefes aldım ama onu en son gördüğüm zamanı hatırlayarak hareket etmedim. O zamanlar zindeydi, vücudunda iz yoktu, ama kendimi durduramadan köşeden tekrar baktım, yıllar sonra şimdi onu görüyordum.

Dış görünüşü de değişmişti. Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim, sabun teninden aşağı dökülüyordu ve küçük baloncuklar karnını ve kollarını süslüyordu.

Başını arkaya yatırıp sıcak suyu saçlarına sürerken, altın sarısı ıslak teninden buharlar yükselirken boynumdaki sıcaklık artarak ona baktım. Dövmeler her iki kolunu da kaplıyor, göğsüne ve sırtına yayılıyor, köprücük kemiğini ve ellerini kaplıyordu ama her şeyi çözebilecek kadar iyi göremiyordum.

Sağ elinin arkasındaki basketbol numarasını, sol kolundaki Şeytanın Gecesi maskesini Thunder Bay, mezarlık, dönme dolap ve Aziz Killian'ın kolayca görülebildiği fonda seçebildim. Diğer omzunda ve kolunda bir kafatasını çevreleyen yapraklardan oluşan bir sarmaşık vardı, alnında ne yazdığını anlayamadığım kelimeler yazılıydı ve vücudunun geri kalanı irili ufaklı resimlerle ve kelimelerle kaplıydı, hatta bazıları köprücük kemiğinin etrafına bir kolye gibi sarılmıştı.

Her şeyi görmek istedim. Ona dokunmak istedim.

Tıraş olmuştu ve onu son gördüğümden beri vücudundaki her kas iki katına çıkmıştı.

Gözlerimi indirdim ve bacaklarının arasında neredeyse dimdik, uzun ve kalın duran diğer sert kasa bakarak donakaldım.

Ciğerlerim boşaldı ve arkasını döndü, su yüzünden aşağı akarken eliyle duvara yaslandı ve sikini tutarak yavaş ve sıkı bir şekilde okşadı.

Destek için duvara tutundum, ağzımın içini çiğnerken bacaklarımın arasında ısı birikiyordu.

Sertleşmiş aletine baktım ve aklımın çok da uzak olmayan bir köşesinde onun ne düşündüğünü merak ettim.

Ben

mi?

Yoksa

o mu?

Bir fısıltı saçlarıma çarptı. "Onu istiyor musun?"

Nefesimi içime çektim ve pençelerimle yumruğumu savurarak etrafımda döndüm.

Aydın geri sıçradı, göğsünde onu kancalarla yakaladığım yerde kırmızı şeritler açıldı.

Önce aşağıya, sonra yukarıya baktı ve uzanıp bir eliyle boğazımdan, diğer elindeki eldivenle de bileğimden yakaladı.

İnledim.

Beni duvara, diğer taraftaki duşlara çarparak vücudunu benimkine bastırdı ve bana sertçe baktı.

"Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin," dedim ona.

"Canını yakmıyorum," diye mırıldandı duş arkamdan akarken. "Seni korkutuyorum."

Bileğimi yanımızdaki duvara bastırdı ve eldivenimi inceleyerek bana baktı.

Sırıttı. "Zekice."

Gözlerimin içine bakarak dudaklarımın arasından nefes aldı ve ter karnımı ve sırtımı kapladı. Havaya ihtiyacım vardı.

"İkinizin arasında ne oldu?" diye sordu. "Burada olmanız tesadüf değil, biliyor musun?"

Onu inceledim. *Evet, bunu biliyordum*. Will'le bir ilgisi vardı. "Yani sence beni buraya kim bıraktıysa Will'e bir hediye mi veriyor?"

"Belki de." Boynumdaki tutuşunu hafifletti. "Yine de seninle kesinlikle dost değiller."

Beni döndürerek duvarın kenarına itti, ikimiz de eğilip Will'i izliyorduk.

"Seni koruyacağını düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. Will sikini yumrukladı, duvara yaslandı, gözleri kapalıydı ve zor nefes alıyordu.

"Yapmak zorunda mı?" Gözlerim yine vücudunda gezinirken sordum. "Bunu neden izliyoruz?"

"Bunu izliyorsun," diye açıkladı. "Ben de seni izliyorum."

"Neden?"

Cevap vermedi ve ben de başımı çevirip ona baktım. Kehribar rengi gözleri Will'i izliyordu ve kaşları sıkıntıyla çatılmıştı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı sonunda. "Belki de yalnız olmadığın zamanların nasıl hissettirdiğini hatırlamak için. Kendini kollayan tek kişi olmadığın zamanları." Bana baktı. "Belki geride bıraktıklarımızı hatırlamak için. Ve neyi yapmadığımızı hatırlamak için."

Neden bahsediyordu?

"Will ve ben hemen hemen aynı yaştayız," dedi, "ama sanırım lisedeyken çok farklıydık. O daha konuşkandı, değil mi?" Bana gülümsedi. "Sessiz olan bendim."

Şimdi tam tersi olmuş gibi görünüyordu.

"Her zaman böyle değildim," dedi bana. "Sefil biriydim. Bir metrelik zayıflık, korku ve korkaklık." Konuşurken yine Will'e baktı. "'Doktor olacaksın,' dediler. 'Bu konuda çalışacaksın. Orada çalışacaksın. Tatillerde buraya gel. Boş zamanlarını bunu yaparak geçir. Onunla evlen. Üç çocuğun olsun. Balayında Londra, Paris ve Roma'yı gezdikten sonra şuradaki evde yaşa."

Onu kendini tarif ettiği gibi hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Onu uysal hayal edemiyordum.

"Ta ki bir gece, kitaplarımın arasına gömülmüşken onu görene kadar," diye devam etti Aydın.

Dinledim ama Aydın kulağıma konuşurken bakışlarımı tekrar Will'e çevirdim. "Sorun vücudu ya da yüzü değildi," dedi bana. "Her şeyin nasıl

onunla zahmetsizdi. Her hareketi. Her bakış."

Will dişlerinin arasından havayı emdi, vuruşları daha sert ve hızlıydı ve kolundaki kaslar gergindi.

"Sevmeyi severdi," dedi Aydın. "Dokunmayı, hissetmeyi ve her nefesini birine sarıp sarmalamayı severdi, çünkü o bir sanatçıydı."

Her şey ısındı ve onu nasıl tarif ettiğini kıskandım. O her kimse.

Will benim hakkımda ne derdi?

"Bu onun işi değildi," dedi Aydın, "ama bu onun çağrısıydı."

Durakladı ve sonra sanki sesli düşünüyormuş gibi sesini alçalttı. "Bu onun işi *değildi,*" dedi tekrar. "O zaman."

Will gibiydi. Sevmeyi severdi. Mutlu olmayı severdi.

Bir keresinde beni mutlu etmek istemişti.

"Hayatım boyunca daha fazlasını istememiştim," diye devam etti Aydın, "ve ona sahip olmak için kendi ellerini seve seve kesebilecek bir cerrah olmak için çalışıyordum."

Will gözlerini sımsıkı yumdu, ben de bakışlarımı tekrar sikine diktim, nefes alışım neredeyse onun vuruşlarıyla eşzamanlıydı. Ne düşünüyordu acaba?

"Belki de suçlu benim," dedi Aydın bana. "Sonunda benim olması gereken şeyi talep etmedim çünkü yirmi iki yaşında hiçbir şey bilmeyen boktan bir çocuktum." Sesini alçaltarak devam etti. "Ama daha sonra nihayet ayağa kalkıp ona sahip çıkabildiğimde, onun yerine yüzüne tükürdüm, çünkü başkalarının etrafında dolandığı her zahmetsiz nefes kalbime bir çivi daha çaktı ve ona bakamadım."

Çenem titredi ve neden olduğundan emin değildim. O özel biri değildi. Hepimiz kayıplar yaşadık.

Ama bir şey oldukça açıktı. Burada olmasının sebebi oydu. Tıpkı Will'in bu onuru bana yükleyebileceği gibi.

İkisinin de başına bir kadın gelmiş.

"Ona bakamadım, tıpkı onun sana bakamadığı gibi," dedi Aydın.

Midem bulandı ve beni bırakıp geri çekildi.

Döndüm ve ona baktım.

"Sadece merak ediyorum..." Aydın dedi ki. "Eğer buradan kaçmaya karar verirse, seni de götürmek ister mi?"

Dönüp gitti, beni orada bıraktı ve hayatımda hiç olmadığım kadar yalnız hissettim.

Will beni terk edecekti ve bunda da haklı olacaktı.

- - -

Havuzun yanında ne kadar süre durduğumu bilmiyorum, Aydın'ın sözleri odadan çıktıktan sonra bile havada asılı kaldı.

Will kaçmayı mı planlıyordu? O burada olmasaydı bana ne olurdu? Ya da eve gönderilirse?

Benim için savaşır mıydı?

Onu bir kez terk etmiştim. Tutuklanıp hapse gönderilmesine izin vermiştim ve onun kafasında hiç umurumda olmamıştı. Belki ben de aynısını hak ediyordum.

Havuzun kenarına kadar yürüdüm, basamakları inerek suya girdim ve tüm vücudumu yüzeyin altına batırarak suya atladım.

Su beni tuttu, sıcak ve ağırlıksızdı ve sırtüstü yüzerek tekrar yüzeye çıktım.

Tuzlu su dudağımdaki kesiği yaktı ama acı beni öfke ve hatıralarla doldurdu ve bunun olacağını biliyordum. Her zaman biliyordum.

Hapisten çıktıktan sonra geleceğini düşünmüştüm ama yıllar geçtikçe gelmedi. Rahatlamıştım.

Ona söylediğim gibi beni yalnız bıraksaydı ikimiz de nerede olurduk? için mi?

Ayağa kalktım, şortum ve tişörtüm havuzun kenarına doğru yürürken beni ikinci bir deri gibi sardı ve gözlerim yaşardı.

Eskiden Thunder Bay'den ayrılıp hayatımı kendim için yaşarsam, sevdiğim şeyleri yaparsam ve hayatıma sadece istediğim insanları davet edersem, bir gün her şeyin mükemmel olacağını düşünürdüm.

Ama sahip olduğum her şeyden nefret ettim ve hiçbir şeyi vazgeçtiklerim kadar sevmedim, hepsi yedi yıl önce suçlandığı andan itibaren lekelendi, çünkü mutlu olmayı hak etmediğimi biliyordum.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülürken umutsuzluk kalbime oturdu ve onun orada durduğunu fark edene kadar duşun durduğunu bile fark etmedim.

Başımı kaldırdım, bana bakarken beline sarılmış bir havlu gördüm. Hava yoğunlaştı, neredeyse nefes alamıyordum ve ona doğru koşmakla ondan kaçmak arasında kaldım.

Sadece git.

Kafamın içinde ona yalvardım, sert gözlerini bulanık gözlerimle buluşturdum ve söyleyecek çok şey vardı, ama açıklamazsam, belki de üzerime tükürdüğünü ve beni sonsuza dek bir kenara attığını hissetmek zorunda kalmayacaktım.

Lütfen git.

Gitmek yerine üzerine atladı ve aşağı uzanıp beni yakamdan tutarak sudan çıkarırken nefesim kesildi.

"Will," diye bağırdım.

Beni kollarımın altından tutup kaldırdı, burun buruna geldik, parmaklarını vücuduma geçirirken bana dik dik baktı.

Bir çığlık daha yükseldi.

Bacaklarım sallanıyordu ve başka tarafa bakmak istiyordum ama yapamıyordum. Donup kalmıştım, olacakları bekliyordum.

İçini parçaladığını görebiliyordum, dudakları gerilmiş ve kaşları çatılmıştı.

Ama tükürmek yerine beni sertçe sarstı, benden çok kendine kızmış gibi hırladı ve ben daha fazla gözyaşına boğuldum.

"Özür dilerim," diye ağladım.

Yaşadığı tüm acılar için çok üzgündüm.

Ama beni havuza geri atacağını düşündüğümde, onun yerine beni içeri aldı, bir kolunu bana doladı ve alnını alnıma bastırdı.

Sert kasları havlunun üzerinden kalçamı dürttü ve yüzümü avucunun içine aldı, ağzımın üzerinde gezinirken nefesi kesildi.

"Will..." Ben başladım.

Ama kalçalarımı beline kadar kaldırdı ve tekrar duşa girdi, alt dudağımı dişlerinin arasına alırken beni duvara çarptı.

Tartışmak için ağzımı açtım ama nefesinin sıcaklığı tüm vücudumu titretti ve bir nefes çekerek kalçalarımı onun etrafında sıktım.

Gömleğimi yırtıp açtı ve göğsünü çıplak göğüslerime bastırıp sertçe içime girerken içimden bir inilti kaçtı.

Tırnaklarımı geçirdim ama ağzıma geldiğinde geri döndüm. "Çekil" dedim ona. "Yapamayız."

Parmaklarını boğazıma doladı ve sıktı. "İşte böyle olmalıydı," diye fısıldayarak sözümü kesti. "Sen ateşli küçük bir et parçasıydın ve bundan hoşlandığını biliyorum."

Boynumu bıraktı ve onun yerine göğsümü kavradı, aşağı doğru eğilip meme ucumu ağzıyla kapatırken göğsümü yukarı ve dışarı doğru kaldırdı.

Dilinin sıcaklığı tenimi kaplarken inledim, klitorisim ona sürtünürken zonkluyordu.

"Bu kadar basit tutmalıydık, değil mi?" dedi. "Ama insanların yaptığımız şeyleri bilmesini istemedin."

Ağzı benimkini kapladı, dilini içeri kaydırırken nefesimi çaldı ve beni tamamen ele geçirdi, vites değiştirdiği bir arabaymışım gibi dudaklarımın üzerinde hareket etti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Yapmamdan hoşlandığın şeyden utandın mı? Daha gelecek çok şey vardı ama sen bizi kısa kestin. Biz bile

"Senin için planladığım her şeyin yarısını
yap." Nefes nefese ona tekrar sarıldım.
Evet.
Ama sonra aniden beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve dizlerim titredi, her şey soğudu.
Ne? Gözlerimi açtım.
Pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyırıp külotumu aldığını fark etmedim bile.
Ne?
"Ve şimdi buradasın," dedi saçımın arkasını tutarak.
Beni tekrar burun buruna getirip elini bacaklarımın arasına sokarak amımı okşarken nefesim kesildi.
"Dünya kadar vaktimiz var."
Sonra... döndü ve gitti, az önce ne olduğunu anlamam bir an sürerken tehdidi kulaklarımda yankılandı.
Gözlerimi kırpıştırdım, gömleğimi hızla kapatıp üzerimi örterken dizlerimi altıma kilitledim.
Lanet olsun.
Aydın haklıydı.
Will bir müttefik
değildi.

Chapter 12

Will

Dokuz Yıl Önce

"Arion Ashby bir parti veriyor," dedi Damon, arabasının kaputuna uzanıp gökyüzüne doğru bir duman üfleyerek. "Ailesi şehir dışında olacak."

Kai inledi ve Michael da alttan alta ona güldü.

"Ne?" Damon alay etti. "Sıkıldın mı, Kai? Huzursuz musun? Yeni bir eğlenceye mi ihtiyacın var?"

"Ben mi?" Kai karşılık verdi. "Asla. Tamamen memnunum. Hayatı seviyorum."

Damon kendi kendine gülümseyerek sigarasından bir nefes daha çekti, Kai'ye bir an bile inanmamış gibi görünüyordu.

Okulun otoparkı öğrencilerle doluydu, hepimiz dışarıda takılıyor ve dersler başlamadan önce nadir görülen ılık Ekim sabahının tadını çıkarmaya çalışıyorduk. Ağaçların arasından sakin bir esinti geçti, bulutlar yuvarlandı, hava doldu ve ben Emmy Scott'tan bir iz var mı diye etrafa bakındım.

Onu arıyormuşum gibi görünmeden.

Arkadaşlarımın ondan hoşlandığımı bilmesini istemediğimden değil, çünkü zaten biliyorlardı, ama en ufak bir ilgi görürse korkup kaçacaktı ve zaten sürekli benden kaçıyordu.

Gözlerimi kaldırdım, gizlice kalabalığı taradım.

Bu sabah beni beklemiyordu.

Yani, tabii ki değildi, ama yine de. Onu sokağının köşesinde beni beklerken görseydim öleceğimden emindim ama her ne kadar bilmemeyi dilesem de biliyordum.

Hiçbir şeyi kolaylaştırmazdı.

Belki de yapamadı. Cuma gecesi beni rahatsız eden bir şey vardı. Onu evine bırakırken, arabasının hemen önünde durmak yerine birkaç ev aşağıda durmamı istediğinde sesinde bunu duyabiliyordum. Bu korkuydu.

Neredeyse paniklemiş gibiydi.

Kravatımı yakamda gevşek tutarak bağladım ve arabaların kapıdan girişini, velilerin birinci sınıf öğrencilerini bırakışını ve bazı öğrencilerin otoparktan yürüyerek geçişini izledim.

Bu sabah buraya ilk gelenlerden biriydim. O hangi cehennemdeydi? Çoktan içeri girmiş miydi?

"Aynı partiler. Aynı kızlar," diye mırıldandı Michael. "Sıkıldım amına koyayım."

"Biliyorum." Kai iç geçirdi. "Ben de bunu hissediyorum. Bir şeylerin olmasına ihtiyacım var."

"Takıntı haline getirilecek bir şey," diye ekledi Michael.

Sonra Damon söze girdi. "Birini öldürmeliyiz."

Michael homurdandı, Kai gözlerini devirdi ve ben Damon'ın ağzındaki sigarayı alıp bir nefes çektim ve başımı salladım.

Michael üniformasının ceketini Damon'a doğru savurdu. "Sezonun başlamasına ihtiyacım olduğunu düşünüyordum, seni lanet psikopat."

"Ya da belki birine aşık olman gerekiyordur," dedi Kai ona, ceketini cipinden çıkarıp giyerken. "Bağırsaklarımın düğümlenmesine hazırım."

Ama bunu söylerken Damon ya da Michael'a bakmak yerine Kai gözlerime baktı, gözlerinin ardında bilmiş bir gülümseme vardı. Onu tersledim ve o da sessizce güldü.

"Kan daha iyi olurdu," dedi Damon, sigarasını geri çekip bir nefes çekti, dumanı gökyüzüne üfledi ve sonra izmariti bir yere fırlattı. "Hadi ama. Birini seçeceğiz. Bunu hak eden birini. Onu -ya da adamı- izleriz, bundan nasıl sıyrılacağımızı planlarız, cesetten kurtuluruz..."

Başımı salladım, Em'i bulmak için park yerini tekrar tararken sadece yarım yamalak dinliyordum.

"Sonra da bu kasabanın burunlarının dibinde gizlenen tehlike karşısında akıllarını kaybetmelerini izleyeceğiz," dedi Damon. "Eğlenceli olacak."

Birinin yine kahkaha attığını duydum ama sonra sessizlik çöktü ve kimse bir şey söylemedi.

Çünkü kimse bu fikri bir şaka olarak görmekten öteye geçmeye hazır olmasa da, Damon'ın ciddi olduğundan hiç birimiz şüphe duymuyorduk.

Aklında biri bile olabilir.

Michael ona, "Bazen benim tarafımda olmana çok seviniyorum," dedi.

Ama Damon bir sigara daha çıkarıp yaktı ve yüksek sesle düşünmeye başladı. "Sonsuza dek bu sırla birbirimize bağlı kalacağız."

"Evet, öldürmek istediğim kimse yok," dedi Kai.

Damon sigarayı tekrar ağzına götürmeden önce gökyüzüne baktı. "Şanslısın," diye mırıldandı.

Ona baktım, bakışları hala bulutlardaydı ve içimdeki bu duyguya engel olamadım.

Michael ve Kai'nin bir şeylere ihtiyacı vardı ve ben... Ben zaten bunun olacağını hissediyordum.

İlk zil çaldı ve hepimiz içeriye yöneldik, öğrenciler merdivenleri koşarak çıktılar ve koridorlarda manevra yapmaya çalıştılar.

Sınıfta olacak. Okulu asla kaçırmaz.

Dolaplarda durduktan ve koridordan aşağı inerken diğerlerinin karıştığı konuşmalardan kaçtıktan sonra, nihayet kitabım ve klasörümle edebiyat sınıfına daldım, kimin etrafına yerleştiğini görmeye baktım, böylece kimin kıçını hareket ettireceğimi biliyordum.

Ama baktığımda sınıfta sadece Chase Deery ve Morgan Rackham'ı gördüm. Başka kimse yoktu.

Bir an durdum, bocaladım. *Harika*. Acele ettiğim ve acele etmiyormuş gibi davranmaya çalıştığım için başıma gelen buydu. Şimdi burada bir dambıl gibi oturmam gerekiyordu ve eğer içeri girip uzakta otururşa, hareket edemezdim, yoksa onu beklediğimi anlardı.

Ve onu beklediğimi bilmesini istemedim.

Pencerelere doğru oturmaya devam ederek telefonumu çıkardım ve meşgul görünüyormuş gibi yaptım.

İnsanlar içeri süzülüp koltukları doldurdular ama Kai, Michael ve Damon etrafımı sararken başımı kaldırıp bakmadım.

Dakikalar geçtikçe, öğretmenin konuşmasını, kâğıtların karıştırılmasını ya da yeni paketleri geri vermek için omzuma yapılan dürtmeyi zar zor fark ettim.

Orada otururken farkında olduğum tek bir şey vardı. O burada değildi.

Belki de acele etmiyordu. Ne de olsa bu dersten nefret ediyordu.

Ama ders ilerledikçe ve o ortalıkta görünmedikçe, tüm bu süre boyunca neredeyse tek bir kelime bile duymadım.

Yeni bir kitaba başladık. Öğretmen onları dağıttı ve dersini bitirdi ve hafta sonuna kadar bir şey teslim edilecekti, ama yarın değilse, o zaman umurumda değildi.

Umurumda bile değildi. O hangi cehennemdeydi?

Zil çaldı ve herkes yerinden kalkarak sınıftan çıktı, ama ben sınıfın dışında sola, bir sonraki dersime dönmek yerine sağa döndüm.

"Hey, nereye gidiyorsun?" Michael sordu. O ve ben hükümet ve ekonomi derslerini paylaşıyorduk. "Antrenmanda olacağım," diye onu temin ettim.

Arkamı döndüm ve kütüphaneye doğru yöneldim.

Koç derslere girmediğimi öğrendiğinde bana tur attırırdı ama son birkaç yıldır o kadar çok tur atmıştım ki bu konuda mükemmel sayılırdım.

Şu anda sınıfta oturamazdım. Başım ağrıyor ve bir sigorta gibi ısınıyordu ve onu aramayı reddettim, çünkü kendime bunun sadece onun güvende olduğundan emin olmak için olacağını söylesem de - her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için

-Çünkü kızgındım.

Benden kaçmak için her yolu denedi, değil mi?

Aceleyle kütüphaneye girdim, çalışan öğrencilerin masalarının arasından geçtim ve açık merdiven boşluğundan koşarak üçüncü kata çıktım. Dosyamı ve kitaplarımı bir masanın üzerine fırlattım ve cebimden grup telefonunu çıkarıp uzun koridorda ilerledim ve beşinci sıradan sağa döndüm. Bir dizi kitaba uzandım ve bu gezegende kimsenin dokunmakla bile ilgilenmeyeceğini bildiğimiz *Veri Girişi ve Düzgün Olmayan Politopların Transandantal Eğrileri* başlıklı kalın, lacivert bir metin çıkardım.

Kapağı açarak içindeki kilit kutusunun şifresini girdim, telefonu içine soktum ve kapatıp rafa geri yerleştirdim. Tüm şakalarımızı kaydeden ortak telefon kimsenin bakamayacağı bir yere saklanmalıydı ve hepimiz ona kolayca erişebilmeliydik. Neden olduğundan emin değilim, çünkü sonunda onu getiren ve videoların çoğunu kaydeden kişi ben oldum.

Ama sonra birinin sesini duydum. "Bu başlık hiç mantıklı değil."

Başımı omzumun üzerinden çevirdim ve kitaplıkların arasından kahverengi saçların bir anlık görüntüsünü gördüm.

Gizlenmiş kilitli kutuyu elimde tuttum ve durakladım. Buraya ne koyduğumu görmüş müydü?

Bıraktım, kitaplığın arasından baktım ve Emory'nin arka duvara yaslandığını gördüm, başı eğikti, saçları ve gözlükleri yüzünü kapatıyordu.

"Sınıfta değildin," dedim.

Göğsü titriyordu ve dudaklarının titrediğini gördüğümü sandım.

Ama sonra boğazını temizledi. "Öyle değil miydim?" diye kestirip attı. "Vay canına, harikasın. Belki bir sonraki numaranda ateş yakar ve gökyüzünde ışığı içeri alan o komik delikler hakkında toprağa hikayeler çizersin."

Ne? Gökyüzündeki delikler mi?

Oh, yıldızlar. Bana mağara adamı mı diyordu?

Küçük pislik. Yani, onun için edebiyat ödevini ben yaptım. Hiç mizah duygusu olmayan öfkeli bir genç kız gibi konuşmaya çalışmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

Sonra yanağından bir damla yaş süzüldü ve hızla gözyaşını sildi.

Gözlerimi vücudunda gezdirdim, yıpranmış ve çatlamış gri Chucks ayakkabılarını ve iki yıl modası geçmiş yeşil ve lacivert ekose desenli, iki santim kısa eteğini inceledim. Arada bir morluk ya da sıyrıklarla kesintiye uğrayan güzel bacaklarının parlayan zeytin tenine baktım, ki bu aslında hoşuma gitti çünkü muhtemelen o çardak inşa etmekten ve çoğumuzun asla yapamayacağı bir şeyde harika olmaktan dolayı bunları almıştı.

Gömleğinin kuyruğu ve manşetleri lacivert hırkasından dışarı sarkıyordu çünkü hırkası çok büyüktü ve kravatı yoktu, bluzunun fazladan bir düğmesi açıktı. Bir tutam saç gömleğinin içine sıkışmış, göğsüne yaslanmıştı.

Buradaydı ve okul için giyinmişti ama sınıfa gitmek yerine saklanıyor muydu?

"Ne oldu?" Ben sordum.

Ama o sadece başını salladı. "Beni yalnız bırak," diye fısıldadı. "Lütfen."

Lütfen mi? Tanrım, terbiyesizlik ettiğine göre çok çaresiz olmalıydı. "Sınıfta yeni bir kitaba başladık," dedim ona.

Dudağını çiğneyerek sessiz kaldı.

"Bir seçeneğimiz vardı," dedim. "*Dorian Gray'in Portresi*, *Gazap Üzümleri* ya da *Bayan Dalloway*."

Küçük bir hırıltı dışarı fırladı ve gülümsememi
geri çektim. "Senin için seçtim."

Yavaşça duvarı itti ve yürümeye başladı, ben kitaplığın diğer tarafında onu takip ederken el çantasını yavaşça kitap koridoruna doğru sürükledi.

"Dosyamda senin kitapçığın var," dedim ona. "İstemiyor musun?"

Cevap vermedi.

"Senin için hangisini seçtiğimi bilmek istemiyor musun?"

Yürümeye devam etti ama çok yavaş gidiyordu. Sanki vücudunda değilmiş gibi.

"İyi bir şey seçtim."

"Bu seçkide iyi olan hiçbir şey yok, bu yüzden bana *Gazap Üzümleri'nin* ciltsiz kitabını verin, çünkü işler her zaman daha kötüye gidebilir ve bu seçim bugünü gerçekten tamamlayacak."

Cidden mi? Hangi kitabı seçtiğimi nasıl tahmin etti? Lanet
olsun.

Tüm seçeneklerden nefret edeceğini biliyordum. Okulun ilk haftasında okuma listemizde çeşitlilik ve ilgili konuların eksikliği ve "klasiklerin" sadece "klasik" olduğu çünkü eski günlerde daha geniş bir kitle için yazılan romanların yayınlanmadığı hakkında bir şeyler söyledi. Tüm sistem hileliydi ve lanet olsun o adama, vs.

Sadece gülümsemesini istedim. Onu mutsuz eden ben olsaydım bir şey olurdu, ama öyle olmadığımı hissediyordum.

"Em, bir dakika bana bak."

Durdu, sanki tüm dünya omuzlarının üzerindeymiş gibi görünüyordu. Sorun neydi?

Sorsam bile bana söylemeyeceğini biliyordum.

"Em?" Mırıldandım.

Sadece bana bak.

Yine de dönmedi. Tam buradaydı ama kilometrelerce uzaktaydı ve göğsüm ağrıyordu.

"Sana da bir çalışma rehberi aldım." Elimi cebime attım ve katlanmış paketi çıkardım. "Al bakalım."

Kitapların arasından uzandım ve ona rehberi uzattım. Elini uzatıp rehberi alması sadece bir anını aldı, ama aldığında rehberi bıraktım ve onun yerine elini tuttum.

Nefesini içine çekti ve uzaklaşmaya çalıştı.

Ama fısıldadım, "Bana bak."

Direnmeyi bıraktı ama yine de gözlerimle buluşmayı reddetti.

Onun nesi vardı? Arkadaşlarıma göre onda her zaman bir sorun vardı ama o... yenilmiş görünüyordu. Tutkalla zar zor bir arada tutulan kırık bir vazo gibi.

Emory Scott hiç böyle görünmemişti.

Aşağıya, muhtemelen ellerimize baktı ve ben onu sıkıca tutmadım ya da parmaklarını okşamadım. Sadece ona sarıldım.

"Bana bak," diye fısıldadım.

Ama hıçkırıklara boğuldu ve görmemem için yüzünü başka tarafa çevirdi. "Yapma," diye yalvardı. "Lütfen, tatlı olma. I..."

Ama tek yaptığı başını sallamak oldu, kelimeler kayboldu.

Öfke kanımı kaynattı ve ne olduğunu öğrenmek istedim. Ona kim zarar verdi? Onu ağlarken görmek içime bir bıçak gibi saplanmıştı.

Ama benimle konuşmadı. Henüz

konuşmadı. Belki de hiç.

"Tak-tak," dedim.

Sadece iç çekti ama sessiz kaldı.

Sinir bozucu olduğumu biliyordum. Onun yerinde olsam

kendimi yumruklardım. "Hadi ama, tak-tak?"

Başını salladı ve beni görmezden gelerek gözlerini

kuruladı. Ses tonumu sertleştirdim ve "Tak-tak"

dedim.

"İçeri gel," diye tersleyerek şakamı kesti.

Bir an donup kaldım. Bunu her zaman nasıl yapardı?

Sanılanın aksine, bırakın defalarca alt edilmeyi, çoğu zaman alt edilemem.

Ama bu zekiceydi. Bir kahkaha patlattım ve bir an sonra dudaklarında saklamaya çalıştığı küçük bir gülümsemenin oynaştığını fark ettim.

Elini bırakarak kitap raflarının etrafından dolaştım ve ona yaklaştım, eğik başını ve hâlâ benden kaçan gözlerini izledim.

"Bana bak," diye tekrarladım.

Yavaşça başını salladı ama bana cevap vermekten çok kendine cevap veriyor gibiydi.

"Emory..."

Yere baktı ve sonra bir adım geri çekildi, ama yüzünü tuttum, onu yaklaştırdım ve başparmaklarımı gözlerinin altına sürttüm. Gözyaşlarını sildim ama daha fazlası akmaya devam etti.

Ve o anda, hayatımda onun dünyasını değiştirmekten başka bir şey yapmak istemedim, böylece bir daha asla böyle hissetmeyecekti. Lanet olsun.

Uzaklaşmaya çalıştı ama ben bırakamadım. Kollarımı etrafına doladım ve onu kendime çektim, nefesi kesilirken ona sarıldım. Gerildikçe hıçkırıklara boğuluyordu ama ben onu sıkıca tuttum ve şu anda bu konuda endişelenmesine bile gerek kalmayacak şekilde ayakta tuttum.

Buna dayanamazdım. Ağlamayı kesmesi gerekiyordu.

Sonunda kolları gevşedi ve içindeki tüm mücadele eriyip gitti. Yanağının göğsüme düşmesine izin verdi, kolları yanlarında gevşek bir şekilde sarkarken bana doğru eğildi ve onu tutmama izin verdi.

Arkamızdan insanlar geçti, ama devam ettikleri sürece ne gördükleri umurumda değildi.

Elimle saçlarını okşadım, parmaklarım sonunda ona dokunmanın verdiği hisle mırıldandı. Gerçekten çok yumuşak ve küçük olan bir insanda bu kadar büyük bir ağız ve tavır.

Burnumu saçlarına daldırdım, kokusu başımı döndürüyor ve hissi vücudumdaki her kası ısıtıyordu.

"Gidelim," dedim ona, elini kendi elime, çantasını da diğer elime alarak. "Buradan siktir olup gidiyoruz."

Cevap beklemeden onu çektim.

Topuklarını sıktı, aniden tetikteydi.

"Yapamayız." "İzle beni."

Onu kütüphaneden çıkardım, eşyalarımı masanın üzerinde bıraktım çünkü daha sonra hala orada olacağını biliyordum ve koridordan aşağıya, okulun dışına doğru yürüdüm, etrafta çılgınca öğretmenleri veya güvenlik kameralarını ararken arkamda gergin nefeslerini duydum.

Yine de nedense daha fazla itiraz etmedi.

Kamyonetime yöneldim, çantasını yatağa attım ve onun için yolcu tarafındaki kapıyı açtım.

Sonunda gözlerimle buluştu, çok yorgun görünüyordu. Tanrım, gözlerinin etrafındaki halkaları nihayet gün ışığında görebiliyordum... En son ne zaman uyumuştu?

Tartışacakmış gibi ağzını açtı ama sonra içeri tırmandı. Kapıyı kapattım, kamyonun etrafında döndüm ve kendi tarafıma tırmandım.

Neredeyse kavga etmesini istiyordum. Emory Scott, okul saatleri içinde onu okul sınırları dışına götürmeme izin veriyordu ve nerede olduğunu bilmek bile istemiyordu.

Yüzündeki bu ölü ifadeyi sevmemiştim. Ne haltlar dönüyordu?

Kamyoneti çalıştırdım, telefonumu çıkardım ve otoparktan çıkıp köye doğru ilerlerken aradım.

Dalgınca emniyet kemerini vücuduna doğru çekip bağladı.

Roger Culpepper telefonun diğer ucundan cevap verdi. "Alo?"

"Hey, ben Will. Kapıları açabilir misin?"

"Saat sabahın dokuzu." dedi bana.

"Sadece tiyatroyu aç," dedim ona tekrar. "Sonra uyumaya devam edebilirsin."

Tartışmaya fırsat bulamadan telefonu kapattım ve pencereden dışarı bakan Em'e baktım. Ağlamayı bırakmış ve koltuğuna geri yaslanmıştı, üzgün ama rahat görünüyordu.

Kasabaya geri dönerken yola baktım ve gülümsememe engel olamadım. *Üzgünüm, D. Orası artık onun koltuğu.*

- - -

Vardığımızda Roger sinema salonunu bizim için açmıştı ve ben de kamyonetimi okul dışında kimse görmesin diye ara sokağa park ettim. Onu salonlardan birine park edip atıştırmalık bir şeyler almak için ayrıldığımda Emmy hiçbir soru sormadı.

Culpepper tiyatroyu işletiyordu ve birkaç saat öncesine kadar gece festivali için buradaydı. Onu uyandırıp içeri sürüklediğim için kendimi kötü hissediyordum ama geçen Mayıs'ta mezuniyet balosundan sonra verdiğim hazırlıksız doğum günü partisinden beri ailem tiyatronun anahtarlarını almıştı.

-İçinde.

Roger sadece bir kız olduğunu görünce rahatladı. Filmi yükledi, ışıkları söndürdü, patlamış mısırı hazırladım ve o gittikten sonra kapıları tekrar kilitledim ve bir avuç dolusu abur cuburu üçüncü salona taşıdım.

"Aç mısın?" İçkisini bardak tutucusuna yerleştirirken sordum.

Bana baktı, gözleri hâlâ kırmızıydı ama her zaman güzeldi. Koltuğunda endişeyle kıpırdandı ve muhtemelen yakalanacağımızdan korkarak arkasından kapılara doğru baktı.

"Her şey yoluna girecek." Atıştırmalıkların geri kalanını bıraktım ve otururken patlamış mısırı geri aldım. "Ofiste çalışan bir çocuk tanıyorum. Onu aradım ve bugün her derste hazır bulunmanı işaretlemesini söyledim."

Ayrıca, kardeşinin onu takip edebileceğini bildiğim için kamyonda cep telefonunu kapattırdım. Ailem zaman zaman beni bununla tehdit ederdi.

Ağzıma biraz patlamış mısır attım ve ona da ikram ettim, önümüzde filmin jeneriği dönüyordu.

Ama o sadece bana baktı.

"Bir çocuk tanıyor musun?" diye tekrarladı, her zamanki alaycılığı koca bir fırçayla yüzünün her tarafına yayılmıştı. "Tabii ki bütün okulu dinliyorsun, çünkü-"

"Teşekkür etmek doğru bir yanıt olurdu," dedim çiğnemenin ortasında. Bana bön bön baktı.

"Dene bakalım," dedim ona.

Ağzını kapattı, omuzlarını dikleştirdi ama bir süre sonra meydan okuyan küçük çenesini indirdi ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Koltuğuna geri oturdu, kolasını aldı ve bacaklarının arasında tuttu ve birkaç dakika sonra ona biraz patlamış mısır ikram ettim. Bir kuş gibi avucunu gagalayarak aldı.

Berbat bir kahvaltıydı ama hiçbir şey yememekten daha iyiydi ve bugün henüz bir şey yediğinden emin değildim.

Fragmanlar devam etti ve yavaşça yanımda rahatladığını hissettim, gözleri ekrana odaklanmıştı.

Açılış sahneleri başladı ama ben zaten izlediğim filmi izlemek yerine onu izledim. Gözleri aşağı yukarı hareket ediyor, aksiyonun büyüsüne kapılıyor ve her şeyi unutmuş bir halde bir parça patlamış mısır taşıyan elini ağzına götürürken yarı yolda duruyordu.

"Bu da ne?" diye sordu ama gözlerini ekrandan ayırmadı. "Bu...?"

Ağzımın kenarı bir gülümsemeyle kalktı.

"*Underworld: Uyanış*?" dedi sonunda ve bana baktı. "Bu Ocak ayına kadar çıkmayacak. Sende nasıl şimdiden var?"

Kaşlarımı kaldırdım, o da kim olduğumu hatırlayarak gözlerini devirdi. "Tabii ki," diye karşılık verdi. "Güzel olmalı-"

Boğazımı daha yüksek sesle temizleyerek tekrar ekrana baktım.

Dilinin ucuna gelen hakareti durdurdu ve küçük bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim," dedi bana. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Evet, kapa çeneni," diye takıldım. "Sadece filmi izle."

Parlak gözlerini tekrar ekrana odakladı, ağzında hâlâ görmezden gelmekte zorlandığım bir gülümseme vardı. Onu zaman zaman sinemada tek başına görüyordum, bu yüzden buranın onun mutlu yeri olduğunu düşündüm.

İzledik ve film oynadıkça değişmeye başladı. Gözleri büyüdü, rengi yerine geldi ve bir kez güldüğünü bile duydum.

Ona Twizzlers ve Milk Duds'ı uzatıp ilk seçeneği sundum ama o Milk Duds'ı seçince kutuyu açtım ve yarısını elime döküp kutunun geri kalanını ona verdim. Kibarlık olsun diye ona bir seçenek sundum. Aslında Twizzlers'ı istemiyordum.

Ben yedim, o yedi ve film boyunca gizlice ona baktım, filmden çok onu izledim.

Fark etti, çünkü sonunda bana baktı ve gözlerimi yakaladı. "Ne?" diye sordu, gözlerini tekrar ekrana çevirerek.

"Beklediğim gibi biri değilsin," dedim. "Aksiyon filmlerini seviyorsun, ha?" "Sevmez misin?"

Güldüm. Anti-feminist sözlerimi ayıplamaya geri dönmüştü. Yaşasın normal.

Bir süre sonra, yumuşak bir sesle konuştu. "Onları izlerken başka hiçbir şey düşünmüyorum," diye açıkladı. "Beni alıp götürüyorlar. Bu bir kaçış. Bazılarının hayatta kalma yönünü de seviyorum. Sıradan insanların olağanüstü hale gelmesi. Büyük şeyler yapmak için çağrılıyorlar." Parmaklarının arasında bir Milk Dud yuvarlayarak ekranı izledi. "Cehennem kahramanları bileyler, biliyor musun? Onları izlediğimde bunu hissediyorum."

Kaçmak için neye ihtiyacı vardı? Sormadım, çünkü bu onu sadece tetikte tutacaktı ve kaçmasını istemiyordum.

"Ben klasikleri tercih ederim," dedim ona. "Arnold Schwarzenegger, Sylvester Stallone..."

"Jean-Claude Van Damme," dedik ikimiz de aynı anda. Bana döndü ve ben güldüm.

"Evet," dedi gülümseyerek.

"Evet amına koyayım." Başımı salladım. "Yani, Brüksel'den Muscles mı? Tabii ki evet." "*Bloodsport,*" diye ekledi.

"*Kickboxer,*" diye ekledim.

Harika filmler. Seksenler altın çağdı. Sıradan insanlar savaşa gider, onurları için savaşırlardı. *Cehennem Silahı*, *Beverly Hills Polisi* ve *Kobra* gibi filmler artık yok.

Sen hastalıksın, ben de tedaviyim. Booyah.

Ama sonra Em gülmeye başladı, inci gibi beyaz dişleri o ukala küçük bokta gördüğüm en büyük gülümsemeyle parlıyordu.

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım. "Ne?"

Şimdi benimle ne için dalga geçecekti?

"*Kickboxer,*" dedi kıkırdamalar arasında. "Hani hocasının sarhoşken dövüşüp dövüşemeyeceğini görmek için onu bir barda sarhoş ettiği ve dans etmeye başladığı sahne. Düşüncesi bile bana bir an için seni hatırlattı."

"Neden?"

Omuz silkti. "Büyük adam, süper mutlu, eğleniyor... Bilmiyorum." Ağzına bir parça şeker attı. "Sadece senin yapacağın bir şey gibi görünüyor."

Koltuğuna geri oturdu ve tekrar filme baktı. "Biraz daha takılırsan belki öğrenirsin," diye alay ettim. Dans edebiliyordum. Gerçekten iyi dans edebilirdim.

Dudaklarını yaladı, gülümsemesi azaldı ama nefes alış verişi hızlandı.

Tekrar sessizliğe büründük, çevresel ses her kavgayı ve patlamayı patlatıyordu ama yemin ederim ki sadece yanımda o varken kalbimin atışını duyabiliyordum.

Dakikalar uzadı ve ben artık hangi filmi izlediğimizi bile bilmiyordum.

"Benden neden hoşlanıyorsun?" diye sordu sonunda.

Edward McClanahan'ın sözlerini tekrarlayarak ona baktım, çünkü açıklamanın tek yolu buydu. "Ne istiyorsak onu istiyoruz."

Göğsü daha sert inip kalkıyor ama oturduğu yerde bir santim bile kıpırdamıyor ve koltuğuna gömülmüş gibi görünüyordu.

Ellerine baktım, birinde sarı kutu vardı, diğeri de eteğini sıkıyordu.

Ne yapardı-

"Hâlâ bana sarılmak istiyor musun?" diye sordu aniden.

Gözlerimi onunkilere diktim ama o sadece önündeki koltuğa bakıyordu. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve her yerim ısındı.

Evet.

Eğilerek fincanını tutucuya koydum ve Milk Duds'larını yerdeki patlamış mısır kabına boşalttım, elini tuttum ve onu yukarı çektim. Yanıma gelişini ve yavaşça kucağıma inişini izledim.

Koltukta kayarak onu kollarımın arasına aldım, o da başını boynuma yasladı, artık ikimiz de filmi umursamıyorduk.

Gözlerimi kapattım, sonunda onu kollarıma almanın tadını çıkarıyordum ve ellerimi dolaştırmamak için yumruklamak zorunda kaldım, yoksa muhtemelen bana tokat atacaktı.

Ama Tanrım, iyi hissettiriyordu. Sanki ona sarıldığımda her şey hafifliyordu. "Bunu söylediğimi sana söyleme," diye kulağıma fısıldadı, "ama kokuyorsun
iyi."

Kendime engel olamayarak bir kahkaha attım. "Hoş falan olmaya devam edersen, hoş olmaya devam etmekte gerçekten zorlanacağım, Em. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Kıkırdayarak titredi ama sonra bir elini enseme doladı ve boğazıma doğru fısıldadı. "Akşam karanlığı hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" Dudakları tenimde gezindi, beni hissetti. "Nazik olmak zorunda değilsin. Filmin sonuna kadar değil."

Filmin sonu. Işıklar yandığında.

Aletim kabarıp sertleşti ve parmaklarımı saçlarının arkasından geçirerek ağzına sokuldum. "Em, Tanrım."

Yaklaştı, dudaklarının sıcaklığı benimkilerin üzerine düşerken ikimiz de kollarımızı birbirimize doladık. "Sadece filmin sonuna kadar," diye fısıldadı.

Ter gözeneklerimi soğuttu ve sikim seğirdi. Her şeyi aynı anda istiyordum ve ellerim o kadar kötü titriyordu ki kendimi kontrol edemeyeceğimden korkuyordum. Onu korkutmak istemedim.

Birbirimize sarıldık, ben içeri girerken ve o uzaklaşırken ağızlarımız santimetrelerce ayrıydı ve sonra o içeri girdi ve ben geri çekildim, oynuyordum.

Ve sonunda.

Alt dudağını dişlerimle yakaladım, inledi ve ağzı benimkine gömüldü, sıcaklığı dilime vurdukça ve tadı kafamı doldurdukça vücudumdaki her sinir ateşlendi.

Tanrım, bunun için beklemiştim ama ağzım onunkinin üzerinde hareket eder etmez ve vücudu ellerimi doldurur doldurmaz artık acelem kalmamıştı. Her şeyi yavaşlattım, elimi eteğinin altına soktum ve o kendini yeniden konumlandırıp üzerime çıkarken kalçalarını sıktım.

Bunun sonsuza dek sürmesini istedim.

"Çok yumuşak," diye mırıldandım ağzından. Tanrım, dudakları yumuşacıktı.

Onu öptüm, ikimiz de daha hızlı ve daha sertleştik ve daha fazlası için içeri girdiğinde, uçtum. Aletim pantolonuma karşı gerildi ve ben

Kalçalarını kavradım, onu üzerime bastırdım.

İnledi, boynuma doğru daldı ve kravatımı daha gevşek bir şekilde çekerek tenime daha fazla dokunabildi.

Başım dönüyordu, ağzının hissi vücudumda en tatlı acıyla parlıyordu. Birbirimizi kemirdik ve birbirimizle alay ettik ve ben üzerimdekileri çıkarıp onu görmek istedim. Ona dokunmak ve başka yerlerinden öpmek istedim.

Ama yavaş gitmek zorundaydım. Bunun bitmesini istemiyordum ve o kolayca korkuyordu.

Sikim kabarmıştı ve neredeyse orada olduğunu hissediyordum. Başını tuttum, onu kendime çektim ve hareket etmesini engelledim ama gitmesine izin vermedim.

I...

Bana sürtündü, ağzımı kemirdi ve yaladı.

Nefesimi içime çektim. Ben...

"Kahretsin," diye nefes nefese

kaldım.

Parmaklarımı kalçalarına geçirdim, tiyatro etrafımızda dönüyordu.

Öpüşmek. Sadece öpüşüyorduk ve ben boşalmak üzereydim.

Boynuma doğru sertçe nefes aldı ve onun da kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

İşlerin tam da umduğunuz gibi sonuçlanmasından nefret ederdim.

Eğildim ve onu nazikçe öptüm, tekrar yavaşça başladım ve acele etmedim.

Yarın buna pişman olabilir. Bugün tuhaf bir ruh hali içindeydi ve belki de ben bir aksiyon filmiydim, kaçmasına yardım etmek için buradaydım, ama sonunda onu yatağa götürdüğümde bu işe yaramayacaktı.

Önce kafasının içine girmek istedim.

Çünkü düşündüğünün aksine, ışıklar yandığında bu bok bitmiyordu.

Chapter 13

Emory

Mevcut

O değişmişti. Ve ben bundan hoşlanmadım.

Havuzdaki duşta iç çamaşırımı almasının üzerinden bir gün geçmişti ve hâlâ benimle konuşmamıştı. Will hiç bu kadar sinirli olmamıştı. Onun hakkında uzman olduğumdan değil, ama huysuz olan bendim. Aşık olan oydu.

Eninde sonunda ondan yardım alabilirdim ama bunu bekleyecek zamanım yoktu.

Aydın'ın akıl oyunları. Taylor'ın alaycılığı. Rory'nin kaşlarını çatması.

Neden korunmaya devam ettiğimden emin değildim ama bunun uzun süreceğine de güvenmiyordum.

Will benden istediği kadar intikam alabilirdi. Thunder Bay'e döndüğümüzde. Bir plan yapmanın zamanı gelmişti.

Koridorda yürüdüm ve oyun odasına girdim, duvardaki bilardo ıstakalarını gördüm. Bir tanesini indirdim ve duvarlardaki bordo duvar kâğıtlarını süsleyen resimlere bakarken durakladım.

Burası tüm köşeleri ve hazineleriyle Drakula'nın Şatosu gibiydi. Ama aynı zamanda hüzünlü ve ölmek üzereydi. İnsanlar neden çocuklarını buraya gönderir ki? Neden güneşli ve sıcak bir sahile değil? Depresyon sadece ruh halini daha da kötüleştiriyordu. Buranın gerçekten yardımcı olması mı gerekiyordu?

Gemilerin ve korsanların, deniz savaşlarının ve deniz yaratıklarının resimlerine baktım. Aradaki bağlantı neydi? Evin daha önce sahibi olan kişi okyanusu seviyor muydu?

Yoksa bir tanesine yakın mıydık?

Ani bir ağırlık beni yere sabitledi, düşünmediğim yeni bir olasılıktı bu.

Eğer burası bir adaysa, sıçmıştım.

Çatıya çıkmam gerekiyordu. Görebileceğim en iyi manzara buydu.

Başımı salladım. Çok fazla sorun vardı ve ben hiçbirini çözmüyordum. Bugün perşembeydi ve şirketteki iş arkadaşlarım şimdiye kadar kayıp olduğumu bildirmişlerdir, değil mi? Bir gün kaybolmak benim için garip olurdu, ama iki gün?

Hiçbiriyle arkadaş değildim. Kimsede dairemin anahtarı yoktu. Ama işe gitmediğimde ya da telefonlarıma cevap vermediğimde polisi ararlardı. Öyle değil mi?

Bir işe yarayacağından değil. Nasıl olsa kimse beni burada bulamaz.

"Etrafta cesurca dolaşıyorsun, değil mi?" dedi biri odanın karanlık köşesinden.

İrkildim, arkamı döndüm ve kaynağı aramaya başladım. "Sanki korkacak bir şeyiniz yokmuş gibi," diye ekledi.

Başımı tekrar sağa çevirdim ve sonunda uzun, siyah giysili bacakları gördüm. Satranç masasının arkasındaki uzak köşedeki sandalyede kambur duruyordu. Yüzü gölgeler içindeydi.

Bilardo masasının etrafında kapıya doğru ilerledim ama gözlerimi ondan ayırmadım.

"Ama unutuyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Hepimizin burada olmasının bir nedeni var." Taylor.

Bir hareket oldu ve yaklaştım, kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Bunca zamandır orada oturuyordu. Beni izliyordu. Neden nefesi kesilmişti?

Yaklaşırken bilardo ıstakasını elime aldım.

"Bana ne yaptığımı sor," dedi. Sonra yüklü bir tonla devam etti: "Rory'ye ne yaptığını sor. Ailesinin göl evindeki su altı balmumu müzesi. *Çoooook* gerçekçiydi."

Omurgamdan bir ürperti geçti. Balmumu müzesi mi? *Gerçeğe yakın.* Bu da ne demek oluyor?

Ve sonra onu gördüm.

Bakışlarımı indirdim ve elindeki sikini sarsarken gördüm.

Nefesimi içime çekerek geri çekildim.

Aşağı yukarı, daha hızlı ve daha hızlı okşadı ve sonra mavi külotumu fark ettim.

Mastürbasyon yaparken sikinin etrafına sarılmışlardı.

Kalbim karnıma battı ve inlerken ona dik dik baktım, dantelim tenine sürtünürken gözleri kapandı ve kollarındaki kaslar esnedi.

Bu da ne...? Geri çekildim, midem bulandı.

"Gitmek istiyoruz," dedi bana, "ama asla gerçekten özgür olamayacağız, Emory." Tekrar bana baktı. "Onu eve götürebilirsin ama asla geri dönemez."

Ve bana odaklandı, daha sert ve daha sert sarsıldı. Karnım yuvarlanıyordu ama hareket edemiyordum, onu izlerken tamamen felç olmuştum.

Fısıltıyla yalvarana kadar, "Parmağını em. Benim için boğazına kadar em. Sertçe em."

Bacaklarımı hareket ettiremiyordum ve ciğerlerim ağrıyana kadar nefes almadığımı fark etmemiştim.

Odadan fırladım, koşarken arkamda onun derin, karanlık kahkahalarının yankılandığını duydum.

Kendimi spor salonunda bulana kadar nereye gittiğimden bile emin değildim, koşu bandına atlayıp makineyi çalıştırırken ve çıplak ayaklarımla koşarken ağırlıkların üzerindeki Micah'yı görmezden geldim.

Koşmam gerekiyordu. Umursamayacak kadar bitkin olmalıydım.

Will ona iç çamaşırımı mı verdi? Dişlerimi birbirine geçirdim, mide bulantım öfkeye dönüştü.

Micah kafasını kaldırıp bir an beni izledi ama sonra ağırlıkları bırakıp mankenle antrenman yapmaya başladı.

Vücudum terle soğudu ve sırf buhar, endişe ve öfkeyi atmak için yetişemeyeceğimi düşünene kadar tempoyu daha da artırdım.

Dört hafta boyunca burada öylece oturmayacaktım.

Kimsenin beni koruyacağına güvenemezdim.

Koşullara bağlı olarak koşamayabilirim, bu yüzden tek seçeneğim bu olamazdı ama bir şeyler yapabilirdim.

Dokuz yıl önce oturup beklemeye karar verdim. Sürmeye ve sonra kaçmaya. Artık bunu yapmıyordum.

Acil *Stop* düğmesine bastım ve koşu bandından atladım, nefes nefese Micah'ya doğru yürüdüm.

"Bana birkaç hareket gösterir misin?" Gözlüklerimi çıkarırken zor nefes alarak sordum.

Durdu ve doğruldu, kaşlarını çatarak bana baktı. "Bunu neden yapayım ki?" "Karşılığında ne istiyorsun?"

Sırıttı ve ben de ona kaşlarımı kaldırdım.

Bunu istemediğinden oldukça emindim.

"Bir sandviç," dedi.

Bir kadının yeri hakkındaki kasıtlı hakareti kaçırmayarak homurdandım.

Ama korkunç bir fikir değildi. Mutfakta olmak ve yemeğe erişmek için bir bahanem olacaktı.

Biri bana göz kulak olsa bile, bir şeyler biriktirebilirdim. Uzun bir süre kaçmam ya da saklanmam gerekirse işime yarayabilirdi.

"*Philly Cheesesteak* sandviçi mi?" Açıkladım, iddiayı arttırdım.

Koşer değildi, bu yüzden yiyemezdim. Bu uyduğum birkaç kuraldan biriydi.

Ama onlar için yapardım. Bu tür bir sandviçin pişmesi on dakikadan uzun sürer, bu da bana mutfakta bolca zaman kazandırır.

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Yumruklarımı havaya kaldırdım ve cevap olarak duruşumu genişlettim.

Gülümsedi ve karşımda pozisyon alarak bana saldırmamı işaret etti. "Hadi yapalım şu işi."

- - -

İki saat sonra terli ve sıcaktım ama garip bir şekilde yorgun değildim. Kendimi enerjik hissediyordum ve gülümsememi gizlemek için yüzümü sildim.

İnanılmaz bir şey. Dördü yabancı beş adamla iki gün boyunca mahsur kaldım. -Ve biraz tehlike hissedeceğimi düşünürdünüz.

Bilmediğimden değil. Sadece alışık olmadığım bir şey değildi. Tanıdıktı.

Kapıya doğru yürüdüm, arkamdan Micah ve Rory'nin minderde güreşmelerine baktım. Micah gülerek onu yere yatırdı ama Rory'nin bir bakışıyla Micah gardını indirdi. Daha zayıf olan adam onu yakaladı, ters çevirdi ve boğmaya çalıştı ama ikisi de birbirlerini tutmaya çalışırken gülüyorlardı.

Başımı salladım ve kapıdan çıkmaya devam ettim. "İyi eğlenceler, hayatta kal..." Sonra durdum, hatırladım.

Sineklerin Tanrısı. Rahatsız edici bir klasik roman ve lisede gerçekten keyif aldığım tek romanlardan biri çünkü çok karanlık ve... mümkün.

Hiç yetişkin olmadan ıssız bir adaya düşen çocukların üç kuralı vardı. Eğlenmek, hayatta kalmak ve... bir işaret ateşi yakmak.

Karar vermem sadece bir anımı aldı. Ateş ettim, yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakındım ve dışarı çıkıp arabaya doğru yöneldim.

Dairesel yolun ortasında boş bir çeşme duruyordu ve ben de tepeden bakınca ilk kez açık bir gökyüzü gördüm.

Bunun uzun süre dayanacağından emin değildim, özellikle de yağmur ahşabı ıslatırsa, ama denemek zorundaydım.

Topladığım çubukları, dalları ve hatta ince dalları kucak kucak boş çeşmeye taşıdım ve içine atarak devasa bir yığın oluşturdum. Araba yolunun kenarlarına geri döndüm, daha fazla topladım ve yığını daha yükseğe inşa ettim, böylece parlak ve büyük bir şekilde parladı, ışık umarım karanlıkta görülebilir ve duman gündüz görülebilir.

Ağaç sınırına kadar koştum, daha fazla çıra topladım ve geri koşup içine attım.

Ama bir kol fırladı ve bileğimi yakaladı.

Başımı salladım, Will'i kot pantolonu ve tişörtüyle gördüm, yeşil gözlerinde hatırladığım çocuk yoktu.

Bileğimi çektim ve onu geri ittim. Kolumu yakaladı ve ikimiz de kavga ettik, ben kaçmaya çalışıyordum, o da beni durdurmaya çalışıyordu.

"Biri mutlaka fark edecektir," diye homurdandım.

"Kimse fark etmeyecek," dedi bana, "ve ilk etapta bunu yakmana izin vereceğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

Mücadele ederek onu kendimden uzaklaştırdım ve o da beni bıraktı.

Evet, biliyorum. Uzun bir ihtimaldi ve belki de anne ve babalarının parası olmadan kaçmaya çalışmalarının bir anlamı yoktu, çünkü buradan ayrılırlarsa, sadece onları buraya gönderen insanların yanına dönebilirlerdi. İsimlerini verip Brooklyn'de saklanacak ve pizza dağıtıcısı olacak değillerdi.

Ama ben buraya ait değildim. Bir işim vardı ve kimseden bir şey istemedim.

"Buraya gönderilmek için ne yaptın?" Ona sordum. "Yani, seni buraya gerçekten ailen mi gönderdi? Sen onların gözdesi falan değil misin?"

Sadece gözlerimi tuttu, cevap vermeyi reddetti.

Uzun zaman olmuştu, belki bir yıl ya da daha fazla. Micah, Rory'nin en son yedi ay önce geldiğini söylemişti ve o bile bir kez eve gelmiş, sonra da geri gönderilmişti.

Will kendisiyle ne yapıyordu? Bir hayatı olacaktı.

"Yirmi altı yaşındasın," dedim ona. "Bundan sonra ne olacak? Nereye gideceksin? Birdenbire büyüyor musun?" Gözlerini aradım. "Şimdiye kadar olmadıysa, bundan sonra da olmayacak. Sen kendini yapacaksın, ben de kendimi."

İçeri girdi ve bana baktı. "Akşam yemeği hazırladığınızı duydum," demekle yetindi. "Artık acıktık. Git pişir."

Bir bakış fırlattım. Pardon?

Göğsüne vurarak onu geri ittim.

Sana hizmet etmiyorum.

Senin masanda oturmuyorum.

Gidip hayatını umursamadan mahvedebilirsin.

Ve ayrıca.

"O adi herife iç çamaşırımı sen verdin," dedim.

Seni orospu çocuğu.

Ağzının kenarlarında bir sırıtış belirdi ama gülümsemesini tutarak bana geri döndü.

"Ama o zaman onlara ihtiyacın yoktu, değil mi?" Sesimi sakinleştirerek alay ettim. "Mezuniyet balosundan sonra aldığım pembeler hâlâ duruyor mu? Onları çok kullandın mı, yoksa yıllar boyunca kendi gözyaşlarınla mı yağladın?"

Çömeldi ve gözleri alev alev yanarak yüzüme baktı. "Yıllar boyunca bir sürü ateşli, ıslak külot olmadığını sana düşündüren nedir?"

Arkasını dönüp gitti ve evin içinde kaybolurken sırtında bir delik açtım.

İnan bana, Will Grayson. Nerede olduğunu çok iyi biliyorum.

Emory

Dokuz Yıl Önce

Erika Fane önümdeki bir kıza, "Peynirli makarna, hamburger, hindi tetrazzini var," dedi, "bugün de tavuklu börek var ama ben tavuklu sandviçleri tavsiye ederim. Güzel ve baharatlılar."

Hayır, değiller. Beşinci dersin ortasındaki krampların n e r e d e n geldiğini hâlâ fark etmemiş olanlar sadece birinci sınıf öğrencileriydi.

Kız kardeşi olabilecek gibi görünen diğer sarışın -Erika Fane'in bir kız kardeşi olmaması dışında- Fane'in sıraladığı seçeneklere bakmadan öylece duruyordu.

"Her şey kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı. "Siz ne önerirseniz."

Fane folyoya sarılı tavuklu sandviçi aldı ve ona getirdi. Diğer kız iki elini de uzatarak sandviçi yokladı.

Gözlerimi kısarak onu izledim. Yavaşça ve gözlerini ileriye odaklayarak eşyayı aldı ve biraz beceriksizce de olsa tepsisine kendisi yerleştirdi.

Sanki göremiyordu.

Farkına vardı. Bu Winter Ashby'ydi. Bitchy Arion Ashby'nin küçük kız kardeşi.

Kör olduğunu duymuştum.

Umarım kız kardeşinden daha iyidir. Buraya ne zaman başladı? Öğle yemeğini nadiren yediğim ve aynı sınıfta olmadığımız için onu daha önce görmemiştim.

Sırada ilerlediler, ama bu beni vicdan azabına sürüklemeden önce olmadı ve onun tepsisindeki tavuklu sandviçi alıp, o ya da Fane fark etmeden sessizce yerine bir hamburger koydum. Kime teşekkür edeceğini bilemeyecekti ama sorun değildi.

Uzanıp bir şişe su almadan önce bir hamburger ve bir muz aldım ve tepsime ekledim.

Bir kol bana dolandı ve kravatımı aldı, uzun, güzel parmaklarının arasından geçirdi, elinin arkasındaki damarlar şişkinleşti.

"Güzel kravat," diye fısıldadı kulağıma yakın bir yerden.

Kalbim yerinden fırladı ve bir an için nefes almayı bıraktım. Nefesi saçlarımı gıdıkladı. "Bunu taktığın için teşekkür ederim."

Arkamı dönüp ona bakamadım çünkü yüzümün kırmızının on tonuna büründüğünden emindim. Sinemadan sonra beni eve bırakırken kravatını takmıştı ve ben de takmayacaktım ama...

Kötü bir günü daha iyi bir hale getirmişti. Bana bunu hatırlatan bir şey giymek hoşuma gidiyordu.

Aşağı eğildi, elini belime doladı ve boynuma doğru nefes aldı.

"Emmy..."

Tıpkı tiyatroda onun **üzerine çıktığımda söylediği gibi söylediğini** duyunca vücudumu bir sıcaklık kapladı.

"Lütfen," diye yalvardım elini bırakarak, "sadece... masanıza geri dönün." Her zamanki yerlerine baktım, güzel kızlar etrafta dolanırken Damon'ın bizi izlediğini gördüm. "Dikkatini çekecek çok şey var."

"İstediğim bu değil," diye alay ederek belimi tekrar sıktı.

Bizi izleyen başka biri olup olmadığını görmek için etrafa bakarak sıranın aşağısına doğru ilerledim.

"Merak etme," diyerek beni bıraktı ve tepsime bir brownie ve çikolatalı süt ekledi. "Tek gördükleri seninle seviştiğim. Asla şüphelenmezler-"

"Ciddi olduğunu mu?"

Kendi kendine sırıttı ve tepsime bir paket kraker ve patates kızartması attı. "Hayır, benden hoşlanıyorsun."

Diğer tarafıma uzandı, bir puding ve meyve kabına uzanırken yanağını yanağıma dayadı.

Sırtımı örttü, içime bastırdı ve kalbim çok hızlı attı. Başımı çevirdim ve dudaklarını dudaklarıma yakın hissettim.

"Lütfen, sadece..." *Git otur.*

Ama kelimeler kayboldu ve cümleyi tamamlayamadım. Ter boynumu soğuttu ve sonunda tepsimi sıkarak kendime geldim.

"Git otur," diye tersledim ve sonra tepsimdeki her şeyi görünce gözümü kırptım. "Ve bütün bu yiyecekleri buraya koymayı bırak! Benimle yemek yemiyorsun."

"Bu senin *için,*" dedi bana, cüzdanını çıkararak. "S o l g u n s u n. Bunların h e p s i helal, değil mi?"

Homurdanarak yemeği geri koymaya başladım ama o tepsimi kaptı ve kasiyere parayı uzattı.

"Kravatımı geri almam gerekecek," dedi. "Bu gece."

"Yapamam," dedim ona.

"Yapacaksın." Para üstünü aldı ve tepsiyi bana uzattı. "Seni saat on birde bloğun sonundan alacağım."

"Yapamam," dedim, bu sefer daha yüksek sesle.

Ama yaklaştı ve bana baktı. "Ve sonra seni evime götüreceğim. Sadece ikimiz. Bu gece seninle bir *Görevimiz Görevimiz Tehlike* maratonu yapmak istiyorum."

Bir *Görev: Impos...*? Kendime rağmen homurdandım ve gülümsememi gizlemeye çalışarak hızla başka tarafa baktım. Tanrım, tam bir aptaldı.

Yine de gitmek istedim.

Orada öylece durdum, dalgınca başımı salladım. "Yapamam,"

diye mırıldandım. Martin öğrenecekti.

Büyükannemin bana ihtiyacı

olacaktı. Yarın okulumuz vardı.

Beni pişman edecek şeylerin olmasına izin verdim.

Ama içeri girdi, kravatını boynuma doladı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Ya sen bana gelirsin," dedi, "ya da ben sana gelirim."

- - -

Lolita çalışma paketinden A aldım. Bir haftadan fazla geciktim ama yine de A aldım. Ve en iyi kısmı, teslim bile etmedim. Cazip gelmişti.

Yine de yapamadım. Bundan sonra elde edeceğim her eğitim başarısı gölgelenecekti. Hayatımın geri kalanı bitmiş olacaktı.

Bir sahtekar. Bir dolandırıcı. Çocuklarıma kötü bir örnek.

Hepsi bir İngilizce ödevinde numara yaptığım içindi. İşte bu kadar nevrotiktim.

Ne yazık ki, Will Grayson'ın uzun kolu öğretmenin not defterine kadar uzandı ve eksik ödevime rağmen sıfırımı yüzde yüz olarak değiştirdi.

Pek göze çarpmıyor. Doksan sekizle iyi olabilirdim. Doksan ikiyle bile güvende olurdum.

Yarın Bay Townsend'e notun yanlış olduğunu söyleyeceğim.

Eğer unutmadıysam.

Boş soyunma odasına doğru yürüdüm ve duş perdesini açtım, içeri girdim ve havlumu kancaya astım. Suyu açarak zaten ıslak olan başımı spreyin altına daldırdım, sıcak suyu hissedince tüylerim diken diken oldu.

Saat daha öğleden sonra dört buçuktu. Will'le buluşmama daha saatler vardı ve günün geri kalanını -ve sonrasında egzersiz yapmak için havuza girdiğim özel zamanımı- kendime on bir olduğunda umursamayacağımı söyleyerek geçirmiş ve onu bloğumun sonunda bekletmiş olsam da, onu ekme fikri içimi biraz acıtıyordu.

Acımamalı, değil mi? Bu gece onun evine gitmeyi asla kabul etmedim. Sormadı bile. İlgisine ne kadar minnettar olduğunu göstermek zorunda hissettiren başka bir adam.

Duvardaki sebilden elime biraz şampuan aldım ve acele etmeye çalışarak saçlarımı yıkadım. Akşam yemeğini hazırlamam, ödevlerimi yapmam gerekiyordu ve büyükanneme bu gece odasında film izleyeceğimize söz vermiştim.

Yine de bu gece çardağa gidip biraz iş yapmak istiyordum. Will bana gelebilirdi. Eğer beni bulursa.

Saçlarımı duruladım ve kremledim, elime biraz sabun pompaladım ve havuzu vücudumdan temizledim. Ama bacaklarımdaki çıkıntıları hissederek durdum.

Belki de tekrar tıraş olmalıyım. *Yani, eğer beni bulursa, ben...*

Sonra başımı salladım ve dik durdum. *Tanrı aşkına. K e n d i n e gel.*

Yıkamayı bitirdim ve başımı tekrar suyun altına eğdim, önüme bakarken saç kremini saçımdan duruladım.

Ama sonra duş perdesinin diğer tarafında bir gölge hareket etti ve ben donup kaldım.

Durdu, orada duruyordu, karanlık formu hemen dışarıda beliriyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bugün okuldan sonra spor ya da müzik grubu için kimse kalmayacağı için sadece acil durum aydınlatması açıktı, bu yüzden görüşümü netleştirecekmiş gibi göz kırptım.

Kahretsin, gözlüklerime ihtiyacım vardı. Onlar olmadan da görebiliyordum ama miyoptum.

"Alo?" Seslendim. "Kim o?"

Duşu kapatmayı unutarak uzanıp havlumu aldım ve vücuduma doğru tuttum.

"Martin?" Dedim.

Gölge perdeyi yavaşça araladı ve Damon Torrance benimle birlikte duşa girdiğinde boğazımda bir yumru oluştu.

"Ne oluyor be?" Havladım.

Ama o sadece yaklaştı, perdeyi kapattı ve belinde bir havluyla bana yaklaştı, gülümsemesi ortaya çıktı.

"Martin?" diye tekrarladı. "Kardeşin neden kızların soyunma odasını takip etsin ki?"

"Neden?"

Duvara doğru geri çekildim, duş omuzlarımdan taştı ve vücuduma sardığım havluyu ıslattı.

Omuz silkti. "Antrenman yeni bitti. Duş almam gerekiyordu."

"Takım bu gece antrenman yapmıyor." Onu göğsünden iterek uzaklaştırdım. "Sen de buradaydın. Beni mi bekliyordun?"

Ama hemen geri geldi ve beni duvara yapıştırdı. "Shhh..."

Saçlarımı okşadı, vücudunu benimkine bastırdı ve aşağı doğru nefes aldı. Ben.

Dizlerim titremeye başladı ve kalçalarımı sıktım, aniden şöyle hissettim Altımı ıslatacakmışım gibi.

Bir elimle onu iterken diğer elimle havlumu tutarak sarsıldım. "Ne istiyorsun?"

Aşağıya doğru gülümserken bileğimi yanımdaki duvara sabitledi. "Sende ne gördüğünü bilmek istiyorum. Belki ben de görürüm."

Midem düğümlendi. Ölmeyi tercih ederdim.

Siyah gözlerine baktım ve içtiği bokun kokusunu aldım, boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Sadece

çığlık at.

Çığlık at.

Burada beni duyacak kimse yoktu ve olsa bile Martin Scott bana inanmazdı. Her şekilde bunun bedelini ödeyecektim.

"Defol," diye dişlerimi sıktım. "Benden uzak dur!"

"Daha mücadeleci olursun sanmıştım," dedi beni inceleyerek. "Biraz hayal kırıklığı yaratıyorsun."

Ne yani, sadece korkarsam mı sertleşebiliyorsun?

Korkmuştum.

"Git buradan." Gözlerinin içine baktım ve sonra ona bir tokat attım, ama o ellerime saldırdı, ben mücadele ederken onları tutmaya çalıştı.

Havlum düştü ve her iki bileğimi de yakaladı, kollarımı dirseklerimden büktü ve ellerimi göğsümüzün arasında tuttu, onları sabit tutmak için ağırlığını kullandı.

"Git buradan!" Hırladım.

Onun yerine "O zaman çığlık at," dedi.

Çenemi kilitledim, sertmişim gibi davrandım ama nefesim kesilmişti.

Gözlerimin içine baktı, yüzümü ararken su ikimizin de üzerine düşüyordu. "Neden çığlık atmıyorsun?"

Sen anlamazsın.

Anladığım kadarıyla bu onun için yeniydi. Avlanıyordu, çünkü bu onu tatmin ediyordu, ama kurbanın ilk rodeosu olmadığında tüm planlarını mahvetti, değil mi?

Çünkü peşinde olduğu şey kan değil, korkuydu. Seks

değil, güçtü.

Gözleri boynumda ve yavaşça kolumda gezindi, daraldı.

Çığlık atmıyorum çünkü....

"Çünkü çığlık atmak işe yaramıyor," diye mırıldandı. "Yarıyor mu?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu ama donup kalmıştım, o vücuduma ve kolumun üst kısmına sarılmış parmak şeklindeki çürüklere bakarken ben de ona bakıyordum. Bacaklarımdaki sıyrıklar ve omuzlarımdaki mavi ve morluklar.

"Çünkü kurban olmaktan yoruluyorsun," dedi yüksek sesle düşünüyormuş gibi, "ve her şeyin olmasına izin vermek daha kolay."

Gözlerini kaldırarak benimkilerle tekrar buluştu ve sözleri içime işlerken boğazım acıyla gerildi.

Tutuşunu gevşetti ama ben kaçmadım.

"Başımıza gelen her şeyin kontrolü bizdeymiş gibi davranmak," dedi. Ben.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, tavrı tamamen değişti, sıkıntılı bir alnına koydu.

Çenem titredi.

"Kendine bile yalan söylemeye başlamadan önce kim olduğunu hatırlayamayana kadar," diye ekledi. "Ta ki canının yanmadığı zamanlarda gülümsediğini hatırlayamayana kadar."

Gözlerim yaşlarla doldu ve kendimi toparlamak için dişlerimi sıktım.

İstismar aşk gibi hissettirebilir.

Edebiyat dersindeki sözlerini hatırladım.

Aç insanlar her şeyi yer.

Gözleri tekrar vücudumda gezindi, başını eğdi ve gövdemin bir tarafındaki mor ve kırmızıyı ve uyluklarımdaki diğerlerini aldı.

Görebildiğim kadarıyla herhangi bir yara izi yoktu ama başka türlü acılar da vardı.

"Will de öyle," dedi, sesi yumuşamış, kasvetli bir hal almıştı. "Öyle değil mi?"

Acıtmayan bir gülümseme gibi. Başımı salladım.

"Sakin, normal, huzurlu..." dedi bana. "Hayatımda çirkin hiçbir şeyin dokunmadığı tek şey. Hiçbir şey onu lekelemedi. Hâlâ güzel olan ve dünyanın güzel olduğunu düşünen ve insanların güzel olduğuna inanan tek şey o."

Evet. Ama bunu yüksek sesle söyleyemedim, çünkü hıçkırıklarımı tutmam yeterince zordu.

"Onu benden alamazsın," dedi Damon bana, geri adım atıp gitmeme izin vererek.

Ve o anda, sorununun tam olarak ne olduğunu anladım. Benden hoşlanmıyor değildi. Will'in benden bu kadar hoşlanmasına içerlemişti.

Bana her an ondan bir parçayı yanımda taşımam gerektiğini hissettirmesine bayıldığım için okul kravatını taktığım bir gün, Damon'ın dünyanın hâlâ güzel bir yer olduğuna dair küçük umut ışığı olarak Will'e bel bağladığı yılların yanında hiçbir şeydi.

Damon, "Nasıl olsa işe yaramayacağını biliyorsun," dedi. "Ailesi ülkenin en zengin ailelerinden biri, Emory. Onun hayatı senin hayatının çok ötesinde.

ve tam tersi. Will Grayson'ın eve dönüş resminde yeriniz olmadığını biliyorsunuz."

Gözlerimi indirdim, yavaşça yere çöktüm ve sırılsıklam olmuş havlumu alıp vücudumun üzerinde tuttum.

"Biliyorum," diye devam etti. "Bunu duymak acı veriyor ama bu doğru ve sen de bunu biliyorsun. Dahası ne? Anlamsız, çünkü nasıl olduğunu biliyorsun. Ben bile senin nasıl olduğunu biliyorum. Bütün okul biliyor. O uymayacak, çünkü sen kendini mutsuz olmaya adamışsın ve onu sadece aşağı çekeceksin."

Ellerimi yumruk yaptım, onu iyice tırmalamak

istiyordum. Mutsuz değildim. Ben...

Kalbim sıkıştı ve başka tarafa baktım.

O haklıydı. En başından beri Will'i kendimden uzaklaştırmaktan başka ne yapmıştım? Nasıl biteceğini biliyordum, bu yüzden başlamasına izin vermemem gerektiğini de biliyordum.

"O seni yıprattı," diye devam etti Damon, "ve senin bir rahatlamaya ihtiyacın var. Anlıyorum

o."

Bana tekrar yaklaştı, havada asılı dururken vücuduna su püskürtüyordu. üzerimde, şimdi beni hala korkutan ama eskisi gibi korkutmayan farklı bir şekilde empoze ediyordu.

"O yüzden olduğu gibi kabul et," diye fısıldadı. "Ve benimle

birlikte serbest bırak." Midem bulandı. Ne oldu?

"Karasevdası sona erecek, o yüzden kontrol sendeymiş gibi davran," diye alay etti Damon. "Ne olduğunu söyle, çünkü bu kesinlikle aşk değil. Bu bir tutku. Hormonlar. Anlık tatmin. Rol yapma."

Hayır.

Değildi. Öyle

miydi?

Yani, o haklı mıydı? Will sadece bir tırmalama direği miydi? Daha fazlası olabilir miydi? Olmayacağını biliyordum.

Bunu herkesle yapabilirdim. İstediğim her şeyi yapabilirdim. Kaçabileceğim tek kişi Will değildi.

"Hissediyorsun, değil mi?" Damon sordu. "Bizim gibi çocukların hissettiği ama Will'in asla hissedemeyeceği o ihtiyacı? İyi olan her şeyi yok etme ihtiyacı, çünkü her koyun kendi bacağından asılır ve eğer onları yenemiyorsan, o zaman onlara katılırsın." Yanıma geldi ve saçlarımı okşadı, göğsüm ağrıyordu, sanki bir şey göğsümü yırtmak istiyordu ve ben sadece bu acının bitmesini istiyordum.

Bir dakikalığına bile olsa.

Kontrolü istedim.

"Uyluklarının arasındaki o karıncalanma," diye soludu, "sana sadece olmasına izin vermeni söylüyor, çünkü arabamın arka koltuğunda kontrol sende olacak."

Titredim, gözyaşlarım birikti ama bedenini bedenime bastırdığında nefesim kesildi, gözlerim kapandı.

"Ve benimle işin bittiğinde," diye ağzımdan nefes aldı, "zaten hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir şeyden ilk uzaklaşan sen olacaksın. Bunu benimle yapabilirsin. Onun kalbiyle oynama. Onun yerine beni kullan."

Sorumlu ben olurdum, çünkü Damon'ı asla

sevmezdim. Asla kırılmazdım.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı gözlerimi tutarak. "Gerçekten iyiyim Emory ve buna değmesini sağlayacağım ve seni onun acısından kurtaracağım. Yeter ki şimdi bırak."

Ellerimi göğsüne koydum ve bunun nasıl bir şey olacağını düşündüm.

Onu üzerimde hissetmenin nasıl bir şey olacağını.

O ağzı öpmenin nasıl bir şey olacağını.

Bir an için bunun nasıl bir şey olacağını düşündüm.

Sonra uzun uzun göz kırptım ve boğazımı temizledim.

O iyiydi. Bunu kabul ediyorum. Bu kadar çok kıça sahip olmasına şaşmamalı, çünkü birinin tek istediği sekstiyse, Damon Torrance birinin zihnini manipüle etme konusunda yetenekliydi. Birinin gözlerine doğru gözlükleri takarak dünyayı onun istediği gibi görmesini sağlıyordu.

Tanrı ona aşık olan kadının yardımcısı olsun.

Baştan çıkarılmıştım. Kendimden bıkmıştım ve bir geceliğine ben olmama ihtimali çok çekiciydi.

Ama Will Em'i sevdi. Sinemadaki o anıyı sonsuza dek yaşamayı, başka biriyle bir daha yapmaktansa tercih ederim.

Damon'ı ittim. "Ve sen kendine onun arkadaşı diyorsun."

Orada öylece durdu, bir an bocaladı ama sonra kıkırdayarak toparlandı. "En iyi arkadaşı," diye belirtti. "Belki de beni seni test etmem için gönderdi."

Gözlerimi devirdim, havlumu etrafıma sardım ve suyu kapattım.

"Ya da belki de değil," dedi ve gözlerinin yavaşça vücudumda gezindiğini görmek için ona baktım. "Hoşuna giderdi, biliyor musun? Aslında ben de hoşlanabilirdim. Kesinlikle angarya olmazdı."

Pislik.

"Çık dışarı," dedim.

Başını salladı ve arkasını döndü. "Denedim." Sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Will çürükleri gördü mü?"

Gerildim.

"Bunu yaptığında olacaklara hazırlıklı olun," diye uyardı. "Ve bir polisle karşı karşıya gelirse başına neler gelebileceğine."

Dışarı çıktı ve ben orada öylece durdum, omuzlarım onun sözlerinin ağırlığıyla yavaşça çöktü.

Will çürükleri asla göremezdi.

- - -

Bulaşık makinesini boşaltırken ay alçakta asılı duruyor, mutfağa tek ışığı veriyordu. Bardakları üst üste dizdim ve gümüş takımları ayırdım, duvarda çalan saate bakmayı reddettim, içindeki sarkaç saniyeleri tik tak ediyordu.

"Yatağa gitmelisin," dedi bir ses.

Arkamdaki Martin'i duyunca duraksadım.

Yanıma yaklaştı ve uzanarak çamaşır makinesinden birkaç tabak alıp bana uzattı.

Kendimi destekleyerek onları aldım. "Bundan sonra yapacağım," diye mırıldandım. "Söz veriyorum."

Döndüm ve tabakları dolaba koydum, onun öfkesini bekledim. Hep bekledim.

Onun yerine bana "Notların iyi görünüyor" dedi. "Ve çardak da iyi gidiyor. İnsanlar bana iltifat ediyor."

Kirli kâseyi ve çatalı bulaşık makinesine yerleştirdi, ben de lavaboyu duruladım ve tezgâhları sildim.

"Başvuru yapmak için hâlâ bir yılın var ama üniversiteye gitmek istediğin yer konusunda sana yardımcı olmaya çalışacağım," dedi. "Tamam mı?"

Gözlerimdeki ani yanmayı kırpıştırarak uzaklaştırdım ve başımı salladım. Bu ruh hallerine katlanmak bazen şiddetten daha zor oluyordu.

Ocağı sildim, kaşıklığı yerine yerleştirdim ve gitmesini bekledim.

Ama sonra parmaklarının saçlarımı okşadığını hissettim ve durdum, orada durdum ama hala ona bakmıyordum.

"Özür dilerim, biliyor musun?" diye boğuk bir ses çıkardı ve boğazındaki gözyaşlarını duyabiliyordum.

Çenemi kilitledim ve kendimi tutmaya çalıştım.

"Seni seviyorum, Emmy." Durakladı. "Bu yüzden gitmeni istiyorum. Bu ailede başarısız olmayan tek şey sen olacaksın." Gözlerimi kapattım.

Lütfen, sadece git. Lütfen.

"Sadece birikiyor," diye açıkladı arkamdan, "bütün gün, her gün, doğru düzgün göremeyene, kafam karışana, kör olana ve derimden atlamaya hazır olana kadar. Sanki durduramıyorum."

Eve geldiğinde de hıncını benden çıkarıyor, çünkü söylemeyeceğim ve kaçmayacağım.

"Bunu yaparken ne yaptığımı bile bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sadece duramıyorum."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ama sesimi çıkarmadım. "Bunun ben olmadığımı biliyorsun," dedi.

"Değil mi?"

Başımı salladım, ocağı bitirdim.

"Ön koltuğa binmene izin verdiğim zamanları hatırlıyor musun?" dedi biraz gülerek. "Annem senin çok küçük olduğunu söylese de, garaj yolundan çıkana kadar beklerdim ve sonra ön tarafa emeklemene izin verirdim."

Zorla bir kahkaha attım. "Evet." Omzumun üzerinden ona baktım. "Anneme onlar Philadelphia'dayken bodrumda bir kumarhane gecesi düzenlediğini söylemeyeceğime söz verdiğim sürece."

Kıkırdadı. "Kuralları çiğnemeyi seven birinin polis memuru olması garip mi?"

"Hayır," dedim ona. "En iyi polisler onlar. Bütün numaraları biliyorlar."

Sırıttı. "Doğru."

Bir suçlunun saklanması için daha iyi bir yer olabilir mi?

Yine de bunu yüksek sesle söylemedim. "Bugün sana bir şey aldım."

Dönüp ellerini kuruladı ve kahverengi bir çantanın durduğu masaya doğru yürüdü. İçine uzanarak büyük, ciltli bir kitap çıkardı ve yanıma gelerek bana uzattı.

"Kullanılmış ama bugün kütüphanenin kaldırım satışının önünden geçerken gözüme çarptı."

En Büyük Derin Deniz Dalışları.

Gülümsedim ve ilgimi kanıtlarcasına sayfaları çevirmeye başladım. "Harika," diye cıvıldadım. "Fotoğraflar çok güzel."

"Hoşuna gideceğini düşündüm."

Dönüp termosunu ve beslenme çantasını aldı ve gece vardiyası için ayrılmaya hazırlandığını bilmek beni rahatlattı. İçime hoş bir nefes çektim.

"Kahve masası kitaplarını severim," diye temin ettim. "Hatırladığın için teşekkürler."

Yanıma geldi ve alnımdan öptü, ben de kıpırdamadan durdum, ancak o geri çekilince tekrar rahatladım.

"Sıkıca kilitlenin," dedi. "Ve iyi uyu. Yedide evde olacağım."

"Güle güle."

İşe gitmek üzere ayrıldı, ancak arabasının motorunun caddeden uzaklaştığını duyana kadar nihayet hareket ettim.

Market poşetini geri dönüşüme attıktan sonra kitabımı taşıdım, kapıları kontrol ettim ve odama çıkmadan önce ışıkların kapalı olduğundan emin oldum. Lambayı kapalı bıraktım ve kitaplığıma doğru ilerledim, kitap sırasını tekrar dik konuma getirdim ve koleksiyonuma yeni eklenen kitabı yerleştirdim.

Barselona: Bir Mimari Tarih. En
Şaşırtıcı 101 Mağara.
Daima Audrey: Altı İkonik Fotoğrafçı. Bir Efsanevi Yıldız. Batı:
Amerikan Kovboyu.
Harita ile Dünya Haritası Tarihi...

Geri çekildim, iki rafta duran ve ciltli kitapların ağırlığından daha fazlasını taşıyan diğer tüm kitapları okudum. Bana her kitap verdiğinde onları rafa koymayı severdim. Hediyelerini sergilediğimi görmek onu memnun ediyordu, ama aynı zamanda... sanki bir şey başarmışım gibiydi. Bir kupa gibiydi.

Çürükler solduğunda ve kafamda asla solmayacak olan şey için gösterecek başka bir şeyim olmadığında, elimde bu vardı.

Her ayağa kalkışım için bir kitap. Tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Yıllar boyunca bana başka şeyler de almıştı, öfkesini ve suçluluk duygusunu her harcadığında hediyeler almıştı ve o eşyalar da odanın etrafına dizilmişti. Gittiğimde arkamda bıraktığım şeyler, böylece buraya geldiğinde her şeyi görecek ve hatırlayacaktı ama ben gitmiş olacaktım.

Gözlerimi indirdim.

En azından kendime böyle söyledim.

Büyükannem koridorun sonunda uyuyordu, odasındaki pikap A yüzünün sonuna doğru ilerliyordu ve ben onun sonsuza kadar yaşamasını istiyordum, ama bazen...

O burada olmasaydı Martin çok daha kötü olurdu. Beni seven tek kişi oydu. Hayatta kalmak için ona ihtiyacım vardı.

Ama acı çekiyordu.

Üniversiteye gitmem gerektiğinde hâlâ hayatta olsaydı, buradan ayrılamazdım. Onu onunla bırakamazdım ve burada kalmak zorunda kalırdım.

Bu düşünce için kendimden nefret ettim ama...

Gitmesini istemesem de buradan çıkmam gerekiyordu.

Ne halt edeceğim ben?

Hırkama sarıldım, altımda sadece uyku şortum ve atletim vardı ve perdelerimi kapatmak için arkamı döndüm.

Ama biri orada, odamın köşesinde, sandalyemde oturuyordu. Nefesim kesildi, geriye sıçradım.

"Hey," dedi Will.

Gözlerim büyüdü ve sert bir nefes aldım, kalbim hâlâ boğazımda düğümlenmişti. "Ne oluyor be?" Pencereme koştum, yanağımı camın kenarına yapıştırarak araba yolunu görmeye ve kardeşimin gittiğinden emin olmaya çalıştım.

"Bu gece pencerende mum yok mu?" diye sordu. Ama ben dinlemiyordum. "Delirdin mi sen?"

Dışarıdaki ağaçların arasından görebildiğim kadarıyla caddeyi taradım ama Will'in kamyonetini göremedim. Umarım çok uzağa park etmiştir.

Buraya nasıl girdi? Kardeşim az önce çıktı. Onu görmüş olabilir.

"Bir mum yakmalısın, Emmy."

"Ben asla mum yakmam!" Büyükannem duymasın diye fısıltıyla homurdandım. "EverNight umurumda bile değil. Gitmek zorundasın."

Üzerinde kot pantolon ve buradan bile gözlerinin rengini ortaya çıkaran asker yeşili bir tişört vardı. Saçları gevşemişti, o günkü jölesi neredeyse bitmişti ve şakaklarında çok güzel bir şekilde uzanıyordu.

"Ne dedim ben?" dedi kısık bir sesle. "Eğer sen bana gelmezsen, ben sana gelirim."

Bu yüzden bloğun sonunda görünmedim. *Görevimiz Tehlike maratonu ne* kadar önemli olsa da Görevimiz *Tehlike* maratonu ne kadar önemli olsa da yapacak başka işlerim vardı ve bu gece boş olup olmadığımı sormayı ihmal etti.

Kollarını sandalyeye dayayarak bana baktı ve onu gördüğüm için vücuduma yayılan heyecana rağmen kaşlarımı çatmaya zorladım.

"Emory Scott'ın duvarında Sid ve Nancy'nin posterinin asılı olduğuna inanamıyorum," diye şaka yaptı. "Biri gitarını bile zar zor çalabilen iki iğrenç keş."

"Lütfen," diye sordum, alayını görmezden gelerek. "Burada olamazsın."

Yavaşça ayağa kalktı, gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı. "Ya da belki de lanetli aşklara karşı bir ilgin vardır."

O bir adım öne çıkınca ben de geri çekildim. Ona tekrar "Git buradan," dedim. Ama o gelmeye devam etti. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Başımı salladım, parmaklarımı yumruk yaptım.

"Ama bana böyle bakmandan gerçekten yoruldum," dedi, ifadesi birden ciddileşti. "Sanki bana güvenilmezmişim gibi."

Peki, yapabilir miydi? Bana karşı iyi niyetli olduğuna güvenebilsem bile, buna hazır değildim. Onun hayatıma karışmasını istemiyordum. Ona bir iyilik yapıyordum.

Tiyatroyu çok sevmiştim ve bu anıyı sonsuza dek saklayacaktım. Ama Damon haklıydı. Dün eğlenceliydi.

İşimiz bitmişti. "Gitmen gerek," dedim tekrar.

Gözlerini bana dikti. "Ve bunu söylemenden gerçekten sıkılmaya başladım." Çenesi büküldü. "Sorun nedir? Dün harikaydı. İyi olan bir şeyi kötü bir şeye dönüştürene kadar neden hep bu kadar çok düşünmek zorundasın?"

"Sana hiçbir borcum yok," diye ısırdım, "ve seni içeri davet etmedim, o yüzden git! Çık dışarı."

Durdu, gözlerindeki parıltı neredeyse gülümsemesi kadar kalp durdurucuydu. "Biliyor musun, sana olması gerekenden daha nazik davrandım." Omuzlarını dikleştirdi. "Bu şekilde kaç kız tavlayabileceğimi biliyor musun?"

Parmaklarını şıklattı ve son birkaç günün komik, rahat, tatlı koruyucusu gitmişti.

İnanın bana, istediği her kıça sahip olabileceğinin ve zaten sahip olduğunun farkındaydım. Ona ilk dokunan ya da öpen ben değildim.

"Şanslı yıldızlarıma teşekkür etmeliyim ki, sırf dikkatini çekmek için seni zavallı bir köpek yavrusu gibi takip ederek yaptığım tüm o amansız ve sıkı çalışmalarım gerçekten işe yaradı!" Bağırdım, onu bir güzel azarladım.

O beni kovaladı! Tam tersi değil.

Bana doğru bir adım attı ama sonra biri adımı seslendi ve durdu, ikimiz de birbirimize b a k t ı k .

Kanım kaynadı ve boynunun şimdiden hafif bir ter tabakasıyla parladığını görebiliyordum.

Her şey sıcaktı. Karanlıktı, yakındık ve yatağım hemen şuradaydı.

Klitorisim bir kez zonkladı ve nefes almayı bıraktım.

"Emmy," diye seslendi yine küçük bir ses.

Gözlerimi kırpıştırdım ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

"Emmy?" diye tekrar seslendi büyükannem.

Will'in sert duruşu biraz gevşedi ve gözleri yumuşadı.

Bakışlarımı indirdim ve başımı salladım, fısıltıdan fazlasını başaramadım. "Lütfen, sadece git."

Odadan çıktım, sağa döndüm ve büyükannemin yatak odasına yöneldim, akşamüstü esintisi beyaz perdelerini dalgalandırıyordu.

Kendini yatakta yukarı itmeye çalıştı, büyük pembe bornozu etrafına sarılmıştı.

Onu.

"Hey, hey," dedim, aceleyle kalkıp oksijen maskesinin kablosunu kaldırdım, böylece

onu yakalayamazdı. "Ben hallederim. Ben buradayım."

Ben maskesini ç ı k a r m a s ı n a yardım ederken o daha da doğrulup yastıklarına yaslandı.

Onu kaldırdım, nefes alışını dinledim ve şimdilik iyi olduğundan emin oldum.

"Sen iyi misin?" diye

sordum. "Sadece suya

ihtiyacım vardı."

Bardağını aldım ve suyu yeniden doldurdum, pipeti yerinde tutarken ona uzattım.

"Mumumu y a k m a y ı unutmuşsun," dedi bir yudum alıp bana bakarken.

Ona baktım, kaşlarım hâlâ biraz önceki gerginliğini koruyordu. Görünüşe göre bugün herkes sabrımı denemek **i s t i y o r d u .**

"Bana öyle bakma," diye uyardı. "Git yak onu. Bu benim son sigaram, hiç şüphesiz."

Dudaklarımı büzdüm, buna itiraz etmenin bir yolu olmadığını biliyordum. Gelecek EverNight'ta burada olmayabilir.

Güzel.

Döndüm ve şömineye doğru yürüdüm, artık kullanmadığı şömine için sakladığımız kibritleri aldım ve gece yarısı paçuli kokulu mumlarından birini pencere kenarına götürdüm. Yere koyup yaktım ve alevin camdan göründüğünden emin oldum.

Ne aptalca bir gelenek.

Yine de, Will bana hikâyenin devamını anlattığından beri bu konuda daha çekici bir şeyler vardı. Cold Point cinayetinden bir yıl sonra, 1955'ten beri her 28 Ekim'de, Thunder Bay sakinleri Reverie Cross'un ölüm yıldönümünde yatak odalarının pencerelerinde mum yakarlardı.

Basketbol takımı Edward'ın mezarına yıllık ziyaretlerini gerçekleştirirken, diğer herkes kurbanını onurlandırdı, eğer yapmazlarsa ölümün bile intikamını alamayacağına kendilerini ikna ettiler. Sabaha kadar mumunuz hala yanıyorsa, onun gözdesiydiniz.

Aksi takdirde, bir sonraki EverNight'tan önce başınıza kötü bir şey gelebilir.

Bu, kötü şanstan k o r u n m a k için omzunuza tuz atmak kadar mantıklıydı.

Pencerede titreyen mumun yansımasını izledim ve sonra uzanıp diğer penceresini kapattım. Eğer mumun yanık kalmasını istiyorsa, o zaman sevgili rüzgârı olmadan bir gece geçirmesi gerekecekti.

Will'in gidip gitmediğini merak ederek pencereden dışarı hızlıca bir bakış attım.

Yanına gidip fincanı aldım ve yere bıraktım, saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Seksen iki yaşındaydı ama beş yüz yaşında görünüyordu.

Gözleri hariç. Gözlerinde hâlâ on altı yaşında görünüyordu ve gizlice arkadaşlarıyla gezmek için yaşlı adamın arabasını çalmayı planlıyordu.

"Burada bir oğlunuz var mı?" diye sordu. Sustum. "Hayır, Büyükanne."

"Menteuse," diye karşılık verdi ve bana Fransızca yalancı dedi. "Qui c'est?" "Kim kimdir?"

Çenesini arkamdan salladı ve ben de Will'in kapıda durduğunu görmek için a r k a m ı döndüm.

Lanet olsun. Ona gitmesini söyledim.

Ama nazikçe gülümseyerek içeri girdi. "Allô," dedi. "Je m'appelle Guillaume."

Ona bakakaldım, ağzından sanki hiçbir şey d e ğ i l m i ş gibi Fransızca döküldüğünü duydum. Guillaume, William'ın Fransızca versiyonuydu.

Ciddi misin?

Açıkçası İngilizce konuşmasına bile şaşırmıştım. Sadece emojilerle iletişim kuran biri olduğunu düşünmüştüm.

Ama büyükannem gülümsedi. "Parlez-vous français?"

"Un peu," dedi parmaklarıyla yaklaşık yarım santim ölçerek. "Très, très peu."

Güldü ve onu sarılmak için yaratılmış gibi gösteren o aynı gülümseme yüzüne yayıldı.

Ona baktı ve ben de gözlerimi devirdim.

Un peu, kıçımın kenarı.

Büyükannem burada doğmuştu ama ailesi Fransa'nın Rouen şehrinden gelmişti. Otuzlu yıllarda Almanya'nın artan tehdidi altında kaçmışlar ve burada okulda İngilizce konuşarak büyümüş olsa da, ailesi mirasını korumaya özen göstermiş.

Annemi de Fransızca konuşması için yetiştirdi. İstediğim kadar iyi konuşamıyordum ama anlıyordum.

Onunla konuşurken Will'in ağzından daha fazla Fransızca döküldü ve ben de dinledim.

"Umarım seni uyandırmamışızdır." Düşünceli görünüyordu. "Torununuz bana hak ettiğim sözlü dayağı atıyordu. Özür dilerim."

Kalbim biraz pıt pıt attı ama sonra büyükannem güldü.

"Belki de hak etmiştir," dedi. "Ve belki de benim gibi çabuk sinirleniyordur." Ona bir bakış attım.

Tekrar yatağına yerleşerek maskesini kancadan çıkardı ve tuttu. "Beni kabul edebilecek biriyle tanışmam uzun zaman aldı," diye açıkladı. "Kırık insanlarla ilgili bir şey bu, Guillaume. Eğer sana kalbimizi verirsek, o zaman bunu hak ettiğini bilirsin."

Gözlerim doldu ama sadece bir anlığına.

"Bana karşı sabırlıydı," dedi ona, gözlerinde uzaklara bakan bir ifadeyle. Büyükbabam.

Aradan uzun zaman geçti ama birbirlerine gerçekten aşıklardı. En azından bir süreliğine mutluydu.

Maskesini takmaya başlarken bize "Şimdi gidin," dedi.

"Yoruldum." Gerçekten de öyleydi. Film ya da başka bir şey izleyebilirdik.

"Büyükanne..."

Ama o bağırdı, "Git! Genç ol!"

Ona gülmek istedim, bu noktada kırk üç yaşında olduğumu ve bunu aştığımı söyledim, ama mutlu olduğumu bilmesi onu mutlu edecekti, bu yüzden...

Maskesini taktı ve odadan çıktık, ben kendi odama doğru ilerliyordum.

İçeri girince kapıyı kapattım ve Will'in pencere kenarına bir mum koymasını izledim. Büyükannemin şifonyerinde duran mumdu. Onu çalmış olmalı.

Kot pantolonundan bir çakmak çıkardı ve yaktı, küçük parıltı canlanıp siyah geceye karşı yanarken ortasına yerleştirdi.

Döndü, bana bakarken alevin ışığı gözlerinde titriyordu.

"Bu gece film yok o zaman?" diye sordu odamda dolaşırken.

Başımı salladım, gözlerine bakmadım.

"Ve bence," diye devam etti, bana doğru ilerleyerek, "gidebilsen bile, yine de gitmezdin."

Bir adım atarak ondan uzaklaştım, ikimiz de birbirimizin etrafında dönüyorduk. Tekrar başımı salladım.

"Çünkü iyi olan her şeyden şüpheleniyorsun," dedi bana.

Sessiz kaldım, o yaklaştıkça ben de uzaklaşmaya devam ettim.

"Ve sen üniversiteye gittiğinde ya da bu kasabadan ayrıldığında da bitmeyecek, Em.

Hiçbir şey değişmeyecek. Hala iyi şeylere sahip olmayacaksınız."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama başaramadım. "Çünkü sen hâlâ sen olacaksın," dedi.

Birkaç kez nefes alıp verdim ve sonra kelimeler ben onları durduramadan döküldü. "Bunun olmasına izin vermek istiyorum," dedim ona, sonunda başımı kaldırıp gözlerine bakarak. "Bir parçam gerçekten istiyor, Will. Neden biliyor musun?"

Gözlerini dikti ve ikimizin de hareket etmeyi bıraktığımızı zar zor fark ettim.

"Çünkü biter bitmez senden bir daha haber alamayacağımı biliyordum."

Gözlerini tutarken gözümü kırpmadım, güzel yeşillikleri keskinleşiyor ve omurgası dikleşiyordu.

Evet, senden kurtulmanın tek yolu seni becermek olurdu. Neredeyse cazip geliyordu.

Ama sonra gözleri parlarken dudaklarının gerginleştiğini gördüm.

Sustu, şaşırmış görünüyordu ve ben duraksadım, kelimelerimin kafasında ilerleyişini izledim, hemen pişman olduğum kanlı bir yol açtım.

Gözlerini indirdi, çakmağı cebine soktu ve kararlı bir nefes verdi. "Neden bu kadar kötüsün?"

Ama gerçekten bir cevap istemiyordu. Arkasını dönerek yatak odamdan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi ve o anda içim parçalandı, çünkü çok ileri gittiğimi biliyordum.

Bunu ben istemedim.

Gitmesini istemiyordum, çünkü ondan bir daha haber alamayacaktım. Yarın okula g i d e c e k t i m, koridorda yanından geçecektim ama bu sefer bana dönüp bakmayacaktı.

Çok ileri gitmiştim.

Peşinden koşarak merdivenlerden indim, son birkaç basamağı atladım ve tam o kapıyı açarken ön kapıyı tekrar iterek kapattım.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım, tişörtünü belinden kavradım ve alnımı sırtına gömdüm. "Ben..." Sesim titriyordu. "Ben sadece... mutlu bir insan değilim, Will. Ve haklısın, asla da olamayacağım."

Gözyaşlarım boğazıma düğümlendi ve gözyaşlarımı uzak tutmak için uzun uzun göz kırptım. Onun önünde tekrar ağlamak istemiyordum.

Orada öylece durdu, hareketsizdi, sadece kalbinin atışları vücudunda hissediliyordu. "Ben senin için doğru kişi değilim," dedim ona.

O zengin ve popüler olduğu ve ben olmadığım için değil, hayatımı daha iyi hale getirdiği için. Onu dört gözle bekledim.

Ona ne verdim?

"Anlaşıldı," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Şimdi bırak gideyim."

Keskin ses tonu karşısında gözlerimi sıkıca kapattım.

Geri gelmeyecekti.

Ve üzerime bir şey gelmeye başladı, bir perdenin düşmesi ya da kalkması gibi - ve hayatımda ilk kez kendimi durdurmayı reddettim. Çok üşümüştüm.

Ve çok sıcaktı. Sanki görünmez bir ip beni kontrol edemeyeceğim bir sınıra çekiyordu.

"Kravatını geri istedin," diye fısıldadım.

Her nefeste sırtı hareket ediyordu. "Sende kalsın," dedi bana. "Ya da at gitsin."

Kapının koluna uzandı.

"Onun yerine benim bir şeyimi mi istiyorsun?"

Ağzımdan kaçırdım. Durdu, kolu kavradı ama çevirmedi.

Kalp atışlarım hızlandı ve yine çok ileri gittiğimi biliyordum. Buna pişman olacaktım. Sonra ondan nefret edecektim. O da benden nefret edecekti. Kardeşim beni kontrol etmek için uğrayabilirdi.

Ama umurumda değildi.

Şimdi burada olmak istedim.

Hırkamı omuzlarımın üzerinden iterek kollarımdan çıkardım ve önüne uzattım.

"Bu olabilir mi?" Yumuşakça sordum. Ama sonra elimden kayıp yere düşmesine izin verdim. "Hayır, sana uymaz sanırım."

Atılmış kazağıma baktı, zorlukla nefes alabiliyordum ama gitmiyordu ve ben de devam ettim.

Atletimin eteklerini tutarak başımın üzerine çektim, hava çıplak göğüslerime çarptı, vücudumun her santimi farkındalıkla canlandı. "Ya da bu?" Beyaz üstümü önünde tutarak mırıldandım.

Göğsü daha sert inip kalkıyordu ve sanki donmuş gibiydi, hareket edemiyordu.

Eğildim, sırtına bastırdım ve gömleği bırakıp kulağına fısıldadım, "Bu da çok küçük. Sana söyledim, Will Grayson. Biz... uymuyoruz..."

Sertçe nefes verdi ve omzunun üzerinden baktı. "Bahse girerim bir parçan benim ölçülerimde," diye alay etti.

Heyecanımı kontrol altında tutmak için alt dudağımı ısırdım. Ellerimi gömleğinin içine soktum ve belinde dolaştırdım, parmaklarımı karnında ve karın kaslarında gezdirdim.

Bacaklarımın arasında ısı birikti ve neredeyse inliyordum, yumuşak, sıkı tenini, vücudunun kaslarını ve kıvrımlarını ve şimdi ellerimi değil ağzımı istediğim şeyleri hissediyordum.

Will Grayson'da mükemmel olmayan hiçbir şey yoktu. Tanrım...

"Tişörtünü çıkarmak istiyorum," dedim ona.

Kendini sabitlemek için elini kapıya dayadı ve şakağındaki teri görebiliyordum.

Bitkin görünüyordu. Neredeyse gülümseyecektim.

Bir süre sonra doğruldu ve ben de bunu işaret olarak aldım. Tişörtünü kaldırıp başından geçirdim, yere bıraktım ve içeri girdim, kollarımı beline doladım ve sırtından bir parçayı dişlerimin arasına alırken tenimi ona bastırdım.

Nefes nefese kaldı, elini tekrar kapıya çarptı ve ben de sırıttım.

Dişlerimi sırtında gezdirdim ve onu öpmeden önce tenini yaladım. İnledi ve ona sarıldım, gözlerimi kapattım ve vücudunun titrediğini hissettim. Kokusu -sıcak ve baş döndürücü- beynime sızdı.

Daha iyisini hak ettiğini bilmesini istedim. Başka biri olsaydım, onun olacağımı ve onu çok seveceğimi bilmesini istedim.

Ellerimi göğsünde gezdirerek köprücük kemiğinin çıkıntılarını, göğüs kaslarının arasındaki çukurluğu takip ettim ve sırtına öpücükler kondurdum.

Uzanıp askıdan ipek şallı bir eşarp aldım ve gözlerine sarmak için yukarı kaldırdım.

Geri dönmeye çalışarak uzaklaştı ama onu durdurdum.

"Bu ne için?" diye sordu.

Vücudumdaki her çürük zonkluyordu ve cevap vermem bir anımı aldı. Tek söylediğim "Kurallar" oldu.

Anlamadı ama itiraz da etmedi. Eşarbı gözlerinin etrafına bağladım, böylece bana bakabilecek ve her şeyi göremeyecekti.

Etrafındaki dünyayı göremez hale geldiğinde nefes alış verişi hızlandı ve ben de onu çevirip yüzüne baktım.

"Bir şey görebiliyor musun?" Ben sordum. "Hayır."

Parmak uçlarımda yükselip kendimi ona doğru bastırdım, kollarını vücuduma doladım ve sonra benimkileri boynuna doladım. "Peki ya şimdi?"

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeye dönüştü, elleri hemen dolaşmaya ve beni tutmaya başladı. Parmaklarını sırtımın her yerinde gezdirdi, araziyi öğrendikçe baskısı arttı ve sonra elini karnıma doğru kaydırdı, eğilip ağzımı ağzına alırken göğüslerimden birini avucunun içine aldı.

Nefesimi içime çektim, vücudumun her santiminde ateşlenen ısı ve sinirler karşısında inledim. Beni ayaklarımdan kaldırarak ağzıma doğru ilerledi, dilini dudaklarımın arasından geçirdi ve ayak parmaklarıma kadar hissederek inledim.

Bir ses havayı deldi ama bacaklarımı beline dolamış, vücudunun içinde kaybolmuşken fark etmedim bile.

Dudakları boynuma doğru ilerledi, emdi ve ben kollarımı onun etrafında sıktım, gözlerimin başımın arkasına yuvarlandığını hissederken daha da yakınlaşmaya çalıştım.

"Will..."

Ağzını tekrar bulduğumda iki eliyle kıçımı sıktı, tekrar gerçekleştiğinde uzaktaki sesi kaydetmek için neredeyse çok açtım.

Dudaklarımı ısırdı ve gözlüklerimi kafamdan çıkarıp masanın üzerine koydu.

Bir çınlama sesi kulaklarımı tırmaladı ve sonunda gözlerimi kırpıştırarak açtım.

Telefonum. Ağzından uzaklaştım, başımı omzumun üzerinden mutfağa doğru çevirdim ve Martin için belirlediğim özel zil sesini duydum.

Kahretsin.

Will'i uzaklaştırmaya çalıştım. "Cevap vermek zorundayım." "Açma."

Beni daha da kendine çekti, başparmağını meme ucuma tekrar tekrar sürterken beni usulca öptü.

"Lütfen." Gitmesine izin vermek istemediğim için inledim. "O benim kardeşim."

"Ve artık senin erkeğinim." Göz bağını çıkardı ve gözlerimin içine baktı. "Ve sana bu gece için soruyorum."

Beni merdivenlerden yatak odama taşımaya başladı ama telefon yine çaldı.

Üç kez aramıştı.

Will'in elinden kurtulup merdivenlerden aşağı koştum. "Eğer cevap vermezsem, beni kontrol etmek için eve gelebilir. Seni burada bulabilir."

Kolumdan tutup beni geri çekti. "O zaman bırak onu." Bana ters ters baktı. "Umurumda değil. Beni senden uzak tutamayacak, bu yüzden skoru ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi."

Popom hariç çıplak vücudum çığlık atıyor gibiydi ve karanlık olmasına ve fazla bir şey görmemesine rağmen, yine de morlukları fark edebilirdi. Üstümü örtmek zorundaydım.

"Bırakın beni," diye homurdandım, endişeliydim.

Ama yapmadı. Beni kendine çekerek tekrar kollarına aldı ve gözlerimin içine baktı. "Bana bak," dedi.

Yaptım, sesindeki yumuşaklık bana kardeşimi ve bedenimi bir anlığına unutturdu.

"I..." Kelimeleri bulmakta zorlanarak sözünü kesti. "Ben... senden hoşlanıyorum." "Seni seviyorum" gibi geldi ve çenem titredi.

"Senden hep hoşlandım," dedi. "Eğer onunla konuşursan büyü bozulacak ve gece bitecek çünkü güneşin altında aynı değilsin. Yarın yine sana neden sahip olamayacağıma dair bir sürü nedenin olacak. Bu gece benimle kal. Onunla konuşma. Bu gece aramıza hiçbir şeyin girmesine izin verme."

Hıçkırıklar göğsümde kabardı ve omuzlarını tuttum, kollarımı ona sarmak istedim çünkü muhtemelen haklıydı.

"Ya da benimle Mezunlar Günü'ne gelebilirsin," diyerek bana bir seçenek sundu. "Yarın akşam."

Eve dönüş mü?

Telefon tekrar çaldı ama birbirimize öylece baktık, ben onun kollarındaydım v e bacaklarım sallanıyordu.

Mezuniyet balosuna gidemedim. Elbisem yoktu. Dans etmedim. Onun insanlarının etrafında olmak istemedim.

Martin buna asla izin vermezdi.

İnsanlar sadece gülerdi.

Tutuşuna karşı koydum ve telefon çalıp dururken hırkamı almak için yere daldım. Kazağımı üzerime örterek tekrar ona baktım.

"Hayır," dedim. "Artık gidebilirsin. Seni durdurduğum için özür dilerim."

Bana doğru ilerledi, ama ben döndüm ve koştum, telefonumu almak için mutfağa koşarken kazağımı giydim.

Cevap verdim. "Alo?"

"Ne halt ediyordun sen?" Martin tersledi. "Dört kez aradım."

Will'in arkamda olup olmadığına bakmak için neredeyse dönecektim ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Martin'in sesimdeki titremeyi duymasından korktum.

"Özür dilerim. I..." Kekeledim. "Telefonum alt kattayken uyuyakalmışım." "Tabii ki uyudun." Ses tonu kırpılmıştı. "Bu gece rüzgâr bekliyoruz. Pencerelerin kapalı olduğundan, çöp kutularının saklandığından ve ..."

Ama kulağıma yüzlerce kez duyduğum aynı emirleri havladığında aklım başımdan gitti.

Dudaklarımı yaladım, hâlâ Will'in tadını alıyordum ve ön kapının kapandığını duyduğumda arkamdaki boşluğun giderek büyüdüğünü hissediyordum.

Ağlamak istedim.

Martin sonunda telefonu kapattı ve ben fuayeye geri döndüğümde Will'in gitmiş olduğunu gördüm.

Suçluluk duygusundan ve kendimden nefret etmekten bıkmış bir halde bir dakika öylece durdum. Yine yapmıştım. Acımasız, küçümseyici bir korkaktım ve umarım o da kendisi gibi biriyle yoluna devam ederdi. Mutlu, neşeli ve eğlenceli.

En azından onun başka biriyle eğlendiğini görmek için Mezunlar Günü'nde olmazdım.

Üst kata çıkıp büyükannemi bir kez daha kontrol ettikten sonra odama girdim, kapıyı kapattım ve telefonumu prize taktım.

Şarj cihazı.

Pencereye doğru yürüyüp mumun titremesini izledim ve bir an için onu kendi haline bırakmayı düşündüm.

Ama hiçbir şeye inanmıyordum. En

azından Reverie Cross'a.

Mumu söndürdüm, oda karanlığa gömüldü.

Penceremin dışında parlayan iki far dışında. Doğruldum, kaldırıma baktım ve mat siyah bir arabanın aniden hızlandığını, lastiklerinin soyulduğunu ve hızla uzaklaşırken gıcırdadığını gördüm.

Gözlerimi kıstım ama hâlâ Will'in bıraktığı yerde duran gözlüklerim olmadan iyi göremiyordum.

Kamyon değildi, sanmıyorum. Will değildi.

Ve sonra onu gördüm. Dışarıdaki ağaçtan gelen altın parıltısını.

Hafif esintide sallandı ve şıngırdadı, bronz zincir daha önce boş olan bir dalın üzerine sarkıyordu.

Yaklaştım. Bu da neydi böyle?

Chapter 15

Will

Mevcut

Aydın makasla beni sıyırdığında sarsıldım, küçük bıçaklar ipliği kesiyordu.

Ağzından bir sigara sarkıyordu ve ben mutfaktaki masaya oturup o da yanımda durup kolumun omzumla birleştiği yerdeki dikişleri alırken sigarayı çıkarıp bir nefes çektim. Geçen hafta Emmy gelmeden önce ormanda yuvarlanırken oluşan küçük bir kesikti sadece.

Gözlerimi dikmiş, o çalışırken onu izliyordum.

Sinsiydi. Hakkını vermeliyim. Yıllarını dayak yiyerek geçirmesi ona nasıl saklanacağını öğretmişti.

Emmy mutfakta dolaşıyor, geldiği siyah pantolona geri dönüyor ama Rory'nin beyaz tişörtlerinden birini giyerek eti kızartıp biber, soğan ve peynir ekliyordu.

Arada bir bana bakıyordu ve ben de bakışlarımı ona kilitliyordum.

Bir parça ekmek burada, bir dilim peynir orada. Sarmak için biraz peynir bezi, bir portakal ve biraz daha ekmek.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum, dikkati yemek çalan elden, tabağı kapmak ya da çatalı kapmak için uzanan ele nasıl çevirdiğine hayran kaldım

bir çekmeceden.

Aydın fark etmemişti çünkü Taylor onu izliyordu ve Taylor aptalın tekiydi. Köşede, ölü saatin altında durmuş, su şişesinin etiketini sıyırıyor ve arada bir ona bakıyordu.

Ancak bakışlar, bir kap almak için uzandığında ya da dolaptan bir tava çıkarmak için eğildiğinde vücudunda gezinerek oyalandı.

Onun tasmasını tutan tek şey Aydın'dı. Eğer Aydın burada olmasaydı, Taylor'ın ona ne yapmaya çalışacağını çok iyi biliyordum.

"Hiç içki ve sigara dışında bir şey istediniz mi?" Sigarayı ağzına geri sokmadan önce bir nefes daha çekerek sessizce sordum.

Son bir kez içine çekti ve sonra izmariti kahve fincanının içine bıraktı. "Evet."

"Ne gibi?"

Cevap vermedi, ben de ona bir bakış attım ve dudaklarında bir gülümseme gördüm. Her nasılsa bir bağlantı kurmuştu; her ay birileri ona kaçak mal getiriyordu ve her şeyi göze alabilecek kadar acımasız bir savaşçı olmasına rağmen, alkol ve tütün bizi kontrol etmek için sahip olduğu tek araçtı.

Ya da en azından onlar. Micah ve Rory benimle olabilirdi ama Taylor ya da Aydın yanımda olmazsa fazla uzağa gidemezdik. Gitmeden önce onlardan birinin yanımda olması gerekiyordu.

Bu kadar uzun sürmemeliydi. Onu çözmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim. Kaçak malını nerede sakladığına dair hiçbir fikrim yoktu ve bir yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen henüz bulamamıştım.

Taylor ocakta Emmy'nin arkasından yürüdü, saçından bir tutam alıp kokladı. Çenemi sıktım ve onun başını çevirip uzaklaşmasını izledim.

"Ee, aldın mı?" Aydın'ı dürtmeye devam ettim. "İstediğin diğer şey?"

Dikişleri kesmeyi bitirdi ve cımbızı eline alarak ipliği derimden çıkardı. "Evet."

"O zaman onu dışarı çıkarabilirsin," dedim. "Onun gitmesini istiyorum." "Onun güvende olmasını istiyorsun. O güvende."

Gözlerimi ona diktim. Değildi ve öyle olsa bile planlarımı bozuyor ve zaman çizelgemi hızlandırıyordu. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yoktu.

"Onu buraya getirmeyi benim ayarladığımı düşünüyor," dedim ona. "Ve gururun inciniyor."

Evet, öyle. Şu anda hâlâ saplantılı ve dar görüşlü olduğumu düşünüyordu, birlikte geçirdiğimiz her an hafızamda canlı ve kışkırtıcı.

Bunun doğru olduğunu bilmesini istemedim. Asla.

Şimdiye kadar önemli biri olmam gerekiyordu. Beni istemediği için onu pişman etmem gerekiyordu ve bu aşağılayıcıydı. Burada olmamalıydı.

"Ben ayarlarım," dedi bana.

Ona baktım.

"Onunla işimiz bittiğinde," diye açıkladı.

Yağmur lavabonun üzerindeki mutfak penceresine vuruyordu, Rory ve Micah odaya girdiklerinde güneş çoktan batmıştı, Micah en iyi kıyafetlerini giymiş, onun yanına koşup yemeği koklarken.

Ona gülümsemedi ama uzaklaşmadı da.

"Ne tür alkol sevdiğinden hiç bahsetti mi?" Aydın sordu. "Votka, rom...? Gevşemesine yardımcı olabilir. Bu akşam paylaşmayı düşünüyordum."

Bakışlarımı ona çevirdim ve tehdit karşısında omurgamı dikleştirdim. Onu sarhoş et. Herkesi sarhoş et.

Hayır.

Son dikişi çekip çıkardı ve ben tıslayarak herkesin dikkatini üzerimize çektim.

Aydın kulağıma eğildi ve "Bir şeyler planladığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı.

Nefesi ensemde dolaştı ve korku içime doldu. Onun bu kadar yakınımda olmasından nefret ediyordum.

"Bir yıl boyunca kulaklarına fısıldayıp onları bana karşı kışkırtmaya çalıştın," diye homurdandı, "ama ne burada ne de hayatın herhangi bir yerinde iktidarı ele geçirmek için gerekenleri asla yapamayacaksın, William Grayson." Aletini bıraktı ve gözlerime baktı. "Ben olmak için ne gerektiği hakkında hiçbir fikrin yok."

O uzaklaştı ve ben Emmy'nin gözlerini tuttum, o bizi izlerken, kıpırdanırken durakladı.

Yıllar önce ondan duyduğum benzer duyguları hatırladım, hatta arkadaşlarımın yanında da benzer duygular hissediyordum.

Burada benim için hiçbir şey değişmemişti. Henüz değişmedi.

- - -

Dışarıda gök gürlüyor, yağmur camları yumrukluyordu ve herkes yemek masasına oturup sandviçlerine gömülürken ben Emmy'ye dik dik bakıyordum. Onun varlığı her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Eve döndüğümde Michael'ı öldürecektim. Onu buraya gönderdiği için o süslü, lanet takım elbisesini kendi kanıyla ıslatacaktım.

"Mimar olduğumu nereden biliyordun?" Emmy aniden sordu.

Gözlerimi Aydın'a çevirdim.

Adam ona şaşkın şaşkın baktı.

"Hediye," diye hatırlattı ona.

Ne hediyesi?

"Ben...yapmadım," diye cevap verdi. "Burada yapacak pek bir şey yok. Çizim yapmaktan hoşlanacağını düşündüm."

Ona resim kalemleri mi vermiş? Resim kalemlerini nereden bulmuş?

Pahalı siyah takım elbisesi ve siyah gömleğiyle orada oturuyordu, hepimiz Aydın'ın ısrarıyla giyinmiş ve tıraş olmuştuk.

İtiraf etmeliydim ki güzel kıyafetler kendimi yeniden insan gibi hissetmemi sağlıyordu ama her ne planlıyorsa bu başlangıçtan hiç hoşlanmamıştım. Micah, Rory ve Taylor, Aydın'ın masaya hediye ettiği burbonun tadını çıkarıyor, sandviçlerini mideye indiriyor ve shot üstüne shot yudumluyorlardı.

Ben alkol kadar sandviçe de karşı koymaya çalışırken, Emmy ana yemekle birlikte yaptığı çorbadan kaşık kaşık yudumladı.

Likör şişesine baktım, dilim ağzımda zımpara kağıdı gibiydi. İçkinin boğazımı yakmasını istiyordum. Neredeyse iki yıldır temizdim ama sadece bir yıldır ayıktım ve bu hâlâ zordu.

Aydın'ın bunu bildiğinden emindim ve beni ayartmak da planının bir parçasıydı. Uzattığı bardağı Micah'ya doğru ittim.

"Ne tür işlerde uzmanlaştınız?" Aydın ona sordu. "Ev işleri mi? Gökdelenler mi?"

"Restorasyon," diye mırıldandı. "Kiliseler, oteller, şehir binaları..." Sonra bana baktı. "Çardaklar."

Hafifçe sırıtarak onunkine ne yaptığımı bildiğini bilmesini sağladım.

Bunu hak etmemiş olabilir ama.

Tamam, evet, kalbimi yerle bir ettikten sonra bunu hak etmişti. Ben de onun bir şeyini kırmak istedim.

Siktir et. O gece sarhoş ve kızgındım.

"Doğru yere geldiniz," dedi Aydın ona.

Yarı gülümseyerek odaya baktı. "Burayı biraz temizlesem sorun olur mu sence?"

"Zaten biliyorsun."

Güldü ve yanaklarının kızardığını gördüğüme yemin edebilirim.

Et suyunu içmeye devam etti ve ben de başımı eğerek onu inceledim.

Kızarmıştı. Neden kızarmıştı?

"Will sana hiç Şeytan Gecesi'nden bahsetti mi?" diye sordu. "Thunder Bay'de kutluyoruz. Aslında yaklaşıyor."

Sonra bana baktı, sandalyesine yaslandı ve ateşliymiş gibi gömleğinin yakasını çekti.

Gerildim. Şu anda onda bir gariplik vardı.

"Hatta duyduğuma göre en iyi arkadaşlarından biri o gece evleniyormuş," dedi ona ama aslında bana.

Michael ve Rika mı? Bunu bilmiyordum ama bilmesine de gerek yoktu. Şaşkınlığımı gizledim.

"Ev hakkında pek konuşmaz," diye yanıtladı Aydın.

Çünkü insanlar neyi sevdiğinizi bildiklerinde, zayıflığınızı da bilirler ve ben Aydın'a güvenmiyordum. Güç kazanmak için buradaydım. Aileme daha fazla düşman getirmek için değil.

Emmy sözlerine şöyle devam etti: "Bu bir çeşit yıllık festival ama temelde yerel zengin çocukların ayrıcalıklarının tadını çıkarmalarından ibaret."

Güldü. "Evet, o tipleri bilirim. Kendilerine hiç meydan okunmadığı için çıtayı daha yükseğe koyamayacak kadar aptallar."

Gözleri ışıl ışıl parlıyor, teni hafifçe parlıyordu. Neler oluyordu?

"Cadılar Bayramı'ndan bir gece önce oluyor," dedi, uçsuz bucaksız dünyasını açıklarken.

"ve ritüelin bir parçası olarak eşek şakası yapmak yaygındır."

"Şenliklere katıldın mı?" diye sordu. "Bir

kez." Gözlerime baktı.

Bir kere mi? Ne zaman?

"Sana hiç söylemedi mi Will?" diye sordu bana.

Gözlerimi kıstım. Kim? Ve bana ne olduğunu söyle? Şeytan Gecesi'nde dışarı mı çıkmıştı? Kiminle ve ne zaman?

Ama orada oturmuş, ne demek istediğini çok iyi biliyormuş gibi davranıyordum çünkü sormuyordum.

Kollarını masanın üzerine koyarak eğildi. "Çardağı yaktığında altına gömdüğüm şeyi bulabildin mi?" diye sordu. "Yoksa

Hala toprağın altında mı?" Yumruklarımı sıktım.

"Bilmediğin bir sürü şey var," dedi. "Çok bilgisizsin. Değişmemen neredeyse rahatlatıcı."

Sandalyemden fırladım, limitime ulaşmıştım ve kontrolüm kaybolmuştu. Kolumu masanın üzerinde kaydırdım, tabağımı ve bokumu yere ittim.

"Sanki benim yaşadıklarımın yarısını bile yaşamışsın gibi bu evin içinde elini kolunu sallayarak dolaşamazsın!" Bağırdım.

Bana baktı, gözleri deliciydi. "Bu senin hayatın ve benim suçum değil," dedi sert ama alçak bir sesle. "Uyuşturucu, alkol ve daha fazla uyuşturucu ve alkol, yıllar boyunca kaç kadınla birlikte oldun?" Sonra masanın etrafına baktı ve önce Micah'ın üzerinde durdu. "Hikâyeni biliyorum." Sonra bakışlarını Taylor'a çevirdi. "Ve sarkıntılık ve ürkütücülük faktörüne bakılırsa, kitaptaki her ahlaksızlığın seni rahatsız ettiğini varsayabilirim. Ne oldu peki? Seks sırasında plastik torbayı kafasında çok uzun süre tuttuğunda kazayla neredeyse bir kızı mı öldürüyordun?" Başını salladı ve hepimize baktı. "Siz canavar değilsiniz. Şakacısınız."

Kimse kıpırdamadı, sözleri havada asılı kaldı, çünkü herkes Aydın'ın ne yapacağını görmek için bekliyordu. Kimse onunla böyle konuşmuyordu.

Ama Emory böyleydi işte. Çabuk yargılıyordu çünkü herkesi kendinden uzaklaştırmak daha iyi hissettiriyordu. Eğer bizi anlamıyorsa, kendinden tek bir parça bile vermek zorunda değildi.

Şu anda sarhoş muydu?

Ve sonra beni vurdu. Kızarmış bir cilt, ter... Masanın üzerinde dökülmüş çorba kâsesini buldum ve koklayarak aldım.

Burbon hafifti ama oradaydı. Gözlerimi Aydın'a çevirdim ve her şey onunkindeki hafif eğlencenin ardında yazılıydı. Yemeğine içki katmıştı.

Orospu çocuğu.

Ama ben bir şey yapamadan Rory konuştu. "Bir kızı öldürdüm," dedi.

Orada sakin ve rahat bir şekilde otururken ona baktık.

"Üç, aslında." Burbonundan bir yudum aldı ve bardağı tekrar yerine koydu. "Ve dört adam da. Onları uyuşturdum ve göle götürdüm." Durakladı, bakışları düştü. "Karanlıkta. Gece vakti. Terk edilmiş. Tek başlarına."

Em dinlerken kıpırdamadan ona baktı.

"İlk başta onlara zarar verdim," diye devam etti Rory, anıları kafasında canlanırken. "Onları yaktım, su tahtası yaptım, kestim... sırf bu beni onları öldürmeyecek kadar sempatik yapacak mı diye görmek için. Kendimi o çizgiyi aşmaktan alıkoyabilecek miyim görmek için."

Emmy'nin kaşları çatıldı ve nefes alış verişi sığlaştı.

Orada burada yaptıklarını parça parça duymuştum ama asla onun ağzından duymamıştım. İlk geldiğimde mesafemi korumuş, onu tanımaya çalışmıştım ama bir süre sonra her şeyin göründüğü gibi olmadığını fark etmiştim.

"Üçüncüsünde," diye devam etti, "onları bağlayıp tekneden atmaya başladım."

Sesi artık neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Bir gece biri beni gördü," dedi bize. "Neyse ki ailemin sahibi olduğu köylü şerifti."

Bir kadeh daha içti, bardağı boşalttı ve sandalyesinden kalktı.

Emmy gözlerini ondan ayırmadan başını arkaya eğdi.

"Ve inanın bana, başlarına geleni sonuna kadar hak ettiler," dedi. "Yedisiyle de işim bitene kadar kimse beni yakalamadığı için çok mutluyum."

Takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi ve uzun bir nefes alıp

verdi. "Yemek için teşekkür ederim," dedi ve masadan kalktı.

Odadan çıktı ve Micah onu takip etmeden önce bir dakikadan daha kısa bir süre orada oturdu. Em gözlerini kaçırdı, muhtemelen kendini aptal gibi hissediyordu.

Hiç öğrenebilecek miydi?

"Onun gitmesini istiyorum," dedim

Aydın'a tekrar. Bana bir bakış fırlattı.

"Sana yardım edemem."

Ona dönerek devam etti, "Haklısın. Biz canavar değiliz." Masanın öbür ucuna uzandı, burbonu aldı ve bardağına biraz daha doldurdu. "Kötülük diye bir şey yoktur. Bu sadece, uğraşmaya üşendikleri karmaşık sorulara hızlı cevaplar isteyen insanlar için bir bahane. Her şeyin olduğu gibi olmasının her zaman bir nedeni vardır."

"Onun gitmesini istiyorum!" Hırladım.

Beni görmezden geldi, bir içki aldı ve gözlerimi tuttu.

Başımı salladım ve Em'e döndüm. "Burayı neden sevdiğini biliyor musun? Çünkü burası olmasaydı, yalnız kalacaktı."

Aralarında oluşan bu dostluk her ne ise, onun açısından gerçek değildi. Aydın Kadir gitmek istemiyordu ve artık evde bir kadın olduğuna göre gitmesi için bir neden yoktu. Burası onun egemenliğiydi ve bok fırtınasının

yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Bu utanca dayanamadın, değil mi?" Ona söyledim. "İnsanlar senin hoşlandığın şeyleri öğreniyor. Sapkınlıklarını ve sevişmeyi sevdiğin çeşitli yolları. Katı ailenizde her şey bir sırdı ve bu iyiydi, ta ki... ta ki siz saklamayı bırakana kadar."

Hiçbir şey söylemedi, ifadesi okunamıyordu.

"Böyle birini tanıyorum," dedim ona. "Tek başına savaşmak zorunda kalana kadar istediği hayat için savaşamadı. Arkadaşlarına ve kız kardeşine o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse bizi öldürüyordu, çünkü o anda gitmemize dayanamadı ve bizi ölü görmeyi tercih ederdi."

Aydın'ın bakışları duraksadı ve sonunda orada bir şeylerin çatırdadığını anladım. Eğer dikkatli olmazsa, burada ölecekti. Tek başına.

"Onu hiç affettin mi?" diye sordu, sesi bir kez olsun

yumuşaktı. "Ailem affeder."

Gözlerini kırpıştırdı, kafasında bir şeyler çalkalanıyordu. "Ama boyun

eğmek zorundaydı." Ağzımın köşesi kıvrıldı. "Aile yapar."

Damon öğrendi. Her şeyi berbat etmişti ama öğrenmişti.

O kadar çok insanı incitmişti ki her şeyini kaybetmişti ama ancak o zaman gururunun sevdiği her şeyden daha az önemli olduğunu fark etti.

Em'in gözlerini hissettim ve ona baktım, gözlerini kırpmadan bana bakışı karşısında neredeyse sarsılacaktım. Sanki içindeki duvarın küçük bir kırıntısı aniden soyulup gitmişti.

Odayı sessizlik doldurmuştu. Taylor yanımda sessizce içerken, Aydın ve Em öylece oturuyorlardı.

Dövüşmek istedim. O, Taylor... Lanet olası boynumdan yükselen buhardan kurtulmak için bir şey.

Gökyüzünde çakan şimşekler pencerelerden içeri girdi ve ardından gök gürledi. Ardından etrafımızdaki tüm ışıklar söndü, masanın üzerinde yanan tek bir koni dışında oda karanlığa gömüldü.

"Kahretsin," diye homurdandı Taylor. "Yine mi?"

Aydın oturduğu yerden kalktı, Taylor'a çenesini sallayarak onu takip etmesini söyledi ve ikisi de odadan çıktılar. Muhtemelen sigorta kutusunu ya da jeneratörü kontrol etmek için.

Ama sandalyemde arkama yaslanarak otururken hâlâ ona bakıyordum.

"O kadar da harika değildin," dedim. "Çok uzun süre şımarttığım büyük bir güçlüktün."

Gözlerimi tuttu. "Biliyorum."

"Daha iyi kızlar da vardı."

Başını salladı, sesi yumuşadı. "Biliyorum."

Başparmağımı parmaklarımın iç kısmına bastırdım. "Daha nazik olan arkadaşlar."

"Evet."

"Seni aramadım," diye belirttim. "Neredeyse dokuz yıldır seninle hiçbir şekilde iletişime geçmedim."

Ağzını açtı ama sonra kapattı, biraz daha sığ nefes aldı. "Neler yaşadığın umurumda değil," dedim.

Yine başını salladı.

"Beni seven insanlar vardı ve ben sevmeyen biri için zaman harcadım."

Bakışlarımı boynuna indirdiğimde kalbim küt küt atıyordu. Zeytin rengi teni hafif bir ter tabakasıyla parlıyordu.

"Anlıyorum," dedi.

Siktiğimin orospusu. Her saniye daha da sinirlendiğim için aletim kabardı ve sertleşti.

"Elini uzatmak için yılların vardı ama uzatmadın," dedim ona. "İnan bana, senin umurunda olmadığının farkına varacak kadar zamanım oldu ve artık benim de umurumda değil."

Boğazındaki yumrunun aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm.

"Hayatıma devam ettim." Mum titredi, evin içinde bir yerlerden bir cereyan vurdu. "Başkalarını öptüm, seninkine dokunduğum gibi yüzlerine dokundum ve seninle hiç yapmadığım gibi onlarla zaman geçirdim."

Sen önemli değilsin.

Çenesi büküldü ve ben onun güzel küçük boğazına baktım, parmaklarım onu bu masaya sabitleme ve çığlık atana kadar onu yeme dürtüsüyle uğuldadı.

"Yıllarca süren geceler," dedim ve artık bunu onun için mi yoksa kendim için mi söylediğimden emin değildim ama devam ettim. "Seni düşünmeden geçen yıllar. Neredeyse seni içermeyen anılar ve geçmişle dolu koca bir hayat. Sen bir hiçtin."

Bana baktı, artık cevap vermiyordu.

"O benimle ilgilendi." Sesim neredeyse fısıltıya dönüştü ve kimden bahsettiğimi bilmemesini umursamadım. "Beni dinledi. Beni gülümsetti."

Hareket yok.

"Yanımda durdu," diye homurdandım. "Arkadaşlarıma uyum sağladı. Akıllı, zeki, becerikli ve hayatın ona uzattığı boktan eli tuttu ama yine de insanları sevmeyi biliyor, senin aksine."

Gözleri parlıyor, arkalarında bir ateş tutuşuyordu.

"Duşta ateşli," diye daha fazla alay ettim, "plajda, duvara karşı, yağmurda arabanın kaputunda ve arka koltuğumda-"

Homurdanarak sandalyesinden fırladı ve elini şamdana vurarak şamdanın yere yuvarlanıp sönmesine neden oldu.

Bok yiyici gülümsememi tutamadım.

Masanın etrafından dolanarak kapıya yöneldi ama onu yakaladım ve duvara doğru ittim.

Ama ben kaçamaklarımı biraz daha yüzüne vuramadan ya da elimi onun güzel boynuna dolayamadan, beni sertçe göğsümden itti.

Tökezleyip sandalyeye düştüm ve sonra üzerime geldi - aşağı bakıyor ve boynumu avucunun içinde sıkıyordu.

Nefes nefese kalmıştım, artık tamamen sertleşmiştim.

Hızlı ve sığ nefes alıyordu, sanki dişleriyle beni bitirmek istiyormuş gibi kaynıyordu.

Vay anasını.

İnledim. *Tanrım, üstüme çık lütfen.*

Gözlerini dikti ve ben de gözlerini aradım, kontrolünü kaybetmesini bekliyordum. Büyüdüğünü, korkmadığını ve hoşuna gittiğini itiraf etmeye istekli olduğunu göstermek için ve şu anda kıçını bu masanın üzerine eğip onu sikersem ve saçlarını kaldıraç olarak kullanırsam bundan çok hoşlanabilirdi.

O yapmadı. Tekrar homurdanarak arkasını döndü ve odadan dışarı fırladı; peşinden fırlamam sadece iki saniye sürdü.

Yemek odasının kapılarını açıp hışımla koridora çıktım ve onu benden kaçarken gördüm.

Onun için yarıştım.

Arkasına baktı, beni gördü ve aceleyle kaçmaya başladı, ama onu yakaladım.

Onu kollarıma aldım, göğsümü sırtına bastırdığımda ciyaklamasını duydum. Onu salonun karanlık kapısına doğru zorladım ve çenesini avuçlarımın arasına alarak uzandım.

Elimden kurtulmaya çalıştı ama kan akıtması ya da boğazımı parçalaması umurumda bile değildi. Bu işi sonuna kadar götürecektim.

Sorularım vardı. Mesela neden bana evde neler olduğunu anlatmıyordu? Ya da neden bana güvenmiyordu?

Sabırlıydım. Anlayabilirdim. Onu

hayal kırıklığına uğratmazdım.

Ama bana güvenmemekle kalmadı, saldırdı ve ben artık nedenini umursamıyordum. Hepimiz boktan şeyler yaşadık.

Kulağına eğildim, masada söylediğim her şeyi bitirmeye ve beni dinlemesini sağlamaya hazırdım, çünkü bu bana borçlu olduğu şeylerin en azıydı, ama...

İniltiler kulaklarıma çarptı, duvara bir gümbürtü vurdu ve bakışlarımı aralık kapıdan salona çevirdim. Micah'nın kitap raflarının arasına sıkıştığını, Rory'nin de onun arkasında karanlıkta ona sokulduğunu gördüm.

Rory, Micah'nın saçlarının arkasını yumruklayarak ve boynunu ısırarak, "Tanrım, kahretsin," diye soludu.

Em'in göğsü çöktü ve ben yanağımı onun yanağına bastırıp ikimiz de önümüzdeki sahneyi izlerken bana doğru yığıldı.

Eğer mahremiyet isteselerdi, odalarında olurlardı.

İkisi de gömleksizdi, Micah önündeki rafları kavradı, siyah saçları gözlerinin önündeydi, Rory bir eliyle bacağının kalçasıyla buluştuğu kıvrımı, diğer eliyle de omzunu kavradı ve pantolonları kıçlarının etrafında sallanırken ona doğru ilerledi.

Emory donup kalmıştı, gergindi ama direndiğini tamamen unutmuştu.

Rory'nin normalde bakımlı olan saçları alnında dağınık bir şekilde uzanırken Micah'nın sırtında ter parlıyordu, ağzı Micah'nın teninde gezinirken, ısırırken ve nefes alırken Micah'nın alnı tutku, acı ve kontrol edilemez bir ihtiyaç karışımıyla kazınmıştı.

Nefes verdim, kolumu ona daha sıkı doladım ve Micah'nın yüzünde beliren ifadeyi izledim.

Onlara bakınca kontrolün Micah'ta olduğunu sanırdınız. Daha iri, daha uzun, daha kaslıydı ve tamamen karanlık ve tehlikeli bir havası vardı.

Değildi. Rory baskın olandı ve Micah bunun her saniyesini seviyordu çünkü tek istediği sevgiydi.

Ben de onun gibiydim. Emmy, Rory

gibiydi. Benim için mükemmeldi.

Kendini bıraktığında.

Rory'nin uzanıp Micah'nın zaten uzun ve dik olan aletini pantolonundan çıkarmasını ve daha hızlı ve daha sert iterken okşamasını izledik. Başını geriye attı, hırladı ve Micah rafları salladı, Rory boşalırken kitaplar yere düştü, aletini pompaladı ve kendini harcadı.

Micah'yı kanepeye itmeden, pantolonunu indirmeden ve dizlerinin üzerine çöküp siyah saçlı oğlunu ağzına alıp iyiliğine karşılık vermeden önce nefesini tutması için bir an bile geçmedi.

Micah koltuğunda kamburlaşıp Rory'nin başını okşayarak onu tekrar tekrar sikinin üzerine çekerken karın kasları ve kolları esnedi.

"Bunu hiç bir erkeğe yaptın mı?" Emory'ye sordum.

Sanki yeni uyanmış ve burada olduğumu fark etmiş gibi geri çekilmeye çalıştı. "Ben bunu sana hiç yapmadım," diye karşılık verdi.

Onu döndürdüm ve elimi pantolonunun içine soktum, amına daldım - tıpkı olacağını bildiğim gibi sıcak ve ıslak.

İnledi, kolumda karıncalanma hissi vardı ve alt dudağını dişlerimin arasına aldım, bunu ne kadar özlediğim için çok tahrik olmuş ve sertleşmiştim.

Tüm arkadaşlarım kontrolü severdi. Sanki Rika, Banks ve Winter onların oyuncaklarıymış gibi onları zapt etmeyi ve yalvartmayı severlerdi.

Ben değil.

Bana hükmediyordu ve ben de başka türlüsünü istemiyordum. Sınıfta, kütüphanede, sinemada, kamyonetimde... Onu kıçımdan para kazanırken izlemek gerçek seksten daha iyiydi.

Kötü bir çocuk olabilirdim ve disipline edilmem gerekiyordu.

Hırlayarak beni itmeye çalıştı ama ben elimi kaldırıp parlayan parmaklarımı yüzüne sürdüm.

Sonra ağzının üzerine çöktüm, tatlı etini öptüm, kemirdim, emdim ve çekiştirdim ve beni tekrar itmeye çalışmadan önce bir inilti duydum.

"Dayak yemeyi bildiğini biliyorum," dedim dudaklarına fısıldayarak, "ama bu senin alışık olduğun türden bir dayak değil."

Salonun kapısını kırarak onu diğer kanepeye ittim, Micah ve Rory'nin birkaç metre ötede hâlâ kavga ediyor olmalarını görmezden gelerek üzerine düştüm, tişörtünü yırtıp açtıktan sonra sutyenini göğüslerinin arasından tutup tüm gücümle çektim, sutyenin yırtıldığını duydum ve güzel göğüslerinin altın rengi teni ortaya çıktı.

Mücadele etti, ben üzerine inerken ellerini bana doğru savurdu, bacakları açıldığında gülümsedi.

"Vur bana," diye fısıldadım onu öpmek için dalmadan önce dudaklarına. "Senden sonra becerdiğim tüm kuyruklar için vur bana. Seni unuttuğum, senden on kat daha ateşli göğüslerin ve kalçaların krallığına bindiğim tüm geceler için."

"On mu?" diye alay etti benimle. "Gerçekten mi? Hadi ama. Bundan daha ateşlisini alabilirsin! Belki yirmi kat daha seksi! Hala numaraları var mı?"

Acı acı güldüm, ayağa kalktım ve pantolonunu indirdim, ama külot giymemişti, çünkü dün almıştım. Tekrar aşağı indim, ağzımı onunkine yapıştırdım ve ona doğru ittim.

Ellerimi vücudunun her yerinde gezdirdim. Tanrım, çok ateşliydi.

"Damon haklıydı." Beni itti. "Sen ondan daha küçüksün."

Kalbim göğsüme çarpıyordu, ateş ciğerlerimi dolduruyordu ve ayağa kalktım, kıçını aşağı çektim ve amına daldım, ağzımla kapattım.

Haykırdı. "Will... Ah!"

Ben daha küçük değildim. Ve onun çıplak halini nasıl bildiğini hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

Emiyor ve çekiştiriyor, öpüyor ve ısırıyordum, sürtüğü hiç tereddüt etmeden ve acımadan yedim. Kenarlarını yaladım, derisini kemirdim ve altımda kıvranıp sürünerek uzaklaşmaya çalışırken dilimle klitorisini fiskeledim.

Nefes nefese kalmıştı, göğüs uçları küçük kayalar gibi sertleşirken dar karnında tatlı bir ter parlıyordu.

Sonra... iniltiler havayı doldurdu, vücudu titredi ve başını kaldırıp amını yalayışımı izlerken kalçaları genişledi.

"Will..." diye nefes nefese kaldı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi.

Ayağa kalkarak ceketimi çıkardım ve omzumun üzerinden Micah'nın bizi izlerken sırıttığını gördüm. Rory onun sikini yutuyor, benim ona yaptığım gibi Micah'ya hizmet ediyordu.

Tekrar aşağı inerek biraz yavaşladım, dilimi içine sokmadan önce etini öptüm ve yaladım, çok sıcak ve ıslak olduğunu tattım.

Sırtını kanepeye dayadı ve başını arkaya atıp titreyerek omuzlarımı tırmaladı.

Dilimle klitorisini okşuyor, tekrar tekrar ağzıma alıyordum, göğüsleri ileri geri sallanıyor, klitorisine sürtünmeye ve ağzıma girmeye çalışıyordu.

"Bu iyi geldi mi, kızım?" Micah ona seslendi.

Başını salladı, gözleri kapalı nefes alıp veriyordu. "Evet."

"Seninle işi bittiğinde kıçını yanıma park ettiğinden emin ol," dedi dişlerinin arasından hava emerek. "Sen de Rory gibi dizlerinin üzerine çök, ben de ikinizin bizi yutuşunu izleyeyim."

İhtiyaçtan nabzım atarken aletimden sperm sızdı.

"Evet," diye inledi.

Elimi karnına koydum, titrediğini ve nefes alış verişlerinin düzensizleştiğini hissettim. Tekrar tekrar tutarak hava emdiğinde, orada olduğunu anladım.

Ağrıyan ve hararetle kaynayan terim alnımı serinletirken kendimi ayırdım ve ayağa kalktım.

Onu oraya götürmek istedim. Hiç durmak istemedim.

Ve eski ben bunu yapmazdı.

Ona bakarken nefesimi tutmam bir anımı aldı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, durduğumu fark edince gözlerini açtı.

"Ne..." diye nefes verdi.

Yüzüne doğru eğildim. "Bunu bitirmem için hazır olduğunda," dedim. "Bana gel."

Kaşlarını çattı, ağzı açık kaldı.

"Yatağım üçüncü katta." Ceketimi alarak ayağa kalktım. "Gel ve benden iste."

Ve Micah'nın kahkahası beni merdivenlerden yukarı kadar takip ederken bacaklarımın arasındaki uzantı pantolonumda bir delik açmaya çalışarak oradan ayrıldım. Emmy'nin salona fırlattığı ve iki saniye sonra yere düşen vazonun parçalanmasıyla birlikte.

Bu yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Hapishaneden, detokstan ve on yedi yaşımdayken annemin onu götürmemi istediği arabalı sinemadaki Doris Day çift filminden daha zor gibi.

Kombine.

Chapter 16

Emory

Dokuz Yıl Önce

"Al bakalım." Bay Kincaid bana lastik bir bantla tutturulmuş bir paket üniversite broşürü uzattı. "Başvuru yaptığınızda, kabul mektuplarınız evinize gelecek."

Bana göz kırptı, ben de ona sıkı bir gülümseme verdim. Masasının üzerinden uzanarak kitapçıkları aldım. "Teşekkürler."

İnanın bana. Er ya da geç bununla uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Ofisinden çıktım ve ana ofisten geçerek koridora doğru yürüdüm. Ağabeyim üniversiteye gitmemi bekliyordu. Bu, hemfikir olduğumuz ve ondan direnç görmediğim tek alandı ama seçimlerimi öğrenirse bu durum değişebilirdi. Bu konuda onun fikrini almaya hazır değildim, bu yüzden dekandan şimdilik broşürleri benim için talep etmesini istedim. Başvurmak ve mücadeleyle yüzleşmek için hala bir yılım vardı.

Kapıları ittim, birkaç öğrenci koridorda ilerlerken üst kitapçığı açtım.

"Ooooh, Berkeley." Birisi kitapçığı elimden kaptı.

Başımı çevirdiğimde Elle'nin broşürü karıştırdığını gördüm. "Hey," diye azarlayarak broşüre uzandım.

Geri çekildi ve ona baktı. "Buradan daha fazla uzaklaşamazsın," dedi. "Ama sanırım senin istediğin de bu."

Kitapçığı geri çaldım. "Evet."

Berkeley ülkenin öbür ucundaydı ve ailemin benim için ayırdığı üniversite fonuyla belki iki yıl okuyabilirdim.

Gerçi hiçbirini kullanmayı düşünmüyordum.

Will gittikten sonra dün gece zar zor uyuyabildim, gecenin çoğunu onu kafamda canlandırarak geçirdim, bir yanım ilk denediğinde gitmesine izin vermem gerektiğinden emindi, diğer yanımsa ikinci kez gitmesine izin verdiğim için üzgündü.

Ama beni rahatsız eden bir konuda karar verdim. Eğer üniversiteye gittiğimde büyükannem hâlâ hayatta olsaydı, Meridian City'deki en iyi nekahat evinde bir yıl geçirmem için gereken para bana fazlasıyla yeterdi.

Bu onu kardeşimin evinden çıkaracaktı ve ben de endişelenmeden okula gidebilecektim.

Eğitim masraflarımı karşılamak için tek yapmam gereken bir ya da on burs kazanmaktı.

Önüme baktım, bir grup öğrencinin güldüğünü duydum.

Will, etrafı arkadaşlarıyla çevrili dolapların önünde durmuş, kollarını Davinia Paley'ye dolamış, onu yerden kaldırıp gözlerinin içine bakmıştı. Kız ona gülümsedi.

Kalbim sıkıştı ve ağzım kurudu.

Bir an duraksadım, gözümü kırpıştırdım ve hızla başka tarafa baktım. *Görünüşe göre mezuniyet balosu eşini bulmuş.* Ne hıyar ama.

Elle yanımda durdu, ben tekrar ona bakarken gözlerimi takip etti. Etraflarındaki herkes kıyafetleri, arabaları ve arkadaşlarıyla asla ait olamayacağım bir *Teen Vogue* reklamı gibi görünürken, Davinia'yı hiçbir şey değilmiş gibi tutuyor, onunla konuşuyor, eğlenceli ve mutlu görünüyordu.

Bana baktı ve ben de gözlerimi kaçırarak arkamı döndüm. İyi de oldu.

Koridorda ilerlemeye devam ettim, geçerken gözlerini üzerimde hissettim ve Elle ile köşeyi dönüp dolabımın önünde durduk.

"Seni sınıfta görecek miyim?" diye sordu.

"Ugh."

Homurdandı, çünkü edebiyat dersinden nefret ettiğimi çok iyi biliyordu. Koluma dokunarak devam etti. "Öğle yemeğinde görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Broşürleri şimdilik okulda saklamak üzere dolabıma koydum ve defterimi, *Gazap Üzümleri'ni ve* sabahki diğer materyallerimi çıkarıp hepsini çantama doldurdum.

Will ve arkadaşlarının kahkahaları köşede arttıkça çantam daha da ağırlaştı, sabrım ve sessizliğim tükendi. Şu anda sınıfta oturamazdım.

Keşke yapabilseydim. Ona beni rahatsız etmediğini göstermek. Davinia'nın beni rahatsız etmediğini.

Beni sert ve her şeyden habersiz görmeliydi. Bu

iyi bildiğim bir oyundu.

Ama dolabımın kapısını kapattım ve koridorda yürüdüm, ışık sınıfını geçtim ve sanat odasına doğru bir uçuş yaptım.

İlk ders hep boş geçerdi ve Bay Gaines mecbur kalmadıkça gelmezdi. Odayı bir saat daha kullanabilirdim.

Çantamı her zamanki çizim masama bıraktım, kağıt rulolarımı dolabımdan çıkardım ve tabureme kayarak her şeyi yaydım ve çalışmaya başladım.

Zil çaldı, öğrenciler kapıların dışındaki koridorlarda koşuşturdular, ama kısa süre sonra her şey sessizleşti ve duyabildiğim tek şey, küçük sığınağımın karanlık, sessiz duvarlarının ötesinde derslerine başlayan öğretmenler oldu.

Cetvellerimi kullanarak, St. Killian's yıllar önce terk edildiğinde harabeye dönmüş olan mezarlığın yakınındaki Çan Kulesi'nin yeniden tasarımına devam ettim. Üçgenleri ölçtüm ve eklediğim küçük dekoratif çatı pencerelerinin her biri için çizgiler çizdim. Bu bir ödevdi ama bir gün meyvesini verdiğini görmeyi çok isterim.

Bu kasabadan nefret etmeme rağmen, burayı sevdim. Tarihini. Sırlarının ve geleneklerinin cazibesi. Yıllara meydan okuyan gizemleri ve mimarisi. Sadece yer altı mezarları ya da ben çocukken yılda bir kez halka açık olan Torrance bahçe labirenti gibi yerler değil, her caddenin ve kıyı şeridinin bir hikayesi varmış gibi göründüğü için kaybolmak için çok fazla kuytu ve çatlak vardı.

Dünyadaki bir bina, dünyadaki bir binaydı. Thunder Bay'de bir şey tasarlamak sadece kendi başına ayakta duramazdı. Daha büyük bir şeyin parçası olmaktı.

Tasarımım üzerinde çalıştım, hala haftalarımız olmasına rağmen bitirmeye yaklaştım. Çan Kulesi'ni tekrar yükseltmek, daha uzun yapmak istedim.

tırmanabilir ve denizi daha fazla görebilirdim ve daha fazla çan eklemek istedim.

Ve belki bir ışık. Tepede titreyen bir ışık.

"Çan kulesinin kemerine bir fener asın," diye okudum çizerken. "Karadan gelirse bir tane, denizden gelirse iki tane..."

Ama sonra aklıma gelen "Paul Revere'in Gece Yarısı Yolculuğu" şiiri değildi. Durdum, düşündüm.

Ya da belki... Tepede Reverie Cross için sürekli yanan bir mum - elektrikli de olsa- gibi.

Gözlerimi devirdim, kafamı bu fikirden uzaklaştırmak için salladım ve kalemimi yere bıraktım.

Aptal.

Okul çantama baktım, uzandım ve askısını tuttum.

Onu kaldırdım, cebini karıştırdım ve dün gece birinin ağacıma bağlı bıraktığı parlak, bronz bibloyu buldum.

Çantayı çıkarıp yere bıraktım ve dirseklerimi masaya dayayarak inceledim.

Paslı ve yıpranmış iskelet anahtarı incelerken, ne işe yaradığına dair bir ipucu verebilecek herhangi bir işaret olup olmadığına tekrar baktım ve sonra zinciri parmaklarımın arasından geçirerek anahtarlığa bir göz attım.

Bir çeşit tencereydi. Ya da tütsü kabı, belki?

Kafam karışmış bir şekilde elimde evirdim çevirdim. Neden biri bana bunu vermiş ve sonra da ne için olduğunu söylememişti? Bunu bırakanın Will olduğunu sanmıyordum. Dün gece beni gördüğünde vermiş olabilirdi.

Ve şu araba evimin önüne park etti.

Aklıma gelen diğer tek şey bunun bir kanıt olduğu ve birisinin bunu benim üzerime attığıydı ama bu da bir yere varmıyordu.

Sonra fark ettim.

Anahtarlıktaki yarıklar. Tütsü kabındaki.

Havalandırma delikleri gibi.

Bu bir thurible idi. Kiliselerde kullanılırdı.

Kasabadaki katedralde bir tane vardı. Bir çanın tokmağı gibi sallanan büyük bir tane.

Planlarımı yuvarladım, dolabıma tıkıştırdım ve çantamı kaptığım gibi sınıftan çıktım.

- - -

Katedrale adımımı attım, buraya her girdiğimde gözlerim yukarı bakıyordu. Buraya gelmeyi hep sevmişimdir. Huzurluydu ve burada halka açık bir yerde yalnız olmak garip hissettirmiyordu. Bu beklenen bir şeydi.

Tabii ki, Martin, büyükannem ve benim katıldığımız nadir durumlarda Thunder Bay'de bir tapınak olmasını çok isterdim ama böyle bir şansımız yoktu. Bunun için Meridian City'ye gitmek zorunda kaldık.

Yine de benim işime yaradı. Bir süre saklanmam gerekirse, Martin beni asla bir Katolik kilisesinde aramazdı.

"Emory?" dedi arkamdan biri.

Döndüm ve Peder Behr'i gördüm. Onu herkes tanırdı.

"Günah çıkarmaya mı geldin?" diye alay etti. "Önce seni vaftiz etmem gerekecek."

Kıkırdadım, çantanın askısını göğsümün üzerinde tuttum. "Hâlâ nasıl agnostik bir Yahudi olacağımı çözmeye çalışıyorum baba. İşleri karmaşıklaştırmayalım." Ona gülümsedim. "Yine de seni görmek güzel."

Gelip yanımda durdu. Bazı adanmışlar sıralarda diz çökmüş, birkaçı da düşünceli bir şekilde oturmuş, bağlılıkla yakılan mumlar yanımda titriyordu.

Etrafımızdaki duvarlarda İsa'nın makamları sıralanmıştı ve ben başımı arkaya doğru eğerek sütunların bir ağaç gövdesinin dallara ayrılması gibi kaburgalı tonozlara ve uçan payandalara nasıl ayrıldığını hayranlıkla seyrettim. Tavanı fantastik bir duvar resmi süslüyordu.

"Buraya çok geliyorsun," dedi bana.

"Bu mimari." Gözlerimi tavandan ayırmadım. "Ve sessiz." İç çekti.

"Maalesef, evet."

Sesi bu konuda mutsuz geliyordu ve daha yoğun olmasının hem kendisi hem de kilise için daha iyi olacağını fark ettim.

Omzumu okşadı. "Dolaş," dedi. "Ve acele etme."

"Teşekkürler."

O gitti, ben de anahtarı tekrar çıkardım ve aradığım kilit türünü inceledim. Minyatür thurible'ı parmaklarımın arasında yuvarlayarak başımı kaldırdım ve büyük olana baktım, muhtemelen benim yarım boyunda ve iki kat daha genişti. Bir ipe asılmıştı ve kilisenin yan tarafına, şanselin üzerindeki sivri kemerin yanına sabitlenmişti.

Sonra bakışlarımı kaldırdım ve üstündeki galeriyi gördüm. Orada bir kapı vardı.

Anahtarı elime aldım ve kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için etrafıma bakındım.

Sonra nef boyunca yan koridora yöneldim, körfezi geçtim ve transeptten sola döndüm.

Basamakları tırmanarak spiral merdivenin etrafından dolandım ve nefe bakan balkon sahanlığına geldim.

Sağımda, kemerli ahşap bir kapı, yere serilmiş kovalar ve muşambalar, uzun zaman önce terk edilmiş gibi görünen onarımlar ve Peder Behr artık alt kattaki sıraları neredeyse hiç doldurmadığı için artık oturma için kullanılmayan galeri duruyordu.

Vitray pencerelerden içeri süzülen ve eski halının üzerinde kırmızı ve mavi renklerle parıldayan ışık dışında burada hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Avucumu açarak anahtardan kapının kilidine baktım.

Nabız atışlarım hızlandı, endişe ve heyecan içimde dolaşmaya başladı.

Ama beni hasta eden bir şekilde.

Kapıya doğru yürüdüm ve anahtarı içeri soktum, ancak kolu tutup çevirdiğimde, ben hiçbir şeyin kilidini açmadan açıldı.

Anahtarı çıkarıp okul ceketimin içine soktum, kapıyı ardına kadar açtım ve eski menteşelerin gıcırtısından irkildim.

Kahretsin. Etrafıma gergin bir bakış attım, hala etrafta kimseyi göremiyordum. Sonunda kapıdan içeri baktım ve başka bir döner merdiven gördüm. Gözlerimi kıstım. Bu bir kuleye çıkıyor olabilirdi.

Telefonumu çıkarıp el fenerini açtım ve merdivenlerden yukarı çıktım, ayakkabılarımın altındaki taş kirle kirlenmişti. Gittikçe yükseldim ve sağ tarafta bir kapı gördüm.

Anahtarı tekrar çıkardım, küçük, dar alanda tünel görüşü ellerimin titremesine neden oldu.

Öksürdüm, toz boğazımı gıdıklıyordu.

Bu muhtemelen aptalcaydı. Anahtarın kimden geldiğini bilmiyordum ve o kapının diğer tarafında ne olduğunu da bilmiyordum. Anahtarı bana her kim verdiyse, merakımı uyandırmak için açıklama yapmayarak yeterince zoru oynamıştı.

Anahtarı soktum ve çevirdim ama kapı açılmadı. Biraz daha salladım, kolu çevirdim ama açılmadı. Etrafımda döndüm, önce sola sonra sağa baktım ve merdivenlerin tepesinde bir kapı daha gördüm.

El fenerimi tutarak tepeye tırmandım, kilidi yokladım ve anahtarı içeri soktum, anahtarı çevirir çevirmez klik sesi duyuldu.

Midemde kelebekler uçuştu ve bir an duraksadım, gülümsedim.

Onu bulmuştum.

İçeride biri olabilirdi ama ilerledim, kapıyı açtım ve el feneriyle yolumu buldum. Ama kapıyı açar açmaz ışık beni sardı. Bir odaya girdim, kirişler zeminden çıkıp tavana kadar uzanıyordu, pencerelere ve yere düşen güneş ışığına baktım.

Bu da neydi?

Telefonumu kapattım, onu ve anahtarı cebime attım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

Odanın çevresinde, pencerelerin altında sandıklar ve kutular vardı ve oraya buraya saçılmış eski kilise gereçleri gördüm - mihrap bezleri, mumluklar ve kutsal su tutan şeyler... Alt kattaki günah çıkarma kabinlerine benzeyen bir dizi kapı bile vardı.

Odaya doğru biraz daha yürüdüm ama durdum, gözlerim yatağa kilitlendi.

Beyaz yorgan, yastıkların üzerinde beyaz çarşaflar-her şey temiz, canlı ve on kişi için yeterince büyük görünüyor.

Ne oluyor be?

Sonra bakışlarımı indirdim ve yorganın üzerinde bir kâğıt parçası gördüm. Yürüdüm ve aldım, çarşafların taze kokusu burun deliklerimi sızlattı.

Notu okudum, kâğıt sararmış ve binlerce kez katlandığı kırışık yerlerinden neredeyse parçalanıyordu.

Artık sizin. İyi kullan.
Başka kimse bilmiyor,
söyleme. İşin bittiğinde,
başkasına ver.

Carfax Odası bizi gitmesini
istediğimiz şeyden saklıyor.

Tekrar okudum ama hâlâ
anlamamıştım. "Carfax Odası mı?"

Kendi kendime söyledim.

Yazı siyah el yazısıyla yazılmıştı, biraz soluktu ve katlayıp cebime koydum.

Bu çok aptalcaydı. Birisi bana bir odanın anahtarını verdi, nedenini açıklamadı ve odaya erişimi olan tek kişi olup olmadığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Mesajın bir kısmını aldım. Odayı gizli tut, ama beni tam olarak nasıl gizledi? Ve belli ki başka biri bunu biliyordu, çünkü biri bana anahtarı verdi.

Ve eğer bu benim başkasına verdiğim bir şeyse, o zaman bana veren kişi de bunu başkasından almış demektir, değil mi?

Neden ben?

Lambalardan aletlere, giysilerden kostümlere ve tiyatro makyaj malzemelerine kadar her şeyin bulunduğu kutuları karıştırarak odanın içinde dolaştım. Yavaş adımlarla ilerledim ve sonra gözüme bir şey çarptı. Tereddüt ederek yerdeki bir sandığa doğru ilerledim ve altından tül etekli, askısız ve kabarık pembe bir elbise çıkardım.

Gülümsedim, ellili yılların tarzına bayıldım. İnce bel, desende küçük güller, onlarca yıl önce moda olan Pepto Bismol pembesi... Bu neden buradaydı?

Sanırım o kadar da tuhaf değildi. Sandıklardan birinde bir silindir şapka ve bir waffle makinesi de vardı.

Bu oda ne hikayeler anlatabilir.

Onu bagaja geri koydum, yavaşça katladım ve yatağa doğru yürüyüp burnuma bir yastık kaldırmadan önce kapağını kapattım.

Temiz kokuyordu, deterjan ve bahar gibi. Yanında birkaç plak bulunan bir pikap ve komodinin üzerinde mumlar vardı.

Burası hakkında hiçbir şey bilmeden ya da başka kimsede anahtar olup olmadığını bilmeden burada kalmamın imkânı yoktu ama yine de havalıydı. Başka bir köşe. Başka bir kuytu.

Başka bir hikaye.

Etrafıma son bir kez bakındıktan sonra şansımı zorlamamak için odayı tekrar kilitleyip çıktım. Tek bildiğim, burası Peder Behr'in gerçek kendisi olmak için kullandığı gizli yerdi ve bu elbise de ona aitti.

Çantamı kaptığım gibi koşarak merdivenlerden indim, anahtarı cebime attım ve galeriye girip kapıyı arkamdan kapattım.

Üç dersi kaçırmıştım ama acele edersem dördüncüye yetişebilirdim.

Merdivenlerden çıkarak kilisenin içinden geçtim ve kapıdan çıktım, caddeye giden yolu takip ederek sağa döndüm. Ağaçlarda yapraklar hışırdıyordu, sarılar,

Turuncular ve kırmızılar yere dökülürken serin bir yağmur damlası yanağıma çarptı. Sonbahar esintisini içime çektim, cebimde anahtar ışığı.

Sakın söyleme.

Bir parçam bunun bir şaka olduğunu düşündü. Aksi takdirde, gerçek talimatlar alırdım.

Ama gerçek olmasını istedim. Kendime ait bir sığınağımın olması, hayatım boyunca yaşadığım bir kasabanın nihayet bir parçası olduğumu hissettirdi.

Sanki artık buraya aitmişim gibi.

Kafamda kaybolmuş bir halde kaldırımda yürürken, caddede yavaşça yanıma yanaşan arabayı fark etmedim bile.

Kruvazörü görünce bir kez daha baktım. Göğsüm sıkıştı.

Kahretsin.

Martin arabayı sürerken açık olan yolcu tarafındaki camdan, "Yağmur başlıyor," dedi. "Atla."

"Derse geri dönüyorum," diye temin ettim onu, kaldırımdan aşağı inerken. "Okuldan sonra Mezunlar Günü süslemelerine yardım edeceğimi söyledim."

Tekrar yürümeye başladım.

Ama arkamdan seslendi. "Emory, sana bir şey göstermek istiyorum. Şimdi."

Durdum, tereddüt ettim.

İşe yaramadı. Telefonumu takip etmişti. Okul saatleri içinde sınıfta değildim. Benim için geldi.

İçimde düğümler çözülürken kaldırımdan indim ve arabanın kapısını açtım. Ön koltuğa kaydım ve kapıyı kapattım, bedenim gergin ve hazırdı.

"Müzik mi?" diye sordu.

Ama bir cevap beklemedi. Radyoyu açarak, sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısık olan eski bir kanalı açtı.

Arabayı geri çevirerek okuldan uzaklaştı ve beni tepelere, konakların, Aziz Killian'ın ve Çan Kulesi'nin yanından geçirdi. Çantamı vücudumda tutuyordum, sadece onu tutmaya ihtiyacım vardı.

Martin arabayı mezarlığın içine çekti, aşağı inerken yavaşladı ve sağda ve solda manzarayı çizen mezar taşları denizine giden patikanın etrafından dolandı. Yağmur ön cama vurdu ve arabayı kenara çekerek durdurdu.

Titrememeleri için ellerimi yumruk yaparak gözlerimin arazide gezinmesine izin verdim. Görünürde tek bir ruh bile yoktu.

Tüm bahanelerim aklıma geldi. En iyi hangi ses tonu işe yarayabilirdi? Ya da belki sadece sessiz olmam gerekiyordu. Bazen konuşmasına izin verirsem, bağırması onu rahatlatırdı.

Kolunu kaldırdı, irkildim ama sonra arka koltuğa bir şey almak için uzandığını fark ettim.

Beyaz bir çantayı yanıma bıraktı, bardak tutucusuna uzandı ve pipeti zaten içinde olan bir soda çıkardı.

"Ye," dedi. "Öğle yemeği vakti yaklaşıyor."

Bir nebze rahatladım ama bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordum. Benimle oynamayı seviyordu.

"Edward McClanahan," dedi önümüzde uzanan pencereyi işaret ederek. "Cesedini taşıyorlar, Em."

Küçük kepçeyi ve kazının çoktan başladığını gördüm, ancak şu anda yağmur nedeniyle işçi yoktu. Sadece bir toprak yığını ve çukurun üzerinde mavi bir muşamba vardı.

"Ailesi onu yeni mezarlarında sağ salim istiyor," dedi bana. "Kasabanın ölü kızı unutacağını umuyorlar ve büyük olasılıkla da unutacaklar. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur."

Ellerimi kucağımda kavuşturdum, sadece yarım yamalak dinliyordum.

"Her yıl, o kibirli küçük ezikler sanki kiliseye gidiyorlarmış gibi buraya hacı olmaya geliyorlar," diye devam etti, "ama gelecek yıl, mezardaki Edward olmayacak. Bugün aldım. Büyükanne için."

Büyükannem için. Onun için değil. Onu hiç umursamadı. Onun değildi. Gösteriş için yapması gerekeni yaptı ve ölmemiş bir kadına kullanılmış bir mezar satın aldı.

Bir Katolik mezarı. Buna izin verdiler mi ki? Ben izin vermezdim. Böyle bir şey olmayacaktı. I-

"Ye!" diye bağırdı.

Yerimden sıçradım, elimi çantaya sokup hamburgeri çıkarırken başımı pencereden dışarı ve ondan uzağa çevirdim.

Bir ısırık aldım, yutana kadar yaklaşık yüz kez çiğnedim.

"Bir anlaşma yaptım," dedi. "Arsa kullanılmış olduğu için tabii ki. Mezar taşı da kalsın. Tıraşlanacak. Önümüzdeki hafta içinde ismi üzerinde çalışmaya başlayacaklar."

Çenem titredi ve safranın yükseldiğini hissettim.

"Biri gitti," diye fısıldadı. "Ve bir utanç kaldı."

Orada oturdum, bir ısırık alınmış hamburger kucağımda duruyordu.

"Planlarım var, Emory."

Emniyet kemerini çözdü ve ben de gözlerimi kapattım.

"Ve eğer okulda kalıp beni rahatsız etmeyi bırakırsan çok iyi uyum sağlarsın."

Eli yüzüme çarptı ve başım cama çarptı. Küçük bir çığlık attım, ateş ve acı yanağıma ve kafatasıma yayıldı.

Hayır... Vücudum titremeye başladı.

İşaretleri nasıl okursam okuyayım ve kendimi nasıl hazırlarsam hazırlayayım, her zaman düşündüğümden çok daha zor oldu.

"Bunu ben istemedim!" diye bağırdı, yakamdan tutup beni tekrar kapıya çarptı. "Bunu ben istemedim! Neden bana yardım etmiyorsun? Neden daha iyi olamıyorsun?"

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama dişlerimi sıktım ve o bana tokat atarken ben de dişlerimi sıktım.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, yakamı o kadar sıkı kavradı ki boynumdaki deri yandı.

"Sadece..." Nefesini içine çekti ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. "Sadece normal ol! Bunu neden yapıyorsun, ha? Neden?"

"Martin, dur..." Nefesim kesildi.

Döndüm ve kapıyı açtım, ama kolu tuttu ve tekrar kapattı. Kolumu tutarak yanağıma bir el daha attı.

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Yüzünü değil!" diye haykırdım.

Ama dinlemedi - artık kimin gördüğünü ya da bildiğini düşünemiyor ya da umursamıyordu. Aklını kaybetmişti.

Tırnaklarımı koltuğa geçirdiğimde ve kanın tadı ağzıma dolduğunda yağmur arabayı dövüyor, yumruklarının ve küfürlerinin sesini bastırıyordu.

Will'in kamyoneti hafızamda canlandı; kokusu ve yanımdaki hissi.

Ama birkaç dakika sonra hiçbir şey düşünemedim. Hiçbir şey hatırlayamadım.

Yeşil gözler yok. Güzel bir gülümseme yok. Bana sarılan sıcak kollar yok.

Gözlüklerim yere döküldü ve sonra... gözüme ıslak bir şey damladı.

Birkaç dakika sonra yüzünü bile hatırlayamadım.

- - -

Orada oturmuş, ön cama ve sileceklere bakıyor, nefes alma motivasyonumu zar zor topluyordum.

Kaşımdan kanlar dökülürken ve ağzımdaki kesikler acırken Martin koltuğuna geri oturdu ve bir sigara yaktı.

"Yarın Şeytan Gecesi," dedi eve dönerken köyün yakınındaki ışıklarda otururken. "Küçük şeytanlar kendilerini tehlikeli sanıyorlar, ama hiç kimse herkesin yapmadığını yapmaya istekli olan kişiden daha büyük bir tehdit değildir."

Gözlerimi yan tarafa çevirdim ve tüfeğini kabında gördüm. Hıçkırıklar göğsümde düğümlendi.

Bunu kabul edebilirim. Her şey bitmiş olacaktı. Geceleri uyuyabilirdim.

"Burası benim şehrim, Em." Bana bakmadı, kutsanmış yorgunluk artık sesini sakinleştiriyordu. "Bir gün öyle olacak. Yoluma çıkan herkesi bekleyen kâbusla kıyaslandığında tüm bunlar bir rüya gibi görünecek."

Sonsuza kadar uyuyabilirim.

Yağmura baktım, durmak bilmeyen gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaştı.

Yorulmuştum. Ve üzgündüm.

Ve eğer o ölmezse, ben ölecektim ve bu gece olmak zorundaydı. İçim çığlık atıyordu. Daha fazla dayanamadım.

Parmaklarım yumruk oldu, vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve ben daha kararımı vermeden bacaklarım hareket etmeye başladı. Kapıyı iterek açtım, yağmurda dışarı fırladım, adımı haykırdığını ve geri gelmemi söylediğini duydum, ama sadece koştum.

Sınırdaydım ve durmak istemiyordum.

Topuklarımı sıkarak ve su birikintilerinden sıçrayarak, kaldırımdan yukarı ve çimenlerin arasından katedrale doğru var gücümle koştum.

Saçlarım yüzümü kapladı ve arkama bakmadım, çünkü beni takip etmek için arabadan ayrılmayacağını biliyordum ve kiliseye girdiğimden şüphelenebilirdi, ama beni bulamayacaktı.

Dikkat çekmemek için adımlarımı yavaşlatarak hızla kiliseye girdim ve neften geçerek tekrar merdivenlere yöneldim. Galeriye, kapının arkasına, merdivenlerden yukarı kaçtım ve kapıyı arkamdan kilitleyerek Carfax Odası'na geri döndüm.

Güvenli

.

Gizli.

Pencerelerin yanındaki sandıklara doğru yürüdüm, elbiseyi buldum ve çıkardım.

Emmy Scott yorgun ve üzgündü.

Ama Reverie Cross Mezunlar Günü'ne gidiyordu.

Chapter 17

Will

Mevcut

Kasıklarım ağrıyordu ve yatakta ters döndüm, sikim çarşafa değiyordu.

Elimi altına uzatıp yumruk yaptım ve sert kası yavaşça okşadım.

Sikeyim.

Bu kız bana bunu hep nasıl yapıyordu? Neredeyse kırılıp ondan istemeye gidecektim. Dün gece onu salonda bıraktıktan sonra odama gelmeyeceğini biliyordum. Bunu biliyordum.

Umarım yanılıyorumdur.

Tanrım, onu istiyordum. Bunu uzun zamandır kadınsız olmama bağlayabilirdim ama hayır... Emory Sophia Scott ve onun gülümsemesinin ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Tek bir gülümseme için tüm kaş çatmalara değerdi. Ya

da ben öyle düşünürdüm.

Sabah ışığı küçük tavan arası penceremden içeri süzülüyor, her şey karıncalanırken göğsümü ısıtıyor ve aletim daha da şişiyordu.

İnledim, gözlerimi kapattım ve avucumu dilimle ıslattım, tekrar aşağı daldım ve sikimi daha hızlı ve daha sıkı pompaladım.

Onu gördüğüm andan itibaren, onunla ilgili her şey beni tahrik etti ve onu becermeyi hayal etmediğim tek bir yol bile yoktu. Bu bir

Başından beri takıntılıydı.

Ama neden?

Huysuzdu, hoşgörüsüzdü, yargılayıcıydı... ve güvensizliğinin ve katı kalbinin nereden geldiğini tam olarak bilmeme rağmen, bunca zaman sonra bana ısınmayı reddetti. Şimdiye kadar ısınmadıysa, bundan sonra da ısınmaz.

İhtiyatlı bir kızı sevmenin zafersiz bir zafer olduğunu fark etmiştim. Nadiren yaşanan mutluluk anlarının bedeli çok ağırdı.

Ama işte oradaydı, her zaman rüyalarımdaydı -güzel ve çıplak- ona binmeme, dudaklarında ve kokusunda kendimi kaybetmeme izin veriyordu.

Tekrar tekrar okşadım, sikim sertleşti ve tamamen dikleşti, sikim onun için damlarken onun çarşaflarıma gömülmüş görüntüleri -yumuşak ve tatlı- kafamı dolduruyordu.

Ve ben de onunla gittim. Siktir et.

Onu başkalarıyla unutmaya çalıştım. Ona hiç benzemeyen kadınlarla birlikte oldum, böylece onu sistemimden çıkarabilirdim, ama günün sonunda, bu beni daha çok incitti.

Geldiğimi hissederek karnımı sıktım ve kendimi onun içinde, sertleşirken ve onu inletirken hayal ettim.

Çünkü belki onu becerebilirsem, gidebilirdim ve sanki biri onun artık önemli olmadığı bir düğmeyi çevirmiş gibi olurdu.

"Becer beni bebeğim," diye homurdandım, sikimi daha hızlı ve daha hızlı çekiştiriyordum. "Hadi, bacaklarını aç."

Kafamın içinde, ağırlığım altında yatağa yapışmıştı ve ben ona doğru ilerlerken burnum saçlarına gömülmüştü. Beni öptü ve gülümsedi ve Tanrım, bunu istiyordu, ben üzerinde hareket ederken sıkı karnının yumuşak teni terden yapış yapış olmuştu.

Gerildim, sarsıldım ve çarşafı fırlattım, elimin her tarafına döküldüm, cum fışkırdı ve yemin ederim onun sıkı sıcaklığını horozumun üzerinde hissedebiliyordum. Onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum.

Nefes alıp verdim, orgazm içime işlerken yatağın içinde eridim ve homurdanarak orgazmın akışına izin verdim.

Sikeyim.

Sonunda gözlerimi açtım.

Pyrrhic bir zafer. Ve işte buradaydım, onu kucağıma alabilmek için hiçbir bedelin çok büyük olmadığından emindim. Ödeyeceğim bedel beni korkutuyordu.

Yataktan kalkıp bir bez aldım ve sandalyenin üzerine asılmış havluyu çekip almadan önce çamaşır kanalına atarak temizlendim.

belime sararak.

Rory her zaman biz uyanmadan önce buhar odasında olurdu. Onunla biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve bu bugün olmalıydı.

Merdivenlerden inerek koridora yöneldim, odasında neredeyse tereddüt ediyordum, iyi olduğundan emin olmak istiyordum, ama onu geçtim ve bir sonraki merdiven setinden aşağı koşarak fuayeye yöneldim.

Sessiz evden sola dönerek karanlık koridordan aşağıya, natatoryuma doğru yürüdüm ve buhar odasının buzlu cam kapısını açarak içeri girdim.

Rory Geardon bir seri katil kadar rutin bir şekilde fayans kaplı bankta oturuyor, etrafını saran buharla birlikte duvara yaslanıyordu.

Gözlerini açtı. "Hey,"

dedim.

Çenesini bana doğru salladı. "Hey."

"Yakında ava çıkacak mısın?"

"Evet." İç çekti. "Geliyor musun?"

"Belki." Biraz temiz hava alabilirdim ama onu evde yalnız da bırakamazdım.

Birkaç metre uzağa oturdum, sıcaklık tenimi bir battaniye gibi kapladı.

Buhar odalarını severdim. Beni toksinlerden arındırır, rahatlatır ve evimi hatırlatırdı. Meridian City'deki Hunter-Bailey'deki iki kat daha büyüktü ve Michael, Kai ve benim en önemli iş toplantılarımızdan bazılarını yaptığımız yerdi. Eğer o gün akşamdan kalma değilsem.

"Demek Şeytan'ın Gecesi, ha?" Rory yanımda düşüncelere daldı. "Senin şu Thunder Bay, kulağa yetişkin Disneyland'ı gibi gelmeye başladı."

Sırıttım. "Özledim."

Yanında getirdiği fazladan bir havluyu kaptı ve yüzünü sildi. "Ailen orada olmasına rağmen mi?"

Ailemi görmek istemediğimi varsaydı. Beni buraya ailemin gönderdiğini düşünüyordu, o halde neden geri dönmek isteyeyim ki? Micah ve Aydın gibi Rory'nin de kendisini terk edenlere inancı ya da güveni yoktu. Onlar için eve dönüş yoktu.

Pek sayılmaz.

Ama benim durumum farklıydı. "Hapse girmeyi hak etmedim ama... bunu hak etmiş olabilirim." Bu beni temiz ve ayık yaptı. "Ayrıca, seçtiğim aile beni asla buraya göndermezdi. Onlara geri dönüyorum," dedim ona.

"Eve asla dönmeyeceğim," diye cevap verdi. "Bunu kesinlikle biliyorum. Annem bunu riske atmaz."

Yani geri dönmek gibi bir seçeneği yoktu. Gerçekten çıkacağını hiç düşünmemişti.

Ve onun yaptıklarından sonra, endişelerinde tamamen haksız olmadıklarını kabul etmek zorundaydım.

Rory Terminatör gibiydi. Hukukun üstünlüğü ya da değil, gördüğü tek şey göreviydi. Tünel görüşü gibiydi. O çocuklar başlarına geleni hak etmişlerdi ve belki de kendisi eğleniyor gibi görünüyordu, ama hatalı olup olmadığı bir görüş meselesiydi.

Japonya büyükelçisinin oğlu olarak, o bir sorumluluktu.

Benim içinse mükemmeldi.

"Ve eğer buradan çıkarsam," diye devam etti, "bana nüfusun az olduğu bir adada, dikkat çekmeyeceğim bir yerde işletmem için bir otel verecek."

"Dikkat çekecek misin?" Ben sordum.

Bir kahkaha attı ama soruya cevap vermedi.

"Sen eşsiz değilsin," dedim ona, başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatarak. "Herkes vicdanın bir faktör olmadığı o mutlak netlik noktasına sahiptir. Biz neysek oyuz ve ne istiyorsak onu istiyoruz ve ne olması gerektiğine dair bir soru yok. Sizinle nüfusun geri kalanı arasındaki tek fark, sizin o noktaya ulaşmış olmanız ve çoğu insanın buna asla ulaşamayacak olması."

Pek çok kişi umutsuzluk ya da hayatta kalma noktasına sürüklenip tehlikenin gözünün içine bakma fırsatına sahip değildir.

"Yaptığın şey hesaplanmıştı," dedim nazik bir ses tonuyla. "Yapılması gerekiyordu."

Micah'ı bulmuştu ama hâlâ bir yuva bulamamıştı ve onu burada çürümeye terk etmeye hiç niyetim yoktu.

"Şanslıyım," dedim, neredeyse kendi kendime. "Sınırın ötesine geçmenin nasıl bir his olduğunu bilen insanlarla dolu bir ailem var. İçimizde kurallara uymak yerine kuralları koyduğumuz bir yer olduğunu biliyorlar. Ben yalnız değilim."

Göz ucuyla başını çevirip bana baktığını gördüm. "Onlar bir fırtına," dedim ona.

Bir süre sessiz kaldı ve kafasında dönen çarkları hissedebiliyordum. Arkadaşlarımın arasına çok iyi uyum sağlardı.

Bu düşünceyi öylece bırakarak ayağa kalktım ve duş almak için kapıya doğru yürüdüm.

"Buraya gönderilmek için ne yaptı?" diye sordu ben gitmeye fırsat bulamadan.

Kolu kavradım, hala.

Dehşet içime yerleşti, çünkü planlarımı bozmuştu ve yüzleşmek istesem de istemesem de işler değişmişti.

Onu bir faktör olarak görerek devam eder

miydim? Bu bir soru bile değildi.

"Hepimiz gibi o da ne yaptığını biliyor ve burada kimse masum değil," dedim.

Odadan çıktım ama duşlara gitmek yerine yatak odama geri döndüm, kapıyı kapatıp kolun altına çelik bir çubuk yerleştirirken ev hala uyuyordu.

Yatağa doğru yürüdüm, çarşafı çıkardım, şilteyi kaldırdım ve ters çevirdim. Yatak devrildi, kısmen yatağın üzerine kısmen de komodinin üzerine düştü, lamba devrildi ve söndü.

Alttaki yırtığın içine uzandım, elimi yayların arasından kaydırdım ve siyah dizüstü bilgisayarı çıkardım, biraz ışık almak için pencerenin yanındaki masaya doğru yürüdüm.

Açtım, çalıştırdım ve sohbetin yüklenmesini bekledim.

Orada mısın? Yazdım.

Anlaşıldı, bir duraksamadan sonra yazdı. **Seni çıkarmak**

istiyor. Çok yakında. Henüz değil. Bir gelişme var.

Biri bizi gözetliyordur diye çok fazla konuşmak istemedim ve onun söz konusu olduğu yerde kimin işin içinde olduğunu bilmiyordum.

Bana söylemediğin bir şey var mı? Ben sordum.

Ne gibi?

Kaşlarımı kaldırdım. **Başka birini gönderdin mi?**

Bir an yanıtını bekledim ve sonra harfler yeşil renkte yanıp söndü.
Hayır.

Emin misin?

Sana yalan söylemem, dedi.

Omuzlarımı gevşeterek nefes verdim. Tamam o zaman. Benim insanlarım değildi.

Ya Michael, Kai ve Damon kendi başlarına çalışıyorlardı ya da bu işin arkasında başka biri vardı. Hâlâ hiçbir şey bilmiyordum ama en azından kendi tarafımdakileri elemiştim.

Daha fazla mesaj geldi. **Kaç tane ve ne zaman?** diye sordu.

En az dört, diye yazdım.

Ama sonra Taylor'ın dışarıda, cam solaryum kapısına yaslanmış, bir şeye baktığını fark ettim.

O ne yapıyordu?

Hızlıca geri kalanını yazdım ve cümlemi bitirdim. **Belki beş**, dedim ona.
Benden haber alana kadar bekle.

Cam tavandan, hareket eden iki figür gördüm. Gözlerimi inceltip anlamaya çalıştım.

Aydın.

Emory'yi tutuyordu.

Geriye çekildim, bakışlarım keskinleşti.

Güvende misiniz? Bir sonraki soru

geldi. Ama ben gitmiştim.

Bilgisayarı kapatıp sakladıktan sonra üzerime bir eşofman geçirdim ve merdivenlerden aşağı koşmadan önce düğmelerini iliklediem. Çelik çubuğu çektim ve yatak odamın kapısını açtım.

Chapter 18

Emory

Dokuz Yıl Önce

Okula girdim, koridorlar loştu ve spor salonundan müzik sesleri geliyordu. Balo her zaman Meridian City'de, pahalı bir ziyafet salonunda ya da otelde yapılırdı.

Mezunlar günü evde kaldı.

Carfax Room'da bulduğum fırfırlı, pembe, straplez elbise dizlerime sürtünüyor, serin hava çıplak omuzlarımı ve sırtımı okşuyordu. Ortadan ayrılmış uzun kahverengi saçlarım etrafıma ve yüzüme dökülüyordu ve doğal kıvrımlarını vahşi ve parlak bırakmıştım. Odada biraz tiyatro makyajı bulmuştum ve rimel ile göz kalemini kullandım. Ruj ağzımı renklendirdi.

Şakağımdan aşağı dökülen kurumuş kanı, gözümün etrafındaki mavi ve mor morluğu ya da dudağımdaki kesiği hiçbir şey kapatmıyordu. Çıplak kollarımda onun el izleri vardı, aldığım ibuprofen sayesinde artık çok fazla ağrımıyordu.

Bu gece göz önünde saklanabilirdim çünkü neredeyse Cadılar Bayramı'ydı, yılın tek zamanında herkes içindekileri dışarı çıkarabilirdi.

Spor salonunun kapısını açıp içeri girdiğimde kollarımdaki tüyler anında diken diken oldu. Müzik bangır bangır çalıyor, mavi ve pembe ışıklar karanlık odanın etrafında dönüyor, süslemeler ve balonlar her masayı süslüyordu.

Birkaç düzine çift dans pistinde kıpırdandı ve ben odaya bakarken kalbimin göğsümde güm güm attığını hissedebiliyordum.

O burada mıydı?

Dans bir süre önce başlamıştı, biletçiler ve fotoğrafçılar kapının yanındaki yerlerini çoktan terk etmişlerdi ama salona girdiğimde birkaç çift gözün bana doğru döndüğünü fark ettim. Çoğu insan kostüm giymişti, bazıları ise kokteyl elbiseleri ve takım elbiseleriyle birlikte basit maskeler takmıştı.

Gözlerini dikmiş bakıyorlardı, bazıları eğilip birbirlerine fısıldıyorlardı, burada olduğum için ya da görünüşümden dolayı olabilirdi ama umurumda değildi.

Ayaklarım otomatik pilotta hareket ediyor, gürültü, dans ve bakışlar arasında topuklu ayakkabılarımla adım atarken beni odanın içinde daha da ileriye götürüyordu.

Normalde kaçardım. Telefonuma, kitabıma ya da başka bir odaya kaçardım. Normalde, ben-

Ama tam o anda... oradaydı.

Ve ben durdum.

Duvara yaslanmıştı, etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi, kalabalıktan uzaktı ve beyaz gömlekli, kravatsız siyah takım elbisesi içinde harika görünüyordu.

Beni henüz görmemişti ve aniden felç olmuş bir halde bekledim.

Telefonumu, el çantamı ya da tutabileceğim bir şey istiyordum. Kendimi yalnız ve savunmasız hissetmemek için bir şey... Ama okul çantamı, cüzdanımla birlikte Martin'in polis arabasında bırakmıştım ve gözlüklerim de muhtemelen yerde yatıyordu. Telefonum katedraldeydi ve kapalıydı.

Ona doğru yürüdüm, kokusu, kolları ve gülümsemesi beni yiyecek gibi çağırıyordu, çünkü kuruydum, açtım ve boştum.

Evden nefret ediyordum. Çardağı artık sevmiyordum. Okuldan bıkmıştım ve ne tarafa dönersem döneyim beni tüketmeyen hiçbir şey görememekten bıkmıştım.

Onu görmek istedim. Elini elimde hissetmek istedim.

Yanından geçerken diğerlerinin fısıltılarını duymazdan gelerek, bir eli pantolonunun cebinde, diğer eli de gitmeye hazırlanıyormuş gibi anahtarlarını tutarken konuşmasını ve başını sallamasını izledim.

Hiçbir yerde bir tarih göremedim.

Gözlerini Kai'den kaçırdı, gözlerimle buluştuğunda beni fark etti ve görünüşümü incelerken gözlerini kırpmadan bana baktı. Pembe parti elbisesi, kan ve çürükler... Reverie Cross'un ölümünde hiçbir şey komik

değildi, tıpkı benimkinde de komik bir şey olmadığı gibi.

Bu gece görülebilirim. Herkes görsün.

Arkadaşları dönüp baktılar ve onun bakışlarını takip ettiler.

"Dans etmek ister misin?" Sessizce sordum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kelimeler titriyordu.

Gözümün ucuyla adamların değiştiğini gördüm, gerçekten kötü olmayan bir kahkaha attım. Sadece şaşırmışlardı.

Will bana baktı ve dudağımı çiğnememek ya da yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tuttum.

Çok ileri gitmiştim. Yalnız olmayabilirdi. Muhtemelen bir randevusu olduğunu biliyordum ve işte buradaydım, sapık kız. Sürekli kafasını karıştırıyor, ona karışık sinyaller gönderiyordum ve evet, çok zorluyordu ve hayır, hayır anlamına geliyordu, fikrimi kaç kez değiştirmiş olursam olayım, ama...

O da ben de bunu istediğimi biliyorduk. Sadece neden geri durduğumu anlamıyordu.

Belki de sonunda benim bu zahmete değmeyeceğimi anlıyordu.

Ama beni şaşırtarak duvarı itti ve dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana doğru geldi.

Elimi tuttu, beni dans pistine götürürken bana baktı ve gözlerinin kaşımdan akan kurumuş kanda ve vücudumdaki çürüklerde gezindiğini görebiliyordum.

"Kostümümün bir parçası," diye açıkladım.

Gözlerini aradım, başka tarafa bakamıyordum çünkü onu görmek bile kalbimi sızlatıyordu.

Bir gecem vardı. *Onunla sadece bir gece.*

"Giyinmedin mi?" Ben sordum.

Yeşil gözleri benimkileri tuttu. "Beni bulmanı zorlaştırmak istemedim."

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve gülümsedim. O zaman yalnız gelmişti.

Dans pistinin ortasına doğru yürürken durdu ve ben de ona doğru döndüm. SYML'den "Mr. Sandman" başladı ve kollarımı omuzlarına doğru hareket ettirmeye başladım, ama sonra durdum.

"Aslında nasıl dans edileceğini bilmiyorum,"

dedim ona. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Belimden tutarak beni kendine çekti ve nefesim kesildi, kollarım içgüdüsel olarak boynuna dolandı.

"Ayaklarını benimkilerin üzerine koy," dedi.

Tartışmadan, pembe topuklu ayakkabılarımla onun ayakkabılarına bastım, sadece tutunduğum için mutluydum. Başımı arkaya eğerek ona baktım, beni kendine yakın tuttu ve hareket etmeye başladı, yavaş bir daire çizdi ve kolayca takip edebileceğim kadar küçük adımlar attı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Cold Point'teki kayalıklardan aşağı yuvarlandığın o iğrenç kazaya rağmen."

Yüzüme dokundu, neyse ki sadece kostümümü gördü. İnsanlar bizi izliyordu ama ne düşündükleri umurumda değildi. Gözlerimi ondan, sadece bizim için çalan yavaş, unutulmaz melodiden alamıyordum.

"Reverie Cross," diye düşündüm. "Kendi banyosu olan birine benziyor."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Aslında durumu iyi değildi. Ve bu onun için sorun değildi, çünkü onu her halükarda seviyordu. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu."

Dizlerimin hafifçe titrediğini hissederek kollarımı ona sımsıkı doladım.

Onlar gençti ve ben bunu anladım. O anda her şey üstün geliyordu ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Neden hayal kurmalarına izin vermeyelim?

Ama Will kaşlarını birbirine yaklaştırmış, beni inceliyordu. "Bir sorun var."

Başımı salladım. "Bu gece olmaz." Sadece
bir gece.

Ve eğer sadece bir kişi olacaksa, onu başkasıyla paylaşmak istemedim.

"Gidebilir miyiz?" Aniden sordum.

Dans etmeyi bıraktı. "Seni eve götürmemi ister misin?"

"Sen istemedikçe olmaz," diye cevap verdim, hâlâ ona tutunarak. "Seni henüz bırakmak istemiyorum."

Gülümsedi, ayakkabılarından inerken elimi tuttu. "Hadi gidelim," dedi.

Beni dans pistinden çekti, insanlar, gürültü ve heyecan damarlarımı ısıtırken şimdiye kadar sahip olduğum tüm endişeler geride kaldı.

"Yarınki Şeytan Gecesi şakası için ne yapacağına karar verdin mi?" Kapıdan içeri girerken sordum.

Ama o sadece sırıttı. "Benim de
fikirlerim var." "Benim de bir
fikrim var," dedim ona.

- - -

"Bundan emin misin?" diye sordu mallarımızı çimlerin üzerine atarken. "Teknik olarak, bu hırsızlık. Bir sürü hırsızlık. Ve vandalizm."

"Tir tir titriyorum Will. Gerçekten."

Mumları mahzene çıkan basamağa dizdim ve gözlerimi arazide yaşayan bekçiden ayırmadım. Hava kararıktan sonra kimsenin burada olmaması gerekiyordu ama bu birilerinin etrafta dolaşmadığı anlamına gelmiyordu.

Zaten onarılamaz bir vandalizm de değildi. McClanahanlar'a karşı bir şeyim yoktu.

Sadece onları biraz korkutmak istedim, böylece gündemlerini yeniden düşüneceklerdi.

Will ve ben farklı nedenlerle de olsa aynı hedefe sahiptik.

Mezar yerel bir efsane haline gelmişti. Will'e göre Edward McClanahan herkese aitti.

Bana göre, eğer mezarında kalsaydı, kardeşimin onu satın alma şansı olmazdı.

Will, mahzeni çevreleyen ferforje çitin etrafında dolaşarak Bay Ganz'ın Cadılar Bayramı bahçesindeki sergisinden çaldığımız korkulukları ve erzak dolabından çaldığımız basketbol toplarını her birinin başına yerleştirdi.

McClanahan'ın mezarına baktım; karanlık, vitraylı pencereleri ve pürüzsüz, yeni taşları, lekesiz ve temizdi. Yepyeni ve kullanıma hazır.

"Hareket ettirilmemeli, değil mi?" Hâlâ aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için sordum.

"Doğru."

Danstan ayrıldıktan sonra onu spor salonuna gönderdim, ben de biyoloji laboratuvarına koştum ve formaldehit dolu kavanozlarda yüzen tüm ölü hayvanları çaldım. Onları bir arabaya koyup pencereye götürdüm ve Will kamyonetiyle gelip yüklememe yardım etti.

Birkaç yere daha uğradıktan sonra buradaydık. McClanahanlar'a Edward'ı taşırlarsa ne olacağını göstermeye hazırdık.

Nöbet... onu takip ederdi. Her yıl, hiç şaşmadan ve *Mısırın Çocukları* havasıyla tamamlanarak.

Son dinlenme yerlerinin dağınık, yıkıcı, cinsel olarak aktif gençler için bir hac yeri olmasını istemiyorlarsa, fikirlerini değiştirirlerdi.

Mumları yakarken yalnız olduğumuzdan emin olmak için mezarlığa bir kez daha baktım.

Rüzgâr yaprakları dallarından sıyırırken sadece ağaçların çimenlerin üzerindeki gölgeleri -ay ışığında mavi- hareket ediyordu.

Will'in bunu çekmek için telefonunu çıkarmasını bekliyordum ama neyse ki çıkarmadı. Onun videolarından birine düşmek istemedim.

Ölü hayvan sunularını da ekledikten sonra Will'in basketbol kafaları ve Sharpie ile çizilmiş korkutucu yüzleri, yasaklayıcı kaşları ve dişleriyle tamamladığı korkulukları bitirip bitirmediğini kontrol ettim.

Güldüm ve gözlerimi devirdim, çitin etrafından dolanırken kendi zekâsına homurdandığını duydum.

Will'in garajından aldığım tiki meşalelerini mahzenin etrafına yerleştirip yaktım ve ardından biyoloji laboratuvarından aldığım çantalardan birinden açık yeşil tebeşir çıkardım.

Çitin içinden koşarak tebeşiri taşa doğru kaldırdım, vandalizm kısmına başlamak üzereydim ama vitray pencerelere bir kez daha baktım ve tereddüt ettim.

"Boş mu?" Tekrar söyledim. "Değil mi?"

Vandalizm ya da ufak tefek hırsızlıklar için üzülmedim ama şu anda orada insanlar yatıyor olsaydı üzülürdüm.

Ama o sadece başını salladı. "Daha yeni bitirdiler. Henüz kiracı yok." Tebeşiri sıkarak başımı salladım. *Cehenneme git o zaman Martin.*

Aceleyle duvarın her tarafına üçlü X işaretleri çizdim, sehpa kitaplarımdan birinde bir mezarın üzerine sembolleri çizip dilek tuttuğunuz bir ritüel hakkında bir şeyler okudum. Eğer ölüler dileğinizi yerine getirirse, geri gelip bir adak bırakmanız ve X'leri daire içine almanız gerekiyor.

Yıkanabilirdi ve temizlendiğinde mezar yeni gibi olacaktı, ama kıvılcım halk arasında alev alırsa, bu mezarı bir yüzyıl boyunca sürekli temizlemek zorunda kalacaklardı.

Will mavi bir parça kaptı ve yardım etti, ikimiz de gülümseyerek acele ediyorduk, çünkü yakalanırsak hiç iyi olmazdı, özellikle de ben, o da bunu biliyordu.

Mumları taşımak için kullandığım torbayı çimlerin üzerinden aldım ve McClanahan'ların en yeni kâbusuna bakarak geri çekildik.

"Hey!" diye bağırdı biri.

Nefesimi içime çektim.

"Oh, kahretsin." Will elimi tuttu ve beni çekerek yamaçtan aşağı koşmaya başladı. Arkama baktığımda haki üniformalı bir adamın peşimizden koştuğunu gördüm.

Aman Tanrım!

Will beni ağaçların arasından, bir mezarın etrafından ve çeşmenin yanından sürüklerken gülerek çığlık attım.

Soğuk hava yüzümü kırbaçlarken topuklarımı yere vurarak ayak uydurmaya çalıştım.

Will beni devasa bir mezar taşının arkasına çekti ve saklandık, Will başarabildik mi diye köşeden bakıyordu.

Kamyonu ağaç hattının hemen diğer tarafına park etmişti, aksi takdirde herkes aracını tanıyabilirdi. Tüm o eşyaları üç seferde sürüklemek tam bir baş belasıydı ama buna değerdi.

Hâlâ gülmekten titrerken koluna sarıldım.

Döndü ve gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "Seni gülerken görmeye bayılıyorum."

Alnımı onunkine doğru eğdim, bedenim heyecanla ve hayatım boyunca hissetmediğim kadar özgürlükle doldu.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Elimi tuttu ve çenemi okşadı. "Öyle mi? Bende tam yeri var."

- - -

Bir saat sonra güldüm, elini sıktım ve korsan gemisi ileri geri sallanırken midemdeki o düşüşü hissettim.

Kahretsin. Yolculuk yavaşladıkça midemde kelebekler uçuşuyor, yukarı çıkarken lastikler gıcırdıyor, bir anlığına havalanıyor ve sonra tekrar aşağı düşüyor, rüzgâr saçlarımı savuruyordu.

Neden buraya daha sık gelmedim ki? Kaç kişi hayatında her gün hız trenine binebilir ki?

Sanırım biraz pahalıydı. Adventure Cove yıllar boyunca açık kalmak için mücadele ettikçe bilet ücreti de giderek daha pahalı hale geliyordu.

Parmaklıklar kalktı ve Will'le birlikte gülerek merdivenlerden indik.

"Bu benim en sevdiğim yolculuk," dedi. "Özgürlüğün verdiği his gibisi yok.

düşüyor."

Hayır. En iyi roller coaster'dan bile daha iyiydi. Will'e baktım, cüzdanından para çıkarıp bir çubuk pembe pamuk şeker aldığını ve paranın üstünü alırken bana uzattığını gördüm.

Tekrar yürümeye başladığımızda "Ceketimi ister misin?"

diye sordu. Kabarık şekerin bir kısmını kopardım. "Ben iyiyim."

Şekeri ağzıma attım, açıkçası biraz üşümüştüm ama rüzgârı çok seviyordum. Bu yönden büyükannem gibiydim.

Yürüdük, parkın sesleri etrafımızı sarmıştı -çığlıklar, hız treni rayları ve oyun kabinlerinden gelen zil sesleri...

Deniz havası burun deliklerime doldu ve dönme dolabın yanından, göremediğim ama orada olduğunu bildiğim karanlığın derinliklerine baktım.

Kıyı ve okyanus ve Soğuk Nokta - kayalıklara ve denize doğru inen kenar.

Will eğilip biraz şeker topladı, ben de aynısını yaptım ve kolu koluma değince ısındım. Diğer eli sırtımın alt kısmında duruyordu ve gözlerini üzerimde hissettim.

"Carfax Room'u hiç duydun mu?" Daha fazla şeker toplayıp yerken sordum.

"Elbette," dedi. "Edward McClanahan, Blackchurch ve EverNight gibi. Bir başka Thunder Bay şehir efsanesi."

Başımı çevirdim ve ona baktım. "Blackchurch nedir?" "Bir

ev." Omuz silkti. "Sözde."

Durakladı, biraz daha yedi ve birkaç kişinin oynadığı oyun kabinlerinin yanından geçtik. Park bu gece çok kalabalık değildi, bazı ortaokul öğrencileri normalden daha gürültülüydü.

"Kimse nerede olduğunu, hatta gerçek olup olmadığını bile bilmiyor ama zengin, genç ve uslu duramayan adamların saklanmak için oraya götürüldüğüne dair hikâyeler var."

Daha iyi bir kelime bulamamış gibi tereddüt etti.

"Gizli mi?" Bastırdım.

Bıyık altından güldü. "Tutuklanamayız," dedi sanki bilmem gerekiyormuş gibi. "Aile için kötü görünür, biliyor musun? Yani, çok kontrolsüz olursan annen ve baban seni Blackchurch'e gönderir. Ortadan kaybolursun. Bir gecede. Efsaneye göre orası uzak, tenha ve vahşi bir yermiş."

Ona bakarken neredeyse yürümeyi bıraktığımı fark ettim. "Ve sen sonsuza dek oraya mı gönderildin?"

"Davranmayı öğrenene kadar," dedi. "Ama bazıları için bunun tam tersi bir etkisi oluyor. Vahşileşiyorlar. Yani evet, sonsuza kadar orada kalacaklar."

Ona bakakaldım. Bunu kim yapar? Kim reklamdan korktuğu için çocuğunu uzaklara gönderir?

Uzaktayken yardım alıyorlar mıydı, yoksa öylece bırakılıp terk mi edildiler?

Bana baktı ve gülmeye başladı. "Bu gerçek değil, Em. Sadece insanların canı sıkıldığı için uydurduğu saçmalıklar." Biraz daha şeker alıp ağzına attı. "Ve eğer öyle bir şey olsaydı, ailem beni asla oraya göndermezdi. Herkes beni seviyor."

Ona bir bakış attım. Kendinin çok farkındaydı. Ama çok sevimli görünüyordu. "Ama Carfax Odası," diye devam etti. "Bunun doğru olduğunu görebiliyorum." "Neymiş o?"

"Kasabada bir yerde efsanevi, gizli bir oda," dedi bana, "ki bu tamamen akla yatkın çünkü bu kasabada çok fazla saklanma yeri var. Anladığım kadarıyla panik odası gibi bir şey. Bir kişiden diğerine geçiyor, her bir sakin böyle bir yere ihtiyacı olan bir sonrakini arıyor. Ne kadar süre sahip olabileceğinize dair bir sınır yok. Sadece işiniz bittiğinde borcunuzu ödeyin. Ya da bunun gibi bir şey."

Şimdi not biraz daha anlam kazandı.

Bir panik odası. İhtiyacı olan biri.

Kullan. Başkasına ver.

Ama...

Biri bana verdi. Şehirdeki herkesin dışında, birisi

Be

n. Will'e onu bulduğumu söylemek için ağzımı açtım. Ama kimsenin bende olduğunu bilmesini istediğimden emin değildim.

"Yani *Harry Potter*'daki İhtiyaç Odası gibi."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı, "ama... eğer varsa,

Her bir sakin özenle seçilmeli ve mekana büyük saygı gösterilmelidir."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü şimdiye kadar bulmuş olurduk." Bana doğru baktı. "Eğer gerçekse, yıllar boyunca bir noktada yeri ifşa edilmiş olmalı, öyle değil mi? Her kime veriliyorsa, ona fıçı partilerinden daha fazlası için ihtiyaç duyuyor olmalı ya da..."

Gözlerini yakaladım. *Ya da takılmalar*, sözünü bitirmedi.

Bu doğru. Benden önce kim aldıysa sessiz kaldı ve bana güvendiler. -nedense- aynısını yapmak için.

Pamuk şekerden bir ısırık daha aldım ama Will'in hâlâ bana baktığını fark ettim. Dalgın dalgın koluma bakıyordu.

"Makyaj gibi görünmüyor," diye düşündü ve uzanıp çürüğe dokundu.

Geri çekildim ama iyi bir önlem için ona şakacı bir gülümseme gönderdim. "Beni başka bir gezintiye çıkarır mısın?" Konuyu değiştirmek için acele ettim. "Karanlık bir şey."

Sırıtmaya başladı ve elimi tuttu, çürük unutuldu ve bizi geri çekerek beni parkın arkasına doğru götürdü.

Pamuk şekerin geri kalanını çöpe attım ve onu tekne yarışlarının ve Gravitron'un, gecenin içinde yankılanan çan ve düdük seslerinin ve yürüyüş yollarında bir aşağı bir yukarı koşturan ortaokul çocuklarının yanından takip ettim.

Hayalet treni Cold Hill'e doğru ilerleyen Will, yolculuğu yöneten sarışın adama başıyla selam verdi, adam kapıyı açıp sıradaki kişiye beklemesini işaret etti.

Diğerlerini sıraya soktuğum için utançtan yanaklarım ısındı. Sıramızı bekleyebilirdik.

Ama Will'e bakarak çenemi kapalı tuttum.

Cold Hill'i hiç sevmemiştim çünkü karanlıktı, ürkütücüydü ve her bölümde sadece bir araca izin veren bir arabanın içine hapsedilmiştiniz, bu yüzden kapıları itip bir sonraki temaya girdiğinizde, pistte önünüzdeki araba gitmişti. Yalnız olmadığınız sürece bu pek de önemli bir şey değildi. O zaman korkutucuydu.

Ama şu anda onunla başka bir yerde olmak istemiyordum. Belki bağlantısı iki kez dolaşmamıza bile izin verirdi. Ya da daha fazla.

Işıklarını titreten şamdanların yanından geçerek yürüyen yola ve boş bir arabaya adım attık, bar kucağımıza inerken yerleştik.

Son ışığı da arkamızda bırakarak pistte ilerledik ve bir köşeyi döndük, bir o yana bir bu yana bakarken karanlık ve soğuk yüzüme çarptı. Sağımdaki duvar sallanırken iniltiler ve ulumalar havayı doldurdu, ahşap paneller arasında kırmızı bir ışık parlıyordu, sanki biri diğer taraftan duvara vuruyormuş gibi. Sonra dumanlar etrafa yayılırken ve üstümüzden zincirlerin sarılma sesi gelirken bir hava püskürdü.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve gözlerimi dört açarak Will'e yaklaştım.

Cehennem, Yeraltı Dünyası ve Hades'te yolculuk ettik; duvarlarda maskeler ve aynalar dehşetlerini gösterirken, iskeletler ve canavarlar üzerimize atladı.

Güldüm, elini sıktım ve tepemizdeki avizeye baktım. Sahte mumlar siyah tavana yumuşak bir ışık yayıyor, karanlığı korkutucu olmaktan çıkarıp gizemli bir hale getiriyor ve bende onun güzelliğinde yaşama isteği uyandırıyordu.

Neredeyse kendi kendime kıs kıs gülecektim ama doğruydu. Will haklıydı. Akşam karanlığı çöktüğünde havada bir şeyler değişmişti ama...

Benim için cazibesi gölgeleri yumuşatan parıltısındaydı. Güneşten daha güzeldi.

Bir fener, bir mum, bir-

Parktaki çardak ve etrafındaki ağaçlarla ilgili aklıma bir fikir geldi; onları avizelerle süslemek. Yukarıdaki dallarda asılı bir düzine avize, yaprakların gölgesini aydınlatıyor.

Tekrar gülümsedim, başımı arkaya eğdim ve üzerimdeki kristallerin üzerinde parıldayan ışıklara baktım, aniden işe geri dönmek için heyecanlandım. Bunu yapabilirdim. Bir yerlerde tozlanmaya yüz tutmuş bir sürü eski avize olmalıydı. Bahse girerim onları ucuza bulabilir ve bu işi halledebilirdim.

Fikrimi söylemek için Will'e baktım ama o çoktan bana bakmaya başlamıştı. Sanki bana bakarken çok ilginç bir şey izliyormuş gibi gözlerinde büyülenmiş bir ifadeyle aşağıya baktı.

Göğsümde bir şey kabardı ve aniden avizeler unutulurken nefesimi zorlukla tutabildim. Kırmızı ışıklar yüzünde parladı ve sonra söndü, gözleri zar zor görünüyordu ve sonra tekrar parladı, hala beni izliyordu.

I...

Tanrım, kendimi ona sarmak ve asla bırakmamak istedim.

Etrafımızda çığlıklar ve çığlık sesleri yükseldi ve ben ağzının üzerinde durup gözlerimi kapatırken parmaklarım onunkilerin içinde daha da sıkılaştı.

"Will," diye nefes aldım, aramızdaki santimetrelerin işkencesi kanımı hızlandırıyordu.

Elini tuttum ve elbisemi yukarı çekip parmaklarını bacağımın iç kısmına doğru kaydırırken barın altına yönlendirdim. Sertçe nefes verdi, tırnakları hemen derime battı.

Heyecanlı bir nefes aldım, klitorisim zonkluyordu ve devam etmesini istiyordum.

Gözlerimi açarak, kalçalarımın arasında daha derine kayarken bakışlarını üzerimde tuttum ve o yukarı doğru kaydıkça ısındım ve ıslandım.

Will'in diğer tarafındaki duvardan bir kurt adam karikatürü fırladı ve ben nefes nefese kaldım, tenimin her santimi yanıyordu. Parmakları külotumu tenimden sıyırıp kumaşın içine daldı, ben de arkama uzanıp elbisenin fermuarını açtım.

Bir elimi ensesinde gezdirdim, eğildim ve tekrar fısıldadım, "Will."

Önümüzdeki kapılar açıldı, oda tekrar karanlığa gömüldü ve ben onun gözlerini tutup elbisemin üst kısmını yavaşça onun için soyarken Davy Jones'un Dolabına girdik.

Evet. Duramadım. Durmak istemedim.

Soğuk hava çıplak göğüslerimi gıdıklayarak meme uçlarımın derisinin gerilmesine ve sertleşmesine neden olurken bakışları yere düştü ve ciğerleri çöktü.

Gözlerinin üzerimde olmasını seviyordum. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordum ama şu anda hiçbir şey umurumda değildi. Bunun daha başlamadan bittiğini biliyordum. Eninde sonunda ilgisini kaybedeceğini biliyordum.

Sadece bu geceyi istedim.

Ayağımı arabanın ön tarafına dayayıp sırtımı dikleştirerek kendimi ona açtığımda, dudaklarımı dudaklarıyla sıyırarak içeri daldı ama öpmedi. Beni yumuşak ve yavaşça kalçalarımın arasına sürttü, parmaklarını klitorisime doğru sokarken tekrar tekrar alay etti.

Diğer eliyle göğsüme uzandı, sıcak nefesi dudaklarıma düşerken avucuyla göğsümü kapatıp yoğurdu ve nazikçe sıktı.

Klitorisimi gıdıkladı ve ben inledim, zevk içimden geçti ve bacaklarımın arasında ateş birikti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeye ihtiyacım vardı.

Bir parmağını daha aşağı kaydırdı, giriş yerimle alay etti ama elini elbisemin içinden tutarak onu durdurdum.

Gerildi, kaşları acıyla çatıldı. "Emmy..."

"Parmaklarını değil," diye fısıldadım. "Seni. Seni içimde istiyorum."

Elini bacaklarımın arasına sokarak tıslad ve sonra acı dolu bir inilti çıkardı.

İki elini de üzerimden çekerek parmaklıkları

kaldırdı. Ama parmaklıklar açılmadı.

Homurdanarak onları kaldırdı, şimdi bizi serbest bırakmak için mücadele ediyordu ve ben eğildim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve yanağını tekrar tekrar öptüm.

"Siktir," diye homurdandı, dışarı çıkabilmemiz için barı daha sert ve daha hızlı salladı.

Yine de işe yaramadı ve altından kaymaya çalıştı ama çok büyüktü.

Kulağını ısırırken kulağına güldüm. "Bizi dışarı çıkar," diye yalvardım. "Seni istiyorum ve bu gece hayır demeyeceğim."

"Kahretsin," diye bağırdı, barla tekrar savaştı ve umutsuzca hırladı. "Lanet olsun."

Beni yakaladı ve öptü, birbirimizi yerken elbisemin fermuarını çekti.

"İndiğimizde aceleyle kamyonetime gideceğiz," diye nefes verdi. "Sonra da evime."

Alt dudağını dişlerimin arasına aldım, sıcaklığı ve tadı gözlerimi bile açamayacak kadar sarhoş ediciydi. "Sadece kamyonetine," diye inledim. "Bekleyemem. Sana ellerimde ihtiyacım var. Kollarımda..."

Bir sonraki kapı seti açıldı ve birbirimize sarıldığımızda üzerimize ışık vurdu.

Gözlerimi açtığımda sonuna geldiğimizi gördüm, yağmur yeniden başlamıştı ve insanlar koşarken dışarıda sert bir şekilde yağıyordu.

Ondan uzaklaştım ve bar kalktığında dışarı fırladık. Elimi sıktı ve elbisemi tekrar düzeltmeye çalışırken görevlinin gözlerini görmezden geldim.

Kıvrılmış ve bükülmüştü. *Kahretsin.*

Will beni binekten indirdi, ceketini çıkardı ve parkın içinde koşarak beni çekmeden önce üzerime giydirdi.

Yağmur üzerimize düştü, soğuk ve keskindi ama bacaklarımın arasındaki kayganlık ısınırken onu hâlâ ağzımda hissedebiliyordum.

Sadece onunla küçük bir yerde olmak, onu hissetmek ve saatleri sonsuza dek uzatmak istiyordum ve nerede olduğu umurumda değildi.

"Kahretsin," diye ağzından kaçırdı ve bizi durdurdu.

Durdum ve bakışlarını otoparka kadar takip ettim. Martin elinde bir el feneriyle Will'in kamyonetinin etrafında dönüyordu, insanlar ayrılmak için dağılırken siyah üniformasının içinde yağmur yağıyordu.

Kalbim sıkıştı. "Kardeşim," diye nefes aldım.

Telefonumu getirmedim. Burada olduğumu nereden biliyordu?

"Ne oluyor be?" Will küfretti. "Neden her şey bizi durdurmak istiyor?"

"Bize bir yer bul," diye yalvardım. "Acele edin."

Boynumun arkasını kavradı, dudaklarını alnıma bastırdı ve sonra etrafına bakındı. Martin beni onunla görürse her şey biterdi. Ben yapmadım.

Bir oyun kabininde ya da bir Tilt-A-Whirl arabasında olması umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı. "Hadi gel." Beni kapıdan çıkarıp sağa doğru çekti.

Arkama bir göz attım, Martin'in kamyonun arka camından uzaklara baktığını gördüm ve Will'le yarışarak hızımı artırdım.

Muhtemelen ortaokul öğrencilerini Gece Yarısına Kadar Kargaşa için buraya getiren sarı bir okul otobüsüne doğru koştu ve kapıyı yumruklayarak açtı.

Önce ben daldım, o da arkasından kapıyı kapatarak onu takip etti.

Paltosunu bir koltuğun üzerine attım ve Martin'in bizi görüp görmediğini anlamak için pencereden dışarı bakmaya çalıştım ama Will kolumdan tutup beni kendine çekti. Göğsüne çarptım, beni kollarının arasına aldı ve ağzı ağzıma yapıştı.

İnledim, ağzımı onun için açtım ve lanet dilini bacaklarımın arasında hissettim.

Alçalarak beni kalçalarımın arkasından tutup kaldırdı, vücudumdaki acıdan irkildim ama umurumda değildi. Bunu durdurmayacaktım. Beni koridordan aşağı taşıdı, bacaklarım ona sarılmıştı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı ondan ayırdım. "Bir şey mi buldun?" Fısıldadım. "Lütfen bana bir şeyin olduğunu söyle."

Gülümsedi. "Evet."

Ağzımı tekrar onunkine gömdüm, ayak bileklerimi arkasına kilitlerken inliyordum.

Nefes nefese kalıp kalçalarımı sıkarken ağzımı yanağında, çenesinde ve boynunda gezdirdim.

"Ah, Em," diye inledi.

Otobüsün arkasına ulaştığımda, son sıradaki uzun koltuk altımda belirdi, beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve ağzımı hiç bırakmadan elbisemin fermuarını açtı. Üst kısmı aşağı çekti, elleri çıplak sırtımda gezinirken elbise belimden sarktı ve boynumu öperek beni kendine çekti.

"Sen benimsin," diye fısıldadı kulağıma.

Başımı geriye doğru eğdim, boğazımdaki sıcaklığının tadını çıkardım ve eli alnımdaki kesiği okşarken oluşan acıyı görmezden geldim.

"Bu gece için," diye karşılık verdim gülümseyerek.

Boynumun arkasını tuttu ve ağzımı kapattı, şiddetliydi ve ayak parmaklarıma kadar karıncalanmama neden oldu.

Gömleğinin düğmeleriyle uğraştım.

"Seninle ilgileneceğim," diye fısıldadı. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

O kemerinin tokasıyla uğraşırken gömleğini çıkardım ve parmak uçlarımın dar belinde ve karnında gezinmesine izin vererek ona sokuldum.

"Benimle ilgilenmene ihtiyacım yok," dedim öpücükler arasında. "Sadece şu anda seninle olmak istiyorum. Yarınları düşünmek istemiyorum."

Hırladı ve beni itti. Koltuğa düştüm, serin hava hassas tenimi yalayıp geçerken nefes nefese kaldım. Dişlerini gösterdi, kemerini çekerek açtı ve pantolonunu çözdü.

Gözlerim çıplak göğsünde gezinirken sinirlerim ateşlendi, tüm bedenim onun için zonkluyordu.

Tanrım. Mükemmel altın rengi ten. Sıkı kollar, sıkı karın, muhteşem göğüs kasları... Güzel bir gülümseme.

Yumuşak, komik ve tatlı.

Bu benim miydi?

Kalçalarımı sıktım ama o bana kaşlarını çattı, gelecek hakkında konuşmadığım için mutsuzdu ama bu biraz şirindi çünkü her nefesinde gözleri göğüslerime kayıyordu.

O da benden daha fazla duramazdı.

Üstüme çıkıp boğazımı tuttu ve beni aşağıya doğru itti. İnledim, çıplak sırtımı kamburlaştırdım ve o aşağı inip bir meme ucunu ağzına alırken gözlerimi kapattım.

"Ah," diye inledim.

Eteğimi yukarı itti ve altına uzanarak iç çamaşırımı aldı ve çekiştirdi.

Kumaş çığlık atarak bedenimden ayrıldı ve bacaklarımı daha geniş açtım, diğer elinin hâlâ boynumu sıktığını hissettim.

"Tanrım, seni hamile bırakmak istiyorum," dedi, ayağa kalktı ve bir prezervatif çıkarırken bana baktı. "Beni istemediğini düşündürdüğün onca zaman için seni mahvetmek istiyorum. Sana asla kaçamayacağın bir parçamı vermek istiyorum."

Kaşları öfkeyle kazınmıştı ve bir an için bunu yapabilmesini diledim. Onu cehennem gibi hayatıma sürüklemek ve sonsuza dek orada tutmak için bir bahanem olmasını çok isterdim.

Ayağa fırladım, lastiği alırken ona baktım, karnını öperken lastiği kendim açtım.

"O zaman öyleymişsin gibi davran," diye fısıldadım. "Beni hamile bırakacakmışsın ve bunu her gün yapacakmışız gibi davran."

Ambalajı fırlatıp attım ve pantolonuna uzanarak, kolumda bir şok dalgası dolaşırken sikini yumrukladım. Dokunuşumla inledi ve onu çıkarmam için pantolonunu indirmeme yardım etti.

Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu ve sert kaslarına bakıp yumuşak tenini okşarken başım dönüyordu.

"Yarın bana sahip olacaksın." Lastiği taktım ve karın kaslarına öpücükler kondurdum. "Okuldan sonra kamyonetinde. Öğle yemeğinde kütüphanede yığınlara karşı. Sinemada kucağında ters cowgirl."

Başımın arkasındaki saçlarımı avuçladı, siki çelik gibi dimdikti ve bana doğru uzanıyordu.

"Benim tatlı, küçük sırrım," diye mırıldandı.

Sertçe nefes aldı ve beni koltuğa geri itti, kendine yol göstermek için aramıza uzanırken gözlerimin içine baktı.

Aletinin kalın başı girişimi taçlandırdı, zar zor içeri itti ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. "Will..."

"Benim olacaksın," diye fısıldadı, kendini daha da derine bastırarak.

İnledim, onun için gerildim.

"Beni görmezden gelebilirsin. Kaçabilirsin," dedi homurdanarak ve gözlerini kapatırken başını arkaya eğerek. "Gidebilirsin. Saklanabilirsin..."

İçeri kaydı, kendini kabzasına kadar gömdü ve beni o kadar geniş ve derin doldurdu ki sadece bir kez haykırdım.

"Ama bir gün benim olacaksın," diye hırladı. "Ne olursa olsun, Emory Scott. Sen benim kadınımsın ve her gün evime gelip masamda oturacak ve lanet yatağımı ısıtacaksın." Beni öptü. "Ve bana bir Will Grayson IV vereceksin. Sözlerimi unutma."

İnledim, onun altında kaydım ve geri çekilip bu sefer daha hızlı ve daha sert bir şekilde geri batarken ayarladım.

"Oh, Tanrım," diye inledim, zaten terlemiş olan sırtımın derisi koltuktan sıyrılıyordu.

Boynumu tekrar kavradı, bana bakarken ve tekrar tekrar içime girerken diğer eliyle kendini destekledi.

Omuzlarını kavradım, onun için esnemenin verdiği haz iyi hissettirmeye başladıkça rahatsızlığım azaldı.

Çok iyi.

"Bunu isteyeceksin," diye söz verdi boynumu sıkarak. "Benim için yalvaracaksın ve beni o kadar çok seveceksin ki buna dayanamayacaksın."

Hızını artırdı, daha da sertleştikçe göğüslerim ileri geri sallanıyordu ve gözlerim başımın arkasına yuvarlandı, çok ıslak olduğum için horozu kolayca içeri ve dışarı kayıyordu.

Bacaklarımı olabildiğince açtım, ne kadar derine indiğinin tadını çıkarıyordum. *Evet, Tanrım, lütfen.*

"Daha fazla," diye yalvardım. "Daha sert, Will."

Ona tutundum ve inledi, kalçalarını içime doğru yuvarlayıp beni becerirken havayı emdi.

Tanrım, ben...

Gözeneklerimden ter sızdı ve gözlerimi açıp onun güzel yüzüne ve göğsündeki parlaklığa baktım, hepsi benim içindi.

Arkasına uzanarak ellerimi pantolonunun içine soktum, tırnaklarımı kıçına geçirdim ve daha hızlı ve daha sert boşalmasına yardımcı oldum.

Bunu isteyeceksin.

Ben zaten biliyorum.

Benim için yalvaracaksın ve beni o kadar çok seveceksin ki buna dayanamayacaksın.

I...

"Will, ben..." Nefes nefese kaldım, orgazmımın zirveye ulaştığını hissettim ve onu elimden geldiğince yakın tuttum ama bu asla yeterli olmadı. "Will, ben..."

"Will, ne?" diye bastırdı.

Ama gözlerimi sıkıca kapattım, kafası içimde derinlerde bir yere defalarca çarptı ve orgazm beni sular altında bırakırken haykırdım, dünya etrafımda döndü ve vücudum coşku ve titremelerle sarsıldı.

Sikeyim. Siktir, siktir*, siktir.*

Aman Tanrım. I...

Koltuğa geri çöktüm ve ıslak yüzümdeki saçları silerek tekrar tekrar içime girdi.

"Ne?" diye tekrar sordu, ne söyleyeceğimi bilmek istiyordu. Ama ne olduğunu hatırlayamadan gözlerimi açtım.

Ağzını ağzıma aldım ve o kendi orgazmını yaşarken, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında asılı kalırken ona sıkıca sarıldım.

Bana asla kaçamayacağım bir parçasını vermek istedi ama onda asla geri alamayacağım bir parçam vardı.

Başka biriyle asla bu kadar iyi olamazdı. Boku yemiştim ve o çoktan intikamını almıştı.

Chapter 19

Emory

Mevcut

Kapıya üç kez vuruldu ve başımı kaldırıp yatak odamdaki çekmeceyi kapattım.

Zaten yirmi dakikadır uyanıktım, dolabı ve çekmeceleri karıştırıyordum ama burada hiç giysi yoktu. Ve dışarıdaki sıcaklık gün geçtikçe düşüyordu.

Kapıya doğru yürürken kulağımı içeri uzattım. "Kim o?"

Bulutlar fırtınaya hazırlanıyor olsa da güneş yeni doğuyordu. Bu kadar erken kalkan bir tek ben varım sanıyordum.

"Ben Rory."

Kalbim bir saniyeliğine durdu ve doğrulup kola baktım. Ne istiyordu?

"Yeni bir gömleğe ihtiyacın olduğunu düşündüm," diye seslendi. "Ve belki bir pantolona."

Yüzerken üzerimdeki boxer şort ve düğmeli bluza baktım, çünkü Will dün gece diğer gömleğimin tüm düğmelerini koparmıştı. Hâlâ pantolonum vardı ama kıyafetleri geri çevirmemeliydim. Ne de olsa şu anda peşinde olduğum şey onlardı.

Bir an tereddüt ettim, sonra sandalyeyi kapıdan uzaklaştırıp açtım. Rory orada duruyordu; beline havlu sarmış, saçları dağınık ve avucunda bir yığın giysi vardı.

Gözlerini kırpmadan bana baktı ve dün geceyi ve salonda olanları hatırlayarak tenimin altında bir sıcaklık dolaştı. Will gittikten sonra o kadar sinirlenmiştim ki, bir vazoyu fırlatmış, giysilerimi düzeltmiş ve oradan öfkeyle çıkıp gitmiştim, o kadar sinirlenmiştim ki, gidip ondan bitirmesini istemiştim ve neredeyse bitiriyordum. Onunla birlikte olmak otobüsteki o gece kadar güzeldi ve ona seks için yalvarmaya tenezzül etmeden önce kıçımı soğuk bir duşa sokmak için gururumun son damlasına kadar mücadele etmem gerekti.

Tanrım, ne kadar iyi hissettirdiğinin bana hiç hatırlatılmamasını ne kadar isterdim. Kıyafetleri Rory'den kaptım.

"İstersen kes," dedi bana, siyah pantolonu göstererek. "Muhtemelen senin için çok uzunlar."

"Teşekkürler."

Orada durdum, kendimi göz teması kurmaya zorladım ve beni izlerken gitmek için hiçbir hareket yapmadı.

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyordu.

"Ben biraz buhar odasına gideceğim, sonra da Micah'yla bugün ava çıkacağız," dedi boğazını temizleyerek. "Will'i de yanımıza alabiliriz. Bizimle gelmeni ya da kapıyı kilitleyerek burada kalmanı öneririm."

Evde benimle birlikte sadece Aydın ve Taylor mu olacaktı? İdeal değil ama daha az gözle keşfedebilirim.

Ve sifon malzemeleri, belki.

"Kalacağım," diye cevap verdim. "Ne kadar kalacaksın?"

"Saatler." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yemeğe ihtiyacın varsa, hemen getir."

Başımı salladım ve o orada öylece durmaya devam etti. Soluk gözlerinin gözbebeğinin etrafında gece mavisi bir daire vardı ve bu da bakışlarının delip geçmesine ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Yutkundum. "Yani, sen... seri katil gibi bir şey misin?" Sırıttı.

"Korkuyor musun?"

"Bana olmamam gerektiğini mi söyleyeceksin?" Başını iki yana salladı.

"Hayır."

Ayrıntıya girmeden uzaklaştı, ben de bir süre onu izledikten sonra odama dalıp kapıyı kapattım ve sandalyeyi tekrar tokmağın altına sabitledim.

Ugh. Onunla ilgili bir şeyler hissediyordum ve hâlâ kötü biri olduğunu düşünmesem de, kesinlikle çok şey yapabilecek biriydi. Yedi kişinin cinayetini önceden planlamıştı. Hikâyenin devamı varmış gibi geliyordu ama bir kez yapabildiyse, tekrar yapabilirdi.

Taylor bu konuda haklıydı. Hepsinin burada olmasının bir nedeni vardı ve hiçbiri benim arkadaşım değildi.

Uyurken giydiğim tişörtü ve boxer'ı çıkardım, beyaz tişörtlerinden birini giydim ve siyah pantolonunu dizinden kesip onu da giydim. Düşmesin diye belinden kıvırdım ve spor ayakkabılarımı giyip çift düğüm attım.

Gözlüklerimi temizleyip yüzüme taktım ve dişlerimi fırçalamadan önce saçlarımı taradım. Sabunların, şampuanların ve hijyen malzemelerinin nereden geldiğinden emin değildim ama dün gece odaya girdiğimde hepsi buradaydı, hâlâ paketlenmiş ve yepyeniydi. Keşke bunları kim aldıysa bana bir iç çamaşırı ve bir sutyen daha tedarik etseydi diye düşündüm.

Micah ve Rory ayrıldıktan sonra odalarına gizlice girip kapüşonlu bir tişört çalıyordum.

Odadan çıkıp etrafıma bakındım, dışarıda gri gökyüzü belirirken yağmur pencerelere vurmaya başlamıştı ve merdivenlerden aşağı koşarak mutfağa yöneldim.

Ekmek, peynir, birkaç parça meyve ve biraz granola vardı. Bunları sakladığım mutfak dolabından nasıl çıkaracağımı bulacaktım ama suya da ihtiyacım vardı.

Mutfağa yaklaşırken içeriye baktım, karanlıktı, sadece ocağın üzerindeki ışıkla aydınlanıyordu, adanın etrafından dolaşarak arka kapıya doğru ilerledim ve gözlerimi etrafımdan ayırmadım.

Dolabı açtım ve güveç tenceresinin arkasına uzandım, tülbent demetinin hâlâ sapasağlam olduğunu hissettim.

Gülümsedim.

Şimdi biraz su. Tezgahın üzerindeki sepetten bir elma aldım ve dolaplarda matara ya da su şişesi ararken onu yemeye başladım, sonunda kapaklı paslanmaz çelik bardaklar buldum.

Bir tane çıkarıp içini doldurdum ve hızla yiyeceklerle birlikte sakladım. Birazdan suları test edecek ve paketle fark edilmeden bodruma inip inemeyeceğimi g ö r e c e k t i m. Kaçmam ya da saklanmam gerekirse almak için orada saklayacaktım.

Şişeyi tencerenin arkasına kaydırarak duvara çarptım ve elmayı dişlerimin arasına sıkıştırarak durakladım.

Bu garipti.

Arka paneli elimle yokladım, duvarı tamamen kapladığını hissettim ve kolumu çekerek bir sonraki dolaba dalıp arkasını kontrol ettim.

Aynı şey.

Bu dolaplar olması gerektiği kadar derin değildi. İkisini de kapattım ve ellerimi kalçalarıma koyarak ayağa kalktım. Tezgâhın genişliği, ocağın bulunduğu kuzey duvarındaki diğer tezgâhtan en az on beş santim daha azdı. Sola doğru ilerleyerek mutfağın terasa açılan kapısını açtım ve dışarıya baktım.

Ev, dolapların bulunduğu duvarın bitiminden en az bir metre öteye uzanıyordu.

Arkamdaki tüyler diken diken oldu ve farkına vardığımda yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemedim.

Kablo tesisatı, sıhhi tesisat, yalıtım için yer ayırmak üzere duvarlarda ekstra derinlik gerekiyordu... Ama dört fit değil.

Bu evin geçitleri vardı.

Vay anasını. Biliyorlar mıydı?

Kapıyı kapattım ve arkasında gizli bir tünel ve muhtemelen yukarı ya da aşağı çıkan merdivenler olması gereken duvara döndüm. Geçitlerin nereye gittiğini kim bilebilirdi ama ben öğrenmek istiyordum. Eğer hiçbir şeyden haberleri yoksa, saklanmak için iyi bir yer olabilirdi ve güvenliğin buradaki insanları fark edilmeden izleyebilmesinin bir yolu da kesinlikle buydu.

Ve şimdi bunu öğrenmenin tam zamanıydı. Aydın ve Taylor hâlâ yatakta olabilirdi. Diğerleri yakında avlanmak için yola çıkacaklardı.

Geri çekilip bir daire çizdim ve evi daha önce hiç görmediğim gibi gördüm. Ya tüneller arazinin dışına çıkıyorsa? Adamların düşündüğünden daha yakın bir yerde bulunan bir mürettebata mı? Fark edilmeden kaçabilirdim. Olasılıklar sonsuzdu. Keşfetmem gerekiyordu.

Ocağı, lavaboyu ve mutfak penceresini geçip evin yanındaki solaryumu gördüm. Diğer tarafında bir bahçe kulübesi vardı. Eğer aletler varsa -en azından bir tornavida- panelleri kaldırıp açabilirdim, tabii ilk etapta onları açmak için tasarlanmış tetiği bulamadığımı varsayarsak. Filmlerde kapıyı açmak için her zaman bir kitap eğilirdi ama daha çok bir tür kilit mekanizması ya da kol kullanılırdı.

Lanet olsun. Bunu nasıl görmedim?

Arka kapıyı tekrar açarak dışarı çıktım ve terastan geçtim, taşların üzerinde koşarken damlalar bacaklarımı ve kollarımı ıslatıyordu.

Sera.

Kapıyı açıp aceleyle içeri girdim ve gözlüklerimi çıkardım, suyu gömleğimle temizledim.

Eğrelti otları, toprak ve odun kokusunu içime çekerken bir sıcaklık dalgası anında üşümüş tenime çarptı, nemdeki ani artış üzerimi örttü.

Gözlüklerimi tekrar taktım ve etrafıma bakındım, damlaların çatıyı ve duvarları oluşturan cam panellere vurduğunu, vurduğunu, vurduğunu ve seranın derinliklerinde bir yerden gelen hafif bir klasik melodiyi duydum.

Yavaşladım, metal pencere çerçevelerinin beyaz boyası yontulmuş ve paslanmış eski kış bahçesine baktım. Küçük beyaz fayansların, siyah ve kirli derzlerin ve dışarıda gürlediğinde gıcırdayan bir podyuma çıkan spiral bir merdivenin üzerinden geçtim.

Yine de bitki yaşamı çok güzeldi. Yeşil, sık, gür... Ağaçlar çatıya kadar uzanıyor, palmiyeler genişliyor, sayılamayacak kadar çok bitki yürüyüş yolunun etrafındaki peyzaj ve yatakları süslüyordu. Burası çok sevilen bir yerdi.

Mürettebat da geldiğinde bununla ilgileniyor muydu? Bu küçük pislikler umurlarında bile değilken anlamsız bir iş gibi görünüyordu.

Yukarıdan su çarptı ve başımı arkaya eğdim, açık bir cam panel gördüm, paslı zincir kopmuş ve yağmur yağarken sallanıyordu.

Bunun yakında düzeltilmesi gerekecek. Sıcaklık düşerken, burada ihtiyaç duyulan ısıyı korumak imkansız olacaktı.

Serada dolaştım, bu bitkilerin çoğuna ne dendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama başka bir dünya gibiydi. Blackchurch gibi soğuk ve karanlık değil, tehlikeli de değil. Sakin ve çökmüştü, sıcaklığın ve kokunun derinizin altına ve aklınıza girdiği bir yerdeki bir ada gibiydi.

Bir kabustan uyanmak gibi. Ya da gözlerini hediyelerle ve pastayla açmak gibi. Ben sevdim.

Müzik tekrar kulaklarıma çarptı ve önüme baktım, Aydın'ı gördüm ve durdum.

O da benim gibi siyah bir pantolon ve beyaz bir tişörtle oturuyordu ama bitki yatağının üzerine eğilip bir şeyler kestiği için onunki kir lekeleriyle kirlenmişti. Genellikle arkaya doğru taradığı saçları alnında ve şakaklarında kuru ve gelişigüzel bir şekilde uzanıyordu ve kollarını hafif bir ter tabakası kaplamıştı.

Ona baktım, hareket edemiyordum çünkü buraya neden geldiğimi hatırlayamıyordum ama bunun bir sır olduğunu biliyordum. Kimseyle karşılaşmak istememiştim.

Hala uyuduğunu sanıyordum.

Şöyle bir baktı, kestiği şeyi kâseye bıraktı ve uzanıp biraz daha kesti.

Ayaklarımın üzerinde kaydım, geri dönmeye hazırdım. Şimdi kulübeye gidemezdim. Ama onun yerine beni yanına çağırdı. "Buraya gel."

Tekrar ona baktım, işine konsantre olduğunu gördüm ve söylediği gibi yaparak yanına gittim.

Kaseden bir çilek aldı ve yaprakları, sapı ve her şeyiyle bana uzattı.

Ona şüpheli bir bakış attım ama kabul ettim. Sadece kesmişti. Muhtemelen iyiydi.

Dişlerimin arasına soktum, küçük şeyi ısırdım, dilimle ağzımın çatısı arasına bastırdım ve suyunu emdim. Ağzım patladı, lezzetin tadını çıkarıyordum.

Başımı salladım, yutkundum ve kalanını kemirdim. "İyi mi?" diye sordu.

"Evet, bu... tatlı."

Şaşırtıcıydı.

"Mmm..." diye kabul etti ve işine döndü. "Evet."

Kalıntılara baktım, gerçek çileklerin bu kadar küçük olduğunu biliyordum. Küçük bahçesinde domates, fesleğen, biber, marul vardı... Bu işlerle ilgileneceğini düşünmezdim ama sanırım artık serayla kimin ilgilendiğini biliyordum.

"Ben gençken çilekler çok tatlıydı," dedim. "Bilemiyorum. Şimdi her zaman ekşi oluyorlar."

"Son birkaç on yıldır ticari çilekler büyük ve güzel olacak şekilde yetiştiriliyor, ama hepsi bu," dedi. "Tatları kötü. Amerika'da neredeyse hiçbir ürünü yiyemiyorum."

Ona baktım. "Buralı değil misin?" Kaşlarını kaldırarak gözlerini bana çevirdi.

"Amerika'dan yani."

Tamam, evet. Amerika'da olduğumuzu sanıyordum ama olmayabiliriz de.

Görevine geri döndü. "Türkiye'de doğdum," dedi bana. "Ailem ben on beş yaşındayken taşınmış."

Yani o bir göçmendi. Okulda farklı olmak onun için zor muydu? Uyum sağlamaya mı çalışıyorsun?

"Çabuk asimile oldun mu?" Ben sordum.

"Başlangıçta herhangi bir şeye asimile olmamın kolay olduğunu varsayarsak?" diye şaka yaptı, gözlerinde eğlence vardı.

Elimde değildi.

Gülümsedim.

Anlayabiliyordum.

Okulda Noel'i kutlamayan tek çocuk bendim. Yıllık kış gösterilerine katılmayan ya da yüzme takımında Gizli Noel Baba'lık yapmayan.

Ama numara yapabilseydim, yapmazdım. Uyum sağlamak benim tarzım değildi.

Siktir et onları.

"Ona asimile oldun mu?" Neredeyse fısıldayarak konuyu açtım.

Havuz duşlarında bahsettiği kadın. Onun için yaratılmış olan. Bocaladı ve sonra durdu, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi.

Yutkundum ama kendi kendime gülümsedim. Onun zayıf noktasını bulmuştum. "Hâlâ sesler duyuyor musun?" diye sordu, sorumu duymazdan gelerek.

"Hayır."

Ama şimdi nereden geldiklerini anlayabilirim.

Pencerenin yanındaki pikaba baktım, hâlâ Schubert çalıyordu. "Neden dolaşıyorsun?" diye sordu bana.

Ona bir bakış attım, dilimde kaybolan bir mazeret. Ama sonra hatırladım.

"Bahçe kulübesini gördüm," dedim ona. "Aletlere bakarım diye düşündüm. Belki bir merdiven. O panelin menteşeleri çıkmış."

Çatıyı ve kırık cam paneli işaret ettim.

Ama o bakmadı, otları kesip temizlerken çalışmaya devam etti. "Buraya gel," dedi ve kolunu uzatarak beni içeri davet etti.

Biraz geri çekildim, ama sonra... bir şey beni ileri itti.

Ben içeri girdim, o da belime sarıldı ve beni kucağına çekti.

İtiraz ettim, ayağa kalkmaya çalıştım ama ellerimi avuçlarının içine aldı ve öne doğru itti, avuç içlerim bitki yatağına indi ve toprağın altına kaydırdı.

O ne halt ediyordu?

Bileklerimi sıkıp ellerimi toprakta tutarken başımı çevirip ona baktım. Ne...?

"Ne hissediyorsun?" diye sordu.

Duraksadım, nutkum tutuldu. 'Ne hissediyorum' derken ne demek istemişti? "Toprak," dedim.

Besbelli.

Başını eğdi, etkilenmemiş görünüyordu.

Gerçekten ellerimi tutmak zorunda mıydı?

İç çekerek parmaklarımı biraz oynattım, gevreklik hissi tenimi kaplarken buna izin verdim.

Neredeyse yüzünüzü taze bir yastığa koymak gibi.

"Soğuk toprak," dedim sonunda ona. "Su ile yumuşar. Yumuşacık. Un gibi, neredeyse." Ona baktım, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Kalın ama... parmaklarımın arasında temiz."

Beni serbest bıraktı ama ben orada kaldım ve küçük bir cam sürahi alıp ellerimi kaplayan toprağın üzerine su dökmesini izledim.

Tüyler yapışkana dönüşürken gözeneklerime buz çarptı. "Peki ya şimdi?" diye sordu.

"Ağırlık," diye cevap verdim. "Ağır hissettiriyor. Çamurlu. Yapış yapış." Gözlerimi diktim, neredeyse iğreniyordum. "Boğucu. Sanki gömülmüşüm gibi."

Başını salladı. "Aşırıya kaçmadan yapıldığında sizin için kötü olan pek bir şey yok.

Bitkilerin gelişmesi için bir miktar su gereklidir. Çok fazlası onları öldürür." Gözlerimi tutarak bileklerimi tekrar kavradı ve beni toprağa sabitledi. "Alet mi istiyorsun?" diye sordu. "Menteşeleri tamir etmek için mi?"

Ona baktım, gözlerindeki parıltıdan hoşlanmamıştım.

"Buraya kırık menteşeler için alet almaya geldin... buraya gelene kadar görmedin." Bana baktı, yüzünde bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "İstediğin kadar alet edevat alabilirsin, Emory. Ölçülü olmak kaydıyla."

Ellerimi ve gözlerimi tutmaya devam ederken boğazımdaki golf topunu yuttum.

Saçmaladığımı biliyordu.

Buraya geldiğim anda biliyordu. Zulamı biliyor muydu?

Sinirlerimi kontrol altında tutmak için dişlerimi sıktım ama o başını eğdi ve merakla bana baktı.

"Bir bağımlının yanında mı büyüdün?" diye sordu. "Neden?"

Omuz silkti. "Yalancıları genellikle kolayca fark edebilirim. Açıklamalarını belirsiz tutarlar, kıpırdanırlar, göz temasını keserler... Pratik yapmışsındır."

"Aletlere neden ihtiyacım olduğu konusunda yalan söylemiyorum."

"Öylesin," diye sakince karşılık verdi. "Ama sorun değil. Benimle oynanmasından hoşlanıyorum.

Ölçülü olarak."

Tüylerim diken diken oldu ve nabzım göğsümde bir çentik attı, ama sonra... toprağın altında parmağımın ucuna bir şey dokundu.

Sarsıldım. "O da neydi?"

Ama beni tuttu, "Kımıldamam" diye uyardı. Ne?

Toprağın altında parmaklarımın üzerinden bir şey kaydı ve nefes alamayarak donakaldım.

Tutuşuna karşı çektim ama delici bakışları beni sabitlerken beni geri itti, toprağın altındaki pürüzsüz vücut kalın ve hiç bitmedi.

Uzun bir şeydi. Solucan değildi.

Yutkundum, fısıldadım. "Bu bir yılan

mı?" "Onlardan biri."

Bir tanesi mi? Gözlerimi bitki yatağının etrafında gezdirerek diğerlerini görmeye çalıştım. Bahçenin etrafında şeffaf, plastik bir duvar vardı, Aydın çalışabilsin diye önümüzdeki panel kaldırılmıştı.

"Ailenizdeki bağımlı kimdi?" "Ha?"

"Bana bak Emory," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım, endişeyle kaşlarımı çatmıştım. Ellerimi çekmeye çalıştım ama o beni sıkıca tuttu. Kahretsin.

Will neredeydi?

"Seni bu kadar iyi yalan söylemeye kim şartlandırdı?" diye sordu gözlerimin içine bakarak ve sesini sakin ve sabit tutarak.

"O..." Yılan ya da her neyse, elimin üzerinde durdu ve kaydığını ya da... kıvrılmaya başladığını hissettim. Boğazıma bir yumru daha oturdu. "Aydın..."

"Kim?" Bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırdı.

"O..." Zor nefes aldım. "O bir bağımlı değildi. Ağabeyimin öfkesi vardı," diye açıkladım.

Kahretsin, Will neredeydi? Gözlerim yaşardı. "Ve

seninle fiziksel bir ilişkiye mi girdi?" Aydın sordu.

Serçe parmağıma bir şey çarptı, tekrar tekrar. Dili mi? "Aman

Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen."

Bırak beni.

"Sakin ol," dedi. "Bana bak."

Gözlerimi tekrar onunkilere

diktim.

"Bir kaya gibi," diye talimat verdi. "Sen onun arazisinin bir parçasısın. Sen istemedikçe seni fark etmeyecektir. Bir kaya gibi, Emory."

"Aydın..."

"Kıpırdama," diye tekrar azarladı.

Gözlerimi kapattım, kapana kısılmıştım. Onu orada hissediyordum. Kaçamıyordum. Ani bir hareket ve... *Tanrım, çıkar şunu üzerimden. Lütfen.*

"Sana onu hatırlatıyor, değil mi?" Aydın sordu. "Kardeşini."

Ne?

"Tehlikenin g e l m e s i n i bekliyordum," diye devam etti. "Geldiğini bile bile."

Gözlerimi kapalı tutarak onu bastırmaya çalıştım ama dizlerim titremeye başladı ve ona vurmak istedim. Kollarım gerilmişti, öfke daha önce olduğu gibi oradaydı ama onunla hiçbir şey yapamıyordum. Henüz yapamadım. Hareket edemiyordum.

"Yaşayamamak, neredeyse altınızı ıslatmak ve size gittikçe yaklaşan kaçınılmaz sonu beklemek."

Kapa çeneni. Beni tanımıyordu.

"Eve geleceğini öğrenmeden hemen önce hasta olur muydun?" diye sordu. "Banyoya koşup kusar mıydın, belki?"

Gözlerimi açtım ve bulanıklığın içinden onunkilerle buluştum.

İğneler boğazıma battı, hatırladım. "Mutfak lavabosu," dedim ona. "Banyodan daha yakındı. Genelde yemek yapardım."

Başını salladı, gözlerinde düşünceli bir bakış vardı.

Yılanın başı tekrar elimin üzerinde kayarak toprağı derime sürttü.

"Zehirli mi?" Ben sordum.

"Bir şey sadece onu yerseniz zehirlidir," diye karşılık verdi. "Isıran ve size zehir enjekte eden organizmalar zehirli olarak tanımlanır."

Tanrım, lanet olsun. "Zehirli mi o zaman?"

Sanki bu benim için bir şey ifade ediyormuş gibi, "Onlar siyah yarışçılar," dedi. "Ya zehirli olduğunu söylesem ama bende anti-zehir olsa?"

"Bırakın gideyim."

"Peki ya zehirli olmadığını ama ısırabileceğini söylesem?"

Dişlerimi sıktım, yılanın başı parmaklarımın arasına girdi. Ne oluyor lan? Neden hareket etmiyordu?

"Ya ısırmaz, sadece daraltır desem?" diye sordu onun yerine.

"Ne yapıyorsun?"

"Belki de hiç zararlı değildir," dedi bana, "ama bu gece yatağına biraz koyabilirim? Onlardan daha az korkar mısın?"

"Aydın..." Kollarımı çekiştirmeye başladım.

"Kıpırdarsan, saldırır." diye havladı. Bana ters ters baktı. "Sahip çık, Emory. Bu anı sahiplen."

Ne? Başımı salladım, kaçmaya, dövüşmeye ve kaçmaya hazırlanırken kalçalarım gerildi, ama...

"Kaçma," dedi bana, zihnimi okuyarak. "Ağlama. Sinirlenme. Bırak gitsin."

Hayır. Hayır. Ne...? Toprak birkaç adım öteye kaydı ve inledim. Bu başka bir tane miydi?

Ama o bağırdı, "Bırak!"

İrkildim ve parmaklarımı toprağın içine sokma isteğime karşı koydum. "Bana bak," dedi. "Gözlerimin içine bak."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. *Lütfen...*

"Bana bak," diye tekrar ısrar etti. "Gözlerimi tut. Kavga etme. Öfkelenme. Çığlık atma. Ona korkunu belli etme."

Kahverengi gözlerine bakarak nefes nefese kaldım, bal ve kehribar lekelerinin derinliklerine indim.

"Ben buradayım," diye okudu. "İşte bu ve ben korkmuyorum." Nefes verdim, bir nefes daha çektim ama sakinleşmeye başladım.

"Ben korkmuyorum," diye tekrarladı. "Ben fırtınanın gözüyüm. Çılgınlığın içindeki sakinlik."

Bir nefes verdim, daha yavaş bir nefes daha çektim.

"Kaosun içindeki sessizlik. Benim anım için sabır."

Elim toprağın içinde erimeye, yılan küçülmeye ve kalbim yavaşlamaya başladı.

Gözümüzü bile kırpmadık.

"Ben fırtınanın gözüyüm," diye mırıldandı ve ben donup kaldım. "O senin başına gelmedi, Emory. Sen bunu bekliyordun. Olması gerekiyordu. Hepsi planın bir parçasıydı. Bunun olacağını biliyordun."

Gözlerinin içine baktım, sesi beni bir müzik gibi sararken serin bir sakinlik kanıma işledi.

"Hiçbir şey sürpriz değildir," dedi. "Her zaman bunun olacağını biliyormuş gibi davran. Planın bir parçasıymış gibi davran. Fırtınayla birlikte hareket edersin, Emory. Sakin, sessiz, sabırlı ve sonra... Sonra onun başına gelirsin."

"Onun başına geliyorum" diye fısıldarken göğsüm düzenli nefeslerle inip kalkıyordu.

"Sana tekrar vurabilir," diye nefes verdi, "ama seni asla incitmeyecek. Gülümseyeceksin ve sonra..."

"Onun başına ben geleceğim," diye fısıldadım.

Vücuduma sıcaklık yayıldı, bir perde kalktı ve ciğerlerim açıldı, derimi çelik kapladı ve tırnaklarımdan bıçaklar filizlendi.

Yarışçı parmağımın üzerinden kayarak toprağın yüzeyine çıktı ve diğer bitkilerin arasına doğru ilerledi; aşağıya baktığımda avuçlarımın hâlâ gömülü olduğunu gördüm ama Aydın artık beni tutmuyordu.

Ne zaman bırakmıştı?

Onları çıkarırken ona baktım ve bana küçük bir gülümseme verdiğini gördüm. Sonra eğildi ve siyah yılanı yakaladı, hala vücudunu yumrukluyor ve sürüngen tıslayıp geri dönerken ve elinin arkasına vurup dişlerini ona batırırken bana bakıyordu.

Aydın onu serbest bıraktı ve iki kırmızı deliği ağzına alıp kanı bitki yatağına tükürmesini izledim.

"Neredeyse tüm acılar gibi," dedi bana, "ısırır ama yaşarsınız."

Ter tenimde serinledi ve başım bulutlardaydı, her zaman hissedeceğimi düşündüğüm muazzam bir ağırlık aniden kayboldu.

Aydın eğilerek şakağımı öptü ve ben geri çekilmeyi düşünmedim bile. Dudakları sıcak ve nazikti -neredeyse bir...

Bir baba gibi.

"Sen Lilith'sin," diye fısıldadı tenime. "Eğer alevsen yanamazsın."

Geri çekilerek gözlerimin içine baktı ve ben gülümsemek istemedim. Bu korkutmadan dolayı paçayı sıyıramamıştı ama buraya öyle bir şeyle girmiştim ki onsuz çıkacaktım. Her şey daha güçlü ve hafif hissettirdi.

Bunu nasıl yaptı?

Lilith... Sözleri aklımdan geçti. Yahudi miydi? Bizim folklorumuzda vardı. Adem'in ilk karısıydı ve itaatkâr olmayı reddettiği için Cennet Bahçesi'nden kovulmuştu.

Karanlık ve aydınlıktı. Düşmekten ya da çok parlak yanmaktan korkmuyordu. O bir alevdi.

Sağ tarafımda bir şey kıpırdadı ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde Will'in odanın hemen içinde durduğunu gördük.

Gri bir eşofman altı giymişti, kalçalarından aşağı sarkıyordu ve saçları en sevimli şekilde her yere dağılmıştı.

Gözlerindeki öfke anında kalbimi sızlattı ama artık bu konuda bir şeyler yapmaya hazırdım.

Bakışları Aydın'dan kucağındaki bana kaydı, kaşlarındaki keskinlik birden düzleşti, sanki umurunda değilmiş gibi. Orada öylece kıpırdamadan durdu ve ben de Mezunlar Günü'nde dans pistindeki o geceyi hatırlayarak koltuktan kalktım.

Herkes bize bakıyordu çünkü biz birbirimize ait değildik ama aramızdaki acı dolu santimin sızısından başka bir şey hissetmiyorduk ve birden Aydın odada bile yoktu.

"Micah ve Rory ava mı gittiler?" Aydın koltuğunda arkasına yaslanarak sordu.

Will başını salladı, şimdi bana bakmayı reddediyordu. "Taylor'a onlarla gitmesini söyledim."

Aydın bıyık altından gülerek omzunun üzerinden Will'e baktı. "Sadece üçümüzüz o zaman," diye düşündü ve bana baktı. "Siz çocuklar havuzda oynamak ister misiniz?"

Aydın'ın kıyafetlerimi çıkarmam yönündeki üstü kapalı ricasını duymazdan gelerek Will'e baktım ama sonra Will konuştu.

"Sadece onu al," dedi. "Ona sahip oldum."

Ona baktım, meydan okuma açıktı, ama on dakika önce ağzımı bozacak ya da çekip gidecekken, ayakkabılarımın altından köklerin filizlendiğini ve beni sabit tuttuğunu hissettim.

Bir meşe.

Fırtınanın gözü.

Aydın kendi kendine güldü ve sandalyeden kalkarak yılanları hapseden paneli yerine yerleştirdi ve odadan çıkarken saçlarımı karıştırdı. "Bir sonraki seviyeye hazır olduğunuzda beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz Bayan Scott" diye seslendi.

O gitti ve Will başını sallayarak bana baktı. Şu anda bu evdeki her sikin üstüne atlasam bile beni durduramazdı.

Umurunda değildi, çünkü benden nefret
ediyordu. "Bir şey olduğu yoktu," dedim
ona.

"Umurumda değil," diye karşılık verdi. "Umurumda olsa da
umurunda olmazdı." Başka bir şey söylemeden arkasını döndü
ve uzaklaştı.

Ciğerlerim daraldı. "Godzilla," diye seslendim, bir adım öne çıkarak.

Durdu. Arkasına dönüp sert gözlerini kıstı. "Ne?"

Bir adım daha attım, içimden kıpırdanmak, gözümü kaçırmak ya da korktuğumda hep yaptığım gibi küçülmek geldi ama bakışlarımı ona kilitledim.

Ne kadar acıttığı önemli değil.

Şu anda olanların hiçbiri sürpriz değil. Bunun olacağını biliyordum. Hallet.

"Sen, um..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Gittiğinden beri bir *Godzilla* filmi kaçırdın. *King of the Monsters,*" dedim ona. "Konusu dışında oldukça iyiydi."

Kıpırdamadan durdu, bana şüpheyle

bakıyordu. Bir adım daha attım.

Her an çekip gidebilirdi ama ben buna izin vermezdim. *Burada kal.*

"İyi sinematografi ve aksiyon sahneleri," dedim. "Mothra'yı da görebiliyorsun."

Tepemdeki fıskiyeler canlandı ama ağaçların, bitkilerin ve bahçenin üzerine düşen ılık yağmur kıyafetlerimi ıslatırken başımı çevirip bakmadım.

Gözlüklerimi çıkardım ve başka bir ağaç yatağının kenarına koydum.

"Milk Duds ve Twizzlers aldım." Nefesimin altında kıkırdadım. "Neden bilmiyorum çünkü tek başımaydım ve o kadar şekere ihtiyacım yoktu ama Milk Duds'ları yemedim." Gözlerinin derinliklerine bakarak yutkundum. "Yardım edemedim ama... 'Will buna bayılırdı' diye düşündüm."

Gözlerim acıdı ama Milk Duds'ları neden aldığımı çok iyi bildiğim için gözyaşlarımı kırpıştırdım. Onlar Will'indi.

Su çıplak göğsünden aşağı akıyordu ve ben kalbim ne kadar hızlı çarparsa çarpsın hiç durmadan nefes alıyordum.

"Film hakkında ne söyleyeceğini merak edip duruyordum," dedim ona. "Ve nelerden hoşlandığını."

Ben ilerlerken gözleri benimkilerde kaldı, ağzından su damlıyor ve teninde parlıyordu.

Lütfen kal.

Ben yaklaştıkça adem elması aşağı yukarı sallanıyordu ve daha sert nefes alarak gözlerini kaçırdı.

"Mothra?" diye mırıldandı.

"Ve Kral Ghidorah da." Başımı salladım. "Tüm titanlar. Görsel efektler inanılmazdı."

Ona doğru adım attığımda, gömleğim göğsünü sıyırdığında durdum. Onu bu kadar yakın hissetmek karnımda bir ısı birikmesine neden oldu.

"Yakında *Godzilla Kong'a Karşı'yı gösterime sokacaklar,*" dedim ayakkabılarımı tekmeleyerek.

Göğsü önümde yükselip alçaldı ve ben parmaklarımın dokunmak için mırıldandığı tüm tene baktım. Yumruklarımı sıktım.

"İkisi de kahraman," diye cevap verdi. "Sonu belirsiz olacak, Emory."

"Hayır." Başımı salladım, gömleğimi çıkarıp yere bıraktım. "Yöneticiler net bir kazanan olacağını belirttiler."

Vücuduma baktı, nefes alış verişi giderek düzensizleşiyordu. "Ne oluyor lan?" diye homurdandı. "Siktiğimin yazarları."

Klitorisim zonkladı ve ağzına baktım, neredeyse onu tadacaktım ve ona tırmanmayı o kadar çok istiyordum ki.

Rory'nin pantolonunun düğmelerini belimden çözerek, "Yani Kong olacak," dedim. "Mazlumun kazanması daha umut verici."

Gözlerini kırpmadan beni izledi. "Godzilla kazanmazsa Japonya filmi yasaklayacak."

"Sanırım kazanabilir," dedim ona, yağmur göğüslerime, kollarıma ve sırtıma vururken pantolonu yere düşürdüm. "Godzilla'nın cephaneliği ve hem karada hem de denizde savaşabildiği gerçeğiyle..."

"Ve çizgi romanlarda Tanrı ve şeytanla savaşıyor, Tanrı aşkına," dedi. "Kong şimdiye kadar ne yaptı ki?"

Parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. "Godzilla artık çok yönlü bir patlama da yayıyor."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Kaçırdın."

Parmak uçlarımı göğsünde gezdirerek yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu.

"Sana söylemiştim," dedi. "Kong moleküler düzeyde bir saldırıdan nasıl kurtulacak?"

Vücudumu onunkine bastırdım, sert, küçük meme uçlarım onun sıcaklığına karşı ağrıyordu.

Ellerimin altında biraz titredi ve ben daha fazla dayanamadım. Yumruklarımı tekrar kıvırdım, vücudum kaynıyordu ve zamanın yarısında onun canını sıkmak istemem umurumda değildi, onun yatağında olmak istiyordum.

Ama ben bir şey istemiyordum. Kabul ediyordum.

Kalbim neredeyse boğazıma kaçacaktı, onu solumdaki sandalyeye ittim ve elimi göğsünde gezdirirken dudaklarının üzerinde durdum.

Sandalyenin kollarını kavrayarak güldü. "İstiyor musun?" diye alay etti. "Alamayacaksın."

Dudaklarımı yanağında, çenesinde ve boynunda gezdirdim, açlık klitorisimin zonklamasına neden oldu, yağmur çıplak vücuduma yağarken bir iniltiyi tutmak zorunda kaldım.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım teninin üzerinden. "Aslında..."

Elimi pantolonunun içine kaydırdım ve sert kasını yumruklayarak sikine daldım.

Nefes nefese kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hareket etmene bile gerek yok," dedim ona, yavaşça ve sıkıca pompalayarak. "Burada kal, çünkü seni kurutacağım."

Dizlerimin üzerine çöküp pençelerimi önce göğsüne sonra da kalçalarına geçirmeden önce nazik ama sahiplenici bir şekilde boynunu sıktım.

O artık benimdi. Sırtımı dikleştirdiğimde gözlerini göğüslerimde hissettim, büzgüsünü çözdüm ve pantolonunu indirdim, sadece onu çıkarabilecek kadar.

Su saçlarıma, göğsüme, karnına ve bana bakarken yüzüne sıçradı, gözlerinde öfke ve heyecan karışımı bir ifade vardı.

Ama beni durdurmuyordu.

Aletini yumrukladım, karnını öpüp yalarken okşadım, boştaki elimi belinde, sırtında ve göğsünde gezdirdim. Ağzıma almadan önce dişlerimle derisini çekerek kemirdim ve ısırdım, vücudu her nefeste altıma çöküyordu.

"Siktir," diye fısıldadı inleyerek.

Geri döndüğümde, sandalyenin kollarını kavrayan beyaz parmak eklemlerini görerek ona hızlıca bir bakış attım. Gözlerini tutarak, aletinin başını ağzımın açıklığına getirdim, onunla dalga geçerken henüz içeri sokmadım.

Gözleri yumuşarken ve yüzünde ihtiyaç parlarken dilimi oynattım, sıcaklığını tattım.

"Emmy," diye nefes nefese kaldı.

Ve daha genç, daha mutlu bir Will Grayson'ın bana tekrar sarılmasına izin vermem için yalvardığını duyunca kalbim paramparça olmaya başladı.

Gözlerimi kapattım ve onu ağzımın içine kaydırdım, ucu boğazımın arkasına değene kadar dudaklarımı şaftından aşağı ittim.

Dişlerinin arasından hava emdi, parmakları saçlarımın arasına girdi ve inlerken başımı tuttu.

Onu orada tuttum, boğazımı gevşetip hepsini içime almaya çalıştım ama acıkmıştım ve emmek istiyordum. Yukarı ve aşağı hareket ederek onu yavaşça dışarı çektim ve sonra ağzımı horozundan aşağı kaydırdım, onu tekrar aldım.

Parmakları saçlarımı okşarken ağzımdaki sert kas daha da sertleşti. Dilimi şaftının üzerinde aşağı yukarı sürükledim, derisinin altındaki damarları yaladım.

ve ucundaki tatlı damlayı emiyordu.

Bana ters ters bakarak homurdandı. "Hapiste yatmış bir adamdan faydalanmak alçaklıktır. Gerçekten alçakça."

"Blackchurch'te değilsiniz," diye fısıldadım, sikinin uzunluğunu öperek. "Kilit altındayız ve seni öpebilmek için gizlice kaçtık. Buraya."

İnledi, başının geriye düşmesine ve gözlerinin kapanmasına izin verdi, fantezi umarım devraldı. Ona zarar vermeden önce onu geri almak. O beni incitmeden önce. Onca boktan şeyden ve onca yıldan önce.

Daha hızlı hareket ettim, onu daha sert ve daha sıkı emdim, kalçaları beni karşılamak için yukarı doğru itmeye başladığında boğazımdan aşağı itmeye çalışırken büyüklüğünden inledim.

"Will," diye yalvardım, bacaklarımın arasındaki kayganlık artıyordu.

Bir elimi bacaklarımın arasına sokarak ıslaklığı klitorisimin etrafında döndürdüm, parmaklarımı geri çıkarırken onun için zonkluyor ve ağrıyordu.

Islak parmaklarımı ucunun etrafında döndürdüm, beni izlemesini ve onu ağzıma geri çekip kendimi ondan yaladığımda gözlerini tutmasını izledim. Suyu yalayıp onu sıcaklığıyla kapladığımda delici gözleri alev aldı.

Ama birden kollarımdan tutup beni yukarı çekti. Ne yaptı?

Beni döndürüp kucağına oturtmadan önce bir an gözlerimin içine baktı.

Bir kolunu bana doladı, boynuma doğru nefes aldı ve beni kendine yakın tuttu. "Başka ne yapacağız?" diye nefes nefese kaldı. "Öğretmen gelmeden önce."

Aleti kıçıma bastırdı ve amımı kavradı, bir parmağını derinlere soktu, sonra iki parmağını.

Göğsümü avuçlayıp meme ucumu parmaklarının arasında bir içeri bir dışarı kaydırırken nefesim kesildi.

"Ha, küçük Emmy?" diye alay etti.

Gözlerimi kapattım, serada üzerimize yağan suyu ve yıllar önce dalmış olsaydım yaşayabileceğimiz tüm eğlenceyi hayal ettim.

Tanrım, onu istiyordum. Sikeyim.

Kendimi geri çekerek ayağa kalktım ve onunla yüzleştim, sikini okşamasını ve bana bakmasını izledim.

Bir saniye daha beklemedim. Üstüne tırmandım, ağzımı onunkine yapıştırdım ve dudaklarını yiyip boğazını sıkarken ona sarıldım.

Benimkini.

Kanaryayı yiyen kedi gibi sırıtarak ağzını geri çekti ama umurumda değildi çünkü ona bunu vermek istiyordum.

Kendini altımda konumlandırdı, girişimi taçlandırdı ve çenesini kemirirken beklentiyle şimdiden sızlandım.

Aşağı kaydım, onu içime gömdüm.

Gerildim ve soluk soluğa kaldım ve tekrar yukarı kalkmadan önce derine vurdu, üzerine geri kaymadan ve onu kabzasına kadar kılıflamadan önce onu ıslaklığımla kapladı.

"Ah," diye inledi, iki eliyle kıçımı sıkarken.

Kıpırdamadan durdum, orada kaldım ve gerginliği ve dolgunluğu hissettim.

Yanağını öptüm, yüzünü ve kapalı gözlerini izledim, ağzımı şakağında, alnında ve dudaklarının köşesinde gezdirmeme izin verdi, küçük öpücükler bıraktı. Elimi saçlarının arasından geçirerek boynuna doğru eğildim, sıcak tenindeki suyun tadına bakarken kokusunun anısıyla her yerime karıncalanmalar yayıldı.

Arkama yaslandım, yavaşça hareket etmeye başlarken ona baktım, sırtımı eğdim ve kalçalarımı döndürdüm. Onu dışarı kaydırdım ve tekrar üzerine ittim, ilk başta onu yavaşça becerdim. Gözlerini açtı ve kalçalarımı kavradı, vücudumun onun üzerinde hareket edişini izlerken gözleri her yerde geziniyordu.

Öne doğru atılarak göğsümü ağzına aldı, ben de tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve coşku dalgası üzerimden geçerken başımın geriye düşmesine izin verdim.

"Beni mahvettin," diye hırladı, meme ucumu dişlerinin arasından çekerek. "Ve sen de sıçtın," diye karşı çıktım, başımı yukarı kaldırdım, su

Bir göğsümü ısırıp diğerine geçerken yüzümden aşağı akıyordu.

Tüm bunların bir kısmı benim hatamdı ama hepsi değil.

Kalçalarımı tekrar tekrar yuvarladım, zevk arttıkça nefesim sığlaştı.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadım.

"Dudaklarından." "Öyle mi?"

"Evet."

"Neden?" diye alay etti.

Nefes nefese kaldım, geriye yaslandım ve onu yakınımda tutarken üzerinde aşağı yukarı zıpladım. "Çünkü," diye fısıldadım ağzından. "Çünkü senin kızın olmak istiyorum."

İki koluyla belimi çelik bir bant gibi sararak beni durdurdu. "Ve bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musun?"

İstediği her şeyi hatırlarken gülümsememi gizlemeye çalışarak ona baktım.

Ben, her gece eve, onun yanına gelen ben. Ben, onun masasında ve yatağını ısıtıyorum. Onu baba yapan ben.

Başımı salladım.

"Söyle," diye emretti.

Yutkundum, damarlarımda dolaşan heyecanla fısıldadım: "İçime boşalacaksın demek."

Burada prezervatifimiz yoktu.

Sırıttı ve ayağa kalktı, arkamızdaki ağaç yatağına doğru yürürken beni de yanına aldı, aşağı indi ve beni toprağın üzerine itti. Tekrar ayağa kalkarak beni ters çevirdi ve farkına vardığımda nefesim kesildi, inledim.

Kıçıma inerken, dizimi dışarı iterken ve amımın içine geri iterken, bana sert ve hızlı bir şekilde giderken inledim, klitorisim bir jackhammer gibi titreşiyordu.

"Will..." Ağladım.

Bir elini boynuma doladı ve yanağıma doğru fısıldadı, "Tekrar söyle."

Bana derinlemesine vurdu, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı, tekrar ve tekrar, ve ben gözlerimi sıkarak onu aldım. "Bu içime girdiğin anlamına geliyor."

"Bunu mu istiyorsun?"

"Evet."

Toprak bedenime işledi ve sonunda başımı kendisine doğru çevirdi, ağzını ağzıma gömdü ve beni derin derin öperek nefesimi kesti.

Dili içeri daldı ve kalbimin ayak parmaklarıma kadar batmasına neden oldu. İnledim.

"Benim küçük Em'im," diye nefes aldı, bir elini altıma soktu ve memelerimi avuçladı. "Benim küçük Em'im küçük sırlarını sever. Gündüzleri küçük inek, geceleri biraz sert seviyor."

"Evet," diye bağırdım. "Evet."

Amım sıkılaştı ve daraldı ve ellerimi toprağa bastırdım, ona doğru geri çekildim, onu arzuladım.

Saçlarım arkama yapışmıştı ve tek düşünebildiğim lisede kaybettiğimiz onca zamandı. Bunun nasıl olduğunu ve bunu bilmem gerektiğini. Onunla gizlice çıkmalı ve bunu onunla her gün yapmalıydım.

Çünkü kendimi koruduğum hiçbir şey zaten evde gerçekleşmiyordu. Korkunun beni durdurmasına izin vermemeliydim.

Orgazm oluşmaya başladı ve sikini tekrar tekrar içime sokarken, beni toprakta becerirken ve tenimin her santimi tüm bunları hissederken haykırdım.

Homurdandı ve yaklaştığını anlayabiliyordum. "Tekrar söyle," dedi.

"İçime gel," diye inledim, geldiğini hissediyordum. "Oh, Tanrım."

"Tekrar."

"İçime gel Will," diye yalvardım. "Lütfen."

Dibe vurdu ve patladım, dünya altımda dönerken orgazm tüm vücudumu sarstı ve tekrar tekrar, daha sert ve daha sert itti, sonunda göğsümü sıkarken ve inlerken içime döküldü.

Haykırdım, tüm kaslarım yanıyordu. Orgazm beni sarstı, amım onun sikinin etrafında sıkıştı ve o ters dönerek yanımda yere yığıldı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldı.

Gözlerimi kapattım, başımı eğdim ve ağzım çok kuru olduğu için yutkunamadım. Yılanların bahçeyle sınırlı kalmasını ve burada olmamasını umuyordum.

Ama umursamak için bir kas bile toplayamadım.

Aydın da muhtemelen bir yerlerden bizi izliyordu. Çocuklar herhangi bir nedenle erken dönmüş olabilirlerdi ama umurumda bile değildi. Duş almak, uyumak ve her ikisini de Will'le birlikte yapmak istiyordum.

Ama başka bir dokunuş ya da öpücük olmadan topraktan kalktı ve sırılsıklam olmuş eşofmanlarını yukarı çekip bağladı.

Dönüp oturdum ve sırılsıklam olmuş giysilerimi yerden alırken onu izledim.

Onları bana fırlattı. "Git işe," dedi. "Ve acele et."

Orada öylece oturdum, gözlerim kısılmıştı ama çenem hafifçe titriyordu. Durdurmak için çenemi sıktım.

Fırtınanın gözü...

Boğazımdaki yumruyu zorladım. "Bu bir kocakarı masalı," dedim ona, kalkıp giyinmeye başlarken. "İğne oluyorum, merak etme."

Pislik.

Zaten şu anda çocuk sahibi olmaya hazır değildim, ama bunu bana çocuk istemediği için söylemiyordu. Bana bunu söylüyordu çünkü

Onları benimle istemedi.

Sadece seks konuşmasıydı.

Boğazımdaki iğnelerle yutkundum, beni ıslak toprakta tek başıma bırakıp gidene kadar başımı kaldırmadım.

Ayağa kalktım ve gözlüklerimi, kısa pantolonumu ve tişörtümü giydim, sonra ayakkabılarımı aldım ve sessiz evin içinde taşıyarak yatak odama geri döndüm.

Duş alıp saçlarımdaki kiri yıkarken kafamda kaybolmuş bir halde kapıyı kilitledim, hâlâ onu içimde hissediyordum.

Ona gösterirdim. Güçlüydüm ve hiçbir şey için yalvarmayacaktım. Buradan çıkıp yaşayacak ve lanet çenemi dik tutacaktım.

Çılgınlığın içindeki sakinlik. Kaosun içindeki sessizlik. Benim anım için sabır.

Saçlarımı kuruladım ve havluyu etrafıma sardım, karanlık yatak odama gittim ve yatağa yığıldım.

Gözlerimi kapattım, dışarıdaki yağmuru duyuyor ve kaçış planımın bir sonraki adımına konsantre olmaya çalışıyordum.

Biraz daha yiyecek, bir kapüşon ve barakadan bir tür alete ihtiyacım vardı. Gerekirse iyi bir silah da olabilirdi.

Üzerime bir cereyan çöktü ve parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum, birdenbire çok yorulmuştum.

Ama bir türlü uyuyamıyordum. Gözlerimi açtığımda yatağımın kenarında beliren karanlık bir şekil gördüm ve hızlı bir nefes aldım.

Ne oluyor be?

Ama ben fırlayıp uzaklaşamadan o konuştu.

"Dün gece o seni yerken onların izlemesine izin mi verdin?" diye sordu.

Sonra komodinin üzerindeki lamba yandı ve ona baktım, saçları onu son gördüğümden biraz daha kısaydı ve kedi hırsızları gibi giyinmişti, başında siyah bir bere vardı.

"Kızım," diye mırıldandı, onaylayarak gülümsedi. "İçinde olduğunu biliyordum." Nefes almayı bıraktım, gözlerim büyüdü. "Alex?"

Ellerini havaya kaldırıp poz verdi, ben de fırladım, onu yakaladım ve yatağa yığılırken ona sarıldım.

Aman Tanrım. "Burada ne yapıyorsun?" Ağladım.

Bir eliyle ağzımı kapatıp beni susturdu ve gülerek titredi. "Seni de özledim, küçük sopa," diye fısıldadı.

Vücudum sessiz bir kahkahayla sarsıldı ve onu o kadar sıkı sıktım ki homurdandı.

Chapter 20

Will

Dokuz Yıl Önce

Anahtarı ondan alıp arka kapının kilidini açtığımda durdu ve etrafına bakındı.

Saat sabahın birini geçiyordu ve aceleyle kapının kolunu çevirip onu yağmurdan içeri çektim.

"Sorun yok," diye ona güvence verdim. "Sahil temiz. O hâlâ işte."

Kapıyı kapattım, kilitledim ve diz çökerek topuklu ayakkabılarını ayağından çıkardım. Elini tutarak onu merdivenlere doğru çektim.

"Bir ara ona gerçekten karşı çıkmamız gerekiyor."

Başını koluma yasladı ve esnedi. "Korkunç biri," dedi.

Başımı salladım, onu kollarıma aldım ve merdivenlerden yukarı taşıdım. "O bir şaka." Kollarını boynuma doladığında ona sıkıca sarıldım. "Artık senin erkeğin benim. Beni aşmak zorunda kalacak."

Boynumun kıvrımına tek bir kıkırdama bıraktı ama daha fazlasını söylemedi.

Komik olmaya çalışmıyordum. "Paige?" diye seslendi biri.

Dondum kaldım, adımlarımın ağırlığı döşeme tahtalarındaki gıcırtıyı durdurdu.

Emmy başını kaldırdı ve kollarımdan kayarak büyükannesinin odasına doğru koşmaya başladı.

"Evet, Grand-Mère."

Em'in neden bu kadar geç saatte benimle birlikte olduğuna dair sorularla karşılaşmasını istemediğim için geri çekildim.

"Baban nerede?" diye sordu büyükannesi.

Em'in odada dolaştığını, biraz su döktüğünü ve battaniyeleri karıştırdığını duydum.

Babası mı?

Ama Emmy hiç vakit kaybetmeden cevap verdi. "Çiçekçiye geri dönmek zorunda kaldı. Sana sarı çiçekler almış ve o daha iyi biliyor."

"Kırmızı çiçekler." Büyükannesinin hışırtılı sesinde biraz mizah vardı. "Nasıl unutabilir ki?"

"Uyu artık," diye mırıldandı Em. "Uyandığında burada olacaklar."

Emory koridora geri döndü, kapıyı kapatırken tekrar esnedi, sadece bir aralık açık bıraktı.

"Seni seviyorum tatlım," diye seslendi

büyükannesi. "Ben de seni seviyorum."

Karanlık koridorda bana baktı ve elimi tutarak başını göğsüme yasladı. Çok yorulmuştu.

Onu odasına götürdüm.

"Baban mı?" diye sordum.

Adam Scott yıllar önce annesiyle birlikte öldü. Yaklaşık beş yıl önce bizi vuran Frederic Kasırgası sırasında nehir taştığında arabalarında yakalandılar.

Ama Emmy açıkladı, "Büyükbabam. Onun kocası. Bazen beni annem sanıyor."

Buna ne diyeceğimi bilemeden bir kez başımı salladım. Bir lise öğrencisinin başa çıkması gereken çok şey vardı. Şu anda, önündeki daha büyük işleri düşünerek bana zaman ayırdığı için minnettardım. Ona çok yükleniyordum.

Odasına girdik ve ışıkları açtım.

Ama o itiraz etti, "Hayır, bırak onları." Yatağına doğru ilerledi. "Çok yorgunum."

Soyunma zahmetine bile girmeden yere yığıldı ve ben de düğmeyi tekrar kapattım, oda karanlığa gömüldü.

"Ama ben de uyumak istemiyorum," dedi tekrar esneyerek. "Çünkü gece bittiğinde, her şey biter. Artık eğlence yok."

Dudaklarımdaki gülümsemeyi engelleyemeyerek yanına gittim. "Hiçbir şey bitmiyor." Yorganını ve ardından battaniyeleri çekiştirerek altından çıkardım ve üzerini örtmeye çalıştım. "Bu benim için sadece eğlence değildi, Emmy. Bunu bilmiyor musun?"

Yan döndüğünde ona baktım ve üzerini örttüm. İşimiz bitmemişti.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bana hâlâ güvenmiyor musun?" diye sordum.

Hareketsiz ve sessiz kaldı, bana bakmayı reddetti. Şimdiden uyumuş muydu?

Ama sonra onun konuştuğunu duydum. "Bir yanım sana sahip olmak istiyor," dedi. "Bir yanım benim erkeğim olmanı diliyor ama..."

Yutkunduğunu duydum ve sonra iç çekti. "Yarın
her şey gerçek olacak," dedi bana. Sanki bu her
şeyi açıklıyormuş gibi.

Penceresine doğru yürüyüp perdelerini kapattım. "Bir
gün büyük ve güçlü olacaksın," diye devam etti.

Döndüğümde yatakta doğrulduğunu ve arkasındaki yastıkları yumruklayarak doğru kabarıklığa getirmeye çalıştığını gördüm.

"Şimdi olduğum gibi mi?" Alay ettim.

"Üç parçalı takım elbisesi ve muhteşem saçlarıyla da göz kamaştırıyor," diye devam etti, sanki ben burada değilmişim gibi sesli düşünüyordu.

"Islak daha iyi görünüyorum."

"Ve herkes seni sevecek." Sırt üstü yatarak yastıklarına geri döndü.

"Zaten yapıyorlar."

"Ve sen de partinin neşesi olacaksın."

Yanına gittim, battaniyelerini düzelttim ve gülümsememi geri çektim. "Mm-hmm."

"Küçük dergi kapağı görünümlü çocuklarla."

"Spermlerim efsanelere konu olacak," diye şaka
yaptım. "Ve evli..."

"Birkaç kez, eminim." "Ve
tüm sarışınlara."

Ona doğru eğilip teninde onu ve beni koklarken ve onunla birlikte bu yatağa girmek için can atarken vücudum bir kahkahayla sarsıldı.

Ama bu gecelik işi bitmişti.

"Ve hayatta olduğumu fark edeceğiniz tek zaman," diye devam etti, "her hafta labradoodle'larınıza bakmam için köpek gezdirme hizmetime ödeme yaptığınız çekleri imzaladığınız zamandır."

"Sanki benim gibi meşgul, önemli, muhteşem bir tanrı bu tür işlerle uğraşacakmış gibi?" Ben de karşılık verdim. "On sekiz yaşındaki eski Playboy-kız karım Heidi o çekleri imzalayacak."

Ağzında bir hırıltı parladı ve homurdandım.

"Bunu hatırlayacaksın Will Grayson," dedi, sesi sert çıkıyordu. "Bu gece aklını başından aldım. Sadece bir dakikalığına bile olsa."

Bana sırtını dönerek döndü ve ben de gülümseyerek yüzündeki ve boynundaki saçları düzelttim.

Uzun zamandır aklımı başımdan alıyordun.

"Şimdi git buradan," dedi beni şakacı bir şekilde dürterek ve gözlerini kapatarak.

Ona baktım, dışarıdaki ağaçların gölgeleri sırtında dans ediyordu ve bedenim mırıldanıyordu, ondan daha fazlasını istiyordum.

İnanılmazdı ve benden başka kimsenin onun ne kadar güzel olduğunu görmemesinden nefret ediyordum. O otobüste ölüyordum ve bunun için çok mutluydum.

Vücudu yavaş, sabit nefeslerle hareket ediyordu ve dudaklarının her nefeste tekrar tekrar yumuşak bir şekilde buluşmasını izledim.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Yer değiştirmedi ya da gözlerini açmadı, uykunun derinliklerine dalarken yorgunluk onu ele geçirdi.

Dik durarak uzaklaştım, ama sonra gözlerimi sırtına indirdim, çürükleri ve sıyrıkları gördüm.

Sırtını nasıl boyadı? Kardeşi ona yardım etti mi?

Bundan şüpheliyim.

Çömelerek yaklaştım, kolundaki ve sırtındaki izleri tül perdelerin arasından sızan azıcık ay ışığında inceledim.

Başparmağımı yalayarak, etrafında kırmızı olan koyu mor olanı ovuşturdum ama...

Makyaj silinmedi.

Gözlerimi kısarak başparmağımı tekrar yaladım ve daha sert ovuşturdum. Ama sonra inledi, canı yanıyormuş gibi benden uzaklaştı.

Parmağımı başparmağıma sürttüm, makyajdan kaynaklanan herhangi bir yağ ya da gres de hissetmedim.

Durdum ve yüzüne baktım, kostümünün bir parçası olduğunu söylediği kaşından aşağı inen kan damlasını inceledim.

Sıcaklık damarlarımı doldurdu ve zihnim hızlanırken nabzım kulaklarımda yankılandı.

Yüzme havuzunda gördüğüm bacaklarındaki morluklar...

Edebiyat dersinde bacağındaki morluk.

Aşırı bol kıyafetleri ve neredeyse hiç tenini göstermemesi. Ayağa kalkarak ona baktım, onu bu yataktan sürükleyerek çıkarmak istiyordum. Ama geç olmuştu ve uyuması gerekiyordu.

Bu gece Şeytan'ın Gecesi'ydi. Şimdilik dinlenmesine izin verdim.

Çünkü bugün ilerleyen saatlerde neler olup bittiğini kesin olarak öğrenecektim.

Chapter 21

Emory

Mevcut

Geri çekildim ve gerçek olduğundan emin olmak için yüzüne baktım.

Alex... Kulaktan kulağa gülümsedim. "Aman Tanrım."

"Şşşt," diye tısladı, kapıya bakarak. "Biliyorum. Biliyorum. Ama kutlamaya başlama. Henüz ikimiz de kurtulmadık."

Yataktan fırladı ve kapıya doğru koştu, bir şeyler dinledi ve sonra dönüp banyoya koştu.

Bir bardağa su doldurup içerken arkasından bakakaldım.
Hangi cehennemden geldi bu?

Öyle mi? Nasıl?

Sonra duvardaki portreyi gördüm. Küçük bir kız ve corgis'inin bir bahçede eğlenirken resmedildiği büyük, çerçeveli tablo bir kapı gibi açık duruyordu.

Gizli bir geçit.

Kendi kendime gülümsedim. Sanırım o tornavidaya ihtiyacım kalmamıştı.

Dışarı çıkarken şapkasını kafasından çıkardı ve dolgun dudakları ve beyaz dişleriyle bana gülümsedi. Saçlarını kestirmişti. A kesim, omuz hizasındaki küt saçı uzun boynunu perdeliyor, saç telleri yüzüne ve Will'inkinden bir ton daha koyu yeşil olan güzel gözlerinin üzerine sarkıyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Geldiğimde giydiğim elbise pantolonundan çok daha kullanışlı olan dar kot pantolonunu ve lastik tabanlı kahverengi deri botlarıyla uyumlu kahverengi deri ceketini gözüme kestirerek sordum.

Kaçmak için giyinmişti. Kir çenesini çizdi ve eldivenlerini çıkardı, tırnaklarının altına siyah yapışkanlar gömülmüştü.

Sonra bir an önce söylediği şeyi hatırladım, omurgam dikleşti. Dün gece bizi salonda mı izlemişti?

Buradaydı, saklanıyordu. En az bir gündür. Yataktan fırladım. "Beni buraya sen mi koydun?"

Kaşlarımı birbirine yapıştırdım, az önce hissettiğim rahatlamanın yerini aniden öfke aldı.

Ama gözleri benimkilere kaydı. "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Tanrım, hayır. Söz veriyorum. Neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman neden buradasın?" Etrafımdaki havluyu sıkarak talep ettim. "Nasıl... nereden geldin? Gizli geçitleri nereden biliyorsun? Neredeyiz biz?"

Çok fazla sorum vardı ve geldiğim zamanki kafa karışıklığım tekrar su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Kimsenin bir cevabı yoktu.

Tabloyu daha geniş bir şekilde açtı ve eğilerek siyah bir spor çantası çıkardı. Yanına gidip birkaç kıyafet çıkardı ve sessiz kalarak bana uzattı.

Kot pantolonuma ve uzun kollu siyah tişörtüme baktım ve...

Evet. İç çamaşırı ve sütyen.

Bunun için toplanmıştı. Benim aksime buraya geleceğini biliyordu. Yutkundum, ona bakıyordum. "Alex?"

Neden konuşmuyordu?

Bana bakmayı reddederek çantasındaki eşyaları karıştırdı.

"Alex."

Sonunda alçak bir sesle, "Bir adadayız. Kuzey Amerika'da."

"Kanada mı?"

Tereddüt etti.

"Kuzey Amerika'nın neresinde?" Bastırdım. "Doğu Yakası, Batı Yakası, New England...?"

Ama o sadece dönüp matarasını banyoya götürdü ve yeniden doldurdu.

Bir ada.

Terk edilmiş miydi? Anakaraya yakın mıydı? Kahretsin. Orada milyonlarca ada vardı.

"Alex?" Havladım.

Lanet olsun.

Ama bana fısıldayarak bağırdı. "Emmy, kapa çeneni."

Kapıya tekrar baktım, diğer tarafta onun burada olduğunu bilmeyen bir ev dolusu adam olduğunu hatırladım.

Öyle olduğuna sevinmiş olsam da beni rahatlatmıyordu.

Neden burada olduğunu *bilmiyorum*, demişti. O zaman neden burada olduğunu biliyor muydu?

"Ne zamandır buradasın?" Ben talep ettim.

Ne zamandır duvarların arasında saklanıyordu? Geldiğim gece bu sesleri duymuştum. O kadar uzun süredir saklanmıyordu, değil mi?

Ama bu düşünce aklıma geldiğinde bile, şişesini doldururken gözlerinin değiştiğini izledim ve öfkem kabardı.

"Ben de sizin gibi gemiyle geldim," dedi kısık bir sesle.

Üzerine atıldım, su şişesini kaptım ve fırlattım. Yakasına yapıştım ve hırlayarak onu ittim. Geriye doğru tökezledi, tuvalete takıldı ve kıç üstü yere düştü. Elleriyle düşüşünü engelledi ve gözleri bana dikildi.

"Senin derdin ne be?" Elimden geldiğince sessiz bir şekilde homurdandım. "Bana ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Bunca zamandır. Hepimizi izliyordu. Ne haltlar dönüyordu

Açık mı?

Zor nefes aldı ama gözlerini kırpmadı. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu.

"Duvarların arasında saklanıyordun," diye belirttim. "Aklına gelmedi mi bir noktada beni de yakalamak için?"

"Elbette oldu," dedi tekrar ayağa kalkıp şişesini eline alarak. "Sadece işler karıştı."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve göğsüne yaklaşık on beş kez hafifçe vurdum. Lanet olsun ona.

"Göğüslerime mi vuruyorsun?" Ellerime vurdu. "Ciddiyim."

Neler olduğunu bilmiyordum ve bir an için düşündüğüm kadar yalnız olmadığım için minnettar olsam da, istediğim cevaplara sahip olduğundan ve bunları bana vermeyi reddettiğinden hiç şüphem yoktu.

Bu saçmalıktı.

Nefesini tuttu ve ben orada durdum, bana karşılık vermeye karar verirse diye hiç korkmadım.

Ama yapmadı. Sadece kaşlarını kaldırarak, "Bunu plütokratlara sakla. Senin bana ihtiyacın var."

Orada durdum, ona tekrar vurmaya hazırdım ama o haklıydı. Buradan onunla birlikte çıkma şansım çok daha yüksekti.

Fırlatırken döktüğüm su şişesini yeniden doldurdu ve ben de bana verdiği iç çamaşırı ve sütyeni giyerek yatak odasına geri döndüm. Kıyafetleri henüz giymedim çünkü çocuklarla tekrar karşılaşırsam onları nereden aldığımı merak edeceklerdi.

Aydın'ın Oxford'unu giydim ve ıslak saçlarımı buzdolabındaki kuşkonmazdan kopardığım lastik bir bantla at kuyruğu şeklinde bağladım.

"Dinle..." Alex odaya girdi, şişeyi çantaya doldurdu ve çantayı tekrar koridora fırlattı. "Will'in buraya birkaç ay önce gönderildiğini tahmin ediyoruz - belki bir yıl ya da daha fazla, tam olarak bilmiyoruz. Kullanıyor ve içiyordu ve büyükbabasının yeniden seçilmesi yaklaşırken, Senatör Grayson'ın Will bir sorumluluk haline gelmeden önce meseleyi kendi eline aldığını düşündük."

Bir yıl... Yani o kadar zamandır buradaydı. En azından.

"Onu dışarı çıkaramadık çünkü kimse bize nerede olduğunu söylemedi," dedi bana, "ama birini içeri sokabilirdik."

Ben mi?

Ama hayır. Neden burada olduğumu bilmediğini

söyledi. Yani onu onlar mı gönderdi?

"Michael, Kai, Damon..." "Ve seni onlar mı gönderdi?" Bana

baktı ama gözlerindeki tereddüt her şeyi anlatıyordu.

"Hayır," diye itiraf etti sonunda. "Michael geliyordu. Ben... ben onu almadan önce kandırdım."

Gözlerimi kıstım. Onu uyutmuş mu? "Neden?" Kelimeler aradım. "Alex, neden bunun için gönüllü oldun? Bir kadın çok daha fazla tehlike altında olurdu. Bu çılgınlık."

Bakışları durakladı ve bana cevap vermedi. Will için herhangi biri gelebilecekken neden kendini böyle gereksiz bir riske atsın ki?

Tabii...

Tabii onu sevmiyorsa.

Michael Crist'in yerine gelmesinin tek nedeni buydu. Will'i eve sadece kendisinin getirebileceğini düşünmüştü.

Midem bulandı ve kıskançlık içimde yuvarlanarak kalbimin çarpmasına neden oldu. *Onu kurtarmak benim görevimdi. Onun değil.*

Ama böyle bir düşünceye kapılmak benim için çok saçmaydı, bunu biliyordum.

Yine de kıskanıyordum. Geçmişlerini biliyordum ve Alex'ten hoşlanıyordum -istediğimden daha fazla- ama bir şekilde şimdiye kadar canımı acıtmamıştı, çünkü onda insanın içini ısıtan ve onun olduğu her yerde olmak istemenize neden olan bir özellik vardı. Ondan nefret etmek imkânsızdı.

Ve onun yanında olmasından memnundum. Onun için daha iyi olup olmadığını merak etmeme izin vermediğim sürece. Onu mutlu edip etmediğini.

Ama şimdi bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum.

Onun için gelmişti. Ben gelmemiştim.

Onun için daha iyiydi.

Ağzımı açtım. "Alex, ben-"

Ama parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşşt."

Kapımın dışındaki koridor gıcırdadı ve elimi tutarak beni gizli geçide doğru çekti.

Tabloyu kapattı ve ayaklarımızın dibindeki çantayı karıştırıp bir şeyler ararken sessizce öylece durduk.

"Geçitlerden haberleri var mı?" Sessizce sordum.

"Sanmıyorum," dedi bana. "Etrafta fark edilmeden dolaşmayı başardım."

"Garip görünüyor," dedim. "Aydın'ın yatak odasının dışında iki yönlü aynası olan gizli bir oda var. Daha fazla gizli oda ve tünel olduğundan şüphelenmeliler."

Ayağa kalktı ve sonra bir rüzgar sesi duydum, haritaya benzeyen büyük, katlanmış bir kağıt parçası çıkarırken şarj edilebilir el feneri aydınlanıyordu.

Gözlerimi indirdim, kağıt olmadığını fark ettim. En azından normal bir kâğıt değildi.

Elinden aldım, hissi hemen tanıdık geldi. Parşömendi. Bu bir ozalitti.

Nasıl oldu? Nerede...? El fenerini kaptım ve planları incelemek için arkamı döndüm.

"Eğer bana şaka yapılıyorsa, seni öldüreceğim," diye tısladım, kat planını incelerken. "Eğer bu birinin şaka fikriyse ve biz Thunder Bay'deysek..."

"Ve dışarıda gördüğün o şelaleyi ithal mi ettiler?" diye tükürdü. "Düşün, Em."

Elimden planları ve el fenerini kaptı ve yanımdan geçerek tünelden aşağıya doğru yürüdü. Elindeki katlanmış belgeyi ters çevirip biz yürürken incelerken ona ters ters bakmaktan kendimi alamadım.

Hayır, Thunder Bay'de bir şelale yoktu. Ancak New England'da çok sayıda şelale vardı ve muhtemelen kıyıdaki yüzlerce adada daha fazlası bulunuyordu.

O planı tekrar görmem gerekiyordu. Ondan çok daha hızlı okuyabilirdim.

Hafif bir ışık gözüme çarptı ve durdum. "Alex..." Duvara ve ışığa doğru yaklaşarak fısıldadım. "Buradaki plan nedir?"

Eğer bir adadaysak, bizi buradan çıkaracak bir teknesi ya da bir hava aracı olmalıydı. Sanırım üzerinde bir tür takip cihazı vardı, böylece nereye geleceklerini biliyorlardı.

"Uydu telefonum var," dedi bana. "Süvariler yolda." "Bu da ne demek oluyor?"

"Atlılar," diye açıkladı. "Buraya ışınlandığımda beni izlediler. Sadece dayanmamız gerekiyor."

Dur bakalım.

"Günler oldu," diye yüzüne karşı söyledim. "Şimdiye kadar Çin'e gidip dönebilirdim! İki kere! Onlarla hiç konuştun mu? Seni takip ettiklerinden nasıl emin olabiliyorsun? Uydu telefonları çok fazla güç kullanır. Seni takip edebilmeleri için sürekli açık tutman gerekir."

"Ya da bir telefon et," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kıstım. "Onları sen mi aradın?"

"Evet."

"Ve geliyorlar mı?" "Evet."

Omuzlarım biraz gevşedi ama yine de... bir şey beni endişelendiriyordu. "Son zamanlarda onlarla konuştun mu?" diye sordum.

Gözleri keskinleşti ve beni inceledi. "Neden?"

"Çok uzun zaman oldu," dedim ona. "Şimdiye kadar burada olmalıydılar. Onlarla en son ne zaman konuştunuz?"

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, tereddütlü görünüyordu. "Geldiğimiz gece," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım ve arkamı döndüm. "Kahretsin," dedim nefesimin altında.

"Sorun değil, Emory." Sesi sert ve kararlıydı. "Seyahat ediyorlar, fırtınalar var ve duyulmaktan korktuğum için zaman zaman telefonu kullanamadım. Burada olacaklar."

Ne zaman? Bir gün mü? Sekiz gün daha mı?

Hemen gitmemiz gerekiyordu. Sahile varıp tekneyi beklemeliydik. Her şey olabilirdi ve beni buraya kimin bıraktığını hâlâ bilmiyordum ama ortalığın karışması an meselesiydi.

Geçitten aşağı doğru yürüdü ve betondaki yarık ve delikleri gördüm, diğer taraftaki odalardan gelen ışık içeri süzülüyordu.

"Bu adamlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. Bildiğim tek şey onların bilmemi istedikleriydi.

"Taylor'dan uzak durun," dedi ışığını ileriye doğru tutarak. "Ve Aydın Khadir'den uzak durun."

Vay canına, geç olması hiç olmamasından iyidir.

Onu durdurdum ve ona baktım. "Neden?"

İçini çekti ve elimden kurtularak tünelde ilerlemeye devam etti. "Rory'ye zarar vermediğin sürece Micah zararsızdır," dedi bana. "Rory Geardon..."

"İnsanları öldürdü," diye onun yerine ben bitirdim.

Ama durdu ve bir gözetleme deliğinden bakarak fısıldadı: "İkiz kız kardeşi beyin felci ile doğdu. Tekerlekli sandalyeye mahkumdu. Bir gece, küçük bir grup genç evlerine girmiş ve ona şiddet uygulamışlar." Bana doğru baktı. "Yani ona vahşice davranmışlar."

Hikayesini hatırlayarak bir an nefes almayı bıraktım. *Onları teker teker bir gölün dibine batırdı ve boğdu.*

İkizi için.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, ona ne yapmış olabileceklerinin ayrıntılarını düşünmeye dayanamadım. *Aman Tanrım.*

"Bir nedeni vardı ama bu onu harekete geçirmek için çok şey gerektiği anlamına da gelmiyor," dedi bana. "Kendinize dikkat edin. Annesi Japonya'da büyükelçi ve ailesi de Doğu Yakası'nın en büyük emlak geliştiricilerinden biri, özellikle de kâr amaçlı hapishaneler konusunda. Bu cinayet çılgınlığı onun suça tek atılımı değildi. Kesinlikle bunu hak etmişlerdi, ama bu işinin bittiği anlamına gelmiyor, o yüzden dikkatli olun."

Kaşlarımı çattım. Muhtemelen buradan hiç çıkamayacaktı. Bu da kaybedecek bir şeyi olmadığı anlamına geliyordu.

"Taylor kesinlikle buraya ait," diye devam etti. "Üniversite kampüslerine hafta sonu gezilerine çıkmayı, yurtlarda ve kız öğrenci birliğinde yangın çıkarmayı seviyor.

Sonra da kaçmaya çalışan kızları taciz ediyor. Sonunda gitmesine izin verdiğinde, yangından o kadar korkuyorlar ki, karşı koymak için durmuyorlar ya da onu teşhis etmeye çalışmıyorlar."

Külotumla olan görüntüsü gözümün önüne geldi ve irkildim. "Ya Aydın?"

Bana da ondan uzak durmamı söylemişti.

Ama ağzından kaçırdı, "Ondan uzak dur. O kazanamaz."

Neyi kazanacaksın?

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Ona sordum.

Arkasını döndü ve beni görmezden gelerek yürümeye başladı. Will'i ararken keşif yapmış olabileceğini tahmin ettim ama...

Onu yakaladım, kıçını geri çektim. "Bana bir şey söylemiyorsun."

Elimi kolundan çekti ve ters ters baktı. "Neden burada olduğunu ya da buraya getirilmeni kimin ayarladığını bilmiyorum," diye fısıldadı yakınıma eğilerek. "Ama Will'i çıkarmaya geldim ve sen de bana yardım edeceksin."

Ona baktım.

"Acımasız olmak istemiyorum," diye devam etti, "ama ayak uydursan ve lanet olası sorular sormayı bıraksan iyi edersin. Senden hoşlanıyorum Em, ama onsuz gitmiyorum, bu yüzden kaçma."

Birdenbire bu acele niye? Zaten günler geçmişti.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda nefesim titriyordu. "Bir yıl," dedim gözlerimi ona dikerek. "En az bir yıldır yok ve geçen yaz konuştuğumuzda bunu biliyordun."

"Peki, ne yapacaktın?" diye karşılık verdi. "Umursamak mı?" Az önce bana ne dedi?

Ona bir tokat atma isteği duydum ama bunun yerine yumruklarımı sıktım.

"Bu benim suçum değil." Güçlü durdum. Bazı şeylerin suçlusu bendim ama her şeyin değil. "Siz onun arkadaşısınız. Onu her gün görüyordunuz ve kendine ne yaptığını biliyordunuz. Bu *sizin suçunuz.*"

Belki biraz haklıydı. Belki de kendimden nefret ediyordum, çünkü o onun için gelmişti ve ben gelebilir miydim emin değilim. Belki de burayı aylar önce bilseydim hiçbir şey değişmezdi.

Ya da belki benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve o aptal çenesini kapatmalıydı. Bir an gözlerimi tuttu ve sonra iç çekerek başını eğdi. "Özür dilerim," dedi. "Öyle demek istememiştim. Will için endişeleniyorum. Korkuyorum, çünkü arkadaşlarımdan haber alamadım. Bulunmak istemiyorum

burada." Sonra başını temizler gibi salladı. "Yalnız olmadığım için mutluyum. Burada olduğun için mutluyum."

Kendime rağmen kıkırdadım. "Değilim," diye şaka yaptım.

Elini omzuma koydu ve beni güven verici bir şekilde sıktı. "Bize hiçbir şey olmayacak. Seni daha erken alamadığım için üzgünüm."

"Neden yapmadın?"

Tereddüt etti, kelimeleri arıyordu. "İlk gecemizde seni ormanda canını kurtarmak için koşarken görene kadar burada olduğunu bilmiyordum. Onlar kovalarken bir pencereden seni gördüm," dedi. "Mürettebat buraya gelene kadar dışarı çıkamadık ve sen çoktan keşfedilmiştin, bu yüzden..."

Sen de saklandın.

Buraya geldiğimizde bana sakinleştirici verilmişti çünkü buraya isteğim dışında getirilmiştim. Kaçırılmıştı ve muhtemelen eve girdiğinde uyanıktı. İstihbaratı, planları ve malzemeleri vardı. Kaçtı ve sığınacak bir yer buldu, şüphesiz.

"Ben..." diye durakladı ve sonra devam etti. "Görüş noktalarımdan durumu izledim, gerekirse müdahale etmeye hazırdım."

Onu inceledim. Bu hiç mantıklı değildi. Herhangi birinin bana zarar vermesini her an engelleyemezdi. İstediği zaman içeri dalabilir, beni toplayabilir ve bir yere saklayabilirdi. Neden beni onlara emanet etsin ki? Yaptığı her şey bir kumardı.

"Ya Will gitmek istemezse?" Ona soruyorum.

Memnun bile değildi ama pes etmişti. Michael Crist, Kai Mori, Damon Torrance ya da Aydın Khadir'in sürekli yardımcısı olmak hayatının bir parçasıydı.

Alex bir sonraki geçidin girişini ararken bir an sessiz kaldı. "Onu uyandırmamız gerek."

Olabilir.

Belki Alex'i görmek onu kendine getirirdi.

Bir kıskançlık dalgası daha üzerime hücum etti. Onu dinlerdi.

Duvarların arasından bir ses ve bazı vuruşlar duydum ve kulaklarımı eğittim.

"Sus," dedim ona.

"Emory?" Uzaktan bir kapı sesi daha

geldi. Gözlerimi Alex'e çevirdim.

Kahretsin!

Arkamı dönerek yatak odama doğru koştum.

"Emory, hayır," diye fısıldadı arkamdan.

Döndüm, yürürken ona baktım. "Sandalye kapının kolunun altında," dedim ona. "Orada olduğumu biliyor. İçeri girip de gittiğimi görürse nasıl kaybolduğumu merak edecek."

Geçitler hakkında bir şey bulamadı.

Odama koştum, arkamdan seslendim, "Will'e git. Benim için geri gel."

Resmi iterek açtım, içinden atladım, kapattım ve kapıma koştum, sandalyeyi topuzun altından çıkardım.

Kapıyı açtığımda Aydın'ın elinde bir yığın kıyafetle orada durduğunu gördüm.

Neden nefes nefese kaldığımı merak etmesin diye ağır ağır alıp verdiğim nefesleri yuttum.

"Neden kapıyı açmadın?" diye sordu.

"Uyuyordum."

Gözleri bana dikildi.

Ama daha fazla tartışmadı ve kıyafetleri bana uzattı.

Elimdeki her şey ıslak, kirli ya da yırtık olduğu için onları almak istedim ama...

Açıkçası biraz sinirlenmiştim.

"Kardeşim de bana hediyeler getirirdi," dedim ona. "Beni kanattıktan sonra."

Kapıyı kapatmak için hamle yaptım ama ayağını fırlatarak beni durdurdu.

Başımı kaldırdım, gözlerinin kenarlarının kırıştığını gördüm ve eminim seradaki o olay yüzünden birbirimize bağlandığımızı falan düşünmüştür, belki de biraz bağlanmışızdır, çünkü artık ondan korkmuyordum, ama onu bu işten sıyıramazdım. Bu çok kabaydı.

Ayrıca dikkatini ne kadar çok dağıtırsam, Alex'in Will'1e o kadar çok zamanı olur.

"Ne oynuyorsun?" Ona sordum. "Benden ne istiyorsun?" Hâlâ giysileri tutan elini bıraktı ve bana doğru yürüdü,

Kapıyı arkasından çarparken beni tekrar odaya girmeye zorladı ve gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Kıyafetler bir özür değil," dedi ve onları arkamdan yatağa fırlattı. "Onlar saygı."

Hâlâ siyah pantolonu ve lekeli beyaz tişörtüyle bana bakıyordu ama kendimi duvara toslamış ya da savunmaya geçmiş hissetmek yerine...

Hissettiğim rahatlığa engel olamadım. Onun saygısına ya da hayranlığına ihtiyacım olmamalıydı ama bir şey beni daha güçlü hissettirdi.

Garip bir şekilde, benim için hiç de kötü biri değildi, değil mi?

Yataktan siyah eşofman altımı aldım ve üzerime geçirdim, kravatımı bağladım ve üzerime tam oturduğu için şükrettim, sonra da sütyenimin içinde bana baktığını fark ederek gömleğini çıkardım.

Arkamı döndüm ve beyaz tişörtü alıp üzerime geçirdim.

Yaklaştığını hissettim.

"Kardeşinden haberi var mı?" dedi arkamda durarak. "Evet."

"Ve hala çok soğuk mu?"

Gömleği karnımdan aşağı çektim ve yakasını düzelttim.

o.

Bir an için Alex unutuldu.

"Micah'ı gördün mü?" Ona sakin bir sesle sordum. "Biraz şakacı, eğilimli kendi yerini almak için dengeyi bozmaktan korktuğu için başkalarının liderlik etmesine izin vermekten mutlu mu?" At kuyruğumu benim için gömleğimden çıkardığını hissederek durakladım. "Başarısız olmaktan korktuğu için mi?"

"Evet."

"Arayan Will'di," dedim ona. "Şakacı. Dünyada hiç endişesi yoktu. Mutluydu, çünkü mutsuz olmak istemiyordu. Büyülenmişti."

Arkamı döndüm, ağzım kurumuştu ve o kadar bitkin düşmüştüm ki sanki Alex'in burada olmasını umursamıyormuşum gibi yatağa girmek istiyordum.

"Buraya geldiğimden beri hiç gülümsemedi," dedim. "En azından aynı şekilde değil. Gülmedi, oynamadı ya da şaka yapmadı."

"Asla yapmaz."

Başımı salladım, Aydın ve ben birbirimizin gözlerini tuttuk. "Bunu ona ben yaptım," dedim ona. "Onu ben öldürdüm."

Durduramadan gözlerim yaşardı ve neyim olduğunu anlayamadım.

Şu anda, gitmek istemiyordum. Will'i daha fazla incitmek istemiyordum. Dünyayla yüzleşmek istemiyordum.

Aydın yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmaklarıyla gözyaşlarımı

sildi. "Ağlamayı kes," dedi. "Artık katillerle birliktesin. Sen özel değil."

Daha fazla gözyaşı döküldü ama onu duyarak derin bir nefes aldım.

"Kabileye hoş geldin," dedi bana.

O daha fazla gözyaşı silerken bir kahkaha attım ve neyim olduğunu bilmiyordum ama konuşacak birinin olması güzeldi.

"Ağlamayı kes," dedi tekrar. "Olur böyle şeyler ve sen elinden geleni yaptın."

Ona baktım, bu sözler kafamdaki yangına bir bardak soğuk su gibi geldi. Onlara inanmak istedim.

Ve yaptığım şeyi değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama Will'e yaptığımı Aydın'a yapsaydım, Aydın bana bu kadar sempati duymayabilirdi.

Ben buraya aittim.

Chapter 22

Emory

Dokuz Yıl Önce

Dudaklarımı yaladım ama sonra gülümsememek için alttakini ısırdım.

İşe yaramadı. Isı yanaklarıma hücum etti ve zihnim beni Cove'daki dün geceye geri çekmeye devam etti - onun hissi, tadı, kokusu ve sözleri.

Tanrım, inanılmazdı. O kadar ki, dün gece beni hamile bıraksa bile muhtemelen umurumda olmazdı. Sadece onun olmak istedim.

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. Mezarlıkta bir suç işlemiştik. Ne düşünüyordum ki? Kolayca görülebilirdik. *Tanrım.*

Sabahın dördünde uyandığımda onun gitmiş olduğunu gördüm, ama sıkı sıkıya sarılmıştım ve ev kilitliydi. Kardeşim gece vardiyasından henüz dönmemişti, ben de elbisemi yıkadım, kuruması için astım ve büyükannemi kontrol edip ona kahvaltı hazırlamadan önce duş aldım.

Eve gelmesine dakikalar kala hemşire geldi ve Martin'in ön kapının içinde bıraktığı elbiseyi ve okul çantamı aldım ve yüzleşmeden kaçmadan önce ona bir not bıraktım.

Katedrale girerken cebimden anahtarımı çıkardım ve aceleyle koridoru geçtim. Sütunlardan birini dönerken bir şeye çarptım ve tökezledim.

Geriye dönüp baktığında, şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış, kara gözlü bir kız gördü.

Uzandı ve düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı.

"Özür dilerim," diye nefes verdi, acelesi varmış gibi görünüyordu.

İçimden güldüm ve kolumu elbiseye dolayarak sıktım. "Sorun değil. Kaza."

Bir an duraksadım, yıpranmış kot pantolonunu, siyah sweatshirt'ünü ve çıplak ayaklarındaki yırtık pırtık siyah Vans ayakkabılarını inceledim. Başını siyah bir kayak şapkası örtüyordu ama omzunun üzerinden göğsüne doğru sarkan siyah bir atkuyruğu dikkatimi çekti.

Güzelmiş.

Aslında çok güzel.

Ama kesinlikle Thunder Bay Prep değil. Çok yazık. Benim stil anlayışıma sahip başka bir kızın olması güzel olurdu.

"Affedersiniz," dedim ve yanından geçip devam ettim.

Merdivenlere doğru yöneldim ama omzumun üzerinden bir bakış fırlatarak günah çıkarma odasının orta kapısını açmasını izledim; rahibin günahları dinlemek için oturduğu bölme.

Etrafına bakındı ve sonra onu izlediğimi görerek benimle göz göze geldi. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı söyledi ve muzip bir gülümsemeyle içeri girip kapıyı kapattı.

Kendi kendime güldüm ve arkamı dönüp merdivenlerden yukarı koşarak galerideki kapıya gittim. Kapının kolunu tutarak omzumun üzerinden bir kez daha baktım ve Kai Mori'yi gördüm.

Kilisenin arka tarafına yöneldi ve günah çıkarmak için rahibin odasının solundaki kapıdan günah çıkarma kabinine girmesini izlerken kalbim küt küt atmaya başladı.

Ama içerideki bir rahip değildi. Homurdandım. *Oh, kahretsin.*

Başımı salladım ve kapıyı açarak gizli basamaklardan Carfax Odası'na çıktım. Neyin peşinde olduğundan emin değildim ama ben kimdim ki onun eğlencesini mahvedecektim? Benim kendi sorunlarım vardı.

Kapıyı kapatarak odaya baktım, her şey aynen bıraktığım gibiydi. Yatakta hâlâ dün Martin'den kaçtıktan sonra yattığım zamanki göçüğüm duruyordu ve bütün eski makyaj malzemelerim hâlâ vitray pencerenin altına yerleştirilmiş aynanın önünde yerde duruyordu.

Oraya doğru yürüdüm, elbiseyi bir kirişe astım ve düzelttim, dün geceyi hatırlayarak midemde bir çarpıntıyla ona baktım.

Benden önce başka kim giymişti? Onların gecesi benimkini geçti mi?

Çantamı çıkarıp hızlıca makyaj malzemelerimi topladım, yatağı düzelttim ve dünden kalan kıyafetlerimi okul çantama doldurdum. Telefonum komodinin üzerinde duruyordu ve onu alıp açtım.

Yüzde on dört.

Şarjım bitmek üzereydi ve Martin'den sayısız telefon aldım. Ve Will'den bir mesaj. Açtım.

Günaydın! Gülümse.

Ya da yapmayın. Bu tamamen sizin seçiminiz. Bunu yaptığınızda bir erkeğin size daha güzel olduğunuzu söylemesine izin vermeyin. Kimse için güzel olmak zorunda değilsin. Senin değerin benim fikrime bağlı değil. Ataerkilliğe lanet olsun.

Güldüm, titriyordum ve gözlerim yaşarıyordu. Ne salak ama.

Yine de gülümsemesi yavaşça düştü, saklanamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. Yine de ondan hoşlandım.

O kadar çok acıttı ki.

Martin'e bir mesaj yazdım, okuldan hemen sonra evde olacağımı ve akşam yemeğini hazırlayacağımı bildirdim. Şimdi derse gidiyorum.

Odadan çıkmadan önce pencereye doğru yürüdüm, şeffaf bir camın arkasından baktım ve iki çocuğun karşıdan karşıya geçerek arabalarına doğru gittiklerini gördüm.

Damon BMW'sine, Kai de Jeep Wrangler'ına. Damon bu sabah da mı buradaydı?

Kai ve günah çıkarma o d a s ı n d a k i o kıza ne olduğunu merak ediyordum ama acele etmezsem geç kalacaktım.

İçimi çektim ve okula doğru yola çıkmalarını izledim. Şeytan'ın Gecesi'ydi ve sanırım müzikle yüzleşme zamanıydı.

Odadan çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim.

- - -

"Şeytanın Gecesi!" diye bağıran biri koridorda hızla ilerledi ve koridorun üzerinde asılı olan Mezunlar Günü pankartını kapmak için havaya sıçradı.

Çantamın askısını iki elimle kavradım, havadaki heyecan kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Dostum, geri çekil!" diye bağırdı bir kız.

Başımı çevirdiğimde Rika Fane'in Winter Ashby'ye çarpan bir adamı iterek uzaklaştırdığını gördüm. Sadece güldü ve koşarak uzaklaşırlarken Erika'nın kolunu tuttu.

"Gördünüz mü?" Tabitha Schultz ben geçerken arkadaşlarına fısıldadı. "David ve ben bu sabah oradan geçtik. Tam bir karmaşa!"

Adımlarımda sendeledim ama devam ettim.

Mahzen hakkında mı konuşuyordu? Midem çalkalandı, birden kendimi suçlu hissettim.

Ama üzgün değildim. McClanahanlar için üzgündüm ama kardeşim için değil.

Lütfen bundan kurtulmama izin ver.

Döndüm, ilk derse giriyordum ama bir el kravatımın altından geçerek onu yukarı kaldırdı.

Will önümde daire çizdi, beni öpmeye hazır bir şekilde aşağı inerken dudaklarında kontrol edemediği bir sırıtış vardı.

Onu iterek uzaklaştırdım ve sınıfın boş olduğundan emin oldum. "Kes şunu." Kravatımı tutup beni içeri çekti. "Yapamam."

Kalçalarım ısındı ve ağzından çıkan nefes dudaklarımı gıdıkladı.

Kendi dudaklarımı yaladım, derin bir nefes aldım ve onun tadına baktım.

"Sadece bir kez oldu." Etrafından dolaşıp bir masaya doğru yürüdüm. "Böyle anlaşmıştık."

"O konuşmayı hatırlamıyorum. Ben orada mıydım?"

Çantamı bir sandalyenin yanına yere bırakırken odaya giren diğer öğrencileri görünce kaşlarımı kaldırdım.

Eğildi, sözleri kulağımın yanındaki saçları gıdıklıyordu. "Bu yeterli değil," dedi alçak bir sesle. "Neredeyse yeterli bile değil. Şu anda tek düşündüğüm dün geceyi nasıl tekrar yaşamak istediğim, ama bu sefer arabamda, yatağımda, senin yatağında, duşta, dışarıda..."

Nefes verdim, ter alnımı soğutuyordu. Etrafımda dönerek bir elimi karnına koydum ve onu uzak tuttum.

"Ve sen de bunu istiyorsun," diye alay etti kravatımı yumruklayarak, "yoksa beni yanında taşımazdın."

Evet, onun kravatını takıyordum. Ne olmuş yani?

Biraz öngörü sahibi ol. Hadi ama. Birbirimizden hoşlandık. Dün geceyi sevdim ve onun da sevmesini umdum ama hayat bundan daha karmaşıktı. Bunu başaramayacaktık ve bizim yaşımızda daha fazlasını beklemek saçmaydı.

Birkaç kez daha gizlice çıkardım, eğlenirdik, biri aşık olurdu ve sonra yapamadığım her şeyden bıktığı ve sürekli uyum sağlamam için endişelendiği için ikimiz de ayrı düşerdik.

Hiçbir şey kaybetmez.

"Senin için her şey bir oyun," dedim, koltuğuma kaymak üzereyken.

Ama beni tuttu ve masamın yanına otururken beni kucağına çekti. "Her şey değil."

Onu ittim, Michael'ın Will'in önündeki yerine otururken bize baktığını ve boktan sırıtışını gizlemek için tam zamanında döndüğünü gördüm.

"Will," diye mırıldandım, yalvararak.

Çenemi usulca avucunun içine aldı ve beni duraksattı.

"Seninle konuşmam gerek," dedi, gözleri artık ciddiydi. "Sırtındaki çürükler. Bir kaza mı geçirdin yoksa-"

Townsend'in içeri girdiğini görünce gözlerimi kaçırdım. "Ders vakti geldi."

Kucağından ittim ama beni geri çekti.

"Seninle konuşmam gerek," diye homurdandı, "ve beklemeyeceğim."

Ona vurdum, avucum boynuna değdi ve dün gece bıraktığım tüm morlukları fark ettim. Ya da belki bir tanesi hâlâ tiyatrodan kalmaydı. Hatırlayamadım.

Karanlıkta ne kadar farklı olduğumun kanıtını görünce kanım deli gibi aktı. Tanrım, bana ne yaptı?

Gözlerimi aradı ve fısıldayarak "Benden hoşlanıyor musun Em?" diye sordu.

İğneler anında boğazıma battı. Ona baktım, soruya cevap vermek istemiyordum ama yalan da söylemek istemiyordum. Sadece onu öpmek istedim.

Kollarını belime doladığında gözleri ağzıma kaydı.

"Bay Townsend?" Kincaid dahili telefondan seslendi.

Nefesimi içime çektim, durdum ve başımı öğretmene çevirdim.

"Evet?" diye cevap verdi.

Will'in kucağından fırladım ve kendi koltuğuma kaydım.

"Aşağıdaki öğrencileri geldiklerinde ofisime gönderme nezaketinde bulunur musunuz lütfen?" Kincaid sordu. "Michael Crist, Damon Torrance, Kai Mori ve William Grayson. Teşekkür ederim."

"Ohhhhh," diye kükredi sınıftaki herkes.

Damon içini çekerken ve diğer ikisi yerlerinden kalkarken nabzım hızlandı ve Will'e baktım.

Beni sakinleştirmeye çalışarak başını salladı. *Mahzen.* Bunu düşünmemiştim bile. Herkes bunun Atlılar olduğunu düşünecekti. Kincaid bu yüzden mi onları çağırıyordu?

Townsend onlara, "Her ihtimale karşı çantalarınızı ve kitaplarınızı yanınıza alın," dedi. Ne olursa diye? Okuldan atılma mı? Tutuklanma mı?

Sınıfın önünden kapıya doğru bir sıra halinde ilerlediler, her biri başını çevirip bana baktı.

Parmağını kaldırıp bana doğru sallarken Damon'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kai onu gördü, onlar kapıdan kaybolurken bir kahkaha patlattı ve bir dakika boyunca gözümü kırptığımı sanmıyorum.

Kahretsin!

- - -

Ders biter bitmez, yapmam gerektiği gibi sağa dönmedim, kimya kitabımı almak için dolabıma gitmedim ve Go'yu geçmedim. Ön ofise daldım, polis arabası var mı diye kontrol etmek için ön kapıya yönelmek istedim ama zaten buradaydım.

Ellerimi uzun tezgahın üzerine koyarken sekretere, "Bay Kincaid ile konuşmam gerekiyor," dedim.

Saymakta olduğu paket yığınından başını kaldırıp baktı. "Ne hakkında?"

Ağzımı açtım ama önce biri konuştu. "Benden sonra içeri girecek."

Arkamı döndüğümde Trevor Crist'in burnuna mendil tutarken saçlarının ıslandığını gördüm.

Sekretere "Bekleyeceğim," dedim.

Kincaid'in kapısına baktım, buzlu camın arkasındaki gölgelerin hareket ettiğini gördüm ve içeride olan tüm olasılıklar midemi bulandırdı. Crist'in birkaç sandalye aşağısına oturup kulak misafiri olmaya çalıştım ama tek duyabildiğim mırıldanmalardı.

Teklif etselerdi suçu üstlenmelerine izin verecektim, çünkü onlar bundan kurtulacaktı, ben kurtulamayacaktım, ama öyle biri değildim.

"Bana ne olduğunu sormayacak mısın?" Trevor sordu.

Ona baktım, vücudumda bir sempati molekülü dolaşıyordu.

Ama Thunder Bay'de sıradan bir gündü.

"Gerçekten umurumda değil," dedim. "Özür dilerim."

Gölgelerin hareketini izlerken alay ettiğini duydum, o devam ederken zar zor dinliyordum.

"Bir gün bütün bunlar onların yakasına yapışacak," diye tükürdü.

Atlılar hakkında konuşuyordu. Sanırım onlarla ya da onlardan biriyle kavga etmişti.

"Bunu herkes söylüyor," diye iç

geçirdim. Bir noktada ben bile.

"Olacak," diye savundu. "Ve gerçekleştiğinde gülen tek kişi ben olmayacağım. "

Bakışlarımı ona çevirdim, çenesinin büküldüğünü gördüm, birinci sınıf öğrencisi için büyük bir öfke vardı üzerinde.

Bir yanım çocuğa hayranlık duyuyordu. Kardeşinden nefret ediyordu ve başka hiçbir şey göstermiyordu. Belki herkes anlamazken ben anlıyordum.

Kincaid'in ofisinin kapısı açıldı ve ayağa kalktım, kardeşim de dahil olmak üzere bir sürü insan dışarı çıktı.

Beni gördü ve herhangi bir bahane bulmak için beynimi zorlayarak doğruldum.

Kincaid onlara, "Siz çocuklar sınıflarınıza dönün," dedi. "Yedinci derste çalışmanıza izin veriyorum, böylece bu geceki şenlikler için erken çıkabilirsiniz. Beni pişman etmeyin, ciddiyim Torrance."

Martin bir kenarda durmuş, gözlerinde ateşle bana bakarken Damon kıkırdadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Üniversite fuarı bilgilerini topluyorum," dedim, duvardaki broşürleri bulmadan önce ayaklarımın üzerinde kayarak.

Bir tane aldım.

Orada ne oldu? Ne hakkında konuşuyorlardı? Martin biliyor muydu?

"Trevor," dedi Kincaid. "İçeri gel."

Trevor dekanın ofisine doğru adım attı, Damon'la göğüs göğüse geldi ve son sınıf öğrencisinden bir karış bile kısa değilmiş gibi cesur görünüyordu.

"Biliyorsun, bir gün ben çocuk olmayacağım," diye homurdandı, "ve sen kendi boyunda biriyle dövüşüyor olacaksın."

"Yine de adil bir dövüş olmayacak prenses," dedi Damon ona, yüzüne bakarak, "ama deneyebilirsin. Sadece kendine biraz kayganlaştırıcı getir."

Will biraz güldü ve Michael, Damon'ı kardeşinden uzaklaştırdı. "Yeter artık. Hadi sınıfa gidelim."

İkisi de orada öylece durdu, ikisi de önce pes etmek istemiyordu. "Herkes sınıfa... hemen!" Kincaid havladı.

Çocuklar birbirlerinden uzaklaştılar, ön bürodan çıkmaya başlamadan önce birkaç saniye daha göz temasını sürdürdüler. Bir an orada durup ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Başları belada değildi. Tamam, bu iyiydi.

Yine de itiraf etmeli miydim? Duraksadım, kardeşimin çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim ama Will beni kapıdan dışarı itti.

Martin duymasın diye, "Bir şey söyleme," diye fısıldadı.

Sözlerim, özrüm ve açıklamam boğazımda düğümlendi ve sınıfa geri dönmek için ayrılırken kardeşime sıkı bir gülümseme verdim. Ama gözlerindeki bakış bana bir şeylerin peşinde olduğumu bildiğini söylüyordu.

Ayrıldık, Damon dolaplara vuruyor ve hepimiz koridorda ilerlerken gürültü yapıyordu.

"Ekonomide görüşürüz," dedi Will Michael'a, beni geride tutarken ve diğer herkes önümüzden giderken.

Boş koridorda durduk, ikinci ders çoktan başlamıştı ve diğerleri köşede ya da merdivenlerde kaybolmuştu.

"O biliyor mu?" Sessizce sordum. "Kincaid?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Yani, çocuklar ve benim yaptığımızı düşünüyor.
Bunu kanıtlayamaz ama kanıtlamaya çalışmak gibi bir niyeti de yok."

Yani hepsi onun kendileri olduğuna inanmasına izin mi verdiler?

Bunu neden yapsınlar ki? "Sanırım sen olmak güzel," dedim, oldukça minnettar bir şekilde.

Will yaklaşıp bana baktı. "McClanahan'ın mezarını tekrar doldurdular. Aile fikrini değiştirmiş." Boğazını temizleyerek haberleri okudu. "'Burası bir simge haline geldi.' Bu da sürekli vandalizmle uğraşmak istemedikleri anlamına geliyor, bu yüzden onu her zaman yattığı yerde bırakacaklar."

Yani, işe yaradı.

Gerçekten de işe yaradı. "Her şey gerçek," dedi. Ne?

"Dün gece yatağına girerken de böyle demiştin," diye dikkat çekti. "Bugün her şey gerçek. Geceleri daha mı az gerçeğim? Bu yüzden mi

bu sabah çekip gidiyorsun?"

Evet. Boğazımdaki acıyı bastırmak için yutkundum.

Yani, eğlenceliydi. Tekrar olmasını çok isterdim ama... "Bunu vücuduna kim yapıyor?" diye sordu.

Gerildim ve bir adım geri attım.

"Her yerinde çürükler var." Gözleri alnıma ve makyajla kapattığım küçük kesiğe kaydı. "Kardeşin mi yaptı?"

Ellerim titredi.

Anlamaya çalışıyordu.

Yapacağını biliyordum. Gözlerimdeki acıyı kırpıştırarak uzaklaştırdım.

"Emmy, bana yalan söylemeyi bırak," dedi usulca. "Bir sorun olduğunu biliyorum. Biliyorum. Söyle bana."

Boğazımdaki yumru gerildi. Tanrım, ona söylemek istedim.

Bunu kaybetmek istemedim. Beni tutmasına ve korumasına izin vermek istedim.

Önemsedi.

Her ne kadar bilmiyormuş gibi davranmak istesem de önemsediğini biliyordum.

Ve onu kaybetmemek için sızlayan kalbim, Martin'in bana yaptığı her şeyden daha fazla acı veriyordu.

Ama ona söyleyemezdim. Bunun devam etmesine izin verirsem, müdahale ederdi. Sorun çıkarır, beni savunurdu ve ondan ayrı düşebilirdim.

Uzaklara gönderilebilirdim. Büyükannemi yalnız istemedim.

Çenem titriyordu, kelimeler dilimin ucundaydı. Kollarına atılmak ve onunla daha fazlasını yaşamak için sabırsızlanmak çok iyi hissettirecekti. Ona her şeyi anlatmak istiyordum.

Ama dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem ağrıdı ve biraz daha geri çekilerek alay etmeye zorladım. Başımı salladım, acı gülümsemem ona sabitlenmişti.

Önce ağzına sonra da ellerine baktım, dün gece her yerinin nasıl benim olduğunu hatırladım.

Birlikte olamadık.

Belki bir gün. Bugün olmaz.

Dirseğimden tuttu ve bizi tekrar kendine çekti. "İstediğin her şeye sahip olabileceğini bilmiyor musun?" Birkaç hafta önceki sözlerini tekrarladı. "Senin için herkesi incitebilirim. Kim o?"

Ama ben sadece güldüm, gözyaşlarımın aktığını hissettim. *Tanrım, git başımdan.*

Yumruğumu sıktım ve kolumu ondan ayırdım. "Bırak beni." Ona ters ters baktım. "Git arkadaşlarınla eğlen. Gerçekten sahip olduğun tek şey

onlar, bu yüzden onlara tutun. Seni sevmiyorum ve seni istemiyorum."

Kelimeler boğazıma jilet gibi saplandı ve kusmak istedim.

Ama gözlerine ateş düşerken ve ağır nefesi göğsüne girip çıkarken çelik gibi kaldım.

"Emmy..."

Tanrım, git artık! İstediğim her şeyle ve sahip olamadığım hiçbir şeyle bana işkence etmeyi bırak. Onun hayatını korkunç hale getiririm.

"Beni rahat bırak," diye homurdandım.

"Beni uzaklaştırıyorsun. Sadece-"

"Biz çok farklıyız." Biraz daha geri çekildim. "Bunun ciddi olduğunu mu sanıyordun? Mezuniyet sınıfındaki kızların yarısıyla birlikte oldun! Dün gecenin daha fazlası olduğunu düşündüğünü bilseydim, Mezunlar Günü'ne asla gelmezdim."

Dişlerini gösterdi. "Kes şunu," diye ısırdı. "Beni duyuyor musun? Kes şunu. Dün gece benim için bitti. Senden başka kimseyi istemiyorum."

Gözlerim yaşardı ve boğazıma düğümlenen hıçkırıkları zorlukla geri çektim. Tanrım, onu seviyordum. Bu acı veriyordu. Buradan gitmem gerekiyordu.

İlgilenmesi gereken biri olamazdım. Uğraşmaktan bıkacağı bir ton yük getirecek zavallı biri.

Derin bir nefes alarak kelimeleri söylemeye zorladım, midem acıyla kıvranıyordu.

"Ben de seni istiyordum," dedim, sesim sert çıkıyordu. "Ve sana sahiptim. Eğlenceliydi.

Dedikoduların söylediğinden bile daha iyi. Şimdi işim bitti." "Lanet olsun."

"Yatakta daha iyisini bulmakta zorlanacağım," dedim ona. "Bu kesin."

Etrafında dönerek yumruğunu dolaplara vurdu ve öldürmeye hazır görünürken gözlerimi kocaman açıp içim yanarak baktım.

Evet. Benden nefret et.

Lütfen benden nefret et.

"Böyle bir lanet..." "Orospu" diyemeyecek kadar korkaktı.

Çenem titredi.

Döndü ve bana baktı. "Yerini doldurmanın ne kadar kolay *olduğunu* biliyor musun? O zaman istediğin bu mu?" Ve parmaklarını yüzüme doğru şaklattı. "Çünkü o kadar kolay olurdu."

Bedenim kıskançlıktan çatlıyordu, çünkü bunun sadece bir tehdit olduğunu biliyordum, ama yine de başka birine elini sürerse onu cehenneme kadar dilimlemek istiyordum.

Kızım.

Ama güçlendiğimi, nefret, acı ve öfkeyle beslendiğimi hissettim.

"Devam et o zaman!" Hırladım. "Ve cehennemde çürüyün, umurumda değil."

Dolabıma geri d ö n d ü m ve onu toz içinde bıraktım, gözyaşlarımın düşmesine izin vermeden önce köşeyi dönene kadar bekledim.

Koşmaya başlarken gözlerimi sıkıca kapattım ve sessizce hıçkırdım.

Will.

Chapter 23

Emory

Mevcut

Aydın, Taylor'ın izniyle akşam yemeğinin bir saat içinde hazır olacağını söyleyerek odamdan çıktı. O adamdan bir şey yemek ya da içmek istemediğimden emindim ama önce bana servis yapılacağını söyledi. Sanırım bu, adamların yemek yemesini istiyorsam, ortaya çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

Başımı salladım, çenemi kapalı tuttum ve kapımı bu kez sandalyeyi sabitlemeden kapattım. Eğer biri odama gelirse, gittiğimi ve beni özlediklerini düşüneceklerdi.

Tekrar gizli geçide girerek resmi dikkatlice kapattım ve çömelip Alex'in bıraktığı spor çantasının içini karıştırarak başka bir el feneri aradım. Bir sürü giysi, granola bar, bir su şişesi, bir battaniye, bir bıçak ve biraz ip buldum.

Fazladan el feneri yok.

Yediği tek şey granola barlar mıydı? Aydın mutfakta bir şeylerin eksik olduğundan bahsetmemişti ama Alex kurnazdı. Herkes uyurken daha iyi yiyecekler aşırdığını umuyordum.

En azından tuvalete gitmek için saklandığı yerden çıkıyor olmalıydı.

Elimi çantanın içinde gezdirip uydu telefonunu aradım ama bulamadım. Bir yere mi saklamıştı?

El fenerim olmadan ve nereye gittiğini bilmeden tünelden aşağı inmeye başladım. Tüneller muhtemelen her katı kaplıyordu ve keşfetmek için günleri vardı. Will'in odasının nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Gizli koridorda koşarak ilerledim, toprak ve deniz kokusu bir mağaranın derinliklerindeymişim gibi etrafımı sarıyordu ve dışarıdaki şelalenin yankısı etrafımı dövüyordu.

Önünden geçtiğim odalardan karanlık koridora ince ışık huzmeleri yayılıyordu ve Alex ile Will'in içeride olmadığından emin olmak için her birine hızla baktım.

Koridorun sonuna geldiğimde, tünelin solumda devam ettiğini gördüm ve sonra ileriye baktım, aşağıya inen merdiveni gördüm.

Will natoryumda duş aldı. Seradan sonra oraya gitmiş olabilir.

Merdivenden indim, ağırlığımın altında inlediğini hissettim ve geçen günkü sesin aynısını hemen tanıdım. Havuza giden koridorun duvarlarında.

Alex hemen yanımdaydı ve ben onu görmemiştim. Kendini belli etmeliydi. Aklından ne geçiyordu ki?

Tahta parçaları avuç içlerimi delerken başımı salladım ve öfkemi geri ittim. Aşağı indim ve hemen koridorda koşmaya başladım.

Burada ve orada çeşitli odalara girişleri gösteren paneller ve kapılar belirdi ve gerçekten kimsenin bunu bilmemesini umuyordum çünkü saklanmak ve izlemek için çok fazla alan vardı ve bir yere hızlı bir şekilde ulaşmak için kestirme bir yola ihtiyacım varsa, bu mükemmeldi.

Ben olsam fazla umutlanmazdım. Aydın zekiydi ve iki yılı aşkın süredir buradaydı. Eğer bunu henüz bulamadıysa, şaşırırdım.

Spor salonunun önünden geçerken çocukların daha ne kadar avlanacağını ve Aydın'ın nerede olduğunu merak ediyordum. Onu henüz hiç görmemiştim.

Yakınlarda bir yerde bir gümbürtü duyuldu, sanki bir mobilya sarsılıyormuş gibiydi ve koridorda ona doğru koşmadan önce bir an durakladım.

"Ah!" diye bağırdı biri ve kulağımı duvara yaslayarak durdum.

"Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi Taylor.

Taylor mı? Micah ve Rory ile ava gittiğini sanıyordum.

Mırıldanmalar vardı ve duvarın diğer tarafında olduklarını biliyordum. Gözetleme deliğini aradım, bir adım ötede buldum ve içeri baktım

o.

Taylor bilardo masasının diğer tarafına çömelmişti, sadece başı görünüyordu. Arada bir ortaya çıkarken, başka birinin elleri boynunu sıkıyordu.

"Ne oluyor be?" Ağzımı açtım.

Sonra sağ tarafta bir şey fark ettim ve gözlerimi kıstım.

Alex, elinde kalın, ahşap bir şamdanla çoktan odaya girmiş olan Taylor'ın arkasından yaklaştı ve ben nefesimi içime çekerek gözlerimi açtım.

Kahretsin. O ne yapıyordu?

Ama ben onun geçtiği açıklığı bulamadan kolunu kaldırdı ve şamdanı Taylor'ın kafasının arkasına sert bir darbeyle indirdi.

Adam sarsıldı, dondu ve yere yığıldı; kadın orada durmuş, zorlukla nefes alıyor ve adama bakıyordu.

Will bir anda ayağa fırladı ve burnunun altındaki kanı sildi. "Alex?" Adam ona bakakaldı.

Yine de mutlu görünmüyordu. "Ne halt ediyorsun sen?" diye tersledi, Taylor'ın yerde yatan baygın bedenine doğru fısıldayarak. "O adamla başa çıkabilirdin. Günlerdir kıçının tekmelenmesini izliyorum! Ne yapıyorsun sen?"

Adam sersemlemiş bir halde ona baktı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Durakladı ve sonra dedi ki, "Bu kadar mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Elini başına doğru salladı. "Saçım hakkında tek kelime etmedin mi?"

Nabzım hızla atmasına rağmen neredeyse homurdanacaktım. Aslında onları hiç birlikte görmemiştim. Alex'le Will buraya gönderildikten çok sonra tanışmıştım.

Onun yanında çok rahattı.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, daha fazla kan damlarken burnunu sildi ve sonra elini tuttu. "Lanet olsun," diye küfrederek kapıyı açtı ve onu odadan dışarı çıkardı. "Lanet olsun, orospu çocuğu..."

Onunla birlikte kaçtı ve ben de dışarı fırlayıp onlarla birlikte koşmalı mıyım diye düşünerek hareketsiz kaldım, ama bunun yerine duvarların içinde kaldım ve koridorda hızla ilerledim.

Önünden geçtiğim her odaya baktım, onu üst kattaki odasına götürmesinden korkuyordum ama onu o kadar uzun süre açıkta tutma riskini göze alamazdı.

Misafir odasının önünden geçtim, hızla içeri baktım ve bir sonraki odaya uçmak üzereydim, ama sonra onu arkasından çekerek içeri girdiğini ve kapıyı kapatıp bir sandalyeyle sabitlediğini gördüm.

Duvarın diğer tarafında olduğunu bildiğim kitaplıktaki ince aralıktan baktım ve kollarını ona dolayarak neredeyse onu devirmesini izledim.

Duvara bastırdım, açmak üzereydim ama... Kaldım, izledim.

Kolları bir dakika boyunca iki yanında gevşek bir şekilde asılı kaldı ama sonra kendini toparladı ve kollarını ona sarıp sıkıca kavradı. Sessizce hıçkırdı, gözlerini kapatırken dudaklarını onun yanağına bastırdı, gülümsüyordu - gerçekten gülümsüyordu

-Buraya geldiğimden beri ilk defa.

Kalbim sızladı.

"Seni özledim evlat," dedi.

Başını salladı, hâlâ ona sarılıyordu. "Eve gidiyoruz."

Birkaç dakika daha birbirlerine sarıldılar ve sonra birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ayrıldılar.

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu, yüzünü ve Taylor'la yaptığı kavganın kalıntılarını silmek için gömleğini çıkarırken.

"Ben yapmadım," diye

cevap verdi. "Rika?"

diye sordu.

"Misha ve Damon bunu çözdü aslında."

İçinden bir kahkaha yükseldi, derin ve zengin sesi deja vu gibiydi. Cove'da yeniden bir genç kız olmuştu.

Rika. Erika Fane'i kastetmişti. En iyi arkadaşlarından Michael Crist'le nişanlı olduğunu duymuştum. Kai evliydi ve bir babaydı, Damon Torrance gibi. *Şok edici.*

Misha Grayson onun küçük kuzeniydi. O da Thunder Bay Prep'e gitmiş ama benim zamanımdan sonraydı.

Alex hepsini biliyordu. Artık onun hayatının bir parçasıydı. Arkadaşlarıyla arkadaştı.

"Damon ve Misha..." Will düşündü. "Aynı odada mı?" "Kan

akmış olabilir," diye şaka yaptı.

Onları dinlerken midemde bir düğüm oluştu.

Ama sonra onu yakaladı ve kollarını sıktı. "Bana burada ne yaptığını söylemek ister misin? Ha? Bu çok aptalcaydı."

Kadın ona baktı, endişesi alnına kazınmıştı, sonra adam onu bıraktı ve tişörtünü bir sandalyeye fırlatarak uzaklaştı. Vücudunun her tarafındaki siyah mürekkep loş ışıkta kendi içinde eridi.

Ona yaklaştı. "Bir yıl oldu. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacağımızı bilmen gerekirdi," dedi ona. "Annen ve baban

Güney Sudan gibi bir yerde insani yardım çalışması yaptığınız herkes."

Alnını ovuştururken gülmeye başladı. Kadın kaşlarını çattı. "Neden gülüyorsun?"

"Çünkü peşimden gelmenizin bu kadar uzun sürmesine mi daha çok kırıldım, yoksa bu işten kendi başıma kurtulabileceğime inanmamanıza mı?"

"En azından bir kız gönderdikleri için kızgın değilsin," diye karşılık verdi omuzlarını silkerek.

Ona bir bakış fırlattı. "Oh, biliyorum sen bu işi halledersin." Bunu neredeyse bir saygıyla söyledi.

Ne düşündüğümü bilmiyordum ama bu kadar samimi olduklarını düşünmemiştim. Nedeninden emin değildim. Onunla birlikteyken sanki erkeklerden biriyle birlikteymiş gibiydi. Rahat.

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu. "Yani, şey... eğer bir şey getirmek istiyorsan, şimdi topla derim. Bir çıkış planım var ama ne zaman gerçekleşeceğini söyleyemem. Hazır olmanı istiyorum."

Yine de hareket etmedi. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu. "Geri dönebilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kelimeleri bulabilmek için dudaklarını ıslattı. "Bu evden çıkmanı istiyorum. Hemen.
Bu dakika."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neyin var senin?" diye fısıldadı ama sesindeki endişeyi duyabiliyordum. "Seni eve götürüyorum."

"Hayır, sen gidiyorsun," dedi. "Ve onlara kendi sorunlarımı çözebileceğimi söyleyeceksin. Yardıma ihtiyacım yok."

"Peki ya Emory?"

Durdu ve ona bakarken omurgasını dikleştirdi. "Ne biliyorsun? Onu buraya sen mi getirttin? Michael mı?"

"Az önce o da bana aynı şeyi sordu," diye ağzından kaçırdı Alex. "Neden böyle aptalca bir şey yapalım ki? Onu buraya kimin ya da neden gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama muhtemelen erkek kardeşiydi."

Kardeşimin burası için parası yoktu ve ben de o kadar önemli değildim.

Will ona baktı. "Onu tanıyor musun?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Geçen bahar tanışmıştık."

Will'in kaşları havaya kalktı.

"Bana öyle bakma," dedi ona. "Thunder Bay'de büyükannesini gömüyordu. Birbirimize rastladık. Onu ben aramadım."

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

Alex sessiz kaldı ve yüzünde cevabı bildiğini gösteren bir ifade belirdi.

"Yani günler önce onunla birlikte sevkiyata geldin ve sen, ne?" diye devam etti. "Onu fark ettin ve zarları atmaya ve onunla benim aramdaki oyunu görmek için gizli kalmaya mı karar verdin?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde memnun bir sırıtış vardı. "Çıkarın onu buradan," diye ısırdı, "ve ikiniz de siktirin gidin."

Nefes alışım sığlaştı. Son günlerde beni yalnız bırakmasının nedeni buydu. Yakalanmak ve yolda olan arkadaşlarıyla iletişimi kesmek istemiyordu, bunu anlıyordum ama Will ve benim aramda neler olacağını görmek istiyordu. Belki kendi çıkarı için, belki de onun çıkarı için.

Gitmek istemedi. Neden?

Alex ona doğru bir adım atarak gözlerinin içine sertçe baktı. "Damon'ın ikinci çocuğu yolda," dedi. "Michael ve Rika Şeytan Gecesi'nde evleniyorlar. Cove'u yıkmaya ve tatil köyüne doğru ilerlemeye hazırlanıyorlar. Gitmemiz gerekiyor."

"Aslında bensiz her şey gayet iyi gidiyor gibi görünüyor."

Ona iki kez vurdu, çok sert değildi ama avucunun göğsüne çarptığını duyabiliyordum. Geri çekildi.

"Neredeyse ziyan olmanı tercih ederdim," diye homurdandı alçak sesle, "çünkü şu anda kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Tanıştığımızda sana ne demiştim?"

Orada öylece durdu; sessiz, pişman ve tek kelime bile etmedi.

"Yeterince rujum olduğu sürece her şeye dayanabilirim," diye tekrarladı. "Senin her zaman gülümserken yaptığın gibi, hepsini fazladan bir paltonun altına koyuyorum. Rika, Michael... hepsi benim ailem." Sesini yumuşattı, neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu. "Ama sen... sen benim yansımamsın. Şimdi kendine gel. Ya benimle gelirsin ya da..."

"Sadece bana güven, tamam mı?" dedi aniden, sonunda tekrar ayağa kalktı ve ona doğru döndü. "Ne yaptığımı biliyorum. Sadece bu seferlik bana güven."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerimi kaçırdım, geri çekildim çünkü daha fazla izleyemezdim.

Onun için daha iyiydi. Onun için dünyalar kadar iyiydi.

Lisede yaptığım her şey gibi bunun da pervasızca olduğunu bilsem de, Martin'in öğreneceğini ve sonuçlarını bilsem de kaçtım. Spor ayakkabımın burnu bir boruya çarptı, çınlama sesi havayı deldi ama duyup duymamaları umurumda değildi. Buradan sonsuza dek kurtulma niyetiyle koştum da koştum. Vakit gelmişti.

Nerede olduğumu, nereye gittiğimi veya soğuk ormanda nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum, ama benimle ilgili olan şey buydu - bir şekilde her zaman başardım.

Merdiveni odama geri tırmanarak tünelden aşağıya indim ve tekrar portreden geçtim. Aydın'ın bana getirdiği sweatshirt'ü kaptım, üzerime geçirdim ve bıçağı arka cebime soktum, pençe eldivenimi bırakıp odadan dışarı fırladım. Merdivenlerden aşağı inerken fuayeye hızlıca baktım, heykeller ve mumlar sanki göremediğim bir varlık varmış gibi titriyor ve beliriyordu, mutfağa daldım ve dolaptan bohçamı aldım.

Kapüşonumu yukarı çekerek arka kapıya doğru koştum.

Ama tam o sırada duvardaki panel açıldı ve Alex'in kayarak içeri girmesiyle kayarak yolumu kapattı.

Will arkamdan yürüdü, ikisi de önümü kesmek için acele ediyormuş gibi sert ve hızlı nefes alıp veriyorlardı. Tüneldeki boruya takıldığımı duymuş olmalılar.

"Emmy, sessiz olmalısın," diye fısıldadı Alex, başka biri gelebilir diye omzumun üzerinden bakarak. "Beni kilitlerse seni dışarı çıkaramam."

O. Aydın.

"Gitmek mi istiyorsun o zaman?" Ona meydan okudum. "O zaman şimdi gidelim. Burada olmayı sen seçtin. Ben seçmedim. Eve gitmek istiyorum."

İkisiyle birlikte burada olmak istemedim. Burada olmayı hiç istemedim. Şu anda orada ölsem bile umurumda değildi.

Sen benim yansımamsın. Gözlerimin arkası yandı.

Başını bana doğru salladı. "Onsuz gitmiyorum."

"Tamam."

Adanın etrafında döndüm, kalan tek eczacı kavanozunu Will'e doğru ittim ve kavanoz yere düşerken o da geri sıçradı

Odadan fırladım, hızla evin içine ve ön kapıya doğru koştum. Eğer o gitmeye hazır değilse, ben de beklemiyordum. Kendi seçimlerimi yaptım.

Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum, çünkü aralarında ne olduğunu biliyordum ve onun bana karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu, ama bağı yakından görmek... düşündüğümden daha güçlüydü.

Güçlü olduğu hiç aklıma gelmemişti. Nasıl bu kadar aptal olabildim.

Acıdı.

Biri beni tuttu ve ben de elimdeki yiyecek torbasını bırakıp Alex'e baktım.

"Maruz kalmaktan öleceksin," dedi, mırıltının biraz üstünde. "Geceyi çıkaramazsın."

"Peki burada ne yapmayı planlıyordun?" Alex'in arkasından içeri giren Will'e çenemi sallayarak havladım. "Onunla kaçarken beni dikkat dağıtıcı olarak mı kullanacaktın?"

"Buraya geldiğim gün onunla kaçmayı ve yardım gelene kadar onunla saklanmayı planlıyordum," diye karşılık verdi, "ama sen ortaya çıktın ve planlarımı mahvettin. Şimdi çıkarmam gereken iki kişi var."

Rahatsızlık için çok üzgünüm.

Her iki şekilde de, buradan gidiyordum. Adam gitmek istemiyordu, kadın da onsuz gitmek istemiyordu, o yüzden siktir et.

Omzunun üzerinden gözlerinin içine bakarak, "Seni kimse kurtaramayacak," dedim. "Bu senden başka kimsenin suçu değil. Kendini kurtarmanın zamanı geldi Will."

Ama o orada bir meşe gibi duruyordu, yeşil gözleri bana dikilmişti, kahverengi saçları ise serada ıslandığı için dağınıktı.

Kendisi için savaşmadı. Kendini savunmadı... Hiç savunmadı.

"Sen her zaman zavallıydın," dedim ona alay ederek. "Bunu biliyor muydun? Her zaman çok saf, bilgisiz ve zavallı."

Yüzüme bir tokat indi, acısı yanağıma yayıldı ve dişlerimi kestiği yerden ağzıma kan sızdı.

İki nefes aldım ve yüzümü yavaşça geriye çevirerek Alex'e ve onun ateş saçan gözlerine baktım.

"Emmy, özür dilerim," diye ısırdı. "Gerçekten üzgünüm ama onsuz gitmiyorum ve sen de gitmiyorsun çünkü orada öleceksin. Bir düşün. Nereye gideceğini bilemezsin ve bana şu anda olduğundan daha fazla zamana mal olursun."

Sanki bu benim suçummuş gibi.

Hoşuna gitse de gitmese de gidiyordum. Onun için önemli değildim. On
u. Ya da onu.

"Sana ne ki zaten?" Hırladım, onu o kadar sert ittim ki
Tökezledi. "Artık tamamen senin olacak. Rekabet yok."

Ve beni şaşırtarak kıkırdadı ve bana doğru koştu, beni susturmak için elini ağzımın üzerine koydu.

Onu tokatladım, kurtulmaya çalıştım ama boşuna.

"Sen bu musun Emory?" diye alay etti. "Rekabet mi?"

Büyükannemin mezarının başında duruyorum, ağaçların arasından esen rüzgâr beni coşturuyor.

Yanağımdan bir damla gözyaşı sildim.

Mutlu olmalıyım, değil mi? Düşündüğümüzden çok daha uzun süre burada kaldı. Sanki benim için burada olması gerektiğini biliyordu.

Eve döneli altı yıldan fazla oldu -neredeyse yedi- ve şimdi bile Martin'i arıyorum, onunla karşılaşmaktan korkuyorum ve bu kasabayı dolduran diğer her şeyden korkuyorum.

Er ya da geç, bedelini ödemek zorunda kalacağım. Umarım bugün olmaz.

Kiralık arabama doğru yürüyorum, bahar havasındaki serinliğe karşı kendimi kucaklıyorum ve sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırıyorum. California'ya dönüş uçağım yarına kadar yok, bu da geceyi Meridian City'de geçirmem gerektiği anlamına geliyor, çünkü Thunder Bay'de gereğinden fazla kalma riskini göze alamam.

Yine de... Saçımı nasıl düzelteceğimi öğrendim, numaralı güneş gözlüklerim ve bana uyan, ütülenmiş kıyafetlerim var. Artık kimse beni tanıyamayacak.

Mezarlıktan çıkıyorum, Edward McClanahan'ın mezarına bakmıyorum ama mezarlıktan çıkarken tam olarak ne zaman geçeceğimi biliyorum ve müziğin sesini açıyorum, Bishop Briggs'in "White Flag "i yüksek sesle çalıyor. Otoyolda ilerliyorum, geçerken malikânelere bakmak istiyorum - Crist'ler ve Fan'ler, Torrance'lar ve Ashby'ler - ama bakmıyorum, sadece hayatının bir kısmının eskisi gibi olmasını umuyorum, şüphesiz değiştiğini zaten biliyor olsam bile.

Umarım gitmiştir. Seyahat etmek, yaşamak... sevmek ve sevilmek.

Gözlerimden yine yaşlar akıyor ama onları kırpıştırıyorum, içimde mide bulantısı yuvarlanıyor. Yapmam gerekeni yaptım, değil mi? Onu bir ölümden bile kurtarmış olabilirim.

daha kötü bir kader.

Ama bunu kendime ne kadar sık söylersem söyleyeyim, yine de hissetmiyorum.

Onunla yüzleşmeli ve itiraf etmeliyim. Bu içimde bir delik açıyor ve eğer henüz benim için gelmediyse, o zaman bilmiyordur ve gelmelidir.

Artık bunu yapamam.

Köye girerken eski evimin önünden geçme riskini göze alıyorum; çimenlere saçılmış gazeteleri, büyümüş çitleri ve yan yatmış çöp tenekesini görüyorum.

Martin hala orada mı yaşıyor? Garaj yolunda hiç araba yok.

Büyükannem bir hafta önce vefat ettikten sonra ona e-posta gönderdim ve yanıt gelmemesini umdum. Planlarımın ne olduğunu kendisine bildirmemi söyledi.

Ben yapmadım.

Gittiğimde ona haber veririm. Ancak o zaman gelip başsağlığı dileyebilir. Şükürler olsun ki yıllardır onu görmeye gelmedi, bu yüzden ölümüne ağlamıyor. O kadarını biliyorum.

Nereye gittiğimi bilmeden sürmeye devam ediyorum ama ileride Cove'u gördüğümde park alanına sapıyorum. Orayı yıkmaya hazırlandıklarını duymuştum. Mezunlar komitesinden biri bir süre önce bana geçmişi yad etme kutlaması için bir davetiye göndermişti ama tabii ki gitmeye zahmet etmedim.

Ben, burada ve Şeytan'ın Gecesi yakınlarında. Evet, olmaz.

Normalde ıssız olan otoparkta birkaç araba görüyorum ve otların betondan yukarı doğru ittiği ve boyalı çizgilerin yontulup solduğu, zar zor çizilmiş bir alana çekiyorum.

Arabayı kapattıktan sonra dışarı çıkıyorum ve anahtarları kot pantolonumun cebine sokuyorum, yürürken etrafa bakıyorum ve içeri girmenin yolunu buluyorum.

Dönme dolabın ötesinde deniz uzanıyordu ve bilet gişelerinin yanından geçip korsan gemisine doğru sürüklenirken havadaki tuzun kokusunu alabiliyorum. Sarı ve kahverengi boyası dökülmüş, paslanmış cıvatalarını buradan görebiliyorum, sessiz ve hareketsiz duruyor, parkın üzerinde tüylerimi diken diken eden ürkütücü bir ölüm asılı

Onunla oturduğumuz yere yaklaştıkça o geceki karnaval müziğini duyar gibi oluyorum.

Bir yumruk kalbimi sıkıyor. Onu özlüyorum. O zamanlar bunun ne kadar acı vereceğini ve ne kadar uzun süre benimle kalacağını fark etmemiştim.

Adamın biri, "Tabii ki katılmıyorsun," diye yakınıyor, "çünkü ne istediğimi öğrenir öğrenmez tam tersini istediğine karar veriyorsun."

Yalnız olmadığımı fark ederek başımı sağa sola sallıyorum.

"Sen tam bir yalancısın," diyor. "Bu hiç doğru değil. Bu konum hiç mantıklı değil ve ben de Kai ile aynı konuşmayı yaptım."

Kai mi?

Sonunda çarpışan botların yanında yürüyen bir üçlü görüyorum ve bir oyun standının arkasına geçip etrafına bakarken gözden kayboluyorum.

Michael Crist elinde, plan gibi görünen bir tomar kâğıt taşıyor. Yanında biri siyah, diğeri kahverengi saçlı iki kadınla yürüyor.

Güneş gözlüklerimle gözlerimi kısıyorum. Siyah saçlı olan biraz tanıdık geliyor ama onu tanıdığımı sanmıyorum.

"Oraya bir marina inşa edemezsiniz," diye Crist'e karşılık veriyor. "Konukların plaja erişimi de olmayacak. Her yer kayalık, unuttun mu? Ve poyrazlar estiğinde, kimse kasırga şiddetindeki rüzgarlara, yağmura ve kara karşı ön sırada oturmaktan hoşlanmayacaktır. Tüm kıyı şeridi erozyona uğruyor ve bu erozyon sizin golf sahanıza doğru ilerleyecek."

Gülümsememi geri alıyorum. Daha önce kimsenin onunla böyle konuştuğunu duymamıştım. Ondan hoşlanıyorum.

"Bu bin yıl sürer," diye sızlanıyor ve sonra diğer kadına bakıyor. "Alex, biraz yardım eder misin?"

"Oh, hayır." Telefonuna dokunuyor. "Bölmeme izin verme."

Başını sallıyor, parkın içinden geçip otoparka doğru ilerliyor, siyah bir takım elbise giyiyor ve ne yazık ki lisedeki halinden bile daha yakışıklı görünüyor.

Basketbol kariyerini takip etmedim ama hala profesyonel olarak oynadığını biliyorum.

Harika. O buralarda olduğuna göre, ekibin geri kalanı da yakın demektir. Bu kadınlar da kim?

"Kai ile konuşmam gerek," diye homurdanıyor.

"Evet, eve babana koş," diye yanıtlıyor siyah saçlı olan, "çünkü senin için çok fazla anlam ifade ediyorum."

Gözlerini deviriyor ve devam ediyor, kadınlar da onu takip ediyor.

Görünüşe göre araziyi satın almayı planlıyor. Golf sahası için mi? Ayrıca misafirlerden de bahsetti, ki bu da bir tür otel gibi görünüyor.

İçimi bir kayıp hissi kaplıyor ve nedeninden emin değilim. Buna hakkım yok.

Harika bir geceydi ve burası burada olduğu sürece her şey yok olmamış gibi hissettiriyor.

Orada bir dakika daha bekliyorum, dönme dolabın yanından Cold Point'e doğru bakıyorum. Yarı yarıya oraya doğru yürümek istiyorum ama zaten neredeyse yakalanıyordum. Gitme vakti geldi.

Tekrar otoparka yöneliyorum, saati kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum ama kiraladığım arabaya yaklaşırken kaputun üzerinde birinin oturduğunu görüyorum.

İçerideki kahverengi saçlı kadındı, beyaz atleti karnını kapatamayacak kadar kısaydı. Güneş gözlüklerini burnunun kenarına dayamış, dudaklarını büzmüş, erik renginde bana bakıyordu.

Durdum, etrafıma bakındım. Diğer arabalar gitmişti ve Michael'ı ya da diğer kadını göremiyordum.

"Merhaba." Tereddütle arabama doğru yürüyorum. "Kötü bir niyetim yoktu. Sadece etrafa bakıyordum."

Mülkün sahibi gibi görünüyorlardı ve sanırım izinsiz giriyordum? Ama bana sadece küçük bir gülümseme verdi. "Sen Emory Scott'sın."

Kaşlarımı birbirine yapıştırıyorum.

"Sizi bir zamanlar gördüğüm bir fotoğraftan tanıdım,"

diye açıklıyor. "Ve sen?"

"Alex Palmer." Bacak bacak üstüne atıp bir eline yaslanıyor. "Will Grayson'ın bir arkadaşı."

Geriliyorum, gözlerimi onun formundan aşağı indiriyorum ve hiçbir erkeğin böyle görünen "arkadaşları" olmadığı gerçeğini anlıyorum.

"Bunu gördüm," diye alay

etti. "Neyi?"

"Bu küçük...gözlerim-düşüyor vücuttan rekabeti-bir-yan-yargılama-bakışıyla-incele," dedi boynunu tavırla döndürerek.

Rekabet mi? O böyle biri mi?

Kıkırdıyorum, sürücü kapısına doğru yürürken cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. "Sana öyle bakmıyordum."

"Beni kontrol ediyorsun demek?"

"Evet." Kapının kilidini açıyorum ve açıyorum. "İşte bu

kadar." "Şehre temelli mi döndün?"

"Hayır."

"Sadece ziyaret mi?"

"Evet."

"Ve Cove'a uğradın?" diye üsteliyor. "Neden?"

"Seni ilgilendirmez." Kapının önünde durup ona bakıyorum. "Arabamdan iner misin?"

Yani, ne kadar meraklı.

"Beni bırakman lazım" dedi. "Sakıncası yoksa."

Duraksadım. "Pardon?"

"Asansör mü?" diye açıklıyor sanki aptalmışım gibi. "Ben taksi değilim," diye karşılık veriyorum.

Ve... Seni tanımıyorum.

"Arsız," diye dalga geçiyor. "Senin hakkında haklıydı." O mu? Will ona arsız olduğumu mu söyledi?

Eğer söylediği en kötü şey buysa, sanırım şanslıyım.

Onun hakkında soru sormak için ağzımı açtım. Şehirde mi? İyi mi? Mutlu mu?

Ama onun benim değil, onun arkadaşı olduğunu bildiğim için tekrar kapattım.

Kaputumun üzerinden atlayarak kapının üzerinden sarkıyor ve bana bakıyor. "Sen beni bırak, ben de pizza ve margarita parasını ödeyeyim," diyor.

Pizza ve margarita... Şaka mı yapıyor?

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

Beni tanımıyor ve bunun bir numaradan başka bir şey olduğuna bir an bile inanmıyorum.

Ama yine de... İnsanlar hakkında inandığım tek şey onların en kötü yanlarıdır, yani...

"Bilmiyorum," diyor bana, sesi yumuşayarak. "Ama hiç bir şeye ihtiyacın olduğunu ama ne olduğunu bilmediğini hissettiğin oldu mu?"

Bana bakıyor, gözlerinde düşünceli bir ifade var.

"Bir içki ya da iyi bir ağlama ya da bir uçağa atlayıp yeni bir şeyler görmek gibi mi?" diye devam ediyor. "Ama sonra bunların hiçbiri olmuyor ve siz hala neye ihtiyacınız olduğunu bulamıyor musunuz?"

Sözleri bende onun bildiğinden daha fazla yankı uyandırıyor. Tek fark, ben neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sadece sahip olamıyorum.

"Az önce seni parkın içinde gördüğümde," dedi bana, "ve seni tanıdığımda, onu bulduğumuzu hissettim."

Biz mi?

Neden bana ihtiyacı olsun ki?

"Sticks hâlâ olunması gereken yer," diye şarkı söylüyor. "En iyi pizza." "Hayır." Başımı sallıyorum. "Orası olmaz. İstemiyorum..."

"Görülmek için mi?"

Pizza kulağa hoş geliyor. Ve bir sürü margarita kulağa harika geliyor. Şehirdeki yalnız otel odam şimdi korkunç görünüyor ama...

"Kimseyle karşılaşmak istemiyorum," diyorum ona. "Yine de teşekkürler."

Bir an gözlerimi tutuyor. "Şu anda şehirde değil. Eğer endişelendiğin buysa."

Bunu olumlu olarak algılaması ve arabanın önünden koşarak yolcu koltuğuna tırmanması için ona yeterince uzun süre bakıyorum.

Şehirde değil miydi? Neredeydi?

Ama bu beni ilgilendirmezdi. Her neyse.

Oturdum, onun emniyet kemerini çektiğini gördüm. Biraz tuhaf bir şekilde arabayı çalıştırıyorum, ama hayır kelimesinden hoşlanmadığını hissediyorum ve ben de yüzleşmeyi sevmiyorum.

"Nerede yaşıyorsun?" diye sordum.

Sanırım onu eve bırakabilirim.

Ama o sadece güneş gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru itiyor ve "Önce margarita" diye cevap veriyor.

Ertesi sabah uçağımı kaçırmayayım diye akşamdan kalma kıçımı sürükleyerek havaalanına götürüyordu. Sticks'te başladık ve Meridian City'ye taksiyle gittik, orada Realm'de biraz daha içtik ve sonra otel odamda uyuduk.

Ondan, muhteşem vücudundan, güzel yüzünden ve her seferinde ona nasıl dokunduğunu ve sarıldığını düşünmekten kendimi alamadığım için nefret ediyordum. Yine de ondan nefret edemezdim, çünkü hayattaki mücadelesine rağmen kesinlikle muhteşemdi.

Başım ağrıyarak uyandım ve akşamdan kalma olduğum için ondan daha çok nefret ettim, ama... mesaj attı, aradı, aylar boyunca beni kontrol etti, ta ki gerçekten sevilebilir olabileceğime ikna olana kadar.

Ta ki onun Will'in yakın arkadaşı olduğunu ve benden nefret edebileceği bir sırrı sakladığımı hatırlayana kadar.

Will antrede durmuş bana bakıyordu, gözleri alev alev yanıyordu ve ben onu odama götürüp kapıyı kapatmak ve sonsuza dek ona sarılmak istiyordum ama o bu gecenin nasıl biteceğini biliyordu.

Ayaklarına kapanmayacaktım ve gidiyordum.

Alex'i itip kapıya doğru atıldım ama beni yakaladı ve yere fırlattı.

Yere yığıldım, nefesimi tutup mermer zeminden ona bakarken bedenim acıyla sarsılıyordu.

Bir saniye bile kaybetmedim. Yerden fırlayarak ona doğru hamle yaptım, gerekirse onu parçalamaya hazırdım, çünkü...

Çünkü uğruna savaşmayı bildiğim tek kişi kendimdim.

Chapter 24

Emory

Dokuz Yıl Önce

Kravatı yavaşça katladım ve Ziploc poşetine koydum, ardından dün geceden kalma Cove Ride-All-Day bilekliğim ve sinemada bana aldığı çökmüş, boş Milk Duds kutusu geldi.

Torbanın havasını sıkarak ağzını kapattım, boş bir kahve kutusuna atıp ağzını kapatırken gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyordu, hepsini bir metre derinliğindeki çukura yerleştirdim.

Onu yakınımda tutamazdım ama bir kenara da atamazdım. Belki bir gün küçük zaman kapsülümü kazıp çıkarır ve artık bunların ne kadar az şey ifade ettiğine gülerdim.

Umarım.

Sağımda bir motor gürledi ve çardağın temelinde diz çöktüğüm yerden yukarı baktım ve Damon'ın BMW'sinin Sticks'in yanındaki sokakta bir noktaya kaydığını gördüm.

Arabadan atladı ve içeri girdi, her yer hareketliydi.

Kardeşim bu öğleden sonra bir süreliğine eve geldi ve beni söylediğim yerde, ödevlerimi yapmış ve akşam yemeğini de hazır bulmuş olarak buldu. Neredeyse

Yemek yerken, duş alırken ve başka bir vardiyaya gitmek için yeniden giyinirken iki kelime söyledi.

Bu gece her türlü yardıma ihtiyaçları olacaktı, o yüzden çifte görev yapıyordu. Bu bir lütuftu.

Büyükanne iyi olduğuna dair bana güvence verdi, telefonumda onu canlı olarak izliyordum, bu yüzden biraz iş yapmak için köye doğru kısa bir yürüyüşe çıktım.

Sadece önce bir şeyi halletmem gerekiyordu.

Deliğime geri döndüm, bahçe küreğini kaptığım gibi önümdeki zemini zar zor görebiliyordum ve doldurmaya başladım. Doğru kararı veriyordum ve Tanrı'ya şükür bugün söylediği o korkunç şeyleri söylemişti çünkü kırılmak üzereydim ve bunu atlatmak için acıya ihtiyacım vardı.

Umarım benim yerime
geçer. Bu gece.

Onunla dans etmeli, ellerini elbiselerinin içine sokmalı ve onu çılgınca sevmeli, çünkü ondan sonra arkama bakamam. Kalbim paramparça olur ve artık onu yanımda tutacak hiçbir şey kalmaz.

Küreği fırlatarak toprağın geri kalanını ellerimle topladım ve kepçeyle deliğe doldurdum, kahve kutusunu kapattım ve toprağı sıkıca bastırdım. Yepyeni bir döşeme tahtası aldım ve sonuncusunun yanına dizdim, çivi tabancasını kaptım ve çerçeveye sabitledim. Hızlıca hareket ettim, zemin bir araya gelirken etrafımdaki sekiz direk de demirlerinden yükseldi, her bir tahta benim ölçülerime göre kesilmişti.

Yüksek bir vınlama sesi havayı yardı ve tekrar baktığımda Damon'ın bir motosiklete bindiğini, Winter Ashby'nin de onun yanında durup kaskını taktığını gördüm.

Gerildim, çocukla burada ne halt ettiğini düşündüğünü merak etmek üzereydim.

Ama kız onun arkasına tırmanırken, omzunun üzerinden ona baktı, gülümsemesinde daha önce onda hiç görmediğim bir şey vardı.

Hassasiyet.

Kollarını adamın beline doladı ve meydandan hızla **uzaklaşıp** bir caddede kaybolurlarken çığlık attı.

Korsan gemisini ve dün gece sesimin nasıl aynı çıktığını hatırlayarak biraz gülümsemek zorunda kaldım.

Ben de bu duyguyu sevdim, Winter Ashby.

Sorun yolculuk değildi, tatlım. Yolculuk değildi.

- - -

Saatler sonra meydan boş ve sessizdi ve ben de ikinci kez eve doğru yola koyuldum; daha önce büyükanneme bakmak ve biraz daha erzak toplamak için insanların bahçelerinden ve sokaklardan geçen kestirme yolu çoktan aşmıştım.

Ellerimi talaş kapladı ve onları kot tulumumun ceplerine soktum, rüzgâr kazağımın örgüsü arasından esiyordu.

"Yukarı!" diye bağırdı biri.

Neredeyse arka kapıya varmak üzereyken durdum ve elimdeki alet çantasını yere bırakarak pencereden evin arka tarafına baktım.

Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp söndü ve nefes almayı bırakıp hızla kapının kilidini açtım. İttirerek mutfağa koştum, alet çantamı masanın üzerine bıraktım ve ön kapıdan hızla geçmeden önce merdivenlere bir göz attım.

Kardeşim üniforması ve kalın siyah ceketiyle verandada durmuş, sağlık görevlilerinin büyükannemi sedyeyle ambulansın arkasına taşımasını izliyordum.

"Büyükanne!" Merdivenlerden aşağı koşarak bağırdım. "Büyükanne!"

Kapıları kapattılar, koyu mavi pantolonlu ve açık mavi gömlekli bir adam arkada onunla birlikte oturuyordu.

Kapılara vurdum, ama ona dönmeden önce zar zor bir bakış attı.

Dönüp Martin'e baktım. "Ne oldu?"

Neredeyse bütün gece gözüm üzerindeydi. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için birkaç dakikalığına eve erken geldim ve o iyiydi!

"Oksijen seviyesi düştü." Elleri paltosunun ceplerinde, birkaç basamak indi. "Yemek molası için eve geldiğimde ambulansı aradım. İçeri girin."

"Hayır, onu takip etmeliyiz."

"Bu gece uyanmayacak," dedi bana, "ve emin ellerde.
Sabah okuldan önce gideriz."

Motor arkamda devirlendi ve sürücü vites değiştirirken ben de döndüm.

Hayır.

"O iyi, Emmy."

Ses tonunu beğenmedim. Neden bu kadar sakindi?

"Teşekkür ederim Janice," diye seslendi şoför ışıklarını kapatıp bize el sallarken. "Ben'e teşekkür ettiğimi söyle."

Arabayla uzaklaştılar ve ben de peşlerinden gittim.

"Bir kasını daha oynatırsan," diye uyardı, "bir daha asla geri gelmez." Boğazımdaki yumruyu yutarak durdum.

"Hemen içeri girin," diye emretti.

Orada durdum, ayak seslerini duydum ve ön kapı açıldı ve başımı salladım, onun peşinden koşmak istedim, ama o beni bulacaktı.

Gözlerimi kapattım, onca yılın ve son birkaç günün yorgunluğu ağır geliyordu, çünkü Will bana her şey biraz daha farklı olsaydı ne kadar mutlu olabileceğimi gösterdiğinde tüm bunlara katlanmak çok daha zorlaşıyordu.

Yorulmuştum.

Neredeyse ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. *Çok yorulmuştum.*

Daha önce binlerce kez hissettiğim aynı öfke, kızgınlık, acı, üzüntü ve umutsuzluğu yaşarken gözlerimle beynim arasına yavaşça bir perde indi.

Ama şimdi hiç anlamadığım bir şeyi anlıyordum. Hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Martin, evim, terör... Sadece öyleydi ve bazen siz sadece olayların başına geldiği kişiydiniz.

Eve girdim ve kapıyı kapattım, gerilmedim, sıkmadım ya da desteklemedim, çünkü bunun bir faydası olmadı.

Mutfağa girip ceketini çıkarmasını izlediğimde, "Bu dün gece içindi," dedi. "Sadece bir uyarı."

Gözlerimi bir kez kırpıştırdım ve ona baktım.

"Bunu ona sen yaptın." Bu bir soru değildi. Cevabı biliyordum.

Elleri sandalyenin arkalığına dolandı ve sıktıkça parmak eklemleri beyazlaştı.

"Üzerimde sahip olduğun tek kontrol o," dedim ona. "Eğer o ölürse, beni burada tutan hiçbir şey kalmaz."

"Ve ben olmasaydım, bakımevinde ya da bir devlet evinde bakımsız ve acı içinde olurdu."

Masanın karşı taraflarında durmuş, meydan okumaya kilitlenmiştik. O ne istiyordu?

Gerçekten sahip olduğu tek şey bu muydu? Benden nefret ediyormuş gibi davranıyordu ama artık burada olmasaydım birden mutlu olur muydu?

Gitme zamanım geldiğinde beni durdurmaya mı çalışacaktı?

"Dün benden kaçtın," dedi. "Mezuniyet balosunda görülmüşsün ve dün gece Cove'da görülmüşsün." Omurgasını çelikleştirdi, çenesini kaldırdı ve dudaklarını sıktı. "Ve o mahzene ne olduğunu bildiğini biliyorum."

Böylece, o olmadan ne kadar gürültü yapabileceğini bana göstermek için bu gece büyükanneden kurtuldu.

Çenem ağrıyordu, dişlerimi birbirine öyle bastırmıştım ki. İnsanlar beni itiyordu.

İnsanlar beni çekiyor. İnsanlar, insanlar, lanet insanlar.... Ona benimle uğraşmasını söyledim.

Suçlunun ben olduğumu söyledim.

Hepsine beni rahat bırakmalarını ve beni itip çekmeyi bırakmalarını tekrar tekrar söyledim. *Kimse dinlemedi*.

Yüzüme kan hücum etti, bir şey pençeleriyle derimin altında geziniyordu. Gözlerimi ovuşturdum.

"Hıncını benden çıkar," diye homurdandım. "Onu rahat bırak."

"Ama hıncımı senden böyle çıkarıyorum," diye cevap verdi, gözlerinin ardında bir gülümseme oynaşıyordu, bana gülerek. "Ve sözlerimi bir kenara yaz, daha yapabileceğim çok şey var."

Bir çığlık attım, kıpkırmızı kesilmiştim ve gözlerim yaşlarla dolarken umursamayacak kadar öfkeliydim. Mutfak masasının kenarından tutarak yere ittim, masa onu tezgâha yapıştırırken çantamdaki aletler şangırdadı.

Bacaklarını ezdiğimde hırladı ve masayı yan yatırıp çantadaki tüm aletleri yere düşürürken çantaya uzanıp bir çekiç çıkardım.

"Seni aptal küçük orospu!" diye bağırdı.

Çekici kaldırdım, ama o fırladı ve bileğimi yakaladı, alet elimden düşerken diğer eliyle yüzüme yumruk attı.

Ateş yanağıma sıçradı ama bir saniye bile kaybetmeden geri döndüm ve dizimi bacaklarının arasına doğru fırlattım.

Dur.

Dur artık.

Yere yığıldı ve iki elimle göğsüne vurarak onu yere düşürdüm. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve arkamı dönerek evden kaçtım.

"Emory!" Kükremesi sırtıma çarptı ve hıçkırarak verandadan aşağıya, çimenlerin üzerinden geçerek kasabaya doğru koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Beni bulmaya çalışıp da bulamadığı için arkamdaki yankının gittikçe azaldığını duyarak köyü geçip yolun aşağısına ve karanlık ormanın derinliklerine doğru hızla ilerledim.

"Emory!"

Ağaçların arasına daldım, dallar yüzümü kamçılıyordu ve kasabanın ışıkları kaybolup ter sırtımı kaplarken gözlüklerimi düzelttim.

Bacaklarım ağrıyor ve yan tarafımdaki dikişler çekilirken gözyaşlarım yüzümde kuruyordu. Yavaşlayarak koşmaya başladım ve sonunda yürümeye başladım.

Katedrale gitmeliydim. Anahtar cebimdeydi ve eğer her yerim acımasaydı, birkaç gün önce onsuz hayatta kalabiliyorken o yerin ne kadar kullanışlı hale geldiğine gülerdim.

Gözlerimi sıkıca kapatıp uzun uzun kırpıştırdım.

Ne yapabilirdim ki? Beni öldürecekti.

Ya da daha kötüsü.

Büyükannem şu anda hastanede olabilirdi. Onu görmeme izin verene kadar bekleme odasında oturmak için bile olsa gitmem gerekiyordu, ama ilk bakacağı yer orası olacaktı ve reşit olmadığım için kimsenin itirazına gerek kalmadan beni oradan çıkarabilirdi.

Tanrım.

Yürüdüm, yürüdüm, ağaçların diğer tarafındaki arabaların yolda bir aşağı bir yukarı ilerlediğini duydum ve kafamı kaldırmasam da nereye gittiğimi biliyordum.

Gidebildiğim kadar uzağa gittim.

Köprüyü geçip dar ama hızlı nehrin üzerinden geçerek malikânelerin bulunduğu kayalıklara doğru yokuşu tırmandım. Fanes'ler, Crist'ler, Torrance'lar, Ashby'ler, vesaire, vesaire, vesaire...

Kısa sürede, sadece yüksek duvarlarından ve kapılarından sarkan titrek gaz lambalarının aydınlattığı sessiz, karanlık sokaklarına giden yolu bulmuştum.

Will burada yaşamıyordu. Ailesi kasabanın diğer tarafında, lisenin yakınında ve tepelerdeki kalenin sahibiydi. Hepimizden yüksekte duran devasa bir ev.

Beni film izlemek için evine götürmek istediği o gece onunla buluşmalıydım. Orayı içeriden görmek aptal beynimi kesinlikle yola getirir ve çok geç olmadan kararlılığımı sağlamlaştırırdı.

Onunla yatmak şimdi sadece daha fazla acı veriyordu.

Sitelerin yanından geçen yolu takip ettim, sessiz ve terk edilmiş St. Killian's'ı geçtim ve sonra ormanın içinden geçip Çan Kulesi'ni geçerek mezarlığa girdim.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama geriye kalan tek şey Atlıların daha önce burada verdiği partinin kalıntılarıydı. Gece yarısı ya da birden daha geç olamazdı ve St. Killian's şu anda karanlıktı. Artık yeraltı mezarlarında değillerdi.

Mezarlıkta gezinirken, mahzene verdiğimiz zararı ve Edward McClanahan'ın yeni kazılmış mezarının, kendisi orada kaldığı için tekrar doldurulduğunu gördüm. Kardeşim artık indirimli çukura sahip olamazdı.

Ancak mezarlığın her köşesi karanlıkla kaplıydı, ay ışığı bulutların arasından zar zor görünüyordu.

Sessiz

ol.

Boş.

Yalnız.

Bu yüzden mi buraya geldim? Bu gece burada parti yaptıklarını biliyordum. Onu mu arıyordum?

Mezar taşlarının arasında yürüdüm, çimlerin üzerinde sessizce ilerledim ve mırıldanan, her saniye daha da yaklaşan motoru fark etmedim bile.

Gözlerimi kırpıştırdım, yukarı baktım ve sonra durdum.

Mat siyah bir araba küçük şeritte sürünerek ilerliyordu, farları kapalıydı ve sürücüsü ön camın koyu renkli camından görünmüyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve birkaç adım geri atarak kendimi bir metre yüksekliğindeki mezar taşının arkasına siper ettim.

Hızlanmadılar, ışıklarını yakmadılar ya da durmadılar, sadece kesinlikle kardeşim olmadığını anlayabileceğim kadar yaklaşana kadar bana doğru sürünerek ilerlemeye devam ettiler.

Durdular ve bir süre sonra bagajın açıldığını ve bir adamın arabadan çıktığını gördüm, siyah sweatshirt'ünün kapüşonu başının üzerine çekilmişti. Arabanın etrafında dönmesini izledim.

Kimdi o? Mezarlık kapalıydı.

Tabii ki bu bir şey ifade etmiyordu, çünkü yer kırmızı Solo bardakları, mumlar ve diğer pisliklerle doluydu. Belki de temizlik yapıyordu.

Sandığı kaldırıp açtı, kenarından bir şey çıkardı ve çıplak ayakların sarktığını gördüm.

Soğuk bir ter enseme çarptı. Bu da ne...?

Cesedi kaldırıp omzunun üzerinden attı, uzun siyah saçları çarşafın üzerinden sırtına döküldü ve uzun bacakları kıyafetinin içinde çıplak kaldı.

Gözlerimi kıstım, siyah askısız kostümü gördüm, balerin gibi bir şeydi.

Ölmüş müydü? Elimle ağzımı kapattım, bacaklarım kaçma isteğiyle savaştı ama korku beni sabit tuttu.

Çimlere doğru yürüdü, eğildi ve onu yere fırlattı, vücudu McClanahan'ın mezarının etrafındaki zaten bozulmuş toprağın hemen yanına sertçe çarptı.

Elimi cebime attım, arabasına doğru yürürken ve bagajdan bir kürek çıkarırken gözlerimi ondan ayırmadım.

Ama telefonum cebimde değildi. Gözlerimi kırpıştırdım, anahtarı yokladım ama telefonum yoktu. Diğerini aradım, ondan da bir şey çıkmadı.

Kahretsin.

Yardım çağırmak mı yoksa bunu kaydetmek mi istediğimi bilmiyordum ama her iki durumda da şansım yoktu.

Mezara geri döndü ve toprağı tekrar kazmaya başladı, ben de uzun mezar taşının kenarlarına tutunarak onu izledim.

Kimdi o? Tanrım, deli miydi yoksa sadece aptal mı? Deniz kıyısında yaşıyorduk. Bir tekneyle açıl, cesedi ağırlaştır ve denize at, Tanrı aşkına.

Gözlerimi kırptım, kendimi hatırladım. Bunu düşünmüş falan değildim.

Rüzgâr yüzündeki çarşafı savurdu ve ben de ağzım kuruyarak ona baktım. Tanıdık gelmiyordu ama bunu anlayacak kadar da yakın değildim. İlk bakışta benim yaşlarımda görünüyordu ama vücudunun bazı bölgelerinin derisinin oturuş şekli bana öyle olmadığını söylüyordu. Belki yirmili ya da otuzlu yaşlardaydı.

Bekçinin etrafta dolaşıyor olabileceğini ya da çocukların biraz daha parti yapmak için geri geleceğini umarak etrafıma bakındım ama artık burada tamamen yalnızdık.

Bir dakika daha kazdı ve sonra durdu; omuzları çökmüş, neredeyse sersemlemiş bir halde cesede bakıyordu.

Ve aniden, ben o oldum. Onun yerinde, onun olduğu yerde duruyordum. Az önce birini öldürmüştüm ve kanıtlardan kurtuluyordum.

Siyah çizmesini kaldırarak yavaşça kadının boynuna indirdi ve dişlerini göstererek onu izlerken aşağı doğru bastırdı.

Öfke.

Kızgındı.

Kafamdaki her şey bana bunun bir korku filmi olduğunu söylemesine rağmen kaçamadım. İzlemeyi bırakamadım.

Bir seri katil olabilir. Onu sonsuza dek sessiz tutan bir tecavüzcü. Masumların avcısı.

Henüz ölmemiş bile olabilir. Koşup yardım getirebilir ve hayatını kurtarabilirim.

En azından onu parmaklıklar ardına koyun.

Ama sonra hıçkırmaya, titremeye ve nefes nefese kalmaya başladı ve ben de o oldum. Martin'in beni yeterince zorlamasına izin verirsem o olacaktım.

Bir gün, bir noktada, gelecekti. Aklımı kaybedecek ve savaşacaktım.

O ya da ben nefes almayı bırakana kadar dövüştük.

Ağaçların arasından bir esinti geçti, kapüşonu başından uçtu ve gözümü kırpıştırdığımda Damon Torrance'ın elinde kürek, ayaklarının dibinde ölü bir kadın cesediyle orada durduğunu gördüm.

Bir nefes çektim ve gözleri yukarı fırladı, gözlerimiz kilitlenirken tüm vücudu dondu.

Kahretsin.

Kanım çekildi ve nefes alamadım.

Küreği bıraktı ve bana doğru yöneldi, ben gözlerimi ondan ayıramayacak kadar korkmuş bir halde geriye doğru tökezlerken küçük tepeden aşağıya sert ve kararlı bir şekilde iniyordu.

Gözüme bir şey takıldı ve arkasına baktığımda kadının elinin yana düştüğünü ve başının hareket ettiğini gördüm.

"Hareket ediyor," diye boğuldum, bir mahzenin arkasına çarparak.

Benden bir metre kadar uzakta durdu ve bir an için gözlerimi tuttu.

Yavaşça döndü ve omzunun üzerinden ona baktı. Parmağı kıpırdadı,

Gözlerinin kenarında hâlâ yaşlar olduğunu fark ettim.

Rüzgâr mezar taşlarının üzerinden süzülmeye devam ediyor, sigarasının kokusu etrafımda dolaşıyordu ve şu anda onun yerinde olmak isterdim diye düşündüm.

Bundan paçayı kurtaracaktı. Yanımıza kâr kalsaydı hepimiz ne yapardık?

Belki de hiç öğrenmek zorunda kalmadığım için şanslıydım. Belki de acısından kaçabildiği için öyleydi.

"Kim o?" Yumuşakça sordum.

Saçlarına baktım. Onun ve onun. Aynı simsiyah, o kadar koyu ki ay ışığında neredeyse mavi parlıyordu. Aynı ten, mermerden yapılmış gibi soluk ve yarı saydam.

Kostümüne baktım. "Annen mi?" Fısıldadım. Eskiden balerin olduğunu duymuştum.

Temkinli ama biraz da titreyerek arkasını döndü.

Nefesimi tutmaya çalıştım. "Will'in bu işte parmağı var mı Damon?" Başını salladı.

Bana doğru bir adım attı ve ben nefesimi tutup gözlerimi kapatarak beklemeye başladım.

Ama bana dokunmadı.

Aradaki mesafeyi kapatıp havada asılı kaldı, denesem de hareket edemedim. Başım dönüyordu.

"Benimle yine dövüşmeyecek misin?" diye mırıldandı.

Bir an sürdü ama gözlerimi kaldırıp onunkilerle buluştum. "Başımıza gelen her şeyin kontrolü bizdeymiş gibi davranmak daha kolay." Sözlerini tekrarladım. "Neredeyse huzur verici. Her şeyi oluruna bırakmak."

Bana baktı ve sonra... başını salladı. Yüzüme dokundu, irkildim ama sonra elini kaldırıp sildiği kanı gösterdi.

Ben de yüzüme dokundum, çiziği okşadım. Martin'den mi yoksa kaçıştan mı olmuştu?

"Will biliyor mu?" diye sordu, kanımı parmaklarının arasında ovuşturarak. "Hayır."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Çünkü o çirkinlikle lekelenmemiş tek saf, güzel şey," diye duştaki sözlerini tekrarladı. "Ve biz onu bunun için seviyoruz."

İçimdeki her şeyin paramparça olmasına ve tuttuğum çığlık yüzünden boğazımın ağrımasına rağmen hareketsiz kaldım.

Meğer Atlılar düşündüğüm gibi değilmiş ve para sonuçlarını ödese de bazı acıları engelleyemiyormuş.

Başını çevirip tekrar cesede baktı. "Ben on iki yaşındayken beni becermeye başladı," diye fısıldadı. "Bir süre sonra, başınıza gelen her şeyin kontrolü sizdeymiş gibi davranmaktan yoruluyorsunuz." Durakladı ve tekrar bana döndü. "Ve herkesin başına gelen şey olmaya başlıyorsun."

Arkasını dönerek annesine doğru yürüdü, yüzünü bana dönerek bedeninin yanına çömeldi ve elini boğazının ön kısmına doladı.

Parmaklarının kıvrılmasını, sıkılaşmasını ve parmak eklemlerinin beyazlarının karanlıkta parlamasını izledim.

Gözlerini benimkilere dikti, ben onu izlerken o da beni izliyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı, refleksim kaçmaktı ama...

Hissettim. Benim elim, onun değil. Parmaklarım uğuldadı, yavaşça yumruk haline geldi ve ağır nefes aldım, kalbimin çarptığını ve safranın boğazıma yükseldiğini hissettim, ama...

Tanrım, onun gibi olmak istedim. Bunu

yapmak istedim. Bu duyguyu seviyordum.

Öldürmek istedim ve yumruklarımı acıyana kadar sıktım, ama o sarsılmayı, soluk alıp vermeyi ve titremeyi bırakana, bacaklarından biri mezarın kenarından aşağı sarkana kadar hareket etmedim.

Damon hep gözlerimi tuttu.

Her zaman gözyaşlarına teslim olan yanım gitmişti. Gözyaşları hiçbir şeyi çözmedi.

Ona doğru ne zaman ilerlediğimi bilmiyordum ama bir an sonra mezarın yanındaydım, ayağımı uzatmış ve onu çukura itmesine yardım ediyordum. Küreği kaptığı gibi vücudu toprağa çarptı, bacaklarına, ayaklarına ve kollarına toprak bulaştı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve aceleyle ellerimle toprağı onun üzerine itmesine yardım ettim.

Hiç konuşmadık. Ne olduğunu ya da gerçekten ne yaptığımızı fark ettiğimizi bile sanmıyordum ama artık çok geçti. Onu cinayetten ihbar etsem bile, cesedi atmasına yardım etmiştim. Paniklemek için çok geçti.

Yarın gün ışığında daha berrak bir kafayla neler hissedeceğimden korksam da, bu gece toprağı yeterince hızlı itemedim. Onun ölmesini istiyordum.

Onu elimizden geldiğince örttükten sonra Damon çarşafı ve küreği sandığa geri taşıdı, ben de mezarın üstüne çıkıp toprağı paketledim.

Etrafımızdaki çimenlere baktım. Ortalık darmadağındı. Çimlerin etrafına saçılmış toprağı temizlemek için üfleyici ya da benzeri bir şey kullanmaları gerekiyordu ama şu anda buna sahip değildik. Ya fark ederlerse?

Tam o sırada bir yağmur damlası yüzüme çarptı ve gökyüzüne baktım.

Birkaç damla daha soğuk su çarptı ve neredeyse gülümseyerek gözlerimi kapattım.

Damon koşarak geri geldi, toprağı düzleştirmeyi bitirmeme yardım etti ve sonra beni iterek dizlerinin üzerine çöktü ve elini mezarın üzerinde gezdirerek ayak izlerimizden kurtuldu.

"Yağmur çamurlaştıracak," dedim ona. "Belki kazıldığını fark etmezler."

Başıyla onayladı. "Arabaya bin. Şimdi."

Tanrım, muhtemelen şimdi beni öldürecekti ama düşünmedim. Koştum, yolcu kapısını açtım ve BMW'sine tırmandım.

BMW.

Bu arabayı daha önce görmüştüm.

Bir yerlerde. Ama başımı salladım.

Elbette daha önce de görmüştüm. Okuldaki herkes Atlılar'ın araçlarını biliyordu.

Damon bagajı kapatıp koltuğuna oturdu, yağmur tavanı dövmeye başlamıştı ve ben pencereden McClanahan'ın mezarına baktım, her ağır damlada toprak havaya kalkıyordu.

Onu buraya bırakmamalıydık. Bu fikre nereden kapıldı?

O mezar önemliydi. Damon ve arkadaşları ona saygı duyuyordu. Onu oraya nasıl koyabilirdi? Bu McClanahan'ın anısına saygısızlık etmek gibi bir şey değil miydi?

Yani, sanırım akıllıca görünüyordu. Kimsenin bir ceset bulmanın tuhaf olduğunu düşünmeyeceği bir yere bir ceset saklamak, özellikle de mezar yeni kazıldığı ve kimsenin tekrar rahatsız edildiğini fark etmeme ihtimali yüksek olduğu için, ama herkes bizi görebilirdi. Belki biri görmüştür.

Etrafıma bakındım, ağaçları ve çitleri taradım. Mezarların ve mezar taşlarının arasında herhangi bir hareket ışığı aradım.

Tırnağımı ağzıma soktum, parmağımdaki kirin tadını aldım ve kazağımda hissettim.

Hâlâ arabayı çalıştırmamış olan Damon'a baktım.

Direksiyonu kavradı, sulu gözlerle ön camdan dışarı bakarken alt dudağı titriyordu.

"Onu sevmedim," dedi neredeyse kendi kendine.

Ama gözyaşları kirli yüzünden aşağı dökülürken yüzü üzüntü ve çaresizlik içinde iki büklüm olmuştu.

"Neden acıdığını bilmiyorum," dedi bana. "Onu sevmedim."

"Öğrendin," dedim ama fısıltı gibi çıktı. "Nasıl sevileceğini ondan öğrendin." Gözlerimi tekrar pencereden dışarı çevirip mezara baktım.

"İşte böyle görünüyordu."

Beni ailem yetiştirdi, ama Martin de öyle. Beni o şekillendirdi. Will'e istediğini veremememe şaşmamalı.

Sonunda gözlerimden yaşlar akmaya başladı, her şey o kadar bulanıktı ki göremiyordum.

Damon yola çıktı, nereye gittiğimizi bilmiyordum ama okulun otoparkına girdiğinde biraz rahatladım.

Eve gitmek istemedim.

Ve ben böyle yapamazdım. Temiz kıyafetler bulmam gerekiyordu. Göstergedeki saat 2:02'yi gösteriyordu.

Damon arabasıyla okulun etrafından dolaştı, arka tarafa gitti ve otobüsler ile saha binasının arasına park etti.

Motoru durdurdu, arkaya uzandı ve bir beyzbol şapkası çıkardı ve kaputunu kaldırırken bana fırlattı.

"Giy şunu," dedi. "Ve gidelim."

Tereddüt ettim, doğal eğilimim tartışmak ya da cevaplar talep etmekti ama... en azından bir planı var gibiydi ve şu anda kendi adımı bile hatırlayamıyordum.

Şapkayı taktım ve arabadan çıktım, anahtarları çıkarırken onu kapıya kadar takip ettim.

Okulun anahtarları onda nasıl oluyordu, hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi.

Kapının kilidini açtı ve ben de aceleyle içeri girip onu erkeklerin soyunma odasına kadar takip ettim. İki havlu aldı ve beni birden fazla başlığı olan büyük bir duşa götürdü, havluları bir bölmenin üzerine attı.

Suyu başlatırken etrafıma bakındım.

Kızların ayrı kabinleri vardı. En azından biraz mahremiyet. "Giysilerinizi çıkarın," dedi bana.

"Şimdi."

Eşofmanını çıkardı ve pantolonunu indirmeye başladı, itiraz etmek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım.

Sanırım beni öldürmüyordu.

Giysilerini çıkardı ve yavaşça ben de aynısını yaptım, artık sadece otomatik pilotta çalışıyordum.

Tulumumu çıkardım, kazağımı başımın üzerine çektim ve her şeyi attım - ayakkabılarımı, çoraplarımı ve hatta en ufak bir kanıttan korktuğum için iç çamaşırlarımı bile.

İkimiz de kendi duş başlıklarımızın altına daldık ve durulandık, vücudundan ve giderden aşağı kan damlıyordu. Siyah bir tespihin asılı olduğunu gördüm.

boynunda ve göğsünde. Bunu her zaman takar mıydı?

Gözlerimi kapattım, suyun altında titriyordum.

"Babamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Ve bu konuda tek kelime edersen başına neler geleceğini biliyorsun."

Gözlerimi açtım ve ona baktım, yüzümdeki saç tutamlarının arasından gözleriyle buluştum.

"Ben daha iyi biliyorum," diye mırıldandım. "Bundan kurtulmak için senin parana sahip değilim."

Bir süre bana baktı ve sonra eğilerek önce bacaklarını sonra da kollarını ovuşturdu.

Titrememi durduramıyordum, su kaşımdaki kesiğin üzerinden akıp acı verirken midem çalkalanıyordu.

"Belki bir gün iyiliğinin karşılığını veririm." Tekrar ayağa kalktı. "Onunla başa çıkmaya hazır olduğunda."

Gözleri vücudumda gezindi, zaten gördüğü tüm morlukları içine çekti.

"Ben yarım kalmış bir işim," diye belirttim. "Neden beni gördüğünde öldürmedin?

Bu gece orada görüşür müyüz?"

Bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Ama onun yerine, "Beni gördüğünde neden kaçmadın?" diye sordu. Haklıydı. Kendimi isteyerek sokmuştum.

Peki neden? Ona yardım etmek için mi? Ondan hoşlanmıyordum bile ve bana söylediklerinin doğru olduğunu nereden bilebilirdim? Belki de annesi dünyanın en iyi insanıydı.

Her şeyimi onun sözüne yatırmıştım. Peki ne için?

Kafamı salladım, temizlemeye çalıştım. "Bir şey var..." Yutkundum ve elimi başıma götürdüm. "Bugün zarda bir yırtık var. Neyim var bilmiyorum."

Sessizce bana baktı.

Nasıl hissettirdiğini hatırlayarak gözlerimi indirdim. Onu nasıl izlediğimi ve nefret ettiğin birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu nasıl hayal ettiğimi.

"Onu fırlatıp attığını görmek istedim," diye fısıldadım.

Orada durdu, sessizdi, sanki beni inceliyor ya da bir şey anlamaya çalışıyordu, sonra iç çekti ve suyu yüzüne sürdü.

Boğazını temizledi. "Benim bir kız kardeşim var," dedi. "Adı Nik, ama herkes ona Banks der." Tekrar gözlerime baktı. "Eğer bir şey olursa ve ben onun yanında olamazsam -eğer beni bunun için tutuklarlarsa

Evime gidip ona yardım etmeni istiyorum. Başka kimsesi yok. Anlıyor musun?"

Ha?

"Bana mı soruyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde ona

baktım. "Neden?" Güvenebileceği tonlarca insan vardı.

Ama o sadece arkasını döndü, suyu kapattı ve kollarını kaldırarak ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Başka birinin bir cesedi gömmeme yardım edeceğinden emin değilim," diye mırıldandı.

O orada dururken üzerime su döküldü ve başımı kaldırıp baktığımda kollarının altındaki küçük yara izlerini fark ettim.

Arkadaşları bile mi?

"O senin yaşında," dedi bana. "Kimsenin ondan haberi yok, nedenini de sorma. Benden başka kimsesi yok. Söz ver bana."

Bir an sürdü ama sonunda başımı salladım. "Bir kız kardeş. Nik. Benim yaşımda. Anladım."

Küçük ama içten bir gülümsemeyle havluları aldı, yanıma gelip duşumu kapattı ve bir tanesini bana uzattı.

"Zarda bir yırtık..." diye kendi kendine düşündü, kolunu bana doladı ve beni duştan çıkardı. "Gel hadi. Gidip Will'i bulalım."

Chapter 25

Will

Mevcut

Tabii ki.

Tabii ki koşmak istiyordu, çünkü tek yapmak istediği buydu.

Ama bu konuda incinmek yerine artık kızgındım. Yıllar önce bahaneler uydurmuştum; onun için yeterince iyi değildim ya da beni istemesine izin veremeyecek kadar çok takıntısı vardı ama artık hiçbir şüphem yoktu. Damon'ın beni reddettiği için hep söylediği gibi bencil, kalpsiz, zaman kaybıydı ve siktirip gidebilirdi.

Kimsenin beni kurtarmasına ihtiyacım yoktu ve ona da hiçbir şey için ihtiyacım yoktu.

Uzanarak onu Alex'in üzerinden çektim, onu geriye ve yolun dışına fırlatırken gömleğinin yırtıldığını duydum. Eğer gerçekten bensiz gidecekse, o zaman burada bensiz de kalabilirdi. *Lanet olsun.*

Tekrar saldırdı, yiyecek torbasına doğru atladı, ama ben onu yakasından yakaladım ve kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bir yere gideceğini düşünüyorsan kafan iyi olmalı," dedim.

Alex ayağa kalkarken beni itti, gözlüğü yerdeydi.

"Bizi okulda bulduğun o gece Damon ve benim birlikte ne yaptığımızı hiç merak etmedin mi?"

Gözlerim seğirdi ve kendi kendine kıkırdadı.

"Tutuklandığın gün gerçekte ne olduğunu bilmek bile istemiyorsun, değil mi?"

"Ne olduğunu biliyorum," diye homurdandım.

Tekrar güldü ama gözleri düştü ve gözyaşlarının biriktiğini gördüm. "Evet. Hikayenin benim tarafım dışındaki her şey ve belki de her şeyi farklı yapardın ve tüm hikayeyi bilsen bile yaptığım şey için benden hala nefret ederdin, ama belki de söylenmesi gereken kelimeleri söylememe izin verirdin, ama yapmayacaksın. Neden biliyor musun?"

Üst katta bir hareket duydum ve saklanmamız gerektiğini biliyordum. Hemen şimdi.

"Çünkü bir şeylerle uğraşmak istemiyorsun," diye fısıldadı. "Damon bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Herkes biliyordu. Sorunların yoktu, çünkü sorun istemiyordun. Akıntının seni taşımasına izin verdin ve işte hayat bu."

Yumruklarım gömleğinin etrafında sıkılaştı.

"Sen herkesin koruduğu bir çocuktun," diye devam etti. "Damon senin kötü hiçbir şeyle lekelenmediğini ve seni bizim için özel kılanın da bu olduğunu söyledi. Bu özelliğinin korunması gerekiyordu."

Benim hakkımda mı konuştular? Birlikte mi? Arkamdan mı?

"Bunun tuhaf olduğunu hiç düşünmedin mi?" diye üsteledi. "Damon ve ben birbirimizden nefret ederdik. O gece ne yapıyorduk? Nasıl oldu da kız kardeşini bilen tek kişi ben oldum?"

Rika'dan değil Banks'ten bahsettiğini düşündüm. Hiçbirimiz Banks'i hapisten çıktıktan bir yıl sonrasına kadar öğrenemedik.

Emmy onu lisedeyken tanıyor muydu?

Gözlerimi tuttu, gözlerimdeki yaşlar titriyordu. "Neden bu soruları hiç sormadın?"

"Çünkü ben-"

"Çünkü cevapları bilmek istemiyordun," diyerek sözümü kesti. "Eğer neler olup bittiğini bilmiyorsan, o zaman bununla uğraşmak zorunda değildin."

"Bu doğru değil."

"Doğru ya," diye karşılık verdi. "Biz zayıfların aksine, sorunlarınızla başa çıkmak için bir yönteminiz olduğunu unutmuşum."

Gözlerimi açtım. Ne oluyor lan?

Benim kullandığımı nereden biliyordu? Lanet olsun.

Bakışları duraksadı ve yüzümdeki ifadeyi gördüğünü ve belki de bunu söylememesi gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyordum, ama onu ittim, her

kasları savaşmak için yanıyor.

Alex onun kolundan tuttu ve merdivenlere doğru çekti. "Kapa çeneni Emory," diye dişlerini sıktı. "Herkes acı çekiyor. Her şey seninle ilgili değil. Birlik olmalıyız."

Kolunu çekip kurtardı ve kapıya doğru geri çekildi, gözleri aramızda gidip geliyordu.

"Gidip saklanmalısın," dedi Alex'e. "Ve umarım eve sağ salim dönersin."

Gidiyordu. Aslında buradan ölüme gidiyordu, çünkü gururu kafasında o kadar çok yer kaplıyordu ki sağduyuya yer kalmıyordu.

Daha önce iyiydi. Ya da biraz iyiydi.

Burada ikimizle birlikte kalamazdı. Beni terk ediyordu.

"Peki ya mürettebat geldiğinde?" Alex fısıltıyla bağırdı. "Bu adayı sensiz terk etmiyoruz ve herkes cesedini bulmak için araziyi ararken sen sadece kaçışımızı geciktireceksin, salak!"

"Buraya o gönderildi," diye karşı çıktı Emmy. "Şu anda hepimizin burada olması onun suçu."

Arkasını döndü, çantasını kaptı ve kapının kolunu tuttu. Alex koşarak yanına geldi ve bileğini çekti.

Emmy döndü ve Alex'i iterek vücudunun geriye doğru uçmasına neden oldu. Tökezledi, etrafında döndü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü...

Tam Aydın'ın ayaklarının dibinde.

Ciğerlerim boşaldı, bakışlarım onun yüzüyle buluşmak için yükseldi.

Oh, kahretsin.

Merdivenlerle yemek odası arasında durdu. Rory ve Micah merdivenlerin başındaki korkulukta dururken Taylor arkasından içeri girdi.

Herkes yeni üyemize bakarken omurgamı çelikleştirdim, ama içim yine de düğümlendi. Birini almama izin verebilirdi ama ikisini birden alamazdım. İkisini birden koruyamazdım.

Alex bir an donup kaldı, ayakkabılarına baktı ama sonra yavaşça başını kaldırıp ona baktı.

Siyah takım elbise, beyaz gömlek giymiş ve kravat takmamış bir halde ona baktı. Ciğerlerim sıkışmaya başlayana kadar nefes almadığımı fark etmemiştim.

Çenesi büküldü ve gözleri sertleşti. "Micah?" diye seslendi. "Rory?"

Micah yukarıdan, "Evet," diye cevap verdi.

Aydın, Alex'e bakmaya devam ederken, "Evin ve arazinin aranmasını istiyorum. Şimdi."

İkili bir süre orada durdu ve sonra ayrılarak önce ikinci katı aramaya başladılar.

Emmy'nin gelişini tek başına bir tesadüf ya da bazıları için şans eseri olarak görmek kolaydı ama Alex'in de burada olması bunun bir tesadüf olmadığı anlamına geliyordu. İçimize sızılmıştı ve Aydın hâlâ sanki biz burada özgür irademizle bulunuyormuşuz ve bu ev onun mülküymüş gibi davranmayı seviyordu.

Eğilerek Alex'i nazikçe kaldırdı, gözlerinin içine baktı ve başparmağıyla burnunun altındaki kanı sildi.

Bir an tereddüt etti, ama sonra... geri çekildi, geri adım attı. Elini kaldırdı ve başparmağından damlayan kana baktı.

Sonra tekrar ona baktı ve parmağından yalayarak dilinin üzerinde kaydırdı.

"Alex," dedi yutkunarak. "Palmer."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordum.

Birbirlerini nereden tanıyorlardı ki? Gözlerimi Alex'e çevirdim ama o öylece duruyordu, omuzları dikilmiş ve ağzı kapalıydı.

"Burada daha kaç kişi var?" diye sordu ona. "Ve neredeler?"

Onları izledim, bu kadar sakin görünmesinden nefret ediyordum, çünkü her zaman karşısına çıkacak her şeyi bekliyormuş ve zaten bir gündemi varmış gibi görünüyordu.

Ondan öğrendiğim tek şey buydu. Kontrolün görünüşü de bir o kadar güçlüydü. Bir karar ver ve başından beri planın buymuş gibi davran.

Kız cevap vermeyince çenesini indirdi ve ona küçük bir sırıtma fırlattı. "Bunu kendi başına yapmadın," dedi. "Burayı nasıl buldun?"

Cevap beklemeden onun yanından geçip ön kapının yanında duran Emmy'ye doğru ilerledi.

Yanağında oluşan çürüğe bakmak için yüzünü yukarı kaldırdı. "Görünüşe göre sesini duvarlarda bulmuşsun," dedi.

Cevap vermedi ama hasarı incelemek için yüzünü bir o yana bir bu yana çevirmesine izin verdi.

Kafasını koparmak istedim.

"Emory gibi isteğim dışında buraya getirilmediğimi nereden biliyorsun?" Alex sordu.

Ama Aydın onu görmezden gelerek Emmy'ye "Neden kavga ediyorsunuz?" diye sordu. Bana bir bakış attı. "Onun için mi?"

Em yine ağzını kapalı tuttu, ne doğruladı ne de yalanladı. "Bir seçim yapmaya zorlandığında seni seçmeyecektir," dedi ona. "Sen kendi başının çaresine bakmak zorundasın. Buna alışın."

"Daha alışık olduğum bir şey yok," dedi sessiz ama kararlı bir tonda.

Adam ona göz kırparak yanıtını onayladığını gösterdi.

Onlara baktım. Ne halt ediyordu bu? Bağ falan mı kuruyorlardı?

Kollarını indirdi ve onun ayaklarına baktı, yerdeki yiyecek torbasını gördü. Kapının yanındaki sehpadan siyah paltosunu alıp kızın üzerine örtmeden önce bir an kızın gözlerine baktı.

"Taylor?" dedi.

Diğer adam birkaç adım daha attı. "Evet?" "Will'i tut,"

dedi Aydın ona.

Gerildim. Ne oldu?

Ben arkamı dönmeden Taylor beni yakaladı, kollarını arkamdan doladı ve göğsüme kilitledi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Bağırdım.

Aydın ön kapıyı açtı, Emory'ye baktı, sonra eğilip yiyecek torbasını aldı ve ona uzattı.

Durakladı, ben çırpınırken bakışları onunla benim aramda gidip geliyordu. "Gitmeme izin mi veriyorsun?" diye sordu. "Tüm bunlardan sonra mı?"

Taylor'ı fırlattım, onu ittim ve şamdanlara çarparak yuvarlandığını duydum.

İleri atıldım.

"Keşke yapmasaydın," dedi Aydın ona. "Ama yapabilirsin."

Bana baktı ve ben de durup seçeneklerimi değerlendirdim. Eğer kaçarsa, Alex haklıydı. Onu bulmaya ve ölmediğinden emin olmaya çalışırken sadece gecikecektik ve artık neden umursadığımdan bile emin değildim.

Lanet olsun onlara. Michael, Kai, Damon ve hepsi. Eğer gelmeselerdi, şu anda zamanım bu kadar kısıtlı olmazdı. Henüz gitmeye hazır değildim.

Tabii ki, sadece içeri girip beni kurtarmaları gerekiyordu.

Emmy bana baktı -belki de onu durdurup durdurmayacağımı görmek için bekliyordu ya da durduracağımı umuyordu- ve ben Aydın'la bu yüzleşmeyi istemiyordum. Henüz istemedim.

Çünkü o gitmiyordu, hepsiyle savaşmam ve vücudumdaki her kemiğin kırılmasına katlanmam gerekse bile.

Gözlerinden bir şey geçti ve uzun zaman önce sinemadaki o sabahki gibi baktı. Sanki kollarımın arasında erimek istiyordu.

Sanki gerçekten gitmek istemiyordu, çünkü benimle kalmak istiyordu.

Ama ben onun elini tutup kapıyı çarparak kapatmadan ve bu iki kadın için Aydın ve Taylor'la nasıl savaşacağımı düşünmeden önce kulağına eğildi ve gözlerimi tutarken bir şeyler fısıldar gibi yaptı.

Adamın çenesinin kıpırdanışını dinledi, üç saniye on saniyeye uzadı ve sonunda... işlem yapıyormuş gibi bakışlarını indirdi ve ona başını salladı.

Kapıyı kapattı, ceketini çıkarıp astı ve bana gülümseme hayaleti taşıyan bir bakış atmadan önce yiyecek torbasını ondan aldı.

Doğruldum.

Yanımdan geçip odadan çıktı, Taylor da onu takip etti ve Emory sessizliğini korurken ben orada dik dik bakmaya başladım.

Benden kaçıyordu. Gitmek için Alex'le dövüştü. Ve şimdi kalıyor muydu?

Çünkü onun üzerinde benden daha fazla kontrolü vardı.

Bakışlarım Em'in yanından hiç ayrılmadan Alex'e, "Topla eşyalarını," dedim. "Benimle yatacaksın."

"Will-"

"Şimdi!" Alex itiraz edince havladım.

Siktir et. Eşyalarını istediği zaman alabilirdi. Elini tutarak onu merdivenlerden yukarı çektim, koridorda, son kapıdan geçip üçüncü kata çıkan merdivenlerde kaybolurken Emory'yi fuayede bıraktım.

Emory güvendeydi. Artık onun koruması altındaydı.

Koridorda ilerlerken elimi duvara çarptım.

"Bak, neler döndüğünü bilmiyorum," dedi Alex elini elimden çekerek, "ama gittiğimizde o da bizimle gelecek. Medeniyete döndüğünde kendine çeki düzen verebilirsin. Ben kaçtığımda, sen de o da geliyorsunuz."

Kapımı kilitledim ve ışıkları açtım, dizüstü bilgisayarımı alıp bağlantımın Michael ve ekibin yolunu kesip onları durdurmasını sağlamayı düşündüm. Ama Emory ve Alex'i güvenli bir yere götürmek için şimdi gelmeleri gerekiyordu.

"Ne zaman geliyorlar?" Ben sordum. "Her an gelebilirler."

Üzerime bir gömlek geçirdim ve pencereye doğru yürüyüp perdeleri kapattım. "Eve gitmek istiyorsun, değil mi?" Alex sordu.

Ona bir bakış attım.

"Will..."

Odada volta atıyordum, sanki yerimden fırlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Ailen..." dedi, sesi yumuşayarak. "Hep onlardan bahsediyordun. Seni seviyorlar. Her şeye rağmen sana tapıyorlar." Bana yaklaştı. "Neden hâlâ buradasın? Seni gerçekten bu kadar uzun süre uzak tutmuş olabilirler mi? Bu hiç mantıklı değil."

Ona söylemeliydim. Başarısız olmayacağımdan emin değildim ve bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Çok fazla zaman ve emek harcadım.

Adamın on katı kadar eve gitmem gerekiyordu. Bu işin sonunu görmem gerekiyordu.

Çenemi tuttu ve kendisine doğru eğerek beni durdurdu. "Damon, Winter, Michael, Rika, Misha, Kai, Banks..." isimlerini sanki unutmuşum gibi söyledi. "Siz eve aitsiniz. Gitmek istemiyor musun?"

Tabii ki yaptım.

Neden gitmek istemediğimi düşünsün ki?

- - -

Kai ve Banks.

Winter ve Damon.

Michael.

Buraya geldiğimde ne yapmam gerektiğini biliyordum ama Alex'in sözleri aklımdan çıkmıyordu - özellikle de şimdi. Özellikle de düşündüğümden daha erken vermem gereken bir kararla karşı karşıyayken.

Belki de korkmuştum.

Belki... sadece belki küçük bir parçam buradan hiç ayrılmak istemiyordu. Burada uyuşturucu yoktu. Kadın yoktu. Alkolden oldukça kolay bir şekilde uzak durmuştum. Bir kariyer, planlar ya da ilişkilerle değerimi kanıtlamak zorunda değildim.

Sadece hayatta kalmak zorundaydım. Yüzleşecek fırsat yoktu, bu yüzden berbat edecek bir şey yoktu.

Hepimiz aynı gemideydik.

Ve belki de bu hoşuma gidiyordu. Ayıklıkla birlikte berraklık geldi ve geçmişimi düşünmek için zamanım oldu ve utandım. Herkesin bana güvenmesini istiyordum. Bana güvenmelerini.

Ama bu başarısızlık riskini göze almak anlamına geliyordu ve birkaç dakikalığına sonsuza kadar burada kalmaktan memnundum.

İster inanın ister inanmayın, daha kolaydı.

Alex için bir kase güveç taşıyarak merdivenlerden odama çıktım. Micah benim için ayırmıştı ama Alex için yeterli değildi ve Aydın'a fazladan yemek için yalvaracak değildim. Bana tünellerde bir şeyler olduğunu söylemişti ama günlerdir ilk kez katı bir yemek yemesine izin verecek ve kendim için granola barlarından birini alacaktım.

Odama doğru adım attım, gizlilik perdesinin diğer tarafında su sıçradığını duydum. Durdum ve krem rengi kumaşın üzerinden onun gölgesini izledim.

Küvetin içinde durmuş, eğilmiş yıkanıyordu. Yavaşça kaseyi masanın üzerine bıraktım, onu izlerken midem bulanıyordu.

Alex'in içinde kaybolmak her zaman kolaydı. Konuşmak ya da numara yapmak zorunda değildim. Onu baştan çıkarmam ya da rol yapmam gerekmiyordu.

O benim fırtınadaki limanımdı, ben de onun.

Bacaklarını ve kollarını yıkarken formunun hareket edişini izledim. Elini ensesine götürdü, bezden akan su küvete geri damlıyordu.

Yanında kendimi tamamen güvende hissettiğim tek kişiydi. Hayal kırıklığına uğratmaktan hiç korkmadığım tek kişiydi çünkü benden beklediği tek şey orada olmamdı.

Neden onu sevemedim? Arkadaşlarımla iyi geçinirdi. Beni güldürürdü ve varlığı her zaman rahatlatırdı. Her zaman.

Hayatıma uyum sağladı.

Onu izlerken yumruklarımı sıktım, neredeyse bunu yapmam gerektiğine ikna olmuştum. Gidip onu kollarıma almalıydım ve yatağa götürüp içine girmeliydim ve...

İç çekerek başımı salladım.

Yapamadım.

Çünkü gözlerimi her kapattığımda, daha iyi olmak istememe neden olan kızı görüyordum. Daha fazla.

Emmy Scott'ı gördüm.

Alex de Damon gibiydi. Beni sevdiler. Karanlık tarafımı şımarttılar. Çok bağışlayıcı ve olanak sağlayıcıydılar.

Beni yalnızlıktan kurtardılar ama Emory bana istediğim her şeyin kolay olmayacağını öğretti. Bazı şeyler vardı ki

uğruna savaşmam gerekecekti ve dünyada lisedeki sığ yaşam tarzımın beni cahil bıraktığı acılar vardı.

Beni erkek gibi hissettirdi.

Sözleri keskin olsa da ve kalbinde sürekli verdiği savaş benim kalbime saplanmış bir bıçak gibi hissettirse de, bana bakan gözleri kendimi güçlü hissetmemi sağladı.

Bana sarılması her şeyi göze almamı sağladı.

Gözlerimi kapattığımda, gözlükleri yüzüne büyük gelen bir kız gördüm ve en tatlı, en ürkek sesin bana onu hâlâ kucağıma almak isteyip istemediğimi sorduğunu duydum.

Onu hâlâ kollarımda hissedebiliyordum.

Güveci bırakarak, Alex'in bana daha önce gösterdiği duvardaki ahşap panele bastım ve paneli arkamdan tekrar kapatarak gizli geçide daldım.

Çocuklar hâlâ ayaktaydı, dağılmışlardı ve çeşitli işlerini yapıyorlardı ama yiyecek almaya gittiğimde Emory'yi görmemiştim.

Alex spor çantasını Emory'nin odasının dışındaki tünelde bıraktığını söyledi ve kendime sadece bir granola bar ve biraz su alacağımı söylesem de, onun kendi lanet yatağında olduğundan emin olmak istedim.

Kapı emniyetteyken.

Müzikle yüzleşmek için Thunder Bay'e sağ salim geri getirilecekti.

Tünellerde yolumu bulup Emory'nin odasının olduğunu bildiğim doğu kanadına yöneldim ve sonunda gözetleme deliklerinden sızan azıcık ışıkta yerdeki siyah çantayı fark ettim.

Bunca zamandır bu tüneller buradaydı. Aydın'ın bilmemesi düşünülemezdi.

Ama Alex günlerdir evin etrafında fark edilmeden dolaşıyordu.

Çantayı yere bıraktım, daha odasının gözetleme deliğini bulamadan Emmy'nin inlemelerini duydum.

Nabzım hızlandı ve çantayı unutup kapıyı iterek açtım ve eşikten geçip zifiri karanlık yatak odasına girdim. Yatakta yorganın altında yattığını hemen fark ettim.

Nefes alış verişi titriyordu, hırıltılı ve sığdı, çarşafın altında iki büklüm oldu ve bir inilti çıkardı. Bakışlarımı kapıya yönelttim, kolun altında duran sandalyeyi gördüm, sonra tekrar yatağa baktım ve ilerledim.

Çarşafı avucunun içinde sıktı ve ben de yatağın yanına çömelip onu Cove'dan eve getirip yatırdıktan sonraki gece yaptığım gibi sırtına baktım. Üzerinde bir atlet ve Alex'ten aldığını tahmin ettiğim mor dantelli bir külot vardı. Göğsü çok hızlı inip kalktığı için çarşaf belinden aşağı sarkıyordu.

Küçük bir çığlık attı ve ben de yatağın üzerine eğilip elimi üstündeki yastığa koydum.

Gözü morarmıştı ve bakışlarımın vücudunda aşağıya doğru düşmesine izin verdim, kollarında daha önce olmayan daha fazla çentik ve sıyrık gördüm.

Ormandaki takla, küçük yangın, Taylor'la kavga ve Alex'le kavga... Elimde değildi. Elimi saçlarında gezdirdim, kâbusu canlanıp vücudu titrerken saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

Emory'yi on dört yaşımdayken gördüğüm andan beri seviyordum.

Onu hâlâ görebiliyorum; okulun otoparkını çevreleyen tel örgünün dışında bisikletinin üzerinde oturmuş, o yaz kaykaylarımızla beni ve arkadaşlarımı izliyordu.

O andan itibaren, her zaman onun farkındaymışım gibi görünüyordu ve yaptığım her şeyi onun izlediğini düşünerek yapıyordum.

Sınıftaki her şaka. Yemekhanedeki her çalım. Her yeni saç kesimi ve her yeni kot pantolon.

Raptor'u bile. Ailem satın aldığında ilk düşündüğüm şey onun içinde nasıl görüneceğiydi.

Okuldan sonra kamyonetime koştuğu, gülümsediği ve yanımda zıpladığı, ellerini benden uzak tutamadığı aptalca bir fantezi çünkü ben onun erkek arkadaşıydım ve kızımı her zaman okuldan eve ben götürürdüm.

Yalnız olmasından nefret ediyordum. Her zaman yalnızdı ve yalnız olmamalıydı, çünkü benimle olmalıydı.

Ama yaşlandıkça daha da öfkelendi ve ben onu unutmaya çalışırken daha da çaresizleştim ve sadece bunun bitmesini istedim.

Onunla birlikte hiçbir şey düzelmedi. Sadece çürüdü.

İkimize de ait olan bir yatakta kollarımda asla yatmayacaktı.

Bi

z. Sessiz bir sesle, "Seni seviyorum Will," dedi.

Dondum kaldım, ona bakarken elim şakağında durdu. Ne oldu?

Bacaklarım neredeyse altımdan çıkacaktı ve ona bakakaldım, kaşlarımı birbirine yapıştırdım ve gözlerinin açık olup olmadığını ya da hala uyuyup uyumadığını görmeye çalıştım ama...

Uyanık olduğunu biliyordum. Nefes alıp vermesi sakinleşmiş ve vücudu gevşemişti.

"Odama gizlice girdiğin geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu, yüzü hâlâ bana dönüktü. "Benden bıktığın ve beni terk etmeye çalıştığın geceyi?"

EverNight. Büyükannesiyle ilk kez tanıştığım gece.

Burnunu çekti. "Seni mutlu bir insan olmadığım konusunda uyarmıştım ve seni içeri almak istemememin pek çok nedeni vardı ama..." Sözcükleri bulmaya çalışarak duraksadı. "Hayatımı sevdiğim tek zaman seninle olduğum zamandı."

Elim hâlâ alnında, kıpırdamadan duruyordu.

Şimdi mi? Bunu bana şimdi mi söylüyordu?

"Ben her zaman senin Em'in oldum," diye fısıldadı. "Ne söylediğimin, ne yaptığımın ya da yıllar boyunca hayatın kazanmasına izin verdiğim tüm yolların önemi yok... O gece biliyordum. Sana aşıktım."

Gözlerimin arkası acıdı ve dişlerimi sıktım.

"Gidebilirsin ve ben hayatta kalacağım. Ben her zaman yaparım," dedi bana. "Sadece bunu bilmeni istedim."

Ve yine aynı şekilde, onun benim için neden kötü olduğunu hatırlayamıyordum ve sadece olması gereken yerde olmasını istiyordum.

Benimle gel.

Tüm nefret, öfke ve kayıp eriyip gitti ve arkasına geçip gecenin geri kalanında ona sarılmak istedim ama sabah gözlerimin açık olacağını ve ışığın canımı acıtacağını biliyordum.

Her şey acırdı.

Yumruğumu sıktım, sadece kalmak istiyordum ama bunu daha fazla yapamazdım.

Biri hariç tüm kötü alışkanlıklardan arınmıştım ve onu silkelemem gerekiyordu. Onu sarsmam gerekiyordu, böylece eve gidebilecektim.

Tekrar duvarın içinde kaybolamayacak kadar gururlu bir şekilde oradan ayrıldım. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım, arkamdan kapattım ve onu karanlıkta bıraktım.

Oraya gittiğimde ona ne söylediğini -ön kapının yanında kulağına ne fısıldadığını- bilmek istiyordum ama bir saniye daha kalamazdım, yoksa gecenin geri kalanında neredeyse ondan başka hiçbir şey umurumda olmayacaktı.

Beni seviyordu.

Beni seviyordu.

Dünya önümde sallanıyordu.

Ama bu, benim kızgın kalamayacağımı düşündükleri için herkesin bana istediğini yaptığının bir başka örneğiydi.

Yani, Damon neredeyse beni öldürüyordu. Acımasızca ve çok kötü bir şekilde, küvet olmayan herhangi bir su kütlesine zar zor adım atabiliyordum ve onu affetmem için fazla bir şey gerekmedi.

Başka kimseye kolay şans tanımıyordum.

Odasının önünden geçerken Aydın,

"Will," diye seslendi. Durdum, gerildim.

Şu anda onunla konuşmak istemiyordum, çünkü ağzından çıkacak her şey kafamı daha fazla karıştıracaktı. Tanrım, canım sigara istedi. Umarım Winter henüz Damon'ı bundan tamamen vazgeçirmemiştir, yoksa eve döndüğümde kendi paketlerimi almaya başlamak zorunda kalacaktım.

Micah, sandalyesine oturup başını arkaya yaslarken usturayı Aydın'ın boğazından geçirdi.

İçeri girip elimi uzattım ve tıraş bıçağını aldım. Micah sadece bir an tereddüt etti ve sonra bana uzatarak dışarı çıktı.

Aydın'ın arkasında durarak, Micah'nın bıraktığı yerden devam ettim ve bir sonraki darbeyi tıraş ettim. Ben daha iyi tıraş ettiğim için o da benim yapmamı tercih etti.

"Sorumluluğun sende olacağını düşünüyor musun?" Aydın sordu. "Ben burada olmasaydım?"

Yumruğumu sapın etrafında sıktım ve tekrar boynuna doğru kaydırdım. Şimdi hızlı bir vuruşla kontrolü ele *alacaktım.*

Bunu biliyordu.

Ayrıca Emmy ve Alex'i korumak için onu hemen şimdi öldürmemin ne kadar kolay olacağını bildiği halde onu tıraş etmeme izin vererek cesur olduğunu düşünüyordu.

"Arkadaşlarının senin için birini göndermesini kıskandım." Kıkırdadı ve bana baktı. "Sanırım benimkiler beni unuttu."

"Bunu yapmayan insanları bulun."

Bıçağı çenesinin üzerinde kaydırdım, bakışlarının sıcaklığını

hissettim. "Yaptım," dedi.

Biz mi? Biz onun halkı değiliz. En azından henüz değiliz.

"Gözdağı vererek itaat talep etmek sadakati teşvik etmez," dedim ona. "Sadece kazanmak teşvik edebilir."

Sessizleşti, yanaklarını ve çenesini tıraş ederken beni izliyordu. Ne demek istediğimi biliyordu. Micah, Rory ve Taylor ona saygı duymuyordu. Ondan korkuyorlardı.

"Biliyorum," diye yanıtladı sonunda. "Onu evde kalmaya ikna edemedin. Ben yaptım ve bunu yapmak için elimi bile kaldırmama gerek kalmadı." Gözlerini bana dikti. "Sesimi bile yükseltmek zorunda kalmadım. İşte sadakat budur."

Bakışlarım seğirdi.

"Onun kalbi sende ama artık aklı bende," diye alay etti. "Emory Scott gibi bir kadınla, sence hangisini dinler?

Bu cevabı iki kez düşünmeme bile gerek kalmadı. Üst dudağını temizlerken elim titredi.

"Kaçtığında Emmy'nin de seninle ve fahişenle birlikte kaçacağını mı sanıyorsun?" diye sordu.

Doğruca ayağa kalktım, bıçağı elime aldım ve ona dik dik baktım.

Burada seninle kalmıyor.

"Sanırım kaçtığımda," dedim ona, "o kızlardan çok daha fazlasını alacağım."

Güldü ve boynundaki havluyu çıkarıp yüzünü silerek temizledi. "Çok çekici," dedi. "Bugün boğazını sıkması çok hoşuma gitti. Birçok erkek kendisine hükmedilmesinden ne kadar hoşlanacağını bile bilmez. Ama bu çok tahrik edici bir şey. Seni iyi becerdi. Burada gerçekten canlandığını düşünüyorum."

Çenemi kilitledim, öfkemi kontrol altında tutmak için tüm gücümü kullandım.

Bizi serada görmüştü. Onun bana binişini izlemişti.

Bıçağı bıraktım ve vücudumdaki her kas yanarken odadan çıktım.

Ona sahip olamadı.

Odasına geri döndüm, kapıyı açtım ve yatağına doğru yürüdüm, o da ayağa fırladı ve koridordan gelen ışıkta bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ama ben tek kelime etmedim.

Komodinin üzerinden gözlüklerini aldım, kollarımı çarşaflarıyla birlikte altına soktum ve onu kollarımın arasına alarak Alex ve benimle birlikte odama götürdüm.

Bu gece gözlerimi ondan ayırmamın imkanı yoktu.

Kollarını sıkıca boynuma doladı, üçüncü kata ve yatağıma kadar tüm yol boyunca gözleri üzerimdeydi.

Tanrım, onu buraya kim getirdi? Bütün planlarımı mahvediyordu.

Chapter 26

Will

Dokuz Yıl Önce

Koridorda yankılanarak bir dolap kapandı ve şişeyi ağzıma götürerek bir yudum daha burbon içtim.

Orospu çocukları. Ne halt ediyorlardı? Ne zamandır devam ediyordu?

Bir şeyler olduğunu biliyordum.

Güreş odasındaki minder yığınına yaslandım, yanımdaki hoparlörden "Apologize" çalınırken koridorun sonundaki dolap kapısının açıldığını duydum.

Dün gece onu odasında yatırdığımı hatırlayarak bir lokma daha yuttum.

Bir embesil gibi.

Bugün okuldaki kavgamızdan sonra, bu gece arkadaşlarımla Şeytan Gecesi'ni kutlamak ve hayatıma devam etmek için dışarı çıktım. Kafayı bulup beni daha iyi hissettireceğini düşündüğüm biri var mı diye baktım çünkü bana bok gibi davranıyordu ve benim için olduğunu bildiğim ama beni istemeyen kızın peşinden koşmaktan bıkmıştım.

Bana neredeyse hiç karşılık vermedi.

Dün gece hariç.

Ama bugün yine tam formundaydı, bana acınacak biriymişim gibi davranıyordu. Sanki yeterince iyi değilmişim gibi.

Arkadaşlarımla mezarlığa gittik ve parti yaptık.

Meridian City'deki Papa'ya gittik.

Ve biraz daha parti yaptık.

Ne kadar içersem içeyim onu unutamıyordum. Thunder Bay'e dönmek için bir taksi tuttum, ama eve gitmek yerine kıçımı okula ve park yerindeki otobüsümüze taşıdım. Gizlice bindim ve arka koltuğa çöktüm, dün gece nasıl hissettiğini hatırladım. Arzusunun ve sevgisinin ne kadar iyi hissettirdiğini.

Orada oturdum ve onu düşünerek daha da sarhoş oldum, sonra pencereden dışarı baktım ve onları gördüm.

Damon ve o. Okula doğru yürürken.

Gözlerimi kırptım, doğru gördüğümden emin değildim, çünkü her şey dönüyordu, ama... Sonunda otobüsten indim ve onları takip ettim.

Ayak sesleri koridora doğru yaklaşırken gözlerimi kapatıp nefes aldım.

Onları bulmak zor değildi. Bu kadar eski bir okulda -ve gecenin bu saatinde neredeyse boş olan bir okulda- koridorda ilerlerken suyun aktığını duymuştum. Bacaklarım güçsüzleşti, midem bulandı ve soyunma odasına girdim, bir sıra dolabın etrafından dolanırken onları gördüm.

Birlikte duşta çıplak.

Yumruğum şişenin etrafında sıkılaştı. Bunu yanlış anlamanın imkânı yoktu.

Bu yüzden bu gece otelden erken ayrıldı. Bu yüzden bana asla teslim olmazdı.

Kimse beni Damon'a tercih etmez. Ya da beni Michael veya Kai'ye tercih etmezdi. Kimse onların yanında değerli olduğumu düşünmedi.

Açık kapının önünden geçtiler, Damon müziği duydu ve durdu. Damon'ın yanında durdu ve ona yukarıdan aşağıya baktım, siyah eşofmanını dizlerine kadar çekmiş ve beyaz tişörtünü üzerinde gördüm. Saçları ıslaktı ve üzerinde sadece kot pantolon vardı, tişört yoktu.

"Onu becerdin mi?" Ben sordum.

Damon durakladı, karanlık odaya doğru adım attı ve sonunda beni gördü.

Emmy yavaşça takip etti.

"Gerçekten mi?" Damon karanlıkta beni görmeye çalışarak başını eğdi. "O kadar da sıkıcı değilim. Gel hadi." Bana yaklaşıp onu işaret etti. "Ayrıca, güzel bile değil."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Emory.

Şişeyi odanın öbür ucuna fırlattım ve ben fırlayıp onu göğsünden iterken şişe duvara çarparak parçalandı.

Em birkaç adım atıp durunca gülerek geri çekildi. "Bu iyi bir gece değil Will," diye uyardı. "Aptal olma."

Etrafında dolaşıp ona baktım. "Bu çürükler nereden geliyor?"

Gözlerini kaçırdı.

Başımı sallayarak Damon'a baktım. "Sert olduğunu biliyordum ama bu kadar sert olduğunu düşünmemiştim."

O kıkırdadı, çalışan onunel aracılığıyla onun saç ve bıkkın görünüyordu. "Söyle ona," dedi Emmy'ye.

Damon'a endişeli bir bakış fırlatırken gözlerimi ondan ona çevirerek ters ters baktım.

Damon yine, "Söyle ona," diye bağırdı.

Orospu çocuğu. Yumruğumu geri çektim ve o orospu çocuğunun çenesine bir yumruk indirdim. Homurdanarak ve yüzünü tutarak yere düştü.

Onun hakkında benim bilmediğim hiçbir şeyi bilmiyordu.

Siktir et onu. "İyi miydi?" Em'e döndüm. "Hoşuna gitti mi?"

İkisini de aynı gece katedralde görmemin tuhaf olduğunu biliyordum. Ne zamandır devam ediyordu?

Bana bakarken gözleri yaşlarla doldu, ellerini önünde tutarken çaresiz görünüyordu, sanki ona vuracakmışım gibi.

Onun hakkında benim bilmediğim ne biliyordu ki? O benim kızımdı. onun.

Göğsümdeki her şey ağrıyordu ve gözlerimdeki yanmayı kırpıştırarak uzaklaştırdım.

"Dün gece seni sevdiğimi söyledim," dedim. "Beni duymadın bile, değil mi?"

Bana doğru yaklaştı. "Bunu mahvetme. Sadece iyi olduğunu hatırla. Lütfen."

"Neden?" Bağırdım, kapüşonumu çıkardım ve onu minderlere doğru iterken kemerimle uğraştım. "Eğer her şey bitecekse, neden iyi bir şeyin kalmasına izin verelim? Ne seni ne de bunu özlemek istiyorum!"

Kemerimi çözüp tişörtümü yırttığımda gözlerim yaşlarla doldu ve ona doğru bastırdığımda ağlamaya başladığını duyabiliyordum.

"Hadi bunu burada sonsuza dek mahvedelim!" Ona bağırdım. "Bana sadece bir sikiş olduğumu hatırlat."

Yüzünü tuttum, içeri daldım ama hıçkırıklarla titreyerek kollarını bana doladı.

"Seni... istiyorum," diye fısıldadı ağlayarak. "Her şey seninle ilgili."

Göğsüm titriyordu ve ona bakarken zar zor nefes alabiliyordum.

"Ama sen de bana katlanamıyorsun," diye homurdandım. "Bana güvenemiyorsun ve hiçbir zaman daha fazlası olamayacağımı ya da yeterince iyi olamayacağımı düşünüyorsun, değil mi?"

Bana güveniyorsa, neler olduğunu anlatırdı. Gözlüklerinin arkasından gözlerini kapattı ve başını salladı. Ama vardığım sonuca da itiraz etmedi.

Beni sevmiyordu.

Damon beni ondan uzaklaştırıp geri itti. "Sarhoşsun." Ve?

"Birlikte ne yapıyordunuz?" Bağırdım, kolumu boynuna doladım ve ikimizi de lanet olası yere düşürdüm. Yumruğumu geri savurdum ve yüzüne tekrar vurdum, gözünün kenarından kan damlıyordu.

Hırlayarak beni yere fırlattı, üstüme çıktı ve yanağıma ters bir yumruk indirdi. Boynunu kavrayıp boğazını sıkarken acısı yüzüme yayıldı.

"Bunu yapmıyorduk!" diye bağırdı. "Bir jileti becermeyi tercih ederim."

Karnıma bir yumruk daha attı ve ben de elimi uzatıp aletini yumrukladım.

Gözleri öfkeyle büyüdü ama düşündüğüm gibi yere yığılmadı. Dişlerini göstererek kafama bir tokat attı. "Seni orospu çocuğu. Iskaladığın için şanslısın."

Bileklerimi kavradı ve göğsüme sabitledi, aşağı indi ve ağırlığını kullanarak onları orada tuttu.

"Yapması kolay," diye ısırdım. Ne de olsa çok daha büyüktüm.

Burnuma kafa attı ve ben homurdandım, gözlerim yaşardı. "Lanet olsun, D!" diye homurdandım. "Kahretsin."

Kan olup olmadığını kontrol etmek için onu tutmaya çalıştım ama gitmeme izin vermedi.

"Şimdi duracak mısın?" diye sordu. "Bu gece havamda değilim, o da değil. Cehennemden geçtik ve her şey seninle ilgili değil."

"Hiç oldu mu?" Gözlerimi açtım ve bulanıklığın içinden ona baktım. Lider ben değildim. Beyin ben değildim. Tutku ben değildim.

Arkadaşlarım bensiz daha az güçlü olmazlar.

Gerçekten sevdiğim bir şey vardı. Beni denemeye iten bir şey. Beni erkek gibi hissettiren bir şey.

Damon üzerimde durmuş gözlerime bakıyordu ve ben de onun gözlerindeki kırmızılığı görebiliyordum. Bu gece ne oldu böyle?

Alnını benimkine yaklaştırarak ellerimi bıraktı, göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükselip alçalıyordu.

"Kötü şeyler oldu," diye fısıldadı. "Ve bunun hakkında konuşamam, ama sen benim en iyi arkadaşımsın, bu yüzden bunu asla unutma."

Nefesi ağzımı ısıttı ve gözleri kapanıp çırpınırken bir hıçkırığı tutmaya çalıştığını hissettim.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Hepimizin sana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyorsun."

Duygularımı kontrol altında tutmak için ağzımın kenarını ısırdım ama gözlerim acıdı.

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, sıcaklık odayı döndürdü ve sonra... Gözlerimi açtım ve ona baktım. Hasırlara yaslanmış oturuyor ve bizi izliyordu. Damon'ın ağzı benimkine değdiğinde gözlerini kırpmadan dizlerini vücuduna sardı ve... ben geri çekilmeyince dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladı, dilini içeri soktu ve dudağımı ısırdı.

"Sensiz gülümsemiyoruz," diye fısıldadı. "O sensiz gülümsemiyor."

Sikim sertleşti ve elini kot pantolonumdan aşağı kaydırıp beni okşarken inledim. Daha sert nefes almaya başladığında Emory'nin ağzı açık kaldı.

Kaçmıyordu.

Ve onu durdurmadığım her saniye ve orada oturduğu, gitmek için hiçbir hareket yapmadığı her saniye, daha da sertleştim.

Belki de dün geceyi tekrar yaşıyordu ya da bu onunla paylaşabileceğim son şeydi, ama bizi izlerken vücuduma ürperti yayıldı ve boynuma dalıp beni emerken D'nin saçlarını yumrukladım.

"Siktir," diye inledim.

Bir an için gözlerimi kapattım, endişeyi bir kenara ittim ve sadece içine daldım. *Canı cehenneme.*

O benimkini çözerken ben de onun kotunu açmaya çalıştım, ama onu dışarı çekip ellerimin ne kadar iyi çalıştığını ona gösteremeden, eğildi ve beni ağzına aldı, yavaş ve güçlü bir şekilde çekti.

İnledim. "Oh, Tanrım."

O aşağı yukarı hareket ettikçe parmaklarımı saçlarının arasına sokarak daha da sertleştim, gözlerinin sıcaklığı beni tahrik ediyordu. Ona baktım, tişörtü bir omzundan düşmüş, tenini ortaya çıkarmıştı ve meme uçları kumaşın arasından görünüyordu.

Hoşuna gitti.

Tırnakları altındaki mindere batıyordu ve çok ateşli görünüyordu, neredeyse gelip bana yaptığı şeyi yapmasına yardım etmek ister gibiydi.

Bırak baksın.

Aletimde başka birinin ağzı varken nasıl göründüğünü öğrensin.

Damon'a baktım, beni sıcak dudaklarının arasına ve boğazına doğru iterken ter gözeneklerimi soğutuyordu.

"O çok güzel," diye soludu, geri geldi ve çenemi ısırırken beni okşadı. "Ve seni onsuz mutlu görmekten nefret edecek."

Elime tükürerek kot pantolonunun içine uzandım ve onu uzun uzun okşadım, onu öptüm, tespihi göğsüme dökülürken ikimiz de birbirimizin yumruklarına sarıldık.

Orgazmlarımızı kovalarken hızımız çılgınca arttıkça homurdanmalar ve inlemeler odayı doldurdu ve yemin ederim Em'in bizi izlerken inlediğini duydum.

Kendine dokunmasını istedim. Yapmasını umuyordum. "Daha sıkı dostum," diye hırladı Damon ağzıma karşı.

"Bu olabildiğince sıkı," dedim ona. "Onu kıçıma sokmayacaksın."

Homurdandı. "Haklısın. Senin sikin daha küçük. Üstte olmalısın."

"Siktir git."

O güldü, ben de gülümseyerek ona sokuldum. İlişkimiz, garip bir şekilde, şakalaşmaya geri dönmüştü.

Gözlerimi kapattım, diğer elimle uzanıp onu boğarken sırtım terle kaplandı, ikimiz de daha sert ve daha sıkı iterken nefes nefese kaldık ve homurdandık, onunkinden bir an önce aletimden cum döküldü.

Ağlayarak sırtımı kamburlaştırdım. "Sikeyim."

İnledim, başımı arkaya eğdim ve nefes almak için mücadele ettim.

Kaslarım yandı, ama vücudum ürperdi ve nefesimi tutmaya çalıştım.

Aman Tanrım. Ne oluyor lan?

Yanımdaki mindere yığıldı, sıcaklığı elimin her tarafına yayılmıştı. Gözlerimi bir süre daha kapalı tuttum ve onun bana bakışının tadını çıkardım.

Ama onları açıp baktığımda, tırnakları kalçalarına batarken çaresizlik ve tatlılığın en güzel bakışıyla bize baktı.

Sevdi. Ve nefret etti.

Minderden kalkarak dudaklarını yaladı ve kararlılıkla bana baktı. "Seni her zaman isteyeceğim," dedi sessizce.

Sonra da gitti.

Arkasından bakakaldım, bir an öncesinin coşkusu artık kaybolmuştu.

Ne kadar çok isterse istesin, merhamet etmeyecekti ve her şey bitmişti.

Gözlerimi kapadım, dişlerimi birbirine geçirdim ve keşke o şişeyi şimdi kırmasaydım dedim.

Onu bir daha kovalamazdım. O bizden biri değildi. Benim için asla savaşmazdı.

Yutkundum ve uzun bir nefes alarak içimdeki acıyı dışarı attım.

Damon ayağa kalktı ve kot pantolonunu yukarı çekti. "Duşta olacağım," diye iç geçirdi. "Yine."

Chapter 27

Emory

Mevcut

Hiç aynı yatakta yatmamıştık.

Tabii ki, hiç ilişkimiz olmadı. Sadece dizginlenmemiş, çalınmış anlar.

Yanımdaki adama baktım, çıplak göğsü inip kalkarken başı başka tarafa dönüktü ve sabah ışığı perdelerin arasından sızarak tenini parlatıyor, kaşlarını çikolata gibi gösteriyordu.

Dün gece beni buraya getirdi ve uyumamı söyledi, tartışmayı düşündüm ama sonra istemediğimi fark ettim.

Ben yorgundum. O da yorgundu. *Siktir et.*

Kolum onunkinin yanında uzanıyordu, serçe parmağım onunkini okşuyordu ve neredeyse onları birleştirmek istiyordum ama hareket edersem o da hareket ederdi ve uyanmasına hazır değildim.

Başımı sola çevirdiğimde Alex'in yan yatmış, yüzünü bana dönmüş ve yastığı başının altında tutuyor olduğunu gördüm.

Will'in tişörtlerinden birini giymişti ve dün gece onları birlikte görüp ne kadar yakın olduklarını anlayınca Alex'ten hoşlandım. Ondan çok hoşlandım.

Bana zarar vermek istemedi. Bunu biliyordum.

Biraz gülümsemekten kendimi alamadım. Burnunun ucu neredeyse bir Who gibi kıvrılmıştı ve burun deliklerinin içini görebiliyordum.

Tüm vücudunda tek bir kıl bile yok. Tek bir tane bile.

Başımı salladım ve tekrar tavana baktım, ilk aşkımla onun kız arkadaşının arasına yatakta dikildiğim için garipsemem gerekip gerekmediğini düşünmeye çalışıyordum, ama nedense bu, olayların büyük planında çok sığ bir düşünce gibi görünüyordu.

Yuvarlandım, kendimi yavaşça yukarı ittim ve Alex'in üzerine tırmanarak ikisinin de hâlâ uyuyor olmasına baktım. Mahremiyet perdesinin arkasına geçerek bir el bezi aldım ve küvetin musluğunun altında ıslattım.

Sıcak suyun fazlasını sıkarak yüzüme bastırdım, gözlerimi kapattım ve sıcaklığın içeri sızarak çenemdeki ve Alex'in dün bana tokat attığı gözümdeki ağrıyı dindirmesine izin verdim.

Banyo kulağa hoş geliyordu ama onları henüz uyandırmak istemiyordum.

Ama tam o sırada bacağıma bir şey dokundu ve kollarımı indirdim, gözlerimi açtığımda Alex'in küvetin kenarında oturmuş bana baktığını gördüm.

"Uyandırdığım için özür dilerim," dedim ona, bezi tekrar sıcak suyun altında ısıtırken.

"Ben iyiyim."

Bezi sıktım ve ona doğru yaklaşarak yanağına ve derinin altında şişen kötü çürüğe bastırdım.

Almaya çalıştı ama ben onu ittim. "Sensiz gitmeyecektim," dedim ona.

Bundan şüphelenirse diye.

Kendimden nefret ediyordum ve dün müzikle yüzleşmektense ortadan kaybolmaya çalışmak daha kolaydı.

"Ya o?" diye sordu. "Onsuz mu gidecektiniz?"

Öne doğru eğildim, yüzünü nazikçe okşarken bacaklarım kalçasının her iki yanında duruyordu.

"Onun için en iyisi benden mümkün olduğunca uzakta olması," dedim.

Ama beni aksi yönde ikna etmeye çalışmak yerine sadece alay etti. "Sen tam bir korkaksın."

Biraz gerildim ama ağzımı kapalı tutarak sıcak havluyu yüzünün etrafında gezdirdim.

Her konuda korkak değildim.

"Emmy, onu eve götürmeliyim," dedi bana. "Bana yardım et. Onu sevdiğini biliyorum. Bir insan onu nasıl sevmez?"

Boğazımdaki yumrunun arasından küçük bir kahkaha kaçtı. *Doğru*. Onun gücünden etkilenen tek kişinin ben olmadığımı duyduğuma sevindim.

Herkes o çocuğa bayılırdı.

"Dün geceki o adam -o öfke- o değil," diye fısıldadı. "Bunu biliyorsun."

Öyle mi? Başından çok şey geçmişti. Son yıllarda onunla daha fazla zaman geçirmiş olabilirdi ama onu lisedeyken tanımıyordu. Dünkü Godzilla konuşması, buraya geldiğimden beri eski Will'i ilk görüşümdü.

"Nasıl dövüşüleceğini biliyorsun," dedi şaşırmış bir sesle.

Dün fuayede yaşadığımız itiş kakıştan mı bahsediyordu yoksa geçen gün Taylor'la yaptığım maçı mı görmüştü emin değildim.

Ama başımı salladım. "Sadece nasıl ayağa kalkacağımı

biliyorum." "Bu savaşın yarısıdır."

Yüzünü silerken beni inceledi.

"Kai'nin Meridian City'de bir dojosu var," dedi bana. "Bunu biliyor muydun? Ailemiz burada eğitim görüyor."

Gözlerinin içine baktım, aramızda söylenmemiş bir şey geçti, ama bir teklif gibi geldiğine yemin edebilirim.

Ama orada hoş karşılanacağımı düşündüyse sağır, dilsiz ve kördü. Zaten geri dönmem gereken bir işim vardı.

Umarım.

Bezi yere attım ve Will'in dün gece gözlüklerimi nereye koyduğunu unutarak gözlerimi ovuşturdum.

"Bir duşa daha ihtiyacın var," dedi bana.

"Kendi adına konuş."

Küçük bir yatakta üç kişi... Dün gece hepimiz terliyorduk.

Küçük masanın üzerindeki tarağı aldım ve düğümlerimi çözmeye başladım.

"Micah ve Rory iyi," diye bilgilendirdim onu. "Taylor bir endişe kaynağı ama kimse Aydın'ın bize dokunulmaması yönündeki emirlerine karşı gelemez."

"Biz mi siz mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Aydın'ın seninle ne alıp veremediği var?"

Neden onu değil de beni korusun ki?

Ama o sadece omuz silkti. "Yok bir şey. Beni tanımıyor bile."

"Seni tanıyor gibiydi," diye karşılık verdim. Onun adını biliyordu. Onu tanıyordu.

Yine de başka bir şey söylemedi ve döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyduk, ikimiz de Will'in önümüzden geçtiğini ve bizi görür görmez durduğunu fark ettik.

Kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkarken saçları seksi bir şekilde dağınıktı, üst düğmesi açıktı ve orada öylece duruyordu, gözleri aşağıya iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, bizi içine alıyordu.

Alex'in üzerinde hala tişörtü ve pantolonu yokken, ben kolsuz bluzum ve iç çamaşırımla orada duruyordum.

"Hayatımı sikeyim," diye homurdandı, başını salladı ve merdivenlerden inerek kapısına doğru ilerledi. "İstersen küveti kullan. Giysiler büroda," diye seslendi. "Ben gidip kahvaltı hazırlayacağım. Siz burada kalın. İkiniz de burada kalın."

Kapı tekrar açılıp kapandı ve ben eğilip suyu çalıştırdım. "Eğer bir çıkış planınız varsa," diye sordum ona, "neden kaçmak için acele etmiyor? Dün onu duydum. Gitmek istemedi."

Garipti, değil mi? Kurtarıldığı için sevinçten havalara uçacağını sanırdınız ama onun burada olmasından mutlu olmuş gibi görünmüyordu.

İkimizin de burada olmasından mutlu görünmüyordu.

Mahkumlar bazen içeride olmaya o kadar alışıyorlardı ki, dışarı çıkmak daha korkutucu geliyordu. Bir evleri, günde üç öğün yemekleri, bir rejimleri vardı.

Er ya da geç, tanıdık umutsuzluk, umutlu bilinmezlikten daha kolaydı.

Ama o Will değildi. Onun bir evi, arkadaşları, parası, fırsatları vardı...

Bir şeyi kaçırıyorduk. Bize söylemediği bir şey.

Alex başını salladı ve onun ardından merdivenlerden aşağı baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama Will hakkında bildiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyi varsaymamaktır. Düşündüğümüzden daha fazlasını bilir ve bir timsahtan daha sabırlıdır."

- - -

Günler geçmişti. Hâlâ işe gitmemiştim. Hala telefonuma cevap veriyordum.

Şimdiye kadar bir kayıp ihbarı yapılmış olmalı. Martin'e haber verildi mi?

Umursayacağından değil, ama muhtemelen her halükarda bununla ilgilenmek için baskı hissedecektir.

Yine de beni bulamazdı. En iyi şansım Alex'le kaçmak ve zamanı geldiğinde gerekirse Will'i buradan sürükleyerek çıkarmaktı. Aydın'ın dün ona bakışı hiç hoşuma gitmemişti. Bir şeyler dönüyordu.

Bu arada, onun iyi tarafında kalmalıydım. Eğer ikmal ekibi gelene kadar sürecekse, beni onlardan saklamak için bodruma kilitlemesini istemedim.

Alex orada her ne yapıyorsa onu yapmak için tünellerde kaybolurken Will de odayı biraz kendine ayırmak istedi, sanırım yıkanmak için. Will bana odama gitmemi ve orada kalmamı söyledi, ben de tabii ki onu görmezden geldim ve bahçe kulübesinde alet aramak için tekrar seraya doğru yol aldım.

Artık tünellere girmek için onlara ihtiyacım yoktu, ama başka şeyler için işe yarayabilirlerdi - silahlar, saklanacak bir yer açmak, kaçmak...

Aydın, Micah ve Taylor spor salonunda çalışıyordu ve Rory'nin nerede olduğundan emin değildim ama bu benim şansımdı.

Mutfak kapısından çıktım, terastan geçtim, seranın etrafından dolaştım ve evin diğer tarafındaki şelaleyi duyarak ve buğusunu hissederek bahçe kulübesine girdim.

Burası yazın nasıl bir yerdi? Aklımda bir görüntü canlandı; balkonda oturmuş, elimde bir kitap, uzaktan sular akıyordu.

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Burada o kadar uzun kalmasam iyi olur.

Nemli yapıya adım attığımda bir çalışma masası gördüm ve paslı, eski bir İngiliz anahtarı, bir çekiç ve birkaç tornavida aldım, hepsini ceplerime sığdırmaya çalışırken duvarda asılı alet kemerini gördüm. Gülümsedim, uzandım ve kancadan çektim.

Mükemmel.

Pas lekeli kemeri belime bağladım, yükü önüm yerine yanıma yerleştirdim, çünkü kalçalarımın üzerinde bir yığın pislikle yürümekten nefret ediyordum. Bu bilgiyi yıllar önce çardak inşa ederken fark etmiştim.

Birkaç çivi ve pense topladım, o küçük çardağı düşünürken durakladım. Cadı şapkası gibi bir çatısı vardı ve terk edildikten çok sonra St. Killian'dan kurtardığım eskimiş malzemelerle inşa edilmişti. Kullanılmış gibi görünmesini istemiştim. Sanki hep oradaymış gibi, hatta belki kasabadan bile önce.

En iyi çalışmam değildi ama ilk çalışmamdı ve bitirmek düşündüğümden daha büyük bir başarıydı.

Olması gerekenden çok daha uzun sürdü çünkü işim de dahil olmak üzere her şeyi çok uzun süre önemsemeyi bıraktım. Dokunmadan aylar geçirdim, onu görmek zorunda kalmamak için kasıtlı olarak köyden kaçtım ve sonunda bitirmeye zorladım, hayal ettiğim avizeler olmadan bitirdim, çünkü her baktığımda onu hatırlamak çok acı verici olurdu.

İnşa etmek ya da tasarlamak istemedim. Onun yüzünden hiçbir şey yapmak istemedim.

Kaybımın yasını tutarken başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ama hallettim. Sonunda işime devam ettiğimde, bunun nedeni bir kez daha kendimi ayağa kaldırmış olmamdı. Sehpa kitapları gibi, çardak da bir gün daha yaşamak için topladığım bir başka ödüldü.

Ama onu bir daha asla göremeyecektim. Artık orada değildi.

Bahçe kulübesinden çıktım, ıslak çimenlere basarak ilerledim ama mutfağa gitmek yerine seraya yöneldim, dün burada gördüğüm merdiveni duvardan çektim ve çatıdaki kırık panelin altına dayadım.

Yukarı tırmanarak merdivenin tepesine oturdum ve paslanmış zinciri yeniden takmaya başladım, pense kullanarak halkayı açtım ve yeniden geçirdim.

Burası umurumda bile değildi. Yanan bir evde yatak yaptığımı biliyordum.

Ama ben buydum ve kalbimin aklıma yetişmesini bekleyerek zamanımı boşa harcamayacaktım ve Will Grayson'dan kurtulmak için ellerimi meşgul etmek kadar basit bir şey olsa ve her şeyi yeniden yapmayı ne kadar çok istesem de, o zaman yapacağım şey buydu.

Kaosun içindeki sakinlik.

Diğer tek seçenek, değiştiremeyeceğim şeyleri düşünerek zamanımı boşa harcamaktı. Dün gece beni sevdiğini söylememişti. Söylemesini beklemiyordum ama hâlâ sevip sevmediğine dair bir şüphem varsa, cevabımı şimdi almıştım.

Geçmiş ölmüştü.

Bağlantıyı tekrar sıkarak kapattım, önlüğümden biraz tel çıkardım ve pencere camının ağırlığının tekrar kırılmasına neden olması ihtimaline karşı bağlantıyı güçlendirdim ve sonra aşağı inerek krankı duvara sardım. Camların hep birlikte açılmasını izledim ve sonra tekrar kapatmak için tersine çevirdim.

İçime bir gurur ateşi düştü; bir sorunu çözmenin verdiği haz, neredeyse kendimi yeniden normal hissetmemi sağlayan tanıdık bir duyguydu.

Bu benim saklayacağım tek parçamdı. En azından sevdiğim ve iyi olduğum bir iş bulmuştum.

Merdiveni tekrar duvara dayayarak seradan çıktım, sol tarafımdaki toprağın altına gizlenmiş yılan yatağından kaçtım ve zamanımı harcayacak başka bir şey aramak için evin içinde yürüdüm.

Bu evi kim ve neden inşa ettirmiş? Dekorda çok az kişisel parça var gibi görünüyordu. Aile portreleri, mücevher kutuları ya da oymalı saatler yoktu. Bulduğum herhangi bir metne dayanarak evin tarihini, hatta nerede olabileceğimizi ele veren hiçbir şey yoktu. Kütüphanedeki kitapların İngilizce olup olmadığını araştırmamıştım ama buradaki herkes İngilizce konuşuyordu, yani...

Başka Kara Kiliseler de var mıydı? Olmalıydı, değil mi? Dünyanın farklı yerlerinde? Dışarıda yaramazlık yapan beş oğuldan çok daha fazlası olmalıydı. Nepal'de dağın tepesinde bir ev ya da yağmur ormanlarının derinliklerinde bir kulübe fikri aklımı başımdan aldı. Dünyada bir küçük pislikler ordusu olduğuna şüphe yoktu.

Spor salonuna girmeden hemen önce koridordan aşağıya döndüm ve her zaman kapalı olan bir çift kapının önünden geçtim. Dürtüyle durdum ve onları açtım.

Evin diğer tarafında gördüğümden daha küçük bir balo salonu önümde uzanıyordu ve dans pistine adım atarak kırmızı duvarları ve her taraftaki altın aplikleri inceledim.

Yere düşmüş bir avize duruyordu, gözlerimi tavana diktim ama karanlıkta iyi göremiyordum. Pencereye doğru yürüdüm, perdeleri açtım, tozlar uçuşup ciğerlerime doldu, öksürdüm ve geri çekildim, şimdi içeri giren ışıkta dağınıklığı inceledim.

Bu nasıl oldu?

Dekoratif ahşap işçiliği, aynalar ve kristallerle dolu muhteşem oda ışıkta parıldıyordu; mekandaki tek sorun kırık aydınlatma armatürü ve yere saçılmış camlardı.

Avize boyumdan daha genişti, bir tarafa yaslanmıştı ve badem şeklindeki kolye uçları etrafa saçılmıştı. Pencerelerden yansıyan güneş ışığı, duvarların üzerinde küçük gökkuşakları oluşturuyordu ve ben başımı arkaya eğerek tavanı ışık altında tekrar inceledim.

Teller yırtılmış, bakım ve temizlik için onu indirmek için kullanılan elektrikli vinç kopmuştu. Kapının yanındaki duvara doğru yürüdüm ve kadranı çevirdim, altın duvarlar boyunca uzanan apliklerdeki ışıklar aydınlandı.

Gözlerimi tekrar yukarı kaldırdım ve neyse ki hâlâ sağlam görünen süspansiyon tertibatını kontrol ettim. Bu aydınlatma armatürü çöktüğünde temizlenmek ya da tamir edilmek üzere aşağıya indiriliyordu.

Tek ihtiyacı olan yeniden diriltilmesiydi.

Ama tabii ki vinç halatı mahvolmuştu.

Bu çarpışmayı evin içinde duymuş olmalıyım. Ben gelmeden önce olmuş olmalı. Belki de ben gelmeden çok önce. Bu kapı hep kapalıydı, belki de temizlik ekibi hiç ilgilenmedi.

Odadan çıkıp bodrumdaki şalter panellerini buldum ve o odaya giden elektriği kapattıktan sonra yakınlarda geyikleri bağlamak için kullandıkları ipi ve seradaki merdiveni alıp aceleyle balo salonuna geri döndüm. Durdurulmak istemiyordum ve bu büyük yerin en güzel yanı, eğer istemiyorsanız insanlarla karşılaşmamanın kolay olmasıydı.

Vinç halatı koptuğu ve onu burada değiştirmenin bir yolu olmadığı için, merdiveni kurmadan önce avizenin bağlantılarını kontrol ederek hiçbir şeyin yerinden oynamadığından ya da gevşemediğinden emin oldum ve kulübede bulduğum elle çalışan delme aletini kullanarak şöminenin yanındaki duvarda bir delik açtım.

Ucu yerleştirdim, krankı döndürdüm, alçıyı kazdım, normalde bu bir matkapla sadece saniyeler sürerdi, ama burada bir matkabım yoktu, bu yüzden 1898 gibiydi ve akşam yemeğinde bisküvi yiyebilmek için üç saat boyunca tereyağı çalkaladım.

Homurdandım, kaslarım yanıyordu. Bu kuşlar içindi.

Homurdandım, matkabı bıraktım ve gözlü vidayı içeri kaydırıp sardım.

Merdivenin daha yukarısına -tam otuz iki ayak- tırmanmadan ve en tepesine çıkıp aynı şeyi tavanda, ışığın orijinal çıkışının yakınında yapmadan önce bükebildiğim k a d a r sıkmak için sahip olduğum tüm gücü kullanarak büktüm ve çevirdim.

Merdiven altımda sallanıyordu ve kalbim küt küt atıyordu ama hızlıca çalıştım, gözü vidaladım ve sonra yumruklayıp çekerek ağırlığımı test ettim.

Hâlâ avizeyi taşıyabileceğine dair bir işaret yoktu ama en azından bir şey taşıyordu. Sadece planları taşımaktan asla memnun olmadım. İnşaata yardım etmeyi severdim.

Ve yalnız çalışmayı severdim. Bu yüzden şirketteki küçük projeleri tercih ettiğimi sanıyordum. Daha kişisel tadilatlar.

Merdivenden inerek ipi avizeye bağladım, ipi tekrar merdivenden yukarı taşıdım ve tavandaki gözlü kancadan geçirdim, sonra tekrar aşağı indim, merdiveni duvara dayadım ve ipi tekrar diğer gözden geçirdim.

Yere geri adım attım, ipi elime doladım ve topuklarımı sıkarak güçlü ama yavaşça çektim. Parçalar birbirlerine vurdukça itişip kakıştılar ama avize yerden kalkmadı bile.

Kahretsin. Bunu yapabileceğimi düşündüğümde sahip olduğumu sandığım kaslarıma neredeyse gülecektim.

Çeyrek ton olmalıydı. Zorlukla nefes alarak tekrar denedim, ağırlığımı kullanarak çektim ve çektim, ama hiçbir yolu yoktu. Bunu yerden kaldırsam bile tutamazdım.

"Hayır, geliyorum!" Rory'nin hırladığını duydum.

Sıçradım. "Rory!" İpi bırakıp ayağa kalkarak seslendim. "Rory, buraya gelebilir misin?"

Bir de baktım ki kapının önünde duruyordu, üstsüzdü ve yeni uyanmış gibi uykulu gözlerle bakıyordu.

Kollarını kapının iki yanına koyarak kaşlarını kaldırdı ama ne yaptığımı sormadı. Hiç umursamadığına eminim.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Avizeyi göstererek sordum. "Benim için çok ağır-"

Güldüğünü duydum ve sonra arkama dönüp baktığımda cümlemi bitirmeme bile izin vermeden gittiğini gördüm.

Dick!

O ve Micah yardım etse, on saniye sürerdi. Bugün gitmesi gereken başka bir yer var mıydı?

Dudaklarımı yana büktüm ve avizeyi inceleyerek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Sorunu çözmenin her zaman bir yolu vardı.

Orada oldu her zaman a yol için başarmak bir şey I gerekli başarmak için.

Ya da... Kendi kendime gülümsedim, bir ampul yandı. *Yapılmasını istediğim bir şeyi başkasına yaptırmanın bir yolu.*

Merak ettim.

Alet kemerimi bırakarak balo salonundan çıktım ve mutfağa yöneldim, hemen tereyağını, yumurtaları, şekeri ve Büyük Anne'nin çok zayıfladıktan sonra bana yemek yaptırdığı zamanlardan ezberlediğim diğer tüm malzemeleri çıkardım. Evdeki kokuyu çok severdi ve bunun anılarımın bir parçası olmasını isterdi, böylece şekerli kurabiye veya muzlu ekmek kokusunu içime çektiğimde onunla ve annemle geçirdiğim mutlu zamanları hatırlayacaktım.

Fırını önceden ısıttıktan sonra, birkaç tava ve bir kase çıkardım ve malzemeleri karıştırmaya başladım, onları parlak, çikolata cennetine karıştırdım, kokusu bana Ekim aylarının çoğunu hatırlattı, çiftçi pazarında bir sabahtan sonra, babam dışarıdaki yaprakları tırmıklarken.

İki tavayı da fırına koydum, tezgahın üzerindeki kaseden bir elma aldım ve bekleyerek yedim.

Mutfak ısındı, zengin kokuyla doldu ve midem guruldarken kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

"Bu da ne böyle?" Micah'nın sonunda koridorda söylediğini duydum.

İçimden gülümsedim ama gülümsememi bastırdım, zamanlayıcı çalıştığında fırın eldivenimle aceleyle etrafımda döndüm. Tavalardan birini fırından çıkardım.

Soğutma rafına koyduktan sonra ortasına bir bıçak sokup çıkardım ve tamamen pişti̇ğinden emin oldum.

Micah içeri girdi, onu Alex ve Rory izledi ve Micah'nın bakışları tavaya kilitlendi, bir kedi gibi tezgâha tırmandı ve seksi bir şekilde sürünerek tatlılara doğru ilerledi. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. "Bu...?"

"Browni?" Alex onun yerine tamamladı, bana aval aval bakıyordu. "Browni mi yapıyorsun?" Rory sordu.

Omuz silktim, bir çatal çıkarıp Micah'ya uzattım, ama o sadece tavanın üzerine eğildi ve parmaklarıyla içine daldı, yutmadan önce sıcak şekerlemeye tısladı.

Rory'nin ağzı açık kaldı ve bunu istemediğini biliyordum ama istedi. Çatalını elimden çekip aldı ve ikisi de brownie'leri hiç terbiye ve kontrol göstermeden mideye indirdiler.

Yani, Tanrım. İstedikleri zaman yapamayacakları bir şey değildi. Malzemelerin hepsi buradaydı.

Çabucak, onlar hepsini yemeden önce bir parça kestim ve Aydın, Will ve Taylor içeri girip koku dikkatlerini çekerken tabağa koydum.

Tabağı Aydın'a uzattım ve Will'in kapının arkasında dururken gözlerini üzerimde hissettim.

Aydın bakışlarımı memnun bir şekilde tuttu ve tabağı almaya çalıştı, ama biraz oynayarak onu geri çektim.

Güldü ve kaptığı gibi hemen içine daldı.

Will'e bir bakış attım ve arkamı dönüp fırını kapattım ve tekrar içeri uzandım.

"İçine ceviz koymalıydın," dedi Rory.

Arkamı döndüm, ona ikinci tavayı gösterdim, yüzeyi lanet cevizlerle doluydu.

Micah yemeyi bıraktı, ağzını ve dişlerini kaplayan çikolatayla diğer tepsiye baktı.

Elini uzattı ama ben çektim. "Önce avize için yardıma ihtiyacım var."

Rory gözlerini kapadı ama gülümsediğini görebiliyordum çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyordu ve ben kazanmıştım.

Eğer cevizli browni istiyorsa, o zaman.

İç çekti. "Micah? Taylor? Bana yardım eder misin lütfen?"

Omuzları çöktü ama Rory'yle birlikte odadan çıkıp balo salonuna geri döndüler.

Yeni tavadan iki dilim kestim.

"Wendy ve Kayıp Çocuklar," diye düşündü

Aydın. "Bu seni Peter Pan mı yapıyor?" diye

sordum.

Bir dilimi Alex'e verip diğer tabağı Will'e uzatırken kıkırdadı.

Ama Will fırladı, tabağı ve tavayı tokatlayarak ikisini de yere fırlattı.

Çarpışıp kırıldıklarında vücudumdaki her kas kaskatı kesildi, tatlılar yere saçıldı.

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Burası Varolmayan Ülke değil," dedi adaya yaklaşıp bana ters ters bakarak. "Öyle olsaydı burada olmazdın. Yetişkinlere izin yok."

Midem biraz bulandı ama gözlerim çığlık atsa da gözümü kırpmadım.

Arkasını dönerek dışarı fırladı ve Alex bir an duraksadı, peşinden gitmeden önce bana özür dileyen bir bakış fırlattı.

Aydın beni izledi ama ona kendini gösterme fırsatı vermedim. Arkamı dönerek kaseyi tekrar lavabodan çıkardım ve karıştırmaya başladım

Malzemeler yine ellerimi meşgul ediyordu, çünkü dikkatimi dağıtacak tek şey buydu.

Anladım. *Sana uymuyor, o yüzden poz vermeyi bırak.*

Hiç şaşırmadım. Beni rahatsız etmedi.

Aydın bir şeyler söylemek ister gibiydi ama dersini test etme zamanı gelmişti. Bana bir şey olmadı. Ben herkesin başına geldim. Vesaire, vesaire...

O gittikten sonra cevizli kekleri fırına koydum, bulaşıkları yıkadım ve kendime bir sandviç yaptım ama yemedim çünkü Micah ve Rory içeri girdi ve ben kimsenin yanında olmak istemedim.

"Browniler zamanlayıcıya bağlı," dedim onlara. "Onları çıkarın ve bittiğinde fırını kapatın."

Muhtemelen neden ikinci bir parti yapmak zorunda kaldığımı merak ettiler, ama sormalarına fırsat vermeden gitmiştim.

Aklından çıkar gitsin.

Dün gece beni yanında istemesi bizimle ilgili değildi. Bundan zevk almama ve beni kollarına aldığında olduğundan daha fazla anlam ifade etmesine izin verdim.

Ona hiç uymadım. Bunu hep biliyordum, çünkü Thunder Bay Neverland'di ve Horsemen onun kabilesiydi ve ben oynamaktan nefret ederdim. *Eğlenmeyi* sevmezdim.

Ve şehirden ayrılmak beni bu konuda iyileştirmedi.

Balo salonuna daldım, yukarıda asılı duran avizeyi gördüm, ışıkları yanıyordu ve zemine yumuşak bir parıltı yayıyordu. Camları temizlemişler, şalteri tekrar açmışlardı ve ayakkabılarımı tekmeleyip başımı arkaya eğerek büyük, açık alanda döndüm.

Bu yüzden bir şeyler inşa etmeyi ve tasarlamayı seviyordum. Birilerinin dünyasını kendilerinin yapmak. Bu uçmak için bir şanstı ve tek ihtiyacım olan aptalca, mutlu bir düşünceydi.

Benim de bir tane vardı. Bunca zamandır sakladığım bir tane.

Şöminenin yanında bir pikap görünce yanına gidip altındaki sandığı karıştırdım ve üst üste yığılmış birkaç düzine plak gördüm.

Mozart'tan Bennie Goodman'a ve Eagles'a kadar her şey vardı ama bu yüzyıla ait hiçbir şey yoktu. Muhtemelen b u r a s ı bir aile tarafından iskân edilmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu.

Bir tane seçtim ve pikaba yerleştirdim, bu aptal şarkı da dahil olmak üzere nefret ettiğim her şeyi kucaklamaya karar verdim. Dönerken kalemi plağa vurdum ve Jimmy Soul'dan "If You Wanna Be Happy" çalmaya başladı ve

Annemle babamın ben yedi sekiz yaşlarındayken mutfakta bu şarkıyla dans ettiklerini hatırlayarak hemen gülümsedim.

Vücudum hareket etti, omuzlarımı salladım ve şarkı söylerken hoplayıp zıpladım. Odanın etrafında döndüm, müzik etrafımdaki havayı doldurdu ve birkaç değerli an için suçluluk duygusu ve her şey kayboldu.

On altı yaşında her şeyi çözmüş olmam gerektiğini düşündüğü için onu sikeyim. Kendime bile veremediğim şeyleri benden talep ettiği için canı cehenneme. O, Aydın ve Martin birer diktatördü ve ben kendi sesimi hiç duymadım.

Hiç.

Ve bu benim hatamdı. Daha yüksek sesle söylemeliydim. Çığlık atmalıydım. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama sessiz kalmam benim hatamdı.

Ben yetişkin değildim. Yanılıyordu. Ben hiç büyümedim. Her zaman rüzgârda savrulan ve mevsimlerin, her kimlerse, gelip beni değiştirmesine ve üzerimde yürümesine izin veren ölü yaprak yığınıydım ve hiçbir şey için savaşmadım.

Döndüm, döndüm, gözyaşlarım yüzümden akarken biri beni kollarına aldı ve gözlerimi açtığımda Micah'nın bacaklarımı beline dolayarak beni döndürdüğünü gördüm.

Alnını alnıma dayadı, ben gülmeye başladığımda hafifçe gülümsedi, saksafon odanın her yerinde titreşiyordu.

"Eğer hayatının geri kalanında mutlu olmak istiyorsan," diye şarkı söyledik, "asla güzel bir kadını karın yapma..."

Döndü, döndü ve ben ona sarıldığımda çok gülmeye başladım ve kapıda bizi izleyen diğer herkesi gördüm.

Onlar da müziği duymuş olmalılar.

Tanrım, umurumda değildi. Yumruğumu havaya kaldırdım, ikimiz de tam bir aptal gibi şarkı sözlerini haykırıyorduk. Kimse bana nasıl hissedeceğimi söyleyemezdi. Artık söyleyemezdi.

Kimse bana izin vermediğim bir şeyi hissettiremezdi. Kontrol bendeydi. Ve bir maceraya hazırdım.

Chapter 28

Emory

Dokuz Yıl Önce

Kardeşim okulun önünde durdu, kaldırıma yanaştı ve arabayı *park etti*.

Dün gece gözümü bile kırpmamıştım ve beynimi sisleyen bir bulut vardı, bu yüzden henüz hiçbir şey net değildi, ama yorgun hissetmiyordum.

Daha çok başım vücudumdan bir metre yukarıda, kopuk ve gecikmiş bir şekilde yüzüyor gibiydi.

"Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsun," dedi Martin.

Gülümsemeye çalıştım. "Teşekkürler."

Eteğim ve gömleğim ütülendi, saçlarım tarandı ve bir saç bandıyla düzeltildi, kravatım sıkılaştırıldı ve ilk kez, bana geçen yıl aldığı pahalı lacivert blazer ceketi hâlâ üzerime oturan bir şekilde giydim.

"Umarım işten çıktığımda seni evde bulurum."

Başımı salladım. "Her şey için özür dilerim," dedim kısık bir sesle. Gözlerini üzerimde hissettim ama bir süre sessiz kaldı.

Sonra yumuşak sesi arabayı doldurdu. "İyi geçinmek zorundayız, Emmy. Sahip olduğun tek şey benim." Sonra gülerek saçımı karıştırdı. "Yani, ben iyiyim, değil mi? Sana bir şeyler alıyorum ve özgürlüğüne izin veriyorum. Seni bu okula yazdırdım çünkü en iyisine sahip olmanı istiyorum. Deniyorum, değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Bu akşam senin sevdiğin ev yapımı karamelli mısırdan da yapacağım," dedim.

Gülümseyerek inledi. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Arabadan indim, çantamı yanıma aldım ve otoparka doğru ilerlemeden önce el sallayarak vedalaştım.

Bu kadar az çabayla işleri yoluna koyduğumuz pek görülmemiştir ama dün gece eve geldikten sonra uyumaya bile çalışmadım. Tekrar duş aldım, saçlarımı yıkadım ve yeni bir ben bir tür zırh olacakmış gibi keselendim ve tıraş oldum.

Odamı temizledim, mutfağı yeniden düzenledim ve tarçınlı çörekler yaptım, masada otururken pişmelerine izin verdim ve tüm ödevlerimi tamamladım, hatta *Gazap Üzümleri'nin bir* hafta sonra teslim edilmesi gereken çalışma kılavuzunu bile.

Martin eve geldiğinde hayatı yeniden mükemmel bulmadan önce okul çantamı hazırladım, giyindim ve hatta biraz rimel sürdüm.

Bu durumdan kurtulamayacaktım. Ve onu öldüremezdim.

Hayatta kalmak zorundaydım ve tıpkı dün gece Damon'a zarda bir yırtık olduğunu söylediğimde olduğu gibi, saatler geçtikçe bunun geçmeyeceğini fark ettim.

Bir şeyler kopmuştu ve yıllar boyunca yüzümde gezinen eli ya da karnıma inen yumruğuyla ilgili her anı, başka birinin başına gelen bir rüya gibiydi.

Ben orada değildim.

Şu an burada değildim.

Hiçbir şeyi umursayacak enerjim yoktu.

Sabah dersleri gelip geçti ve Will'in ilk dersimde olup olmadığından bile emin değildim, çünkü dersin başladığını fark edemeden bitmiş gibiydi.

Masama baktım, kafamda güreş salonu çalıyordu ve kalbimde bir şey kabarıyor ama aynı zamanda onu parçalara ayırıyordu.

Arkadaşları olduğu için mutluydum. Onu seviyorlardı ve Will asla yalnız kalmamayı hak ediyordu.

Ama benden başka birinin onu mutlu etmesi fikrinden de nefret ediyordum. Will'i mutlu etmek inanılmaz bir duyguydu.

Her gün Cove'da olduğum kız olmayı diliyordum ama artık o kız değildim. Ağırlık o kıvılcımı yok etmişti ve ben o kıvılcım için bile enerji toplayamıyordum.

artık denemek.

"Tanrım, basketbol sezonunun başlamasına hazır değilim," dedi Elle, yemek tepsisini yanıma koyarken. "Futbolla çakıştığı iki hafta var ve çok kalabalık olacağız."

"Ben değil," diye mırıldandım, sıranın aşağısına doğru ilerlerken. "Bu sabah grubu bıraktım."

"Ne?"

Ona bakma zahmetine girmeden biraz tavuk bonfile ve ranch aldım.

"Büyükannem hasta," diye açıkladım sessizce. "Ya da daha hasta,

demek istiyorum. Ben hastayım.

şimdi evde ihtiyaç var."

Müdürle yüz yüze konuşma zahmetine bile girmedim. Ona e-posta gönderdim, ağabeyimin çalışmalarıma ve mimari projelerime odaklanmamın zamanımı daha iyi değerlendireceğim konusunda hemfikir olacağından oldukça emindim.

Okulda, maçlarda ya da otobüste ne kadar az olursam o kadar iyiydi.

"Bugün Gabrielle ile oturmaya gideceğim," dedi aniden. "Bir... bir proje hakkında konuşmamız gerekiyor."

Tepsisini aldı ve yanımdan geçip kasiyere doğru yürüdü, başımı kaldırıp bakmadım ya da cevap vermedim.

Sahip olabileceğim tek

arkadaş... Umurumda değildi.

Ödemeyi yaptım, odanın köşesindeki masanın boş bir bölümüne doğru yürüdüm ve oturdum, kulaklıklarımı taktım ve cebimde sakladığım iPod'dan müzik açtım.

Bir an için gözlerimi kaldırdım ve hemen Damon'la bakışlarımı kilitledim. Yirmi metre ötede, arkadaşlarıyla dolu dairesel bir masada oturuyordu. Etrafında kaos devam ediyordu ama o fırtınanın gözü gibi hareketsiz ve sakindi, dün geceki gözyaşları ve öfke neredeyse hiç yaşanmamış gibiydi.

Suçluluk duygusunun beni yiyip bitirmesini bekliyordum ama olmadı. Endişe orada duruyordu ama şu anda bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve dün geceye geri dönebilseydim farklı bir şey yapacağımdan emin değildim. Onun da kaybedecek çok şeyi vardı ve dikkatsizdi. Muhtemelen kızın her yerinde onun kanıtı vardı.

Her nasılsa, umursamadığım için kendimi hiç olmadığım kadar kontrol altında hissediyordum.

Gözlerimi indirerek sütümü ve çiftliğimi açtım, kulaklarımda "Army of Me" çalarken yemeye başladım, ama sonra etrafımdaki hava titreşmeye başladı ve kulaklarımda farklı bir ritim duydum.

Kulaklıkları çıkarırken başımı kaldırdım ve Will'i yemek masasının üstünde gördüm.

Arkadaşları oturup kalkıyor, ona bakıyor ve 80'lerin ya da 90'ların pop şarkılarıyla dans etmeye başladığında gülüyorlardı; gömleği ve kravatı bir tanrı gibi üzerinde sallanırken okul ceketini çıkarmıştı.

Bir gün takım elbise içinde harika görünecekti.

Masadan atladı, öğrenciler yuhalayıp ulurken odanın içinde dolaştı ve şöyle görünüyordu...

Nefesimin altında güldüm, yüzüme bir gülümseme yayıldı.

*Kickboxer'*daki Jean-Claude Van Damme'a benziyordu.

Biraz daha takılırsan belki öğrenirsin.

Gülümsemesi yavaşça düştü ama gözlerimi ondan alamıyordum. Bu onun içindi.

Ben.

Onu dans ederken izlerken ve yüzündeki gülümsemeyi severken boğazıma iğneler battı.

Yüzünü.

Bakışlarımı tekrar Damon'a çevirdim ve onun artık bana bakmadığını gördüm. Başını çevirmiş ve gözlerini başka bir masaya dikmişti. Bakışlarını takip ettiğimde Winter Ashby ve Erika Fane'in oturup yemek yediğini ve etraflarının diğer çocuklarla çevrili olduğunu gördüm.

Dün gece o motosikletin üzerinde onunla ne yapıyordu? Çoğu insanın asla kuramayacağı bir bağ kurmuş olabilirdik ama ben de aptal değildim. Damon becerdi, istismar etti, kullandı ve avlamadığı hiç kimse ve hiçbir şey yoktu. Ona olan ilgisinin ne olduğunu bilmiyordum ama bunun ona zarar vereceğinden emindim.

"Yere yatın!" diye bağırdı biri.

Winter'dan uzaklaşıp Will'e baktım ve Kincaid'in masanın üzerinde dururken ona havladığını gördüm. Hoparlörlerden gelen müzik kesildi ve o gülümseyip başka bir masadan aşağı atlarken herkes güldü.

Son on iki saattir kafamın içinde dolaşan bulut biraz dağılmaya başladı ve bir an için onu özledim.

Sıradaki büyük jesti ben yapsam hoşuna gitmez miydi? Bu gece odasına gizlice girsem? Her öğleden sonra havuzda takılıp onun gelmesini beklesem?

Aradın mı?

Erika Fane, Winter Ashby'yi yemekhaneden çıkardı, ikisi de çıkmadan önce tepsilerini bıraktılar ve Damon onları izledi. Gözlerimi Will'den ayırdım, kulaklıklarımı tekrar taktım ve yemek yemeye çalıştım.

Yemeğimi kemirirken müziği zar zor duydum, üzerimde hissettiğim gözleri ve masasından gelen kahkaha seslerini görmezden geldim.

Oda boşalmaya başladı, öğrenciler bir sonraki derslerine geçmeye hazırlanıyordu, ama tam o sırada yangın alarmı kulaklarımda çınladı ve yemekhaneyi bir kargaşa doldurdu.

Kulaklıklarımı çıkardım, duvardaki alarmlardan gelen çığlık ve yanıp sönen ışıklar kulakları sağır ediyordu. Oturduğum yerden kalkarak irkildim.

Bir öğretmen, "Herkes tek sıra olsun!" diye seslenince etrafıma bakındım ve Will ile birkaç arkadaşının çoktan kapıdan çıkmaya başladığını gördüm.

Ne oluyor be? Yangın mı?

Bana baktı, yürürken gözlerimle buluştu, ama ben başka tarafa baktım ve masanın etrafına yöneldim.

Tepsimi bırakarak aceleyle sıraya girdim, bir öğretmen bizi dışarı çıkarırken diğerleri de herkesi aldığımızdan emin olmak için arkamızdan geliyordu. Salon öğrencilerle doldu, öğretmenler sakin ve sessiz olmamız için bağırırken herkes binadan çıkmaya çalışıyordu.

"Kaçmayın!" dedi biri bize.

Bir diğeri ise "Buraya gel. Tuvalete gitmiyorsun."

Dışarı çıktık, öğrenciler park alanının en ucuna kadar sürüklendi ve içerideki siren tekrar tekrar havayı delmeye devam ederken beklediler.

Etrafıma bakındım, Will'in ağaç ve çiçek tarhını çevreleyen tuğlaların üzerine oturduğunu, dirseklerini dizlerine dayayıp bana baktığını gördüm.

Victoria Radcliffe ve Maisie Vos iki yanda oturuyor, Tori bir kolunu onun omzuna atıyor ve bir başkasıyla sohbet ederken yüz dolarlık tırnak etlerini gösteriyordu.

Will orada öylece oturdu ve ben de ayaklarımın üzerinde kayarak ona sırtımı döndüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Damon Torrance nerede?" Birinin sorduğunu duydum.

Kafamı kaldırdığımda dekanın kalabalığın arasından yürüdüğünü gördüm. "Az önce kafeteryadaydı. Nereye gittiğini gören var mı?"

Kalabalığı taradım, sarı saçlı iki kafa aradım ve sonunda Erika'yı gördüm, tek başına ve çılgınca bir öğretmenle konuşuyordu.

"Winter Ashby de kayıp," diye seslendim.

Kincaid bana baktı, sonra kalabalığı gözden geçirdi. Dudaklarını bükerek okula doğru geri döndü.

"Şüphesiz geçirdiği güzel zamanı neden mahvediyorsun, Emory?" Omzumun üzerinden baktığımda Maisie'nin sırıttığını gördüm.

Küçük gruplarındaki herkes bana bakıyordu.

"On dört yaşında," dedim.

Yani, tabii ki.

Ama o sadece kıs kıs güldü. "Neden çekip gitmiyorsun?"

Bakışlarım Will'e kaydı, sıcaklık tüm vücuduma yayıldı. Orada öylece oturup bana baktı, gözlerinde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı ve bunu hiç belli etmedi. Bir kez bile gözünü kırpmadı.

Küçümsemeleri bir tekme gibi geldi ve bu okulda geçirdiğim iki yılı aşkın süre boyunca kendimi hiç bu kadar dışlanmış hissetmemiştim, çünkü onların gözünde nasıl göründüğümü umursamazken, onun gözünde nasıl göründüğümü önemsiyordum.

Arkamı dönerek uzaklaştım, onu istemenin acısı onu reddetmenin acısına bağımlılığa dönüşene kadar kafamdaki bulut tekrar kalınlaştı.

O andan itibaren her gün büyüdü ve beni besledi.

Kendimi, sevdiğim ve kendim için istediğim her şeyi yok etmek, üzerinde kontrol sahibi olduğum tek şey haline geldi.

Sınıfta onu görmezden gelebilirdim. Koridorda yanından bakmadan geçebilirdim. O yokmuş gibi davranabilirdim.

Ben her şeyin üstündeymişim ve onlar bir hiçmiş gibi davrandım. Hepsini ben yaptım.

Zaman geçti, mevsimler değişti, o üniversiteye gitti ve bir yıl sonra ben de gittim.

O zamanlar bilmediğim şey, birbirimize vereceğimiz zararın daha yeni başladığıydı.

Chapter 29

Will

Mevcut

Micah onu ayağa kaldırdı, ellerini tuttu ve onu kendine çekip sarılmadan önce etrafında döndürdü. Dans edip gülüştüler ve benim göğsüm şişti, birdenbire çok fazla hissettim, kollarım bir ton ağırlaştı.

Onu izlerken kendi kendime gülümsemekten kendimi alamadım. Hepimiz teker teker müziği duyduk, her birimiz balo salonuna doğru ilerliyorduk.

Micah dayanamadı, anında ona doğru yöneldi ve onu kollarına alana kadar yüzündeki gözyaşlarını görmedim.

Yine de çabucak gülümsüyordu ve bu yürek burkucuydu çünkü onu ağlattığımı biliyordum. Kendime kaç kez acı çekmeyi hak ettiğini söylesem de, bu benim doğamda yoktu.

Ben de ikinci bir şansım olmasaydı kendimi kaybederdim. Bir hikayenin her zaman iki tarafı vardır ve her şey sadece bir bakış açısı meselesidir.

Ama bizi hapse gönderenin o olduğunu öğrenmek beni neredeyse rahatlattı. Sonunda beni reddettiği için ona kızmak yerine ondan nefret etmeme izin verdi.

Micah onu salladı, o da parmak uçlarına basarak döndü ve ikisi birlikte Patates Püresi ya da onun kadar aptalca bir dans yaptılar.

daha da geniş gülümsedi. Birkaç dakikalığına Blackchurch'te değildik. Arkadaştık, takılıyorduk ve iyi vakit geçiriyorduk.

Ve birdenbire evi çok özlemeye başladım. "Ona git," diye ısrar etti Alex.

Taylor, Aydın ve Rory yüzlerinde eğlence ifadesiyle geri çekildiler ve benim bir yanım da onlara gitmek istedi. Onu böyle görmek bambaşka bir dünya gibiydi.

Ama yıllar süren hayal kırıklığı ve şüphe beni yerimde sabit tuttu.

"Ow, ow!" Emmy aniden bağırdı.

Micah koşup onu kendine çekmeden ve sabit tutmadan önce tökezlediğini görerek bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Tıslayarak bacağını yerden kaldırdı ve ayağının altından kan aktığını gördüm.

Bir adım attım, ama sonra Aydın hışımla içeri girdi, dans pistinin ortasına doğru ilerledi ve durup onu izledim.

"Ah," diye homurdandı ama sonra kıkırdayarak yere baktı. "Kahretsin, cam."

Aydın Micah'ya ters ters baktı. "Temizlediğini söylediğini sanıyordum." "Temizledim," diye açıklamak için acele etti.

Aydın Emmy'yi kollarına aldı, topuğundan birkaç damla damlıyordu ve kanım o kadar kaynadı ki onu kollarında görünce midem bulandı.

Lanet olsun. Eğer kafam onun söz konusu olduğu tek bir duyguya odaklanabilseydi, bu harika olurdu. *Ondan nefret ediyorum ama o benim. Git, ama onunla gitme!*

Onu yanımızdan geçirdi ve ben onun boynuna kilitlenmiş ellerine odaklanırken biz de onu takip ettik. Onu merdivenlerden yukarı, odasına götürdü, hepimiz kapının yanında oyalanırken onu yatağa yatırdı.

Onu mutfağa götürebilirdi. Orada da bir ilk yardım çantası vardı.

Ayağını kaldırıp dizinin üzerine koydu, muhtemelen kanı halıdan uzak tutmaya çalışıyordu ama adam önünde diz çöküp ayağını aldı ve altına bir bez tuttu.

"Sorun yok," dedi, bacağını çekmeye ve bezi kendisi tutmaya çalışarak.

Peşini bırakmadı.

Onu kaldırarak hasarı inceledi ve ben her saniye daha da sinirlendim. Bir parçanın üzerine basmıştı. O bir mimardı. *Kıymıklardan payını almıştı, pislik.*

Aydın başını kaldırıp çenesini sallayarak çocuklara baktı. "Kilerde bir şişe var," dedi onlara. "Gidin eğlenin."

Taylor, "Siktir, evet," dedi ve odadan geri çekildi.

Rory, Micah'nın karnına bir tokat attı. "Havuz partisi."

Bir kahkaha attı ve hepsi merdivenlerden inerek Alex'le beni Aydın ve Emory'yle baş başa bırakıp gittiler.

Merdivenlerden inip gözden kaybolurlarken arkalarından baktım, içime bir kurt düştü. Bir saat içinde sarhoş olacaklardı.

Aydın onları sarhoş etmek istedi.

Yaklaştım, onu ve adamı izledim, kendimi durduramayacağım gerçeğine kendimi hazırladım.

"Bir şişe istiyorum," diye şaka yaptı Aydın'a.

Başını kaldırıp ona baktı, dudaklarında bir gülümseme oynaşıyordu. Gözlerini ondan ayırmadan komodinin üzerindeki dolaba uzandı ve başka bir kap ile bir bardak çıkarıp ikisini de lambanın yanına koydu.

Adam burbonu açıp ona iki parmak doldururken sırıttı. "Al bakalım." Ona uzattı.

Kehribar rengi sıvının kokusunu buradan alabiliyordum, dikkatini kızın ayağına verdiğinde dilim aniden ağzımda kül oldu.

Alex kapının yanında kaldı ve ben Em'i odadan çıkarıp kızları uzaklaştırmak istedim ama Aydın için planlarım vardı ve şu anda bunu kızıştırmaya hazır değildim.

Her ne kadar bu karar giderek kontrolümden çıkıyormuş gibi görünse de.

Emmy bardağı kucağına aldı ve gözlerini bardağa dikti. "Ağabeyim bir keresinde bu şeyle çok sarhoş olmuştu," dedi. "Tadının nasıl olduğunu dün gibi hatırlıyorum."

Aydın dişleriyle bir anti-bakteriyel mendili yırtarak açtı, ayağındaki kanı temizlemeden önce gözlerini onunkilere dikti.

"Benden neden bu kadar nefret ettiğini hiçbir zaman anlayamadım," diye devam etti. "Mesela bu öfke nereden geliyordu? İyi bir ailemiz vardı. Bizi istismar etmediler. Zorbalığa maruz kalmadı." Cama bakarak konuşmasını sürdürdü. "Ama o hep böyleydi. Kendimi bildim bileli her şey mükemmel olmak zorundaydı. Saçım. Giydiklerim." Anılar gözlerinin ardında canlanırken daha ağır nefes almaya başladı. "Bir şeyler hep yerinde değildi ve bu onu hiç memnun etmiyordu. Yaptığım her şey yanlıştı."

O sustu ve ben odadaki diğerlerini unuttum, onun kirli, dağınık kelepçelerini ve her zaman yüzünde olan saçlarını hatırladım.

"Ben de konuşmayı bıraktım," diye neredeyse fısıldadı. "Patlamalar daha da kötüleşti ve sonra bağırmaya başladı. Bulaşık makinesini boşaltmayı unuttuğum ya da banyo aynasında çizgiler olduğu için gecenin bir yarısı beni uyandırıyordu." Gözlerindeki bakış uzaklaştı, sanki artık burada değilmiş gibi. "Bir gece yemekte altıma işemiştim," dedi. "On beş yaşındaydım."

Her gün okuldan sonra eve gittiğimi hayal ederek kaşlarımı çattım.

Aydın ayağını sararken, "Hasta olduğunu ve hiçbir şeyin yeterince iyi olmayacağını fark ettim," dedi bize, "bu yüzden denemeyi bıraktım. Kıyafetlerim buruşuk olacaktı ve saçlarım taranmayacaktı, çünkü eğer bana yine de vuracaksa, o zaman..." Aydın'ın bakışlarıyla karşılaştı. "O zaman sik onu."

Adamın onu izleyişini, bacağını tutarken aralarındaki boşluğun kayboluşunu izledim ama ikisi de hareket etmedi.

"Onu neredeyse hiç sarhoş görmezdim," dedi bize, "ama bir gece, bu şişenin dörtte biri kalmışken sızdı. Onu bir su şişesine boşalttım ve okula götürdüm."

Kıkırdadı ama o günü hatırlayınca gözlerinden bir hüzün ifadesi geçti. Ne zamandı? O gün onunla konuşmuş muydum? Onunla uğraştım mı? İyi miydim?

"Hepsini içtiğini sanıyordu. Hiç bilmiyordu." Devam etmeden önce durakladı. "Sadece bir kez oldu ama o da güzel bir gündü. Hiçbir şey hissetmedim. Kaburgam bile çatlamadı."

Emory Scott'ın matematik dersinde viski içtiğini ya da kafeteryada tökezlediğini ve bunu saklamanın ne kadar kolay olduğunu, çünkü kimsenin onu fark etmediğini düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

O gün o burbona havadan daha çok ihtiyacı vardı ve ben bunu anladım.

Tanrım, anladım.

Gülümsüyor ve kahkaha atıyorsunuz, sadece kafanız ve içindeki her şey hafiflediği için değil, sarhoş ya da kafanız iyiyken tatil gibi olduğu için. Aynı insanlardan, aynı yerlerden, aynı işten uzak olduğunuzda... bunları düşünmezsiniz. Sizi endişelendiren ya da kaygılandıran ya da dünyanızı küçük ve sığ tutan her şeyden ve sizden bir parça koparmak isteyen herkesten uzaklaşırsınız ve kafanız iyiyken bu böyledir. Hiçbir şeyin önemi yoktur. Birdenbire ön verandanızdan Machu Picchu'yu görüyorsunuz ve şehirden ayrılmanız bile gerekmiyor.

Sarhoş oldu ve kardeşini tekrar sevdi.

Onu benden daha güçlü yapan şey, bunu sadece bir kez yapmış olmasıydı.

Bardağı dudaklarına götürürken gözlerini kapattı ve yüzündeki özlemden yine kaçmakta olduğunu anladım. Yanına gittim ve bardağı aldım, kenara fırlatırken sıvı elime bulaştı.

Duvara çarptı, cam kırıldı.

Yapma. Ona baktım.

Bunu kendine yaptığını görmektense ellerimi yemeyi tercih ederim. Eğer böyle biriyse, benim dönüştüğüm şeye dönüştüğünü görmektense bunu tercih ederim - gülümsemek için her gün kendime zarar vermesi gereken biri.

"Temizleyin," diye emretti Aydın.

Ama ben hareketsiz kaldım. Onunla ne yapmak istediğimi henüz bilmiyordum ama bu -aralarında her ne oluyorsa- olmayacaktı. Kendini Aydın Khadir'in yanında bulamayacaktı. Benimle geliyordu.

"O zaman seni kurtarmadı," dedi Aydın ona. "Şimdi de kurtarmayacak."

Onu izledi, o da beni izledi ve dün gece yatağında beni sevdiğini söylediğinde bana doğruyu söylediğini bilsem de Emmy'nin bir meşe olduğunu da biliyordum. Kökleri sağlamdı ve aşk günü kurtaramazdı.

"Seni kurtaracak mıyım?" Aydın ona sordu.

"Kimsenin beni kurtarmasına gerek yok." Bakışlarını benden ayırmadı. "Ben hallettim." "Hallettin." Ayağını tekrar yere koyarak sözlerini bitirdi ve sonra ayağa kalkarak ellerini temizledi. "Neredeyse görebiliyorum, sen göremiyor musun?" diye sordu Alex ve benim aramda bakışlarını gezdirirken. "Birlikte mi? Birlikte ne kadar güzel görünüyorlar? Binlerce kez yaptığı gibi onun içine girmesi ve gözlerinin içine bakarak mı yapıyor?"

Gerildim.

Emmy'ye, "Onunla yalnız kaldığı, onun içine girdiği, geldiği ve seni unuttuğu tüm o zamanlar," dedi. "Bunu görebiliyorsun, değil mi?"

Seni orospu çocuğu.

"Ama umurumuzda değil," diye devam etti. "Umurumuzda mı? İlk sorun işaretinde tekrar onun yatağına düşecek olması umurumuzda değil."

Çenemi büktüm, anti-bakteriyel mendillerin kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Beynim kızarmıştı. Artık istediğim şeyi sadece almaya başvurmadan nasıl elde edeceğimi bilmiyordum.

"Devam et," dedi Aydın bana, gözleri arkamdaki Alex'e kaydı. "Götür onu. İkinizle nasıl olduğunu görmek istiyorum. Sana yapmana izin verdiği her şeyi

Çünkü o kadar kolay unutuyor ve yoluna devam ediyor." Sonra Em'i işaret etti. "İzleyeceğiz."

Ama ben harekete geçemeden beni yakaladı ve yatağa itti. Düştüm, Emmy inledi ve Aydın üzerime gelip bir dizini karnıma saplarken yataktan atladı. Bir eliyle boynumu kavrayıp diğer eliyle bana ters vurduğunda homurdandım.

Gözlerimi sıkarak kapattım, acı çenemden yüzüme doğru yayılıyordu ama bir süre sonra başımı yavaşça ona doğru çevirdim, daha fazlası için hazırdım.

Hadi ama.

Gözleri delip geçti ve eğildi, nefesi dudaklarımı ısıttı. "Benim," diye nefes verdi. "Hepiniz benimsiniz. Gitmiyorsunuz. Onlar da gitmiyor. Ve küçük pislikleriniz geldiğinde, onları ölü geyikler gibi ayak bileklerinden mahzene asacağım."

BENI YATAKTAN KALDIRDI VE O GELIP KARNIMA BIR YUMRUK ATMADAN ÖNCE TÖKEZLEYEREK GERI ÇEKILDIM.

"WILL..." ALEX ÖNE ÇIKTI.

AMA ELIMI UZATTIM. "Geri çekil," dedim ona. "Geri çekil."

Birkaç saniye sürdü, ama tekrar ayağa kalktım ve onunla yüzleştim, bokunu aldım ama yalan söylemedim. *Takım oyuncusu olabilirim ama güçlüyümdür de.*

Bana doğru yürüdü ve karnıma bir aparkat daha indirdi. Boğazımdan yukarıya doğru safra yükseldi. Tekrar kamburlaştım, nefesim kesilmişti ve başım dönüyordu.

"Benim gibi olmak için gerekenlere sahip değilsin," diye homurdandı. Be
n. "Will," diye seslendiğini duydum Emmy'nin.

Ve sonra Alex. "Ne halt ediyorsun sen?" diye hırladı bana. "Ne yapıyorsun? bir şey!"

"Yapamaz," dedi Aydın ona. "Çünkü liderlik edemez. O s a d e c e bu. Görmüyor musun?"

Ona ters ters baktığını görmek için
ayağa kalktım. "Öyle değil mi?" diye
tekrar Alex'e bağırdı.

Aydın yumruklar ve tekmeler savurdu, ateş bedenimi delip geçerken gözlerim yaşardı. Beni yere düşürdü ve sonra yerde yuvarlanırken boğazımı yumrukladı. Karşılık vermedim. Henüz karşılık vermedim.

Henüz değil.

Ama ben de sinmezdim. Tek yol buydu. Onun gibi adamların gücü hissetmeye ihtiyacı vardı ama Micah gibi yalvarırsam bana saygı duymazdı.

Bana ihtiyacı vardı.

Bir gün bensiz ayakkabılarını bağlayamaz.

Burnumdan kan damlıyordu ve kaburgalarım acıyordu. Bizi birbirimizden ayırmaya çalışan kızları zar zor fark ettim ama yuvarlanarak onları geri çekilmeye zorladık. Dirseklerimi kilitleyerek çenesini kavradım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Alnımdan ter boşandı ve o da zor nefes aldı, elmacık kemiğinde kazayla bıraktığım çizik kırmızı ve sivriydi.

"Eğlendir beni," dedi. "İzin ver ben de izleyeyim, kız arkadaşın da izlesin, böylece ayrı kaldığınız süre boyunca onu ne kadar özlediğini tam olarak bilsin."

"Onu özledim," diye fısıldadım ona, sadece o duysun diye. "Günde birkaç kez, bir dizi büyüleyici yerde."

Gözleri parladı ve hırladı. "Siktir git!"

Acıya rağmen bir kahkaha patlattım, çünkü çözülüyordu.

İşte buydu. Bir sebepten dolayı kıskanmıştı ve nedenini bilmiyordum ama hepsi buydu. Beni falan mı istiyordu? Belki Alex'i?

"Haydi!" Kükredim. "Tekrar vur bana!"

Mola. Lanet olası mola, çünkü zamanı gelmişti.

Yumruğunu geri çekti, ben de kendimi hazırladım ama o sırada arkasından bir şey savruldu ve ensesine çarptı.

Sarsıldı, gözleri acıyla doldu ve sonra yere yığıldı. Alex'e baktım, yumruklarında bir lambayla orada duruyordu.

Yuvarlandı, onunla göz göze geldiğinde dişlerinin arasından tısladı. "Yaptığın şeyi bitirmeye hazır olsan iyi edersin-"

Kadın lambayı fırlatarak adama kafa attı ve adam geriye düştü, ağzından kan akıyordu. Yüzünü tuttu.

"Alex..." Nefesim kesildi.

Kahretsin.

Ama bir de baktım ki lamba benim de burnuma çarptı ve başıma bir ağrı saplandı. Kızlar işe koyulurken ben de Aydın'ın yanına, yere düştüm.

Gözlerim yaşardı ve onları açamadım bile, ama içlerinden birinin kemerimi çektiğini hissettim ve duvara doğru sürüklenirken ne olduğunu zar zor fark ettim, bizi hareket ettirmek için mücadele eden kızların bakışlarını yakaladım.

Kendime gelip gözlerimi açabildiğimde kollarım bağlıydı ve hareket edemiyordum.

Başımı kaldırdığımda sağ bileğimin Aydın'ın kravatlarından biriyle koşu bandına bağlandığını, diğer bileğimin de kemerimle onun bileğine bağlandığını gördüm. Ona baktığımda sol elinin de kemeriyle perdeleri tutan kancaya bağlı olduğunu gördüm.

Bir hırıltı çıkardım, kollarımı çekiştirdim ve kızlara ters ters bakarken homurdandım.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım. "Ne yapıyorsun lan!"

Odada bir şeyler yaparak ve bizi görmezden gelerek yürüyorlardı ve ben bana bakmayan Em'e bakıyordum. Burada kontrolden çıkan ben değildim.

"Hey!" Micah, Rory, Taylor ve onun hep birlikte kapıya doğru koştuğunu söyledi. "Ne haltlar dönüyor?"

Ama Emmy kapıyı tekmeleyerek kapattı ve altına bir sandalye koydu.

"Bu saçmalık!" Bağırdım.

Ama Aydın sadece başını sallayarak güldü. Onlar tarafından tehdit edilmemişti.

Emmy kendine bir bardak daha burbon doldurduktan sonra tişörtünü çıkardı ve Rory'nin kısa pantolonu ve sütyeniyle kaldı.

Omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ve sırtında kırmızı bir leke oluştuğunu görebiliyordum. O kavgada yaralanmış mıydı? Kısa bir süre üzerimizde olduklarını hatırlıyordum ama düştüğünü bilmiyordum.

Alex hasarı incelerken o da içkisinden bir yudum aldı.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi Em.

Ama Alex arkasını döndü, gözlerinde ateş bizi öldürmek istercesine bize bakıyordu. "Bunların hiçbiri doğru değil!"

Yüzündeki teri silip banyoya girdi ve Emory alkolü bırakıp kendine bir kadeh daha doldururken musluğu açtı. O orada sessizce durdu, ben de sanki kendimi kurtarabilecekmişim gibi altı yüz kiloluk koşu bandını çekiştirmeye devam ettim. Buradaki plan neydi? Ne yapacaklardı? Kontrolü ele mi geçireceklerdi? Diğerlerini askere mi alacaklardı?

Emory gözlüklerinin ardından bize -ya da bana- baktı ve bardağını getirip ona ulaşamayacağımız kadar uzağımıza, önümüzdeki halıya oturmadan önce bir an tereddüt etti.

Gözlerini tuttum.

"Beni deplasmandaki maçtan eve bıraktığın zaman," dedi, "Cove'da durduk, o gece bir şey düşündüm."

O gece tek yaptığı düşünmekti. Her şeyi fazla düşündü.

"Bir yanım sana direndi çünkü seni o korkunç hayatıma sokmak istemedim," dedi bana. "Utanmıştım, öfke doluydum ve umudum yoktu. Sana hiçbir şey veremedim."

Sessizliğimi koruyarak çenemi yukarı kaldırdım.

"Ama bir parçam da sana direndi çünkü bir istismarı diğeriyle takas etmekten korkuyordum" diye açıkladı. "Beni nasıl zorladın, ittin, sana söylediğimde beni rahat bırakmadın... Beni korkutmaya çalıştın."

Onu incelerken bakışlarım titredi. Kötü niyetli değildim. Biraz şımarık ve ukalaydım ama onu asla incitmek istemedim.

Gözlerini indirdi, bir yudum aldı. "Bu düşünce geldiği gibi beni terk etti," diye ekledi, "çünkü seni istedim ve derinlerde bir yerde senin umuduna sıkıca tutundum. Buna ihtiyacım vardı." Bakışlarını tekrar kaldırdı. "Ama şimdi, haklı olup olmadığımı merak ediyorum. İşte buradayım, yine çürükler içindeyim. Belki senin dünyan da benimki kadar kötüdür."

Başımı salladım ama geri vermek istediğim her protesto boğazımda düğümlendi.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu, sanki Aydın ve Alex odada değilmiş gibi. Ve sonra daha sert, "Ha? Ne istiyorsun?"

İki kadın da orada oturmuş bize meydan okurken Alex onun arkasına geçip omzunun üzerinden baktı.

"Beni buraya kim koydu?" Emmy sordu. "Burada seninle olmam gerektiğini kim düşündü? Damon, belki? Michael mı?"

"Belki de senden nefret eden biridir?" Ben de karşılık verdim.

"Kardeşin mi?" Tereddüt etti. "Neden şimdi?"

Kendimi yukarı iterken homurdandım, üst dudağıma damlayan kanı silmek için omzumu kullandım. "Sanırım nedenini biliyorsun."

Aramızda bir bakış geçti, çünkü neden bahsettiğimi biliyordu. Onun yarım kalan işiydi. Yıllar önce beni ve arkadaşlarımı hapse göndermek için ne planladıklarını bilen tek kişiydi.

"Burası pahalı bir yer," diye karşı
çıktı. "Yeni karısında bu paradan çok
var."

Öyle mi? Onunla hiç tanışmadım.

Ama ben karşı çıktım. "Gerçekten bir tehdit olduğumu düşünseydi parayı biriktirir ve beni öldürürdü."

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Eminim kafasının içinde seni sevdiğini düşünüyordur. Humbert Humbert gibi." Sonra omuz silktim. "Belki de sana bir ders vermek istiyordur. Sana acı çektirmek istiyordur."

Şaşkınlık içinde gözlerinde bir eğlence belirdi. "Çünkü beni çok seviyor, değil mi?"

Tipik bir tacizci. Ondan asla nefret etmedi, tıpkı Damon'ın annesinin ondan nefret etmediği gibi ve mirasını çalarken, ailesini kaçırırken ve evini yakarken hiçbirimiz Rika'dan nefret etmedik. Hastalıklı zihin sadece kendi niyetlerini görür ve onların yaptığı ve bizim yaptığımız her şey sonu haklı çıkarır.

Olmak istediğimiz kişiye giden yol en iyi ihtimalle dolambaçlıdır. Her şey haklıydı çünkü hikayemizde hepimiz kurbandık.

"Sevdiklerimizden daha fazla acı çektirdiğimiz kimse yok," diye söze girdi Aydın.

Kolu benimkinin üzerine oturdu, kurtulmaya çalışırken yumruklarımız birbirine sürtünüyordu ama ben Emmy'ye ve göğüslerinin zeytin teni ile sıkı karnı arasındaki vadiye baktım ve onu neredeyse ellerimde hissedebiliyordum.

Çok yakındı. *Hâlâ bana sarılmak istiyor musun?* Gözlerimi uzun uzun kırpıştırdım ve kasıklarımdaki şişliği uzaklaştırmaya çalıştım.

"Buraya girmek için ne yaptığımı bilmek ister misin?" Aydın ona sordu. "Yaptığım korkunç şeyleri mi?"

Onu izledi ve serin havaya rağmen boynumu ve göğsümü hafif bir ter tabakası kapladı.

"Evlenmeyi... reddettim," diye yanıtladı. "Hepsi bu."

Alex'in gözleri düştü ve başka bir yerde olmak ister gibi baktı. "Ve istediğim zaman çıkabilirim," diye devam etti Aydın. "En kısa zamanda katılıyorum."

Aslında bunu bilmiyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Aydın'ı buraya gelmeden önce de tanıyordum. Sık sık Meridyen Şehri'ne gelirdi ve hiç tanışmamış olsak da sık sık aynı kulüplere ve partilere giderdik.

"Birini öldürdüğümü mü sandın?" diye takıldı Emory'ye. "Belki de kız kardeşimi siktiğimi?"

Belki de hepimiz arasında buraya en az şey için gönderilmişti, ama en çok şeyi yapabilecek kapasitedeydi, çünkü insanları neredeyse tanışır tanışmaz tanıyordu. Rory, Micah ve Taylor'la da böyle olmuştu. Ben bile

burada gereğinden fazla kaldı, çünkü manevra yapması çok zordu.

"Müstakbel eşim güzel, akıllı ve doğru aileden geliyor," dedi. "Hayatımı etrafında kuracağım, özenle seçilmiş, mükemmel bir eş ve anne. Ve bir geceye kadar her şey yolundaydı."

"Sanatçı..." Emmy söyledi.

Gözlerimi kaldırıp ikisinin arasına baktım ve onun başını salladığını gördüm. Sanatçı mı? Bu konuda nasıl bir şey biliyordu?

"O ne yaptı?" Em sordu.

Kadınlara baktı ve ben de onun bakışlarını takip ettim, hem Emmy hem de Alex o kadar güzel görünüyorlardı ki kendimi ailemin evindeki eski odamda, sabah ışığı çarşafları ısıtırken lanet olası yatağımda hissettiğime yemin edebilirim.

"O," diye yanıtladı.

Alex'in çenesi Emmy'nin omzuna yaslandı ve parmaklarını Emmy'nin çıplak beline dolayarak onu okşadı.

"Bu mu?" Alex alay etti.

Aydın ve Alex gözlerini kırpmadan birbirlerine bakarken boynumdaki nabız daha hızlı atmaya başladı.

"Bilgisayar ekranından onu izledim," dedi, sanki transa geçmiş gibi, "ve sanki derim yarıldı, hayatım boyunca hissetmeye alıştığım tüm bu baskı serbest kaldı." Göğsü her saniye daha hızlı inip kalkıyordu. "Sonunda nefes alabiliyor, renkleri ve her şeyi görebiliyordum. Sıcak hissettim ve dünya aniden çok farklı göründü, çünkü..."

Alex elini Emmy'nin karnında gezdirip ona yumuşak ve nazikçe dokunduğunda yutkundu. Em donup kaldı ama bir süre sonra Alex'e doğru gevşeyerek onu içine davet etti.

"Çünkü hiçbir bıçak bu kadar güzel bir şey kadar derin kesemez," diye fısıldadı.

Kesikler... Gözlerimi omzuna yaptırdığım dövmeye diktim. Pençe izleri derisine sonsuza dek kazınmıştı.

"Bu gözlere sahipti." Alex'e baktı, korkmuş ve çaresizdi. Sanki anısı canını yakıyordu. "Ekranın içinden uzanıp ona dokunabileceğime yemin etmiştim, bana bakışı her şeyi yok ediyordu. Ne kaybettiğim, neyi riske attığım umurumda değildi," dedi Alex'e, "ona sahip olmalıydım."

Emmy'ye baktım, onun ne kadar inatçı olduğunu düşündüğümü hatırladım, ama aslında o sadece mantıklıydı ve bunun için ona kızdım. Biz iki farklı

Farklı dünyalar, arkadaşlarım onunla zor olurdu ve ben dışa dönüktüm ve insanlarla birlikte olmayı severdim, o ise yalnız kalmayı tercih ederdi. Çok farklıydık.

Ama o anlar, örneğin tiyatroda onu kollarıma aldığım an, zaten bildiğim bir şeyi doğruladı.

Buna değer.

"Ama sonunda ona sahip çıkacak cesareti topladığımda, bensiz hayatta kalmıştı," diye açıkladı Aydın. "Acı veriyordu. Kafamın içinde kendimi parçalıyordum, deliriyordum ve o... benim olan bir şeyden herkesin bir parça almasına izin vermişti. Ben bir anıydım. Bir önemim yoktu."

"Ve bunun için bir fahişeydi," dedi Alex.

Emmy'nin sütyeninin askılarından birini omzundan aşağı çekerken Alex'in gözlerini tuttu ve Emmy karnı inip kalkarken onu durdurmadı.

Ama Aydın "Hayır" diye cevap verdi. Emmy'nin diğer kayışı inerken ve Alex'in elleri vücudunda gezinirken kızlara baktı. "Bir ayağını diğerinin önüne koyuyor, yapması gerekeni yapıyor ve dürüstçe yaşıyor. Lanet olası çenesi yukarıdayken utanmıyor." Sesi daha da güçlendi. "O sadık, herkesin annesi, sıcak kolları ve nazik bir gülümsemesi var, hayatta kalmayı başarıyor ve kaybın üzerinde durmadan sorunu çözüyor."

Gözleri sertleşti, gururla doldu.

"O lanet olası bir Viking," dedi. "Ve başka kimsem olmayacak."

Em'e bakarken kalbim bir an durdu, çünkü hepsi doğruydu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Eğer bizi öldürecekse, o tek kişiydi. O anda onun günahlarını, ona benden başka birinin dokunup dokunmadığını ya da ikimizin de kendimizin en büyük düşmanı olduğumuzu umursamadım.

O benim kızımdı, yaralı, parçalanmış ruhu ve her şeyiyle. Çok güzeldi.

Alex ayağa kalktı, yavaşça geri çekilirken vücudu kaskatı kesilmişti ve Aydın da ayağa kalktı, bakışları ona kilitlenmişti.

Onun ve benim ellerimi ağzına götürerek dişleriyle kemeri gevşetti ve Alex geri çekilmeye devam ederken o kadar sert nefes aldı ki duyabildim.

Kemer gevşedi ve onu çektim, sonunda ikimiz de diğer kollarımıza dönüp kendimizi çözerken sol elimi serbest bıraktım.

Aydın kendini kurtaramayarak homurdandı ve Alex kancayı duvardan söküp ona doğru hücum ederken nefesi kesildi. Kadın koşarak banyoya girdi ve Alex onu kollarının altından yakalayıp kendi kollarına aldı.

"Dokun bana," diye soludu ağzından.

Yıkıldı, gözlerini kapadı ve hıçkıra hıçkıra ağladı. "Şimdi olmaz," diye ağladı. "Her şeyden sonra olmaz. Bunu şimdi nasıl yaparsın?"

Ağzını onun boynuna gömdü, başını vücuduna doğru tuttu ve onu sıkıca kavradı.

Emmy'ye baktım, gözleri henüz düşmemiş yaşlarla çevriliydi. Ayağa kalktı ve benden uzaklaştı, ben de çıplak omuzlarına ve kollarından aşağı tembelce uzanan askılara bakarak ilerledim.

O koştu, ben onu yakaladım ve bir de baktım ki hepimiz tökezleyerek duşa girmişiz, ben düğmeyi çevirirken kollar ve bacaklar birbirine girmiş. Suyu açtım, ağzım onunkini kaplarken onu ıslattım ve hapsettim. Dilimi dudaklarının arasından geçirdim, dilini okşadım ve onu duvara bastırıp yumuşak, dolgun dudaklarında gezinirken sıcaklık kasıklarıma doğru aktı.

"Al şunu Emory," dedi Aydın yanımızdaki kıza. "Her yerine dokunmasına izin ver."

Gözlerinin içine baktım, onun üzerinde hâlâ bir gücü olduğunu düşündüğü için neredeyse eğleniyordum. "Bırak beni durdurmaya çalışsın," diye meydan okudum ve sonra ona "Buna hazır mısın?" diye sordum.

"Bana emniyet kemerimi bağlamamı söylemediğin sürece," diye karşılık verdi, "kapa çeneni Will."

Sırıttım, şortunu yırttım, sütyenini vücudundan ayırdım ve onu döndürerek külotunu kalçalarına kadar indirdim.

İnledi, ben de uzanıp boğazını sıktım, gözlüklerini çıkarıp sabunluğa koydum ve kulağına nefes verdim. "Bu artık gençlik aşkı değil," dedim ona, göğüslerini duş duvarına bastırarak. "Bu bir aşk değil. Bu, sana neler yapabileceğini göstermekte gecikmiş bir adam."

Ağzımı tekrar onunkinin üzerine kapattım ve kotumu yırtarak açtım.

Chapter 30

Will

Yedi Yıl Önce

Annem aşağıdan bağırdı ve ayak sesleri merdivenlere vururken erkek sesleri duydum.

Kapım hızla açıldı ve başımı kaldırıp omzumun üzerinden bakarak yatağa yüzüstü uzandım.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve Kai'nin haki kargo şortu ve tişörtsüz bir şekilde kapımın önünde durduğunu gördüm.

"İçeri giriyorsun ve bizi aramıyor musun?" diye çıkıştı.

Başım çarpıyordu ve inleyerek yuvarlandım. Üniversite benim için kötüydü. Hiç bu kadar akşamdan kalma olmamıştım.

Biri daha kapıyı itti ve sonra Damon'ın sesini duydum. "Lanet olsun. En azından bir arkadaşı olur diye düşünmüştüm."

İçeri girdiler ve ben saate baktım, saatin 10:13 olduğunu gördüm. "Ne oluyor Will?" Kai homurdandı. "Aylar oldu. "Aylar oldu. bize haber verin."

"Neredeyse on hafta oldu," diye söylenerek komodinin üzerindeki sigaraya uzandım. "Hepimiz bahar tatili için Miami'deydik. Tanrım."

Kai yanıma geldi ve ben yakamadan sigarayı ağzımdan kaptı, sonra da banyoya girip musluğu açtı.

Ona bir bakış attım. "Ve ben daha dün gece geldim," diye belirttim. "Geç kaldın."

Henüz kimseyle iletişim kuracak vaktim olmamıştı. Hepsi yaz tatili için birkaç haftadır evdeydi, ama annem arayıp suçluluk duygusu yaratana kadar geri dönme düşüncesini midem kaldırmıyordu. Görünüşe göre herkes bensiz kaybolmuştu ve eğer ortaya çıkmazsam, Damon ve Kai'nin her gün gelmesiyle uğraşmak zorunda kalmamak için kredi kartımı kesecekti.

Tabii ki alay ediyordu. Ben onun iyi çocuğuydum.

Gerçi Princeton'daki ilk yılımı zar zor atlatmıştım ve bu konuşmayı dört gözle beklemiyordum. Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Danışmanımdan gelen mektup komodinimin üzerinde duruyordu, çünkü çok fazla ders atlamıştım ve birkaç genel eğitim dersinden kalıyordum.

Bu saçmalıkla ilgilenmeye çalışmak acı vericiydi. Orada olmak istemedim ama dönem bittikten sonra bile New Jersey'de kaldım çünkü Thunder Bay benim için çorak bir yerdi.

Bu sonbaharda ona son dokunuşumdan bu yana neredeyse iki yıl geçmişti ve hiçbir şey iyiye gitmiyordu. Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturdum ve sonra üzerime bir şey düştü ve Damon üzerime çıkarken uludum.

Kaşlarımı çatarak ona baktım, üzerinde güneş kremi ve sigara karışımı garip bir koku vardı.

"Sahile mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Yine, evet," dedi. "Dün zaten oradaydık, ama bu piliçlerden bazıları onları son kez bikinili gördüğümüzden beri yaşlanmış." Yüzüme doğru bağırarak bana vurdu. "Hasat zamanı!"

"Çekil üstümden." Ama gülmekten kendimi alamadım. Onları görmek güzeldi.

Belki yakında evde olduğum için kendimi daha insan gibi hissedeceğim.

Üzerimden atladı ve Kai elinde bir bardak suyla geri geldi.

"Yedek diş fırçan var mı?" Damon banyoya doğru ilerlerken sordu.

Yine de lavabonun altındaki çekmeceleri karıştırmaya başlamadan önce bir cevap beklemedi.

Bir paket bulup yırtarak açtı ve annemin koyduğu yeni fırçalardan birini çıkardı. Her şeye hazırlıklı olmak konusunda iyiydi.

Damon diş fırçasını ıslatıp diş macunu eklerken ben suyu alıp komodinin üzerine koydum.

"Dün sahilde küçük Fane'i gördün mü?" diye sordu Kai'ye. "Kızın artık biraz havası var. Bana bunun tatlı olmayacağını söyle."

Kai yüzünü buruşturdu. "Tanrım, sen bir eziksin. Hangi üniversiteli eve gelip de liseli kızların peşinden koşmaya devam eder ki? Büyü artık."

Damon onu tersleyerek, "Ben de seni bakarken gördüm,"

diye karşılık verdi. Onu dün plajda görmüş olmalılar.

Kai, "Ayrıca, o kuyruk Michael'ın," diye belirtti. "Sadece henüz farkında değil, o yüzden o yokken böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirme."

Ayağa kalktım, bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve ağrıyan başımı ellerimin arasına gömdüm. Bugün güneş ve kum istemiyordum.

Kaliforniya'daki üniversite yaz kurslarına başlamak için çoktan ayrıldığını ve hayatına devam ettiğini bilerek bu kasabada dolaşmak istemedim.

Kai başımda durdu ve lambamın yanındaki gazeteyi alıp okudu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve sonra onu yere atıp komodinin üzerindeki diğer şeyleri karıştırmaya başladı. Para ve boş bir reçete şişesinde haplar. Bir şişe kokain.

Bakışları keskinleşti ve çenesi büküldü.

Küçük çekmeceyi açtım, masadaki her şeyi alıp içeri ittim ve kapattım.

Bakışlarındaki yargıyı görmezden gelerek, "Çık dışarı," dedim. "Duş almam lazım."

Damon durulandı ve kapıya yöneldi, ama Kai kaldı, bakışlarının sıcaklığı beni rahatsız ediyordu.

"Kendinizi toparlamazsanız yıl sonuna kadar ikinizden biri ya da her ikiniz de hapse gireceksiniz," diye tısladı. "Ben Michael olamam. Başımda yeterince dert var. Bu pislikten kurtulun, yoksa ben kurtulurum."

Kapıyı çarparak odadan çıktı ve ben irkildim.

Gerçekten şaşırdı mı? Kazanan kişiliğim bir anda oluşmadı.

- - -

Birkaç saat sonra Kai ailesiyle yemeğe gitmişti ve Damon'la ben de son bir kez manzarayı seyretmek için Cove'a doğru ilerliyorduk. Güneş henüz batmamıştı ama ben plajdan dolayı kirli ve yapışkandım - orada geçirdiğimiz günün tek iyi yanı akşamdan kalmalığımı terleyerek atmış olmamdı.

Boş otoparktan Cold Point'e doğru yürürken Damon, "Burası hayalet kasaba gibi," diye mırıldandı. "Eylül'e kadar çalışacaklar, ama bir daha eve geldiğimizde kapanmış olacak."

Girişin ve bilet gişelerinin önünden geçip korsan gemisini tutan kirişlere baktım. O gece gülüşünü hâlâ duyabiliyordum.

Kalbim sızladı. Tanrım, o elbise. Gülümsemesi.

Emmy Scott'ın mutlu olması dünyadaki en güzel şeydi. "Sen

de hayalet gibisin," dedi Damon.

Koydan uzaklaşıp doğruca kayalıklara yöneldim. "Ben iyiyim," dedim ona.

Olurdum. Sonunda.

"Değilsin," diye karşılık verdi. "O lanet kız..." "Yeter."

"Siktir et onu."

"Yeter dedim."

Ona ters ters baktım, ikimiz de kayalığa tırmanıp gri denize baktık, Deadlow Adası'ndaki deniz feneri kararan ufukta parlayan tek şeydi.

Adventure Cove'un bu sonbaharda kapanacak olması muhtemelen en iyisiydi. Bazı şeylerin ölmesi gerekiyordu.

Aşağı baktım, kenara doğru ilerledim ve suyun kayalara çarpışını izledim.

"Senin için de biri var, biliyor musun?" Gülümsemeye zorlayarak ona takıldım.

"Olmadığını hiç söylemedim." Sigarasını uçurumdan aşağı savurarak ağzından duman üfledi. "Benim için biri var. Bir gün ona ve çocuklarıma sahip olacağım ama Emory Scott'ın senin kafanı karıştırdığı gibi onun beni ya da birinin Michael ve Kai'yi karıştırmasına izin vermeyeceğim."

İçimi çektim, lisedeki son yılımı ve sanki ben onun içinde hiç bulunmamışım gibi yanımdan geçip gittiği onca zamanı düşündüm.

Gurur tam bir orospu çocuğu. Artık onun peşinden koşamazdım ve hala kendim gibiydim, bu yüzden sertleştim ve onu da görmezden gelerek elimden gelenin en iyisini yaptım ve ne biliyorsunuz?

Hala kendimi sevmiyordum.

"Ona iyi davranırdım," dedim, kenardaki bir çakıl taşını tekmeleyerek. "I ona karşı iyiydi."

"Ve sana güvenmedi," diye ekledi. "Kendisinin daha iyi olduğunu düşünen sümüklü, kibirli küçük bir amcık."

Gözlerimi kaçırdım, sözleri kanımı biraz kaynattı. Arkadaş olmaya çalışıyordu. Benim tarafımda olmaya çalışıyordu.

Ama keşke çenesini kapasaydı. Emmy öyle biri

değildi. Ona kızabilirdim ama başka kimseye

değil.

Kalbimde, o hala benim kızımdı.

"Ve hayatının geri kalanını ona yanıldığını göstermek için harcayacaksın," dedi bana. "En iyisini kaçırdığını."

Evet. Denerdim.

Uzun bir nefes aldım ve başımı sağa sola eğerek boynumu kırdım.

O haklıydı. Will Grayson'ın hayata dönme zamanı çoktan gelmişti. Onunla ya da onsuz.

"Bu gece Şeytan'ın Gecesi'ni yapalım," dedim ona. "Eski güzel günler için havamdayım."

Sırıttı, her zamanki gibi hazırdı.

- - -

Bunu ne zaman anladığımdan emin değildim. Damon, onları soyunma odasında gördüğüm o gece neler olduğunu bana asla anlatmadı; sadece Emory'ye rastladığını ve onun da kendisine yardım ettiğini söyledi.

Zamanla onu izlemeye devam ettim, rutininin gerçekliği bana ihtiyacım olan tüm bilgileri veriyordu, ancak daha önce yüzleşemeyecek kadar kördüm. Çürükler, sıyrıklar ve kesikler evinden başka bir yerden gelmiş olamazdı. Arkadaşları yoktu. Okul, sinema ya da kasabadaki küçük projeleri dışında hiçbir yere gitmezdi.

Burnumun dibinde gerçekleşen bir yeraltı dövüş kulübünde değilse, o bok parçası onu acımasızca dövüyordu.

Bana neden söylemediğini biliyordum. Neden bana söyleyemeyeceğini *düşündüğünü biliyordum.*

Martin Scott yolumuza çıkan şeylerden sadece biriydi, ama onu alt edebileceğim tek şeydi.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor muyuz?" Kai, ses tonunda yoğun bir tereddütle sordu. "Polislik bir suçtur, gerçek bir suç gibi, Will. Bunu hepimiz anlıyoruz, değil mi?"

Ben önde otururken o arka koltuğa oturdu, Damon babasının SUV'larından birini kullanıyordu.

Eldivenlerimi giydim, arabada "Fire Up the Night" çalarken ön camdan sokağın karşısındaki Memur Scott'ın az önce durdurduğu bir araba dolusu çocukla uğraşmasına baktım.

"İstiyorsan git," dedim ona.

Bu bir tehdit değildi. Ondan yardım beklemiyordum ve buna ihtiyacım da yoktu. Kai'nin kaybedecek çok şeyi vardı ve bu işten vazgeçtiği için onu yargılamazdım. Kaybedecek çok şeyim olmadığından değil. Sadece umurumda değildi.

"Ne yapıyor bu?" Damon sigarasını pencereden dışarı fırlatırken daha çok kendi kendine konuştu.

Martin Scott bir kızı arabasına kadar götürdü, arkaya bindirdi ve öne geçerek arabayı çalıştırdı. Vardiyasına başladığında onu karakoldan itibaren takip etmiştik ve köyün içinden hızla geçen gençlerle dolu arabayı durdurmakta hiç vakit kaybetmedi.

"Bu River Layton," dedim ikinci sınıf öğrencisini

tanıyarak. Daha on altı yaşındaydı. Ne halt ediyordu ki?

Diğer adam ve kızı arabalarında bırakarak, kaldırımdan uzaklaştı ve küçük çocukla birlikte uzaklaştı, ancak istasyona doğru sola ya da kızın benim yanımda yaşadığı tepelere doğru sağa dönmek yerine, aniden bir seksen çekti ve sahile ve Falcon's Well'e doğru yola çıktı.

"Onu takip edin," dedim.

Damon vitese taktı ve park yerinden geri geri çıkarak yola doğru onun peşinden koşmaya başladı.

Saat onu geçiyordu ve okullar yaz tatiline girdiği için sokaklar çok kalabalık değildi. Yılın bu zamanında tüm partiler ya sahilde, ya anne ve babanın teknesinde ya da havuzlu arka bahçelerde oluyordu.

Damon göze çarpmayacak kadar geride duruyordu ama arka lambalarını göremeyeceğimiz kadar da uzakta değildi.

Spor çantasını karıştırdım, Kai'ye gümüş paintball maskesini attım, Damon'ın siyah maskesini çıkarıp ona verdim ve Michael'ın kırmızı maskesini çantada bırakıp kırmızı şeritli beyaz maskemi çıkardım.

Uzaktaki fren lambaları yandı ve onun depoya dönüşünü izledik. Bu gece orada bir şey olduğunu sanmıyordum. Çocuğu neden oraya götürüyordu ki?

Geride kalan Damon, SUV'u yolun kenarına çekti ve hepimiz arabadan atlayıp kaputlarımızı yukarı çekerken motoru kapattı.

siyah kapüşonlular. Hava sweatshirt giyilemeyecek kadar sıcaktı ama rutin böyleydi.

Kukuletalar ve maskeler bizi gizledi ve umarım video çekimlerinde tanınmaz hale getirdi. Herkes maskelerin ardında kimin kim olduğunu biliyordu ama bunu kanıtlayamıyorlardı.

Çalılıkların ve ağaçların arasından koşarak, yüzlerce kez gittiğimiz depoya doğru ilerledik, yolun eski, terk edilmiş fabrikadan öteye gitmediğini biliyorduk.

Ter çoktan sırtımı kaplamıştı ve bu anın dışında başka bir şey göremiyordum.

Onun hatasıydı. Hepsi onun suçuydu, çünkü öyle olmasa bile, sonunda suçlayacak birinin olması ve bunun ben olmadığıma dair bana umut vermesi iyi hissettirdi. Beni sevmediği için değil, onun yüzünden başlamadan bitirmişti.

Her halükarda, onu incitmişti ve şimdi onun altından çıktığına göre, tasmamdan kurtulmuştum.

En azından bu geceden sonra ona bir daha asla dokunmayacaktı.

Ağaçların hizasında durup çakıllı otoparkın üzerinden karanlık ve harap duvarlarının kalıntıları görünen eski ayakkabı fabrikasına bakarken, adamın arabayı kapatmasını ve kız arkada otururken kendi koltuğunda kalmasını izledik.

Adam konuşurken başını hareket ettiriyor, sağa sola sallıyor ya da eğiyordu ama kadın bir milim bile kıpırdamıyordu.

Sonunda, arabasının kapısını açtı ve arka kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve onun yanına tırmandı.

Ciğerlerim boşaldı.

Ve neredeyse gülümsedim, hissetmiş olabileceğim herhangi bir şüphe ya da suçluluk artık çoktan gitmişti.

Onunla işimiz bittiğinde yüzü kıymadan daha kötü olacaktı.

"Artık Emmy'yi itip kakmasına gerek yok," dedi Kai ve maskesini çekerken sesinde büyüyen öfkeyi duyabiliyordum.

Başımı salladım, artık gemide olduğuna sevinmiştim. Ona ihtiyacım vardı.

"Babamın da onu koruduğuna bahse girmek ister misin?" Damon onunkini çekerek bize söyledi. "Ne kadar çok ortak noktamız var."

"Hadi onun hayatını sonsuza dek değiştirelim." Arabaya doğru koşmaya başladım ve adamlar etrafımı sararken yumruklarımı kıvırdım.

Michael'ın burada olmasını isterdim -birlikte daha iyiydik- ama Atlanta'daki basketbol kliniğinden döndüğünde ona bilgi vermemiz gerekecekti.

"Sesinizi duymalarına izin vermeyin," dedim bıçağımı çıkararak. "Fısıldayın."

Silahı Kai'ye fırlattım, o da hemen kılıfından çıkardı, bir lastiğe sapladı, hava boşaldı ve Damon'la birlikte arka kapıların her birini açtık.

River onu arabadan çıkarırken çığlık attı ve ben de yumruğumu savurup o pisliğin suratına patlatırken hırladım.

Öksürürken ve burnundan ağzına kan akarken onu arabadan çıkardım.

Damon ona, "Eve git," diye emretti.

Endişeli bakışları aramızda gidip geliyordu, Scott içeride ona her ne yapmaya çalıştıysa yüzü çoktan gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Ama tahmin edebiliyorum. *Reşit değilsin. Seni ait olduğun yere, evine götüreceğim ama bir daha düşündüm de, bir dakikalığına yanıma gelirsen ve kimseye söylemezsen seni buraya getirmem ya da arabanda bulduğum uyuşturucu ve alkol için aileni aramam.*

Yüce İsa.

Aşağıya dalarak ona tekrar vurdum.

Ve tekrar ve tekrar ayağa kalkıp kafasının arkasına tekme atmadan önce.

Orospu çocuğu. Orospu çocuğu.

River'ı da kız kardeşini incittiği gibi incitmek istiyordu; onu hırpalamak, ağlatmak...

Ya da daha kötüsü.

Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer Emmy'ye böyle bir şey yapsaydı, hiç tereddüt etmezdim. Ölürdü.

River otoyola doğru kaçarken, Kai arabanın etrafını sararak lastiklerin geri kalanını bıçakladı. Ön kapıyı hızla açtım, radyoyu tekmeleyip kablolarını kopardım, Damon da araç içi kamerasını söküp yere düşürdü ve ayağıyla ezdi.

Muhtemelen polis kızla buraya park ettiğinde o şeyi çoktan kapatmıştı ama yardım çağırabilmesini de istemiyordum.

Kapüşonumun cebine uzandım, cep telefonunu çıkardım ve arabanın tavanından Damon'a fırlattım, sonra tekrar içeri uzanıp kalın bir ip çıkardım.

Yanına gittim, ayağımı sırtına koydum ve onu tekrar yere ittim.

"Bu iş bittiğinde bizi arama," diye fısıldadım sesimi gizlemek için. "Ve bir daha asla hiçbir kadına dokunma. River Layton'a değil. Emory'ye değil. Hiç kimseye." Eğildim ve ipi boynuna doladım. "Eğer yaptığını öğrenirsek, bir dahaki sefere elini kolunu sallayarak gitmene izin vermeyiz."

Nefes nefese kaldı ve homurdandı, ben de onu yuvarladım, gözleri maskemden benimkilerle buluştuğunda keskinleşti

Çırpınarak yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama bir anda hepimiz üzerine çullandık, onu tekmeliyor ve yumruklarımızı savuruyorduk.

Kai'ye başımı salladım ve hepimiz Scott'ı kaldırıp depoya götürdük ve bileklerini bağlayarak başının üstünden çelik bir kirişe sabitledik.

Hepimiz geri çekildik, Damon telefonunu çıkarıp çekmeye başladığında çocuklar muhtemelen ilk hakkın bana verilmesini bekliyorlardı.

Durakladım. Bunu belgelemek aptalcaydı ama...

Dudaklarımı yaladım, içim kaynıyordu ve arabada içtiğim viskinin tadı hâlâ damağımdaydı. İzlemek istedim. Yeniden yaşamak için. Onun tekrar tekrar acı çektiğini görmek için. "Bana bak," diye fısıldadım.

Sert bir şekilde nefes aldı ve ben de yanına gidip görev kemerini çıkardım ve yere bıraktım.

"Bana bak," diye tekrar homurdandım, alçak sesle.

Yavaşça gözlerini kaldırdı ve maskemin ardından benimkilerle buluştu. Bakışlarının köşeleri tanıyarak kırıştı.

Ve sonra... pislik gülümsedi.

"Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu aramızda kısık bir sesle. "Seni reddetmesi mi?"

Yumruklarımı sıktım.

Sonra dişlerinin kendi kanıyla parıldamasına rağmen güldü. "Mutlu olurdum," dedi bana. "Hamile kalsaydı daha da iyi olurdu. Tüm o paraya, güce ve bağlantılara sahip olmak? Paha biçilemez. Sonunda bir işe yarardı."

Donup kaldım, zar zor nefes alıyordum.

Tükürdü, ağzındaki kan üzerime sıçradı. Ama gözümü bile kırpmadım.

"Senin bir ezik olduğunu biliyordu," dedi. "Şu anda olduğun gibi sarhoş bir çapkın olacaktın, onun hayatına uygun olmayacaktın."

Kanım derimin altında kaynadı.

Kim olduğumuzu biliyordu ama umurumda değildi. Maskeler ve fısıldaşmalar kamera içindi, onun için değil.

Haklı mıydı? Haklı değildi. Söylemedi ama beni sevdiğini biliyordum. Hissediyordum.

O yaptı. Ona beni unutturdu. Onu korkuttu.

"Ve bu sadece bir hatırlatma," diye devam etti, "o çoktan gitti ve sensiz iyi, ama sen asla bundan fazlası olamayacaksın. Asla yeterli olamayacaksın."

Başımı salladım, gözlerim yanıyordu.

Kai arkamdan boğazını temizledi. "Sonsuza dek burada kalamayız Will," diye fısıldadı. "Hadi yapalım şunu."

Ama Martin Scott bana ne yaptığını görerek sadece gülümsedi.

"Sana bir daha hiç bakmadı," dedi. "Baktı mı?"

Nefes almayı bıraktım.

"Hiç aramadı. Mezun olup serbest kaldığından beri bile, değil mi?"

Bunu nereden biliyordu?

Beni arayabilirdi. Hayatından çıktıktan sonra aramaması için hiçbir sebep yoktu.

Yine güldü. "Asla yeterli olmayacaksın."

Yumruğumu geri s a v u r d u m , dişlerimi sıktım ve suratının ortasına bir yumruk indirirken hırladım.

Siktir git.

Bir hıçkırık kaçtı ama hemen üstünü

kapattım. Orospu çocuğu.

Ona tekrar vurdum, o gülmeyi bırakana ve eklemlerim yanıyormuş gibi ağrıyana kadar vurdum, vurdum.

Gözyaşlarım sel olup aktı ve yumruğumu tekrar tekrar indirdiğimde tüm dünya yan yattı.

Siktir git. Siktir git.

Kai içeri girdi, onu bir daha reşit olmayan birinin yanına yaklaşmaması için tehdit etti ve sonra ben geri döndüm, ellerimden onun ve benim kanım damlayana kadar biraz daha vurdum, tekmeledim ve yumrukladım ve gülmekten başka bir şey yapamadım.

Ta ki bayılana ve beni ondan almak zorunda kalana kadar.

Cesedi yolun kenarına attık, Damon'ın SUV'siyle bölgeden uzaklaştık ve kullan-at telefonla polisi arayıp onu nerede bulabileceğimizi söyledik.

Ve onu geri getirip getirmemesi umurumda değildi. Bunu hak etmişti.

Biraz aklı olsaydı, o da çenesini kapalı tutardı. River Layton'ın orada olduğunu bildiğimizi biliyordu.

Tanıklar.

Eğer konuşsaydı, yalancı olabilirdi. Ama dördümüz değil.

Damon önce Kai'yi sonra da beni eve bıraktı. "İçmeye gitmek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Odamda daha iyi eşyalarım vardı ama o buna yanaşmazdı.

"Yarın görüşürüz." Arabanın kapısını kapattım ve ben ellerimdeki kana bakarak evimin merdivenlerini çıkarken o da arabasını sürüp gitti.

İçeri girmek istemedim. Evime baktım - üç katlı, şarap mahzeni ve arkada bir basketbol sahası olan gri taş.

Ben şanslı bir çocuktum. Ve lanet bir ezik.

Haklıydı ve hiçbir şey daha iyi hissettiremezdi.

Arkamı döndüm ve kamyonetimi bırakıp cebimdeki cep telefonunu tutarak yürüdüm.

Bir daha izlemek için hiçbir isteğim yoktu.

Garaj yolumdan aşağıya doğru yürüdüm ve videoyu silmek için telefonumu çıkarırken karanlık gecede köye doğru geri döndüm. Gitmesini istiyordum.

Kendimle ilgili her şeyi silmek istedim, çünkü kendimden en az onun kadar nefret ediyordum.

"Hey, dostum!" diye seslendi biri.

Kafamı kaldırdım, sözümü bitiremeden telefonu kapattım ve cebime attım.

Bryce açık camdan bana bakarak arabayı döndürdü. Arabada bir kız vardı ve ben eğildim, gülümsemeye zorladım ve kanlı ellerimi cebime soktum.

Beni inceledi, bir şeyler seziyordu. "Seni bırakmamı ister misin?" Başımı salladım. "Hayır," dedim ona. "Yine de teşekkürler." Yavaşça başını salladı, hâlâ emin değildi. "O...tamam."

Hızla uzaklaştı ve ben de içimdeki bu duygudan bıkarak ellerimi çektim.

Scott haklıydı. Neredeyse iki yıl oldu ve o taş kesilmişken ben hâlâ özlem çekiyordum. Ondan ne bir bakış, ne bir ipucu, ne de bir fısıltı.

Benim bir hiç olduğumu düşünüyordu.

Yürüdüm, yürüdüm, köyün ve en son Noel'de eve geldiğimde terk ettiğini duyduğum çardağın yanından geçtim.

Onu ve ona ait hiçbir şeyi görmek istemiyordum. Sadece acımın geçmesini istedim.

Ne olduğunu anlamadan Damon'ın evinin içinden geçiyor, hizmetçinin bana rehberlik ɐttığı merdivenlerden yukarı çıkıyor ve kapıyı çaldığım üçüncü kata çıkıyordum.

Belli belirsiz fısıltılar ve itiş kakışlar duydum ve sonra o oradaydı. Salon pantolonuyla, yeni duş almış ve gömleksizdi.

Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Tabutumu görmeye mi geldin?" diye şaka yaptı. Arkasına baktım, yatağı gördüm. "Rahat görünüyor."

Gözleri ısındı ama sonra tereddütlü bir ifadeyle gözlerini kaçırdı.

Gözlerimde yaşlar birikti. "Berbat durumdayım," diye boğuldum.

"Biliyorum." Başını salladı. "Ama buraya gelirsen, seni düzeltmeyeceğim."

O da aynı şekilde berbat durumdaydı. Yarın ikimiz için de daha parlak olmayacaktı.

"Sadece bu gece için düzelt," diye fısıldadım.

Dalış yap, yok et ve bana nasıl kaybolunacağını göster. Sadece bu gece için.

Beni içeri davet ederek kenara çekildi ve ben de kapıyı arkamdan kapattım.

İğrenç bir keş.

En azından Sid gitar çalabiliyordu.

Chapter 31

Emory

Mevcut

Will kalçamı kavrayıp bana doğru iterken, aleti içime doğru kayarken sırtımı kamburlaştırdım.

Beni öyle sıkıca doldurdu, sıcak ve kalın bir şekilde gerdi ki, "Ah" diye inledim.

Başımı çevirerek, buhar duşu doldururken ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve kalçalarımı tekrar tekrar geri çekerek öpüşmeyi kesmeden beni daha sert ve daha sert becerdi.

Dilini yaladım ve elini bacaklarımın arasına götürürken ona doğru geri çekildim.

Klitorisimi yavaş ama sabit bir şekilde daireler çizerek ovdu. "Seni sevmiyorum," diye fısıldadı kulağıma, sonra da lobumu ısırdı.

"Biliyorum."

Elimi onunkinden ayırdı, benimkini duvara çarptı ve onunkini amıma geri verdi, daha sert itti ve dibe vurdu, çok derine indi.

İnleyerek gözlerimi kapattım.

Bir el benimkini tuttu ve parmaklarımı Alex'in ince parmaklarının etrafında birleştirdim. "Benden özür dile," diye nefes verdi Will.

"Ben yaptım."

Çekildi, beni döndürdü ve beni yukarı kaldırırken Alex'in elini bıraktım.

"Söyle," diye talep etti.

Tekrar içeri girerken kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. "Sonra ne olacak?" diye sordum. "Ha?"

Yüzünde öpücükler gezdirdim ve sonra onu kendime sararken dudaklarımı boynuna gömdüm.

"İstediğini elde ettiğinde duracaksın," dedim ona, "ve durmanı istemiyorum."

İki elimle kıçımı kavrarken kalçaları hareket etti ve ben de derisindeki suyu emdim, dişlerimle derisini kemirdim ve sürükledim.

İnledi.

"Durma," diye nefes nefese kaldım. "Seni artık sevmiyorum. Sen kötü birisin ve hep öyle oldun."

"Ama durma, ha?" diye kıkırdadı. "Gelecek yıl sınıf toplantısı var ve herkese burnun bir kitaba gömülü değilken gerçekten ne yapmaktan hoşlandığını anlatacağım. Onlara benden hoşlandığını ve kimse bakmıyorken eğlenmeme nasıl izin verdiğini anlatacağım."

Duvara yaslandım, başımı çevirdim, inlerken alnım Alex'inkiyle buluştu. Bunu ona itiraf edemezdim ama beni bu kadar çok istemesinden zevk alıyordum.

Aydın, Alex'i yanımdaki duvara yasladı ve o bana bakarken Alex ona baktı, gömleğinin altından yavaşça kayan eli dışında neredeyse donmuştu. Sığ nefes alıyordu, dudakları benimkilere yakındı ve göz açıp kapayıncaya kadar sutyenini yırtıp siyah kumaşı duşun zeminine bıraktı, su yavaşça tişörtünü ıslatıyordu.

Burada olmasının nedeni oydu. Bu yüzden Michael yerine Will için gelen oydu.

Aydın'la ilgiliydi. Onun sanatçısıydı ve Will'i ararken burada olduğunu öğrenmişti.

Elini tişörtünün üzerinde gezdirerek karnına ve göğüslerinin arasına doğru ilerledi; tişört tenine yapışmış, meme uçlarının koyu halkaları keten kumaşın arasından ortaya çıkmıştı.

Ona bakmıyordu ve ben de dudaklarımı alnına bastırarak onu yatıştırmaya çalıştım. Neredeyse korkmuş gibiydi ve Alex Palmer hakkında bildiğim bir şey varsa o da onu pek fazla şeyin korkutmadığı idi.

Will'e döndüm, başını geriye atıp kendini kaybetmeye başlamasını izlerken tutuşumu sıkılaştırdım.

"Kayacağım," diye nefes nefese kaldım.

Beni tekrar ayağa kaldırdı. "Tuttum seni."

Ağzımı onunkine gömdüm, ıslak saçlarım yüzüme ve boynuma yapıştı ve keşke tekrar onunla o güreş odasında olsaydım ve bu kadar çekingen olmasaydım dedim. Tekrar yapabilseydim onu sever ve bütün gece orada onunla kalırdım.

"Onu dudağından öp," dediğini duydum Aydın'ın.

Başımı çevirdiğimde Alex'in ona baktığını gördüm. "Seni dudaklarından öpmek istiyorum."

Başını salladı, ifadesi sakindi ama nefes alış verişi düzensizdi.

Dudaklarını yaladı. "Amına dokun," diye fısıldadı. "Seni ekranda izlediğim o geceki gibi. Yap şunu."

Elini tişörtünün üzerinden göğsünün üzerinde gezdirdi, zar zor dokunuyordu ve kızın ağzı açık kaldı, nefes aldığını bile sanmıyordum.

"Dokun ona," diye yalvardı, dudaklarının üzerinde gezinerek. "Onu benim için yatakta becer."

Yutkundu. "Hayır," diye fısıldadı. "Ne istersem, ne zaman istersem yaparım, senin zevkin için değil."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu, parmaklarıyla dudaklarına dokunarak. "Onun için var da benim için yok mu?"

Aydın'a ters ters baktı. "Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Seninleyken kendimi fahişe gibi hissediyorum."

Çenesi büküldü ve parmakları bir pençe gibi göğsünün üzerinde kıvrıldı. Meme uçları sertleşti, kumaşın arasından mermi gibi fırladı.

Will'in başı boynuma gömülmüştü, zor nefes alıyor ve inliyordu; yaklaştığını anlayabiliyordum.

Ama kanım hızla akmaya başladı, orgazmım doruğa ulaştı ve ben zaten oradaydım. İnledim, amımı onun etrafında sıktım ve vücudum yukarı ve aşağı sallanırken her itme için tuttum, yüksek sesle inledim ve kimin duyduğunu umursamadım.

Bir yanım Alex'ten nefret ediyordu. Muhteşemdi, sertti ve Aydın'ın yatak odasında olduğunu söylediği her şeye sahipti. Benden çok Will'in arkadaşıydı ve en zor kısmı da her yönüyle büyüleyici olmasıydı.

Mesleğine bakılırsa çok zor günler geçirmiş olmalı. Onu gözyaşlarına boğan günler olmuştur ama bunu asla bilemezsiniz.

Ve işte geri kalanımız, incinmiş ve bunu kendimizi yok etmek için bir bahane olarak kullanırken, o her geçen gün istediği şeye daha da yaklaşarak yoluna devam etti.

"Ya bir gün sana dokunmak *istersem*?" Alex'e fısıldadım ama başımı Will'e yaslayarak onu kendime yakın tuttum. "Ya onları kovmak ve seninle yatağa girmek istersem, sadece ikimiz?"

Will sırıttı ve bir adım bile atmadan beni öptü.

Ya ben de onun yanında kendimi güvende hissediyorsam ve o Aydın'ın ona davrandığından daha iyisini hak ediyorsa ve bunu bilmesini istiyorsam?

Boğazındaki yumru aşağı yukarı hareket etti ve Will içimde hareket etti, her iki adam da bizi izliyor ve bize sarılıyordu.

Will ağzımın kenarını ısırırken ben ona baktım, damlacıklar teninde parıldıyordu.

"Sen ne yapardın?" diye sordu, başlarımız yine birbirine değerken. "Erkeklere izin verilmeseydi?"

Yüzümde beliren gülümsemeyi gizleyemedim.

"Evet, sen olsan ne yapardın?" Will kulağımın dibinde nefes nefese kaldı.

Bana hissettirdikleri kontrolü severek gözlerimi kapattım. "Kendimi durduramazdım," dedim Will'e, Aydın ve Alex'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kapıyı kilitler, ışığı söndürür ve üzerine çıkar, bacaklarını ayırıp arasına yerleşmeden önce göğüslerini ağzıma alırdım, güzel ve sıcak."

Will'in vücudu titreyerek daha hızlı ve daha sert itmeye başladı, kontrolünü kaybetmişti ve ben de ona doğru baktım, Aydın'ın pantolonunu açtığını ve elini külotunun içine sokarak onu okşadığını gördüm. Will'in elini iki eliyle sıktı, sanki onu durdurmak istiyor ama güç bulamıyordu.

"Sonra ne olacak?" Aydın bana sordu ama kaşları acıyla kazınmış bir şekilde ona baktı.

"Onu öperdim," dedim. "Senin yerinde olsaydım ve onu altıma alsaydım, onu öperdim, onu içime çekerdim ve onun tadına bakarken vücudunun bana yapıştığını hissederdim..."

Will, "Bir şeylerin tadına bakmayı seviyorsun," diye inleyerek benimle alay etti. "Göster bana. Onunla ağzında ne yapacağını göster bana."

Karnım sıcaklıkla doldu ve o içeri girip çıktıkça içimden sızdığını hissedebiliyordum.

"Tadı neye benziyor Emory?" Aydın nefes nefese kaldı.

Ona baktım, ön kolundaki kordonlar onu çalıştırırken esnedi ve gözleri kapandı, zevk onu ele geçirdi.

"Sıcak," diye inledim. "Sıcak ve yumuşak ve bacaklarının arasını yalarken klitorisinin dudaklarıma değmesi çok hoşuma gidiyor."

Aydın inledi ve Alex bir eliyle omzunu kavrarken pantolonundaki şişkinliğin büyüdüğünü görebiliyordum.

"Gözlerini aç," dedi ona. "Bana bak."

Ellerini açtı, adam onu parmaklarken bakışlarını tuttu.

"Dizlerini genişletiyor," diye devam ettim. "Ve ağzımı orada tutuyor çünkü çok iyi hissettiriyor."

"Evet," diye pantolonunu indiriyor, alt dudağını ısırırken ona bakıyor.

Will'e dönüyorum. "Onu yanlarından yalıyorum," diye takılıyorum ona, dilimin ucunu dudaklarında gezdiriyorum ve gözlerinin içine bakarken üsttekini fiskeliyorum. "Ve klitorisini çekiştirip ağzıma alıyorum." Üst dudağını dişlerimin arasında yakalıyorum ve sertçe emmeden ve dilimi döndürerek onunla oynamadan önce dışarı sürüklüyorum.

Nefesinin altında homurdandı ve ben de kalçalarımı esneterek o ittikçe üzerine çıktım.

"Onu aşağı yukarı yalarım." Ağzının kenarından taklit ettim. "Ve onunla saatlerce oynar, ne kadar ateşlendiğini yalardım, çünkü amının emilmesinden hoşlanıyor."

Alex başını geriye atarak, "Emmy," diye inledi. "Tanrım, kızım..." "Ama Tanrım, gerçekten ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye sordum.

Will ürperdi. "Ne?"

"Onu becermek istiyorum," diye nefes nefese ağzını ısırdım. "Onu çılgına çevirmek, amlarımızı hayvanlar gibi birbirine sürtmek ve terleyene kadar onu becermek istiyorum, çünkü bir gün yemek masasında bir kral gibi oturduğunda kaçıracağı her şeyi hatırlaması gerekiyor. Yalnız ve çıplak küçük Viking'inin sandalyesinde ona binip erkeğini becerdiğini hayal ediyor, çünkü o her şeyi kontrol ederken, kadın onu kontrol ediyor."

Alex haykırdı, titreyerek boşalırken kollarını Aydın'ın boynuna doladı. Başı geriye düştü, sprey ve buhar yüzünü okşadı ve adam başını tuttu, dudakları onunkilerin üzerinde gezindi.

Aydın'ın gözleri parladı ve dudaklarının üzerinde gezindi, onu öpecekmiş gibi görünüyor ve kendini tutmak için mücadele ediyordu.

Hayatımın ilk on beş dakikası boyunca utanmadan ve umursamadan Will'in üzerinde aşağı yukarı sallandım, ağzımı onunkine yapıştırdım. Başka ne olduğu ya da bana karşı nasıl bir tavır takınabileceği umurumda değildi. Kendimi iyi, cesur ve yüksek hissediyordum.

Kalçalarımı yuvarladım, gıcırdattım ve orgazmı kovaladım ve sonra nihayet... Titreyerek haykırdım ve geldim, kalçalarım sıkılaştı ve karnım bir karıncalanma ve şok dalgasıyla tüketildi. Sırtımdaki yanık, omurgamı duvara çok sert bir şekilde sürtmesinden dolayı kaydedilmeye başladığında, sevgili hayatım için tutunarak inledim.

Ama işi bitmemişti ve ben de ona durmasını
söylemiyordum. "Adını söyle," dediğini duydum
Aydın'ın.

Sertçe nefes aldım, vücudumun her santiminde sıcaklık
akıyordu. "Adını söyle," dedi ona tekrar.

Ona baktım, hâlâ onu ovduğunu ve tekrar boşalmasını sağlamaya çalıştığını gördüm.

"Lütfen," diye yalvardı.

"Will?" diye nefes aldı, kafası karışmış görünüyordu ve hâlâ orgazmın etkisindeydi.

"Tekrar."

"Will," dedi.

Will'in de yavaşladığını hissederek
donakaldım. "Yine," dedi ona.

"Tekrar."

Ne? Kasları esnedi ve onu izledim, aynı acı alnına kazınmıştı.

Ona baktı, gözlerini onun gözlerinde aradı. "Will," diye fısıldadı.

"İnle," diye homurdandı adam, onu parmaklayarak.

Tekrar boşalmaya başladığında nefes nefese kalarak gözlerini kapattı. Will durdu, ikimiz de onları izliyorduk.

Aydın ne yapıyordu? Onunla ilgili fanteziler kurarken farklı hissediyordum, çünkü onu benim gözlerimden görmesini istiyordum, ama o ne yaptığını sanıyordu, durumu tersine çevirdiğini mi? Aynı şey değildi.

"Benim adımı hatırlayamıyorsan onunkini söyle," diye alay ederek hızını artırdı. "Kafanın derinliklerine, benim önemimin olmadığı yerlere dal, çünkü bunu zaten yüzlerce kez yaptın ve ben her zaman boşalmanı izliyordum, seni sürtük."

Kadın kuru gözyaşlarıyla hıçkırmaya başladı ve adam eğilerek amcığının üzerinde daha sert hareket etti. "Hadi, onun için inle. Aleti çok iyi hissettiriyor."

Will içimde yumuşadı ve ben aniden üşüyerek ayaklarımın üzerine düştüm.

"Onu sadece sikmedin," dedi Aydın ona. "Yakındınız. O sana karşı bir şeyler hissediyor."

Gözlerimin düşmesine izin verdim ve Will çenemi kaldırmaya çalıştı ama ben kendimi geri çektim.

"Emmy," dedi.

Yakındılar. Belki de benim asla olamayacağım bir şekilde ona karşı bir şeyler hissediyordu.

O mükemmel güven.

Arkadaşlar.

"Hadi, söyle," diye ısrar etti. "Will, Will, Will..."

Avucunu yüzüne çarparak onu itti ve Will de sırılsıklam olmuş kotunu yukarı çekmeden önce onu itti.

Aydın elini Alex'in külotunun içine soktu ama Alex onu tekrar itemeden elini geri çekti.

Parlayan parmaklarını bize doğru kaldırarak ne kadar ıslak olduğunu gösterdi.

"Sen bu işe gömülürken," dedi Will'e, "o üzgün ve kederliydi."

Gözleri bana kaydı ve Alex hızla pantolonunu bağlarken Will orada donup kaldı.

"Ayrı kaldığınız süre boyunca kimin gerçekten acı çektiği gün gibi ortada," diye çıkıştı. "Sana hiçbir şey borçlu değil."

Will'e bakamadım.

Bir parçam da Aydın'ı durdurmak istemiyordu, Will'in peşinden gittiği için değil, her zaman beni suçluluk duygumdan kurtaracak bir yol bulduğu için.

Sanki bir güç kaynağıydı, ki bu garip bir durumdu, çünkü tanıştığımızda beni boynumdan yatağına zincirleyeceğinden emindim.

Belki Martin yerine onunla büyümüş olsaydım, tüm dünyam farklı olurdu.

Duştan çıktı, ıslak giysilerini yere bıraktı ve yatak odasına geri dönerken beline bir havlu bağladı. Kıyafetlerimi orada bırakıp ben de dışarı çıktım ve beni tutmaya çalışan Will'in elini fırlattım.

Kızgın değildim. Neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Sadece artık giyinmek istiyordum.

Kendimi bir havluya sararak banyodan çıktım ve kapıya doğru yürüdüm, ama Aydın'ın sesi beni durdurdu.

"Emory, buraya gel," dedi.

Başımı çevirdiğimde onu dolabının içinde, raflardan giysilerini çekerken gördüm.

Bana kırmızı bir boxer ve siyah bir tişört fırlattı, ben de onları yakaladım, sütyenimi duşun zemininde kaybettiğim için h a y ı f l a n ı y o r d u m .

Suyun akması d u r d u ve Will ile Alex gözleri üzerimde, temkinli bir şekilde banyodan çıktılar.

Will'in gözleri ellerimdeki eşyalara kaydı ve sonra tekrar bana döndü. "Buraya gel," diye emretti.

Hiç düşünmeden gözlerimi Aydın'a diktim. "Bakma

ona." Will bana kaşlarını çattı.

Ama Aydın'ın sakin sesini duyarak olduğum yerde

kaldım. "Ne istiyorsan onu yap Emory," dedi bana.

"Sorun yok."

Kalbim biraz daha parçalandı ve başımı sallayarak başka tarafa baktım. Will'in bunu bir kez olsun söylemesi için neler vermezdim. Ya da kardeşimin.

Bana yol gösterecek biri. Ailem öldüğünden beri bunu hayatımda ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Will ya da Martin bana özgürlük verseydi, onları daha çok isterdim. Tek yapması gereken buydu. Sadece ona gelmeme izin vermeliydi. Mezuniyet balosundaki gibi.

Sadece bazı şeyleri anlamam daha uzun sürdü. Hiçbir şeye balıklama dalmadım. Aydın bunu biliyor gibiydi.

Hakkını vermek lazımdı... Neden alfa olduğunu şimdi

anlıyordum. "Emory..." Will söyledi.

Hareket etmedim.

Aydın giyindi ve ben giysileri tuttum, bacaklarım odama geri dönmek için şarj oldu.

"Em..." dedi yine daha alçak bir sesle.

Gözlerim doldu ve Aydın'dan gelen sessiz bir kıkırdama duydum. "Micah ve Rory şimdiye kadar sarhoş olmuşlardır," dedi Will'e, "ve sen istediğin tek şeyi almadan gideceksin."

Ben.

Aydın tişörtünü kafasına geçirdi ve gözlerimle buluştu. "Onun başına sen geldin."

Bana hiçbir şey olmadı. Ben bir kurban değildim ve bu son tereddütümdü.

Şortu çekip birkaç kez yuvarladım ve Will'in gözleri sırtımda bir delik açarken Aydın odadan çıktı. Daha gömleğimi bile giymemiştim ki Will odadan fırladı, kapıyı çarparak

kapıyı duvara dayadı ve ben de başımı çevirip Alex'e baktım.

Alt katta bir gümbürtü duyuldu ve bir an sonra kız onların peşinden koşmaya başladı.

Tişörtümü giydim, havlumu çıkardım ve odadan çıkarken ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru savurdum. Sağa sola baktım, bir şey göremedim ama kulağıma bir itiş kakış sesi geldi ve balkondan eğilip Aydın'ın Will'le fuayenin zemininde kafa kafaya verdiğini gördüm.

Kahretsin.

Alex hızla içeri girdi ama Will elini uzattı. "Yapma," diye bağırdı. "Geri çekil."

Durdu ve Will ile Aydın yerde yuvarlanırken, Aydın onu boğarken ve Will nefes almak için çırpınırken merdivenlerden aşağı koştum.

"Dur!" Bağırdım.

Will, Aydın'ın üzerine yattı ve kafasını geriye atarak kafatasının arkasıyla Aydın'a vurmaya çalıştı ama diğer adam tam zamanında sarsılarak yolundan çekildi. Will ters dönüp Aydın'ın boynunu tutmaya çalışırken, ikisi de çırpındı, siyah saçları ıslak ve dağınıktı.

Bacaklarını fırlatarak yana doğru yuvarlandılar ve şamdan devrildi, mumlar odanın kenarlarına yuvarlandı.

Adamlar güreşti ve ben ellerimi saçlarıma götürerek ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Will güreşebiliyordu. Neler oluyordu?

Madem Aydın'ı yenemeyecekti, neden onun peşinden gitti?

Bu kadarı yeter. Bu gece ikisi de mahzende kilitli kalacaklardı.

Salona koştum ve duvardan uzun kolu aldım - Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir antika gibi görünüyordu - ve fuayeye geri döndüm, içeri girdim ve Aydın'ı Will'den uzaklaştırdım.

Yere düştü, ama tekrar dalamadan önce silahı doğrulttum, süngüyü tam boynuna dayadım.

"Yeter!" Bağırdım.

Gözlüklerimi duşta unutmuştum ama Aydın'ın eğik kaşını yeterince iyi görebiliyordum.

Will yerden fırlayıp tekrar ona doğru gelirken, Alex onu kot pantolonundan yakaladı ve kafasına bir şaplak indirdi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum, çünkü tüm bunlar o kadar komikti ki.

Yetişkin adamlar.

Yine de daha fazlasını yapacak zamanım yoktu. Taylor, Micah ve Rory olay yerine geldiler, havuzdan ıslanmışlardı ve gözleri hepimizin arasında geziniyordu.

Taylor'ın bakışları sonunda Aydın'a doğrultulmuş silahla birlikte bana yöneldi ve bir bulanıklık içinde her şey olup bitti.

Will Taylor'a saldırdı, Aydın yerden fırlayıp kendini Will'in üzerine attı ve bir de baktım ki Taylor silahı kapmış, elimden çekip almış, fırlatmış ve bir eliyle başımın arkasını kavrayıp diğeriyle karnıma bir yumruk atmıştı.

İç organlarım omurgamı zorlamaya çalıştı, kusmuk boğazıma kadar yükseldi ve öksürerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Önümde bulanıklaşan herkes Will ve Aydın'ı ayırmak için çabalarken gözlerim yaşlarla doldu. Taylor beni kaldırıp merdivene çarptı, çenemi parmaklarının arasında sıktı ve üzerimde asılı kaldı.

"Ben de bunu bekliyordum," diye homurdandı.

Vücudum acıyla kıvrandı ve ağzımın içi dişlerimi keserken nefesimi tutmaya çalışarak hava emdim.

Ama biri elini tutup parmağını geriye doğru büktü ve haykırırken onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Gözlerimi kırpıştırdım, Aydın silahı kapıp kaldıraç olarak yere dayadığında ve süngüyü Taylor'ın serçe parmağını kesecek şekilde indirdiğinde nefesim kesildi.

Kan fışkırıp mermerin üzerine dökülürken gözlerimi açtım ve herkes durdu, şimdi dikkatleri çekilmişti.

Taylor çığlık attı ama Aydın hiç vakit kaybetmedi. Onu ayağa kaldırdı, omzuna attı ve evin arka tarafına yöneldi.

"Will'i de getirin!" diye

bağırdı. Ne?

Rory ve Micah'ya baktım, ikisi de kararsız görünüyordu ama sonra Rory dişlerini sıktı ve önce davranıp Will'i yakaladı.

"Hayır!" Alex ve ben tepki göstererek ileri atıldık ama Micah bizi geri iterek Rory'yi korudu.

Ne oluyor be?

Micah ona yardım etti, ikisi de Will'i zorla yürüttüler ve Alex'le ben Aydın'ı takip ettik. Yolumun üzerindeki silahı aldım, Alex'in bir şamdanı çalmasını izlerken ter vücudumu kapladı. Artık ikimiz de silahlıydık, bıçağımdan bir damla kan süzülüyordu ve Taylor'ın parmağı yerde bir yerdeydi.

Aydın bunu neden yapmıştı? Taylor onun fino köpeğiydi.

"Aydın, lütfen," diye yalvardım. Onları nereye götürüyordu?

Mahzenin kapısını açtı, çocuklarla birlikte merdivenlerden indi ve biz de peşinden koşarak taş basamaklardan aşağı indik ve Aydın, Taylor'ın bileklerini bağlayıp başının üzerindeki bir kancaya asarken Will'i yere attıklarını gördük. Kolundan kan akıyordu ve yüzü acıdan iki büklüm olmuş halde zor nefes alıyordu.

Sonra Will'e doğru ilerledi ama bize bir bakış attı. Micah ve Rory'ye, "Tutun onları!" diye emretti.

"Hayır!" Silahlarımızı kaldırdık ve önümüzde durdular, Aydın Will'in yanına çömelirken çatışma durdu.

Orada yatıyordu, ağzının kenarından kan damlıyordu, gözlerini yere dikmişti ve daha fazla dövüşmek için hiçbir hareket yapmıyordu.

Senin derdin ne lan?

Alex haklıydı. Will bu adamlarla başa çıkabilirdi. Aman Tanrım. Bu içimdeki acıdan daha çok acıtıyordu. İzleyemiyordum.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Aydın ona, bir ipin düğümlerini çözerken. "Hoşlanacağımı düşünmemiştim. Hayatın tuhaf bir mizah anlayışı var, biliyor musun? Seni onunla partilerde izledim. Seni onunla restoranlarda görüyordum. Sonra bir de baktım, yeni mahkûmumuz olarak karşıma çıkıyorsun."

O. *Alex.*

Kafamda bir düşünce şekillenirken doğruldum. Dünyadaki onca insan arasında aynı yerde bulunmaları garipti. İkisi de Alex'i tanıyan iki adam.

Biri diğerine bunun için açıkça içerlemişti.

"Bana alkol ve sigara dışında bir şeyler alıp alamayacağımı sorduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu Will.

Ve yutkundum. *Hayır.* Will'i buraya o getirmişti. Ya intikam için ya da onu Alex'ten uzaklaştırmak için.

Aman Tanrım.

Ama sonra birden Aydın döndü ve çenesini sallayarak bana işaret etti.

Ne?

Kalbim mideme inerken Will dişlerini gıcırdatarak, "Seni orospu çocuğu," dedi.

Silahımı bırakarak bir adım öne çıktım. "Ben mi?" dedim ama cevabı zaten biliyordum. "Beni buraya *sen mi* getirdin?"

Tüm düşmanlar ve bana karşı bir şeyler besleyen tüm insanlar sırrımı bilselerdi ve hiç tanımadığım biri olduğu ortaya çıksaydı?

Will'i Blackchurch'e mahkum etmedi. İntikam için beni kaçırdı.

Aydın'ın gözleri düştü ve Will'in bileğindeki ipi sıkılaştırdı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmesini istiyorum," diye mırıldandı. "Onu çok istediğin için bakarken fiziksel olarak acı çektiğin bir kadının, zamanını, sadakatini ve sevgisini bir başkasına vermesini izlemek." Bana ters ters baktı. "Onun da bunu hissetmesini istiyorum."

Alex yanıma geldi ve nefes alışını duyabiliyordum.

"O zaman neden beni baştan çıkarmaya çalışmıyorsun?" O bir şey söyleyemeden ben saldırdım. Bu ağabey saçmalığı da neyin nesiydi?

Sadece kıkırdadı. "Kalpten daha güçlü olan tek şey beyindir ve kafana girmek yatağına girmekten çok daha faydalıydı."

Başımı salladım. "Belki de beni Will'den değil, Will'i Alex'ten uzaklaştırmak istedin. Belki de incitmek istediğin kişi oydu."

Omuz silkti. "Her iki şekilde de."

Taylor'ın titremesi dışında oda sessizliğe gömüldü. Ona baktım, onun için o kadar endişelenmiyordum ama Aydın'ın ona yardım etmesi gerekecekti. Yarasını falan kapatması gerekecekti.

Elim saçlarıma gitti. Beni buraya o getirdi.

Ama bu bana bıçağı da verdiği anlamına geliyordu. Bunun yeterli bir koruma olacağını mı düşünüyordu?

Üzerimizdeki zemin gıcırdadı -duvarlardaki ahşap gibi- ve havada duman kokusu aldım, ama sonra gök gürültüsü tepemizde çatırdadı, ışıklar titredi ve silahımı tekrar kaldırdım, konuşmak için ağzımı açtım.

Ama önce Aydın konuştu. "İkiniz de burada kalacaksınız," dedi Will'e. "Micah ve Rory kendileri için neyin iyi olduğunu bilirlerse, sıraya gireceklerdir."

Adamlara dönerek, "Kadınları odama götürün," diye emretti ve sonra bize baktı. "Birazdan sizi görmeye geleceğim hanımlar."

Gerildim.

Will'e bakarak, "Belki bu gece biraz egzersiz yapmak isterler," dedi. "Onları havuza götüreceğim. Üç kişilik parti." Sesi alçaldı ama ses tonundaki gülümsemeyi hâlâ duyabiliyordum. "Belki Emmy o küçük fantezisini gerçekleştirir ve Alex'i herkesin yaptığı gibi iyi bir şekilde kullanır."

Saldırdım. "Will!"

Micah beni yakaladı ve silahı bırakıp avucumu onun lanet burnuna doğru fırlattım, o sırada Alex fırlayıp Rory'nin kolunu yakaladı ve onu döndürüp duvara doğru itti.

Taşa kafa attı, ben de yere düşüp süngümü aldım ve Will'e doğru koştum.

Ama Aydın oradaydı, beni durdurdu ve kollarına aldı, çelik bir bant gibi etrafımı sardı ve beni rehin aldı.

"Wendy, Wendy," diye alay etti. "Doğru o zaman. Görünüşe göre bir kız yirmi erkeğe bedel. Benim takımımda olduğun için çok mutluyum."

Ağzı benimkinin üzerine indi, üzerimde hareket ederken, nefesimi çalarken dudaklarıma sürtündü ve terledi.

Will.

Homurdandım, kana bulanmış gömleğine bastırıp başımı çevirmeye çalışırken boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

Oh, Tanrım.

Ve sonra... bir fısıltı yaklaştı - sakin, sert ve derin. "Sen Peter değilsin," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Will'in Aydın'ın hemen arkasında durduğunu gördüm, ipler aniden kaybolmuştu.

Bir kolunu Aydın'ın boynuna dolayan Will, bileğini kavrayıp onu benden uzaklaştırdı ve kolunu o kadar geriye çekti ki Aydın haykırarak onu yere düşürdü. Will hızlı bir hareketle ayağını Aydın'ın kolunun omzuyla birleştiği yere indirdi ve bir patlama sesi havayı delip geçti, Aydın'ın uluması mahzende yankılandı.

Aydın'ı iki saniyeden kısa bir sürede dizlerinin üstüne çöktüren Will'e bakakaldım, nefes bile kaybetmemişti.

"Ne oluyor be?" Mırıldandım.

Will, elinde tırtıklı bir bıçak olan ve bileklerindeki ip kopmuş Aydın'ın haline bakarken Alex ve ben orada durduk.

O bıçağı nereden bulmuştu?

Derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi, ip bilezikleri kesti, bıçağı kınına soktu ve tekrar cebine soktu.

"Will..." Bir adım öne çıktım.

Başını salladı ve tuğla zemindeki adama ters ters bakarken bana sessiz olmamı söyledi.

Aydın ayağa kalktı ama Will yumruğunu savurarak tam boğazına indirdi.

Gözlerimi kıstım, ona bakmaktan ve gözlerimi kırpıştırmaktan başka bir şey yapamadım.

Aydın soluk soluğa kalmıştı, kamburu çıkmıştı ve konuşamayacak, hatta nefes alamayacak kadar güçsüzdü. Taylor izlerken Will onun etrafında dönüyor, Micah ve Rory ise donup kalıyordu,

açıkça ne olduğundan emin değildi.

"Hapisteydim," dedi Will Aydın'a. "Gerçek bir hapishanede. Gerçekten bunların hiçbirini kontrolüm altında tutmadığımı mı düşündün?"

Aydın ona baktı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir endişe ve şaşkınlık vardı.

"Bekledim," diye devam etti Will. "Seni takip edebilmek için olabildiğince sabırlı olmaya hazırdım."

Yere düştü, Aydın'ın başının arkasını kavrayıp yüzüne iki yumruk indirirken üzerine çıktı.

Aydın'ın burnu kanlar içinde kaldı ve geri çekilip Will'e vurarak onu savurdu ve ayağa kalkana kadar sürünerek uzaklaştı.

İkisi de yüzlerini birbirlerine dönerek duruşlarını genişlettiler ve Aydın, Will'e saldırarak bedenini onun karnına fırlattı. Tekrar yere düştüler ve ben öne doğru hamle yaptım ama Micah kolunu uzatıp beni durdurdu.

"Bunu görmek istiyorum," dedi.

Endişeli gözlerimi Will'e diktim. Cildi kızarmış ve sırtından terler akıyordu; yuvarlanıyor, vuruyor, diz çöküyor, tekmeliyor ve gözlerinde öfkeyle her şeyi yapıyordu.

Buraya geldiğimden beri olduğu gibi kabullenmiyordu.

Bu Will'di.

Kanlar içinde kalan ve zor nefes alan Aydın'ın karnına bir yumruk indirdi ve ayağa kalkarak kafasına sert bir tekme savurdu.

"Mükemmel olurdu," diye homurdandı. "Bunu biliyor musun? Takım olmak. Eşit olmak, ama seni korkuyla kazanmak istemedim. Seni şiddetle kontrol etmek istemedim."

Aydın bacaklarını altına almaya çalıştı, ancak tekrar yere düşmeye devam etti.

Will ona, "Senin için önemli olmak istedim," dedi. "Senin için önemli olsaydım, beni her yerde takip ederdin."

Onu takip etmek mi? Will neden bahsediyordu? Neden Aydın'ın onu takip etmesini istiyordu?

"Mükemmel olurdu, çünkü sen de bizden birisin," diye nefes nefese avının etrafında dönüyordu Will, "ama anlaşılan seninle kaybedecek zamanım kalmadı. Bu

"Benimle ilgili bir planın olduğunu tahmin etmemiştim."

Yani beni ve Aydın'ın beni buraya getirmesini.

Burnunu çekti ve yüzündeki kanı sildi.

"Rory." Çenesini masanın üzerinde duran ip destesine doğru salladı. "Micah, ona yardım et."

Çok yorgun ve bitkin olan Aydın'ı bağladılar, onu bağlarken zar zor tekmeliyor ve çırpınıyordu.

Will bizi çağırdı. "Alex," dedi, geride durup onları izlerken. "Emory."

Alex hemen onun yanına gitti ama ben olduğum yerde kaldım.

Gözlerinin arkasında bir ateş yandı. "Bir saniye daha bu bir seçimmiş gibi davranırsan kıyameti koparır ve bu evi küle çeviririm!" diye bana bağırdı ve sonra yan tarafını işaret etti. "Şimdi!"

Sıçradım, bacaklarımın arasında karıncalanmalar başladı ve dişlerimi sıkarak ona doğru yürüdüm.

"Bunca zaman?" Aydın nefes verdi. "Bunca ay ve bunca kavga. Kaybettiğin onca zaman, bilerek mi yaptın?"

"Benim gibi olmak için gereken özelliklere sahip değilsin," dedi Aydın'a. Derin sesi tüylerimi diken diken etti.

Aman Tanrım.

Numara yapmıştı. Her şeyi uydurmuştu. Bir sebepten dolayı evde çalışıyordu, yavaş yavaş herkesi kendi tarafına çekiyordu ve Aydın'ın sadakatini istediği için aylarca bu saçmalığa katlanmıştı ama bunu zorla istemiyordu.

Micah ve Rory işlerini bitirip yanımıza geldiler ve herkes yerde yatan Aydın'a bakarken yanımızda durdular.

Will, yükselen bir meşe gibi önde ve ortada duruyordu ve yanımda ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldığıma yemin edebilirdim.

Will ona, "Bizimle gelebilirsin," dedi. "Dinescu'yu istemiyorum ama seni alacağım."

Alex, Will'in diğer tarafında durmuş, Aydın'a bakarken gözlerinde bir acı parıltısı belirmişti.

Ama Aydın sadece acı acı güldü. "Öldür beni," dedi.

Will bir süre daha orada durup onun cevabını düşünürken gök gürültüsü tekrar patladı ve ben geri çekilmeye başladım, herkes yavaşça beni takip etti.

Ben Alex'in ayaklarını sürükleyişini izlerken çocuklar dönüp merdivenlerden yukarı fırladılar, Aydın'la aralarındaki mesafe, bakışlarındaki sıcaklık kadar önemsizdi.

büyüdü.

"Beni sen istedin," diyerek ondan uzaklaştı.

Başını salladı, yere otururken elleri paslı borulara bağlıydı. "Şimdi sadece kazanmak istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Sen zaten kaybettin."

"Henüz değil," diye karşılık verdi. "Nereye gittiğini biliyorum aşkım."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve sözleri havada asılı kalırken birkaç dakika tereddüt etti, ama sonra... ikimiz de döndük, merdivenlerden yukarı fırladık ve kapıyı arkamızdan çarptık.

"Alex..."

"Yapma," dedi ve boğazındaki gözyaşlarını duyabiliyordum. "Onun adını çoktan unuttum."

Üst kata koştuk, kapıdan içeri girdiğimizde yoğun bir koku yüzüme çarptı.

Nefes aldım. "Bu da ne böyle?"

Kargaşayı duyunca antreye doğru koştuk, alevler pencerelerdeki perdeleri yutup tavana yükselip duvarlara yayılınca hemen durduk.

"Oh, Tanrım!" Alex ağladı.

Will'e baktım ve elinde yangın söndürücüyle mutfaktan çıktığını gördüm.

Isı yüzümü yaktı ve o alevleri söndürmeye çalışırken ben tökezleyerek geri çekildim.

O lanet mumlar, onları devirdiklerinde yanıyor olmalıydı. "Will!" diye bağırdım.

Buradan çıkmamız gerekiyordu. Fuayeyi tüketti ve boğazımdaki yanıkla öksürürken başımı geriye doğru eğdim, alevlerin ulaşabileceğimizden çok daha yükseğe uzandığını gördüm. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

"Will!" Tekrar seslendim ama kapıya sprey sıkarak çerçevenin etrafındaki yangını söndürdü.

Alex yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

"Ne yapıyorsun?" Arkasından bağırdım, basamakların kenarlarında alevlerin titreştiğini gördüm.

"Uydu telefonum!" diye bağırdı. "Gizli geçitte! Ona ihtiyacımız var!"

"Alex, hayır!" Will bağırdı.

Peşinden gitmek için atıldım ama sonra ön kapıya çarpma sesi duydum ve durdum.

Alex merdivenlerin yarısında durdu ve Will'in hareketsiz durduğunu görmek için arkamı döndüm.

Duman tüm odayı sararken bir başka gürültü duvarları sarstı ve ben gözlerimi kırpıştırarak kapıdan kimin geldiğini görmeye çalıştım.

Yakınlarda güvenlik olmalı. Bahse girerim bir yerlerde yangın alarmı çalıyordu.

Bir yumruk daha ve sonra... kapı açıldı, duman kapıdan dışarı fışkırdı ve bulutların arasından odaya giren siyah kollar ve bacaklar gördüm.

"Will!" diye bağırdı biri.

Yere çömelip Will'i de yanıma çektim, böylece nefes alabilecektik ama aynı zamanda...

"Güvenlik mi o?" Dumanların arasından görmeye çalışarak ona sordum. "Hiç sanmıyorum."

Öyle olsaydı memnun olurdum, ama aynı zamanda hepimizi başka bir Blackchurch'e de nakledebilirler.

Silahımı istedim.

"Will!" diye seslendi başka bir ses -bu da erkekti-. "Neredesin?"

Neden diğerlerini değil de sadece onu çağırıyorlardı?

Ardından bir kadın öksürerek "Will Grayson!" diye bağırdı.

Kulağım çınladı, bunda tanıdık bir şey vardı ve Will yanımda nefesini içine çekti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Ayağa fırladı ve beni kolumdan tutup yukarı çekti. "Buraya!" diye bağırdı.

Siyah giysili figürler dumanın arasından geçerken Alex koşarak merdivenlerden indi ve ben de göğüslerinde paracord sarılı ve spor çantaları taşıyan üç uzun adam gördüm.

"Paracord'u ne diye getirdik ki?" Kai Mori, Michael Crist'e bakarak şöyle dedi. "Duvarlara tırmanmak zorunda kalacağımızı söylediğini sanıyordum."

Michael sadece gülümsedi ve Will'i boynundan tutarak kucakladı.

Will şok olmuş gibi gerildi ama bir süre sonra nefes verdi. "Sonunda benim için geldin, ha?

"Her zaman," dedi başka bir ses.

Damon dumanın arasından geçerken baktım, gülerek eğildi ve alnını en iyi arkadaşınınkine bastırdı.

Bir kadın geldi, sarı at kuyruğu omzuna dökülmüş, başının üstü siyah bir kayak şapkasıyla örtülmüştü.

Erika Fane?

"Hadi buradan siktir olup gidelim," dedi ve omzumun üzerinden bakarak "Alex!" diye seslendi.

Alex hızla ileri atıldı, beni sıyırıp geçti ve Rika'nın kollarına çarptı. "Başardın," diye gülerek nefes verdi.

Erika başını salladı. "Endişelendin mi?"

Alex kıkırdadı. "Hayır. Tabii ki hayır."

Herkes aceleyle kapıdan çıkmaya başladı ama Alex ve ben tereddüt ettik, dumanın arasından evin arkasına doğru baktık.

"Bekle," diye bağırdı. "Arkada daha fazlası var!"

Herkes eve geri koştu ama yangın koridordan mutfağa ve oradan da sağa, havuza doğru ilerledi.

Alevlere doğru koştuk.

"Emmy!" Will bağırdı.

"Emory Scott?" Damon'ın dediğini duydum. "Alex, bize onun burada olduğunu söylemedin."

Ama kimsenin açıklama yapacak zamanı yoktu.

Ateşin içinden baktım, bir geçiş yolu görmeye çalıştım ama bir yol bulamadım. Onları orada yanmaya bırakamazdık.

Alex ve ben sağa sola adım atarak geçmeye çalıştık ama güçlü kollar beni geri çekti.

Will, "Al onu," diye emretti.

Bildiğim bir sonraki şey, birinin kollarına ve omzuna doğru sürüklendiğim ve çığlık atarak kurtulmaya çalıştığımdı.

Yürüyebilirdim.

"Ve onu yere bırakma," diye hırladı Will. "İşbirliği yapmamayı seviyor." Orospu çocuğu!

"Lev!" diye seslendi biri.

Sonra birinin David dediğini ve Aydın ile Mişa'd a n bahseden mırıltılar duydum.

Nereye gidiyorduk?

Evden çıktık, fuaye görüş alanımda gittikçe küçülürken ve evin daha büyük bir kısmı görünürken yağmur vücuduma sıçradı.

Ateş üst kattaki pencerelere kadar ulaştı, turuncu bir parıltı perdelerin arkasındaki odaları doldurdu ve Aydın'ın başarmasını umarak uzaklaştıkça fuayeye bakabildiğim kadar baktım.

Onu bir an olsun görmek için
bekliyordum. Ölmesini
istemedim.

"Onu bana ver," diye hırladı Micah.

Birinin omzundan çekilip Micah'ın kollarına atıldım, başımı çevirip baktığımda beni taşıyanın Michael olduğunu gördüm.

Ona hırladım.

Micah ona, "Onu yakaladım," dedi.

Michael başını salladı ve önden koşmaya başladı, o gider gitmez Micah beni ayağa kaldırdı ve herkesle birlikte koşarken elimi tuttu. Tökezleyerek omzumun üzerinden baktım.

Sera ana evden ayrılmıştı. Yılanları umursadığımdan değil, ama bu herhangi bir canlının gitmesi için berbat bir yoldu. Yine de güvende olmalılar.

Ormanın içinden koştuk ve gök gürültüsü üzerimizde kükrerken ve yağmur daha da şiddetlenirken soğuğun farkına bile varmadım.

"Neredeyiz biz?" Will onlara sordu.

"Asla tahmin edemezsin," dedi Damon ona.

Will, "Eve varmamız ne kadar sürer?" diye sordu.

Ve herkes güldü, bu ne anlama geliyorsa artık.

Ağaçların arasından hızla geçtik ve bacaklarım altımda lastiğe dönüşürken nefes nefese kaldım.

"Micah," diye yavaşlaması için yalvardım.

Ama o beni çekti ve sonra uzaktaki ağaçların arasından onu gördüm.

Gözlerimi kıstım, her zaman orada olan bulanıklığı yok etmeye çalıştım. Gözlüklerime ihtiyacım vardı. *Kahretsin.*

Bu bir tren miydi?

Kayaların ve yaprakların üzerinden koşturarak geçtik, ağaç sınırını aşarak sağımda ve solumda görebildiğim kadarıyla raylar üzerinde u z a n a n bir trene ulaştık.

Aydın bunun burada olduğunu biliyor muydu? Hepsi biliyor olmalı. O kadar uzun koşmamıştık, belki on dakika?

Belki de terk edildiğini düşünmüştür.

Herkes ortadaki bir arabaya koştu ve ben eski ama iyi restore edilmiş güzel siyah buhar makinesine baktım. Pencerelerin iç tarafına perdeler asılmıştı ve motor sabit bir ritimle tıkırdıyordu.

"Git!" Erika bağırdı. "Şimdi git!"

Herkes arabaya bindi ve ben Aydın ya da Taylor'dan bir iz var mı diye bir kez daha arkama baktım.

Nereye gittiğini biliyorum, demişti.

Bilmiyormuş gibi davranmama da gerek kalmadı.

Thunder Bay'e dönelim.

"Kapıları kapatın!" Michael bağırdı ve muhtemelen kondüktöre el sallayarak kapıdan dışarı sarktı.

Hepimiz içeri doluştuk, siyah saçlı bir kadın Will'in bileğini yakaladı ve bileziğini bir cıvata kesiciyle kesti. Yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra Micah ve Rory'ye doğru ilerledi, onların bileklerini de kesip pencereden dışarı fırlattı.

Tren altımızda hareket etti ve ben sallandım, ama daha etrafıma bakamadan ya da diğer kadınların kim olduğunu anlayamadan biri kolumu tuttu ve beni etrafımda döndürdü.

"Tereddüt ettin," diye homurdandı Will, ateşten vücudunu siyah çizgiler kaplamıştı. "Mahzende... Tereddüt ettin! Yine tereddüt ettin! Ve benim için hiç geri dönmezken, onun için geri dönüyordun. Asla!"

İrkildim, dakikalar önce bana ona gelmemi söylediğini hatırladım.

Bunu benim Aydın'ın tarafını tutmam olarak gördü.

Bunu kendi başıma ayakta duran ben olarak gördüm. "Will..."

"Bize yaptığın onca şeyden sonra tereddüt ettin!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

Herkes etrafımızı sarmış, sessizce duruyordu ve ben bir fareymişim ve onlar da etrafımda dolaşan yılanlarmış gibi gözlerinin sıcaklığını hissediyordum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Damon ona sordu. "Ne demek 'bize'? O ne yaptı?"

Will'e baktım, başımı yavaşça sallayarak ona yalvardım. *Burada olmaz. Lütfen, burada olmaz. Şimdi olmaz.*

Doğruldu ve birkaç adım geri çekildi, sonunda beni tam hak ettiğim yerde kıstırdı ve bu anın tadını çıkardı.

"Yedi yıl önce hepimizin hapse girmesinin nedeni o," dedi onlara.

Chapter 32

Emory

Yedi Yıl Önce
-Martin Scott'a yapılan saldırıdan birkaç ay sonra

"Hey," diye seslendi Thea odamıza girerken.

Masamdan başımı kaldırdığımda Mia Wallace peruğunu çıkarıp bu gece göğsüne yapıştırmamı istediği adrenalin iğnesiyle birlikte şilteli kanepemize fırlattığını gördüm. Erkek arkadaşının Vincent Vega kılığına girerek *Pulp Fiction* temasını tamamlaması gerekiyordu ama bir saat önce kavga etmişlerdi ve partiye yalnız gitmesine izin vermiştim.

Pislik gibi.

"Hey," dedim, her yere bulaşmış makyajına gülümseyerek. "Eğlendin mi?"

Yanağındaki ruj izine bakılırsa Vincent onu bulmuş ve barışmış olmalılar.

Ama o sadece omuz silkti. "Eh, hatırlamıyorum."

Bana doğru zıplayarak yaklaştığında homurdandım, nefesindeki bira burnuma çarptı. "Ama ben seni düşündüm." Dişsiz mutlu bir suratla oyulmuş küçük bir jack-o'-lantern uzattı. "Eve dönerken bir öğrenci yurdunun önünden çaldım."

Güldüm, aldım. "Teşekkür ederim." Dostum, oda arkadaşı konusunda şanslıydım.

Başımı salladım ve balkabağını masama koydum. Geçen bahar mezun olduktan sonra, Martin'i üniversite fonumu Grand-Mère'i paranın satın alabileceği en güzel eve yerleştirmek için kullanmaya ikna ettim çünkü buna ihtiyacım yoktu. Thunder Bay çevresinde yaptığım, bir harabeyi karakterini koruyarak nasıl işlevsel hale getirebileceğinizi gösteren çarpıcı tasarımlarım sayesinde aldığım burs sayesinde üniversite fonuma ihtiyacım kalmamıştı. Bursla karşılayamadığımı kredi olarak aldım. Siktir et.

Onunla kendim ilgilenmek istemiştim ama bakımıyla ilgili vekaletnamesi vardı ve bu değişmeyecekti. Sonunda evin kendisine ait olmasının getireceği avantajların yanı sıra, mütevazı memur maaşından onun birinci sınıf bakımı için para ödediğini düşünen insanların saygı ve hayranlığını özetlediğimde kabul etti.

Onu her gün arıyordum ve mezun olduktan sonra ayrıldığımdan beri onunla hiç konuşmamıştım. Yaz boyunca San Francisco'da staj yaptım, Temmuz sonunda onu ziyaret etmek için gizlice şehre indim ve sonra hemen yurda taşınmak için tekrar ayrıldım.

"Gelmeliydin," dedi Thea. "Bir kez olsun, sadece 'evet' de." Ve sonra yüksek sesle inledi. "Evet, evet, evet!"

Berkeley'de parti ve eğlence hiç eksik olmuyordu ama okulun başlamasından bu yana geçen iki ay içinde yeni insanlara ve yeni bir çevreye alışmak düşündüğümden daha zor oldu.

Bu aptalcaydı, çünkü kimsenin Thunder Bay'e uyum sağladığım konusunda hemfikir olacağını sanmıyordum, ben de orada büyüdüm.

Evimi özlüyordum.

"Eğlenceyi mahvediyorum," dedim ona yarım bir gülümsemeyle. "Güven bana."

Çekmecemden bir paket kibrit çıkardım ve hala balkabağının içinde duran tealight'ı yaktım, sıcak parıltı gözlerinden ve ağzından dışarı bakıyordu. Yurtta hiçbir şey yakmamamız gerekiyordu ama bunu asla bilemezlerdi.

Masamın lambasını kapattım, karanlık titreyen mumu biraz ürkütücü hale getirdi.

Thea soyunduktan sonra bornozunu giydi, bir havlu ve duş kabını aldı.

"Mutlu Cadılar Bayramı," diye şarkı söyleyerek duş almaya gitti.

Ama ben konuştum. "Şeytanın Gecesi."

"Ha?"

Başımı çevirdim ve onun kapı kolunu tuttuğunu gördüm.

"Yarın Cadılar Bayramı," dedim ona. "Bu gece Şeytan'ın Gecesi."

"*The Crow*'daki gibi mi?"

Bir kahkaha patlattım. Şeytan Gecesi, Yaramazlık Gecesi, Lahana Gecesi... Thunder Bay -ve belki Detroit- dışındaki dünyanın çoğunun filmler dışında daha önce hiç duymadığını unutmuşum.

Eğildi ve kendi masasının üzerindeki saate baktı. "Saat biri geçti," dedi. "Artık Cadılar Bayramı."

Dilini dışarı çıkardı ve duş almak için koridora yöneldi.

Touché.

Gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi ovuşturdum ve ders kitabımı gece için kapattım. Bilgi kartlarımın etrafına bir lastik bant sararak onları masanın üzerine attım ve fenerin kapağını kaldırıp tekrar üstüne koydum.

Yüzüne baktım. "Emory Scott, Will Grayson'ı seviyor," diye mırıldandım. Boğazım gözyaşlarıyla doldu.

Onu sevdiğimi hiç söylememiştim. Boşluk aylar boyunca içime yayılmıştı ve okuldaki son yılında ondan her uzaklaştığımda kendimi daha güçlü hissetsem de - ondan, Martin'den ve Thunder Bay'den kurtulduğum için gurur duysam da - hiçbir zaman kazandığımı hissetmedim.

Özlemim daha da arttı ve şimdi buraya gelse, beni kucağına almasına izin verirdim, bacaklarımı ona sarar ve gecenin geri kalanında ona dokunmaktan vazgeçmezdim.

Kollarım ona sarılma ihtiyacıyla uğuldadı.

Masaüstümdeki malzeme çekmecelerimin üstündeki Godzilla'ya baktım. Doğru şeyi yapmıştım. Doğru mu? O evde neler olduğunu bilmesini istememiştim.

Onu serbest bırakmak zorundaydım.

Ama ona güvenmediğim için pişmanlık duyuyordum. Kaybedecek neyim varsa zaten kaybetmiştim. Onu sevdiğimi ve bunun onun hatası olmadığını söylemeliydim ve belki bir gün...

Belki bir gün.

Gözlerimi kuruladım ve telefonumu elime aldım, aramak ya da mesaj atmak istiyordum - belki özür dilemek için, bilmiyordum - ama başka bir şey yoksa, belki bu gece Thunder Bay'deydi. Belki de Princeton'dan kutlama yapmak için dönmüştü, her ne kadar geçen yıl ben son sınıftayken eve dönmemiş olsa da.

Ya da belki o evde değildi ve Atlılar üniversiteye gittikten sonra herkes geleneği sürdürdü.

Evi görmek istedim.

Instagram'a giriş yaparak #devilsnight'ı arattım ve *Recent*'a tıkladım. bu gece yayınlanan her şey için...

Görüntüler ve videolar bir anda üzerime saldırdı, yüzleri bir anda belirip sayfayı kaplayınca kalbim sıkışmaya başladı.

Bir karede gülümsemesini, diğerinde ise hatırladığımdan biraz daha ince olan güzel yüzünü ve kamerayı delen gözlerini yakaladığımda gülümsedim, her yerim ısındı.

Michael'ın kırmızı maskesini, Kai'nin gümüş maskesini, Damon'ın duşta bir sarışını öptüğünü gördüm, ama sonra karelerden birinde bir videonun çalıştığını ve arka planda kardeşimin olduğunu fark ettim.

Gözlüklerimi aldım, tekrar taktım ve videoyu incelemek için telefonu yüzüme yaklaştırdım.

Bu da neydi?

Siyah kapüşonlu ve maskeli adamlar, karanlık bir odada ellerinden asılı duran kardeşimi dövdü. Kameralı telefonun ışığı yüzünde parlıyordu, yüzünden kan akıyordu ve siyah saçları keçeleşmiş ve terliydi.

Başım döndü. *Hayır, hayır, hayır.*

Thea'nın döneceğinden endişelenerek kapıya baktım ve kulaklıklarımı alıp telefonuma taktım ve sesi açarak yazıyı tıkladım.

"Ah!" Martin hırladı, yüzü acıyla kazınmıştı.

Siyahlı adamlardan biri ona yaklaştı ve duymaya çalışmak için kulaklarımı diktim, ama tek duyduğum aralarında mırıldandıklarıydı.

Bir dakika sonra Martin'in karanlık kahkahasını duydum ve o sesi hatırlayarak irkildim.

Bu, geçen yaz kardeşimin saldırıya uğradığı zamandı. Bana anlatmaya çalışmıştı ama ben telefona cevap vermeyi reddetmiştim, sadece büyükannemden duymuştum. Bir haftadan fazla hastanede kalmıştı ama umurumda bile değildi. Ölmesi için dua etmediğim için şanslıydı.

Siyahlı adamlardan biri kontrolünü kaybetti ve Martin'i yumruklamasını izlerken nefesimi tuttum, yumruğunu tekrar tekrar indirdi, kardeşimin gümüş rozeti ışıkta parlıyordu.

Tanrım.

Kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

Bir diğeri kameranın arkasından gelip içeri girmeye başladı, ilk adam arkasını dönüp kameraya baktı ve...

Maskesini kaldırmasını izlerken kalbim
yerinden çıkacak gibi oldu. Will.

Hayır.

Sırıttı ve kamerayı kapattı, yorumları tararken boğazımdaki safra yükseliyordu. Çok fazla. Video her yerdeydi.

Her yerdeydi. Herkes onun yaptığını biliyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Dışarı çıkarken kaydırdım, Damon ve Winter Ashby'nin duşta birlikte öpüştükleri falan bir video gördüm ve tıklayıp Instagram'a bildirdim.

Reşit değildi. Bu da ne böyle? Bu boku kim gönderdi?

Biri telefonlarını mı ele geçirmiş?

Görünüşe bakılırsa ilk video bir saat önce hayalet bir hesaptan yayınlanmış ve hiçbirinde görmediğim tek kişi Michael'dı.

Kulaklıklarımı çıkarıp Martin'i aradım ve saati kontrol ettim. Burada saat biri geçiyordu, yani Thunder Bay'de saat dördü geçiyordu.

Cevap vermedi, ben de tekrar aradım, yine cevap alamadım. Bir an tereddüt ettim ve sonra Will'i denedim.

Yine cevap yok.

Tanrım, daha uyanmamış bile olabilir.

Orada oturuyordum, evdeki dünya haberlerle uyanmaya başladığında telefonum vızıldamaya başlamıştı ve eski sınıf arkadaşlarım muhtemelen Martin'in olduğu video hakkında beni ilk uyaran olmak istiyorlardı.

Nefes aldım ve verdim. Her şey yoluna
girecekti. Değil mi? Bundan
kurtulacaklardı.

Ama bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyordum. Videoları kim yüklediyse kamuoyu tarafından yargılanmak istiyordu. Suçlanmadan kaçsalar bile, bu onları okullarından attırabilirdi.

Bu durum şüphesiz ailelerini büyük ölçüde utandıracaktır. Michael.

Michael neden hiçbirinde yoktu?

Videoları kim gönderdiyse telefon ondaydı. Michael orada olmalı. Neredeyse liderdi.

Ve yavaş yavaş, farkındalık kristalleşmeye başladı. Ya bunları gönderen Michael'dı ya da onun utanmasını istemeyen biriydi.

Ya da ailesi utandı.

Zar zor nefes alıyordum, beynim nihayet toparlanmaya başladığında çok fazla düşünce aynı anda boğazımdan geçmeye çalışıyordu.

Eğer birinin aklı varsa, birisi bu videoları doğru yerde paylaşırsa, davranışlarını görmezden gelmenin bir yolu olmazdı, biliyor musunuz? Yaşanacak utancı hayal edebiliyor musunuz?

Oh, hayır.

Tek bir nefes vererek gözlerimi kapattım. "Siktir."

- - -

Taksi saatler sonra Thunder Bay'e girdi, sokakları dolduran insanlar yüzünden saatte ancak yirmi milden fazla gidebiliyordu.

Mardi Gras'a benziyordu ama kimse gülümsemiyordu.

Kameralar, haber ekipleri... Will bu işin merkezinde olacaktı. Büyükbabası bir senatördü.

Sticks'in insanlarla dolu olduğu ve kaldırımların kaplandığı köye girdik. Herkes hareketin olduğu yerde olmak istiyordu ve çocuklar bile hareketin ortasındaydı.

Hepsi benim hatamdı. Tanrım, ben ne yapmıştım?

Kimseye ulaşmayı başaramadıktan sonra, çantama bir şey atmak için bile durmamıştım. Sadece giyindim ve arabası olduğu için beni havaalanına götürmesi için Thea'yı duştan çıkardım.

Benim saatimle sabah altıdan önce uçak bulamadım ve Thunder Bay saatiyle akşam altıyı geçiyordu. Chicago'daki aktarma sırasında telefonumdan bazı parçaları görebiliyordum.

Tutuklanmışlardı.

Ve Martin muhtemelen cennetteydi.

Etrafıma bakındım, tanımadığım insanlar sokaklarda yürüyordu. Birkaç kez yutkundum, biraz tükürük üretmeye çalıştım ama sadece onu dışarıda istiyordum. Ait olduğu yere, okula dönmesini.

Will.

Ama sonra kokusunu

aldım. Ateşi.

Başımı çevirip etrafıma bakındım ve tepedeki sarı bandı görünce bakışlarım durdu.

Midem bulandı.

"Dur," diye nefes

verdim.

Şoför devam etti.

"Dur!" Parayı almak için cebimi karıştırırken bağırdım.

Araba durdu, insanlar taksinin dışında konuşuyor ve bağırıyordu. Parayı ön koltuğun üzerinden attım ve arabadan atlayarak cadde boyunca kalabalığın arasından hızla geçtim.

Küçük yokuşu tırmanırken ona baktım; ahşap kömürleşmiş, çatı çökmüştü ve her yerde enkaz vardı.

Çardağım.

Neden? Kim?

Bir daire çizerek köyün etrafına baktım ve kuyumcu dükkânı Fane'nin önündeki vitrinin üzerine sürgülenmiş tahtayı fark ettim.

Dün gece burada ne oldu?

Gözyaşlarım gözlerimi ıslattı, ama onları çabucak sildim ve tepeden aşağıya ve caddenin karşısına geri döndüm, nefes alamadığımı hissedene kadar insan kalabalığını ittim.

Bunu ben yapmıştım. Başka hiçbir şey yanmamış gibiydi. Neden o? Sanki beni kasabadan silmeleri gerekiyormuş gibi.

Koşmaya başladım, daha sakin bir sokaktan sağa döndüm ve karakola doğru koştum.

Kapıyı açtım, içerideki insanları ittim ve bölmeden geçerek arka taraftaki ofislere doğru ilerledim.

"Emory!" diye bağırdı biri.

Ama onu görmezden geldim, muhtemelen bana öylece içeri dalamayacağımı söyleyen bir polisti. "Emmy!" diye bağırdı başka biri.

Topuklarımı sıktım, ellerimi çift kapıya çarptım ve ağabeyimin masasına doğru koştum.

Boştu. Elinde kahveyle masasına dönen Bryan Baker'a baktım.

"Nerede o?"

"Tuvalette," dedi bir yudum alarak. "Otursana."

Yola koyuldum, koridorda ilerledim ve erkekler tuvaletine girdim.

Sırtımı ter kapladı ve patlamak üzere sertçe nefes aldım. Bu onun günü değildi. O kazanmayacaktı.

Martin bir pisuarın başında duruyordu, odanın geri kalanı boş görünüyordu.

Başını yavaşça çevirip beni bir aşağı bir yukarı süzerken ona ters ters baktım. Ama beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu.

Konuşurken çenesinde bir yara izi uzanıyordu. "Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi ve arkasını dönüp sözlerini bitirdi. "Kıçını Thunder Bay'e sürükleyecek onca şey varken, bunun için geri döndün." Pantolonunun fermuarını çekti ve kemerini bağladı. "Geçen yaz beni hastaneye yatırdıklarında benim için geri gelmedin."

"Bırakın gitsinler," dedim.

Sadece kıkırdadı, arkasını döndü ve lavaboya doğru ilerledi.

Musluğu açarak biraz sabun pompaladı ve ellerini köpürttü.

Bir adım öne çıktım. "Video sahte," dedim sakinliğimi koruyarak. "Birisi yüzlerinin görüntülerini eklemiş. Sonuçta kim böyle iğrenç bir suç işlerken kendini gösterecek kadar aptal olabilir ki?"

Buraya gelirken uçakta anlattığım hikâyeyi dinleyerek kaşlarını kaldırdı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yani, neden maske takıyorsunuz ki? Grayson'lar, Moris'ler ve Torrance'lar bu hikayeyi desteklemek için ihtiyaç duyacağınız her türlü uzmanın parasını ödeyeceklerdir ve eminim ailelerine destek olma isteğiniz için size minnettar olacaklardır."

Ellerini duruladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Peki ya Griffin Ashby?" diye sordu. "Kızı için istediği adaleti görmezden mi gelmeliyim?"

"On altı yaşında," diye alçak sesle homurdandım. "On iki değil. Bu yasa gülünç. Damon onu zorlamadı."

Kimse öyle olduğunu düşünmedi. O video çok açıktı.

Elbette, bazen biraz adiydi ve zorlamada gerçekten iyiydi. Belki de bundan faydalandı. Kız kördü, yani...

Kardeşim kesinlikle genç kızlar için adaleti sağlayacak biri değildi.

"Bu suçlamalar kabul edilmeyecek." Yaklaştım. "Tek başaracağın kendini düşman ilan etmek olacak."

Birkaç kâğıt havlu kaparak ellerini kuruladı ve çok rahat bir şekilde dinledi. Neden bu kadar sakindi?

Kendinden emin olsa bile, Martin ona karşılık vermemden hoşlanmıyordu. Neler oluyordu?

"Kasaba bu gece paramparça," diye düşündü, gözlerinde bir parıltıyla bana bakarak. "Sokakları gördün mü? Kahramanları ölmüş. Çok güzel." Havluları çöpe atarak tekrar güldü. "O küçük pisliklerin her birini bir hücreye tıktım. Crist hariç. Sabrımın karşılığını aldım. Sadece biraz daha sabırlı olmam gerekiyor."

Bu da ne demek oluyor? Videoları kimin gönderdiğini biliyor muydu? O da işin içinde miydi?

"Herkese gerçeği anlatacağım," dedim. "Bana yaptığın her şeyi onlara anlatacağım. Will Grayson ve Kai Mori kahraman olacak."

Bir adım daha yaklaştı, ben de kendimi destekleyerek bir adım geri çekildim ama sonra, "Benimle gel Emory. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yanımdan geçip erkekler tuvaletinin kapısından çıktı ve ben yutkunamadım. Korku içimi kemiriyordu.

Çok sakindi. Hiç bu kadar sakin olmamıştı.

Arkamı döndüm ve kapıdan çıkıp koridorun ilerisine kadar onu takip ettim.

Söylediğim hiçbir şeye gözünü bile kırpmadı. Gerçekten de bir senatörün torununu, ona hak ettiği dayağı attığı için suçlayacak mıydı?

Soldaki bir kapıyı açarak loş odaya girdi ve ben durup içeriye baktım.

Cam bir bölme ve diğer tarafta bir masa vardı, kelepçeler bir dizi yumruğa sarılmıştı.

İçeri daldım, Will yan odada tek başına bir masada otururken göründü, Kai ve Damon ortalıkta görünmüyordu.

Cama doğru koştum ve parmak uçlarımı cama

bastırdım. Bok gibi görünüyordu.

Ama o bergamot ve mavi selvi sanki dünmüş ve o hemen yanımdaymış gibi üzerime yayıldı.

Gözlerinin altındaki torbaları ve artık orada olmayan gülümsemesini görünce göğsüm titredi.

"Herkese ona aşık olduğunu söyleyeceğim," dedi Martin. "Onu korumak için her şeyi söylersin. Eminim ikinizin de birbirinize sarıldığınız bir ya da iki zamanı doğrulayacak tanıklar bulabilirim. The Cove. Okul otobüsünde, değil mi?"

Will'e baktım. O gece birinin bizi otoparkta yarışırken görmüş olması gerektiğini biliyordum.

"İddialarınızla ilgili kanıtınız var mı?" Martin sordu. "Tanıklar? Fotoğraflar?"

Martin yanıma geldiğinde parmaklarımı yumruk yaptım ve ona da baktım.

"Senin çardağını yaktı, Em." Sesi kararlıydı. Planlanmış. "Eteği olan her şeyi beceriyor, içine sığabilecek her şeyi burnuna çekiyor.

ve son iki yıldır ona tatlı bir unutkanlık vaat eden her şeyi içiyor" dedi.

Dişlerimi sıktım, gözlerimi Will'e kilitledim. *Yukarı bak.* Sadece gözlerini görmeme izin ver.

"Ve sen hala onun fahişesi olmak istiyorsun, seni lanet sürtük-"

Hırladım. "Avukatları onları bu işten kurtaracak," diyerek sözünü kestim. "Bütün kasaba onların tarafında, olmayanlar da babalarının tarafında. Kimse onların bedel ödediğini görmek istemiyor."

Kıkırdadı ve sonra içini çekti. "En çok kendilerine en yakın olanlara güvenemezler."

"Ne demek istiyorsun?"

Ama o camdan bakmaya devam etti.

O ne biliyor? "Videoları kim yükledi?" Ben talep ettim. Sadece kendi kendine gülümsedi.

Bir şeyler d ö n ü y o r d u . Birinin o telefonu ele geçirmesinden daha fazlası.

Tekrar Will'e baktım. Koltuğuna geri oturmuş, bakışlarında boş bir şeyle masaya bakıyordu.

Çardağımı yaktı.

Benden nefret ediyordu. Bu kasabanın hiçbir yerinde bana bakmak zorunda kalmak istemiyordu.

Gözlerim yaşardı, ama fark etmeme fırsat kalmadan Martin bana bir zarf itti.

Ben aldım. "Nedir bu?"

Açtım ve belgeyi çıkardım.

"Artık bununla başa çıkamıyorum," dedi. "O artık senin. Özgür olmak istiyorsan, özgürsün. Al onu."

Ne? Evraklara göz attım; büyükannemin vekâleti bana devredilmişti ve tek yapmam gereken imzalamaktı.

Bu hala benim üzerimde tutması gereken tek şeydi. Beni hayatında tutan tek şey. Neden onu teslim etsin ki?

"O zaman paramı da ver," dedim ona. Para olmadan ona bakamazdım.

Ama o sadece sırıttı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başımı salladım. Bakımevinin aylık ücreti yedi binden fazlaydı. Okulu bırakıp üç işte çalışsam bile bu parayı ödeyip kendi geçimimi asla sağlayamazdım.

Onu mahkemeye verecek param da yoktu. Tanrı bilir kullanmadığı geri kalanını nereye saklamıştır. Gitmişti.

Masaya doğru yürüdü, başka bir zarf aldı, bu seferki beyazdı. Zarfı yırtarak açtı ve içinde ne varsa çıkarıp masanın üzerine fırlattı. Resimler etrafa saçılmıştı ve Polaroidleri hemen tanıdım.

"Zulanı sehpa kitaplarının arkasında buldum."

Gözlerini kaldırdı, benimkilerle buluştu ve ben orada durdum, elimdeki doktorları sıkıyordum, çünkü boynunu sıkamıyordum.

On beş yaşımdayken beni tekmelediği zaman kaburgalarımda oluşan morlukların olduğu fotoğrafımı eline aldı. "Biliyor musun, bu beni biraz kötü hissettiriyor," dedi. "Tüm bunlara böyle bir arada bakınca gerçekten cehennemden geçmişsin gibi görünüyor."

Fotoğrafları telefonumla çekmeyi düşünmüştüm. Bulut sayesinde yok edilemez ve dijital olarak gönderilmesi ve alınması kolay.

Ama telefonumu kontrol etti, ben de bir süre eski bir Polaroid fotoğraf makinesiyle yağmurlu bir gün için istismarı belgeledim. Başlangıçta akıllı olduğumu ve hayatımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalırsam bunu kullanabileceğimi düşünüyordum.

On yedi yaşıma geldiğimde kanıt tutmayı bırakmıştım. O zamana kadar, toplayabildiğim her ipliğe tutunmuştum.

"İlk başta sinirlenmiştim... bunları bulduğumda." Masanın etrafında döndü, bir tane daha aldı ve inceledi. "Ama her şey bir fırsat, değil mi?"

Gözlerimi kıstım, kâğıtlar avucumun içinde kırışıyordu.

"Tavsiyenize uymayacağım," dedi ve elindeki fotoğrafı masaya fırlatıp ellerini ceplerine soktu. "Suçlanacaklar, ama savcı bir savunma pazarlığı önerecek."

"Siktir git!" Homurdandım. "Bir boka yaramayacaklar. Her zaman kazanacaklar." "Neredeyse kazanmalarını istediğini düşünüyorum."

Ona karşı mı? Tabii ki evet. Bunun ötesinde ne yaparlarsa yapsınlar beni ilgilendirmez. Bu gece şehirden ayrılıyordum.

Grand-Mère'i Asprey Lodge'da tutamayacaktım ama San Francisco'da iyi bir yer tutabilecek kadar çok çalışacaktım. Önemli olan tek şey özgür olmamızdı.

Martin bana yaklaştı, cebinden telefonunu çıkardı ve birkaç tuşa dokundu.

Sonra elini uzattı ama ben almadım çünkü aşağı baktım ve kırmızı şeritli beyaz maskeli birinin -Will- kolunu geri çekip yanan bir bezle tutturulmuş bir içki şişesini çardağıma fırlattığını gördüm.

Kamera sallandı ama camın kırıldığını duydum ve ardından her yeri alevler sardı, çalışmam alevler içinde yok olurken zoom tüm sahneyi çekmek için geri geldi.

Gözlerimi başka tarafa çevirip camın ardından Will'e baktım.

"Bitti," dedi Martin. "Bir dönemin sonu. İtiraf edecekler. Suçlamalarla savaşmayacaklar. Ve sen de bunu yapmamaları için bana yardım edeceksin."

Başımı salladım. Bu asla olmayacaktı.

"Birkaç yıllığına gidecekler," diye devam etti. "Sadece benim ve ortaklarımın bu kasabayı ele geçirmesine yetecek kadar bir süre, sonra eve dönebilirler."

"Peki bununla savaşmayacaklarını nereden biliyorsun?" Bakışlarımı tekrar ona çevirerek bastırdım. "Sen kafayı yemişsin."

"Çünkü eğer yaparlarsa," dedi bana, içeri girerek, "çok daha karanlık bir skandalı yayınlamak zorunda kalacağım. Lisede kadınları mağdur etmişler. Onlara saldırdılar. Onları dövdüler. Sapkın arzularını tatmin etmeleri için onları yeraltı mezarlarına zorladılar. Onlar erkek değil. Onlar şeytan."

Nefesimin altında güldüm. Delinin *tekiydi*. Güçlerini kötüye kullandıklarını kabul eden ilk kişi ben olurdum ama onlardan birinin bir cesedi saklamasına yardım ettikten sonra, insanların bundan daha karmaşık olduğunu biliyordum.

Eskiden her şey siyah ve beyazdı, ta ki bunun sadece benim bakış açım olduğunu fark edene kadar. Yargıladım, çünkü düşünmek çok zordu.

Onlar kötü değillerdi.

"Kızların hepsi ortaya çıkmayacak ama bir tanesi kayıtlarımızda var." Masaya doğru yürüdü ve özçekimlerimi sanki kanıtmış gibi masaya yaydı. "Ve eminim daha fazlası da gelecektir."

Bir kâğıdı masanın üzerine itmesini ve üzerine bir kalem koymasını izledim. o.

Aldım, okudum.

"İddialarının geçerliliğini kanıtlamak için o kağıdı imzalayacak," dedi. talimat verdi ve ben anlamaya başlayarak nefes almayı bıraktım. "Hiçbir bulgu olmasa bile, suçlamalar hayatlarını mahvetmeye yetecektir."

Adamların beni nasıl "hırpaladıklarını" ve St. Killian'daki yeraltı mezarlarına girmeye zorladıklarını anlatan ifadeye göz attım ve...

Ve hey, işte istismarlarını kanıtlayan resimler.

Aman Tanrım. Benim resimlerimi kanıt olarak gösterecekti.

Onlar.

"Keşke ölsen," dedim, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Ama bütün bunları ortadan kaldırabilirim, Bay Mori," diye devam etti. "Ve Bay Torrance ve Bay Grayson. Her şeyi berbat ettiler. Onlar genç. Biraz hapis yatacaklar, çıkacaklar ve hayatlarına devam edecekler. Sanki hiç olmamış gibi olacak. Kız tatmin olacak. Onu sessiz tutabilirim. Belki anlaşmayı tatlandırmak için küçük bir para bağışıyla?"

Boğazımdaki yumruyu zorla bastırdım. *Hayır*. Deneyebilirdi ama bu asla olmayacaktı. Beni bu şekilde kullanmasına asla izin vermem.

"Yani, bu aslında bir lütuf," diye devam etti. "Eğer konuşmasına izin verilirse, oğullarınız için her şey çok daha kötü olabilir."

"Siktir git."

"İmzala."

"Siktir git!"

Saçlarımın arkasından tuttu ve başımı kağıda doğru iterek kalemi yüzüme yapıştırdı.

Kendimi masadan uzaklaştırarak homurdandım.

"İmzala ve özgürsün," diye ısırdı, ben cama doğru geri geri giderken, gözlerim yanıyordu. "Suçlu hissetmene gerek yok. Yani, o videolarda olanlar yaptıklarının sadece küçük bir kısmı Emory. Buradaki insanlardan nasıl faydalandıklarını. Paralarının ve aile isimlerinin defalarca kıçlarını kurtarmasına izin verdiler."

Arkamı döndüm ve hâlâ masada oturan Will'e baktım. Avukatı neredeydi?

Sana zarar vermeyeceğim. Hıçkırıklarla sarsıldım. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Martin, "Sahip olduğu bütün kadınları bir düşün," dedi.

"Bütün hayatı

Ailesine yük olarak harcanıyor, hiçbir zaman önemli bir şey yapmıyor ya da yaşamıyor. Kendinden daha büyük bir şey için. O alındı, Em. Tek yaptığı almak. Sikişiyor, düzüşüyor ve seni unutuyor."

Kulaklarımı kapatmak üzere gözlerimi kapattım.

"Bazı sonuçları hak ediyorlar. Haklı olduğumu biliyorsunuz. Suç işlediler."

Hayır. Olmuşsa olmuştur ama Martin'in onları hapse göndermesine yardım etmem.

"O telefonda sadece o videolar yoktu, biliyor musun?" diye bastırdı. "Eğer fakir olsalardı, şimdiye kadar onlarca kez hapse girmiş olurlardı.

Şimdi."

Durdum, nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

Telefon.

"Şakalarını belgelemek için kullandıkları şey buydu, değil mi?" diye sordu. "Cep telefonu mu?"

Ona baktım, yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Omuz silkti, sempati gösteriyormuş gibi yaptı. "Eğer daha fazla video ortaya çıkarsa...." "Kundaklama, saldırı, soygun, oto hırsızlığı, haneye tecavüz, cinsel sapkınlıklar... Henüz yayınlanmamış videoların bir yerlerde gizlendiğini hayal edebiliyorum."

Midem bulandı ve ayağa kalktım, ona bakarken dik durdum. Kusmuğum çalkalanıyordu ve neredeyse kuru kabarıyordum.

Hayır.

Masadan bir şey alarak bana bir kâğıt daha uzattı ve ben de otuz yedi bin doların üzerinde bir çek yazdığını okudum.

"Geriye kalanın bakiyesi" dedi bana. "Ve vekaletname sana devredildi. Tek yapman gereken imzalamak. Onu alabilirsin ve bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayız. Birinci sınıf bakım için ödeme yapabileceksin. Ve fotoğraftakinin sen olduğunu bile bilmeyecekler. Zaten yüzün fotoğraflarda yok ve onlara götüreceğim gayri resmi ifadede de olmayacak."

Hesaba baktım.

Bana istediğim şeyi veriyordu. Büyükannemi bana yakın bir yere taşıyabilir, ne kadar ömrü kaldıysa o kadar bakım masraflarını karşılayabilir ve eğitimim kesintiye uğramazdı.

Avucumu camın üzerine koydum, her şeyin soğuk olduğu yerde sıcaklık hissettim.

Haklıydı, değil mi? Will'in kafayı bulduğunu duymuştum. Lisedeki son yılında bile sürekli kafayı bulduğunu duymuştum. Zorlanmasa kendine çeki düzen verir miydi?

Sadece okula gitmek ve büyükanneme bakmak istiyordum. İyi şeylerin olmasını hak ediyordum, yeterince mücadele etmiştim ve eğer pes edip bunu kabul etmezsem, yine de hapse girebilir ve daha uzun süre kalabilirdi. Ya Martin videoları kimin yüklediğini biliyorsa? Ya doğruyu söylüyorsa ve daha fazlasını yüklemelerini sağlayabilirse?

İnce kâğıt parçasını sıkıca kavradım, istediğim her şey bir imza uzağımdaydı.

Asla atmayacağım bir imza.

"Ölmeni istiyorum," diye fısıldadım.

Orada sessizce durdu. "Tek yıldızlı bir huzurevinde hayat nasıldır bilir misin?" diye sordu sonunda.

Gözlerimi kapadım, Damon Torrance'ın elini annesinin boğazına doladığını gördüm ve bunu neredeyse hissedebiliyordum.

Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istedim.

"Bazen hastalarda olmaması gereken çürükler olur ya da yaşlıları saatlerce kendi çöplerinin içinde yatarken bulurlar," diye devam etti. "Zaten çoğu zaman ne olup bittiğini bilmiyor, o yüzden umursamıyor."

Kanım kaynadı, içimdeki her kas gerildi.

"Blöf yapıyorsun," diye nefes verdim. "Sen bile ona bunu yapmazdın."

Göz ucuyla bana doğru döndüğünü gördüm. "Bu sabah transfer edildi," dedi bana.

Onunla yüzleşmek için döndüm ve sonra çığlık attım, iki elimle göğsünü ittim ve sonra bacaklarının arasına diz çökmek için koştum.

"Orospu çocuğu!" Bağırdım.

Yere yığıldı ve bedenim kendiliğinden hareket etti. Onu durduramadım. Ona tekme atmak için bacağımı geri savurdum ama o fırladı ve bacağımı yakalayıp beni yere çekti.

Başımın arkasından tutarak belimdeki et parçasını avuçladı ve avucunun içinde ezdi. Haykırdım ve yüzünü ısırarak içine daldım.

Uludu ve ben de bir hamle yaparak çenesine vurdum, o da yakamdan tutup suratıma bir tokat attı.

Vücudum yere çarparak döndüm ve öksürdüm, keskin bir acı yüzüme yayılırken ayağa kalkmaya çalıştım.

Bacağımı geriye savurarak kafasına tekme attım ve bir an bile tereddüt etmeden tekrarladım. Ve tekrar.

Ağzından kan fışkırırken bakırın tadı ağzımı doldurdu ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ama tekrar düştü.

Bana bir daha asla elini sürmeyeceksin.

Damon'ın aksine, bir cesedi nasıl saklayacağımı biliyordum.

Masadaki sandalyeyi çekip oturdum, sessiz gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken ve dişlerimi kan kaplarken uzanıp önce ifadeyi sonra da kalemi aldım.

En üstteki düğmeye tıklayarak başımı kaldırdım ve camın ardından Will'e baktım.

Bunu düzeltmek için kendime her türlü şeyi söyleyebilirdim.

Eğer oldukları kişi olmasalardı, zaten hapse gireceklerdi.

Aslında onları saklıyordum. Daha fazla videonun ortaya çıkması suçlamaları artıracaktır.

Suç işlediler. Ve kimsenin bilmediği tonlarca daha vardı.

Ama sonuçta bu yanlıştı.

Daha fazla suçlama riskine girmemek için ailelerini suçlamaları kabul etmeye ikna edecek ifadenin altına adımı karaladım. Masanın diğer tarafına ittim, ayağa kalktım, çeki ve vekaletnameyi aldım, utancımdan camdaki yansımama bakamadan pencereye doğru yürüdüm.

"Bazılarımız her zaman kayıp olacak," diye fısıldadım ona. "Başkalarının tırmandığı bir merdivenin basamakları."

Birden başını kaldırdı ve sanki bana bakıyor gibiydi.
Sanki beni görebiliyordu.

"Bazı insanlar başlarına gelenleri durduramazlar," dedim. "Sadece yanlış yerde, yanlış zamanda, yanlış insanlarla birlikte doğarlar."

Will intikamını hak etti.

Büyükannemin son günlerini satın almak için onu otobüsün altına atmıştım. "Seni bekleyeceğim," diye fısıldadım ona.

Kardeşimin burnunu çekerek ve homurdanarak yerden kalktığını hissettim. Kapıya doğru yürürken arkama bakmadan döndüm.

"Eve iyi yolculuklar," dedi Martin boğuk bir sesle. "Beni bir daha asla göremeyeceksin."

Odadan çıkarken yüzümdeki kanı temizleme zahmetine girmeden kapıyı açtım.

Tekrar görüşeceğiz. Will ikimiz için de gelecek.

Chapter 33

Will

Mevcut

"Rika ve Winter'a yaptıklarımızı bir hiç uğruna yaptık!" Hırladım. "Yıllarımızı bunun lanet olası videolarla ilgili olduğunu düşünerek geçirdik ama aslında seninle ilgiliydi! Bunu arkadaşlarıma *ben* yaptım. Seni onların hayatına ben soktum."

Bize anlattığı hikâye umurumda bile değildi. Onun fikri olmadığını biliyordum. Bizimle bir sorunu olmadığını biliyordum.

Beni hiç umursamadı. Birinin ona bunları yaptığımı düşünmesine nasıl izin verdi?

Yaklaştım. "Hapishanenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Alex ve ben sırılsıklam kıyafetlerimizin içinde dururken Emmy gözlerini kaçırdı, saçları yüzüne düştü. "Her şeyi yapabilirdin. İtiraf edip bana ne yaptığını anlatabilirdin. O lanet kağıdı imzalamadan önce bana gelebilirdin ve ben de büyükanneni ülkenin en iyi bakımevine gönderirdim!" Bağırırken sesim yeniden sertleşti. "Ailem senin eğitim masraflarını karşılardı. Hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda kalmazdın!"

Yıllar geçmişti. Yaptığı şeyden dolayı kendini kötü hissetseydi, şimdiye kadar bunu itiraf edecek kadar içini kemirmiş olurdu. Ama hayır. Büyükbabam sayesinde öğrenmiştim, o da tabii ki her şeyin saçmalık olduğunu biliyordu. I

Kendisinin, ailemin ve Kai'nin ailesinin yedi yıl önce bize söylemediğine inanamıyordum ama muhtemelen savaşacağımızı biliyorlardı ve riske girmek yerine daha az ceza almamızı istediler.

Dışarıda tren düdüğü çalarken herkes sessiz bir şekilde etrafta duruyordu ve ben onun çenesinin titremesini ve boğazındaki yumrunun aşağı yukarı hareket etmesini izledim.

"Ne yani, şimdi de ağlayacak mısın?" Alay ettim. "Ağlayacak mısın?" Yine mi?

Ona ağlayacak bir şey verirdim. Martin'in onu düşürdüğü durumu anlayabiliyordum. Sempati duydum.

Ama Tanrım, kör müydü? Tek yapması gereken bana söylemekti. Bana yaslanmak.

Yardım isteyin. Tek yapması gereken buydu!

"Beni ne hale getirdiğine bir bak," dedim öne doğru ilerleyerek ve evimi ve hapse girmeden önce kaybettiğim tüm hayatımı tasvir eden dövmelerin olduğu göğsümü tokatlayarak. "Beni bu hale sen getirdin." Yüzüne doğru bağırdım. "Sen!"

İrkildi ama tam o sırada biri kıçımı geriye itti ve tökezledim, başımı kaldırıp Micah'nın gözleriyle karşılaştım.

Aramıza girdi, Rory de ona katıldı ve her ikisi de Emmy ile benim arama girip bir uyarı gibi bana baktılar.

Ne oluyor be? Çenemi yukarı kaldırdım, *adamlarım* -benim adamlarım- *şimdi* arkamda değil onun önünde dururken ters ters baktım.

İnanılır gibi değil.

Omuzlarının arasından bakarak gözleriyle bir kez daha buluştum. "Sana ulaştım," dedim ona. "Bunca yıldır kafamın içinde. Sen beni bir çöp gibi terk ettikten sonra bile, ne kadar içki içsem de sana olan aşkımdan vazgeçemedim, beynim hep sana ulaştı."

Donup kaldı, bana bakarken hiç tereddüt etmedi.

"Hiçbir şey bana yataktan kalkmak için bir neden vermezken, arkadaşlarım aşık oluyor, bebek yapıyorlardı ve ben kendimi çok yalnız hissediyordum..." Boğazımda düğümlenen gözyaşlarımı serbest bırakamadım. "Nefes almaya devam etmemi sağlayan tek şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?" Çenemi sıkarken ses tonum sertleşti. "Beynimin içinde sana ulaştım. Sana ulaşmayı hiç bırakmadım."

Ve kardeşinin aileme, onu sevmemekle kalmayıp, arkadaşlarımın onu bir hiçmiş gibi istismar etmeleri için elden ele dolaştırdığımı söylemesine izin verdi.

O her şeyken.

Sesimi sertleştirdim. "Çekil lan gözümün önünden," diye homurdandım.

"Trenden inmek istiyorsan da sorun değil. Git, ona geri koş."

Artık sana uzanmayacağım.

Bir an orada durdu, gözleri odadaki insanların üzerinde gezindi ve muhtemelen gururunu nasıl kurtaracağı gibi aptalca bir şeyi merak ediyordu.

Ama sonra.

Dönüp uzaklaştı, hala Aydın'ın tişörtünü ve boxer'ını giymişti, kapıyı kaydırarak açtı ve bir sonraki kompartımana girdi.

O gider gitmez, sessizlik odada on tonluk bir ağırlık gibi oturdu, kimse konuşmadı.

Ancak birkaç dakika sonra biri beni döndürdü ve kollarını bana doladı, Winter bana sarılırken tüm arkadaşlarım etrafımda toplandı.

"İyi misin?" diye sordu. "Orada ne oldu? Neden oradaydı?"

Şu anda konuşamıyordum. Zar zor nefes alabiliyordum.

Misha beni çekip yanına aldı ve sıkıca kavradı. "Ne yapabiliriz?" diye sordu. "Neye ihtiyacın var?"

Ve sonra Damon. "İyi olduğuna emin misin?"

Ellerimi kaldırdım, gözeneklerimden ter sızıyordu ve onlar bu kadar yakınken midem bulanıyordu. "Yapamam." Uzaklaşmaya çalışarak geri çekildim. "Sadece... Şu anda yapamam, tamam mı?"

Ama Michael yine de beni yakaladı. "İyi misin?"

Hırladım, çekiştirdim. "Dokunma bana." Başımı salladım, oda dönüyordu. "Dokunma."

"Pekâlâ," diye nefes verdi, ellerini çekti. "Özür dilerim."

Hepsi durdu ve sessizleşerek uzaklaştı. Gözlerinin üzerimde olduğunu ve birbirlerine baktıklarını hissedebiliyordum, çünkü anlamıyorlardı ve şu anda bu konuya giremezdim.

Aydın'ı bağladığım ipten ellerime sinen mahzenin tanıdık kokusunu duyarak gözlerimi ovuşturdum.

Aydın.

Burnumu ellerimin arasına aldım, evin içinde nefes

alıyordum. Hazır değildim. Hâlâ orada olmalıydım.

Gitmemeliydim.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim ve dönüp kapıya yöneldim ve onlardan ayrıldım. Motordan en az beş araba uzaktaydık. Umarım Emmy kıçını ona bakmak zorunda kalmayacağım bir yere saklıyordur, çünkü o kadar kızgındım ki şu anda onu boğabilirdim.

Ryen sonunda sesini yükselterek, "Kamaranın kapısında adın yazıyor," dedi. "Orada giysiler var."

Kapıyı kaydırarak açtım, rüzgâr ve raylar üzerindeki tekerleklerin sesleri içeri doldu, ama ben içeri adım atamadan Winter konuştu.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu.

Durdum.

"Kim?" Banks ona sordu.

"Martin Scott."

Kapının kapanmasına izin vererek odayı sessizleştirdim ve bir süre öylece kaldım.

Winter sözlerine şöyle devam etti: "Emory'nin söyledikleri doğruysa neden hepinizin hapse girmesi için bu kadar uğraşsın ki? Thunder Bay'de işler parayla yürüyor. Sizin varlığınız ya da yokluğunuz onun kariyerini etkilemez."

Dinledim, kelimeler havada asılı kalırken herkes sessizdi.

Banks konuştu, ilk önce bunu anladı. "Tabii gücü olan insanlarla çalışmıyorsa. Senin hapse girmeni isteyen insanlarla."

Midem gittikçe daha sıkı bir şekilde kıvrıldı.

"Ne dediğini duydun," diye araya girdi Kai. "Michael için de planları vardı. Ama sonra hiçbir şey olmadı. Michael hiçbir şey için parmaklanmadı."

"Çünkü Trevor ailesinin utanmasını istemiyordu," dedi Misha.

Rika bunun yerine, "Çünkü Evans Crist ailesinin utanmasını istemiyordu," dedi.

Gözlerimi kapattım, hiç şaşırmadım. Arkadaşlarım hiçbir şeyi kaçırmadan anladılar.

"Orospu çocuğu," dedi Michael. "Will'le ilgili değildi. Ya da Will'e olan nefreti. Büyükbabası o yıl yeniden seçime gidiyordu. Kötü basın yüzünden neredeyse kaybediyordu."

"Peki ya Kai ve Damon?" Banks bastırdı.

Kimse bir şey söylemedi ve sonunda ben konuştum. "Evans, Schraeder Fane'in vasiyetinde Damon'a yer verdiğini biliyordu." Mirasın yöneticisi olarak Damon'ın gerçekte kim olduğunu biliyor olmalıydı. "Eğer Rika'yı Trevor'la evlendirmeyi planlıyorsa, servetini Damon'la ve dolayısıyla Gabriel'le paylaşmak istemezdi."

"Katsu Mori de Mitchell & Young ve Stewart Banks yönetim kurullarından istifa etmek zorunda kaldı," diye açıkladı Rika. "Her ikisi de önümüzdeki birkaç yıl boyunca Evans'ın gayrimenkul projelerinin finansmanına yardımcı oldu."

Kai, Michael'a "Babam hâlâ yönetim kurulunda olsaydı, babandan

nefret ettiği için bunu desteklemeye meyilli olmayabilirdi," dedi.

Her şey bir araya gelmişti. Geçtiğimiz yedi yıl, hepimizin tamamlaması gereken bir labirent gibi önümüzde uzanıyordu, ama sonunda bir kez ve herkes için mükemmel bir anlam kazandı.

Kendi çıkarları için bizi kukla gibi oynatan insanların sayısı ve tüm bunlardan habersiz, akıntıya kapılmış bir şekilde boşa harcadığım zaman...

Neredeyse Delcour'daki gecelere geri dönebilmeyi ve her şeyin onun hatası olduğunu düşündüğümüz zamanlarda Rika'yla sevişebilmeyi dileyecektim. O zamanlar ne kadar basitti.

"Alex?" Rika söyledi. "İyi misin?"

Omzumun üzerinden baktığımda Alex'in uçağa bindiğimizden beri konuşmadığını fark ettim. Pencerelere doğru eğilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve uzaklara bakıyordu.

Bir süre sonra başını salladı ama göz teması kurmadı, her zamanki kare omuzları sinir bozucu bir çöküş içindeydi.

"Gemiye sadece üçünüz geldiniz," dedi Damon. "Diğer iki mahkûm nerede? Araştırmalarımız beş kişi olduklarını söylüyordu."

Ama ne Alex ne de ben cevap verdik.

Yüzündeki şaşkın ifadeye baktım, tamamen yenilmişti.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Ama tam o sırada kendini toparladı, boğazını temizledi ve parmaklarını çıtlattı. "Antrenman yapmam lazım. Şimdi."

"Rika mı ben mi?" Banks sordu.

Benim durduğum kapıya doğru fırladı. "İkinizi de alacağım."

Beni geçti ve arabadan çıktı, kızlar da hızla onu takip etti, hepsi Alex'i takip ederken Winter'ın eli Rika'nınkine kilitlenmişti.

Kapıyı tekrar açmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. "O aramaları yapmam gerekiyor," dedim ve çıktım.

Ama Michael'ın sesi arkamda çınladı. "O evden biri bizim için geliyor mu?"

Ama ne geri döndüm ne de cevap verdim. Aydın Khadir altı yüz elli üç numaralı sorundaydı ve ben sadece dört numaradaydım.

- - -

Dördüncü aramamı da sonlandırdım ve sandalyeden kalkarken telefonu yere bıraktım. Üzerimde hâlâ yarı ıslak kot pantolonum vardı ama duşa girmek ya da

Yatağın üzerinde benim için hazırlanmış takım elbiseyi giydikten sonra dönüp pencereden dışarı baktım.

Gece hızla geçti, ben yumruğumu sıkarken ufuktaki deniz sakin ve siyahtı.

Martin Scott ölü bir et parçasıydı. Ormanın ortasında isimsiz bir mezarda çürümeyi hak ediyordu, orada yalnız kalacak ve unutulacaktı.

Emmy'ye yaşattığı cehennem.

Ona kızgındım, hayal kırıklığına uğramıştım ve bir daha asla yüzüne bakmayacaktım ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de... belki de başka seçeneği olmadığını düşünmesini anlıyordum.

Affedilemez tek hatası, o zamandan beri yıllar süren sessizliğiydi.

Bir adım atıp bizi aramalıydı. Bir insan nasıl böyle yaşayabilir?

Ona daha fazla acı çektirmek istemedim. Sadece hayatımdan sonsuza dek çıkmasını istiyordum. Artık doğru olmadığımız ve onun bizden biri olmadığı çok açıktı.

Yaşamaya hazırdım.

Kapı çalındı ve hemen arkamdan açıldığını duyarak gerildim.

"Hey," dedi Misha ve kapının kapandığını duydum.

Derin bir nefes alıp verdim, onun varlığı duvarların üzerime kapandığını hissetmeme neden oldu. Aramızdaki yaş farkına rağmen her zaman yakındık ama onun bu işe karışmış olmasından nefret ediyordum. Dramayı hiç sevmezdi ve arkadaşlarımdan nefret ederdi.

Ve uzun zamandır onsuzdum. Çok uzun zamandır.

Dönüp onu inceledim, köprücük kemiğinin üzerinde bir dövmenin kuyruğunun kaydığını ve dudak halkasının küçük ışıkta parladığını gördüm.

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Seni bulmamız bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve masaya geri döndüm, yaptığım görüşmelerden aldığım notları katladım ve kâğıtları arka cebime koydum. "Bir kurtarma beklemiyordum ya da kurtarılmayı ummuyordum."

"Lanet olası ailen," diye mırıldandı. "Onlar sadece..." "Beni oraya göndermediler," dedim ona.

Ailem bunu asla yapmazdı. Benimle ne yapacaklarını bilemiyorlardı ve bunu ailenin geri kalanından oldukça iyi saklıyorlardı ama benden bu şekilde vazgeçemezlerdi.

"Büyükbaba mı?" Misha tahmin etti.

"Önemli değil."

Planımın işe yarayacağından emin olana kadar Blackchurch ve oraya nasıl geldiğim hakkında konuşmaya hazır değildim. Henüz temize çıkmamıştım ve çıkana kadar da itiraf etmek istemiyordum.

Misha da herkes gibi orada öylece duruyordu, çünkü her şey değişmişti ve normale dönmemiz biraz zaman alacaktı. Belki de hiç.

Hafifçe kıkırdadı. "Takım elbise giyerken görünür bir yere dövme yaptırmamakla ilgili tavsiyeni hatırlıyor gibiyim?" diye alay etti.

Gözlerini ellerime ve ben yokken geçen yıl eklediğim koyu mürekkebe diktiğini görerek gözleriyle buluştum.

Tavsiyemin arkasındaydım ama siktir et. Orada sıkılmıştım.

Yaklaştı ama ben bakışlarımı kaçırdım. "Annie öldüğünde yanımdaydın -ya da benim izin verdiğim kadarıyla yanımda olmaya çalıştın. Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Elleri biraz titriyordu ve sesindeki hüznü duyabiliyordum.

Kelimeleri çıkarmam biraz zaman aldı. "Her zaman eve geliyordum," diye onu temin ettim. "Bunun için endişelenme."

Gerçek suçlunun kim olduğunu öğrendiğinde çok kızacaktı. Suçluluk duymasını istemiyordum.

"Sen farklısın," dedi.

Başımı salladım. "Evet, büyüdüm." "Keşke büyümeseydin."

Durdum ve ona baktım.

"Herkesin sana ne kadar ihtiyacı olduğunu hiç görmedin." Bir gülümseme gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "Sen. Olduğun gibi."

Kimsenin bana ihtiyacı yoktu. İşe yaramazın tekiydim.

Ama artık değildim. Şeytan'ın Gecesi üç gün içindeydi ve Thunder Bay dört gün içinde bizim olacaktı, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa.

Misha bana sarılmak ister gibi baktı, ki bu garipti, çünkü sevecen biri değildi, ama sonra döndü ve kabinin kapısına doğru yürüdü, gitmek için kapıyı açtı.

Peşinden gitmek istedim ama... Telefonu elime aldım, onun yerine başka bir arama yapmaya hazırlanıyordum.

Hiçbiri için bir süre hiçbir şey normal olmayacaktı. Odaklanmak zorundaydım.

Ama sonra Damon'ın sesini duydum. "Onunla konuşmam gerek."

Gözlerimi kaldırdım, onun Misha'ya doğru yaklaştığını ve yanından geçmeye çalıştığını gördüm.

Misha, "Çekilirsen gitmeye çalışıyorum," diye tükürdü.

Damon iterek içeri girdi, Misha tökezleyerek koridora çıktı ama Damon kapıyı kapatamadan ben sinsice yaklaşıp kapıyı tuttum.

"Şu anda yapamam," dedim ona. "Sonra konuşuruz." "Hayır..."

"Yapamam." Onu kapıdan dışarı ittim. "Lütfen, dostum..."

Nabzım hızla atıyor, kanım kaynıyor ve beynim kontrolden çıkıyordu. Elimde taşlarla dolu bir satranç tahtası vardı ve ben iki tarafa da oynuyordum. Düşünmem gerekiyordu. Kaybedecek zaman yoktu. Saçımı daha sonra karıştırabilirdi.

"Kahretsin," diye homurdandı Damon. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye teminat verdim, koridordan bana bakarken kapı aralığında asılı kaldım. "Yarın görüşürüz. Uyumam lazım."

Gözlerini devirerek pes etti ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Tamam." Ama sonra suçluluk duygusu içimi kemirdi. "Bekle."

Durdu ve döndü, beyaz tişörtü kırışmıştı ve siyah pantolonu solgun, çıplak ayaklarına çok benziyordu.

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme hissettim. "Peki, adı ne?"

Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ivarsen."

Ivarsen. Kalbim biraz ısındı. Etrafta koşuşturan bir oğlumuz daha vardı. Kai'nin oğlu Madden.

Boğazıma iğneler battı. Winter'ın doğum yapmasını kaçırmıştım. "Yeni nesil, ha?"

"Kaldır kıçını da yetiş," diye takıldı.

Evet. Ufkumda yakın zamanda çocuk görmüyordum ama... bir gün.

Gitmeye başladı ama ben onu durdurdum.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Gözlerimle tekrar buluştu. "Sınırın kuzeyinde," dedi. "Kıyı boyunca ilerliyoruz, Deadlow Adası'nın altından geçip sabah eve varacağız."

Kanada o zaman. Bu treni nereden bulmuşlar? Deadlow ve Thunder Bay arasında deniz yatağının altında bir tünel mi vardı? Kasabamızın kıyısındaki Cold Point'in ötesindeki küçük adaya kimse gitmeye cesaret edemezdi çünkü etrafı geçit vermez bir resifle çevriliydi.

Terk edilmişti, ya da ben öyle sanıyordum.

"Oraya varmamız bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi bana. "Fark edilmeden içeri girmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu ve yolun bir kısmı kötü durumdaydı."

Sorun değil. Onlara daha önce ihtiyacım yoktu ama bunu ona söyleyemezdim.

"Sadece emin ol..." Bir an durakladım. "Gerçekten trenden atlamadığından emin ol, tamam mı?"

Bu kadar inatçı olabiliyordu ve ona ne söylediğimi biliyordum ama kızgındım. Onun ölmesini istemedim.

Ve onun tekrar Aydın'ın eline düşmesini kesinlikle istemiyordum. Beş kısa gün içinde onun üzerinde yeterince etkisi olmuştu.

Damon dönüp gitmeden önce sırıtışını tutmakta zorlandı ve ben de kapımı kapattım, elimdeki telefonu unuttum.

Yatağa doğru ilerleyerek elimi siyah takım elbisenin üzerinde gezdirdim, uzun zamandır kayıp olan güzel kıyafetlerin verdiği hisle tüylerim diken diken oldu.

Sonra yatağın üzerinde duran maskemi de gördüm. Uzanıp onu aldım, tanıdık dokusu beni anılarla doldurdu ve geride bırakmak istediklerime rağmen saklamak istediğim tüm anlarda damarlarımda bir heyecan yükü oluştu.

Bir an için kendimi eski ben gibi hissettim ve sol tarafında kırmızı şerit olan beyaz maskeye baktım, aniden binlerce maceraya daha hazırdım.

Gülümsedim. Thunder Bay'e döndüğümüzde Emory Scott ile ne yapacaktım?

Chapter 34

Emory

Mevcut

Kapıyı çaldım, yüzüme kapatacağından emindim ama kıyafete ihtiyacım vardı ve diğer kadınları soracak kadar tanımıyordum.

Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çaldım. "Alex," diye seslendim. Kapıda onun adı yazıyordu.

Ama hala cevap yok.

Uyuyor olabilirdi. Boş yemek vagonundaki karanlık bir masada saklandığımdan bu yana ne bir saat, ne bir telefon, ne de bir bilgisayar bulabilmiştim, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama hava hâlâ karanlıktı.

Kapının kolunu çevirerek kamarasına girdiğimde nedenini bilmediğim bir korku hissettim.

Yalnız olmayabilir. Ya

Will'le birlikteyse?

İçten içe bunun saçma olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

Pencerelerden süzülen ay ışığı, küçük perdelerin arasından küçük alana ışık saçıyordu ve kapıyı arkamdan kapatarak boş odaya baktım.

Etraf temizdi, bu yüzden vakit kaybetmedim. Dolabını açtım ve kot pantolon, fanila ve spor ayakkabılarımı çıkardım.

İç çamaşırına ve sütyene de ihtiyacım vardı ve bunu neredeyse görmezden geliyordum ama dolaptaki küçük bir çekmeceyi açtım ve dantelli şeyler gördüm.

Derimin altından bir sıcaklık fışkırdı.

Elimi içine sokarak siyah korse sütyeni hissettim, kıyafetlerle daha fazla deney yapmadığım için biraz kızgındım. Evde yaşarken, kardeşimin onaylamayacağı bir şey görmesini istemezdim, ama gittiğimden beri geçen yıllarda, ilgilenmek hiç aklıma gelmemişti.

Hiç düşünmeden korseyi ve ona uygun külotu çıkardım ve ikisini de giydikten sonra hızla siyah kot pantolonumu giydim ve mavi ekose gömleğimin düğmelerini iliklediim.

Trenin düdüğü tekrar çaldı ve gecenin karanlığında gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım. Keşke lanet gözlüklerim yanımda olsaydı.

Ayakkabılarımı giydim, bağladım ve Alex'in fırçasını bulup saçımdaki karışıklıkları düzelttim. Makyaj malzemeleri ve biraz da takı vardı, her zaman her şeye hazırlıklıydı. Onu aileden biri gibi tanımıyordum ama yeterince iyi tanıyordum.

Dolabı kapattıktan sonra odadan çıktım ve yataklı vagondan çıkıp trenin aşağısına yöneldim. Daha özel kabinlerden oluşan bir koridordan geçerek, pencerelere bakan sandalyeleri, şarap ve şampanya soğutucuları olan başka bir vagona girdim.

Bir arabadan diğerine geçerken beni karşılayan tek şey karanlık ve altımdaki hafif sallantı oldu.

Herkes neredeydi? Dünyayı kontrol etmek için bir telefon bulmam gerekiyordu.

Bir sonraki arabaya biner binmez kafamı kaldırdım ve bazı çocukları gördüm.

Durdum. Koyu ahşap duvarlardaki aplikler odayı zar zor aydınlatıyordu ve biraz gölgede kalmış yüzlerini taradım ama aralarında Will, Misha, Micah ya da Rory'yi göremedim.

Michael bir sandalyede oturmuş, elindeki kadehi dudaklarına götürürken gözleri benimkilere kilitlenmişti, Kai kollarını kavuşturmuş pencerenin önünde duruyordu ve Damon elinde kehribar renkli bir kadehle bara yaslanmıştı. Gözlerini göremiyordum ama bana baktığını biliyordum.

Will'den sonra en çok onun için üzülüyordum. Öldürdüğünü gördüğüm bir cesedi gömmesine yardım etmiştim.

dahil olmak. Thunder Bay'e döndüğümüzde, benim için kendi intikamını düşünmüş olabilir.

"Onu incitmek istemedim," dedim. "Hiçbirinizi incitmek istemedim. Sadece onu korumak istedim."

Hareket etmediler ya da konuşmadılar, Michael bir içki daha aldı.

"Bir hata yaptım," dedim onlara, bana bir avmışım gibi baktıklarında kendimi çıplak h i s s e d i y o r d u m . "Yalnız olduğumu sanıyordum."

Sesim yumuşayarak fısıltıya dönüştü ama bundan ne kadar nefret etsem ve onlara yalvaracağım aklımın ucundan bile geçmese de, bunun yapılması gerekiyordu. Bir özrü hak ediyorlardı. En azından.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Çok üzgünüm."

Kai döndü ve bana doğru bir adım attı. "Sence bu her şeyi siler mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağın konusunda sana güvenebileceğimizi mi sanıyorsun?"

"Hayır."

"Bizi kurtların önüne attın," diye hırladı ve karanlık odada parlayan beyaz dişlerini görebiliyordum. "Sözlerinin bizim için bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun? Özürlerin? Açıklamaların? Mazeretlerin?"

Boğazımdaki yumruyu zorladım, omurgamı dik tuttum ama ağzımı kapattım.

"Sen zayıfsın," dedi Michael. "Sana güvenmemizin imkânı yok."

"Ortaya çıkmak için yılların vardı," diye belirtti Kai.

Başımı salladım. *Evet, evet. Evet, başımı salladım.*

Kai bana "Zordu," dedi ve boğazındaki gözyaşlarını duyabiliyordum. "Biz bunu hak etmedik."

Çenem titredi ve bunu durdurmak için çenemi sıktım. "Will bunu hak etmedi," diye devam etti.

Biliyorum. Will'i bir hücrede, zalim insanlarla çevrili, gri duvarlara h a p s e d i l m i ş o l a r a k düşünmek...

Kai sonunda, "Onun için yeterince iyi değilsin," dedi.

Omuzlarımın çökmek istemesine ve kendi içime kapanma dürtüsüne rağmen başımı kaldırıp bakışlarına karşılık verdim.

Bir hata yapmıştım. Ben kötü bir insan değildim.

Ben değildim.

Gitmek için döndüm ama arkamda Damon'ın sesini duydum.

"Rika'nın evini ateşe verdik, Kai," dedi.

O arkadaşına bakarken ben de dönüp ona baktım.

"Bütün parasını çaldın," diye devam etti. "Onu kaçırdım ve Banks'i seninle evlenmeye zorladın. Will'i öldürmeye çalıştım..."

"Hatalar yaptık," diye karşı çıktı Kai. "Bunu bir daha asla yapmayacağız."

"Kendi adına konuş," diye karşılık verdi Damon. "Kötü adamın rolü sadece hikayeyi kimin anlattığına göre belirlenir."

Derimin altında bir elektrik akımı oluştu ve neredeyse minnettarlıkla gülümsedim. Kefaret aldılar, çünkü kendilerine göre sebepleri olduğunu düşünüyorlardı.

Damon ve Kai birbirlerine baktılar ve lisede kendimi bağlayabileceğim kişi Kai olsa da, doğru ve yanlış konusunda net bir fikri olan inatçı biri olduğu için, Damon hayatın çok fazla gri olduğunu kanıtladığı birden fazla durumda benim kurtarıcım olmuştu.

Yin ve yang gibiydiler ve ben anladım. Şimdi anladım.

Michael sonunda gözlerimin içine bakarak, "Bunu telafi edeceksin," dedi. "Rika ve benimle birlikte St. Killian'da kalacaksın."

"Hayır."

"Evet," dedi.

Şehri terk etmediğimden emin olmak istedi. Ne yapacaktı ki? Beni kilitlemek mi?

Sonra durakladım, yapabileceğini hatırladım. St. Killian'da yaşıyorlardı. Emrinde koca bir zindan vardı. Çığlıklarımı kimse duymazdı.

"Kalacak bir yerim var," dedim ona. "Thunder Bay'de."

Gözleri bana dikildi, muhtemelen bana güvenmiyordu ama muhtemelen bu zahmetle uğraşmak da istemiyordu.

"Kasabadan ayrılmayacaksın," diye emretti. "Borcunu ödeyeceksin." Doğruldum. "Kasabayı terk etmeyeceğim."

Damon bardağından bir yudum alırken bir kez başını salladı ve Kai Be
n. Ayaklarımın üzerinde kaydım. "Birinin telefonunu ödünç alabilir miyim lütfen?"

Ama Michael bardağını tekrar ağzına götürerek mırıldandı, "Kızlardan bir tane ödünç al. Biz bizimkini kullanıyoruz."

Ayaklarımın üzerinde kaydım, sonunda arkamı döndüm ve arabadan çıkarken gözlerimi devirdim. Geldiğim yoldan geri döndüm, bir kutudan diğerine, mutfağın, yemek vagonunun, kabinlerin, kapısında William Grayson yazan bir odanın ve salon vagonunun yanından geçtim.

Telefonlarını kullanmıyorlardı ama en azından bana telefon kullanamayacağımı söylemiyordu. Tek bildiği, kardeşimi arayıp yardım almaya çalışıyor olabileceğimdi.

Ama ben yapmazdım.

Thunder Bay'e varır varmaz Kaliforniya'ya giden bir uçağa atlasaydım daha güvende olabilirdim ama artık her şey masadaydı, biliyordum.

Onları inciten bendim. Bu işin sonunu görmem gerekiyordu. Will için.

Beni bir daha istemese bile, ona bunu borçluydum.

Boş salonu terk ederken yan vagonun penceresinden bir hareketlilik fark ettim. İçerideki kızlardan birini izledim, koyu renk bukleleri Alex'i kafasından tutarken yüzüne doğru sarkıyordu. Kapıyı kaydırarak açtım ve spor salonuna girdim, birkaç koşu bandı, ağırlık makineleri ve antrenman için bir yer minderi fark ettim.

Erika Fane sol tarafta kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde dururken, Winter Ashby sağ tarafımdaki bankta oturuyordu.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdiğimde herkes gözlerini çevirip bana baktı.

Alex'in üzerinde duran siyah saçlı olan yeşil gözleriyle beni delip geçti ve Winter'ın kulaklarını eğitmek için başını çevirdiğini gördüm.

Alex nefes nefese, "Onlar benim giysilerim," dedi.

Ağzımın kenarını çiğnedim. "Evet, biliyorum."

Gözlerini kapadı ve diğer kadını iterek dizlerinin üzerinden kalktı ve ayağa kalktı. Terden teni parlıyordu ve koşu bandına doğru yürüyüp bir havlu alırken kısa saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı.

Erika kollarını kavuşturmuş bir şekilde yaklaştı. "Alex bizi bilgilendirdi." Gözleri vücudumda g e z i n d i . "Sen iyi misin?"

Başımı salladım. "Sorduğunuz için teşekkür ederim." Henüz kimse sormamıştı.

Erika önce su içmekte olan Alex'e, sonra da yanımdan geçip giderken bana bir bakış attı. "İkinizi yalnız bırakalım."

Alex ona "Yapma," dedi.

Erika durdu ve Alex şişenin kapağını kapatıp bana döndü.

Ter lekeleri beyaz egzersiz üstünü karartmıştı ve siyah yoga pantolonu ve çıplak ayaklarıyla bana doğru adım attı, elleri kalçalarında ve ateş

gözlerinde. "O anda, aslında orada kimi seçeceğini bilmiyordun, değil mi?"

Çenemi yukarı kaldırdım. "Seni en çok rahatsız eden Will'i seçmiş olabileceğim mi yoksa Aydın'ı seçmiş olabileceğim mi?"

Kaşları havaya kalktı ve onu kızdırdığım için kendimi pek tatmin olmuş hissetmedim ama bu konuda kötü de hissetmedim. O ve Will, bunun Aydın'ın yatak odasındaki iki erkek arasında yaptığım bir seçim olmadığını hâlâ anlayamamışlardı.

Hiç de onlarla ilgili değildi.

Yaklaştı, yargıç ve jüri gibi bana bakıyordu. "Onun kalbini kırdın."

Will'in alaylarını hatırlayarak, "Kendini hafife alma," diye karşılık verdim. "Eminim bunca yıl ona bir sürü rahatlık sağlamışsındır. Yatağında, duşta, kumsalda, duvarın dibinde, arabanın kaputunda ve arka koltuğunda."

Hırlayarak üzerime doğru geliyordu ama ben fırlayıp onu yakaladım ve bana vurmadan önce onu iterek uzaklaştırdım. "Seninle dövüşmeyeceğim."

"Sen karar veremezsin!"

Yüzüme doğru hamle yaptı ve ben de avuçlarımı göğsüne bastırarak onu tekrar geriye ittim.

"Ve benimle dövüşmeyeceksin," dedim ona. "Kanamaktan yoruldum."

O evde kafamın içinde olan şey aynı savaştı
Hep savaştım. Dünyayı her zaman nasıl gördüğüm ve bunun yerine dünyayı nasıl görmek istediğim arasındaki bir savaş. Will'e ihtiyacım olduğu kadar benim de değişmeye ihtiyacım vardı.

Onu sevdiğim kadar kendimi de sevmeye ihtiyacım vardı.

Odadaki diğer herkesin gözlerini üzerimde hissederek ona baktım ve nereden geldiğini bir şekilde anlasam da, çünkü onun Aydın ve beni düşündüğü gibi ben de onu ve Will'i düşünürken aynı kıskançlığı hissediyordum, onun kim olduğum ve neyi hak ettiğim hakkındaki fikirleri benim sorunum değildi.

"Yıllar önce işlediğim suçu telafi edeceğim," dedim ona, "ama Will'le aramızda olanlar seni ilgilendirmez. Arkadaşı, annesi ya da Tanrı olman umurumda değil. Bana karşı kin beslemeye hakkın yok. Bu seninle ilgili değil."

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve sonra başını eğerek bir an sessiz kaldı.

"Tıpkı onun gibi konuşuyorsun," dedi sonunda, kollarını kavuşturarak Göğüs. "Gördüğüm kadarıyla sana çabuk ulaşmış."

O.

Aydın.

Başını iki yana salladı. "Gerçek, çıkarcı bir canavar gibi-" "Bir baba gibi."

Hiç de düşündüğü gibi değildi. Aydın'ı çok az tanıyordum ve onunla yatmak istemiyordum. Çok daha karmaşık bir şeyi alıyor ve kendi sığ dünya algısına uydurmak için onu küçültüyordu, böylece asla anlamamaya kararlı olduğu bir şeyi anlayabilecekti.

Onu becermek istemedim.

Gözlerimi tekrar ona çevirmeden önce diğerlerine bir bakış attım. "Öldüklerinde neredeyse on iki yaşında olduğum için ailemi daha iyi hatırlayacağımı düşünmüştüm," dedim ona. "Rehberlik etmenin omuzlarınızdan nasıl bir yük aldığını fark etmemiştim. Tekrar sahip olana kadar onu bu kadar özlediğimi fark etmemiştim."

Aydın Khadir'in bir ajandası vardı. Beni çaldı, tehlikeli bir pozisyona soktu ve beni manipüle etti.

Ama insanlar değişir ve o bir kahraman olmasa da, kendimi biraz minnettar hissetmekten alıkoyamadım. Blackchurch'te uyanmadan önce ölüyordum.

"Suçlularla dolu bir evde, Aydın yüzünden kardeşimin yanında olduğumdan daha güvendeydim," diye homurdandım, "bu yüzden nefes alabilirsin, çünkü onda iyi bir şey gördüğüm için özür dilemeyeceğim. Ne de olsa bir zamanlar görmüştün."

Orada öylece durdu, gözlerinde bir parıltıyla sessizdi ama çenesi büküldü ve yerinden kıpırdamadı.

Her zaman güçlüydü. Bu onda sevdiğim bir şeydi. Ne de olsa onu da o yaratmıştı. Azıcık da olsa.

"Şimdi, lütfen birinin telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Bir süre sonra Erika uzandı ve kendisininkini sabit bisikletin bardak tutucusundan çıkarıp bana uzattı.

"Teşekkür ederim," diyerek odadan çıktım ve onları tekrar yalnız bıraktım. "Bir saat içinde geri getireceğim."

- - -

Gözlerimi açıp tavana baktım, nefesimi üfledim ve iki yanımdaki iki devasa beden arasında gidip geldim.

Burası çok sıcak. Lanet olsun.

Micah'ya baktım, yüzünü yastığına gömdüğünü gördüm ve sonra başımı çevirip Rory'yi gördüm. Sarı saçları gözlerini kapatıyordu ve kolu başının altına sıkıştırılmıştı. Her iki adam da gömleksizdi ama neyse ki pantolonlarını çıkarmamışlardı.

Bir oda bulduktan ve Erika'nın telefonuyla görüşme yaptıktan sonra kapıyı yumrukladılar ve benimle kalmak için ısrar ettiler çünkü "boklarının kokmadığını düşünen şımarık küçük çokbilmişler sizden bir parça bile alamıyorlardı".

Sanki Micah ve Rory de biraz şımartılmamışlar gibi.

Aslında oldukça sevimliydi ve şimdi dışarıda ay parlarken ve tren altımızda titreşirken hepimiz yatağıma sıkışmış durumdayız.

Canı cehenneme. Şu anda edinebileceğim tüm arkadaşları alırdım. Onları severdim.

Oturduğum yerden kalkarak Rory'nin bedenine tırmandım ve yavaşça yataktan çıkıp iki güzel adama ve onların uyuyan hallerine baktım. Bir tarafta bir seri katil, diğer tarafta bir teröristin oğlu. Dostum, ailem gurur duyardı.

Thunder Bay'e vardıktan sonra ikisi de ne yapacaktı? Eve gidemezlerdi. Biri onlar için gelecek miydi?

Will için mi?

Hala kot pantolonum ve tişörtümle, Alex'in spor ayakkabılarını giydim ve bağladım.

Yukarı.

Odadan çıktım, ısıtıcıların buharı camları buğulandırıyordu, ama ben yağmurun dışarıya sıçradığını görebiliyordum.

Yemeğe ihtiyacım vardı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum ve şimdi, bugün keklerin pişmesini beklerken yaptığım sandviçi yemiş olmayı diliyordum.

Ya da dün. Muhtemelen gece yarısını geçmiştir.

Tanrım, brownileri daha dün mü yapmıştım? Avizeyi mi tamir ettim? Will'le duşta sevişmiş miydim? O zamandan beri çok şey olmuş gibiydi.

Mutfak, bar arabasının arkasındaydı ve Will'i daha önce orada karşılaştığımızdan beri hâlâ görmemiştim. Ne telefon ararken, ne bir saat sonra Erika'ya geri verdiğimde, ne de bu gece koridordan geçip odamın önünden geçen ve ne yazık ki kapımda durmayan yemeğin kokusunu aldığımda.

Garipti. Erika'nın telefonuyla sadece bir telefon görüşmesi yapmıştım. Nedense ilgilenmem gereken çok şey olduğunu düşünmüştüm ama şirketimi arayıp güvende olduğuma dair bir mesaj bıraktıktan sonra başka kiminle iletişime geçeceğimi şaşırmış bir halde oturdum.

Martin'i ilgilendirmiyordum, Büyükanne gitmişti ve başka kimse yoktu. Arkadaş yoktu, gerçekten. Kontrol edecek evcil hayvanım yoktu. Beni bekleyen bir adam yoktu.

Sanırım dün bir dişçi randevum vardı, belki de...

Bir sonraki koridorda ilerleyerek mutfak kapısına yaklaştım ama bir çığlık duydum ve bir an durdum.

"Oh," diye inledi.

Erika mı, Winter mı yoksa diğer kızlardan biri mi olduğunu bilmiyordum ama açlık sancıları midemi bulandırıyordu. Biraz yemeğe ihtiyacım vardı. Ya da barda bir içkiye.

Parmak uçlarımda geçitten aşağı inerken mutfak kapısından hızlıca bir göz attım ve karanlık mutfaktaki çelik çalışma masasının üzerinde oturmuş, kollarını kocasına dolamış Winter Ashby'nin çıplak sırtını gördüm.

Adam boynunu öperken "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını onun ağzına bastırdı, öpücüklerini yanaklarına, burnuna, alnına ve şakaklarına götürmeden önce yavaş ve nazikçe oyalandı.

Gözlerini kapadı ve gülümsedi, sanki bir roller coaster'a biniyormuş gibi kısa, heyecanlı nefesler alıyordu.

Vücudum ısındı, onu öyle görmek ilgimi çekti ama oyalanmadım. Kapının önünden geçmeye devam ederek arabanın sonunda durdum, pencerelerden baktım ve barın insanlarla dolu olduğunu gördüm. Kai ve karısı, Michael ve Erika, sonra da Alex. Will ve kuzeni hâlâ ortalıkta görünmüyordu, ayrıca kurtarıldığımızda onlara yardım ettiğini gördüğüm birkaç adam daha vardı. Sanırım trene bindiğimizde Misha'nın yanında da bir kadın vardı ama onu da görmedim.

Oda hâlâ loştu, kiraz rengi kanepeler ve sandalyeler ahşap duvarlara ve ışığın kehribar rengi parıltısına karşı zengin ve sıcaktı.

Kai kadını kucağına aldı, kulağına bir şeyler söylerken gülümsüyordu ve Michael Erika'nın etrafına uzanarak ona karışık bir içki hazırladı ve çok fazla tekila ekledi. Kadın güldü.

Bakışlarım bir sandalyede bacaklarını yukarı çekmiş oturan Alex'e kaydı. Elindeki kadehi yudumluyor ve pencereden dışarıya boş boş bakıyordu.

Ellerimi yumruk yaptım. Aydın ölmüş olabilir.

Bunu asla kabul etmezdi ama aklının orada olduğunu biliyordum.

Biri arkama yaklaştı ama bergamot kokusunu almak için arkamı dönmeme gerek kalmadı.

"Aydın ve Alex'ten haberin var mıydı?" Hâlâ ona bakarak Will'e sordum. "Bana anlattıklarını biliyordum," dedi. "Onu biliyordum. Adını değil." "Ona aşık."

"Ona sahip olamaz."

Başımı çevirdim, gözleriyle karşılaşmak istedim, çünkü sözlerindeki sahiplenme duygusu beni korkutuyordu.

Ama sonra devam etti, "Onun için kötü biri."

Ona tekrar baktım, onu daha önce hiç görmediğim şekilde görüyordum. Etrafını saran çiftler aşıktı ve Will'e yaslanmasına rağmen onu hiç bu kadar kaybolmuş görmemiştim.

"Ve ben senin için kötüyüm, sen de kendin için kötüsün," diye devam ettim, "Damon dünya için kötü, Martin de benim için..." Kolu çevirip arabaları geçtim. "Dünya çok büyük, Will."

Bizi hayal kırıklığına uğratan her bir kişiyi dışlayamazdık. Bazıları hâlâ uğruna savaşmaya değerdi.

Bar arabasına girdim, ben içeri girerken gözler bana çevrildi, Will de beni takip etti. "Geri dönmeliyiz," dedim herkese. "Blackchurch'e."

"Ne?" Kai ağzından kaçırdı.

Michael kaşlarını çattı.

"Affedersiniz?"

Kapı kapandı ve hepsiyle göz göze geldim. "Geri dönüp geride bıraktıklarımızı almalıyız."

"Geri dönemeyiz," dedi Michael.

"Yapabiliriz." Başımı salladım. "Lokomotif geri geri gidiyor."

Gözlerini devirdi ve Kai ayağa kalktı, karısı da onun üzerinden indi. "Bir güvenlik ekibi zaten orada olacak. Geri dönmek Will'i riske atar."

"Her şeyden önce, Aydın ve Taylor yarım kalmış işler," dedim onlara. "Will'i diğer mahkûmların umurunda olmayacağı varsayımıyla kurtardınız. Umurlarında. Söz veriyorum. İkincisi, Taylor Dinescu siktir olup gidebilir ama Aydın yararlı bir müttefik olabilir. Ona ihtiyacımız var."

"Ona ihtiyacınız var," diye karşılık verdi Alex. "Aydın Khadir bizi hak etmiyor. Seninle benim aramdaki fark bu, Em. Başkalarının iyiliği için istediğim şeyi feda edebilirim."

"Peki benim ne yaptığımı düşünüyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Will'i hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Her şeyi istedim.

Hayatımın stresini onun da yaşamasını istemiyordum. Utanmıştım. Ve büyükannemi korumam gerekiyordu. Fedakârlık yaptım.

Alex'in yeşil gözlerini tuttum, onun gözlerinde de benimkilerde her zaman hissettiğim acıyı gördüm. Benim için kolay olduğunu düşünüyordu, çünkü buna inanmak daha kolaydı.

O daha iyi biliyordu.

Dudaklarını büzdü ve yutkunmaya çalıştığını görebiliyordum ama yapamıyordu. Bir süre sonra içkisinin geri kalanını bitirdi ve sandalyesinde dönerek Michael ve Erika'ya baktı, boş bardağını masaya koydu. "Delcour'a ilk taşındığınızda Michael ve arkadaşlarının sizi götürdüğü havuz partisini hatırlıyor musunuz?"

Erika başını salladı, tabureden atladı ve Alex'in yanındaki sandalyeye oturmak için yürüdü.

"Aydın o gece oradaydı," dedi Alex bize. "Michael'ın takım arkadaşlarından biriyle Yale'e gitmişti ve birbirimizi uzun zamandır görmemiştik." Durakladı ve gözlerinin ardındaki anıyı görebiliyordum. "İçtikçe ondan daha çok nefret ettim ve daha da cesur oldum."

Neden ondan nefret ediyordu? Blackchurch'te bir hikayenin parçalarını almıştım. Onu istiyordu. Aile baskısı yüzünden inkar etti. Onsuz hayatta kaldı.

Alex bana doğru baktı. "Üniversitede onun kız arkadaşıyla oda arkadaşıydım, anlıyor musun?" dedi. "Bir gece o bizi Skype üzerinden izlerken birlikte oynadık. Bu şekilde tanıştık."

Oynandı mı? Bunu hayal bile edemezdim. Aydın'ı üniversitede hayal edemezdim.

Gençliği gerçek bir insan gibi yaşamak.

Yine de onu görebiliyordum. Onun için gösteri yapıyordu. Onunla alay ettiğini.

"Gözlerini görmeliydin." Herkes dinlerken Alex bir an için kendi gözlerini kapattı. "Sanki acı çekiyor gibiydi. Neredeyse nefesini ve kollarındaki sıcaklığı hissedebiliyordum." Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde gözlerini açtı. "Ve birkaç gece sonra, beni kendine istedi, ama iş zora girdiğinde, adım atamadı ve onu seçti."

Will sağımdaki kanepeye çökerken ben yerimde kaldım.

Alex omuz silkti. "Sorun değildi. Başından beri benim değildi. Buna hakkım yoktu."

Bardağını yere bırakıp nefes verdi ve Erika'ya bakarak devam etti. "Havuz partisinin olduğu gece, artık birlikte olmadıklarını duymuştum ve odanın öbür ucundan bana bakmadan duramadığında, daha da güçlendim,"

bize anlattı. "Ama kazanmasına izin vermeyecektim. Orada oturup onun sevgisini bekleyen bir köpek değildim."

"Ne yaptın sen?" Ben sordum.

Ama sonra Will'in sesini duydum. "Havuzda üstünü çıkarmama izin vermiştin."

Başka bir adam onun önünde üstünü

çıkarıyordu... "Ve o da izliyordu," dedim.

Alex çenesini yukarı kaldırdı, gururu birkaç dakika önceki acısını örtüyordu. "Hayat devam ediyor," dedi, "ve yatağım soğuk değildi. Önemli olmadığını ve yaptığım hiçbir şeyden utanmadığımı bilmesini istedim. O yoktu."

Aydın da ona bakamıyordu ama artık nişanlısını da istemiyordu. Bu yüzden Blackchurch'e gönderildi.

Will'e doğru baktı. "Herkes bana baktı. Ellerin üzerimdeydi." Will,

"Ve sonra herkes havuzda soyundu," diye devam etti.

Alex'in bakışları başka yöne kaydı. "Ve benim sana, senin de bana bakışını izledi ve kaybettiğini anladı."

"Peki ne kazandın?" Ben sordum.

İnanın bana, ayaklarınızın üzerinde durmak ve kimsenin sizi alt etmesine izin vermemek hakkında bir şeyler biliyordum ama o, yalnızlık ve umutsuzluğu savuşturmak için Will'in arkasına saklanıyordu.

Çünkü birbirlerinin kötü alışkanlıklarına izin verdiklerinde, kendilerini kabul edilmiş hissediyor ve önlerindeki daha zorlu yolla yüzleşmek zorunda kalmıyorlardı.

Bu yol kaçınılmazdı.

"Herkes A noktasından B noktasına gideceğini bilerek doğmuyor Alex," diye ısırdım. "Sen ve Will aynısınız. 'Sevgi her şeyi yener' gibi saçma sapan laflar edip başkalarının yapması gereken imkânsız seçimler olduğunu anlamayı reddediyorsun ama bu sevmediğimiz anlamına gelmiyor."

Sesim daha da sertleşti ve önce odaya sonra da Alex'e baktım.

"Berbat mı? Evet!" Will'in gözlerini üzerimde hissederek bağırdım. "Ama anlıyor musun? Anladığını biliyorum. Bazen belirsizlik, tanıdık olanla kalmaktan daha büyük bir risk gibi görünür. Bu cesareti geliştirmek zaman alır. Bunu anlamıyor musun?"

Hepsi lisede ve yıllar sonra Thunder Bay'de istedikleri her şeyi yapabilirlerdi, çünkü Damon haklıydı. Kötü adam sadece bir

bakış açısı meselesi. Beni yargılamak onlar için çocuk oyuncağıydı, çünkü kendileri boktan şeyler yapmadıkları nadir zamanlarda, kendi küçük gruplarının dışındakiler söz konusu olduğunda bu muhteşem küçük kutsallık saldırılarına maruz kalıyorlardı.

"Kendinizi çok beğenmişsiniz," diye homurdandım, odaya bakarak. "Hepiniz."

Öfkeyle masaya bir tekme attım ve üzerinde duran vazo devrildi. Alex gerildi, gözlerinde bir ateş parlıyordu.

Will orada buz gibi oturuyordu.

"Benim için yeterince iyi değilsiniz," dedim ve arkamı dönerek odadan çıktım.

Ama sonra bir sandalye gıcırtısı ve arkamda Alex'in sesini duydum. "Gömleğimi istiyorum," diye ağzından kaçırdı. "Şimdi."

Arkamı döndüğümde onun ayakta durduğunu ve elini uzatarak bana meydan okuduğunu gördüm.

"Ve spor ayakkabılarım," dedi.

"Siktir git, Alex Palmer!" İki orta parmağımı da ona çevirerek böğürdüm.

Bana doğru hamle yaptı ama tam o sırada ışıklar söndü, tren sarsıldı ve altımızdaki tekerlekler çığlık atarken ben duvara doğru uçtum ve kıç üstü yere çakıldım.

İrkildim. Ne oluyor be?

Ay ışığı arabada yumuşak bir parıltı yarattı ve Will'in koltuğunda kıpırdadığını gördüm. Alex öne doğru uçarak önümde elleri ve dizleri üzerine çöktü. Adamlardan biri küfretti ve bir kadın bağırdı.

Nefesim kesildi, karanlık kompartımanda etrafıma bakındım, Will'in hâlâ oturduğunu ve kendini düzeltmeye çalıştığını, Michael'ın ise kendini ayağa kaldırıp telefonunu çıkardığını gördüm.

"O da neydi?" Kai tersledi.

"Herkes iyi mi?" Erika sordu.

Tren durmuştu ama ben sadece başımı kaldırdım ve Alex'in karanlıkta beni öldürmek ister gibi bakan bakışlarıyla karşılaştım.

Tam orada, karanlıkta, herkesin dikkati dağılmışken.

Will'in on adım ötedeki bedeni tenimi ısıttı. Gözlerini aniden üzerimizde hissettiğimde, kalbim göğsümde o kadar sert atıyordu ki kulaklarım duyabiliyordu.

"Sorun nedir?" Michael sordu.

Telefonla konuşuyor olmalıydı ama gözümü Alex'ten ayırmadım.

"Tamam, anladım," dediğini duydum Michael'ın uzaktan. "Evet, biz iyiyiz. Diğer arabaları kontrol etmesi için bir görevli gönderin. Teşekkür ederim."

Göğüslerinin arasındaki tünelden aşağıya bakarken Alex'in gri tişörtünün V kısmı açıktı. Tırnaklarımı halıya geçirdim.

"Yolculuk durdu," dedi birisi. "Çok hızlı gidiyorduk. Demiryolunun şalteri indirmesi ve bizi tekrar yola çıkarması uzun sürmez."

Ama kimse ona cevap vermedi. Bir şey beni çekti ve Will'in koltuğunda arkasına yaslanmış, kollarını kanepenin arkasına sarkıtmış ve gözlerini bana kilitlemiş olduğunu gördüm.

Alex ayağımı tuttu ve ben de nefesimi tutarak gözlerimi ona çevirdim.

Bana baktı ve sonra yavaşça... diğer elini bileğimden yukarı kaydırdı, bacağımı tuttu ve ayakkabısını vücudumdan çekti.

Damarlarıma sıcaklık doldu.

Fırtınanın gözü. Fırtınanın gözü.

Bir nefes aldım ve yavaşça nefes verdim, ellerimin üzerinde geriye yaslanırken nefesimi sakinleştirdim ve diğer bacağımı tutmasına, yukarı çekmesine ve diğer spor ayakkabıyı kaydırmasına izin verdim.

Yağmur camlara vuruyor, orman gecenin örtüsü altında sessizleşiyor ve Michael bir mum yakıyor, vücudumdaki tüyler diken diken olurken odadaki herkes arka planda beliriyor.

Herkes sessizdi. Orada.

Odayı dolduruyordu. Bizi

izliyordu.

Bileğimi kavradı.

"Kavga etmek istemiyorum," diye

mırıldandım. Ama o, "Hâlâ gömleğimi

istiyorum," diye karşılık verdi.

Will hareket etmedi ama nefes alışını duydum.

Göğsümdeki çarpıntı daha da arttı, gözlerini ve bacaklarımın arasında biriken sıcaklığı hissettim. Hiçbir şey düşünemiyordum.

Korku yok. Şüphe yok. Sadece o an.

Kaybetmek istemediğim hiçbir şeyim kalmamıştı.

Yavaşça yerden kalktım, Alex de benimle birlikte kalktı ve ben kaçmayacaktım.

Gömleğimin düğmelerini açtım.

"Sence öldü mü?" Alex fısıldayarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Hayır." Ellerimi aşağı indirdim, düğmeleri birbiri ardına açtım. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Aydın onun için hayatını mahvetmişti. Ölmeyecek kadar tek düşünceliydi. Henüz.

Gömleği omuzlarımdan sıyırarak ona uzattım, o da aldı,
hemen yere düşmesine izin veriyor.

"Bu benim en sevdiğim korsem," dedi bana, göz temasını kesmeden.

Yutkundum, midem biraz bulandı. Altı çift gözü kollarımın ve göğsümün çıplak derisinde hissedebiliyordum.

Bakışlarım ona kilitlenmişken, o partide göğsünün çıplak olduğunu ve o gece havuzda Aydın'ın karşısında hissedeceklerini şimdi Will'in karşısında hissettiğimi düşünerek kancaları çözmeye başladım.

Diğerleri bakıyor. Ayakta durmak ve geri çekilmemek.

Eğer bu onu ekibinin önünde daha güçlü hissettirecekse, bunu
kabul edebilirdim. Bakalım ne kadar ileri gitmek istiyor.

Başını eğdi, parmak uçlarını karnımdaki dantelin üzerinde gezdirirken saçları elmacık kemiğime değdi. "Bunun içinde iyi görünüyorsun."

Son kancayı açtım ve fısıldayarak "İyi hissettiriyor" dedim.

Will'in bakışlarının ateşi tenimi kaplarken bir an tereddüt ettim, belki de birinin beni durdurup durdurmayacağını merak ettim, korseyi açtım, kendimi sergiledim ve ona uzatırken gözlerini tutarak çıkardım.

Ama o almadı. "Ya pantolonum?" diye sordu sonra.

Hava göğüs uçlarımı diken diken etti ve başım döndü. Michael Crist, Kai Mori, Erika Fane, Will Grayson hepsi bana baktı ve...

Dokuz yıl önce onlara bu zevki tattırmazdım. Şimdi, bu benimle ilgiliydi.

Siktir et onları. Alex ve ben bunu hak etmiştik.

Kotumun düğmelerini açtım ve pantolonumu da beraberinde sürükleyerek vücudumdan aşağı kaydı. Zor nefes aldım, pantolondan çıkmama yardım ederken gözlerimi kapattım ve tekrar ayağa kalktığında onu içeri çektim, ağzının üzerinde durdum ve parmaklarımı ince çizgili küçük boxer'ının eteklerinden içeri kaydırdım.

"Öyle mi düşünüyorsun, ha?" diye
alay etti. "Evet. Sanırım öyle."

Onları bacaklarından aşağı ittim ve sonra tişörtünü alıp yukarı kaldırdım.

Gözlerime baktı, ama beni ya da içine daldığım şeyi merak edemeden, başının üzerinden çektim ve sonra vücudunu kendime çektim.

"Evet," diye fısıldadım elimi yüzünde gezdirirken, boynundan aşağıya ve çenesine doğru uzatıp sıkarken.

Diğer elimi kafa derisinin arkasına doğru uzattım, burnunun ucunu, alnını öptüm ve dudaklarımı yanaklarında gezdirdim, yumuşak, tatlı teninin tadına baktım, midem durduramayacağımı bildiğim bu ihtiyaçla doldu.

Parmaklarımı içine soktum, dişlerimi gösterdim ve o "Emmy" diye inlerken ikimiz de nefes nefese kaldık.

Ama durmak istemedim. Ağzımı onunkine gömdüm, dudaklarını kapattım ve onu güçlü ve sert bir şekilde öptüm. Meme uçlarım onunkilere bastırdı ve benimkilerin tadına bakan dili, ıslak dokunuşuyla derimin altında bir şok dalgası akımı yaratarak itirazlarını bastırdı.

Gözlerimi açıp bakmak istedim. Will'in gözlerindeki bakışı görmek ve bu yolculukta benimle birlikte olduğunu bilmek, ama izlediğini bilmek yeterliydi.

Alt dudağını dişlerimle ısırarak kemirdim ve sonra onu öpmeden duramayarak dilimle üst dudağını fiskeledim.

Ellerini tutarak onu kendime çekmeye zorladım, onunkini çekiştirirken külotumu indirdim. İkimiz de çıplaktık, onu tekrar kendime çektim, vücudunun neredeyse her santimi benimkine değiyordu ve düşünemiyordum.

Nefes nefese başımı geriye atıp gözlerimi kapattım ve ağzının boynumu sıyırıp göğsümden aşağıya indiğini hissettim.

Başını kendime doğru tuttum. *Tanrım, bunu istiyordum.* Her şeyi istedim. Will'in beni o güreş odasında gördüğüm gibi görmesini ve hissetmek istediğimi bilmesini istiyordum. Onunla düşmekten korkmuyordum çünkü ne kadar yükseğe tırmanırsak tırmanalım kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Beni görmesini istedim, kollarında olmasını istedim ve onların da izlemesini istedim.

"Emin misin?" diye sordu.

Başımı tekrar öne eğdim, nefesi dudaklarıma çarparken yüzünü okşadım.

Ağzımı açtım ama ona devam etmesini söyleyemeden onun yerine başka birini duydum.

"Durma," diye fısıldadı diğer ses.

Ağzım kurudu ve vücudum ihtiyaçtan zonkluyordu, omzunun üzerinden baktım ve Kai'nin karısının yerde bacaklarının arasında oturduğunu, bize baktığını ve zorlukla nefes aldığını gördüm. Öne doğru eğildi, ikisi de bizi izlerken eli boynunda ve başparmağı çenesini okşuyordu.

Michael Erika'yı kucağında tutuyordu, Erika ona yaslanmıştı ve bakışları da bize sabitlenmişti. Eli gömleğinin içinde duruyordu.

Ve işte bu kadar. İçimdeki her türlü tereddüt ya da şüphe tamamen yok oldu. Ben de kendimi görmek istiyordum.

"Emmy..." Alex başladı.

Ama ensesinden tuttum ve ağzına bakarken onu burun buruna getirdim ve aşağı uzanıp amını okşadım.

İnledi. "Emmy, biz..."

"Konuşma," diye homurdandım dudaklarının arasından. "Seni istiyorum."

Dokunuşumla titredi, gözleri yaşlarla doldu ve onu şezlonga doğru ittim. Sırt üstü yattı, kahverengi saçları döşemenin üzerine dökülürken ben de üzerine çöktüm, parmaklarımı amının üzerinde gezdirdim ve ne kadar yumuşak olduğunun tadını çıkardım.

Kıpırdandı, elimi tuttu ama beni çekmedi ve odanın içinde yer değiştirmeler duydum. Bir yerlerden keskin nefesler ve iniltiler geliyordu.

Alex'in ve benim ellerim her yerde dolaşırken, sinirlerimin daha iyi olmasını istemediğim için Will'e bakmaktan kaçındım. Onun elleri vücudumda gezinirken benim ellerim de onun yüzünü okşuyor, ben de onun üzerinde gezinip dudaklarını öpüyordum.

Göğüslerim onunkilere değdi, meme uçlarının sert eti omurgama bir ürperti gönderdi ve sıcak uyluklarının arasına hafif dokunuşlarıma devam ettim.

"Seni yalayacağım," dedim ona, parmaklarımı içinde gezdiriyor ve klitorisiyle alay ediyordum.

Ürperdi. "Hayır."

"Evet." Boynunun arkasını kavradım ve kalçalarımı içine doğru yuvarladım, sıcaklık ve ter zaten dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Aç, Alex. Bacaklarını benim için aç."

Onu öptüm, kuru kuru becerdim, inlemelerimiz odadaki diğer inlemelere karıştı ve nefesi ve dili ağzımı ısıttı, o kadar ki neredeyse bunun için ona yalvarmaya hazırdım. Onu emmeyi o kadar çok istiyordum ki.

Birkaç dakika hareketsiz kaldı ve sonra... Kalçaları birbirinden ayrıldı ve ben gülümsedim, o yukarı itip dişleriyle meme ucumu çekerken sırtımı eğdim.

"Will?" O emerken gözlerimi kapalı tutarak nefes nefese kaldım. "Videolarından birinde oynamak istiyorum."

Onlar gibi hemen şimdi ortaya koymama izin verin, geri dönüş yok.

Alex inledi. "Emin misin?" diye alay etti. "Beni becerirken çekilmiş bir video mu istiyorsun?"

Tanrım, evet. Başımı aşağı eğdim, dudaklarını yakaladım, tadı kanımda kaynıyordu.

Ama sonra Will konuştu. "Tren çoktan bağlandı, bebeğim," dedi düzensiz bir sesle. "Sağ üst köşede, arkanda."

Omzumun üzerinden baktım, tavana yakın küçük siyah güvenlik kamerasını gördüm, mumun parıltısı merceğe yansıyordu. Tüm bunları zaten kaydediyordu.

Alex boynumdan yukarı doğru yalayarak ağzımla alay etti. "Şimdi yala beni."

Evet, hanımefendi.

Sırıtarak, onu tekrar şezlonga itmeden ve güzel vücudunda aşağı doğru ilerlemeden önce derin ve çok iyi bir öpücük için daha daldım.

Göğsünü öptüm, dilimle teninin tadına baktım ve dolgun etini emdim. Diğerine geçtim, meme ucunu dişlerimin arasına alıp ısırıp emerken kalçalarını yoğurdum.

Daha da aşağı kayarak benim için yukarı çıktı, ben yüzüstü uzanırken şezlongun arkasına oturdu, dizlerimi büktü, bileklerimi çaprazladı ve ayaklarımı arkamda havaya kaldırarak başımı bacaklarının arasına yerleştirdi.

Bir an duraksayıp baktığımda, Kai'nin karısını kucağında, ters cowgirl pozisyonunda, eli külotunun içinde ve diğer tüm kıyafetleri gitmiş halde bizi izlerken gördüm. Michael ve Erika hareket etmişlerdi, Michael bacaklarının arasında dururken Erika kıçını bir bar taburesine dayamıştı, ikisi de Kai'nin külotunu yavaşça kalçalarından aşağı sıyırırken bizi izliyorlardı.

Will yerinden kıpırdamamıştı, kolları hâlâ kanepenin üzerindeydi ve yüzü gölgeler içinde saklıydı.

Siktir et. Hepsini siktir et.

Dilimi ipeksi yarığından yukarı kaydırdım, amının yumuşak, esnek derisini hissettim ve ziyafet çekmek istesem de bunun sonsuza dek sürmesini istedim. Onu tatmak istiyordum.

Klitorisini ağzıma aldım, dışarı çektim ve küçük yumrunun sertleştiğini ve ısıyla dolduğunu hissettim. Yanlarını dişledim, kollarımı kalçalarının altından geçirdim ve dilimle onu tekrar tekrar fiskelerken tuttum, Will'in bana yapmasından hoşlandığım şeylerin aynısını ona yaptım.

Sert bir şekilde içeri girerek onu ağzıma aldım, sıcak amcığını Fransız öpücüğüyle öptüm, kendi klitorisim lanet bir çan gibi çalıyordu.

Tanrım, ıslanmıştım.

Aşağıya daldım, dişlerimi kalçasına geçirdim, ulaşabildiğim her yerini öptüm ve ısırdım.

"Emmy," diye bağırdı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve ağzıma sürtündü.

Ona baktım, yüzümü becerirken göğüsleri yukarı kalkmış ve sallanıyordu ve orgazmı zirveye ulaşırken vücudunun titrediğini hissederek sıkıca tutundum.

Alnında ve göğüslerinin arasında ter parlıyordu ve başım çok hafif ve sıcaktı.

Her şey sıcaktı. Odanın bir yerinde bir kumaş parçası yırtıldı ve bir çığlık ve inilti duydum ve gülümsedim, daldım ve onu tekrar o kadar sert emdim ki, saçlarımı yumrukladı ve başını geriye attı, sıcak, küçük bir inilti çıkardı.

"Ah!" Sarsıldı ve nefes nefese kaldı, dilimin üzerine boşaldı ve ben buna bayıldım. Tanrım, bayıldım.

Bir kalbim vardı. *Dalabilir ve hissedebilirim.*

Artık bunu biliyordum. Özgürdüm.

Ve şimdi sıra bendeydi. Tırmanarak onu dudaklarımdan emdim ve bacağını kaldırdım, sağ bacağımı altına kaydırdım ve sol ayağımı kalçasının yanına koydum. Bir elimle bacağını tutup diğer elimi destek için arkama koyarak amımı onunkine sürtmeye başladım, hızlı ve vahşi bir şekilde ona sürtünerek içimdeki lanet olası kaşıntıyı kovaladım.

"Oh, kahretsin," diye homurdandığını duydum Kai'nin.

Geriye yaslandım, kalçalarımı yuvarladım ve hafifçe yana döndüm, böylece göğüslerim sürüşle birlikte sallanırken onun tamamını hissedebiliyordum.

Kai'ye ve karısına baktım, kadının gözleri kapalıydı, sırtı adamın göğsüne yaslanmıştı ve parmakları kadının derinliklerindeydi, kadın da geriye uzanıp kolunu adamın boynuna dolamıştı.

Adam kızın kulağını ısırdı ve kız başını çevirerek adamın ağzına gömüldü.

Erika çıplaktı, yüzünü bana dönmüştü ve Michael boynunu yalayıp yutarken parmakları tabureye gömülmüştü.

Alex ve ben makaslaşırken başımın geriye düşmesine izin verdim, kalçalarımı tekrar tekrar yuvarlayıp ona daha sert ve daha sert sürtünürken amım daha da ıslandı.

Orgazmdan çıktıktan sonra kalçamı kavradı ve benim ritmime uyarak bana geri dönmeye başladı, başımı çevirdiğimde Will'in hâlâ bizi izlediğini gördüm, hayatta olduğuna dair tek işaret göğsünün inip kalkmasıydı.

Alex yumuşak bir sesle, "Aydın'ın beni izlediği gibi o da seni izliyor," dedi.

Sahiplenici ve aç bir şekilde göğsünü sıktım. "Bu onun için değil," diye fısıldadım.

Bu bizimle ilgiliydi. O benim onu gördüğümü biliyordu ve ben de kendimde bildiğimden daha fazlası olduğunu biliyordum. Sınıra kadar gidebileceğimi.

Düşündüğümden daha fazlasıydım.

"Ah, Emmy," diye inledi hızımız arttıkça. "Amın çok sıcak.
Sik beni."

"Evet," diye inledim.

Memelerim titriyordu ve amını sikerken saçlarım sırtımın küçük kısmını gıdıklıyordu ve iniltilerin geldiğini hissettikçe kaçmasına izin veriyordum.

"Tanrım," diye homurdandı Michael.

Herkes bizi izliyordu, Michael'ın ve Erika'nın gözleri zonlanmıştı ve Kai ve karısının nefes nefese kalması, onu parmaklarken çaresiz gözleriyle bizi deliyordu.

"Tekrar boşalacağım," dedi Alex.

Başımı salladım. "Henüz gelme."

"Oh, Tanrım." Gözlerini sıkarak kapattı. "Daha sert."

Kalçalarımı daha sert salladım, klitorisi benimkine sürtündü ve zevkimi kontrol edemeyerek çığlık üstüne çığlık atarken bacaklarımdaki kanın akmasına neden oldu.

"Siktir, siktir..." Çığlık
attım. "Emmy!"

"Gelme," diye ısrar ettim, ona doğru daireler çiziyor ve sıcaklığının benimkiyle karıştığını hissediyordum. "Daha fazlasını istiyorum. Seninle işim bitmedi. Bitirmedim."

Bütün gece boşalmak istedim.

Ama biz zaten oradaydık. Alex'in vücudu kaskatı kesildi, her kası gerildi ve orgazmım patlayıp vücudumu şimşek gibi doldururken sırtımdan aşağı bir damla ter düştü.

O kadar yüksek sesle haykırdım ki, tüm trenin duyup duymaması umurumda değildi. Titremeler vücudumu sarstı ve yavaşladım, yüzümde saç tutamları, tenim nemli ve vücudumu bir memnuniyet dalgası sardı.

Tanrım, bu çok ateşliydi. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Çok uzun sürmedi," dediğini duydum Michael'ın. "Özür dilerim bebeğim."

Erika nefes nefese kıkırdadı. "Sorun değil. Geldim." Ve sonra öpüşme sesleri. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi.

Gözlerimi açarak Alex'e baktım, karnı ağır nefeslerle inip kalkıyordu ve eğilerek alnımı göğsüne yasladım.

Ellerini sırtımda gezdirdi ve beni sıkıca tuttu.

Bir süre sonra Kai'nin karısı karanlık vagonun içine inleyerek geldi ve neredeyse gülümseyecektim ama enerjim yoktu.

Böyle bir şey yapacağım hiç aklıma gelmezdi ama utanmadım. Hem de hiç. Bizi takip ettiler, hepimiz de uçurumun kenarından atladık.

Tekrar ayağa kalkıp Will'le yüzleşmek üzereydim ama tam o anda boynuma bir şey dolandı ve kaşındırıcı bir ip tenimi sıkarak beni yukarı çekti.

Will beni vücuduna doğru çekti ve başımı geriye eğip ona baktım, o eğilip dudakları kulağıma değerken.

"Fazla rahatlama," diye fısıldadı hışırtılı bir sesle. "Henüz hapishaneden çıkmadın."

Göğsümü tuttu, kendi malıymış gibi sıktı ve tren tekrar altımızda hareket etmeye başladığında vücuduma ürperti yayıldı.

Sıcak nefesi kulağıma doldu. "Yeraltı mezarlarını görmenin vakti geldi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve dönüp ona bakarken meme uçlarım çakıllaştı. "Artık büyümek istemiyorum," dedim ona. "Beni Thunder Bay'e geri götür."

Varolmayan Ülke'ye dönüş.

Ben hazırım.

Chapter 35

Will

Mevcut

"Dövüşecek misin?" David onu trenden indirirken ona söyledim.

Sırıttı, dün gece boynuna geçirdiğim ipi şimdi bileklerine dolamıştım. "Asla durmayacağım," diye alay etti. "Söz veriyorum."

Bir gülümseme tehdit etti ve David'e çenemi sallayarak üzerimde hala ne kadar gücü olduğunu görmeden onu buradan çıkarmasını söyledim.

Dün gece deliceydi. Bana ne yapıyordu?

İnanılmazdı. Onu o şekilde, serada olduğu gibi canlı görmek ve yıllar önce onu kaybettiğim için kendimi daha iyi hissetmek için yanımda taşıdığım yalanların tamamen gerçek dışı olduğunu bilmek.

Bize uyum sağladı.

O bizim için *yaratılmış*.

İnsanlar balıklama dalacak kadar güvende hissetseler ne yapmazlardı ki? O yaptı. Yapmak zorunda değildi ama işin en güzel yanı, bunu düşündüğünü hiç sanmıyordum. Sadece kendini bıraktı.

Vücudumu onunkine o kadar çok sarmak istiyordum ki kendimi tuttum, çünkü onu o kadar çok isterken canını çıkaracağımı biliyordum. Dün gece onları izlerken sikim çok sertleşmişti.

Ve Alex... Emmy'nin onu kontrol altına alma şekli daha da şaşırtıcıydı çünkü Alex'in buna alışık olmadığını biliyordum. Ona hükmedildiğini, baştan çıkarıldığını ve kontrolü ele geçirdiğini görmek çok güzeldi, böylece sıra kendisine geldiğinde başkalarına zevk verme baskısı hissetmek yerine sadece eğlenebiliyordu.

Neyse ki Emmy, saatler önce akşam karanlığı çökmüş olmasına rağmen henüz uyanmamıştı. Büyü bozulmamıştı ve o hâlâ ilahiydi.

Bu sabah sekiz civarında Thunder Bay'e vardık. Lev ve David'e Emory'yi Aziz Killian'a götürmeleri talimatı verildi ve onlar perondan yürüyerek geçtiler, Misha ve kızlar da onları takip etti. Çocuklar benimle birlikte boşaltma vagonunda kaldılar.

Dışarıda bir kurye gördüm ve çocuklara birazdan görüşeceğimizi söylemek için ağzımı açtım, ama sonra aniden karnıma bir yumruk indi ve kamburlaştım, Damon'ın Kai'ye ve ardından Michael'a doğru hareket ettiğini zar zor fark ettim. Kai'nin çenesine bir yumruk attı ve Michael'ın tam karnına bir aparkat indirdi.

"Ugh!" Ben yüzümü buruştururken Michael homurdandı.

"Dostum, ne oluyor lan?" Kai yüzünü ovuşturarak havladı.

Damon'a baktım, karın kaslarımdaki ağrı bir düğüm gibi tekrar tekrar geriliyordu.

Derin bir nefes aldı ve takım elbise ceketinin yakalarını düzeltti. "Kız kardeşlerimi bir daha tuhaf, baksana seks şenliklerinde görmemeyi tercih ederim," dedi. "Anladın mı?"

Cevap beklemedi. Dudakları sımsıkı kenetlenmiş bir şekilde arkasını dönerek trenden indi, biz de tekrar dik durmaya çalıştık.

Kahretsin. Bunu dün gece mi gördü? Hay sikeyim.

Michael karnını ovuşturarak, "Bunların onun kız kardeşleri olduğunu unutup duruyorum," dedi.

Kai başını sallayarak gülmeye başladı. "Kahretsin..."

Hepimiz gülmeye başladık, onun içeri girip hemen geri çıktığı görüntü kafamda tekrar tekrar canlandı. Onu nasıl görmemiştik?

Zavallı D.

Elimi Kai'ye uzattım. "Anahtarlarını ver," dedim ona. "Michael'la git. Yapmam gereken birkaç şey var."

Başını salladı ve anahtarlarını avucuma bıraktı, ensemden tutup beni içeri getirdi. "Evine hoş geldin," dedi ve trenden ayrıldı.

Evde olmak iyi hissettirdi. *Sanırım.*

"Emory'yi yanına al," dedim Michael'a. "Onu alt kata kilitle. Bir süre sonra döneceğim."

"Tamam."

Micah, Rory ve ben trenden indik ve geçerken kuryeden zarfı aldım, paketi açıp bir cep telefonu çıkarırken hiçbir şey için durmadım. Telefonu açarak tuş takımına tıkladım, başparmağım numaraların üzerinde geziniyordu ama...

Hazır değildim. Henüz dünyayla yüzleşmek istemiyordum ve ailemi ararsam onlara ne söyleyeceğimden emin değildim.

Ya da büyükbabam, kardeşlerim ya da diğer arkadaşlarım.

Yavaşça.

Anahtarlığa bastığımda siyah bir Porsche Panamera'nın arka lambalarının yandığını gördüm ve üçümüz arabaya bindik, vücudum bir arabanın verdiği hisle karıncalanıyordu. Tanrım, çok uzun zaman olmuştu. Deri koltuklar ağırlığımın altında gıcırdadı ve yeni aracın kokusunu içime çektim, anlık coşku beni sakinleştirdi Beyin.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Çalıştırdım, debriyaja bastım, Thousand Foot Krutch'tan yeni bir şarkı çalmaya başlarken radyoyu açtım ve gaza basarak vitesi geri vitese taktım.

Park yerinden çıktık, Rory başını geriye atıp gözlerini kapatırken, onunla tanıştığımdan beri ilk kez nefes alıp verirken hız ve müzik bizi ele geçirdi. Micah yanımdaki yolcu koltuğuna oturmuş, başını açık pencereden dışarı çıkarmış, rüzgâr yüzüne vururken aynı anda hem gülümsüyor hem de iç çekiyordu.

Hızın, rüzgârın ve özgürlüğün basit zevklerini nasıl da özlemiştik.

Artık sadece iyi bir çizburgere ihtiyacım vardı ve evimdeydim.

Kasabaya doğru hızla ilerledik, Cove'u, Cold Point'i ve mahalleleri geçtik, Emmy'nin eski evinin bahçesinde bir Satılık tabelası duruyordu. Bahçe bok gibi görünüyordu ve Martin Scott'ın kamu hizmetinde yükseldikçe zamanının çoğunu Meridian City'de geçirdiğini biliyordum ama bunu görmeyi beklemediğim için iki kez baktım. Emmy evin satılık olduğunu biliyor muydu?

Ne zamandır satılıktı? Küçük, şirin bir mahallede harika bir evdi. Şimdiye kadar olmasa da yakında ilgi çekecektir.

Sağa dönerek köyü ve katedrali geçtik, sola dönerek tepelere çıktık ve eski lisemin yanından geçerek ailemin evine doğru ilerledik.

Bunu bir süre daha erteleyebilmeyi diledim, özellikle de annem ne kadar endişelendiğini söyleyip dururken ve babam tatmin olana kadar her ayrıntı hakkında beni sorguya çekerken oradan kolayca çıkamayacağım için. Ama şehirde olduğumu ve temas kurmadığımı öğrenirlerse daha da kötü olurdu.

Micah ve Rory'yi neden yanımda getirdiğimden emin değildim. Belki de buradaki hayatımı görmelerini istemiştim. Ya da belki dün onun tarafını tutmaları beni kızdırmıştı ve onlarla biraz zaman geçirmek istiyordum. Onları küçük gaspçıma kaptırmak için çok uzun süre ve çok çalışmıştım.

Yine de ona olan sadakatlerini takdir ettim. Bu işe yarayabilir.

Arabadan inip evimin merdivenlerini koşarak çıktık. Her şey bir yıldan uzun bir süre önce ayrıldığım zamanki gibi görünüyordu. Şu anda anahtarlarımın ya da kıyafetlerimin nerede olduğunu bilmiyordum ama ekibin Delcour'daki dairemi tuttuğunu tahmin ediyordum, bu yüzden orada hala iyi bir eşyam olmalıydı.

Kolu sıktım, kapı hemen açıldı ve içeri girerken annemin evde her zaman bulundurduğu taze çiçekleri koklayarak gülümsedim.

Fuaye Blackchurch gibi büyük ve beyazdı ama annem çok daha iyi bir dekoratördü. Aydınlık ve havadardı ve çocuklar beni takip edip etraflarına bakınırken gülümsedim.

"Alo?" Meredith'in sesini duydum. "Kim o?"

Baş kahya köşeyi dönmüş, ellerini havluyla kuruluyor, saçlarını öyle sıkı bir at kuyruğu yapmıştı ki kaşları neredeyse saç hizasına geliyordu.

Beni görünce gülümsedi. "Will!"

"Selam." Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Ailemden biri evde mi?"

Ona soru sorma şansı vermek istemedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ailen bu hafta iş için California'da ve burada başka kimse yok. Bay ve Bayan Grayson'ı arayayım mı?"

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım.

Bu aslında mükemmeldi. Onları özlemiştim ama şu anda onları aradan çıkarmamın daha iyi olacağı daha acil meselelerim vardı.

"Onlara sürpriz yapacağım," dedim ona.

Micah ve Rory'ye baktı, daha fazla konuşmak istediğini görebiliyordum ama sohbet etmek için uygun bir zaman olmadığını biliyordum. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Evet, sen de."

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim, onun kahvaltı güveçlerini ne kadar sevdiğimi hatırlayarak. "Ama önümüzdeki birkaç gün içinde döneceğim. Eve döndüklerinde aileme şehirde olduğumu ve hiçbir yere gitmeyeceğimi ilet."

Sırıttı. "Güzel. Annenin dönüş partnerine ihtiyacı var." Göz
kırpıp uzaklaşmadan önce içimden inledim. "Spin partneri
mi?" Rory tekrarladı.

"Kapa çeneni."

Micah homurdandı ve ben de gözlerimi devirdim.

Etrafıma bakındım, buraya geldiğimde odama gidip bir şeyler almak niyetindeydim, ama şu anda kendimi buna hazır hissetmiyordum.

"Kıyafet ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Micah sordu.

Cevap vermedim. Onun yerine duvardaki küçük masaya doğru yürüdüm ve çekmeceyi açarak birkaç araba anahtarı çıkardım.

Onları Micah'ya attım. "Audi'yi al ve beni takip et."

Evden çıktık ve ben Kai'ninkini alırken onlar da babamın arabasına atladılar, hepimiz köye doğru hızla ilerledik ve tiyatronun önündeki kaldırımın hemen kenarındaki yerlere yerleştik. Onlara vermem gereken bir şey ve halletmem gereken daha çok iş vardı ama zarfı alıp Porsche'den iner inmez kafamı kaldırdım ve uzakta yeni bir şey gördüm.

Ne...?

Ağaçlardaki yapraklar hışırdıyor, Sticks'ten yayılan pizza kokusu bana çarpıyordu ama biri beni fark edip "Aman Tanrım" diye seslendiğinde bakmadım bile. Will! Geri dönmüşsün!"

Gözlerimi parkın ortasında, köyün ortasındaki küçük tepenin üstünden ayırmadım.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Caddeyi koşarak geçtik, çocuklar beni parka kadar takip ettiler ve yokuşu tırmanırken, yaktığım çardağın yerinde duran devasa, güzel, ferforje çardağı gördüğümde kalbim küt küt atıyordu.

Sanki hep oradaymış gibi. Emmy'ninki ise yoktu.

Yangından sonra şehir enkazı temizledi ve birkaç yıl sonra hapisten çıkmıştım, Sticks'e, tiyatroya ya da Beyaz Karga Tavernası'na her girdiğimde solumda beliren boşluktan sürekli kaçıyordum...

Bu sefer sadece bir buçuk yıldan az bir süredir uzaktaydım ve birisi eskisinin yerine yeniden bir çardak mı inşa etmişti?

Birisi telafi etme şansımı elimden almıştı.

Bunu kendim yapmak için acele ettiğimden ya da istediğimden emin olduğumdan değil, hala ona sürekli kızgın olduğumdan, ama... şimdi kendi kendime karar verme fırsatının elimden alınmasından hoşlanmadım.

"Çardak burası mıydı?" Micah sordu. "Yandığını söylediğini sanıyordum."

O gece yemek masasında bundan bahsettiğini unutmuştum. Kendimi açıklayacak değildim, özellikle de bunu kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrim yokken, ama Michael ya da Kai neden onları durdurmasındı ki? Bir gün yerine yenisini koymak için kendi planlarım olduğunu tahmin edebilirlerdi. Ya da benim eninde *sonunda* kendi planlarım olacağını tahmin ediyorlardı.

Sahanlığa çıkan kuzey, güney, doğu ve batı taraflarında birer tane olmak üzere dört set merdiveni olan siyah, dairesel yapıya ve açık çatısına baktım; kirişler her taraftan gelerek tepede birleşiyor, tepeden düşen yaprakları ve fırtına sırasında yağan yağmuru içeri alıyordu. Parmaklıkların etrafını sarmaşıklar sarmış, sanki çardak toprağın içinden çıkmış gibi.

Aslında oldukça güzeldi. Daha iyisini yapamazdım, bu da bir teselli oldu.

Lanet olsun.

Nefes vererek başımı salladım ve arkamı dönüp zarfı karıştırırken çocuklara baktım. "Araba şimdilik sizindir," dedim onlara.

Ailem ihtiyacım olduğu sürece ödünç almama karşı çıkmazdı.
Sadece benim için olmadığını bilmelerine gerek yoktu.

Rory'ye başka bir anahtar uzattım ve arkasındaki ailemize ait sinema salonunu işaret ettim. "En üstte bir daire var. Tamamen mobilyalı, buzdolabı dolu ve hepsi senin."

Gözlerim ondan Micah'ya kaydı ve ikisine de birer telefon ve hesap cüzdanı uzattım.

Rory cüzdanı açıp ehliyeti, kredi kartlarını ve nakit parayı karıştırırken kaşları şaşkınlıkla çatıldı, her şey bu sabah tren istasyonunda aceleyle teslim edilmişti.

Başını kaldırdı ve üzerinde adının yazılı olduğu Siyah Kartı çıkardı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben yapmadım."

Micah'nın kara kaşları havaya kalktı ve önce Rory'ye, sonra da bana baktı. "Ailelerimiz mi?"

Cevap vermedim. Dün gece bir sürü telefon görüşmesi yapmıştım ama tüm bunları kısa sürede ayarlamak onlara göründüğü kadar büyük bir mucize değildi. Tüm bunları uzun zamandır planlıyordum ve ben ve tavan arasındaki odamdaki küçük dizüstü bilgisayarım bu çarkları uzun zaman önce harekete geçirmiştik.

Bir arabaları, kalacak bir yerleri, paraları vardı ve onları utanç içinde saklayan ailelerine dönmek zorunda değillerdi. Bu yeni bir hayatın başlangıcıydı ve en azından bunu hak ediyorlardı.

"Ne istiyorsanız yapın," dedim onlara. "Kal. Gidin. Parayı ve kartları tuvalete atın."

Onları burada istedim ama onların da bunu istemesi gerekiyordu.

"Bana sadece hafta sonunu ver," dedim. "Bakalım burada bir hayat kurmak istiyor musun?"

Birbirlerine baktılar, en azından kısa bir süre için her yere gidebileceklerini biliyorlardı.

Aileleri onları yalnız bırakmayı kabul etti, çünkü arkadaşlarım ve ben - Graymor Cristane- anlaşmayla geldik.

Ama onları istemedikleri bir şeyi yapmaya zorlamıyordum.

"Eğer kalırsan," dedim, "eğer bizim bir parçamız olmak istiyorsan, ailen senin tesisimize katılımını finanse edecektir. Kalmazsan da endişelenme."

Kendi başlarına koşabilirler. Ya da bizimle kaçabilirlerdi.

Onlara "Thunder Bay saklanmak zorunda olmadığınız yerdir" dedim.

Biz bir aileydik. Uzun zaman önce altımızdan halı çekilmişti ama biz değişmeyecektik. Herkes değişirdi.

Sadece onlardan bir evet duymaya ihtiyacım vardı.

"Bunu düşünmene izin vereceğim. Hadi Michael'ın evine gidelim," dedim ve arabalara doğru ilerlemeye başladım. "Yiyeceğe ihtiyacımız var."

"Buna itiraz etmiyorum," dedi Micah. "Açlıktan ölüyorum." Ben de kendi kendime gülümsedim.

Kahvaltıya kadar kalmak istiyorlarsa, bu bir hayır demek değildi.

- - -

Ben kalmadım. Onları aşçının kahvaltı hazırladığı St. Killian's'a bıraktım, ama sonra masanın herkesle, ebeveynlerle ve güvenlikle dolu olduğunu gördüm ve...

Masanın etrafında koşuşturan küçük siyah saç başlarını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Çocuklar.

Göğsüm yarıldı, hangisinin Madden hangisinin Ivarsen olduğunu bilmiyordum ama kalamazdım.

Sadece... yapamadım. Kai'nin arabasına atlayıp hızla uzaklaştım, çocuklarımı ve Emmy'yi geride bıraktım ve günün geri kalanını yapmam gereken milyonlarca başka şeyle ilgilenerek geçirdim, böylece uzaktayken kaçırdığım her şeyi düşünmedim.

Bunu biliyordum, değil mi? Blackchurch'e gittiğimde hem Banks hem de Winter hamileydi. Evde neler olduğunu biliyordum.

Oğullarını ilk kez görmek çok zordu. Orada olmalıydım. Ben orada değildim.

Üyeliğimin hâlâ geçerli olduğu Hunter-Bailey'de bin kalori yaktıktan sonra -teşekkür ederim Michael- Delcour'dan birkaç giysi ve eşya aldım, bankamı kontrol ettim ve hesaplarımı dondurdum, birkaç telefon görüşmesi daha yaptım, birkaç küçük işi hallettim ve White Crow'da hızlı bir toplantı yaptım.

Kasaba her zamanki gibi güzeldi. Çan Kulesi hala harabe halindeydi, Koy hala uzaktan sessiz bir şekilde duruyordu ve Edward McClanahan'ın mezarı Thunder Bay Prep'in şu anki basketbol takımı tarafından yapılan son hac ziyaretinden kalma ıvır zıvırlarla süslenmişti. Emmy'nin eski evini defalarca, eski okulumuzu birkaç kez geçerek ve iki yıl önce neredeyse boğulduğum köprüden tamamen kaçınarak uzun bir süre etrafta dolaştım.

Köyü çevreleyen mahallelerden beşinci geçişime kadar, güneş batarken ve alacakaranlık yükselirken, EverNight olduğunu fark etmedim. Pencerelerde mumlar titrerken radyoda "Man or a Monster" çalıyor, gençlere ve çocuklara ait üst kat odaları Reverie Cross'a sundukları adaklarla ışıl ışıl parlıyordu.

Gece çöktüğünde ve soğuk iliklerime işlediğinde, sıcaklık istedim ve dün gece üzerimde olan o kokuyu istedim.

Kardeşi şehirde olduğumuzu biliyor muydu? Onu nerede bulacağını bilmesi zor olmaz.

St. Killian'a doğru yöneldim.

Kayalıklara tırmanırken, deniz havası arabanın içinde eserken, asfalt yolda ilerledim, Damon'ın evini, Banks'in evini, Michael'ın ailesinin evini ve Rika'nın annesinin evini geçtim, gaz lambaları olan sütunların arasından hızla geçtim ve St.

Her pencerede mumlar parlıyordu ve üst kattaki perdelerin arasından bir hareket gördüm; bir saz otu, yüksekte yanan bir kase ateşle birlikte araba yolunun ortasına oturmuştu. Lastiklerin altındaki çakıllar çatırdadı ve arabadan inerek durdum.

Yol muhteşemdi. Burası çok güzeldi. İyi iş çıkarmışlar.

Kapıyı açar açmaz beni müzik ve kahkahalar karşıladı ve yemek odasının içine baktım, bazı odalara mahremiyet kazandırmak için oraya buraya ekledikleri birkaç duvar dışında açık kat planı oldukça iyi korunmuştu.

Winter, Damon'ın kucağında oturmuş Alex'le birlikte Rika'nın söylediklerine gülüyordu; masa notlar, dergiler, smokinler -sanırım düğün için- atıştırmalıklar ve çiçeklerle doluydu. Banks ve Kai evlerine gitmiş olmalıydılar ve Micah da bana mesaj atarak geceyi geçirmek üzere apartmana doğru yola çıktıklarını bildirmişti.

Misha ve Ryen'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama muhtemelen buradan çok uzak olmayan Falcon's Well'deki evine ya da onun evine gitmişlerdi. Michael elinde bir tabak sandviçle mutfaktan içeri girdi ve yürürken bir tanesini mideye indirdi.

Ama kimse beni görmeden geri çekildim ve uzaklaştım.

Arkamdan bir uğultu yükseldi, dönüp fuayeyi geçerek balo salonuna girerken karnıma bir çarpıntı vurdu.

Avizeler kardı, sandalyeler ve kanepeler odanın etrafına yayıldı ve baktım ve tepesinden dikenli siyah bir saç kafası çıkan bir oyun parkı gördüm.

Yanına gidip babasının kaşlarına ve annesinin uzun kirpiklerine sahip mavi gözlü çocuğa baktım, çenem titriyordu çünkü çok tatlıydı.

Uzanarak onu kucağıma aldım ve küçük bedeni havadan daha hafifmiş gibi hissederek kollarımda tuttum.

Yemek odasında kahkahalar yükseldi. Onun müthiş bebek kokusu başımı döndürdü ve gözlerimden yaşlar süzülürken boğazıma iğneler battı.

Sessiz hıçkırıklarla sarsıldım, gözyaşlarım kendi yüzümden akarken onun güzel yüzüne baktım. Damon tüm bunları bensiz yapmıştı. O kadar iyi gidiyordu ki

-Ben olmadan.

Çocuk doğduğunda burada olmalıydım. Madden'ı tanımalıydım.

"Gelecek yıl seni şeker toplamaya götüreceğim, tamam mı?" Fısıldadım onu. "Seni her yıl götüreceğim. Kendi evimi alacağım, Michael'ın her maçında ve annenin her gösterisinde olacağım ve her doğum gününde sana en büyük hediyeleri vereceğim." Yanağımı alnına yasladım, öylece oturuyordum. "Randevu gecesi için seni bana bıraktıklarında yatma saatini bile erteleyeceğim."

Ivar, Mads ve Winter'ın şu anda karnında taşıdığı bebek benim yokluğumu asla bilmeyeceklerdi.

Onu yatağına geri yatırdım, dudaklarımı başına bastırdım ve Em'e aldığım Godzilla'yı hatırlayarak kendi kendime gülümseyerek doldurulmuş yılanını ona uzattım. Hala onda olup olmadığını merak ediyordum.

Evin arka tarafına doğru ilerleyerek yeraltı mezarlarına inen merdivenlerden indim ve Rika'nın Michael'ı düz olmayan taş merdivenleri ahşap merdivenlerle kaplamaktan vazgeçirdiğini gördüm.

Buraya gelmeyeli ne kadar olmuştu? Damon, Winter ve benim köprüden atladığımız gece?

Parke zemin boyunca yürüdüm, apliklerin içindeki duvarlarda sahte alevler titriyordu ve burada bir düzine kadar oda olduğunu biliyordum. Onu nereye koyduklarından tam olarak emin değildim ama geldiğim ilk odayı denedim ve kolu çevirdim.

Kapı açıldı ve karanlık odaya girdim, koridordan gelen ışık içeri sızdı ve yatağın üzerinde, çarşafın altındaki cesedi ortaya çıkardı.

"Will?" dedi, arkasını dönerek.

Gözlerini ovuştururken aşağı baktım, giydiği kot tulumun altındaki dantelli siyah sütyeni gördüm, nabzım anında boynumda pompalandı ve aletim hayatla seğirdi.

Hay sikeyim. Tulum giymesini severdim.

Zeytin tenine ve kollarından aşağı sarkan kahverengi saçlarına baktım. Dolgun göğsüne ve pembe dudaklarına.

Ve bu sabah bileklerine dolanan ipi tekrar boynuna geçirdi, gevşekliği göğüslerinin arasından ve tulumunun içinden sarkıyordu.

Gülümsedim.

Doğrulup yanıma geldi, ben de önünde durdum ve lisede beni ne kadar kızdırıp sertleştirdiğinden beri hiç değişmemiş olan Küçük Bela'ma baktım.

"Micah ve Rory şehirdeki bir dairede kalıyorlar." Uzandım ve parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Onlara katılmak ister misin?"

Başını iki yana salladı.

Diğer yanağına geçtim, benim olanı okşadım ve sonra çenesini tuttum, nazikçe tuttum.

"Yukarıda yemek var," diye mırıldandım. "Yemek mi istiyorsun?" Yine başını salladı.

Çenesini yukarı kaldırdım, oyununu sevdim. Bu beni memnun ediyordu. "Benimle kalmak ister misin?" Alay ettim.

Yavaşça başını salladı.

Ceketimin içine uzanarak bir çanta çıkardım ve yatağın başucundaki masanın üzerine koydum.

"Gözlük reçeteni yeniden doldurdum."

Dr. Lawrence'ı Kaliforniya'daki doktoruyla temasa geçmesi ve son reçetesini doldurması için ikna edebildim.

"Tulumları nereden aldın?" diye sordum.

"Rika'nın dolabında buldum."

"Ve kapı kilitli olmamasına rağmen burada yalnız mısın?"

Kıpırdamadı.

Kıyafet, ip, yatakta istekli ve bekleyiş... Kavganın ne zaman geleceğini merak ediyordum, çünkü gelecekti, ama Tanrım, düşmanım olmaya geri dönmemesi hoşuma gidiyordu. Bu gece onu bu yatakta becermek güzel olabilirdi.

Onu yukarı çekerek yerine oturdum ve kollarımı ona dolayarak kucağıma çektim.

Ter gözeneklerimi soğuttu ve nefesimi tutamıyor gibiydim, son bir yıl ve son yirmi dört saat içinde yaşadığım her şey başımı döndürüyordu.

Beş dakika boyunca tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Tutuşumu sıkılaştırdım, saçlarını kokladım ve neredeyse tadına bakacaktım. Blackchurch'te ortaya çıkmasaydı, gerçekten intikamımı almaya çalışır mıydım? Kaliforniya'da peşine düşer ve bunu ona ödetir miydim?

Peki bunu nasıl yapardım?

Fotoğrafları ve yalanları neredeyse iki yıl önce, Damon'ın babası öldürüldükten sonra öğrenmiştim. Sonra ne yapmam gerektiğini anlamadan önce altı ay boyunca öfkemi dünyayı gezerek, koşarak ve içerek kovalamaya çalıştım. İşte o zaman Blackchurch'e gittim.

Onunla uğraşmaktan korkuyordum, çünkü ihanetten sonra bile onu kaybetmek istemiyordum.

"Sana gelmeliydim," dedi sonunda. "Keşke sana gelip açıklasaydım ve o zaman seninle yüzleşseydim."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, hepsinin onun suçu olmadığını biliyordum. Tüm bunların içinde bir yolcu değildim.

Kalmalıydım. Dekanın ofisindeki toplantıdan sonra beni terk ettiğinde ve onu herkesi bulabileceğimle tehdit ettiğimde kalmalıydım.

Bir erkek arkadaşa ihtiyacı yoktu. Bir arkadaşa ihtiyacı vardı ve ben bencil, kibirli ve şımarıktım. Bana ne zaman ihtiyaç duysa yanında olmalıydım. Sırf ben istedim diye bana kalbini borçlu değildi.

Eğer umursasaydım, daha sabırlı olurdum.

Onu yanıma atarak yatağa düşmesine izin verdim ve yataktan fırlayarak odadan çıktım.

"Will...?"

Yapamam. Şu anda yapamam. Kapıyı kapattım, duvardan anahtarı aldım ve kilitledim, onu güvenle içeride tuttum.

"Will, hayır," diye bağırarak kapının diğer tarafına vurdu. "Gitme, lütfen."

Alnımı tahtaya yasladım, bu sözleri ondan geçmişte milyonlarca kez duymuş olmanın çaresizliği içindeydim.

"Will," diye tekrar seslendi. "Benimle kal."

Gözlerimi sıkarak kapıyı açıp onunla birlikte yatağa girme dürtüsüyle savaştım.

"Benimle kal," dedi tekrar.

Başımı salladım, temizlemeye çalıştım.

"Senin şehirde olduğunu öğrenirse ne yapar?" diye sordu.

Arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm. "O zaten biliyor." Aynı hikâyeden bıkmıştım.

Ona sahip olamamaktan bıktım. Martin Scott'tan bıktım. İstediğim hayatı yakalayamamaktan bıktım.

Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Yeni maceralara hazırdım.

Merdivenleri tırmandım ve eve geri döndüm, yemek odasına doğru ilerlerken kapıyı arkamdan kapattım.

Köşeyi dönünce masada oturanlara baktım, herkes bana dönerken Damon cümlesinin ortasında durdu.

"Burada bir dadınız var mı?" Winter'a sordum. Ama onun yerine Rika cevap verdi. "Annemin var."

Yeterince iyiydi. "Siyah bir şeyler giyin," dedim onlara ve odadan çıktım. "Hadi gidelim."

"Neden?" Alex seslendi. "Neler oluyor?"

Ama ben çoktan gitmiştim.

Kai'nin arabasına doğru giderken bagajdan bir çanta çıkardım ve siyah bir kazak aldım, takım elbisemin ceketini çıkardım ve gömleğimin düğmelerini açtım. Siyah bluzumu giydim, ceketimi ve gömleğimi çantayla birlikte bagaja tıkıştırdım ve eve geri dönerken siyah kayak şapkamı taktım.

Birkaç dakika içinde Michael'ın eski Mercedes G-Serisi'ni garajdan çıkardım, ihtiyacım olan malzemeleri yükledim, Kai ve Banks'i, Micah ve Rory'yi çağırdım ve geri kalanımız arabalara doğru ilerlerken ağzıma birkaç sandviç tıkıştırdım.

"Kış gelmiyor mu?" Damon yolcu koltuğuna tırmanırken ona sordum.

"Hamile değil, değil" dedi. "O şeyle kalıyor..." Adını hatırlayamamış gibi elini salladı. "Christiane."

Annesi. Öz annesiydi. Ve Rika'nın.

Görünüşe göre artık çocukların ve Rika'nın iyiliği için onun varlığına tahammül ediyordu, ama görünüşe göre kasabaya son gelişimden bu yana kaybolmayan bir kin vardı.

Alex arkaya tırmanırken oturdum ve emniyet kemerimi bağladım, Michael'ın Jaguar'ının penceresinden dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ettim.

Sözünü kestim. "Sadece beni takip et!" Ona söyledim.

Tartışmasına fırsat vermeden, Michael ve Rika diğer arabayla onu takip ederken, ben de Alex ve Damon'la birlikte malzemelerle birlikte onun G-Serisi'yle yola çıktım.

Yılın geri kalanında genellikle hareketsiz olan, ancak şimdi ünlü Coldfield olarak faaliyet gösteren depoya ulaşmamız uzun sürmedi.

Ekim ayında perili bir tema parkına dönüştürüldüğünde başka türlü biliniyordu.

Burası lisedeyken parti yaptığımız yerdi; terk edilmiş fabrika, hava koşullarından korunmak isteyen çocuklar ve onların en yakın üç yüz arkadaşı ve birkaç fıçı bira için bir oyun alanıydı.

Annie'nin ölümünün acısı dayanılamayacak kadar büyük olduğunda Misha'nın şarkılarını yazmaya ve kendini kaybetmeye geldiği yer burasıydı.

Burası Damon, Kai ve benim Emmy'nin kardeşini dövdüğümüz, sarhoş olduğumuz ve o gece başka bir şey hissetmeyene kadar eklemlerimi kanattırdığımız yerdi.

Masaya getirecek bir şeyim olduğunu burada anladım.
Geleceğimiz için değerli bir şey.

"Burada ne işimiz var?" Michael içeri girmek için bekleyen müşterilerin önünden geçerken sordu.

Yerin üzerinde sis gezinirken ve hoparlörlerden 3TEETH'in "Pumped Up Kicks" şarkısı yükselirken ulumalar ve gıcırtılı ses efektleri havayı dolduruyordu. Sosisli sandviç ve patlamış mısır kokusu burun deliklerime doldu ve aktörler bir grup kızın üzerine atlarken arkamdan çığlıklar yükseldi. Maskeli adamlar ve kadınlar etrafta dikiliyor, ürkütücü ve donmuş bir şekilde uzaktaki insanlara bakıyor ve onları korkutmaya çalışıyorlardı.

Kai ve Banks bize yetişmek için koşmaya başladılar ve ben de kapının önünden geçerken içecek arabasının yanında duran Rory ve Micah'yı gördüm.

Ben durmadım. Depoya doğru ilerlerken, çeşitli odalar oluşturmak için inşa edilmiş muşamba ve duvarlar etrafta asılı durarak bir tünel oluşturdu ve Micah ile Rory sıraya girerek takip ettiler.

Soğuk, ıslak karanlık her yerde asılı duruyordu ve yukarıdaki kirişlerde asılı duran ve onları yakalamaya çalışan aktörlere gülen ve çığlık atan müşterilerin yanından geçtik.

Bir odaya girdim ve çantamdan on beş bin anahtarlık bir yüzük çıkarıp parkın Çılgın Bilim Adamı bölümündeki kapılara erişen anahtarı buldum. Kaynayan vücut parçaları fıçılarını ve gözbebeklerinden oluşan lav lambalarını geçerek anahtarı kapıya yerleştirdim, kapıyı açtım ve herkesi içeri aldım.

Michael geri çekildi, gözlerini bana dikti. "Coldfield senin mi?
Sen mi?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim.

Parasını ben ödedim. Tasarımına yardım ettim. Ama diğer her şeyi halletmeleri için yöneticiler tuttum. İstediğim zaman katıldım, ancak bir süre için işin iş tarafıyla ilgilenemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden ilgilenecek sezonluk bir ekip kurdum.

İyi de oldu, çünkü uzun süredir yoktum.

Koridora girdik ve kapıyı arkamızdan kilitledim, bir tane daha açıp içerideki ışığı yaktım.

Kaya duvarlar ve basamaklar, tıpkı yeraltı mezarları gibi toprağa gömülmüş, karanlık altındakileri tüketiyordu.

"Nedir bu?" Rika bana sordu.

Yarı gülümsedim. "*Bu*

Coldfield." Gerçek olan.

Yolu gösterirken, bir an için Misha'yı çağırmadığıma pişman oldum, çünkü buna bayılacağını biliyordum, ama onun bu işe karışmasını istemiyordum. Bunun için değil.

Merdivenlerden indim, elektrikle çalışan fenerler yolumuzu aydınlatırken tünellerden dolanarak geçtim ve nehir ile denizin gürültüsü etrafımızdaki duvarlara çarptı.

Önümde bir yol uzanıyordu ve çantamı, dün yaptığım birçok aramadan birinde buraya koydurduğum benzin bidonlarıyla birlikte arabalardan birine attım.

Kai etrafındaki odalara ve farklı yönlere açılan tünellere baktı. "Bunun gerçek olduğunu bilmediğimize inanamıyorum."

"Bunu biliyor muydun?" Banks ona sordu.

Etrafına bakınırken cevap veren Damon oldu: "Eskilerden birkaç fısıltı duydum ama buraya gerçekten gelmiş kimseyi tanımıyorum."

"Burası neresi?" Rika bana sordu.

Raylı araçlardaki malzemeleri kontrol ettim ve talimat verdiğim her şeyin elimizde olduğundan emin oldum. "Kasabaya otuzlu yıllarda yerleşildiğini nasıl öğrendiğimizi hatırlıyor musun?"

"Doğru değil mi?" Rika

alay etti. Başımı

salladım. "Hayır."

Bu ya bir yalandı ya da yanlış bilgilendirmeydi.

"İki yüz yıl önce, nehir bir yerine üç akarsuya ayrıldı ve yerleşimciler bunları geçmek için köprüler inşa etti." Onlara yerlerine oturmalarını işaret ettim. "Köprülerin kemerleri toprağın derinliklerine kök salmıştı,

kemerler arasında, yerin altında yirmi bir oda -ya da tonoz- yaratıyor."

Alex ve Damon ilk vagona, Kai ve Banks ikinci vagona, Rika ve Michael üçüncü vagona, Micah ve Rory ise dördüncü vagona bindi.

"Tüccarlar mallarını burada depolardı, hatta meyhaneler ve dükkânlar bile vardı," diye devam ettim, emniyet kemerlerini kontrol ederek. "Yıllar içinde el değiştirdi, kaçakçılar, suçlular ve korsanlar arasında popüler oldu. Burada saklanıp yaşadılar, üç köprünün altındaki tüm mahzenleri bu tünellerle birbirine bağladılar, böylece kasabanın herhangi bir yerine fark edilmeden ulaşabildiler."

"Kahretsin," diye mırıldandı Damon. "Bu
harika." "Nasıl buldun onu?" Michael bastırdı.
"Onu aradım."
Micah gülümserken Rory homurdandı, tüm bunlar için heyecanlı
görünüyordu. Alex, "Depoyu bu yüzden satın aldın," diye tahmin
etti.

"Sebeplerden biri." Onlarla birlikte ilk arabada yerimi aldım ve kemerimi bağladım. "Ayrıca perili evleri de severim."

"Depodakinden başka girişler de var mı?" Damon arkamdan seslendi.

Sırıtarak omzumun üzerinden baktım. "Şehrin her yerinde. Meridian City'de Delcour ve Whitehall arasında daha da fazla yeraltı mahzeni var."

"Ne oluyor lan?" Kai ağzından kaçırdı ama sesi kızgınlıktan çok tahrik olmuş gibi çıkıyordu. Şehirdeki evi, Papa ve Sensou'nun hepsi Whitehall bölgesindeydi ve eğer isterse yeraltı transit sistemini kullanmak için pek çok nedeni olabilirdi. Özellikle de bunu sadece biz ve bizim için çalışan insanlar biliyorsa.

"Kolu üçe getir ve yeşil düğmeye bas," diye bağırdım. "Ondan sonra, kolumu havada görene kadar sürüşün tadını çıkar. Sonra kolu aşağı indirmeye başla ve frenleri devreye sok."

Alex yanımdaki koltukta heyecanla kıpırdanırken bir kıkırdama duyuldu. Yeraltı mezarlığındaki Emmy aklımdan geçti ama bunun için burada olmasına gerek yoktu.

"Gidelim," diye seslendim.

Kolu üçüncü kademeye kadar iterek düğmeye bastım, hidrolik tısladı ve tünellerden saatte yaklaşık otuz mil hızla geçerek yola çıktık.

Normalde biraz daha hızlı giderdim -beşinci kademeye yükselirdim- ama bu onların ilk seferiydi ve kimsenin beni kaybetmesini istemiyordum. Önce sola sonra sağa dönerken rüzgârın saçlarımızı savurduğunu hissettim ve önümüzdeki tünel siyah ve ürkütücü bir şekilde belirirken Alex yanımda güldü. Tekerleklerdeki tutamaklar yolu kucaklıyordu, henüz şehirde başka bir yere giden bir yol yapmadığım için direksiyona gerek yoktu.

Gerçi bu da gündemimdeydi.

"Kasklarımız olmalı!" Damon seslendi. Kask

mı? Korkak.

"Yani çocuklar için!" diye açıkladı. "Bunu çok kullanacaklarını biliyorsun."

Başımı salladım. Tamam, bu mantıklıydı. Bu çocuklar için bir patlama olacaktı ve ergen olduklarında onları bundan uzak tutmamızın hiçbir yolu yoktu.

Nehir yatağının altından, daha fazla karanlık mahzenden, köyün altından, Old Pointe Yolu'ndan geçtik ve ilerideki dördüncü kırmızı ışığı gördüm, her biri bir durma sinyali veriyordu ve bu bizimkiydi.

Kolumu kaldırarak onlara haber verdim ve kolu tutarak bizi yavaş yavaş yavaşlattım, böylece Kai ve Banks bana arkadan çarpıp bir yığılmaya neden olmadılar.

Frenler altımızda gıcırdayarak dururken, "Düğmeye tekrar bas!" diye bağırdım. Vagonlar durdu ve hepimiz dışarı çıktık, herkes beni takip ederek kırmızı, plastik benzin kaplarını aldı.

"Yaptığımızı düşündüğüm şeyi mi yapıyoruz?" Kai sordu.

Ama cevap vermedim. Koy'un gitmesini istiyorlardı ve beni bununla baş başa bırakamazlardı. Herkes kazandı. Yardım edeceklerdi.

Platforma tırmanarak bir kapıdan geçtik ve tema parkının altındaki tünellere girdik. Burası faaliyetteyken işçiler bu tünelleri parkın karşısına geçmeleri gerektiğinde kalabalıktan kaçınmak ve animatronikleri çalıştırmak için kullanıyorlardı, ancak her şey yıllardır terk edilmişti.

Sağa sola baktım, emin olmak için herhangi bir göz aradım. Herhangi bir ölüm ya da tanık istemiyordum. Yine de mekan boştu.

"Hey, ben Rika," dediğini duydum Erika'nın arkamdan. "İtfaiye istasyonuna gitmeni ve bir motor ödünç almanı istiyorum. Onu Cove'a getir ve hortumları bağla. Ona ihtiyacımız olacak. Ve acele et."

Diğer uçtaki kişi ona cevap verirken bir duraklama oldu.

"Teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı. Belediye başkanımıza bir bakış attım.

"Kundakçılık yapamam *ve* devlet memurlarını bilerek riske atamam, Will," diye açıkladı. "Lev ve David yangını kontrol altına alacaklar."

Bir kez başımı salladım. *İyi düşünmüşsün.* Bu ikisi onlardan istediğimiz her şeyi yapacak kadar kazandılar.

Kendimi korkulukların etrafından dolaştırarak merdivenleri koşarak çıktım ve dükkânın içinden geçtim, parka çıkarken kâğıtlar ve toz zemini kaplamıştı.

Yıldızlar gece gökyüzünü süslüyordu, parkta dolaşırken deniz havası burun deliklerimi gıdıklıyordu ve çürüyen boya ve ahşabı, sessiz çarpışan botları ve dönme dolabı seyrediyorduk.

Boğazıma bir yumru oturdu ve kalbim o gece maçtan sonra onu kamyonetime bindirdiğimde olduğu gibi çarpmaya başladı ve o Şeytan Gecesi'nde olduğu gibi onun tüm emeğini ve bu şehirde bana işkence etmek için elinde kalan tek varlığı yaktım.

Bunun için beni affedip affetmeyeceğinden emin değildim ama bunu yapmak zorundaydım. Bizim için bunun ötesinde bir şey olup olmadığını bilmek zorundaydım.

"Bunu neden yapıyoruz Will?" Banks sordu.

Ama kendimi açıklamayı bitirmiştim. "Çünkü ben öyle dedim."

Geçmişte yaşamaktan bıkmıştım. İnşa etmekle meşgul olmam gereken bir yarınlar okyanusu vardı ve ben yaşamaya hazırdım.

Michael ve Rika'ya baktım. "Batı tarafını alın." Sonra Kai ve Banks'e. "Salıncakları geç."

Dördü ellerindeki yakıtla mümkün olduğunca çok su içmek için kaçtılar ve ben de Alex ve Damon'la birlikte sahile, korsan gemisine ve Cold Hill'e doğru yürüdüm.

"Bunun bir dürtü olmadığına emin misin?" Alex sordu.

"Ayık olduğuna emin misin?" Damon onun yerine sordu. "Kapa çeneni," diye çıkıştım.

Hayatımla ilgili kararlarımın sorgulanabilir olarak nitelendirilebileceğini, ancak yaptığım her çılgınca şeyin sarhoş olduğum için olmadığını fark ettim.

Sadece bazı şeyler.

Hepimiz oyuncakların, oyun stantlarının ve eski yiyecek stantlarının üzerindeki kapları boşaltmakla meşguldük, gözlerimizi bizden olmayanlar için dört açmıştık ama ben sadece herkesin acele etmesini istiyordum. Kendimi durdurmayacaktım. Arkama asla bakamamanın zorluğunu

yaşamak istiyordum. Koy'un gitmesini istiyordum.

Ama bu acı verici olmadığı anlamına gelmiyordu.

Çenemi sıktım, Cold Hill'in ve arabaların etrafında dolaştım, bir gece bizi taşıyan arabalardan birinde ona dokunmama ve öpmeme izin vermişti.

Korsan gemisinde kahkahalar atıyordu ve ben onun gözlerindeki ışığı izlerken aklımın başımdan gittiğini biliyordum.

Misha da burayı çok severdi. Muhtemelen bu yüzden onu bu gece davet etmemiştim. Bunu durdurmaya çalışacaktı.

Ve bunu yapmam gerekiyordu.

Damon, "En son yangın çıkardığımızda tutuklandık," dedi.

Çardak bizim ya da onun yaktığı son ateş değildi, ama sanırım Rika'nın evini ve Sensou'yu engellemeyi seçti.

"Hapse geri dönmeyeceğim," diye teminat verdim.

Ona birkaç işaret fişeği, Alex'e de bir tane attım ve elimdeki benzin bidonunu çatışmanın içine fırlattım.

"Dağılın ve Michael ile Kai'ye birer tane verin," dedim sesimi yükselterek ve gecenin içine doğru bağırarak. "Gökyüzünü aydınlatacağız, çünkü Michael Crist iki gün içinde Erika Fane ile evleniyor!"

Gülümsedim, ellerimi ağzıma götürdüm ve gecenin içinde uludum. Parkın etrafında kahkahalar ve daha fazla uluma sesleri yükseldi ve Rika'nın heyecanla bağırdığını duydum.

Fişeğimi yaktım ve Alex'e baktım.

"Emin misin?" diye sordu, elindekini yakarken. "Buranın senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Bir geceydi." Dönme dolaba baktım. "Hayatımın bir geceden daha uzun olmasını istiyorum."

İşaret fişeğini fırlattım, platforma inişini izledim ve bir alevin fışkırması ve hızla yayılması için tek gereken bir an oldu.

Yangın dönme dolaba kadar ilerledi, en alttaki arabayı ve eski deri koltuğunu tutuşturdu, alevler yükseldikçe yükseldi, arabadan arabaya geçerken tüm park o kadar muazzam bir parıltıyla aydınlandı ki güneş gözlüğü takmam gerekti.

Rüzgâr esti ve ateşin sıcaklığı yüzümü kapladı; ağlamak mı yoksa gülümsemek mi istediğimden emin olamadan gözlerimi kapattım.

Michael Crist, Kai Mori, Damon Torrance ve Will Grayson gözlerden uzak, deniz kenarında bir tatil köyüne sahip olacaklardı, çünkü biz devam ettik ve biz de öyle bir şey inşa edecektik.

Sıcaklık derimin altına hücum etti ve daha fazla tutamadım. Evimdeydim.

Başımı arkaya eğerek, midemin derinliklerinden yönetebildiğim en yüksek sesli ulumayı çıkardım, geri kalanların -kızların da- ateşlerimiz etrafımızda tıslayıp tıslarken bana katıldığını duydum, tüm lanet yer alevler içinde kaldı.

Alex'e baktım, gözlerinin kapalı ve ağzının O şeklinde olduğunu gördüm ve güldüm, boynuna asıldım ve yanağına salyalı bir öpücük kondurdum.

Kıkırdadı, hepimiz yükselen ve yayılan alevlere bakıyorduk ve birkaç dakika sonra sağa baktım, Lev ve David'in itfaiye aracıyla otoparka geldiğini gördüm.

Yangının kendi işini yapmasına izin verirdik - mekanın onarılamayacak hale gelmesine yetecek kadar uzun bir süre - ve sonra söndürmeye başlardık.

"Bekle," diye birinin seslendiğini duydum. "Hey, bekle!"

Alex'i bıraktım ve etrafıma bakındım, Rika'nın parkın arka tarafına doğru baktığını gördüm.

"Ne oldu?" Koşarak yanına gittim ve yanında durdum.

Gözlerini dikmiş, atların etrafını ve uzakları görebilmek için eğilmişti. "Bir şey gördüğümü sandım?" Sonra bana baktı. "Buranın boş olduğuna emin misin?"

Öyle olduğunu düşünmüştüm. Tam o sırada, geldiğimiz dükkânın kapısının rüzgârda sallandığını gördüm; eğer burada biri varsa, orada saklanıyor olmalıydı.

"Tüneller!" Herkese söyledim. "Gidin!"

Herkes koşarak dükkâna ve yeraltına doğru yöneldi. Thunder Bay'de evsiz yoktu, ama otoparkta hiç araba yoktu ve buradan birkaç mil uzakta başka bir şey de yoktu. Eğer burada biri varsa, burada yaşıyordur.

"Burayı kontrol etmeliydik," diye homurdandı Michael. "Kahretsin."

Tünellere doğru koşarak pistin girişine geri döndük ve kapıyı açarak Alex, Damon, Kai, Banks, Micah ve Rory'yi yollarına gönderdim.

"Koltuklar dönüyor," dedim nefes nefese. "Sadece geri dönün ve size öğrettiğim gibi geldiğimiz yoldan geri gidin. Dördüncü kırmızı ışık."

Kai başını salladı, herkes Coldfield'a indi.

Damon bana baktı ama ne düşündüğünü bildiğim için başımı salladım. "Sen git," dedim. "Ben yetişirim."

Rika ve Michael'ı peşlerinden itmeye hazırlandım ama arkama baktığımda ikisinin de bir odada asılı olduğunu gördüm.

Kapıyı kapatarak yaklaştım. "Ne oldu?"

İçeriye baktığımda bir yatak, duvarlarda posterler ve grafitiler ve yanan bir lamba gördüm.

"Misha bir süre burada kaldığını söylememiş miydi? Annie'den sonra?" Rika sordu.

"Evet."

İçeri girdi, yarısı yenmiş ve bir paketin üzerinde duran sandviç gibi bir şeyi aldı. "Burada biri var," dedi taze ekmeği sıkarak. Ya biz geldiğimizde ışıklar kapalıydı ya da kapı kapalıydı, Çünkü içeri girerken bu odanın önünden geçtik ve hiçbir şey fark etmedik.

Kahretsin.

"Kahretsin!" Michael homurdandı.

Merdivenlerden geri koştuk, parka doğru koşarken dükkan pencerelerinin dışındaki alevler turuncu ve parlaktı, burada kimin olduğunu arıyorduk.

Kimsenin zarar görmesine izin veremezdik.

Ve eğer hiç tanık olmasaydı bu harika olurdu.

"Birini gördüğümü biliyorum," dedi Rika. "Belki bir kız." "Küçük bir kız gibi mi?" Ben sordum.

Başını salladı.

"Kahretsin! İşte orada!" Michael işaret ederek bağırdı.

Durduk, havayı içimize çekerek salıncakların arasından lunaparka doğru baktık ve tepede duran küçük bir şekil gördük.

Tanrım. Otuz metre havada olmalıydı.

Siyah giyinmişti, omzundan sarkan uzun sarı bir saç örgüsü ve başında bir bere vardı ama onu tanıyıp tanımadığımı anlayacak kadar iyi göremiyordum.

"Sen!" Michael ona bağırdı. "Buraya gel!"

Koştuk ve onun dönüp çatıda kaybolduğunu gördük.

Yere atladı, eski püskü spor ayakkabılarının bağcıkları yerde sürükleniyordu.

"Yakalayın onu!" Rika bağırdı.

Michael topuklarını sıktı, kıza doğru atıldı ve tam köşeyi dönerken kolunu yakaladı.

"Onu yakaladım!" diye bağırdı ve onu kollarının arasına aldı. Ama sonra kız elini ısırdı ve adam tıslayarak onu yere düşürdü.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

Koştu, kabinlerin etrafından dolaştı, hız treninin yanından geçti ve zifiri karanlık ormanda kayboldu.

"Kahretsin!" Michael homurdandı.

Durduk, zor nefes alıyorduk ve onun gittiğini biliyorduk.

"Aşağıda mı yaşıyordu?" Rika bize sordu. "Sekiz yaşından büyük olamaz."

Ona bir bakış attım. "Onu tanıdın mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "O buralardan değil."

Bir süre daha ağaçlara baktım, Lev ve David'in hortumlarla uğraşmaya başladıklarını ve bokumuzu söndürdüklerini duydum.

"Bazı belediye başkanları öylesiniz." Kıkırdadım. "*Uzaylılar'*daki küçük Newt senin terk edilmiş lunaparkına yerleşiyor ve sen gelinlik deniyorsun."

Rika karnıma bir tokat attı ve ardından Michael'ın elini tutarak ısırığı inceledi.

"Tam bir savaşçı, ha?" diye şaka yaptı, ona sırıtarak.

Adam hırladı. "Geri dönecek. Yürüyerek fazla uzağa
gidemez."

Neredeyse küçük pisliğin güvenliği ve refahı için o kadar da endişelenmiyor, sadece biraz intikam almak için can atıyor gibiydi.

Siren sesleri arkamızdaki havayı delip geçti ve omzumun üzerinden baktığımda bir polis arabasının çok tanıdık ışıklarının hızla otoparka girdiğini gördüm.

Çok hızlıydı.

Michael'a baktım. "Git. Acele et."

Bana kaşlarını çattı.

"Git!" Fısıltıyla bağırdım.

Benim için endişelenme. Artık değil.

Gözlerimi tuttu, ama o tartışamadan bilet gişelerine ve otoparka doğru yürümeye başladım.

Soğuk Ekim akşamı için siyah kalın bir ceket giymiş olan tek bir polis memuru, parka ve alevlere bakarken telsiziyle konuşuyordu.

Beni fark etti, her kiminle konuşuyorsa konuşmayı kesti ve neredeyse iç çektiğini görebiliyordum.

"Will Grayson," dedi. "En sevdiğim pyro."

Şapkamı çıkardım ve ona gülümsedim. "Baker. Ailen nasıl?"

"Büyüyor." Başını salladı, ben ona doğru adım atarken o da bana doğru adım attı. "Karım üç numaralı bebeği bekliyor."

"Senin mi?"

Bir kaşını kaldırdı, eğlenmemiş

görünüyordu. Daha geniş gülümsedim.

"Seni kelepçelememi mi istiyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Zaten merhaba demek istediğim bazı insanlar var. Hadi gidelim."

Chapter 36

Emory

Mevcut

"Emmy, uyan!" diye seslendi biri, bedenimi sarsarak.

Gözlerim birden açıldı ve irkilerek arkamı döndüm. "Ne? Kim o?"

Will'in sesi değildi.

Biri lambayı yaktığında gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve başımı kaldırdığımda Rory ile Micah'nın odamda dolaştıklarını gördüm.

Yeni gözlüklerime uzandım ve onları taktım. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Will tutuklandı." Micah bana birkaç giysi fırlattı. "Cove'da yangın çıkarmış."

Ne? "Koy mu?"

Giysileri göğsüme bastırdım, bana söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum, göğsüm yavaşça daralıyordu.

Cove'da yangın mı çıkarmış? Ve şimdi hapiste mi oturuyordu?

Orospu çocuğu. Homurdandım, yataktan fırladım. "Bir gün! Şehre döneli bir gün bile olmadı ve o yine hücrede!" I

tulumumu çıkardım ve siyah, uzun kollu gömleğimi giydim. "Ugh!"

Etrafımda döndüler ve ben tulumu bıraktım, kot pantolonu giydim ve saçımı at kuyruğu yapmadan önce Alex'in spor ayakkabılarını giydim.

Hapishanede... Gözyaşları sel oldu. Bir *daha olmaz.*

"Onu kimin tutukladığını biliyor musun?" Ben sordum.

Micah bana bir ceket fırlatarak, "Bu kasabayı tanımıyoruz," diye tersledi. "Damon onu dışarı çıkarmaya çalışacak ama ona beklemesini söyledik. Seni almak istiyorduk."

Başımı salladım. "Onu öldüreceğim. Onun nesi var böyle?"

Ceketimin fermuarını kapattım ve onlarla birlikte odadan çıkıp merdivenleri koşarak çıktım.

Orada oturmasına izin vermeliydim. Bu seferki onun suçuydu. Sorumluluk sahibi olmamak ya da davranışlarını kontrol edememek gibi sonsuz bir döngü. Bu bir seçim değildi. Bu bir alışkanlıktı ve hayatımda buna ihtiyacım yoktu.

O bir erkek miydi? Bir gün baba mı olacaktı?

Evet, doğru.

Kapıyı tekmeleyerek açtım. *Anne.*

"Gidelim," dedim onlara, koşarak evden çıktım ve araba yoluna girdim.

Damon, Michael'ın lisedeyken kullandığına çok benzeyen bir G-Serisi'nin yanında duruyordu ve diğerlerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama beni gördü ve hemen doğruldu.

"Hayatta olmaz. O gelmiyor," dedi.

Anahtarları elinden aldım ve arabanın ön tarafına doğru yürüdüm. "Aslında arabayı o kullanıyor."

"Hayır. Hayır."

Kaputun üzerinden ona baktım. "Ne yapacaksın?" Meydan okudum. "Onu hapse gönderdim. Onu öldürmeye çalıştın. Şimdi gerçekten benimle tartışacak mısın?"

Eğer benim bir hakkım yoksa, onun da yoktu.

Dudaklarını yana doğru büktü, bana "gözlerim vücudumdan aşağı düşüyor-rekabeti-bir-yan-yargıyla-inceliyorum" bakışı attı, ama lanet çenesini kapattı.

Will için ondan daha kötü değildim.

o.

Hepimiz arabaya bindik ve ben arabayı çalıştırdım.

gaza basıp araba yolunun etrafından dolanıyordu.

Martin orada olacak mıydı? Artık kasabada yaşamadığını ya da çalışmadığını biliyordum, ama burada hâlâ varlığını sürdürüyordu ve eğer polisi Will Grayson'ı bir hücrede tutuyorsa, bu onu bu saatte yataktan kaldırırdı.

Kahretsin. Martin'i görmek istemiyordum. Onunla yüzleşmek zorunda değildim.

İşimiz bitmişti.

Will, sen tam bir pisliksin.

Micah bana bu gece nereye gittiklerini ve Will'in ne yapmaya karar verdiğini anlatırken kasabada hızla ilerledim. Direksiyonu katedrale doğru kırıp ortadan kaybolmak -beni bulamayacağı bir yerde kalmak- istiyordum ama... Ona yıllar önce gitmeliydim. Ona gösterecektim.

onun için bir kez olsun. Bu iş bitmeden önce en azından bir kez.

Polis karakolunun önünde durdum, caddenin karşısına baktım, içerideki masanın arkasında bir figür gördüm, mahalle sessizdi ve görünürde başka kimse yoktu.

Damon'a "Dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var," dedim. "Bir fikrin var mı?"

Beni görmezden gelerek ön pencereden dışarı baktı, ama sonra... gözlerini indirdi ve teslim olarak nefes verdi.

Başını çevirip Micah ve Rory ile konuştu. "Çıkın dışarı."

Ne?

"Hayatta olmaz," dedi Rory. "İçeri giriyoruz."

Damon Micah'ya dönüp göz göze geldikten sonra arkasındaki sokakta park etmiş araçları işaret ederek, "Şu arabaları çalıştır," dedi.

Micah'nın ağzı açık kaldı. "Ha?"

Ama Damon açıklama yapmadı. Telefonunu çıkarıp aradı ve kulağına götürdü, diğer hat çalıyordu.

"Belediye Başkanı Fane mi?" diye Erika'ya takıldı sanırım. "İki salak Thunder Bay'in etrafında araba yarışı yapıyor. İstasyonu arayıp tüm birimlerin Delphi'den doğuya doğru rapor vermesini söyleyebilir misin?" diye sordu ve sonra açıkladı. "Tüm birimlere."

Diğer uçta onun sesini duydum. Ne dediğini anlayamadım ama sesi kızgın bir gelinciğe benziyordu.

"Dallama olma," dedi kapüşonunun ipini karıştırırken. "Bütün gün başka ne yapıyorsun ki zaten?"

Daha öfkeli konuşmalar.

"Em beni," diye mırıldandı ve sonra kadın başka bir şey söyledi ve sonra adam, "Evet, annen..." dedi.

Telefonu kapattı ve sonra omzunun üzerinden tekrar Micah'ya baktı.

"Bir arabaya düz kontak yapmayı bilen kişinin ben olduğumu nereden bildin?" Micah sordu.

"Çünkü ezik babana kanıtlayacak bir şeyi olan sensin," diye karşılık verdi Damon. "Biz kendi kokumuzu alabiliriz. Şimdi ikiniz de acele edin."

Dikiz aynasından baktım ve her ikisinin de ağızlarının kıvrılıp sırıttığını gördüm. Evet, kimi kandırıyorlardı? Onlar da belayı seviyorlardı.

Damon koltuğun altından bir Slim Jim çıkarıp onlara uzattı ve ikisi de arabadan atlayıp aşağıya doğru koşmaya başladılar.

Birkaç dakika içinde arkamızda farlar yandı ve iki araba, bir Mustang ve bir Jeep hızla geçerek caddede kayboldu.

"Plan nedir?" Damon sordu.

Karakol binasının içindeki memura baktım. "Bilmiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde karnımdan heyecan fışkırdı ve neredeyse gülümsedim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama işe yarayacağını hissediyordum.

"Ben arabadan iner inmez sürücü koltuğuna geç ve tüm kapıların kilitli olmadığından emin ol," dedim. "Anladın mı?"

Başını salladı ve bir süre sonra iki polis arabasının karakolun arkasındaki otoparktan çıktığını ve caddeye çıkarken sirenlerini çalıştırdıklarını gördük.

Aramayı Erika yaptı. Şeytan Gecesi olmadığı sürece üçüncü vardiya hep hafif geçerdi.

"Ve işte başlıyoruz," dedim.

Micah ve Rory'nin gittiği yönün tersine, Delphi'ye doğru yöneldiler ve ben de arabadan inip ceketimin kapüşonunu yukarı çektim, ama sonra durdum ve tekrar geri çektim.

Martin burada olduğumu bilirdi. Saklanmak yok.

Ellerimi ceplerime sokarak caddeyi koşarak geçtim ve geçitten yukarı çıktım, kapıyı açıp istasyonun içine daldım.

Gri küt kesimli ve gözlüklü iri yarı memur başını tezgâhtan kaldırdı ve beni görünce hemen gülümsedi.

"Germaine." Onu ilk ben selamladım. "Merhaba."

"Emory Scott." Başını eğerek sırıtışına karşılık verdi. "Vay canına. Nasılsın tatlım?"

"Oldukça iyi," dedim ona. "Kardeşim buralarda mı?"

"Uh, hayır." Kıkırdadı. "Burada bir ofisi var ama artık Meridian City'de kalıyor. Polis komiserliğine atandığını bilmiyor muydunuz? Yüz mil yarıçapındaki tüm departmanları denetliyor. İşlerinin çoğu artık onu şehirde tutuyor." Bazı kâğıtları bir dosya klasörüne yerleştirdi ve klasörü bir çekmeceye tıkıştırdı. "Ama sabah ilk iş burada olacak. İlgilenmesi gereken bir mahkum var ve bu gece terlemesine izin vermekten çok memnun."

İniltimi bastırdım. Demek Will'in burada olduğunu biliyordu. Tedirginliğimi gizlemeye çalışarak, "Onun gibi konuşuyor," diye takıldım.

En azından bu gece bununla uğraşmak için kendini kasabaya sürüklememişti. Bu benim işime yaradı.

"Tamam, sabah tekrar denerim," diye iç geçirdim, "ama onu kaçırma ihtimalime karşı bu notu masasına bırakabilir miyim?"

Bilgisayarın yanındaki mesaj defterine ve kaleme uzandım ama beni başından savdı.

"Kendin geri götür," dedi. "Yolu biliyorsun."

Kaşlarım havaya kalktı. Gerçekten mi? Notu kendisi geri aldığında onu gizlice geçmeye çalışmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm, ama işte buradaydım, bir koridor izni alıyordum.

Tezgâhın etrafından dolaşıp çift kapıya doğru yürüdüm. "Şu anda büyük ofiste mi?"

"Kulağa onun gibi geliyor, değil mi?" Germaine homurdandı.

Evet. Germaine'in de ağabeyimi pek düşündüğünü sanmıyordum. Martin sadece otuz dört yaşındaydı ve Thunder Bay ve ardından Meridian City'de hızla yükselmiş, kartlarını kurnazca oynamıştı ama bu yolda yardım ve destek aldığından şüpheleniyordum. Germaine ellili yaşlarındaydı ve hâlâ... masanın başındaydı.

"Teşekkürler," diye seslendim. "Seni gördüğüme sevindim." "Seni de."

Kapıları iterek içeri girdim, tüm karakolu boş buldum, bir yerlerde bir radyo çalıyordu ve bilgisayarlar ekranlarda duraklatılmıştı.

Nezarethaneye doğru ilerlerken Bruckheimer'ın masasından bir anahtarlık aldım ve başımı kaldırıp tavanın köşesindeki kamerayla doğrudan göz teması kurdum.

Dişlerimi sıktım. *İşe yarasa iyi olur*. Will'in peşinden gelirse, artık görüldüğüme göre benim de peşimden gelmek zorunda kalacaktı ve bu onun için utanç verici olacaktı.

Kapıyı iterek içeri girdiğimde Will'in hücrede, kolları parmaklıkların arasından sarkmış bir şekilde tek başına durduğunu gördüm.

Gözlerimi indirdim, anahtarı buldum, kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

Hapishanede kendine ait bir hücresi olup olmadığını ya da Kai veya Damon'ın onunla birlikte olup olmadığını bilmek istemiyordum. Sadece çıkmasını istedim.

O bana bakarken elim titreyerek anahtarı kilide soktum ve çevirerek kapıyı açtım.

Ama Will kapıyı tekrar kapattı. "Ne yaptığını sanıyorsun

sen?"

Lanet olsun. Anahtarı tekrar çevirdim ve kapıyı çektim ama parmaklıkları yumruklayarak kapıyı kapalı tuttu.

"Sabah kardeşinle bir toplantım var," dedi.

Ne oluyor be? Gözlerimi ona diktim ve gözlüklerimi düzelttim, o pisliğe bağırmak istiyordum ama buradan gitmemiz gerekiyordu.

Kapıyı tekrar çektim, açılmayınca hırladım. "Seni odandan kim çıkardı?" diye sordu.

"Will!" Yalvardım. "Lütfen!"

Sonra konuşabiliriz, Tanrı aşkına.

Kapıyı tekrar çekmeye çalıştım ama parmaklıkların arasından uzanıp beni kot pantolonumdan yakaladı ve içeri çekti. Ağzı benimkinin üzerine düştü ve bir an için ne kadar iyi hissettirdiğinin içinde kayboldum.

Tanrım.

Sinirlerim t e p e m e çıkmıştı. Onun buradan gitmesini istiyordum. Martin'den uzak durmasını istiyordum.

Onu istedim...

Onu istedim.

Dili dilimi okşarken inledim ve serin hava göğüslerime çarpana ve eli kot pantolonumdan aşağı, bacaklarımın arasına kayana kadar ne yaptığının farkında bile değildim.

Beni okşadı, başı aşağı eğildi ve parmaklıkların arasından göğsümü ağzına aldı.

"Yakalanacağız," dedim.

Yine de dinlemiyordu. Geri geldi ve ağzımın üzerinde gezinip parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirirken yüzünü tuttum.

"İyi ki beni hapishanede ziyaret etmedin," diye fısıldadı. "İki yıldan fazla bir süre lanet olası bir cam parçasının arkasından buna bakmaya dayanamazdım."

Onu öptüm, aramızdaki parmaklıkların lanet olası işkencesini hissediyordum.

Bir daha asla.

"Beni hapisten kaçırmak mı?" diye alay etti. "Bunun için seni asacak."

Nefes nefese onu tekrar öptüm, "Önce seni geçmesi gerekiyor, değil mi?"

Gülümsedi, egosu bu sesten hoşlanmıştı. "Evet, öyle."

"Lütfen, bebeğim." Parmaklıkları çektim. "Lütfen mi?"

İnleyerek onu tekrar öptüm ve sonunda beni serbest bıraktı. "Sik onu. Hadi gidelim."

Tökezleyerek geri çekildim, kıyafetlerimi tekrar düzelttim ve kapıyı açarak elimden tutup beni çekti.

Koşarak ofis alanına geri döndük ve arka kapıdan geçip gecenin karanlığına karışırken anahtarları Bruckheimer'ın masasına fırlattım.

Topuklarımızı sıkarak caddeyi aceleyle geçtik, bekleyen arabaya doğru ilerlerken başıma soğuk yağmur taneleri çarptı.

"Atla!" Damon bağırdı. "Acele et!"

Arka koltuğa atladık, kapıyı çarparak açtık ve Damon gaza basarak hızla yola çıktı. Üçüncü sıradaki koltuğa atlayıp arka camdan görüldüğümüze dair bir işaret var mı diye baktım ama peşimizden gelen kimse yoktu. Damlacıklar yeri ıslatırken şimşekler gökyüzünü deliyordu.

Artık üzgün, yumuşak ya da Will'in peşinden soluk soluğa koşan biri değildim. Çıldırmıştım. "Aklından ne geçiyordu?" Hırladım.

Lanet olsun ona. O öpücüğe kendimi kaptırmış olabilirim ama seks hiçbir zaman bizim sorunumuz olmadı.

"Bir planım vardı," diye

açıkladı. "Var mıydı?"

Döndü ve bana baktı. "Bir noktada onunla yüzleşmek zorunda kalacağım, Emmy," diye bağırdı. "Hazır yüzleşmişken biraz eğleneyim bari."

"Seni Blackchurch'e kimin koyduğunu hâlâ bilmiyoruz!" Daha da sinirlenerek bağırdım. "Eğer daha fazla belaya bulaşırsan,

Ne olacağını kim bilebilir? Hiçbir şey öğrenmediniz! Kesinlikle hiçbir şey. Hamlelerinizi nasıl planlayacağınız ve saldırı zamanı gelene kadar nasıl sessiz kalacağınız konusunda hiçbir fikriniz yok. Çin dükkanındaki boğa gibisin. Ne zaman büyüyeceksin? Biraz sabır gösterecek misin?"

Bir gece geri döndü ve yine hapse girmişti. Kendimi kaybettim. "İşte bu yüzden seni sevmiyorum!" Çığlık attım.

Ve bana döndü, kaşlarını çattı ve delici bakışları onu yaktı.

Arka koltuğa atladı, beni aşağı itti ve üzerime çıktı.

"Evet, beni seviyorsun," dedi dudaklarımı ağzına alarak. "Benim için deli oluyorsun ve sarışın, on sekiz yaşında ya da Heidi adında olmayabilirsin ama benimsin, küçük bela." Gömleğimi yukarı itti, sütyenimi aşağı çekti ve meme ucumu ağzıyla kapatarak sertçe emdi. "Ve istersen bir gün köpeklerimi gezdirebilirsin, ama sana o küçük çeki yazmadan hemen önce masamda külotunu indirip her saniyesini sevmiyormuş gibi yapmana izin vereceğimden emin olabilirsin." Boynumu kavradı, diğer eli beni öperken pantolonumu indirmeye çalışıyordu. "Benden asla kurtulamayacaksın."

Onu ittim. "Will..."

"Asla."

Bacaklarımın arasına girdi, dilini ağzıma soktu, sıcak vücudu beni sardı ve dünyanın dönmesine neden oldu.

İnledim.

"Um..." dedi biri ve ben gözümü kırpıştırarak arabanın durduğunu fark ettim. "Tamam, vay canına. Ben... aslında... bunu izlemeyi çok isterdim," diye seslendi Damon, "ama Winter da burada olmazsa bunu hile sayar. Ben eve yürüyeceğim ve sen de bana borçlusun Will."

Damon kapıyı açtı, yağmur şiddetle yağıyordu ve dışarı çıkıp tekrar kapattı.

Will'i ittim ve altından sürünerek çıktım. "Ben de yürüyorum."

Arka kapıyı açarak G-Serisi'nden atladım ve köyde olduğumuzu görerek yağmur altında katedrale doğru koşmaya başladım.

"Oh, sürpriz, sürpriz," diye bağırdı Will arkamdan. "Yine koşuyor."

Etrafımda döndüm. "Buna terk edilmek denir, Grayson! İzle. Sana neye benzediğini tekrar göstereceğim."

Daha hızlı koştum, küçük parka baktım ve bir zamanlar benimkinin durduğu yerde yeni bir çardak olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kıstım. *Ne...?*

Ama sonra kolları beni yakaladı ve Will'in beni kaldırması için kamçıladı. Göğsüne vurdum, ayağının kaydığını hissettim ve ikimiz de yere düştük, yağmur yüzümden aşağı akarken kaldırım ve giysilerimiz sırılsıklam oldu.

Gözlüklerimi başımın üstüne doğru iterek ona bir kez daha vurdum. "Koyu yaktın!" diye bağırdım.

Bunu nasıl yapabildi? Çardak ve şimdi de bu? Sanki kendini yok etmeye ve bizden geriye hatırlanacak hiçbir şey bırakmamaya kararlıydı.

Beni tam sokağın ortasında kucağına aldı, Beyaz Karga Tavernası'nın tentesinin altında oturan insanlar nefes nefese kalmış ve neler olduğunu görmek için yerlerinden kalkmışlardı.

Doğrulup oturdu ve ben de yakasına yapıştım. Ama ben dövüşemeden, "Otobüs hâlâ bende." dedi.

Otobüs.

Otobüsümüz mü?

Durakladım, bana göz kırparken parlayan deniz yeşili gözlerine baktım.

"Koy'a ihtiyacım yok," dedi yağmurun üzerine. "Seninle daha fazla anıya ihtiyacım var."

Zor nefes aldım ama gözlerim yaşla dolduğu için hareket edemiyordum.

"Aradan geçen onca yıla rağmen lekelenmemiş anılar," diye açıkladı.

Bizi uzaktan izleyen herkes kayboldu ve ben onun kafa derisine ve şakaklarına yapışmış saçlarına, yanaklarından ve kirpiklerinden süzülen damlalara baktım ve dünyada tek istediğim ona sonsuza kadar bakmaktı.

"Artık seninle birlikte inşa ediyorum," diye fısıldadı bana, dudaklarının sıcaklığı dudaklarımdaydı. "Thunder Bay'i birlikte inşa ediyoruz, Em. Seni seviyorum."

Seni seviyorum.

Gözlerimi kapattım, yüzüm çatlıyor ve gözlerim yaşlarla doluyordu. Tanrım, çok yorulmuştum.

O kadar yorulmuştum ki Martin'in beni dövdüğü günleri özlüyordum, çünkü o günler aynı zamanda Will'i okulda gülerken ve arkadaşlarıyla basketbol oynarken gördüğüm günlerdi.

Sinemada benimle oturup şakalaştığı gün ve beni hız trenine bindirdiği gece, el ele tutuşan bir çift olmuştuk. Sadece birkaç saatliğine.

Üzerinden kayarak yanına oturdum, buradan sonra nereye gideceğimizi merak ederken sözleri kalbimin derinliklerinde dolaşıyordu.

"Benim için geldin," dedi.

Evet. Evet, söyledim.

Bir bahane aramama gerek yoktu. Nedenini biliyordum.

"Seni daha fazla kaybedemezdim," dedim ona, önümdeki caddeye bakarak.

Derin bir nefes aldım ve başımı arkaya doğru eğdim, geleceğimi ve onsuz benim için yoluna gireceğini düşündüğüm her şeyi düşünürken yağmurun tenimi serinletmesine izin verdim.

Will Grayson'ı çok seviyordum. Her yemeği onunla yemek, o lanet *Görevimiz Tehlike maratonunu onunla* yapmak istiyordum: *İmkansız* maratonunu onunla yapmak ve beni istediği kadar çabuk ve istediği kadar hamile bırakmasına izin vermek istiyordum.

Ayağa kalktı, başımda durdu. "Seni seviyorum," dedi tekrar. "Ama gitmene izin vereceğim."

Uzaklaşmaya başladı, kalbim ikiye bölündü ve başımı salladım.

Hayır.

Gitmeme izin veremezdi. Bensiz devam edemezdi. Yaşadığımız her şey, her şey bir anlam ifade ediyordu. Hepsinin bir anlamı vardı.

Öyle değil mi?

Burası bittiğimiz yer değildi.

Hiçbir şey bitmemişti.

"Benimle evlenir misin?" Zor nefes alarak ve kalbim küt küt atarak sordum.

Yavaşça ayağa kalktım ve yüzümü ona döndüm, onun durduğunu gördüm.

Orada donmuş bir şekilde duruyordu, arkasını dönmüyordu ama sorun değildi. Bana bakarsa bunu yapabileceğimden emin değildim.

Tanrım, ağzım o kadar kuruydu ki yutkunamıyordum.

"Seni seviyorum," dedim ve göz ucuyla bizi telefonlarıyla çeken insanları görebiliyordum ama umursamadım. "Senin için çıldırıyorum ve bir noktada seni öldüreceğimden eminim ama... Tanrım, seni çok seviyorum ve benimle evlenmeni istiyorum." Kelimeleri boğulurcasına söylerken yüzümden daha fazla gözyaşı aktı. "Evlen benimle, Will Grayson." Hemen ayağa fırladım ve kollarımı ona dolayarak sırtına sarıldım. "Benimle evlenebilir misin? Seninle evlenebilir miyim?"

Ona sarıldım, yanağım sırtına yaslandı ve dudaklarımın arasına su kaçtı.

Gülecekti. Muhtemelen korkmuştu ya da bana sormasına izin vermek yerine ona sormama kızmıştı - eğer niyeti buysa tabii.

Kahretsin...

Ama sonra döndü, beni ayağımdan kaldırdı ve öptü, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni park halindeki bir arabaya doğru itti.

Etrafımızda kahkahalar yükseldi ve ben kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, güçlü ağzının ve vücudunun sıcaklığının tadını çıkardım.

Onu tekrar tekrar öperek inledim. "Bu bir evet mi?"

Kıkırdadı ve beni ayağa düşürdü. Yağmura karşı gözlerimi kırpıştırdım ve cebinden bir şey çıkarmasını izledim.

Gözyaşı damlası şeklinde bir pırlanta ve daha fazla mücevherle kaplı platin bir bantla, üstte ve altta süslü bir ayarla çevrelenmiş eski bir Viktorya yüzüğünü sıkıştırarak çıkardı. Neredeyse üç yüzük bir arada gibiydi ve neredeyse bir inç genişliğindeydi.

"Çok eski," dedi Will, eli titreyerek parmağıma takarken.

"Ailenin mi?"

"Artık senin." Gözlerime baktı. "Neredeyse on yıldır senin."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken ona baktım. Bana kendisi mi soracaktı?

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerinin içine baktım, bu noktaya kadar olan hayatımız kafamın içinde oynarken burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

Okuldaki havuz ve sinemada vücudunun verdiği his.

Mezunlar Günü'nde dans etmek ve beni kollarına alıp Blackchurch'teki yatağına götürmesi.

Kamyonetinin sarhoş edici kokusu ve otobüsün camlarına vuran yağmur bizi içeride saklıyordu.

Kavga ve acıdan çok daha fazlası vardı. "Seninle evleniyorum," diye fısıldadım.

Başını salladı. "'Bout time you caught up."

Gülmeye başladım, daldım ve onu öptüm, meyhanede alkışlar koptu.

Will dudaklarıma doğru kıkırdadı. "Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi.

Elini tuttum ve onu yanıma çektim. "Hadi gel." Tam yerini biliyordum.

Katedrale doğru koşarken su birikintilerinden geçtik, sağa döndük ve çimenlik alana doğru koştuk.

Kilise ile kaldırım arasında. "Nereye gidiyoruz?" diye seslendi. "Bizi saklıyorlar."

Ana kapılar şimdi kapalı olacaktı, ama yıllar önce Peder Behr'in bodrum kapısını hiçbir zaman gerçekten kilitlemediğini öğrenmiştim, böylece yaşlı Bay Edgerton karısının karşısına sarhoş çıkmak yerine burada viskisini yudumlayabiliyordu.

İçeri daldık, dar koridorlardan aşağı koştuk ve bir dizi merdiveni daha çıkarak ana kilisenin nefine girdik. Will'i galeriye kadar götürdüm ve aceleyle pencere kenarına gidip yıllar önce çivilediğim tahta parçasını kaldırdım, üzerinde tütsülü anahtarlık olan o eski anahtarı çıkardım.

"Bu da ne böyle?" Will etrafta herhangi bir tanık izi olup olmadığına bakarak sordu.

Ama ona cevap vermedim. Onu kapıdan geçirip beton merdivenlerden yukarı çıkardım ve anahtarı içeri sokarak Carfax Odası'nın kapısını açtım.

Hızla etrafıma bakındım, yağmur ve ahşabın küf kokusunu içime çektim.

Karanlıktı, yaşam belirtisi yoktu ve yatak hâlâ oradaydı. Başka hiçbir şey umurumda değildi.

Kapıyı kapattıktan sonra anahtarı bıraktım ve kollarımı Will'e doladım, çok hızlı ısırıp emiyordum, çünkü çok açtım.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese kot pantolonumun düğmelerini açtım ve bacaklarımdan aşağı ittim.

Gömleğimi çıkardı, gözlüklerim de onunla birlikte yere düştü. "Sen daha iyisin."

Ağzından çıkmadan iç çamaşırımı ve sütyenimi çıkardım, saçımdaki lastik bandı çekerken tamamen çıplaktım ve beni tekrar kollarına aldı.

Bizi yatağa götürürken soğuk saçlarım sırtıma dökülürken kendimi ona sardım.

"Acele et," diye yalvardım.

Zonkluyordum. Onu içimde istiyordum.

Beni yatağa bıraktı, tişörtünü yırttı, ayakkabılarını tekmeledi ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı, sıkı karın kasları ve siyah dövmeleri kalçalarımı ihtiyaçla birbirine sürtüyordu.

Benimkini.

Yatağa tırmandı, üstüme geldi ve aramıza uzanıp içime girip sikini kılıfına sokarken bacaklarımı açtım. *Artık beklemek yoktu.*

Ah," diye inledim, sırtımı kamburlaştırarak.

"Bu gece uyuma," diye nefesini tuttu, kalçalarını pompalıyor ve ağzımın üzerinde geziniyordu. "Bunu bozma. Büyüyü bozma."

Ona doğru yuvarlandım, omzunu, boynunu ve ağzını yutarken karnımda sıcaklık birikti, doyamadım. "Dün gece seni sevdim," dedim ona. "Ve bu sabah da seni sevdim. Hâlâ burada olacağım. Yarın ve her gün yine ben olacağım. ertesi gün."

Aramıza bakarken hızını hiç kesmeden ayağa kalktı ve içime girerken kendini izledi.

"Her şey için özür dilerim," dedim.

"Ben de bebeğim." Beni öptü. "Kalmalıydım. Çekip gittiğim için özür dilerim. O gün seni okul koridorunda bıraktığım için üzgünüm."

Beni derinden vurdu ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanmaya başladı.

"Sen ve ben dünyaya karşı," diye fısıldadı, hızını artırdı ve daha da sertleşti.

"Her zaman," dedim.

Ve o tekrar tekrar içime kayarken, bacaklarımın arasına girerken, ikimiz de gecenin geri kalanında nihayet birlikte olmanın sıcaklığı ve çılgınlığı içinde kaybolurken tutundum.

Chapter 37

Emory

Mevcut

Saatler sonra, bir çınlama havayı deldi ve göz kapaklarımı araladım, pencerelerden sızan ışıktan irkildim.

"Alo?" Will'in cevap verdiğini duydum.

Yuvarlandım ve sırtına sokuldum, dün gecenin sıcaklığını kovaladım.

Bütün gece seks yapmak için uyanma nöbetleri arasında bana sarılmıştı ve onu bu kadar erken rahatsız eden her kimse onu öldürecektim. Bugün Carfax Room'dan ayrılmak gibi bir planım yoktu.

"Ah, bir dakika," dedi ve beni göğsüne çekerek arkasını döndü. "Hey, seni uyandırdığım için özür dilerim." Burnumu öptü. "Rika telefonda."

"Benim için mi?" Mızmızlandım.

Bana vermeye çalışırken cep telefonunun elime sürtündüğünü hissettim ve yüzük parmağımdaki sıcak mücevher telefona vururken gözlerimi kapalı tutup esnedim.

Dün gece olanları hatırlayarak gülümsedim.

"Alo?" Dedim.

"Duyduğuma göre nişanlanmışsın," diye alay etti.

Kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım. "Nasıl...?"

Ama sonra kendimi durdurdum. Videolar. İnsanlar sokakta çekim yapıyordu.

Harika.

"Benimle buluşabilir misin?" diye sordu.

"Yalnız mı?" Yalnız mı?

Will'e baktım, gözleri kapalıydı ama başparmağı omzumda daireler çiziyordu.

"Nereye?" Ben sordum.

"Meridian City'deki Carriage House."

"Şimdi mi?"

"Bir saat," diye açıkladı.

Will'in göğsündeki dövmelerden birinin çizgilerini öptüm, yumuşak tenini dudaklarımla sıyırmaktan kendimi alamadım.

"İki," dedim ona.

Onu henüz terk edemezdim. "Yakında görüşürüz," dedi.

Telefonu kapattık ve gülümsedim, tekrar üstüne çıktım ve dudaklarına bir sırıtış yayılırken vücudunun altımda canlandığını hissettim.

Evet, ne olduğunu biliyorsun. Buraya gel.

- - -

Will bana arabasını vermeye çalıştı ama o zaman park etmekle uğraşmam gerekecekti, ben de onun yerine Meridian City'ye Uber ile gittim.

Jeep Cherokee'den indim, kahverengi deri ceketimin fermuarını çektim ve Carriage House tabelasına baktım, içerideki gelinlikleri görmek için pencerelere bakmama bile gerek yoktu.

Buranın ne olduğunu biliyordum. Beni ne için istiyordu?

Birinden seninle konuşmak için neredeyse bir saat araba kullanmasını istemek ciddi olduğu anlamına geliyordu ve gerçekten bir ömür boyu yetecek kadar drama yaşamıştım.

Bir gece önce hepimiz aynı odada çıplak olduğumuz için bana kızgın olmadığından emindim ama bu arkadaş olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Henüz.

Cip uzaklaştı, arkamdaki şehrin sesleri havayı doldururken uzaktan kornalar çalıyor ve sağımdan solumdan yayalar geçiyordu.

Yüzüğüme baktım ve bana ne kadar yakıştığını görünce gülümsememe engel olamadım. Sanki hep takıyormuşum gibi.

Dükkânın girişine doğru ilerlerken saçlarımı düzelttim, sıkıca at kuyruğu yaptım ve havadaki soğuktan korunmak için ellerimi ceplerime soktum.

Erika ile telefonu kapattıktan sonra internete girip kredi ve banka kartlarımı iptal ettim, çünkü San Francisco'da kaçırıldıktan sonra cüzdanımın nereye düştüğünü bilmiyordum. Ardından, oradaki bankamdan buradaki neredeyse boş banka hesabıma biraz para aktardım ve bir mağazaya gidip önümüzdeki birkaç günü geçirmemi sağlayacak kıyafetler aldım.

Neyse ki yedek gözlüğe ihtiyacım yoktu, çünkü Will bunu düşünmüştü. Artık Martin benim için gelse bile onu görebilecektim, ki garip bir şekilde henüz gelmemişti. Elbette Micah ve Rory'nin koruması altında bankaya ve alışverişe gitmiştim ama sanki hapisten kaçış hiç olmamış gibiydi.

Bizim için mi geliyordu? Will hazır mıydı?

Kapıyı açtım ve içeri girdim, vitrinlerin arasında dolaşırken içerisi boş görünüyordu. Soyunma odasına girdiğimde, Erika'nın ipek ve payetlerden oluşan muhteşem bir elbiseyle yükseldiğini gördüm; elbisenin bedeni sımsıkı, yakası ise vücudunu mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Kendisine farklı açılardan bakarken saçları sırtına dökülüyordu ve ben biraz daha yaklaştığımda Winter'ın parmakları kucağındaki notların üzerinde gezinirken sessizce telefonuyla konuştuğunu gördüm. Gözlerimi kıstım ve konuşurken parmak uçlarının soldan sağa doğru hareket ettiğini gördüm.

Kai'nin karısı beyaz minderli bir sandalyeye oturmuş, dizüstü bilgisayarını tıkırdatıyordu. Alex neredeydi?

Boğazımı temizledim. "Merhaba," dedim sonunda.

Hepsi başını kaldırdı, Winter konuşmayı bırakıp benim sesime doğru döndü.

Erika döndü, mavi gözleri parlıyordu. "Hey."

Muhteşemdi; elbiseyi giyme şekli neredeyse muhteşemdi.

İçeri girdim, Will'in bana verdiği telefonu cebimde tutarken ona yaklaştım. İçimden kaçmak geliyordu. Kadın gruplarında pek iyi değildim. Erika Fane lisedeyken bile gözümü korkuturdu ve benden iki yaş gerideydi.

Bana baktı ve omuzlarımı dikleştirip gözlerini tutmam bir anımı aldı.

"Yani..." dedi, sözünü

keserek. Yani...

Ama o bana bakmaya devam etti.

Tanrım, ne oldu? Yanaklarım ısındı, tren vagonunda seks mi, arkadaşlarını hapse göndermem mi, yoksa dün gece Will'i hapisten kaçırmam mı ilk önce beni sorguya çekecek diye düşünürken elimi tuttu ve nişan yüzüğüme baktı, kendi kar tanesi elmas ayarı ışıkta parlıyordu.

Bana onun için yeterince iyi olmadığımı söyleyecekti.

Bana güvenemeyeceklerini söyleyecekti.

Ama onun yerine, "Mutlu musun?"

diye sordu. Mutlu muyum?

Önce şaşkınlık, sonra rahatlama hissettim ve sonra... boğazıma bir kahkaha doldu ve onu içimde tutamadım. Bir kahkaha attım, midemde kelebekler uçuşuyordu.

Erika bana gülümseyerek, "Bilmek istediğim tek şey buydu," dedi. "Tebrikler."

"Teşekkürler."

Bu kolay oldu. Sıcak gözleriyle bana baktı ve diğer ikisinin de 'tebrikler' dediğini duydum.

"Hiç doğru dürüst tanıştırılmadık." Elini uzattı. "Erika Fane. Bana Rika diyebilirsin."

Elini tuttum. "Emory Scott."

Kai'nin karısı dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Nikova Mori, ama herkes bana Banks der."

"Bankalar," diye tekrarladım. Ama sonra hatırladım. "Nikova," dedim kendi kendime ve sonra ona. "Nik mi? Sen Damon'ın kız kardeşi misin?"

Şaşırmış görünüyordu, başını salladı. "Bu doğru."

Sonra Rika tekrar söze girdi. "Aslında ben de öyleyim."

Ha?

Ama o beni başından savdı. "Bu uzun bir hikâye. Sonra açıklarız."

O ve Banks akraba değillerdi, değil mi? Yoksa o tren olayı şimdi çok daha garipti.

"Kış Torrance," ve diğer Kız yaklaştı Yavaşça, iki elini de uzatarak.

Ben de onunkini aldım ve salladım. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

"Alex'i de tanıyorsun," dedi Rika arkamdan başını sallayarak ve sonra tekrar yükselticinin üzerine zıplayarak.

Omzumun üzerinden baktım, duvara yaslanmıştı, çantası yanında duruyordu ve bize bakıyordu, neredeyse bir davet bekliyormuş gibi görünüyordu.

Trenden ayrıldığımızdan beri onu görmemiştim ve herhangi bir şey hakkında konuşmak isteyip istemediğinden emin değildim.

Rika'ya dönerek, "Gerçekten çok güzel görünüyorsun. Bu elbise özel bir gün için mi?" "Bu benim gelinliğim."

Gelinliği mi?

Winter yükselticinin üzerine çıktı, ellerini kumaşın üzerinde gezdirdi ve sonra Rika'nın yüzüne dokundu.

"Kırmızı." Gülümsedi. "Hissedebiliyorum."

Elbise kırmızı kumaştan straplezdi ve göğüslerinin etrafında altın işlemeler bulunan dar bir bedeni vardı. Sanki teninden çıkmış gibi üzerinde duruyordu ve onunla birlikte sırtından aşağıya sarkan uzun sarı saçlarına bayıldım.

Alışılmadık bir elbise rengiydi ama neden şaşırmıştım ki? Neden istediğini yapmasın ki?

Rika aniden nefesini içine çekti ve başını eğdi, birkaç damla gözyaşı yüzünden aşağı döküldü. "En iyisi bunu şimdi yapmak, koridorda değil, sanırım," dedi bize, gözlerini tekrar kaldırırken biraz güldü, sonunda gerçekmiş gibi görünmesini sağlayan bir şekilde tamamen kaybolmuş görünüyordu. "Çok fazla duygu var. Midem bulanıyor. Bunu bana hiç yapmamıştı, biliyor musun?"

Anlayabiliyordum. Ne kadar güçlü olduğunuzu düşünürseniz düşünün, kalbinize sahip olan kişi gerçek güce sahipti.

Banks konuştu, "Çok tatlısın. Onu o kadar çok seviyorsun ki mideni bulandırıyor."

Ben homurdandım ve Rika ile Winter kahkahalarla gülmeye başladılar. "Dürüst olmak gerekirse, evet," diye şakacı bir şekilde Banks'e bağırdı Rika.

Yükseltinin üzerinde döndü, elbisesi dalgalandı ve treni yerde hışırdadı.

"O benim hayatım," dedi, "ve bu konuda daha mutlu olamazdım. Onsuz hiçbir şeyin değeri yok." Dönerek bize baktı ve Winter'ın elini tutarak odanın etrafına göz gezdirdi. "Sizi seviyorum çocuklar, biliyor musunuz? Düşmeyi seviyorum ama bunu yalnız yapmak istemiyorum." Çenesi titriyordu. "Ailem olduğunuz için teşekkür ederim."

Daha yeni tanıştığımız için beni sevdiğinden pek emin değildim ama biraz aşk sarhoşuydu, ben de kabul ettim. Umarım düğün günümde de bu kadar mutlu olurum.

Derin bir nefes aldı ve sonra ellerini çırptı. "Pekâlâ, yeter!" Gözlerini sildi. "Herkese şampanya ve elbiseleri getirin!"

"Ha?" Winter sordu.

Ama Rika cevap veremeden, iki araba dolusu elbise ve altın rengi şampanyayla dolu bir tepsi bardak içeri girdi.

"Nedir bu?" Banks Rika'ya sordu.

Bir kadın tepsiyi Rika'ya taşıdı ve o da bir kadeh şampanya aldı. "En beğendiğinizi seçin ve gidip deneyin,

böylece sığabilir" dedi Rika bize.

Raflara baktım, siyah, gümüş, beyaz ve altın renklerinde uzun elbiseler yere kadar uzanıyordu.

Bu bizi de gelinlikler içinde istediği anlamına mı geliyordu? Ya da nedimeler gibi mi?

"Rika, bunlar inanılmaz," dedi Banks, Winter'ı elbiselere doğru yönlendirirken. "Emin misin?"

Rika ona cevap vermedi, sadece gözlerini bana dikti. "Umarım hoşuna giden bir şey bulursun."

"Sanmıyorum-"

"Seç," diyerek itirazımı kesti.

Sonra terzi bedenine uyup uymadığını kontrol ederken elinde bardakla kendi etrafında döndü.

Döndüm, Banks ve Winter'ın seçenekler arasında gezinmelerini, genç kızlar gibi gülümsemelerini ve kıkırdamalarını izledim, artık ikisinin de anne olduğunu bilmeme rağmen.

Rika ne düşünüyordu? Nedime olamayacağımı düşünmüştüm ki tüm bunların bununla ilgili olduğunu sanıyordum. Sadece gelin tarafını giydirirdi, misafirleri değil.

Yine de... Banks'in siyah bir elbise çıkardığını ve Winter'ın ellerini farklı kumaşların üzerinde gezdirdiğini görerek raflara doğru sürüklendim.

Uzun kollu ve ince belli, altın rengi, ışıltılı bir A kesim elbiseye uzandım ama Alex önümü keserek raftan V yakalı, spagetti askılı ve üzerinde koyu gri işlemeler olan şeffaf bir gümüş elbise çıkardı.

"Bu," dedi bana.

Bunun altına nasıl iç çamaşırı giyebileceğimi düşünmeden aldım. Transparan değildi ama inceydi ve neredeyse her kıvrımı sarıyordu.

Banks ve Winter soyunma odalarında kayboldular. Alex'e sordum, "Senin bir tane denemen gerekmiyor mu?"

"Benim var."

Elbiseyi alarak beni küçük bir odaya götürdü ve beyaz perdeleri açarak üzerimize kapattı.

Birkaç dakika içinde kıyafetlerimi çıkarmış, topuklu ayakkabılarımı giymiştik ve Alex elbiseyi vücudumdan yukarı çekip arkadaki kancaları takarken ben de elbisenin içine adım atıyordum. Bana dokunduğunda farkındalık tenime battı ve onun da endişelendiğinden endişelendim.

Ne hakkında, hiçbir fikrim yoktu. Şu anda sayamayacağım kadar çok şey vardı ama onunla konuşmak istiyordum. Blackchurch'le ilgili hala bir yankı yoktu ve hayatta kalanlarla ilgili tek bir kelime bile duymamıştık.

Onunla yakınlaşmamıştı. Ölmüş olabilirdi. "Bu akşam margarita ve pizza?" Alay ettim.

Ortadan kaybolursam Will çıldırırdı ama o iyiydi. O değildi.

"Çalışıyorum," dedi kısık bir sesle, son kancayı takarken.

Çalışmak... Tıklamak sadece bir an aldı. Bir randevusu vardı.

"Hayır," dedim.

"Yaptığım işte yanlış bir şey yok, Emory."

"Sizi durdurmaya çalıştığında ona böyle mi söylediniz?"

Gözleri benimkilere dikildi ve o anda tam on ikiden vurduğumu anladım. Aydın daha çok mücadele etmeliydi, ama bir kez denedi, değil mi? Onun için geldi.

Ayağa kalktı ve ben de aynada kendime bakarken at kuyruğumu yumruğumun etrafına dolayarak bir topuz oluşturdum.

"İkimiz de bir türüz, biliyor musun?" Ona söyledim. "İkimiz de kendi iyiliğimiz için fazla inatçıyız. O senin peşinden geldi ama senin kalbin çelikleşmişti ve bir ayağını diğerinin önüne koyup asla arkana bakmamaktan başka yapacak bir şey yoktu, değil mi?"

Onu tanıyordum, çünkü kendimi tanıyordum. İkimiz de aynıydık.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve başını kendi kendine salladı. "Onunla sadece bir kez sevişmek isterdim."

"Peki neden yapmadın?"

"Çünkü parasını ödemeyecekti," diye karşılık verdi, gözleri gururla doluydu.

Acı kalbime vurdu.

At kuyruğumu bıraktım ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. Vücudu bir an dondu kaldı, ama sonra eridiğini hissettim ve omzuma doğru sessiz bir hıçkırık bıraktı.

Onu daha çok sıktım, o da kollarını bana sararken yüzümü boynuna gömdüm.

Her şeyden korkarak, kin tutarak, gururumun beni yönlendirmesine izin vererek çok zaman harcamıştım ama bunun için kaybedecek bir şeyim yoktu. İşte bu kadardı. Tek şansımız vardı. Will ve benim yaptığımız gibi birbirlerini yok ediyorlardı ama en kötüsü Aydın'la başka bir şansı olmayabilirdi.

Şanslıydım.

Bir dakika daha birbirimize sarıldık, sonra burnunu çekti ve gözyaşlarını silerek geri çekildi.

"Kahretsin," diye fısıldadı, vücudumu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Seni bu halde gördüğünde üç saniye içinde sertleşecek, biliyor musun?"

Güldüm, kafamda Will'in ilk kez bu kadar seksi giyinmiş halime baktığını gördüm. Bu düğünde ondan uzakta oturabilir ve gerçekten acı çekmesine izin verebilirdim.

Döndüm ve saçlarımın bukleler halinde aşağıya indiğini hayal ederken kendime geldim. Kendimi çok güzel hissediyordum.

"Sen ve Will çok yakındınız," dedim ona. "En iyi arkadaşlar." "Endişelenecek bir şey yok, Em."

"Biliyorum." Bunu ima etmiyordum. "Sana güveniyorum."

Elbiseyi kabartıp belini kontrol ederken aynada gözleriyle karşılaştım.

"Senden benim için bir şey yapmanı istemek zorundayım," dedim. Başını salladı.

"Hallediyorum. Neymiş o?"

Ona söylemek için ağzımı açtım ama sonra soyunma odasının dışından birinin bana seslendiğini duydum. "Emory, iyi misin?"

"Uh..." Alex'e ve perdelere doğru baktım, şu anda bunun için zamanımız olmadığını fark ettim. "Konuşacağız

Sonra," dedim Alex'e ve sonra "Evet, geliyorum," diye bağırdım.

Soyunma odasından çıktık, Erika hala yükselticinin üzerindeydi ve ben Banks ve Winter'a baktım, her ikisi de Oscar'a uygun güzel elbiseleri içinde duruyorlardı.

Rika bana gülümsedi. "Sana çok yakıştı."

Terzi, başında kahverengi bir topuz ve boynuna kadar iliklenmiş siyah bir bluzla, "Sanırım etek ucunu biraz yukarı kaldıracağım," dedi.

"Zamanınız var mı?" Rika sordu.

"Halledeceğim."

Rika başıyla onu onayladı ve ben de aynaların önünde dönerek yaklaştım.

"Bu düğün için mi?" Ona sordum.

"Eğer beğenirsen."

Kesinlikle beğendim.

Ona gülümsedim. "Bayıldım."

Heyecanlı gözleri benden Winter'a kaydı. "İyi hissediyor musun, Winter? Çok sıkı değil mi?"

Neredeyse bembeyaz sarı saçları güzel dalgalar halinde bir omzunun üzerinden dökülen diğer kız, parmaklarını beyaz tüylü elbisenin üzerinde gezdirerek bir kuğuya benziyordu. "Verdiği hissi seviyorum," dedi sesi titrek bir şekilde. "Neredeyse giymek istemiyorum. Düğmeler için sabrı olmayacak ve yatak odamızın zemininde lime lime olacak."

Banks güldü, ben de homurdandım. Bu kadar yumuşak ve nazik biri Damon Torrance'a nasıl aşık olabilirdi ki?

Ama... Sanırım tren mutfağında onun büyüsüne kapıldığını gördükten sonra, kız tam da onun tipiydi.

Rika Banks'e baktı ve Banks biraz omuz silkti, omzu açık askılı ve göğüslerini neredeyse üstten dışarı çıkaran korsajlı siyah elbisesini beğendiğini itiraf etmekten çekiniyordu. Yine de muhteşem görünüyordu.

"Bu mükemmel. Mükemmel yapmışsın," dedi Rika'ya. "Bu tamamen benim."

"Güzel." Rika başını salladı ve dudaklarında muzip bir gülümsemeyle hepimize baktı. "Çünkü benim bir fikrim var."

Chapter 38

Will

Mevcut

Onu öldüreceğim. Son otuz altı saattir Emmy'nin elindeydi. Hiçbir uyarı olmadan. Tartışma yoktu. Bekar bir kadın olarak son bir kız gecesine ihtiyacı olduğu bahanesi dışında bir açıklama yoktu.

Em ile konuşmamıştım çünkü Rika tüm cep telefonlarını almış, dün sabahtan beri Alex, Banks, Winter, Emory ve Ryen ile birlikte Delcour'da saklanıyordu.

Yani, bu da ne demek oluyor? Onu daha yeni geri kazanmıştım ve korku beynimin bir köşesini kemiriyordu, ona ne kadar ateşli olduğumu düzenli olarak hatırlatamazsam benimle evlenme konusundaki fikrini değiştireceğinden endişeleniyordum.

Kai ayakkabılarını parlatırken ve Michael aynanın önünde saçını düzeltirken Lev ve David altılı paketleri getirip dağıttılar.

Hepimiz St. Killian's'ın sığınağında oyalanıyorduk, büyükanne ve büyükbabalar ve ebeveynler aşağıda bağırıyor ve limuzinlere doluşan herkesi toparlamaya çalışıyorlardı, yanımdaki hoparlörde eski bir DMX çalarken dışarıda güneş batıyordu.

Micah, Rory'nin elinden bir şişe burbon aldı ve Damon Misha'yı yakasından tutup içeri çekmeden önce bir yudum içti, kravatını düzeltti ve sonra başını tutup saçındaki şeridi inceledi.

"Ne...?" diye havladı. "Bu mavi mi? Ughhh."

Misha onu tokatlayarak uzaklaştırdı ve Damon onu iterek bir bira kaptı ve gözlerini devirdi. "Arkanı kolla," dedi Damon ona.

Misha yanıma oturdu ve ben de su şişemden bir yudum aldım.

"Onu bir saat içinde göreceksin," diye beni temin etti.

Bir içki daha aldım. "Rika bütün kadınları bir gecede götürdüğü konusunda bizi uyarabilirdi."

"Bu size onu özlemek için bir şans verir."

"Onu yeterince özledim," diye karşılık verdim, Michael'ın ayakkabılarını bağlamasını ve Kirin şişesini geri devirmesini izleyerek. "Onu özlemekten bıktım."

"Onu yeterince görmezsen fikrini değiştirecek zamanı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

Evet. Kuzenim zekiydi.

Ona sırıttım, o da gülümseyerek kendi bira şişesini bitirdi.

Kai yürüdü, kendisi için bir tane daha aldı, ama sonra durdu ve bana baktı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. "İçmek zorunda değiliz."

Eli şişenin üzerinde durakladı, gözleri suyuma kaydı.

"Hayır." Nefes verdim. "Onun için burada olmak istiyorum. Ben iyiyim."

Şişeyi aldı ve kapağını açtı, kenarlarından akan ter bir zamanlar mutluluk gibi görünüyordu, ama bu sefer değil. İçtiğimde hissettiğim duyguyu hatırlayarak boğazıma bir safra kaçtı. Zamanın çok hızlı aktığını, uyandığımda kendimi berbat hissettiğimi ve yanlış bir şey söyleme ya da aptalca bir şey yaptıktan sonra ertesi gün müzikle yüzleşme paranoyası yaşadığımı.

Kendimle çok daha fazlasını yapabilirdim. Eskiden olduğum kişiden bıkmıştım.

Ama bir mengenem olabilir.

Damon benim önümde içiyorsa, ben de onun önünde sigara içmeliydim. Sandalyeden fırlayıp çakmağıyla birlikte Rory'nin göğüs cebinden bir paket çıkardım ve Michael'ın evinde sigara içtiğim için bana kötü kötü bakmasını bekleyerek bir tane yaktım.

Ama hiçbir şey yapmadı. Kai ile gülümsemek ve gülmekle meşguldü.

"Dün gece çok eğlenceliydi," dedi Micah.

Em beni hapisten çıkarmak için neler gerektiği konusunda bilgilendirmişti ve sürpriz, sürpriz, haklıydı. Onun karakolda işe karışması işleri değiştirmişti, bu yüzden her kim sorumluysa onun yüzünden sessiz kalıyordu. Yine de Martin'den tek bir ses duymamış olmak beni hâlâ rahatsız ediyordu.

"Yakalanmadığın sürece çok eğlenceli," diye cevap verdim.

Sandalyenin üzerine koyduğum bir spor çantasını çekerek, yeşil bir Army of Two maskesi ve mumya gibi görünmesi için beyaz bandajlarla boyanmış siyah bir maske çıkardım. Her birine birer tane uzattım.

Micah bana baktı, kafası karışmış görünüyordu. "Sonrası için," dedim.

"Bu gece Şeytan'ın Gecesi."

Emmy'nin ne hakkında konuştuğunu hatırlayarak gözleri büyüdü ve nefeslerinin altında gülerek birbirlerine baktılar.

Micah, "Görünüşe göre Thunder Bay'de kanun siz ve arkadaşlarınızdan soruluyor," dedi.

"Tam tersi." Bir nefes çektim. "Burada yatma saati yok."

Rory maskesini sandalyeye geri fırlattı. "Peşimizden gelen biri var mı?

"Kuşkusuz."

Micah kıkırdadı. "Oh, güzel."

Belki bu gece değil ama biri geliyordu.

"Gaza bastınız mı?" Michael seslendi ve ben de David ve Lev ile konuştuğunu görmek için ona baktım.

Diğerleri başlarıyla onayladı. "Evet."

Michael hepimize baktı. "Herkesin cep telefonu şarjlı mı?"

Hepimiz olumlu yanıt verdik.

"Çocuklar mı?" diye sordu sonra.

Damon, "Dadılar bizimle orada buluşacak," diye cevap verdi.

Michael orada duruyordu, her şey hazırdı ve tüm ördekler sıradaydı, omuzları gergindi.

"Hazır mısın?" Ona sordum.

Gülümsedi ve derin bir nefes alıp yavaşça üfledi. "Evet," dedi. "Hadi gidelim."

Hepimiz merdivenlerden aşağı koşarak indik, herkes gülüyor ve gevezelik ediyordu, ağır adımlarımız bana grup olarak koştuğumuz tüm zamanları hatırlattı - birlikte ve sıkı.

Gece havasına dalarken birinin telefonundan "Let the Sparks Fly" çalmaya başladı ve bu şarkıyı en son ne zaman duyduğumu düşünerek deja vu yaşadım. Rika on altı yaşındaydı, arabada bizimle birlikteydi ve uzun bir süre için son güzel geceydi.

Ayaklarımızın altında taşlar tekmelendi, Kai birasını devirirken herkesin elinde şişeler vardı ve evi geride bıraktık.

"Araba yok mu?" Herkesin yürümeye devam ettiğini fark edince sordum.

Michael başını salladı. "Sunağa kadar taşınmama gerek yok," diye açıkladı. "Arkadaşlarımla birlikte şık bir şekilde varmak istiyorum. Her şey böyle başladı ve böyle devam edecek."

Yola çıkarken Kai onun omzunu tuttu. "Her zaman."

David ve Lev iki SUV ile yola çıktılar, daha sonra ulaşıma ihtiyacımız olursa diye önden gidiyorlardı, ama yedimiz siyah otoyolda ilerliyorduk, yanından geçtiğimiz malikânelerin ışıkları yolumuzu aydınlatıyordu.

Ateşler yanıyor, odun ve baharat kokuları havayı dolduruyor ve her evin Cadılar Bayramı süsleri ışıldıyordu.

Jack-o'-lantern'lerin içindeki titrek alevler beni gülümsetiyor.

Bir uluma havayı delip geçti ve Michael'ın ellerini ağzına götürdüğünü, kükremesinin caddeden aşağıya ve ağaçlara doğru taşındığını gördüm.

"Küçük Rika Fane ile evleniyorum, orospu çocukları!" Michael bağırdı ve hepimiz onu takip ederek savaş çığlığımızı gecenin karanlığına gömdük.

"Whoo!" hepimiz katıldık.

Michael sırtımı tokatladı. "Hadi gidip kızımı alalım."

Ellerimizde biralar ve şişelerle otoyolda ilerlerken komşularımızın arabalarına binip yola çıktıklarını gördük; yolun çoğunu kapladığımız için bir Mercedes yanımızdan geçip gitti.

"Geç kalacaksın!" Bryce yolcu tarafındaki camdan dışarı sarkarak güldü.

Michael kollarını uzattı. "Sanki bensiz başlayabilirlermiş gibi!"

Bryce onlar devam ederken el salladı ve ben de başımı müziğe göre salladım, burbon şişesinin Micah'dan Rory'ye el değiştirdiğini gördüm, ikisi de kendi aralarında fısıldaşıp gülüşüyorlardı.

"Biliyorsun, eğer akıllanırsa sensiz de başlayabilirler," dedim ona. "Annesini kaçırdığımızı, tüm parasını çaldığımızı ve evini yaktığımızı hatırlıyor musun? Ne güzel günlerdi."

"Ne oluyor lan?" Rory tükürdü. "Ciddi olamazsın."

Ama Michael alay ederek kendini savundu. "Damon onu kloroformla boğdu, bir un çuvalı gibi omzuna attı ve denize götürdü!"

"Biz bağ kuruyorduk," diye karşılık verdi D. "Sen sadece kıskanıyorsun."

"Kız kardeşin olduğunu öğrenmeden önce 'bağ kurmanızın' kıyafetlerin altına girmemesine sevindim," diye karşılık verdim. "Hayal edebiliyor musun?"

Damon boynuma asılarak beni aşağı çekti ve bir an için oyun savaşı yaparken güldüm.

Micah, Rory'ye, "Bu kızı ve Emory'yi alıp kaçmamız gerektiğini düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı.

Damon'ı ittim ve takım elbisemi düzelterek doğruldum.

"Onu çok seviyoruz," diye arkadaşlarıma güvence verdim. "Onun ve birbirimiz için ölürüz. Erika Fane şanslı bir kadın."

"Evet, öyle," diye onayladı Kai. Sonra Michael'a baktı. "Sen iyi misin?"

Hepimiz Michael'a baktık, alnında hafif bir ter tabakası vardı ve ağır ağır nefes alıyordu.

"Kalbim küt küt atıyor," diye soludu ve gergin bir kıkırdama çıkardı, "matematik sınıfına girdiğimiz ve onu aylardır ilk kez gördüğüm o günkü gibi."

Kai sırıtarak onun omzunu sıktı. "Bu iyi bir his."

Evet, öyle. Onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek çok daha güzel bir duygu.

Tanrım, Emmy'yi şimdiden özledim. Önceki gece her tarafımdaydı ve sanki yeni bir dünya açılmış gibiydi ve önümüzde onlarca yıl olduğunu görebiliyordum.

Onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum.

Tepeden inerek köye doğru ilerledik, Misha Damon'a yarısı boşalmış birasının kalanını uzattı ve Damon mutlu bir şekilde geri kalanını yuttu.

Son birkaç gündür aralarındaki etkileşimi izlemek çok hoşuma gitti. Annie öldükten sonra Misha artık tek çocuktu. İkisinin de erkek kardeşi yoktu ve Misha'nın babası Damon'ın ayrı yaşadığı annesiyle evlenirse teknik olarak akraba olacaklardı.

Yıllar boyunca birbirlerinin yüzüne çok vurdular ama bir bağ oluşuyordu. Sanırım insan yaşlandıkça başkalarına ne kadar ihtiyacı olduğunu daha iyi anlıyor. Damon için bir kardeşi olması güzel olurdu.

İnsanlar ilerideki sokakları doldurdu, Sticks'ten "Light Up the Sky" çalıyordu ve restoranlar ve taverna müşterilerle dolup taşarken hiçbir araba geçemiyordu. Satıcılar

Graymor Cristane bu gece herkes için tüm hesabı üstlenerek sokaklardaki en iyi yiyecekleri sattı.

İnsanlar geldiğimizi görerek bize doğru baktı ve içkilerimizi çöp kutusuna atarak kavgaya doğru ilerledik.

"Will!" Simon geldi, elimi sıktı ve boynuma sarıldı.

"Selam," diye selamladım ve ona tekrar sarıldım.

"Tebrikler," dedi birisi Michael'a. "Teşekkür ederim."

Yemek kamyonları kaldırımlara dizilmiş, akşam yemeği ve içki dağıtıyor, her yönden şampanya şişeleri patlıyor ve müzik çalıyor, tüm köy sadece kaldırımları kaplayan gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu.

Duyduğuma göre bu alışılmadık bir tören olacakmış. Çok fazla şatafat istemiyorlarmış. Sadece iyi vakit geçirmek ve kasabalarının etraflarında olmasını istiyorlardı.

İnsanların, eski dostların ve yeni sakinlerin arasından ilerlerken, okul ceketleriyle bir Hummer'ın tavanına ve kaputuna yığılmış mevcut basketbol takımını gördüm, öndeki göz teması kurduğumda çenesini bana doğru eğdi. Kaptan olduğunu tahmin ettim.

Çok şirinler. McClanahan için her yıl olduğu gibi bu yıl da buradaydık. Birileri çocuklara doğru öğretiyormuş.

Çardağa doğru ilerlerken tüm park temizlenmişti, yakınlarımız için yerleştirilen sandalyeler dışında çimenlerin üzerinde kimse yoktu. Misha ikinci sırada oturan Ryen'a katılmak için yanımızdan ayrıldı, Micah ve Rory de kendilerine ayrılan iki koltuğa oturdular. Damon ve Kai kadınlarını aradılar ama ben sadece Ivarsen'i Christiane'la, Matthew Grayson'ı onun yanında otururken ve Madden'ı da karısının yanına oturan Katsu Mori'nin kollarında gördüm.

Michael'ın anne ve babası ilk sırada oturuyordu; annesi gülümseyerek ona bir öpücük kondururken, babası da sanki zamanını bekliyormuş gibi yüzünde nazlı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Lanet olsun.

Ama Michael ne düşündüğümü biliyordu ve beni tekrar öne doğru çekti. "Sonra," dedi. "Bu gece olmaz."

"Biliyorum."

O ve babası hiç geçinememişlerdi. Michael'ın sadakatinden ve bu işi sonuna kadar götürme konusundaki kararlılığından şüphe etmedim.

Ama bu, kaşınmadığım anlamına gelmiyordu.

Kalabalığı tekrar hızlıca taradım. Emmy hangi cehennemdeydi? Winter ya da Banks'i de görmemiştim, umarım bu bir şey ifade etmiyordu.

Çardağa çıkan merdivenleri tırmandık ve ben açık çatıya baktım, tepedeki ağaçların yapraklarından sarkan kristalleri fark ettim.

Sarmaşıklar parmaklıkların ve kirişlerin etrafını sararak bir noktaya bağlanan çatıya kadar uzanırken siyah, ferforje çemberin çapı yaklaşık on beş metreydi. Ancak güneşi ve yağmuru uzak tutmak için panellerin olması gereken yer açıktı, paneller eksikti, böylece ağaçların içini görebiliyordunuz.

Ortada kısa kahverengi saçlı ve şarap rengi rujlu orta yaşlı bir yargıç duruyordu.

Damon'a doğru eğildim. "Bu çardağı kim inşa etti?" Ama o sadece omuz silkti, bana bakmadı.

Bilmiyor muydu? Bunca zamandır buradaydı. Nereden geldiğini bilmeden bu nasıl yukarı çıkabilirdi?

Michael kravatını bağlarken yargıcın önüne, ortaya doğru ilerledi ve biz de ona katıldık, onun yanında yer alarak Rika ve beraberindekileri bekledik.

Emmy'yi görmek için sabırsızlanıyordum. Rika her zaman her şeyi düşünürdü, bu yüzden bir elbise hazırladığını biliyordum ama onların da eğlenmesini umuyordum. Arkadaşlarımı sevmesini istiyordum. Onlar ailemdi ve benim için önemliydiler.

"Yani Crist mi olacaksın?" Kai Michael'a takıldı. "Yoksa bir Fane mi?"

"Kapa çeneni," diye tersledi Michael.

Kai ve Damon homurdanarak kendi kendilerine güldüler. Bu da neydi böyle?

Ama ben espriyi yakalayamadan müzik kesildi, kalabalığın çenesi biraz düştü ve hepimiz etrafımıza bakındık, kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Zamanı gelmişti.

"Michael," diye fısıldadı Kai.

Kai'ye baktım, hepimiz onun bakışlarını caddeye ve çardağa giden patikanın başlangıcına doğru takip ettik.

Orada durdu ve boğazım bir yumru ile şişti ve lanet bir nedenden dolayı, tamamen patlamak üzereydim.

Kahretsin.

Rika kırmızı elbisesini giymiş, cesur ve ateşli bakışlarla Michael'a bakarken, Michael merdivenlerin kenarına sürüklendi ve yirmi beş metre öteden ona baktı.

Çok güzel bir kadına dönüşmüştü. Çıplak omuzlarının teni lamba ışığında parlıyor, uzun sarı saçları gevşek bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor ve kırmızı elbisesi, ipek katmanları belinden ve bacaklarından aşağı dökülerek onu olduğu gibi gösteriyordu. Altın işlemeler elbisesini süslüyordu ve şişman, uzun altın küpeler neredeyse omuzlarına ulaşıyordu.

Kalabalık onun etrafında durdu ama önündeki yolu açık bıraktı. Kemanlarla birlikte unutulmaz bir piyano melodisi çalmaya başladı ve gözlerini Michael'dan ayırmadan yürümeye başladı Onu.

Gözlerimi dört bir yana çevirip Emmy'yi aradım ama diğer üçü hâlâ ortalıkta görünmüyordu.

Michael donup kalmıştı, neredeyse acı çekiyormuş gibi görünen onu izlerken göğsü sertçe inip kalkıyordu.

Yaklaştıkça çenesi büküldü ve gözlerinde yaşların parladığını gördüm, çünkü her şey çok fazlaydı.

Bir zamanlar, aklımızı başımızdan alan ve bütün gece bizimle koşan bir çocuktu.

Hiç değişmemişti.

Merdivenlerden çıktı, kimsenin onu yönlendirmesine ya da ele vermesine ihtiyaç duymadan Michael'ın elini tuttu ve ona gülümsedi.

"Hey," dedi.

Ve daldı, alnını onunkine bastırıp ağzının üzerinde gezinirken göğsü çöktü.

Ama Kai onu geri çekti. "Yakında, dostum."

Rika ve Michael güldüler, Michael onun dudaklarını yalayışını izliyor ve gözlerini ondan ayıramıyordu.

Elini sıkarak onunla birlikte yargıca doğru yürüdü.

Ama ben öne çıkıp onları durdurdum. "Kızlar nerede?" Fısıldadım.

Rika bana döndü ve bir sırrı varmış gibi gülümsedi.

Sonra gözleri çardağın ötesine kaydı ve biz de onun bakışlarını takip ederek diğerlerinin çardağa çıkan diğer üç patikanın ucunda durduğunu gördük.

Ne...?

Kai ve Damon diğer yolları tutarak diğer tarafa yürüdüler ve Emmy'nin gümüş bir elbiseyle orada durduğunu gördüm, siyah saçları etrafa dökülüyordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Solumda beyaz tüylü elbisesiyle Winter, sağımda ise siyah giysisiyle Banks duruyordu.

Ne yapıyorlardı? Bu...?

Ve sonra... Nefes almayı bıraktım, farkına vardım.

Kahretsin.

"Bu iyi mi?" Rika'nın mırıldandığını duydum.

"Buraya gel," diye fısıldadı Michael ve öpüşme sesleri duydum. "Seni seviyorum."

Rika'nın Michael ile evlenmeyi planladığını hatırladım. Killian'ın. Gece yarısı gökyüzünün altındaki kayalıklarda, demişti.

Heyecan derimin altında akıyordu. Sanırım daha iyi bir fikri vardı.

Hep birlikte yürümeye başladılar ve Damon Winter'la buluşmak için yola çıktı ama Rika onu durdurdu. "Bunu kendisi yapmak istiyor, Damon."

Durakladı, hepsi kendi yollarından bize doğru ilerliyordu, Damon'ın vücudu gergindi ama gözleri her adımda onun üzerindeydi.

Rika'nın planladığı şey buydu. Kızları neden kaçırdığı. Alex'in Kai'nin ailesiyle oturduğunu görerek şöyle bir baktım,

Gece mavisi giymiş.

Emmy merdivenleri çıkarken kalbim küt küt atıyor, gülümsüyordum. Bu gerçek miydi? Bunu gerçekten yapıyor muyduk?

Dünya dönerken başka kimsenin farkında değildim, elimi uzattım ve merdivenlerden çıkmasına yardım ettim.

Banks'in Kai'ye, "Bu sefer beni öpebileceğini düşünüyordum," dediğini duydum.

Ve sonra Damon. aldı Winter's Elini. "Sen bak O kadar güzel ki, acıtıyor" dedi.

Ama yutkunamıyordum, ağzım çok kuruydu.

Elbisesi, vücudu, her kıvrımı... Arkası nasıl görünüyordu? Vay anasını...

"Buna hazır mısın?" diye sordu sessiz bir sesle, umutlu görünüyordu.

Parmağındaki yüzüğü hissettim, gözlerim göğüslerinin üzerinde gezindi. *Emory Scott. B u d a ne...?*

Çenemi tuttu ve gözlerimi yukarı kaldırmaya zorladı, umutsuzca gülmesini engellemeye çalışıyordu. "Buna hazır mısın?" diye tekrar sordu.

Başımı salladım. "Evet, her zaman olduğu gibi."

Yüzüğünü çıkardı ve onunla evlenebilmem için bana uzattı ve sonra koluma girdi, hepimiz ortaya geri döndük.

Damon kollarını Winter'a dolamış, onu vücuduna sarmış ve gözlerini ondan ayırmazken, Banks de yanında duran Kai'ye tutunmuştu.

Aslında evlenenler sadece onlardı ama ilk düğünleri oldukça gergindi. Hepimiz burada olduğumuz için mutluydum. Bu

mükemmeldi.

Müzik sustuğunda nikâh memuru "Hoş geldiniz," dedi.

"Michael ve Erika-"

Ama sonra... tepemizde ışıklar yandı ve kalabalığın nefesi kesilip yargıç sessizliğe gömülürken hepimiz başımızı arkaya eğdik.

Daha önce gördüğüm yukarıdaki kristaller avizeydi. Bir düzinesi ağaçlarda asılı, canlanıyor, yaprakları, dalları aydınlatıyor ve orada bambaşka bir dünya gibi görünüyorlardı.

Emmy nefesini içine çekti ve ben de ona baktım, çenesinin titrediğini ve gözünün kenarında bir damla yaş olduğunu gördüm.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Avizeleri seviyor gibiydi, değil mi?

Uzanıp gözyaşını sildim, ışıklar onun güzel teninde parlıyordu.

"Michael ve Erika," diye başladı nikâh memuru tekrar. "Damon ve Winter. Kai ve Nikova. William ve Emory."

Hepimiz ona baktık, hava ciğerlerime doldu ve Em'in gözlerini üzerimde hissettim.

Yargıç "Mutlu musunuz?" diye sordu.

Ve nefesimi üfledim, kısık bir kıkırdamaya başladım, hepimiz bir an içinde güldük.

Yargıç başka bir cevaba gerek duymadan başını salladı. "Burada büyümeni izlemekten gurur duydum ve bundan sonra olacakları görmek için heyecanlıyım."

Emmy'nin elini sıktım.

"Yüzükler, lütfen?"

Emmy'ninkini ben tuttum, Michael Rika'nınkini tuttu ve Damon ve Kai kadınlarınınkini geçici olarak onlardan geri aldı.

Ama sonra tüm kızlar avuçlarını açarak bizim için hazırladıkları bantları gösterdiler.

Aşağıya baktığımda tanımadığım bir armayla süslenmiş gümüş halkalar gördüm. Bir kafatası bir yatak üzerinde geziniyor

bir yılanın yattığı yerde. Boynuzlar siyah bir arka plana karşı kemikten uzanıyordu.

Etrafıma bakındım, biraz kafam karışmıştı. Banks'in yüzüğü Kai'ninkiyle aynıydı, Michael'ın ya da Damon'ınkini göremiyordum ama onların da aynı olduğunu varsaymıştım. Sanırım bir şey kaçırmıştım.

Yine de hoşuma gitti.

"Neyin var?" Michael'ın fısıldadığını duydum.

"Hiçbir şey," dedi Rika. "Bir şey gördüğümü sandım."

"Michael ve Erika?" diye devam etti nikâh memuru. "Siz Ne yaparsanız yapın, bunu bir olarak yapacağınıza söz veriyor musunuz?" Birbirlerine gülümsediler. "Söz veriyoruz."

Yargıç daha sonra "Damon ve Winter?" diye sordu. "Birbiriniz için elinizden gelenin en iyisini yapacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Biliyoruz," dediler, sesleri güçlü ve emindi. "Kai ve Nikova?"

Kalbim içimde küt küt atmaya başladı ve gözeneklerim terden soğudu.

Yargıç, "Diğerinin asla yalnız kalmayacağına söz veriyor musunuz?" diye sordu.

"Var," diye cevap verdiler ve seslerindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Peki William ve Emory?"

Em'in gözlerini tutarak aşağıya baktım.

Kendimi kaybedecektim, çok gergindim.

"Birbirinize inanacağınıza ve birlikte duracağınıza söz veriyor musunuz?"

Yutkundum.

Tabii ki evet.

"Var," diye cevap verdik.

Nikah memuru bir an durakladıktan sonra sözlerine şöyle devam etti: "Aileye öncelik vereceğinize söz veriyor musunuz?"

"Var," diye cevap verdik hepimiz.

"Bu sözleri asla bozmayacağına söz veriyor

musun?" Ona doğru sırıttım. "Veriyoruz."

Hepimiz yüzükleri birbirimizin eline taktık, bant aynı anda hem beni hem de kalbimi sardı.

"Michael ve Erika, sizi karı koca ilan ediyorum."

"Whoo!" Birinin ciyakladığını duydum ve Michael ile Rika öpüşürken hepimiz güldük.

"Damon ve Winter?" dedi yargıç. "Sizi karı koca ilan ediyorum."

Yüzünü tuttu ve onu öptü, yargıç hareket ettikten sonra bile öpmeye devam etti.

"Kai ve Nikova, sizi karı koca ilan ediyorum."

"Gel buraya," dedi Kai, ağzını karısınınkine yapıştırarak. Kadın kıkırdadı.

Banks kıkırdadı. Başımı salladım.

Boynumdaki nabız hızla atıyor, kendimi hazırlıyor ve kalp krizi geçirmek üzereymişim gibi hissediyordum.

Em'in gözlerinin içine baktım ve "Seni seviyorum bebeğim" diye fısıldadım. "Güzel," dedi bana. "Çünkü ben aslında

"Serada olduğumu söylediğim gibi vuruldum."

Ha? Gözlerim kocaman oldu ve bir an için donakaldım.

Ama sonra homurdandım, bana söylenmeden önce daldım ve onu öptüm.

Aynen öyle.

"William ve Emory," dedi yargıç, öpüşmeyi bırakmamız için bize bir ipucu vermek amacıyla boğazını temizleyerek.

Ama o bizi karı koca ilan edemeden önce, gök gürültüsü uzaklarda havayı deldi ve ben sarsılarak gözlerimi açtım.

Bu da neydi böyle?

Emmy'den uzaklaştım, hepimiz daireler çizerek sesin nereden geldiğini ararken çığlıklar ve bağrışmalar duydum.

Ve sonra onu gördük. Katedralin ötesinde, Soğuk Nokta'ya doğru uzanan siyah gökyüzünde, bir atom bombası gibi havaya yükselen bir ateş ve duman bulutu.

Aman Tanrım.

"Bu da ne?" Damon bağırdı.

"Koyun yakınında," dedim. Tam olarak nerede olduğunu ve olabileceği tek şeyi biliyordum.

İnsanlar koşmaya başladı ve ben Em'in elini tuttum, hepimiz çardaktan dışarı fırladık. Çocukları, Misha'yı, Ryen'i ve Alex'i aradım ama sonra bir şey dikkatimi çekti ve gözlerimi kısarak geçen gece Cove'daki küçük kızı fark ettim. Hâlâ kirli siyah giysileri içindeydi ve başında beresi vardı. Bize bakıyordu.

"Ne oluyor be?" Homurdandım.

"Michael!" "Ne?"

Sticks'in önündeki kaldırımda duran arabaları işaret ettim. "Yakalayın onu!"

Rika bir şey gördüğünü sandığını söylerken bunu mu kastediyordu?

"Oh, kahretsin," diye bağırdı.

Emmy'nin elini elimde tutarak onunla birlikte kalabalığın içinde aceleyle ilerledim, bir araba ara sokaktan çıkmaya çalışırken ve bir yiyecek arabası diğer çıkış yolunu kapatırken küçük kız dönerek insanların arasından geçmeye çalıştı.

Kargaşada bir yama arasından kaydı ama ben ileri atılarak tam zamanında kolunu yakaladım.

Onu kendime doğru çektim, kolları havaya kalktı ve bana vurmaya çalıştı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı.

O çırpınırken ve tekmeler atarken kollarımı ona doladım ve kafası burnuma çarptı, acı başıma doğru fırladı.

Sikeyim.

"Hey, hey," dedi Rika, onu kollarımdan çekerek. "Sorun yok. Kimse sana zarar vermeyecek."

Kırmızı elbisesinin içinde dizlerinin üzerine çöktü, küçük kıza baktı ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Söz veriyorum," dedi ona. "Kimse sana zarar vermeyecek. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Ben iyiyim," diye bağırdı ve uzaklaşmaya çalıştı. "Bırak beni!"

Damon onu yakaladı ve orada tuttu.

Ama Rika başını kaldırıp ona baktı.

"Bırak onu."

Kaşlarını çattı ama yaptı ve Rika ona gülümseyerek yatıştırmaya çalıştı. İnsanlar etrafımızda koşuştururken, "Seni düğünü izlerken gördüm," dedi. "Beğendin mi? Annem beyaz giymem gerektiğini söylüyor."

Küçük kız kaşlarını çattı ama kıpırdamadı, gözleri Rika'nın küpelerinde ve saçlarında geziniyordu.

Elimi yüzüme sürdüm. *Aman Tanrım.* Bunun için zamanımız yoktu. Koy havaya uçmuş, kasaba halkı çılgına dönmüştü, çoğu muhtemelen belayı kendileri kontrol etmek için yükleniyordu ve bu çocuk geçen gece oradaydı ve şimdi de bu gece burada mı? Bu bağlantılıydı.

"Ama ben kırmızıyı severim," diye takıldı Rika ona. "Sen kırmızıyı sever misin?"

Kız sadece ona baktı ve bir süre sonra uzanıp Rika'nın küpesine dokundu, büyülenmişti.

"Koydaki şeyin ne olduğunu biliyor musun tatlım?" Rika sordu.

Küçük kız etrafına bakındı, gözlerinde korku vardı.

Rika çenesini ona doğru eğdi. "Sorun yok."

Kız yutkundu, kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Hayır. Sizin gelip yangını çıkardığınız gece ayrıldım."

"Bunun için üzgünüm," dedi Rika ona. "Orada yaşadığınızı bilmiyorduk."

"Siz oraya vardığınızda ben saklandığım yerden çoktan ayrılmıştım," diye açıkladı. "Adamlar birkaç saat önce denizden tünele girdiklerinde."

Micah, Rory ve diğer herkesin bize katıldığını görünce gözlerim Michael'a kaydı.

"Adamlar mı?" Rika

sordu. Kız başını salladı.

"Neye benziyorlardı?" Rory ona sordu.

"Biri ona benziyordu." Çocuk Michael'ı işaret etti. "Ama saçları daha koyu renkliydi."

Koyu renk saçlı ve ela gözlü.

Aydın.

"Diğeri yaralanmıştı," dedi. "Eli." Taylor.

"Senin adın ne?" Rika sordu.

Ama çocuk, başında bekleyen bizlere bir kez daha baktı ve Rika'nın elinden kurtulup Alex ve Em'in arasından geçerek kalabalığın arasına daldı.

"Bekle, hayır!" Banks çocuğa doğru hamle yaparken Rika seslendi. Ama o gitmişti.

Önemli değil.

Micah'ya, Rory'ye ve sonra Em'e baktım. "Aydın ve Taylor," dedim.

Başlarıyla onayladılar.

Tren Deadlow Adası'nın altından geçti. O kadar uzağa nasıl gittiklerini ya da yardım alıp almadıklarını bilmiyordum ama tünel kesinlikle Coldfield ve Cove tünellerine de bağlanıyor olabilirdi.

Michael başını salladı. "İki gece önce..." İki gündür buradaydılar.

Orospu çocuğu.

"Ve az önce varlıklarını ilan ettiler," dedi Kai, kıyı açıklarında havaya dağılan kara buluta bakarak.

Kasaba etrafımıza doluştu, insanlar arabalarına atlarken diğerleri çılgınca sohbet ediyordu.

Michael kızlara, "Elbiselerinizi çıkarın," dedi. "Herkes otuz dakika içinde Coldfield'da buluşuyor! Gidin!"

Chapter 39

Emory

Mevcut

Lev ve David herkesi ciplerle eve taşıdılar ve biz yeni giysilerimizi giydikten, çocuklar ve büyükanneler Kai'nin ailesinin evinde, Katsu ve Vittoria'nın gözetimi altında güvende olduktan sonra, ceketlerimizi giyerek kara otoyolda hızla ilerledik. Hava soğuk olduğu için, Banks'in bana ödünç verdiği bir çift siyah deri eldiveni giydim.

Ama bunun parmak izi bırakmamı istemediği için olduğundan emindim.

İtiraz etmedim. Bu konuda daha tecrübeliydi. Kızlar dün gece bana yıllar boyunca kaçırdığım her şeyi anlatmışlardı - Delcour, Papa, Pithom, Evans Crist, Gabriel Torrance ve adamların intikam arayışlarında yanlış ve doğru yaptıkları her şey.

Ve Trevor. Öldüğünü biliyordum ama ölümünün boyutunu bilmiyordum. Tüm bunlar beni korkutmalıydı. Kabullenmesi çok zordu. Ama elimde değildi. Will arabayı sürerken içimde bir şeyler fokurdadı.

bir seçenekti. Midemi düğümleyen korkuya rağmen başka bir yerde olmak istemiyordum.

Bana baktığını hissederek siyah kayak şapkamı taktım ve siyah kapüşonlu tişörtünün içinde ona baktım; direksiyonu kavrarken dövmeli ellerindeki damarlar kabarmıştı. Gözleri tekrar bana kaydı, ağzı açılıp kapandı.

"Bana bakmayı kes," dedim yüzümü öne dönerek. "Geliyorum ve sen beni durduramayacaksın."

Beni içine soktuğu karmaşa için endişelendiğini biliyordum ama bunun benim de karmaşam olduğunu unutuyordu. Artık kaçmıyordum.

Coldfield'a girdik, ortalık kalabalıktan geçilmiyordu, Old Pointe Yolu'ndaki patlama insanları evlerine geri dönmek yerine evlerinden çıkarmıştı. Will park yeri arama zahmetine bile girmedi. İki arabanın arkasına yanaşarak onları engelledi ve motoru kapattı.

Arkamızda başka bir SUV durdu ve herkes iki arabadan da indi.

Will ve ben aracın arkasına doğru yürüdük ve bagaj kapağını açtık. Bir spor çantasını karıştırıp herkese maskelerini verdi ama henüz kimse takmamıştı, sadece kemerlerine takmışlardı.

Misha ve Ryen sokak kıyafetlerini giymiş ve rock yapmaya hazır bir şekilde koşarak geldiler.

Will gözlerini kuzenine dikti ve durakladı. "Ne yapıyorsun?"

Ama Misha uzandı ve mavi çizgili siyah bir maske çıkardı. "Bu birine mi ait?"

Will gözlerini kaçırdı. "Burada olmak zorunda değilsin dostum.

Bu işe karışmak zorunda değilsiniz."

Misha ona baktı. "Evet, biliyorum."

Maskesini kemerine taktı ve çantasına geri dönerek Ryen için beyaz bir maske çıkardı.

Will ikisinin arasına baktı ve kuzeninin bizimle birlikte mücadeleye atılmasına yavaşça gülümsedi. "Ve benim kurt sürüm

büyüdü," dedi sahte gözyaşlarına boğularak, "iki kat büyüdü." "Kapa çeneni," dedi Ryen ona.

Misha homurdandı, üçü de kulaktan kulağa sırıtarak *The Hangover* göndermesi.

Misha ve Ryen uzaklaştı, onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Misha'nın bir Süvari olmadığını ve tipik Thunder Bay zengin çocuğu olmadığını biliyordum. Yine de Will ailedendi ve ailesi için buradaydı.

Will çantadan bir maske daha çıkardı, ağız ve göz çevresinde kan olan sarı bir maske.

"Dikkatimizi dağıtıyor olabilirler," dedi Micah ona. "Bizi oraya çekiyorlar, böylece biz daireler çizerek koştururken onlar da kasabayı yok edebilirler."

Will ona, "Kazanacakları bir şey yok," dedi. "Onların derdi bizimle. Bizimle yüzleşmek istiyorlar. Onları bulmamızı zorlaştırmayacaklar."

Sonra maskeyi bana uzattı.

"Gerçek canavarlar maske takmaz," diye takıldım.

Omuz silkti. "Gerçek canavarlar da tanınmayı umursamayabilir. Maske yoksa, senin için eğlence de yok."

Ah, adamım. Kanunları uyguluyorsun. Tanrım, bu beni tahrik etti.

Elimi uzattım ve beyaz yerine siyah bir tane çıkardım, her ikisinin de sol tarafında kalın kırmızı bir şerit vardı.

"Bunu sevdim," dedim.

Gülümsedi ve kendi arabasını çekip arka kapağı kapattı ve arabayı kilitledi.

"Martin orada olabilir," dedi bana, hepimiz Coldfield'a doğru yürürken, böylece fark edilmeden Cove'a gizlice girebilecektik.

"Ya da yapamazdı," diye belirttim.

Ama başını iki yana sallayarak kalabalığa doğru ilerledi. "Nedense tüm bunların birbiriyle bağlantılı olmadığı konusunda yeterince şanslı olduğumuzu düşünmüyorum, Emory."

Bağlandı.

Martin'i, Evans Crist'i, Aydın'ı düşünerek yavaşladım.

Will'i Blackchurch'e kim koydu? Hala bilmiyorduk. Kimin bir çıkarı vardı?

Aydın ve Taylor iki gündür şehirdeydi. Varlıklarını duyurmak için neden bu kadar beklemişlerdi? Ne yapıyorlardı?

Micah ve Rory gibi Aydın, Taylor ve aileleri de birileri için faydalı müttefikler olabilir.

Evans Will'in kaçtığını biliyordu ve şimdi.

Göğsüm çöktü. Will'i Blackchurch'e Evans yerleştirdi. Evans'ın Martin'le bağlantısı vardı.

İki gün olmuştu.

İki gün.

Gözlerimi kaldırıp etrafımıza baktım, yüzüm perili parkın içinde maskeden maskeye sürükleniyordu.

Plan yapmak için bolca zaman...

Kahretsin.

"Durun," diye seslendim ve sonra herkes ilerlemeye devam ederken başımı çevirip sesimi yükselttim. "Bekle!"

Herkes dönüp bana baktı ve Will bana doğru koşarken ben de onlara doğru koştum.

"İki gündür buradalar," dedim, herkes etrafımızda toplanmıştı. "İki gündür. Ne yapıyorlardı? Gezip gördüler mi?"

Michael, "Hazırlanıyorlardı," diye tahmin etti.

"Hayır," dedim ona, tehlike var mı diye tekrar etrafa bakarak. "Yalnız değiller."

Herkes bana baktı.

"Buraya yardım almadan gelmediler," diye daha yüksek bir sesle açıkladım.

Blackchurch'ün bakıcıları onları eve ya da başka bir tesise gönderirdi. Kaçtılar ve birinin yardımıyla buraya geldiler.

Gözüme hareketsiz bir figür takıldı ve iki kez baktım, kalabalığın içinde duruyordu ve etrafındaki insanlar bir bulanıklık içinde koşuştururken bana doğru bakıyordu.

Bütün vücudum ısındı.

Bir maske takmıştı - siyaha boyanmış bir şeytan - ve o beni izlerken ben de onu izledim, kalbim kulaklarımda yankılanıyordu.

Coldfield etrafımızda bir parti gibi coşmaya devam etti, ses sisteminde "Highly Suspicious" çalarken insanlar koşuyor, çığlık atıyor ve gülüyordu.

"Aileleri mi?" Rory bu fikri ortaya attı ve Micah bilmediği için başını salladı.

Ama onun yerine ben cevap verdim. "Hayır."

"Ne diyorsun sen?" Alex araya girerek sordu.

Will'e baktım. "Hepsi birbiriyle bağlantılı. Evans Crist, hepinizi hapse göndererek ailenizi sakat bırakmak için Martin'den yardım istedi ama dışarı çıktığınızda kendi başınıza örgütleneceğinizi tahmin etmemişti. Zamanla siz de onun başa çıkması gereken bir tehdit haline geldiniz."

"Babam bir şeyler yapmış olabilir," diye söze girdi Michael, "bunun bedelini ödeyecek, ama yıllardır sessizliğini koruyor."

"Ama mobil," diye karşılık verdim. "Ya yıllar önce ailene yaptığı gibi seni de sakat bırakması için Will'i Blackchurch'e gönderdiyse?" Etrafımdaki herkese baktım. "Ne de olsa Will'in yokluğunda tesisi ilerletmediniz. İşe yaradı."

Bakışlarımı sağa çevirdim ve figürü tekrar gördüm.

Ya da ona tıpatıp benzeyen biri. O da aynı siyah ceketi giymiş, siyah şeytan maskesini takmış ve kapüşonunu yukarı çekmişti.

Bakışlarımı diğerine çevirdim ve onun hâlâ aynı yerde durduğunu fark ettim. İkisi de bana bakıyordu. "Ya Will'in kaçtığı anı biliyorsa?" Michael'a sordum. "Ya kalan mahkûmları ve ailelerini toplayıp buraya getirttiyse? Ya Aydın ve Taylor bu yolun hemen aşağısında uyuyor olsalardı? Bütün zamanını ailenin evinde mi geçirdin?"

Kimse konuşmadı, bakışlarını değiş tokuş ederken kafalarının içinde çarklar dönüyordu. Aydın'ın bu gece kazanabileceği ihtimalini kabullenmeye başladılar.

"Aydın kazanabileceğinden emin olana kadar hiçbir şeye karışmaz," dedi Alex sakin bir sesle. "O haklı. Yalnız değil."

Daha da yaklaştım, çemberimiz daraldı. "Muhtemelen düğündeydiler," dedim gözlerimle kalabalığı işaret ederek. "Bunca zamandır bizi takip ediyorlardı."

Gözlerimi sola kaydırdım ve bir tane daha gördüm. Ve sonra bir tane daha.

Yavaş yavaş şeytanlar etrafımızı sardı, habersiz kalabalığın arasından sıyrılıp bir ordu gibi etrafımızı sardı ve ekibimiz gözlerini kaçırdı, sonunda yakalandığımızın farkındalığı yüzlerinden okunuyordu.

"Maskeler," diye mırıldandım. "Şeytanlar. Mürettebat birbirini böyle tanıyor."

"Kahretsin," diye fısıldadı Rika, bakışlarını lunaparkta gezdirirken.

On birimiz, artı Micah ve Rory ile Evans Crist'in üstesinden gelmeye yetecek gücümüz vardı ama Evans'ın arkasında Aydın ve Taylor'ın aileleri olsaydı şimdi bunu yapamayabilirdik. Ya arkasında Martin ve polis gücü varsa?

Boku yemiştik.

Rika elimden tuttu ve beni depoya doğru çekti, herkes peşimizden içeri doluştu, karanlık tünellerden oluşan bir labirentin etrafında aceleyle ilerledik ve bir sahne duvarının arkasına geçtik, aktörler müşterileri yakalamak ve onları korkutmak için ellerini deliklerden soktuklarını görünce nefes nefese kaldılar.

Rika kapüşonunu çıkardı ve maskesini çıkardı. "Emmy, benimle yer değiştir."

Maskemi aldı ve kemerine taktı. "Alex,

Banks'le yer değiştir," dedi ona.

Kıpırdamadan durdum. "Hepimizin peşinden geliyorlar," diye belirttim.

O da tehlikedeyken kimliğimi saklamanın bir faydası yoktu.

Ama o karşılık verdi, "Aydın ve Taylor değil. Önce ikinizin peşine düşecekler."

Tamam, belki. Martin bu gece burada olsaydı, kesinlikle hedef olurdum.

Ceketimi çıkarıp ona attım, kapüşonunu alıp başıma geçirdim, Alex ve Banks de aynısını yaptı. Will herkese "Yeraltına inin," dedi. "Em ve Alex, Rika ve Michael ile gidecek."

Yeraltı mı?

Ama ben daha soru soramadan Ryen söze karıştı: "Ayrılmamalıyız."

"Bu şekilde daha hızlı ve kolay ilerleyeceğiz," dedi ona.

Yüzünü tuttum ve onu öptüm, zaten nefes nefese kalmıştım. "Seninle gelmek istiyorum."

Yanağımı okşadı. "Koyda buluşacağız. Onları kasabadan uzaklaştırmak zorundayım. Onlar yetişmeden önce hepinize kaçma şansı vermek istiyorum."

Maskelerimizi taktık ve saçlarımızı örtmek için kapüşonlarımızı yukarı çektik.

Will, Misha ve Ryen'a, "Siz ikiniz Kai ve Banks'le gidin," dedi. Sonra çenesini Rory ve Micah'ya doğru salladı. "Siz de Lev, Damon ve Winter'la kalın."

Başlarını salladılar ve yeni maskelerini taktılar. Gülümsemek istedim. Will her şeyi düşünmüştü, değil mi?

"Salla onları," diye talimat verdi. "Kapıyı kilitlemedim. Yeraltına inin. Koy'a gidin."

"Evet," dedi herkes ve tekrar labirentin içine doğru ilerledi. Damon ve Winter bir adım önde olmak için önce geçtiler.

Ama ben ayrılamadan Will beni yakaladı, kollarına çekti ve maskemi kaldırarak beni sert ve derin bir şekilde öptü, dili beni inletti.

Seni seviyorum.

"Sakın incinme," diye fısıldadım ağzına karşı.

Başımı salladım.

Gözlerimin içine baktı. "Seninle evleniyorum."

Sonra maskemi indirdi ve beni saklandığımız yerden dışarı çıkardı.

Evet, töreni tam olarak bitirmemiştik ve ben hepsini istiyordum.

Rika elimi tutarak beni Michael ve Alex'in peşinden sürükledi ve Will'in ters yöne gittiğini görerek başımı çevirdim.

Bir köşede kayboldu ve ben nefesimi içime çektim, midemde korkunç bir his uyandı.

Kahretsin.

Bunu sevmedim.

Perili evin içinden geçerek Çılgın Bilim Adamı kanadına doğru ilerlerken Rika bana Will'in keşfettiği yeraltı ulaşım sistemi Coldfield'ın nasıl sahibi olduğu konusunda hızlıca bilgi verdi. Son birkaç yıldır Thunder Bay'de ortaya çıkan perili eğlence parkını duymuştum ama buraya hiç gelmemiştim.

Altındaki şehri görmek için sabırsızlanıyordum.

Dikkat çekmemeye çalışarak olabildiğince hızlı hareket ettik ama Damon'ın kanlı bir çarşafı kapıp Winter'ın üzerine attığını, sonra da son kurbanıymış gibi onu kollarının arasına aldığını görene kadar diğerlerinin nereye gittiğini göremedim.

Bir şey söylemiş olmalı, çünkü adamın dudakları kıpırdadı, ona fısıldadı ve sonra bir tünelde kaybolmadan önce bacaklarının arasını gıdıkladı.

Başka hiç kimse görünmüyordu ve gerçek boyutlardaki bebek evi bölümünden geçerken gözlerimi dört açtım, yukarıdaki kirişlerde karanlık belirirken sis ayaklarımızın etrafında sürükleniyordu.

Çürüyen yeşil derileri, ellili yıllara özgü saç kesimleri ve retro kıyafetleriyle mankenlerin yanından geçtim, vücutlarının eklem yerleri kukla gibi görünmeleri için siyahla çizilmişti ama gözlerimi soldan sağa çevirerek ilerlerken bir tanesi canlandı ve yüzüme atladı. Çığlık attım, ona vurmak için ellerimi kaldırdım ama kendimi durdurdum, onun yerine koşarak ilerledim.

Omzumun üzerinden baktım, bir sonraki kurban için yerine geri adım attığını, ürpertici bir duruşta donup kaldığını gördüm, ama

Bakışlarımı tekrar ileriye çevirir çevirmez, biri önümüzdeki patikaya adım attı, şeytan maskeli karanlık bir form.

Alex, Rika, Michael ve ben, kaçış yolumuza bir başkasının adım attığını görünce durduk. Coldfield'ın girişinin nerede olduğunu bildiklerini sanmıyordum çünkü nereye gittiğimizi bilselerdi ve bizi takip edebilselerdi bizi durdurmaya bu kadar hevesli olmazlardı ama daha önce dışarıda bir sürü vardı ve muhtemelen görmediğim daha fazlası da vardı.

"Hadi gidelim!" Bağırdım.

Etrafımda dönerek evlerin arasında, bir tünelden aşağı ve çürük merdivenlerden yukarı koştum; Alex ve Rika peşimden koşuyor, Michael da arkamı kolluyordu.

En üst kata koştum ve kapıyı iterek deponun çatısına çıktım. Sis makineleri ve flaş ışıkları çalışarak aşağıdaki partinin üzerine yağarken, süslemeler, orakçılar ve kötü melekler rüzgârda savrularak avlunun üzerine uğursuzluklarını saçıyordu.

Uzun çadırlar malzemeleri yağmurdan koruyordu ve ben Alex'in elinden tuttum, Rika ve Michael da beni takip ederek çatıdan diğer tarafa geçtiler. Yangın merdiveninden yeterince hızlı inebilirsek, kuyruğu atlatıp Coldfield'a ulaşabilirdik.

Yine de sola baktım ve hemen durdum, kenara doğru ilerleyip aşağıdaki karanlık boşluğa bakarken zor nefes alıyordum.

"Emmy!" Michael havladı. "Ne yapıyorsun?"

Ötedeki orman labirentine bakarken gülümsemekten kendimi alamadım, kurtlar uluyor ve baykuşlar hoparlörlerden ötüyordu, deponun arkasındaki tüm hareketliliğin ortasında bir otobüs duruyordu, içinden ürkütücü kırmızı bir ışık parlıyordu.

Otobüsümüz. Doğruyu söylüyordu. Onu saklamıştı.

Bunu düşündüğü için kalbim acımıştı.

"Emory!" Michael tekrar homurdandı ve ben irkilerek ona baktım, Rika'yla birlikte çoktan yangın merdivenine varmışlardı; önce Rika iniyor, sonra da Michael tırmanıyordu.

Alex koşup elimi tuttu ve beni kendine çekti ama sonra karanlık bir figür çadırların etrafından dolanıp beni göğsümden itti ve ben de yere uçup kıçımın üstüne düştüm.

Dünya gözümün önünde karmakarışık oldu ve nefes almam bir an aldı. Ama sonra gözümü kırptım ve onu Alex'in boynunu yumruklarken buldum.

"Hey!" diye bağırdığını duydum Michael'ın.

Ama I oldu zaten ateş etmek kapalı ve yer olarak Alex şeytan maskesini çıkardı ve Taylor onunla yüzleşti, bacağı ona takıldı etrafında onun ve süpürme onun bacak dışarı altından çekerek ikisini de çatıya fırlattı.

Taylor sırt üstü yere düştü, vücudu onunkinin üzerine çöktü ve homurdandı, elini geri kaldırıp yüzüne bir tokat attı.

Nefes nefese kaldı, yana yuvarlandı, ama adam onun üstüne çıkamadan ayağımı bacaklarının arasına attım.

Bağırdı, kıvrıldı ve ben üzerine düştüm, yüzüne vururken terli saçları alnına yapıştı. Kendini korumaya çalışarak irkildi ve o kadar sert vurdum ki, bileğimden koluma doğru acı fışkırdı.

Biri beni onun üzerinden kaldırdı, nefesim maskemin içindeyken kulaklarımı dolduruyordu ve neredeyse maskeyi çıkaracaktım ama her yerin güvenlik için kameralarla donatıldığını biliyordum, bu yüzden Will'e itaat ettim ve maskeyi çıkarmadım.

"Haydi," diye tersledi Michael, elimi tutup beni çekerek.

Hepimiz koşarak binanın yan tarafına, yangın merdiveninden aşağıya ve tekrar yere indik.

Spiker gösteriyi başlatırken, hoparlörlerden "Devil Inside" sesi yükselirken insanlar koşuşturarak sahneye doğru ilerledi.

Gözlerimi kaldırdığımda maskeli şeytanların binanın yanından geçerek bizi takip ettiğini gördüm.

"Git!" Bağırdım.

Ama sonra gözlerim bir şeye takıldı ve Martin'i fark ederek durdum.

Girişte, yemek alanının karşısında duruyordu, kot pantolon ve siyah bir kazak giymişti ve siyah saçları mükemmel bir şekilde toplanmıştı.

Elleri cebinde bana baktı. Dudaklarının arasından belli etmediği bir gülümseme gözlerine ulaşıyordu.

Bakışlarındaki meydan okumayı görünce tüylerim diken diken oldu. "Emmy!" Rika seslendi. "Emmy, gidelim!"

Bana baktı.

Hareket

edemedim.

Ciğerlerim daraldı, bir ayağım geri çekilmeye hazırdı, diğer ayağım ise üzerine atılıp ellerim kan içinde kalana kadar onu dövmek istiyordu.

Boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Hareket edemiyorum.

Ve sonra, küçük bir el benimkinin içine kaydı, soğuk derisi kir ve pislikle pürüzlüydü.

Yere baktım, bana bakan küçük bir kız gördüğümde yutkundum.

Kim?

"Gidelim," diye fısıldadı.

Sarı saçlı ve belki sekiz ya da dokuz yaşlarında olan bu kız, kazağının altından çıktığını gördüğüm beyaz atleti dışında tamamen siyah giyinmişti. Başında siyah bir şapka ve omzundan sarkan bir saç örgüsüyle gülümsedi ve beni yanına çekti. Peşinden gittim, cevap almak için Michael ve Rika'ya baktım ama onlar da aynı şekilde şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı.

Beni bıraktı ve ilerledi, aşağı daldı ve deponun altındaki sürünme alanını kaplayan muşambaya daldı. "Buradan!" diye seslendi.

Takip etmeden önce sadece bir an tereddüt ettik, Michael bizi onun peşinden sürükledi ve sonra bizi takip etti.

Ellerimiz ve dizlerimizle kazarak süründük, çocuk zeminin altına doğru ilerlerken soğuk toprak kot pantolonumdan sızdı, hepimiz bizi kimin takip ettiğini görmek için omuzlarımızın üzerinden baktık.

"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" Michael sordu.

"Bu kasaba benim," diye karşılık verdi.

İçinde bulunduğumuz telaşa rağmen kıkırdadı ama bu çocuğun nereden geldiğini ya da bizi gerçekten güvenli bir yere götürüp götürmediğini merak edecek vaktim yoktu.

Şu anda başka seçeneğimiz yoktu.

Durdu, ayağa kalktı ve bir döşeme tahtasını fırlattı, hepimiz sürünerek depoya ve tekrar Çılgın Bilim Adamının kanadına girdik.

Hepimiz içeri girer girmez ve nerede olduğumuzu bilir bilmez, Michael çocuğu kucağına aldı, omzuna attı ve hepimiz onu takip ederek koşmaya başladı.

"Aman Tanrım, yürüyebiliyorum." Ayağa kalktı ve ellerini uzattı. "Dostum!"

Ama biz laboratuara doğru koşarken durmadı, kapıyı açıp içeri dalarken kimse bizi takip etmedi. Michael çocuğu tünele taşıdı, onu Rika ve Alex takip etti ama ben bir şey hissederek durakladım.

Omzumun üzerinden geriye, kapı aralığından geçip kimya laboratuvarına baktığımda, diğer odada beyazlara bürünmüş bir grup figürle göz göze geldim. Heykel gibi duruyorlardı, gözleri kara delikliydi ve hepsi de beni izliyormuş gibi görünüyordu.

Bir şey tenimde geziniyor, ayaklarım kök salıp toprağı kazarken korku içime işliyordu.

Donmuş bir halde yüzlerine baktım,

biliyordum. Sadece biliyordum.

Ve sonra... biri kafasını çevirdi ve kalbim boğazıma fırladı. Çığlık attım, onlardan biri olmayabileceğini biliyordum, ama olabilirdi. Kahretsin.

Tünele girdim, kapıyı kapattım ve diğerlerinin peşinden koştum, omzumun üzerinden bakmaya devam ederken bir kayaya takıldım.

Tökezledim, kendimi yakaladım ve raylara doğru koştum.

Micah, Rory ve Lev öndeki arabaya binmişlerdi ve ben nefes almak için ancak zaman bulabilmiştim.

Hızla uzaklaştılar, vagonları raylarda zum yaparak ilerliyordu.

Sadece iki araba kalmıştı, umarım bu diğer herkesin çoktan inmiş olduğu anlamına geliyordu.

Kemerlerini bağladılar, Michael arabayı çalıştırdı ve ben arkama baktım, tünelin arkasındaki kapının gıcırdayarak açıldığını duydum.

Will.

Ama biri beni tuttu ve koltuğa itti. "Will!" I ağladı, hissetmek ve EMNİYET KEMERİ kayış üzerine Ben.

"Michael, hayır!"

Rika kucağındaki kıza, "Acele et," diye bağırdı. "Git!"

Araba hareket etti, boynum geriye doğru sarsıldı ve arkamdaki ışıkların gittikçe küçüldüğünü görerek koltuğumda iki büklüm oldum.

"Hayır!" Ben ağladım.

Sadece bir araba kalmıştı. Eğer biri nereye gittiğimizi gördüyse -eğer o hayalet bir aktör değilse ve nereye gittiğimi gördüyse- Will Cove'a ulaşamazdı.

Rüzgâr vücudumu savururken ellerimle yüzümü kapattım.

Ayrılmamalıydık. Gözlerim yaşlarla doldu.

Bir virajdan döndük ve nehrin altına girmiş olmalıyız, çünkü tekrar yukarı çıkarken yukarıdan su damlacıkları çarptı, ışıklar periyodik olarak yolumuzu işaret ediyordu.

Michael yavaşladı, ben de tutundum, bir platforma yaklaştığımızı gördüm, sonra gıcırdayarak durdu, herkes emniyet kemerlerini çıkarmışlar.

"Will," diye seslendim onlara, kemerimi çözerek. "Will'i terk ettik!

Aydın oradaydı!"

Laboratuvardakinin o olduğunu biliyordum.

Onları takip ederek arabadan indim ve platforma çıktım.

"Ya Will onu geçemezse?" Ben sordum. "Geri dönmek zorundayız."

Michael Rika'yı ve kızı yukarı çekti. "Will sizi oradan çıkarmak istedi. Birbirimizden ayrılmayız."

"Hayır!"

Rika bana bakarak, "Başarısız olmayacak," dedi. "Başarısız olmayacak, Em. Burada olacak."

Gözlerini tutarak sustum. Onun için geri dönemezdim.

Yapamazdım.

Ama çocuk elimi çekti. "Haydi!" diye bağırdı.

Topuklarımı yere vurdum ama ben daha itiraz edemeden Michael onu yakaladı ve omuzlarından tutup çevirdi. "O kadar hızlı değil," dedi. "Kimsin sen? Şimdi söyle ve acele et."

Doğruldu ve ağzını kapattı.

"Peki neden burada, Koy'da yaşıyorsun?" diye sordu.

Sarsıldı, kaçmaya çalıştı ama adam onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

Tünelin aşağısına baktım ama hâlâ başka bir vagonun yaklaştığını duymadım.

Ben onu daha önce hiç görmemiştim ama onlar

görmüş gibiydi. "Athos," diye cevap verdi sonunda.

"Benim adım Athos." Silahşör gibi mi?

"Peki ya soyadın?" Michael sordu.

"Soyadım yok."

Kaşlarını çattı. "Sende bir tane var. Sen burada doğmadın,

evlat." "Belki de türünüzü incelemek için ışınlanmışımdır."

Alex homurdandı ve biz de küçük kızın Rika'nın elini tutup geri çekilmesini, yüzünde çatık bir ifadeyle kadına yaklaşıp Michael'dan uzaklaşmasını izledik.

Ayağa kalktı, kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Ne?"

"Sizin türünüzün sahildeki mağarada kadınlara ne yapmaktan hoşlandığını gördüm," dedi ona.

Rika nefesini tutarak ağzını kapattı ama Alex yüksek sesle gülerken altındaki gülümsemeyi yakaladım.

"Bunu gördün mü?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış

bir halde.

Küçük kız Michael'ı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hmph."

Başını salladı ve onu yakalayıp tekrar omzunun üzerinden yukarıya doğru salladı. "Hadi gidelim!"

"Yine kaçacağımdan mı korkuyorsun?" diye çıkıştı.

Karanlık bir tünelden geçtik, bu tünelde odalar ve kapılar vardı. Merdivenleri koşarak çıktık, Cove ile birlikte çoktan kapanmış olan eski bir dükkana girdik ve dönme dolabın uzaktan göründüğü parka doğru koştuk.

Koşarken Michael bana "Buradan savaşarak çıkacağız," dedi, "babamı arayacağız ve hem ona hem de Scott'a göz kulak olacağız."

İcabına bakmak mı?

"Bununla aran iyi mi?" diye sordu bana.

Sertçe nefes aldım, Alex'in Kai'nin dojo'sunda antrenman yapma teklifini bir noktada kabul edip forma girmem gerektiğini fark ettim. "Onu öldürmek gibi mi?"

Gülümsedi. "Sadece trenle ulaşılabilen bir ada düşünüyordum."

Blackchurch. Kardeşimi ve babasını Blackchurch'e göndermek istedi.

Ben de sırıttım. "Bununla yaşayabilirim."

Damon, Winter ve diğer herkes, bizi bekleyen birkaç maskeli figürle -ekstra güvenlik olduğunu varsayıyorum- birlikte bir oyun standının arkasından fırladılar ve hem Damon'ın hem de Banks'in onlarla birlikte koşan Winter'ın ellerini tuttuğunu görmek için geriye baktım.

"Seni yakaladım bebeğim," dedi.

"Will nerede?" Misha etrafına bakınarak sordu.

Burada değil, bunu biliyordum. Telefonumu çıkardım ve ekran kilidini açtım, onu aramaya hazırdım, ama sonra ilerideki insanları fark ettim ve yavaşladım, Martin ve bir grup erkek ve kadının parka doğru yürüdüğünü gördüm, gözleri zaten bizim üzerimizdeydi.

Oh, hayır.

Çıkış yolumuzu kapattıkları için hepimiz durduk ve ben etrafı tekrar taradım, hâlâ Will'i aramızda bulamamıştım. Martin buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişti? Nereye gittiğimizi nereden biliyordu?

Michael'ın ona "Çekil," dediğini duydum.

Aydın ve Taylor ile savaşmaya hazırdık, ama bu?

Kahretsin.

Michael bir adım öne çıktı, Martin'le yüzleşirken herkes onun arkasındaydı. Saklanmayı reddederek ben de ona katıldım.

Martin bana baktı. "Birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmadık," dedi bana doğru bir adım atarak, omzunda bir kılıf ve saflarındaki herkes silahlı ve kaçmak için giyinmiş.

Yıllar önce karakolda bana en son söylediği sözlerin neredeyse aynısını duyunca anılar üzerime yıkıldı.

Dün gibi hatırlıyorum.

Uzandı ve elimi tuttu, Michael sarsılıyordu ve beni incitirse saldırmaya hazırdı.

Dişlerimi sıktım, teninin balçığı benimkine sızıyordu.

Fırtınanın gözü. Aydın'ın sözlerini tekrar tekrar hatırladım.

Martin yüzüğüme baktı. "Ben davet edilmedim."

I kıvrılmış benim Yumruk ve nazikçe çekildi uzakta. "Hayır, değildin."

Fırtınanın gözü...

"Biliyorlar." Çenemi yukarı kaldırdım. "Artık çok geç."

Buradaki herkes yalanımızı ve onların hapse gönderilmesindeki rolünü biliyordu.

Ama o sadece gülümsedi ve kıkırdadı, omurgamda bir ürperti yükseldi. "Bunun beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "O zamandan beri verdiğim kararların yanında bu küçük bir patatesti. Ve ben düşersem kaybedecek bir şeyi olan tek kişi ben değilim."

Bu da ne demek oluyor? Bakışlarım onun arkasına kaydı. *Polisler mi?* Birkaçını tanıdım.

"Bu memurlar bizi tanıyor," dedim. "Sence bunu gerçekten yapacaklar mı? Hepsi mi?"

Michael Crist, Kai Mori, Damon Torrance ve Will Grayson'ı incitti, Erika Fane'den bahsetmiyorum bile?

Sadece dudak büktü. "Bu saatte memur değiller, Emmy."

Silahlara ve sokak kıyafetlerine tekrar baktım, görünürde bir rozet yoktu.

Ayak sesleri arkamızdaki kaldırıma çarptı ve başımı çevirdiğimde Aydın'ın girdiğimiz yerden parka doğru geldiğini gördüm. Bize baktı, peşinde şeytan maskeli bir grup insan vardı, siyah kazağı çenesine kadar fermuarlıydı, saçları düz ve alnına dökülüyordu.

O bizi arkadan, Martin de önden engellerken bakışlarında ateş parlıyordu.

Martin, "Yanımda çok daha fazlası var," diye mırıldandı ve sonra seslendi. "Evans?"

Gözlerim Martin'den kalabalığın arasından gelen figüre kayarken, Evans Crist'in üç parçalı lacivert takım elbisesi içinde, gri saçları yana taranmış bir şekilde öne çıktığını gördüm.

Evans. Martin ona Bay Crist diye hitap ederdi, ama kendisi iktidara geldiğinden beri kendini onunla eşit görüyordu.

"Orospu çocuğu," diye ısırdı Michael.

Damon arkadan seslendi. "Sen ne zaman istersen biz hazırız," diye Michael'a güvence verdi.

Michael başını salladı, hâlâ babasına bakıyordu, iki adam da aynı boydaydı.

Evans en büyük oğluna baktı ve şu anda Michael'ın aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum.

Trevor'ı öldürmüştü. Babasını da mı öldürecekti?

Evans Michael'a "Telefonu bulduğunda Trevor'a o videoları yayınlamasını ben söylemedim," dedi. "Ama bunu yaptıktan sonra bana söyledi. Katsu, Gabriel ve Grayson'ların bazı aile sorunları yüzünden güvenilirliklerini kaybetmelerinin bana yarayacağını biliyordu." Kendi kendine gülümsedi. "Bazıları işime yaradı, bazıları ise yaramadı."

Katsu iki banka yönetim kurulundaki pozisyonunu bir süreliğine kaybetti ve Gabriel de anlaşmalarını kaybetti. Ancak Will'in büyükbabası kötü basına rağmen senatör olarak kaldı.

"Ama sonra güçlendik," diye ekledi Michael.

Evans başını salladı. "Rika belediye başkanı oldu, Kai Whitehall'ı yeniden canlandırıyor, Damon Rika'nın varisi, Banks'i ulusal politika için yetiştirdiğinden bahsetmiyorum bile..." diye tüm endişelerini sıraladı. "Ve Will Coldfield'ı keşfetti ve şimdi Thunder Bay ile Meridian City arasındaki yeraltı ulaşım sistemini kontrol ediyor. Yani, beni nasıl terleteceğinize dair bir oyun kitabınız olsaydı, bu o olurdu." Kıkırdadı. "Önünde eğiliyorum. Beni etkiledin, Michael. Keşke yanımda sen olsaydın."

"Ama sen ve ben bunun için yaratılmadık," diye cevap verdi oğlu.

Evans başını salladı. "Hayır, haklısın. Ama boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Aydın'ın ve Martin'in mürettebatının silahlarına ve cüsselerine baktım, rakipsiz olduğumuzu biliyordum. Onlarla kılıç ve yumruklarımızla savaşamazdık.

Bu iş o kadar ileri gidemez.

Martin'in gözleriyle karşılaştım. "Kariyerini etkiledi ve birkaç basamak yükselmene yardımcı oldu, ama o batıyor," dedim ona. "Kendini kurtar."

Rika araya girerek, "Babamı öldürttü," diye yalvardı.

Bundan kurtulamayacaktı. Hepimizi öldürmedikleri sürece,

Martin kaybeden taraftaydı.

Ama sonra Evans gülmeye başladı, Martin'e baktı, ikisi arasında bilmiş bir bakış geçti.

Midem düğümlendi.

"Fren borularını kimin kestiğini düşünüyorsun?" Evans Rika'ya sordu. "Polis raporunu mu değiştirdi? Aracı incelenmeden önce imha mı etti?"

Kadın babasına doğru hamle yaptı ama Michael onu geri çekerek babasının yüzüne doğru hamle yaptı. Muhafızlardan biri silahına davranmak üzere arkalarına geçti.

"Sana söz veriyorum," dedi Michael. "Sen gittikten sonra bunların hiçbirini anneme anlatmayacağım. Asla bilmek zorunda kalmayacak."

"Beni korumak sana düşmez, Michael," diye konuştu biri.

Yavaşça arkamızı döndük, tanımadığım iki maskeli figür maskelerini çıkarıp kapüşonlarını indirirken Kai'nin iki yanında duruyordu.

Christiane Fane solda durmuş, gözleri yaşlarla dolmuş, Michael'ın annesi Delia Crist ise sağda durmuş, açık kahverengi perçemleri gözlerine takılmıştı.

Kai omuz silkti, özür diler gibi görünüyordu. "Çocuklar güvende," diye güvence verdi. "Onları durduramadım. Üzgünüm dostum."

Onu anne ve babasının evinde köşeye sıkıştırmış olmalılar, o da Michael'ı atlatmış.

Christiane bir adım öne çıktı, gözlerini Evans'tan ayırmadan ona doğru yürüyordu, sarı saçları tıpkı Rika'nınki gibi arkaya doğru at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve çelimsiz, sessiz hali bir fıstığı kaldıramayacak kadar zayıf görünüyordu.

Kadın adamın önünde durdu, ikisi de göz göze geldi ve sonra... elini adamın yüzüne vurarak onu tökezletti.

Arkalarındaki ekip gerildi ve ben de yumruklarımı hazır hale getirdim.

Sertçe nefes aldı, gözlerini kırpıştırdı ve şok olmuş gibi baktı, sonra tekrar dik durdu, yüzünü ona döndü.

Aynı yanağına bir tokat daha attı ama bu sefer hareket eden tek yeri başının yana doğru dönmesiydi.

Çenesi büküldü ve kocasına yaptıkları ve o zamandan bu yana geçen işkence yılları için ona bağırmaması umurumda bile değildi. Ona tekrar tekrar vurdu ve ben neredeyse gülümsedim.

Beşinciden sonra homurdandı, dişlerinin arasından öfkeli bir şekilde havayı içine çekti. "Çekin şu kaltağı üstümden," diye hırladı sonunda birine.

Martin onu yakalamak için acele etti ve biz de öne çıktık, ama Christiane ona bir tokat daha atmak için elini kaldırdığı anda, Damon Martin'i geri iterek, "Ona dokunma," dedi. Sonra Will hızla öne atılıp Christiane'ı bileğinden yakaladı ve onu durdurdu.

Kalbim yerinden fırladı. *Will.*

Maskesini kemerine asmış ve kibar gözlerini Rika'nın annesine dikmiş bir halde, "Onu sonra bağlayacağım ve senin biraz daha eğlenmene izin vereceğim, tamam mı?" dedi.

Bir an için neredeyse kaybolmuş gibi ona baktı ama sonra gülümsedi.

Arkasını döndü, yere bakarken gözyaşları yüzünden akıyordu ve Damon, Michael ve benim bizi yetiştiren insanlarla pek çok sorunumuz olmasına rağmen, ebeveynlerin hepsi düşman değildi.

Damon parmağını onun çenesinin altına koydu ve iterek gözlerini yukarı kaldırmaya zorladı.

"Başını dik tut," dedi. "Ve fare gibi davranmayı bırak, sen benim annemsin, Tanrı aşkına."

Adam öne doğru baktı, ama kız ona baktı, elini tutup onu gruba geri götürürken gözlerinde sevgi ve özlem vardı.

Michael'ın annesi onu Bayan Crist'in yanına bırakarak diğer elini tuttu ve dayanışma içinde durdu.

Evans kan tükürdü ve sonra dik durup kravatını düzeltti ve derin bir nefes aldı. "Sizin asıl sorununuz hep buydu çocuklar," dedi Evans. "Ne kadar zeki olursanız olun ya da ne kadar kurnaz ve akıllı oyuncular olduğunuzu kanıtlarsanız kanıtlayın, sonunda hep şiddete başvurdunuz." Bakışlarını Michael'dan Will'e kaydırdı, Will'in onu bağlama tehdidi hâlâ havada asılı duruyordu. "Dikkatini hiçbir zaman uzun vadeli bir oyuna odaklayamadın, değil mi? Arkadaşlar ve kızlar daha önemliydi ve kimseye güvenemeyeceğini her zaman anlaman gerekirken, en önemli şey anlık tatminlerdi. Crists inşa etmez." Michael'a baktı. "Biz kazandık."

Ve onlar da kazanacaktı. Sayıca çok azdık. Evans ve Martin bu gece hepimizi Blackchurch'e gönderebilir.

"Örneğin büyükbabanı ele alalım," dedi Will'e. "Kin gütmek yok, çünkü biz arkadaş değiliz. Bu şekilde daha çok kazanıyoruz.

Birlikte, tatil köyü projenizi geciktirmek için zaman kazandık." "Büyükbabası mı?" Kai tekrarladı.

Tam o sırada havaya bir duman püskürdü ve hepimiz polislerin arasından bakınca Senatör Grayson'ın bir bilet gişesini iterek purosunu tüttürerek ilerlediğini gördük.

Çenemi kilitledim.

Siyah, üç parçalı bir takım elbise ile açık mavi bir gömlek giymiş ve cep saatinin altın zincirini yeleğinin üzerine asmıştı.

Aslında onu daha önce gerçek hayatta hiç görmemiştim, son yirmi yıldır neredeyse günün her saati D.C.'de yaşadığı için bu bir başarı değildi.

Ama onu hemen tanıdım.

Evans'ın arkasında durdu, purosundan bir nefes daha çekti, soğukkanlı ifadesi değişmemişti.

Kahretsin. Yanımdaki Will'e baktım, yüzündeki soğukkanlı ifade beni daha da geriyordu. Eğer William Grayson, Sr. buradaysa, bu kötü bir şeydi.

Hepimiz Blackchurch'e gidiyorduk.

Ya da daha kötüsüne.

"Siz ikiniz mi?" Michael farkına vararak sordu.

"Eski topraklar..." Damon öne çıktı. "Biz ölmeden önce sen ölmüş olacaksın. Onurlu bir şekilde aşağı in."

"Sakin ol," diye homurdandı Kai.

"Sakinliği siktir et," diye bağırdı. "Ailemden kurtuldum, şimdi ikisi de üzerine düşeni yapsın. Bir adım öne çıkın ve bununla ilgilenin, yoksa bu kasabada *Mısır Çocukları'na* gitmeye hazırım."

Senatör Grayson'a doğru birkaç adım yürüdüm. "Will'i Blackchurch'e mi yerleştirdin?"

"Mmm..."

Evans sırıtırken midem sıkıca kıvrıldı. Michael'ın gülümsemesini nereden aldığını görebiliyordum.

Onlar bir takım mıydı? Will'den birlikte mi kurtulmuşlardı? "Sizi piçler," dedi Michael.

Evans omzunun üzerinden senatöre baktı. "Size daha kötüleri de söylendi."

"Yaptım," diye şaka yaptı.

Evans arkasını dönüp Senatör Grayson'la konuşmaya devam ederek, "Bana geldiğiniz için çok memnunum," dedi. "Birbirimize yardım edebildiğimize sevindim."

"Ben de," dedi Bay Grayson. "Çok şey öğrendim." "O sizin torununuz," diye itiraz ettim. "Neden?"

Senatör beni geçip Will'e baktı. "Nedenini biliyor."

Will'in yanıma yaklaştığını hissettim, o ve büyükbabası bakışlarını birbirlerine kilitlemişlerdi. Will, "Çünkü partilerimi seviyordum," dedi.

Bay Grayson başını salladı. "Ölçülü değilsiniz, evet." "Ve çünkü hiçbir yere gitmiyordum."

"Ve oldukça da hızlı."

Will yavaşça büyükbabasına doğru ilerledi, diğer adam da onu karşılamak için yürüdü.

Will, "Çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım vardı," diye tahmin etti. "Umarım anlamışsındır."

"Ve çünkü ben zayıfım."

"Bir kedi yavrusu gibi," diye alay etti senatör.

Will başını eğdi ve Bay Grayson gözlerini devirdi. "Bir köpek yavrusu."

Will ona baktı.

Senatör torununu yatıştırmak için "Tamam, küçük bir köpek," dedi.

Onları inceledim, şakalaşmaları neredeyse sıcaktı. Neler oluyordu?

"Çünkü ben vahşiyim," diye mırıldandı Will.

Senatör Grayson gülümseyerek torununa yaklaştı. "Oh, inanılır gibi değil."

"Ve bir utanç kaynağı olduğum için."

Bay Grayson. Grayson baktı at Will, onun gözler inceltme kuşkuyla baktı. "Asla," diye cevap verdi.

Nefes verdim. "O zaman onu neden Blackchurch'e koydunuz?" Çünkü ve lanet olsun Para mı? Çünkü ve tatil mi? için yolculuk yukarı Graymor Cristane? Neden?

Senatör Grayson torununa sevgiyle bakarak gülümsedi.

"Çünkü o istedi," dedi.

Ve Will bir kahkaha attı, ikisi de aynı parlak yeşil gözlerle birbirlerine dalıp sarıldılar, sarılırken gülüyor ve gülümsüyorlardı.

Midem bulandı. Ne? "Bu da ne?"

Damon tersledi.

Evans'ın yüzü düştü, iki adamı izliyordu.

Will ondan kendisini Blackchurch'e göndermesini mi istedi? Ne? Will büyükbabasına, "Seni özledim," dedi.

Senatör Grayson, Will'in yüzünü tuttu ve bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra onu içine aldı. "Ben de seni özledim, evlat."

Chapter 40

Will

Mevcut

Dedeme tekrar sarıldım, puro ve tıraş losyonu kokusunu içime çektim. Rahatlamamı kontrol altında tutarken acı boğazımı gerdi. Kahretsin, onu özlemiştim.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Damon tersledi.

"Will!" Banks daha sonra bağırdı.

Büyükbabamdan uzaklaştım, onun varlığı beni her zaman rahatlatmıştır. Her zaman.

O değişmez biriydi. Gelgit kadar güvenilirdi ve yaptığım şeyden şüphe etsem bile ondan asla şüphe etmezdim. O her zaman haklıydı.

"Çok uzun süredir yoktun," dedi bana.

"Biliyorum." Gitmesine izin verdim. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Aylar önce Blackchurch'ten çıkarılmamı istemişti, bir ay önce de.

Ve yine, bir hafta önce.

Ben onun favorisiydim. *Alınma, Misha.*

Omzunun üzerinden Martin'e eşlik eden polislere baktı. "Evinize gidin beyler."

Başlarını salladılar, bazıları patronlarına hızlıca baktı ama bir senatörün korumasının bir polis komiserinin tehdidinden üstün olduğunu biliyorlardı.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdandı Evans, memurları parkın dışına doğru sürüklenirken, senatörün yanında sadece birkaç kişi kalmıştı.

Başımı çevirdiğimde hem Martin'i hem de Evans'ı gördüm, nasıl kazıklandıklarının farkına varmaları gözlerinden okunuyordu.

"Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?" Büyükbaba Evans'a takıldı.

Michael'ın babasına bakarken yüzümdeki sırıtmayı silmeye çalıştım ama başaramadım. "En azından benim uzun oyunum seninkinden biraz daha uzunmuş gibi görünüyor."

Büyükbabamın onunla işbirliği yaptığını, Graymor Cristane'i mahvetmem için beni Blackchurch'e gönderdiğini ve tüm finansal miraslarını korumaya yardım etmek için kendini araya soktuğunu düşündü ama benim büyükbabamın mirası olduğumu ve William Aaron Paine Grayson, Sr.'ın her zaman aileyi seçeceğini fark edemedi.

Aslında bu eylem planı uzun zaman önce harekete geçirilmişti.

"Ne haltlar dönüyor?" Michael büyükbabama bakarak yanımıza geldi. "Biliyor muydun? Babamın her şeydeki rolünü biliyor muydun?"

"Will biliyordu," diye yanıtladı.

Dönüp arkadaşlarıma baktım, hepsi öfke, şaşkınlık ve tedirginlik karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Emmy'ye bakmak istemedim ama baktım, Blackchurch'e geldiği andan beri sakladığım gerçekle neredeyse karımla yüzleştim.

"Beni Blackchurch'e ben gönderdim," dedim ve sonra gözlerimi grubun üzerinde gezdirdim. "Arkadaş edinmek için. Tıpkı bizim gibi başkalarını bulup bulamayacağımı görmek için - bir eve ve yaşamak için bir mücadeleye ihtiyaç duyan oğullar."

Micah, Rory ve Aydın etrafımda beliriyordu ve Taylor'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. O zamana kadar

Tünellerde tüm vagonlar gitmişti ve Aydın'ın ya da birisinin onları vagonla ya da yaya olarak tünellerden takip etmiş olması gerektiğini anladım. Cipime geri atladım ve buraya koştum.

"Ve bu sırrı bize açıklamak aklına gelmedi mi?" Winter suçladı. "Endişelendik."

"Gittiğini sanmıştık," diye ekledi Damon. "Belki de sonsuza dek!"

Hepsine baktım, tam olarak ne söylediklerini biliyordum. Neden kızgın olduklarını anlıyordum. Ben de olurdum.

Ama...

Gözlerimi yere indirdim, eski şüphelerim tekrar ortaya çıktı. "Başarısız olacağımdan korkuyordum," dedim kısık bir sesle.

Başaramayacağımın tamamen mümkün olduğunu bildiğim halde, hepsine başaracağıma dair güvence vererek kendimi bir şeye adayamazdım. Bu onları şok etmezdi. Başarısız olmamı beklerlerdi.

Ve onlara haklılıklarını kanıtlamakla başa çıkamazdım. Micah ve Rory'yi işe almak Blackchurch'teki tek engel değildi. Ben de ayık kalmaya çalışıyordum.

"Hepiniz benden daha güçlüsünüz." Gözlerimi kaldırdım. "Her zaman öyleydin. Artık gözlerinizin içine bakamıyordum. Sizinle yüzleşemedim. Büyükbabam bana hapse girmeden önce bizi teslim olmaya zorlayan resimlerden ve sahte polis raporundan bahsettiğinde, araştırmaya başladım. Martin bunu neden yapsın ki?" Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attım ve onun hâlâ orada donmuş bir şekilde durduğunu gördüm. "Üçümüzün hapse atılmasından her türlü çıkarı olan ona kim yardım ediyordu?"

Gözlerimin Damon'dan Kai'ye ve Michael'a kaymasına izin vererek arkadaşlarıma döndüm.

"Yardım edeceğinizi biliyordum," dedim onlara. "Sizden istediğim her şeyi yapacağınızı biliyordum."

"Demek Blackchurch'e asker toplamaya gittiniz?" Kai, Micah ve Rory'yi işaret ederek sordu. "Onları masaya getirebilmek için mi?"

"Böylece masayı getirebilirdim," diye karşı çıktım. "Kurumam gerekiyordu ve tek başıma doğru bir şeyler yapmalıydım. Bize ihtiyacı olan güçlü insanları da bulabileceğim bir yere gitmeliydim." Michael'ın gözleriyle karşılaştım. "Bizim onlara ihtiyacımız vardı. Eğer babana ve Martin Scott'a karşı çıkıp kazanacaksak."

"Ama yine de," diye araya girdi Evans, "Khadir ve Dinescu benim elimde." "Elinde hiçbir şey yok," dedi Aydın bir adım öne çıkarak. "Hiçbir şeyim yok. takip edin."

Parmaklarını şıklattı ve şeytan maskeli ekibi geri çekilerek yere yattı.

Will'e baktı. "Ben sadece eğlenmek için buradayım."

Gözlerini tuttum, bundan çok daha fazlasını almak için burada olduğunu biliyordum.

Anlık tehdit şimdi eşitlenmişti, Michael içeri girdi, babasının yakasını yakaladı ve yumruğunu geriye doğru kaldırarak yüzünün tam ortasına bir yumruk indirdi. Evans yana doğru tökezledi, bacaklarına takıldı ama Michael onu tuttu ve geri çekti, kaçmasına izin vermedi.

Damon yanımda güldü.

Michael babasının yüzüne doğru eğildi ve alçak sesle homurdanarak, "Bir gün sen ve ben ciddi bir konuşma yapacağız," dedi ona. "Bana ne söylemek istediğini düşünmen için sana birkaç yıl vereceğim. Şimdi arabaya doğru yürü. Anneme seni dışarı çıkarırken izletme."

Evans'ın göğsü sert bir şekilde inip kalktı, eminim bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmek için beynini zorlarken yüzüne korku kazındı.

Ancak biri gelip onu yakaladı ve diğer memurlar da onlarla birlikte sürüklenirken onu zorla parkın dışına çıkardı.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi büyükbabam. "Diğerinin de çıkarılmasını istiyorsan Jack'i ara."

"Teşekkür ederim, büyükbaba."

Asistanı da en az kendisi kadar güvenilirdi, Blackchurch'te benimle sürekli iletişim halindeydi ve

büyükbabamı bilgilendirmek.

Bana baktı ve gülümsedi. "Dikkatli olun. Hepiniz," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa tavernada olacağım."

Başımı salladım ve onu, Evans'ı ve tüm memurları parktan ayrılırken izledim. Döndüğümde geriye sadece bizim ekip, Aydın'ın ekibi ve Martin'in kaldığını gördüm.

Micah bana doğru yürüdü. "O zaman ailelerimizin gücüne ihtiyacın vardı?" diye sordu. "Bağlantılarının korunmasına ve tesisinize yaptıkları yatırıma mı? Bizi ailelerimiz için mi kullandın?"

"Benim için beni kullanmak ister misin?" Ben de karşılık verdim. "Senden bana hafta sonuna kadar zaman vermeni istedim. Ben seni seçtim. Şimdi bizi seçme sırası sende."

Onlara ihtiyacımız vardı ama buraya gerçekten ait olduğuna inanmadığım hiç kimseyi aramıza davet etmiyordum. Micah Moreau ve Rory Geardon benim arkadaşlarımdı ve kısa süre içinde Michael ve diğer herkesin de onları öyle göreceğinden emindim.

Omuzlarımı dikleştirerek Aydın'a döndüm. "Git buradan."

Omzumun üzerinden baktı. "İşime yarayabilir."

Martin Scott?

Aydın Khadir'in parayla, güçle ya da işle bir ilgisi yoktu. Hayattaki tatmini insanlarla oynamaktan geliyordu ve Scott'ı ele geçirmek beni meşgul edecek, Emmy'yi tutsak edecek ve sonuç olarak Alex'i hayatında tutacaktı.

"Sana son bir kez soracağım," diye homurdandım.

"Git." Em yanıma geldi, yanımda durdu ve ona baktı.

Onu Blackchurch'te kullanmıştı. Ama yine de, hiç kimse ona rehberlik etmemişken o etmişti.

Bunun için, buradan kendi ayaklarıyla gitmesine izin verirdim.

Onun gözleriyle karşılaştı, bir an için gözlerinden ne olduğunu anlayamadığım bir şey geçti. "Korkuyor musun Emory?" diye sordu ona.

Sesi de vücudu gibi hareketsiz ve sakin kaldı. "Ben fırtınanın gözüyüm. Ya sen?"

Başını çevirip Alex'e baktı, aralarındaki özlem o kadar güçlüydü ki neredeyse zeminde titreştiğini hissedebiliyordum.

"Ben fırtınayım," diye mırıldandı.

Alex olduğu yerde kalmıştı, Aydın orada duruyordu, kendini saatli bir bomba gibi hissediyordu ve göz ucuyla birinin yer değiştirdiğini gördüm, ama ne olduğunu anlayamadan Winter konuştu. "Silah," dedi nefesini içine çekerek. "Birinin mermi doldurduğunu duydum."

Gözlerimi Aydın'a çevirdim, dudaklarında bir gülümseme vardı ve sonra Martin kılıfındaki silahına uzandı ve ben de kıyametin kopmak üzere olduğunu bilerek etrafımda döndüm.

"Lev, çocuğu al!" Bağırdım. "Şimdi!"

Lev küçük kızı kaptığı gibi koşmaya başladı, herkes Martin ve Aydın'la yüzleşmek üzere dağıldı, bazıları da Aydın'ın ekibiyle yüzleşmek için etraflarında dönmeye başladı.

Em'e baktım. "Saklan."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye bağırdı.

Sonra koştu, ayağını Martin'in göğsüne doğru fırlattı, Martin yere düşerken silah elinden fırladı.

Her yer kaosa sürüklendi.

Çığlıklar ve haykırışlar havayı doldurdu, biri Winter'ı yere düşürdü ve Damon tam ona ulaşıp adamı üzerinden çekerken Winter taşaklarına bir diz attı.

Martin'in silahı kaldırımda tıngırdadı ve Martin silahı almak için çabaladı ama Em silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Tam dalmak üzereydim ki, Em Martin'in üzerine atladı, kollarını ve bacaklarını Martin'in etrafına sarıp dövüşürken gözlerinde öfke vardı.

Hazır ve istekli duran Aydın'a döndüm.

"Onlardan biriyle gidiyorum," diye haber verdi

bana. Onu suçladım. "Sen gitmiyorsun."

O şansı yakalamıştın.

Yüzüne bir yumruk attım ve onu yere serdim, etrafımızdaki herkes kavga ediyor ve hırlıyordu. Winter aklımdan geçti ve onun iyi olduğundan emin olmak istedim. İyi miydi?

Bize karşı kullanmaya hazır bir silahı olan var mı? Lev çocukla birlikte çıktı mı?

Anneler neredeydi? Tanrım.

Aydın beni üzerinden atıp üstüne çıktı, beni yere yapıştırdı, yumruğu çeneme indi ve dişlerim ağzımın içini kesti.

Biri çığlık attı ve diğerleri küfretti, Aydın'ın kanı burnundan sızdığı yerden elime döküldü.

Yumruklaştık, dövüştük, tekmeler savurduk ve sonra beni yakamdan tutup kaldırdı ve kaldırıma çarptı, kulaklarım çınlıyordu ve kafatasımda bir ağrı vardı.

"Siktir," diye homurdandım ve onu üzerimden uzaklaştırdım.

Ayağa kalkarak suratına bir tekme attım ve geriye doğru uçmasını izledim, sonra da arkasından dalıp kolumu boynuna doladım.

Onu sıkıca tutarken arkama baktım ve Emmy'nin yerde yattığını, kapüşonunun Martin'in elinde olduğunu ve ona tokat attığını gördüm.

Hayır.

Tutuşum gevşedi ve Aydın öne doğru hamle yaparak beni vücudunun üzerinden yere fırlattı ve dönüp tekmesini yüzüme savurdu.

Yüzümde ateş patladı, görüşüm bulanıklaştı ve ne olduğunu anlamadan önce tekrar tekmeledi ve sonra tekrar, üzerime bindi ve tekrar tekrar yumrukladı.

Ağzıma kan doldu, gözlerimi açamıyordum ama kazağını tutup onu yana çektim, ikimiz de yere yuvarlandık, yumruklar ve parmaklar birbirimizin boynuna saplanıyordu.

Ama sonra bir şey havayı deldi, kulaklarımda çınladı ve ben sıçradım, Aydın da durdu.

Bu bir şey miydi? Silah sesi mi?

Aydın bana baktı, öfkeli gözleri paramparça olmuştu. Başını çevirip bana baktı ve ben de onun görüş açısını takip ederek Alex'in orada durduğunu gördüm.

Her şey durdu.

Kavga durdu, çığlıklar ve hırıltılar sessizleşti, siyah kazağı göğsündeki ıslak bir şeyle karardı ve ben kumaştaki deliği fark ettim.

İçimdeki her şey kırıldı.

Aman Tanrım.

Gözlerimi Martin'e çevirdim, yerde yatarken elindeki silahı Alex'e doğrulttuğunu ve Emmy'nin sırt üstü yatıp silaha uzandığını gördüm, ama onu zamanında durduramamıştı.

Aydın'ı vurdum, Martin'e doğru koştum ve elindeki tabancayı tekmeledim, sonra da çizmelerimi indirip yüzüne vurdum.

Emmy'yi ayağa kaldırdım, Alex'e doğru yola çıktım ama tam o sırada Aydın'ın koşarak ona doğru geldiğini ve tam düşerken onu kollarıyla yakaladığını gördüm.

Gözleri hareket ediyordu ama şoktaymış gibi gözlerini kırpmıyordu. Ağzından bir damla kan sızdı ve elimi saçlarıma götürdüm, kanın kavgadan geldiğini ve ciğerlerine isabet etmediğini umuyordum.

"Ambulans çağırıyorum!" diye bağırdı biri.

Aydın elini yarasına bastırıp baskı uygularken ve gözleri yaşlarla dolup onu kucaklarken zor nefes alırken herkes ona doğru koştu.

"Bana bak," dedi yarayı kapatmak için gömleğinin bir kısmını yırtarken. "Yüzüme konsantre ol."

Yara omzu ile göğsü arasında, kolunun eklem yerine yakın bir yerdeydi.

"Parmaklarınla benim için bir şarkı çal, tamam mı?" dedi, nefesi kesilmişti.

"Sadece yüzüne konsantre olmayı tercih ederim," diye fısıldadı, uzanıp onun yanağına dokundu.

Yavaşladı, çenesinden bir damla yaş süzülürken ona bakamadı.

"Saçların hariç," diye dalga geçti. "Sanki bir K-Pop grubunda çalıyormuşsun gibi görünüyorsun Aydın."

Gözlerini ona dikti, hayatında bir kez olsun söyleyecek söz bulamamıştı.

Sonra bir kahkaha patlattı. "Ponpondan nefret ettiğini sanıyordum," diye itiraz etti.

"Ben yaptım."

Tekrar güldü ve kızın başını yukarı kaldırdı. "O zaman beni saçımı kestirmeye götür," dedi, başını aşağı eğdi ve ona yakın durdu. "Seni ne mutlu edecekse. Ne istersen yaparım."

İçinden bir hıçkırık kaçtı ama onu silkeleyip kızla birlikte ayağa kalkmaya çalıştı ama Kai onu kollarının arasına aldı.

"Bırak onu," dedi.

Kai onu taşıdı, herkes de onu otoparka kadar takip etti.

Damon, "Ambulans yolda," dedi.

"Bekle." Aydın onun peşinden gitti.

Ama arkamı dönüp ona bir yumruk attım ve yere düşmesine neden oldum. "Siktir git!" Dedim.

İleriden Kai'nin sesini duyabiliyordum. "İyi misin? Alex, konuş benimle. Bizimle kal."

Aydın'ın ekibi etrafımızı sardı ama o sadece yerde kaldı, bayılmamıştı ama buraya hangi kavgayla geldiyse artık gitmişti. Orada öylece oturmuş, yüzüne damlayan kanla ona bakıyordu.

Arkadaşlarıma baktım, Banks topallıyor olsa da herkes tek parça halindeydi ve Misha Ryen'i taşıyordu, giderken dudakları birbirine kilitlenmişti. Suçluluk duygusu üzerime çöktü.

Bunun bizim hatamız olmadığını biliyordum. Sadece pastadan bir parça istedik. Evans, Martin'in yardımıyla bizi hapse gönderdi.

Bu kavgayı istemedik. Sadece ikisinin de gitmesini istedik, çünkü başka türlü güvende değildik.

Ama yine de acı veriyordu. Emmy'nin, Misha'nın, Ryen'in ya da herhangi birinin bir daha böyle bir tehlikeye girmesini istemiyordum.

Yanımdaki kıza baktım, yüzünde biraz kan gördüm ve çabucak kanı temizlemeye çalıştım.

Ama o beni durdurdu. "Karşı koymak zorundaydım," dedi bana. "Artık biliyor. Artık bir daha asla cevapsız kalmayacağını biliyor."

Ve onu kendime çektim, çok sıkı sıktım.

O da bizim gibiydi. Ben de aynı şeyi söylerdim ve onu kaybetme riskini almaktan nefret etsem de o bir çiçek değildi.

Ve şimdi Michael'ın neden yaptıkları her şeyde Rika'nın yanında olmasına izin verdiğini anladım. O da bunu hissetmek istiyordu.

Yine de bu onun onurunu koruyamayacağım anlamına gelmiyordu. Şimdi sıra bendeydi.

"Buraya gel, orospu çocuğu." Martin'e doğru ilerledim ama arkamı döndüğümde yerden kalkmış koşuyordu.

Hangi cehenneme gittiğini sanıyordu?

Girişe doğru koştu ama Damon arkasını döndü ve Martin'le yüzleşip onu durdurmaya hazırlanırken Winter'ı hızla Rika'nın gözetimine verdi.

Ona doğru koştum ve Martin durdu, bana doğru dönerken bir çıkış yolu aradı ve sonra kapana kısıldığını fark ederek Damon'a geri döndü.

Vazgeçemeyecek kadar aptal olduğu için elinde kalan tek yoldan ilerleyerek dönme dolap ile hizmet binası arasına daldı, muhtemelen bizi oyuncakların ve oyun kabinlerinin altında kaybedeceğini düşünüyordu.

Damon sola gitti, ben sağa gittim, ikimiz de kayalıkların ötesinde beliren sahille birlikte onun peşinden karanlığa doğru ilerledik. Dönme dolabın etrafından dolanıp sağa sola baktım ve onu zifiri karanlıkta Cold Point boyunca koşarken gördüm.

Hırladım, topuklarımı sıktım ve kaslarımı yakacak kadar sert koşmaya başladım. Elimi uzattım, denize inen uçurumla aramda sadece bir metre mesafe vardı ve onu ittim, ben üzerine inmeden önce yere tökezlediğini gördüm. Ona yumruk attım, yuvarlandık ve üzerime çıktı, tırmanıp geri kaçtı.

Ayağa kalktım, deniz sırtımdaydı ve bana baktı, başını çevirdi ve Damon'ın arkadan gelip onu tekrar tuzağa düşürdüğünü gördü.

Gözleri benimkilere kaydı ve bakışlarında bunu görebiliyordum. Öfkeyi. Meydan okumayı.

Dudaklarının gerildiğini, nefes aldığını ve gözlerinin keskinleştiğini, kafasında ne yapması gerektiğini çözdüğünü, kararını verdiğini gördüm.

Oh, kahretsin.

Saldırdı ve vücudunu benimkine çarpıp ikimizi de uçurumun kenarına göndermeden önce yolumdan çekilecek zamanım olmadı.

Kalbim boğazıma kaçtı. *Emmy.*

Çığlıklar yukarıdaki havayı deldi ve nefes almayı bıraktım, zihnim o kadar büyük bir korkuyla felç oldu ki haykırmak istedim.

Hayır, hayır, hayır.

Neredeyse gözlerimi kapatacaktım ama reddettim. O şerefsizin yüzüne bakacak, ona korkumu tatmin etme fırsatı vermeyecektim.

İşte buydu.

Birbirimizden uzaklaştık ama gözlerimi ondan ayırmadım.

Seni seviyorum, Em. I love-

Yüzeye çakıldım, gözlerimin arkasında beyaz bir ışık çaktı ve vücudumdaki her sinir açık bir kablonun ucu gibi cızırdadı. Süzüldüm, soluklaştığımı hissettim, ben daha da uzağa sürüklenirken yankılar sessizleşti.

Beyaz, beyaz... ve gitti.

Ama sonra, aniden, vücudumu, boynumu ve her eklemimi ağrı sardı ve kocaman bir nefes çekerek gözlerimi açtım.

İçime çektiğim hava değildi. Ağzıma su doldu ve çırpındım, etrafıma bakındım ve okyanusu gördüm - yukarıda, aşağıda ve her yerde.

Suya inmiştik. Kayalara değil.

Boğulmaya başladım ve uzuvlarımın ya da Martin'in nerede olduğunun envanterini çıkaracak zamanım yoktu. Nefes almak zorundaydım.

Bacaklarımı tekmeleyerek ve kollarımla sürünerek yüzeye çıktım, ciğerlerimi temizlemeye çalışırken su fışkırttım ve öksürdüm. Sonunda büyük bir yudum hava aldım ve arkamdaki dalgayı duydum. Etrafımda döndüm ve dalga üzerime çökmeden önce başka bir nefes alacak zamanım olmadı.

Suyun altına itildim, akıntıyla sürüklendim ve aşağıya baktım, aşağıdaki uçurumu gördüm.

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve suyun içinden ayı gördüm.

Göğsüme bir hıçkırık saplandı, yüzeye çıkmak için uzanıyordu ama ona ulaşamıyordum. Bu duyguyu biliyordum.

Bileğimin etrafındaki cürufun ağırlığı, gevşekliğin gerildiğini hissetmek ve aşağı çekilirken ani bir sarsıntı ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım ve ne kadar sert yüzersem yüzeyim, onu alt edemedim.

Yüzdüm, yüzdüm, dalgalar beni kayalara itmeden önce zirveye ulaşmak için savaştım ama sonra bir şey ayağımı yakaladı ve tekmeledim, Martin'in kendini yukarı çektiğini ve bir kolunu boynuma doladığını gördüm.

Hırlarken ağzımdan baloncuklar döküldü, vücudumuzdan hava çıktıkça battığımızı hissettim.

Mücadele ettim ve savaştım. Ne halt ediyordu? Ama

biliyordum.

Kendinden vazgeçmiyordu ve beni de yanında götürüyordu.

Kollarını üzerimden çekmeye çalışarak döndüm ve çırpındım, ancak itmek için herhangi bir kaldıraç olmadan, düşmeye devam ettik.

Isırdım ve öne doğru eğildim, onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama ciğerlerim sıkıştı ve çığlık attım ve sadece ağzımı açıp hava almak istedim ama yukarı baktığımda artık ayı göremiyordum.

Soğuk üzerimizi kaplayıp bizi yutarken siyahtan başka bir şey göremiyordum.

Em.

Gittikçe uzaklaşırken gözlerimi yüzeyden ayırmadım, bedenim artık derinliklerin bir parçasıydı. Geri dönemeyecek kadar uzaklaşmıştım.

Tıpkı nehre düştüğümüzde SUV'un dolması gibi.
Sadece birkaç dakika olduğunu bilerek.

Hava gitmişti, göğsümdeki oksijen savaşını ve suyun serin konforunu hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım. *Hâlâ bana sarılmak istiyor musun?* diye sordu.

Kafamın içinde onu duyabiliyordum. *Seni seviyorum, Will.*

Hayır.

Gözlerimi açtım, savaşıyordum.

Hayır.

Başımı geriye attım, kafatasımla burnuna vurdum ve bıraktığı gibi avuçlarının arasından yüzerek çıktım.

Beni yakaladı ve yüzeye doğru tırmandım ama o sıkı sıkı tuttuğu için fazla uzaklaşamadım. Kolumu sıkıca kavradı ve ben de ondan kurtulamadım, yüzey oradaydı, eğer ona ulaşabilirsem.

Beni bırakmak zorunda kaldı.

Arkasına geçerek yüzünü tuttum, eli hala kolumu tutuyor ve beni bırakmayı reddediyordu.

Sikeyim.

Parmaklarımı derisine gömdüm, sadece bir an tereddüt ettim ve sonra... boynunun ellerimde kırıldığını hissederek büktüm.

Vücudu gevşeyip avuçlarımdan düşerken sarsıldılar, ağzından baloncuklar çıkarken okyanusun dibine battılar.

Öldüğünden emin olmak için bir süre gidişini izledim ve sonra sertçe yüzdüm, bir kolumu diğerinin ardından yüzeye fırlatıp bir ciğer dolusu hava emdim.

Öksürdüm, nefesimi tutup Soğuk Nokta'ya bakarken vücudumun her santimi ağrıyordu.

Gözlerimi kapattım. "Hayatta kaldım," diye nefes nefese kaldım ve gülmeye başladım. "Vay anasını."

Oraya nasıl geri dönecektim?

Kayalara doğru sertçe yüzdüm, gelen dalgayı yenmeye çalıştım ve zayıflamış kollarımla kendimi yukarı çekerek bir kayanın üzerine tırmandım.

Ellerimi yumruk yaptım ve tek parça olduğumdan emin olmak için tüm kaslarımı gerdim.

Uçuruma doğru baktığımda karanlık figürleri ve aşağıya ışık saçan el fenerlerini fark ettim, ama sonra uçurumun duvarından aşağıya doğru bana doğru gelen bir şey gördüm.

Kayaların üzerinden atlayarak kenara doğru ilerledim ve tırmanmak için düğümleri olan bir ip gördüm.

Nereden bulmuşlar bunu?

Yine de beklemedim. Arkama bakıp Martin'in hâlâ suyun altında olduğundan emin olduktan sonra tırmanmaya başladım, basamakları birer birer çıkarken her bir düğümü ayakkabılarımla ve ellerimle sıkıştırıyordum.

Emmy.

Her şey acıyordu ama hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Gülümsedim. Bitmişti. *Tanrım, bitmişti.*

Hiçbir şey beni durduramazdı. Ne yorgun uzuvlarım, ne soğuk, ne de çürükler ve kesikler.

Kazandım ve havalar ısındığında onunla yapacağım ilk şey onu Pithom'da denize götürmek olacaktı. Yüzmek istiyordum.

Tepeye ulaştığımda Micah ve Aydın beni kenardan çekip yere indirdiler ve nefes almaya çalışarak yere yığıldım.

Önceki gece burada yakaladığımız küçük kız yanımda diz çökmüş, gülümsüyordu. Lev'in onu buradan götürdüğünü sanmıştım.

Ama yine de gitmediğine sevindim.

"Bu senin ipin miydi?" Nefes nefese kaldım.

Başını salladı ve iki farklı renkte gözü olduğunu fark ettim. Biri mavi, diğeri kahverengi. "Aşağıda kimsenin bilmediği tonlarca mağara var. Bazen keşfederim."

Yüce İsa. Kimdi ve nereden gelmişti? Ama yine de bilmediğim için iyiydim. Öyle görünebilirdi.

Bazıları için tuhaftı ama bana artık hiçbir şey tuhaf gelmiyordu. Gizemi severdim. Getir bakalım.

Etrafımdaki yüzlere baktım; Kai, Michael, Misha ve kızları muhtemelen Alex'i hastaneye götürmek için ayrılmışlardı.

"Em nerede?" Damon'a sordum.

Etrafına baktı ve omuz silkti.

Gerildim. Martin'i kovalamadan önce tam yanımdaydı. Gitmiş olamazdı. Ayağa fırladım ve onları iterek tekrar parka girdim ve etrafı tarayarak onu aradım.

Aydın buradaydı. Adamları buradaydı. Martin ve Evans gitmişti.

Kim?

Farkına vardığımda herkes peşimden koştu.

Micah ve Rory'ye bakarak, "Taylor," dedim. "Taylor'ı gördünüz mü?"

Onu görmemiştim ama çocuk iki gece önce eli yaralı birinin geldiğini gördüğünü söyledi.

Ona sahipti.

Herkes beni takip ederken otoparka doğru koştum, ancak oraya varır varmaz siyahlar giymiş küçük bir grup adamın bir araba konvoyuyla orada durduğunu gördüm ve durdum.

Bu da kimdi şimdi?

Siyah gömleğinden taşan kaslarıyla bir güreşçi gibi yapılı adamlardan biri öne çıktı. Parlak siyah saçları ay ışığında parlıyordu, yanağındaki kaşlar manikürlüydü. "Bay Grayson?" diye sordu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Micah yanıma geldi ve elini göğsüme koyarak beni durdurdu.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu adama.

İri yarı olan utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Sanki nerede olduğunuzu hiç bilmiyormuş gibi, Bay Moreau."

Micah uzaklara bakarak alay etti.

Ve sonra aklıma geldi. Stalinz bana destek gönderdi. Bunlar benimdi.

"Bize nerede ihtiyacınız var?" diye sordu adam.

Yanına gittim ve arabasının kapısını açarak içeri girdim. "Bizi takip edin. Size el salladığımda, takip ettiğim arabanın önünü kesin."

Bir an bile kaybetmeden motoru çalıştırdım. Damon, Micah ve Rory de benimle birlikte atladılar ve ben de hızla parktan çıkıp sola, Falcon's Well'e ve Evans Crist'in evine giden kestirme yola döndüm. Gidebileceğini düşündüğüm tek yer orasıydı. Eğer bu gece burada değilse, Evans'ın yakalandığını bilmiyordu demektir.

Direksiyona yumruğumla vurdum. Bir daha kimse, ama hiç kimse aramıza giremeyecekti.

Bir daha asla.

Pedala bastım, Damon destek için ön panele tutunurken sağa asıldım ve şeritte hızlanarak uçurumlara doğru yöneldim.

Eğer Crist'in kapısından içeri girebilmişse, onu almak için lanet olası evin içine dalacaktım. Moreau'nun iki cipi daha konvoy gibi peşimden geliyordu, Otoyoldaki çukurlardan hızla geçtim, diğer arabaların ve Şeytan Gecesi'ne giden bir kamyon dolusu çocuğun yanından zum yaparak geçtim.

Sonra ileride arka lambaları gördüm ve Evans'ın arabalarından birinin -gece mavisi bir Rover- yolda ilerlediğini fark ettim. Gülümsedim. Kolumu camdan dışarı uzatarak arkamdaki arabaya el salladım ve biraz yavaşladım, böylece birazdan frene basmak zorunda kalacağım.

Moreau'nun adamı hızla geçti, Rover'ın önüne geçti ve direksiyonu kırarak otoyolda gıcırdayarak durdu ve Taylor'ın yolunu kesti.

Taylor direksiyonu kırdı ve hendeğe çarparken kalbim küt küt atmaya başladı; araba yere batarken aşağı yukarı sallanıyor, lastikler duran aracın altında dönüyordu.

Frene bastım, yolun kenarına çektim, durduğumda lastiklerin altındaki çakıllar gıcırdıyordu. Arabadan atlayarak sürücü tarafındaki kapıya doğru koştum,

kapıyı çekip açtı ve Taylor'ı dışarı çekerek suratına bir yumruk indirdi.

Baygın halde yere düşmesini izledim. "Artık bitti," diye homurdandım.

Arka kapıyı açtığımda Emmy'nin arka koltukta yattığını ama başını ovuşturarak kendini toparlamaya çalıştığını gördüm.

"Ugh," diye inledi. "Kafama vurdu."

Gözlerime baktı, beni görünce kendi gözleri de kırpıştı ve irileşti.

Tetikte, arabadan atladı ve kollarını bana doladı. "Seni Point'in üzerinden geçerken gördüm," diye ağladı.

Onu sıkıca kavradım, saçlarının kokusu burnuma geliyordu ve kollarım onun küçük bedenini sarmıştı.

"Ben iyiyim," dedim.

Geri çekildi ve bana baktı. "Tamam mı?"

Neredeyse gülecektim. Pithom'u ya da nehirdeki kazayı bilmiyordu - her iki seferde de neredeyse boğuluyordum, sanki ertelediğim bir kader gibi görünüyordu.

Ama bu gece ben kazandım.

"Evet." Başımı salladım. "Aslında oraya gitmek iyi bir şeydi ama sonra açıklarım."

Bana tekrar sarıldı ve sonunda rahat bir nefes aldım, sonunda bittiğine dair içimi bir huzur kapladı.

"Ya Martin?" diye sordu.

Yutkundum, ona daha sıkı sarıldım. "Özür dilerim bebeğim."

Tek söyleyebildiğim buydu. Kardeşini öldürmüştüm. Keşke öldürmek zorunda kalmasaydım ama kız onun değildi, o da kızın değildi. Artık onun ailesiydik ve o bir tehditti.

Ya o ya ben.

"*Seni* kaybedemem," dedi kulağıma. "Sana ihtiyacım var."

Yüzümü boynuna gömdüm ve her şeyin başladığını hissettim. Benim hayatımın. Bizim hayatımız.

Biz kazandık.

Chapter 41

Emory

Mevcut

Polis ve Arama Kurtarma Birimi Martin'in cesedini getirdiler ama onu sedyeye koydukları anda başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Kırık, ölü ve küçük. *Tanrım, çok küçük görünüyordu.*

Ne hissettiğimden emin değildim ama onu o şekilde göremezdim. Ya o ya da biz olacağımızı biliyordum. Hiçbir şeyden pişman değildim, çünkü o kendi seçimlerini yapmıştı ve beni de seçim yapmam gereken bir konuma zorlamıştı, ama onunla geçirdiğim bir ömürden sonra bu zor bir karar değildi.

Başka seçenek yoktu.

Yine de beynimi karıştırdı ve cesedine baktığımda gördüğüm tek şey ailemin oğluydu. Büyümesini izlediğim kardeşim.

Gittiğine inanamadım.

Taylor tutuklandı ve Jack Munro ailesiyle temas halindeydi, muhtemelen Blackchurch yandığı için Taylor'ın Evans'a "açıklanmayan başka bir yere" nakledilirken katılmasını ayarlıyordu.

Micah ve Rory polise ifade vermek için geride kaldılar ama onlara sabah karakolda olacağımızı ve ayrıntıları anlatacağımızı söyledik.

Will'in büyükbabası kasabada olduğu için çok zorlanmayacağımıza dair bir his vardı içimde.

Asansörden çıkıp koridorda ilerlerken Aydın arkamızdan koşarak geldi ve perdesi çekilmiş cam bir hastane kapısının önünde dolaşan herkesi gördü.

"Hey, o nasıl?" O, Damon ve Kai kapının önünde dururken Michael'a sordum.

Ama Aydın bizi iterek geçti. "Çekilin," diye emretti onlara. Michael kollarını kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

"Ben bir doktorum," diye belirtti Aydın. "Yardım edebilirim."

"Paranın satın alabileceği en iyi tıbbi bakıma sahip," dedi Michael ona. "Size ihtiyaç yok. İyi geceler."

Damon ve Kai Michael'ı kuşatırken Aydın orada durdu, hiçbiri yerinden kıpırdamadı.

Araya girip ona yardım etmek istedim ama bir yanım onların haklı olduğunu biliyordu. Önemsiyordu ama yeterince önemsiyor muydu? Daha ne kadar yanında kalacaktı? Artık acı çekmeye ihtiyacı yoktu.

Aydın'ın göğsü inip kalkıyor, dördüyle birden dövüşse kazanamayacağı gerçeğiyle yüzleşirken kafasının içinde çarklar dönüyordu.

Will, Alex'i korumak için arkadaşlarına katılırken ben de kızlarla birlikte geride durdum.

Aydın arkasını döndü, gitmeye hazır görünüyordu ama sonra durdu ve bir nefes verdi. "Peki ya onunla evlenirsem?" diye sordu.

Bakışlarım o ve çocuklar arasında gidip gelirken kalbim küt küt atmaya başladı, Rika ve ben doğrulduk.

Aydın dönüp onlara baktı. "Eğer onunla evleneceğime söz verirsem, beni içeri alır mısınız?"

Michael'ın bakışları inceldi.

"Hayır." Ona inanmamıştı.

"Hâlâ onunla evlenmek istiyor musun?" diye alay etti.

Aydın bunu sadece kapıdan içeri girmek için mi söylüyordu? Yoksa tamamen ciddi miydi?

Damon araya girdi, Aydın'ın yakasından tuttu ve karnına bir yumruk indirdi. İrkildim, bir gece için yeterince şiddet yaşamıştım.

Aydın öne doğru atıldı, iki büklüm oldu ve homurdandı ama Damon onu geri çekerek gömleğini düzeltti.

"Evet," diye nefes nefese kaldı Aydın. "Hâlâ onunla evlenmek istiyorum." Gülümsememi geri çektim.

Kai geri çekildi ve Aydın'ın yüzüne bir yumruk attı, Aydın arkasını dönüp irkildi. "Siktir," diye homurdandı.

Ama bir süre sonra döndü ve tekrar onlarla yüz yüze geldi. Michael ona "Çık dışarı," dedi.

"Hayır."

Michael gömleğini tuttu, onu sıkıca kavradı ve çenesine bir yumruk daha attı. Aydın'ın kolları iki yanında kaldı, yumrukları sıkılıydı ama karşılık vermek için hiçbir hareket yapmadı.

Sert bir şekilde nefes alıp acının içinden geçmesine izin verirken ağzının kenarından kan damlıyordu.

Yavaşça tekrar döndü ve adamlarla yüzleşti, çenesini kaldırdı ve daha fazlası için hazırdı.

Onun kalbini kırarsa başına neler geleceğini biliyordu. Artık bunu bilmesi gerekiyordu ve o hâlâ buradaydı.

Michael'a baktım.

"Eğer evet derse," dedi Michael ona, "ve sen bunu yapmazsan, seni öldürürüz."

Kendi kendime gülümsedim.

Kai başını eğdi. "Masraflarını senin karşılayacağın büyük bir düğünü hak ediyor." Aydın'a ters ters baktı. "Herkesi davet edeceksin. Ona hayatının partisini verecek ve onu tüm dünyanın önünde onurlandıracaksın. Duydun mu beni?"

Başını salladı. Onu saklamak yok. Utanmak yok.

Will parmağını kaldırarak, "Güzel bir elbiseyi, çiçekleri ve orkestra eşliğinde oturmalı bir yemeği hak ediyor," dedi. "DJ değil. Gündüz düğünü düşünüyorum. Boston Common'da belki."

Damon, Will'den Aydın'a bakarak, "Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı. "Bu fikri sevdim."

Banks elinin arkasından homurdandı, hepimiz onun için düğün planlamalarından dolayı eğlendik.

"Ve bir balayı," diye ekledi Kai, "Bali ormanlarında özel bir bungalovda birinci sınıf hizmetle."

"Ve onunla çıplak yüzeceksin," diye sordu Will. "Ve mum ışığında akşam yemeği yiyeceksin."

"Pekâlâ," diye homurdandı Aydın, onları susturmaya çalışarak.

Michael ona, "Ve düğün gecesine kadar ona dokunmayacaksın," dedi.

Aydın'ın gözleri fırladı, omurgası çelikleşti. "Ne?"

Hepsi sessiz kaldı, yerlerinde durdular. Aman Tanrım.

"Onu hiç öpmedim bile," diye homurdandı Aydın. "Ona sarılmak istiyorum. İstiyorum-"

Michael, "Sen onun kocasıyken," diye açıkladı.

Gülmemek için dudaklarımı büzdüm. Çok sevimliydiler.

Aydın öfkelendi ve sadece o ve Michael olsaydı bunun çok daha farklı bir hikaye olacağını söyleyebilirdim. "Peki," diye cevap verdi sonunda.

Michael'ın etrafında dolaşmaya başladı ama Damon konuştu. "Ve bir şey daha."

Aydın durdu. "Tanrım, ne?"

"Yarın gece Sensou'da buluşalım. Akşam 10'da," dedi Damon ona.

"Neden?"

Damon sırıttı. "Alex'e sahip olmak aileden olduğun anlamına gelir ve çetemize kabul edilmenin iki yolu vardır. Eğer bizim çetemize girmek istiyorsan, ya dövülerek girersin ya da
-"

"Damon!" Rika havladı.

Çocuklar gülmeye başladı ve Damon sustu, Rika'ya dört yaşında bir çocuk gibi bakarak "ben ne yaptım?" dedi.

Ne? Hepsine baktım, kaybolmuştum. Ne söyleyecekti ki?

"Sadece şaka yapıyordum," dedi Rika'ya.

Başımı salladım ve bu şakayı daha sonra yapmak üzere aklıma bir not aldım.

Duvarı ittim ve adamların arasından sıyrıldım. "Önce biz," dedim Aydın'a. "Sıranı bekle."

Hastane odasına girdim, bir hemşire Alex'in monitörleriyle ilgileniyordu ve bakışlarım yatağa düştü, herkes arkamdan gelirken onu gördüm.

Omzu sargılıydı, kolunu içine sokmuştu ve hastane önlüğü ile battaniyeleri onu sıcak tutuyordu.

Polisi atlatması ve Martin'in cesedini bulması yaklaşık iki saat sürdüğü için çoktan ameliyata alınmıştı.

Fotoğrafını çekmeliyim. Saçlarının böyle sarktığını görünce çok kızacaktı.

Kızlarla birlikte yatağın etrafında toplandık, gözlerinin açılmaya başladığını gördük ve dudaklarının solgunluğundan nefret ederek eğildim. Alex'in dudakları hep renkliydi.

Hemşire, "Sadece birkaç dakika, millet," diye uyardı ve sonra odadan çıktı.

"Nasılsın?" Will dışarıdaki gecenin perdesini kapatırken sordum.

Alex'in başı hafifçe sallandı. "Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum."

Rika bıyık altından gülerek diğer tarafa doğru eğildi. "Kafan biraz iyi, değil mi?"

"Evethhhh," dedi, sesi bundan memnunmuş gibi çıkıyordu.

"Sanırım Aydın şu anda seninle bu yatakta çıplak olmak istiyor," dedim ona.

"O çooook sevimli." Gözlerini kırpıştırdı, uykulu görünüyordu. "O tişörtün içindeki kaslarını gördün mü? Titriyorrrr."

"Tanrım," diye homurdandı Damon, arkasını dönerek.

"Bu gece sizinle oturmak istiyor ama biz kalmak istiyoruz," dedim. "Yarın sizi görebilir. Eğer isterseniz."

Hiçbir şey söylemedi, ancak birkaç dakika sonra gözleri açıldı ve derin bir nefes alarak daha fazla baktı

Uyarı.

"Onu içeri alın," dedi bize. "Git şu yargıcı uyandır ve şu düğünü bitir."

Başımı salladım. "Hayır, bunu yarın yapabiliriz." "Bu gece."

Gözlerimle buluştu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım, Rika daldı ve şakağını öptü.

"Sonra görüşürüz," dedi.

Ama...

"Gidin," diye emretti. "Ve birbirinizden ayrılmayın... en az sekiz saat boyunca gidin."

Kıkırdadım ama daha fazla tartışmamak için ağzımı kapattım. Her halükarda birbirlerine söyleyecekleri şeyler vardı. Onunla yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

"Onu benim için içeri gönderir misin?" Hepimiz dışarıya doğru sürüklenmeye başladığımızda Alex sordu.

"Lev'i hemen dışarıda bırakıyoruz," diye seslendi Michael. "Neden?" Alex sordu. "Tehlikede miyim?"

"O bir..." Kelimeleri ararken dalıp gittim. "Aslında bir şaperon."

"Ha?"

"İyi geceler!" diye şarkı söyledik, açıklama zahmetine girmedik.

Bunu Aydın'a bırakalım. Önlerinde uzun bir akşam vardı, özellikle de Michael'ın dokunmama emri tamamen Lev'in Aydın'la tek başına başa çıkma becerisine bağlı olduğu için. Kavgacı birine benziyordu ama ben emin değildim.

Will telefonda, "Pijamalarınızla gelin, umurumda değil," dedi. "Çardakta bekliyor olacağız."

Telefonu yargıçla kapatırken kolunu tuttum, sanırım ve hepimiz hastaneden ayrıldık, Rika Michael'la yakından ve sessizce konuşuyordu.

Çocuk için endişelendiğini biliyordum. Biz Cove'da ve burada işlerimizi hallederken David'e kızı gece için St. Killian'a götürmesini söylemişti ama eğer onu biraz olsun tanıyorsam, bir fikir çoktan oluşmaya başlamıştı.

On dakika içinde, sekizimiz bu kez kot pantolon üzerine siyah cübbesini giymiş olan yargıcın önüne geri döndük ve ben Will'e baktım, yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdım.

"Hâlâ koşabilirsin," diye alay etti.

"Belki bundan sonra." Lekeli kotum ve kirli yüzümle küçük bir dans yaptım. "Yasal olarak peşimden gelmen gerektiği zaman yani."

Martin'in yanı sıra annem, babam, büyükannem ve bu aileye getirdiğim tek bir kişi bile olmadığı aklımdan geçti.

Yalnız geldim, bu insanlara sunacak pek bir şeyim yoktu ama yarına istediğim her şeyle başlıyordum.

Artık beni önemseyen kardeşlerim vardı. Aydın, Rory ve güzeller güzeli Micah, onun nezaketi ve varlığı Blackchurch'te beni hemen rahatlattı.

Bir kariyerim, bir eğitimim ve Carfax Room'um vardı. Ayrıca arkamda Will vardı... ve önümde, eğer tehlikede olursam bir kurşun yemeye hazır.

Artık kendime güveniyordum. Gitmiyordum ve saklanmıyordum.

Mutlu insanlar ölümden korkmazlar, çünkü hayattan şu anda sahip olduklarından daha fazla istedikleri bir şey yoktur.

Gülümsedim, çünkü hiç korkum yoktu.

Sonunda özgürdüm.

"Tamam," dedi yargıç, hepimiz beş saat önce durduğumuz yerde duruyorduk, şimdi sokak kıyafetleri giymiştik ve orada burada biraz kan vardı.

"Michael ve Erika," dedi. "Damon ve Winter. Kai ve Nikova. William ve Emory."

Will gözlerini ona doğru çevirdi. "Bu kısmı hallettik," dedi ona. "Kaldığınız yerden devam edebilir misiniz?"

"Will..." Nefesimin altında azarladım.

Bana baktı. "*Godzilla Kong'*a *Karşı sinemada* bizi bekliyor."

Ağzım açık kaldı. "Şimdiden mi? Birkaç hafta daha çıkmayacak!"

Bana 'lütfen' der gibi bir bakış attı.

Yargıca bakarak homurdandım. "Evet, acele et."

Bir Grayson olmak hoşuma gidecekti.

Grupta kahkahalar yükseldi ve yargıç başıyla onayladı. "Michael ve Erika... Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," dedi onlara.

Öpüştüler ve yargıç grubun etrafında ilerledi. "Damon ve

Winter? Sizi karı koca ilan ediyorum." Dudağımı ısırdım,

Will'e doğru yaklaştım ve hazırdım.

"Kai ve Nikova?" diye devam etti. "Sizi karı koca ilan ediyorum."

Kai, Banks'i sertçe öpmeden önce hırladı.

"Ve William ve Emory, şimdi sizi karı koca ilan ediyorum."

Daldım ve onu derinden öptüm, kollarını bana sararken inledim, parmağımdaki yüzük asla durdurulamayacağını bilmemiz gereken şeyi sağlamlaştırdı.

Ne kimya laboratuvarında, ne sinemada, ne de Blackchurch'teki ilk gecemde mutfağın gölgesinde dururken.

"Aşkınız için yaşayın," dedi yargıç, "hayatınızı sevin ve kıyameti koparın."

Dudaklarına karşı güldüm, midemde kelebekler uçuşuyordu ve kalbim dakikada bir mil hızla çarpıyordu.

Alkışlar ve tezahüratlar köyün dört bir yanını sardı, kalabalık hala Sticks'te ve tavernada dolaşıyordu çünkü saat henüz gece yarısıydı.

Yargıç bize "Maceranıza başlayın" dedi.

"Teşekkür ederim," dedim ona dönerek.

Hepimiz birbirimize sarıldık, yargıca sarıldık ve merdivenlerden inerken Misha, Ryen, Micah ve Rory'nin bize doğru geldiğini gördüm. Will'in büyükbabası ağzından purosunu çıkarırken Beyaz Karga'nın dışında bir grup adam bıraktı ve o da oraya yöneldi.

Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim.

"Tebrikler," dedi Will'e ve torununu kocaman kucakladı.

Will ona, "Teşekkür ederim," dedi.

Senatör Grayson bana doğru ilerledi, elimi tuttu ve yanağımdan öptü. "Tebrikler, tatlım."

"Teşekkür ederim, efendim."

Will'e baktı. "Bırakayım da yerleşip evi falan düzenleyesin. Birkaç hafta sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamamdır."

Tekrar sarıldılar ve Will ona, "Her şey için teşekkür ederim," dedi.

Micah, Will'e eliyle işaret ederek, "Hey, dostum," diye seslendi.

Will gözlerimle buluştu, benimle büyükbabasının arasına baktı. "Hemen döneceğim." Alnıma bir öpücük bıraktı.

Muhtemelen polisle işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için Micah'nın yanına gidişini izledim.

Senatöre baktım. "Bunu onun üzerine yıktığım için kendimi kötü hissediyorum," dedim. "Ailesi burada değildi."

Rika önerdiğinde çok mükemmel görünüyordu. Ama tüm süslemeleriyle birlikte kendi düğününü isteseydi, buna da bayılırdım.

Biraz omuz silkti. "Oğlum ve karısı bu çocuğu çok seviyor," diye dalga geçti. "Sana söz veriyorum, onun mutlu olmasından mutlu olacaklar. Ve... her zaman başka bir tören yapabilirsiniz elbette. Sana şimdiden söyleyebilirim ki, annesi uygun bir karşılamadan mahrum kalmayacak, o yüzden hazır ol."

Güldüm. Bu iyiydi. Aslında kulağa çok hoş geliyordu.

"Ona iyi bak." Koluma dokundu, eğildi. "O benim favorim."

"Ugh," dedi Misha, yanımızdan geçerken, açıkça duyuyordu.

Homurtularımı tuttum, Bay Grayson diğer torununa bir bakış attı. "Bu benim gibi," diye fısıldadı. "Bana çok benziyor."

"Yani tabii ki anlaşamıyorsunuz," diye şaka yaptım.

"Hayır." Nazik bir gülümsemeyle Misha'ya baktı. "Yine de tarzını seviyorum. Zamanında benim de çok güzel bir siyah deri ceketim vardı."

Gözümde canlandırabiliyordum. Adam seksen yaşında olmalıydı ama elli beş gösteriyordu. Will gibi uzun boylu, harika saçları vardı.

"Ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim Senatör Grayson," dedim. "Yani ben yapamadığımda." Arkama baktım, Will'in el sıkıştığını ve gülümsediğini gördüm, arkadaşları, kasabası ve gelecekteki tüm olasılıklarla çevriliydi. "Yine de en azından onca yıl boyunca arkadaşları vardı. Lisedeyken onlara sataşırdım ama gerçekten de inanılmaz bir şey başlattılar, değil mi? İlk Atlılar gelecek nesiller için takip edilmesi zor bir hareket olacak."

Tanrı çocuklarımıza yardım etsin, o ayakkabıları dolduruyorlar, değil mi?

Ama bir şey söylemeyince ona döndüm ve bana bakarken dudaklarında nazlı bir gülümseme gördüm.

"Onlar ilk değildi," dedi. "Ve lütfen bana A.P. deyin."

A.P.?

Ne?

Ben tepki veremeden yanağımı tekrar öptü ve arkasını dönerek tavernaya doğru yürümeye başladı. Orada öylece durdum, bu ismi daha önce nerede duyduğumu düşünürken donup kalmıştım.

A.P., A.P....

Biri elimi tuttu ve Will'e doğru yürüdüm, ayaklarım kendi isteğiyle hareket ederken hepimiz bir fotoğraf için hazırlandık.

Ve sonra aklıma geldi. Reverie Cross. Edward McClanahan'ın en iyi arkadaşı ve Reverie Cross'un erkek arkadaşı. Reverie'nin atlamamış olabileceği söylentisi. Edward'ın ya da arkadaşının ya da ikisinin birden.

Aman Tanrım.

Gözlerimi A.P.'ye çevirdim, Banks'le sohbet ettiğini, ikisinin de derin bir tartışmaya daldığını gördüm ve iri gözlerle Will'e döndüm. "A.P. MI?" Büyükbabasını işaret ederek ağzımdan kaçırdım.

William *Aaron Paine* Grayson, Sr.

Will'in dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "En azından benden hiç sıkılmayacaksın, değil mi?"

Ona bakakaldım ama sonra... bir kahkaha attım, artık hiçbir şeye nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum, özellikle de bu geceki olaylardan sonra.

Aman Tanrım. Damon'a bir cesedi gömmesinde yardım ettikten, kaçırıldıktan, büyük tren kaçışını gerçekleştirdikten ve bu gece olan her şeyden sonra, altmış yıllık bir cinayet gizeminin bir iki akşam daha oturabileceğini düşündüm.

Sıkıldım, demişti.

Hayır, Will Grayson. Bu senin ve benim asla sahip olamayacağımız bir sorundu.

Emory

Mevcut

"Demek balayı istiyorsun?" Will beni kollarının arasına alırken kolumu okşayarak sordu.

"Eğer istersen."

Bir kahkaha atarak vücudunu salladı. "Kulağa hevesli geliyor."

Sırıttım, sahnenin arkasındaki zeminde bir yığın branda bezinin üzerine uzanırken elimi gömleğinden yukarı kaydırdım. Podyum tepemizde beliriyordu, teller, halatlar ve kordonlar her yöne sarkıyordu ve dün geceki filmin ne hakkında olduğunu bile hatırlayamıyordum, çünkü iki kez izlemeye çalıştık, bunun yerine sadece birbirimizi izlemek istedik. Gözlerimi ondan alamıyordum.

"Beklemek istersen tekrar gitmek için acelem yok." Sıcak bedenine sokuldum. "Sadece seni şu anda istiyorum. Ben sadece bunu isterken Eyfel Kulesi ya da Maya harabeleri ya da planladığın her neyse benim için boşa gider."

Çok uzun zamandır ayrıydık ve ihtiyacım vardı.

Bacağımı vücudunun üzerinden kaydırarak, kot pantolonum yerde bir yerde ve sütyenim kim bilir nerede, elleri kalçalarımdan yukarı kayarken ve kıçımı kavrarken vücuduna tırmandım.

"Belki burada kalıp Çan Kulesi'ni ve mezarlığı gezeriz," diye alay ettim, kolundaki ve göğsündeki dövmeleri öperek. "Biraz tırmanış yaparız ve Thunder Bay'in sunduğu en iyi yemeklerin tadına bakarız." Göğüs ucunu ısırdım, çekiştirdim ve sonra yaladım. "Bir *sürü tadım.*"

Titredi ve gülümsedi, beni yukarı kaldırdı ve ağzımı öptü. Şu anda dünyada görmek istediğim tek şey onun terli, ıslak, yatağımızdan duşa kadar çıplak yürümesi, altımda bağlı olmasıydı...

Ben vücudunu öperken ve her yerini okşarken kollarını başının arkasına koydu.

"Eski evimin peşinatını yatırıyorum," dedim ona, boynunu ısırarak ve o zayıfken haberi vererek. "Orada yaşamak zorunda değiliz. Sadece henüz onu kaybetmeye hazır değilim."

Satılık olduğunu gördüğümde Alex'i terziden sonra emlakçıya gönderdim, böylece kardeşim satın alanın ben olduğumu bilmeyecekti. Hâlâ satabilirim. Sadece hazır olmadan kaybetmek istemedim.

Beni durdurdu, başparmakları yüzümde daireler çizerken aşağıya baktı. "Çok fazla kötü anısı var, Em."

Biliyorum. Ama...

Kocama "Ona bu gücü vermeyeceğim" dedim. "Orası benim ailemin evi. Büyükannem orada büyüdü. Annem ve ben de öyle."

O ev Martin'den daha fazlasıydı.

Gözlerimin içine baktı ve bir süre sonra başını salladı. "Tamam."

Aşağı eğildim ve onu dudaklarından öptüm, yumuşak, yavaş ve derin bir şekilde kot pantolonunun üzerinden ona sürtünürken.

Nefesi kesildi, kıkırdadı. "Ah, bebeğim. Her ne kadar giyinmeni istemesem de yemek yemem gerek." Ben devam ederken inledi.

"Burada kalabilir misin? Ben gidip simit ve kahve falan getireyim."

Simitten bahsedince midem guruldadı.

Kahretsin. Yemek aslında iyi olurdu ama beni terk etmesini istemiyordum.

"Ben de seninle geleceğim," dedim ona bakarak.

"Öyle mi?" Ayağa fırladı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Dün geceden kalan kıyafetlerimizi giydik ve hastaneye gidip Alex'i kontrol etmek ve Martin'le ilgili başımızı ağrıtan bir şey olmadığından emin olmak için polisle görüşmek için sabırsızlanıyordum.

O uçurumdan aşağı düştüklerini düşündüğümde göğsümde hissettiğim hafif çarpıntı dışında, bu beni henüz etkilememişti. Yıkılmış olmalıydım, değil mi?

Bazı nedenlerden dolayı, ondan nefret etmedim.

Ama zarda yine o yırtık vardı, duygularım birbirine karışmış ve kafa karıştırıcıydı. Onun sonu başka türlü olmayacaktı.

Sinemadan çıkıp kapıyı kilitledik, Will elimi tuttu ve beni Sticks'in yanından simitçiye doğru götürdü, ama çardağa doğru baktım ve Damon'ın korkuluklara tırmanıp tören için taktıkları ışıkları söktüğünü gördüm.

Durdum ve Will'e baktım. "Bize bir masa bulabilir misin? Bir dakika içinde orada olurum."

Bakışlarımı takip etti, tepedeki arkadaşını gördü ve sonra tekrar bana döndü. "Elbette."

Beni öptü ve gitti, ben de saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve koşarak caddeyi geçtim.

Ağaçlardan turuncu ve kırmızı yapraklar dökülüyordu ve havadaki soğuk burnumu sızlatıyordu ama Damon oradaydı, siyah tişörtü ve ceketi yoktu, rüzgâr siyah saçlarını savuruyordu.

Süslemeler lamba direklerine asıldı ve insanlar Cadılar Bayramı için kostümler giyerek işe gitti.

Durdum, ona baktım ve güzel çalışmayı, sağlam yapıyı ve temeli ve rüzgârda hışırdayan avize kristallerinin ağaçlardaki şıngırtılarını seyrettim.

"Tıpkı bunun gibi bir çardak için planlar hazırladım," dedim ona. "Ama dövme demir yerine mermerle."

Ona bilerek baktım ve o da bana bir bakış attı ama sessiz kaldı.

"Ferforjeyi sevdim," dedim. "İyi bir seçim olmuş."

Benim tasarımımı bulmuş ve inşa etmişti. Diğer çardak için kalbimi kaybettikten sonra yaptığım ve doğru yapmak yerine sadece bitirmeye zorladığım.

Korkuluktan atlayarak aşağı indi, bir şey aldı ve yan taraftan kollarıma doğru fırlattı.

Kahve kutusunu yakaladım, hardal sarısı kabı tanıdım.

"Bunu yeni temeli kazarken bulduk," dedi bana.

Açtım ve bulacağımı bildiğim şeyi buldum. İçinde kravat, Ride All Night bilekliği ve Will'le ilk buluşmamızdan kalma boş Milk Duds kutusu olan plastik bir torba.

Boğazım bir yumru ile şişti. "Teşekkürler."

Merdivenlerden indi ve yanıma geldi, ikimiz de yaptığı güzel işe bakıyorduk.

"Bunun için teşekkür ederim. Hayal ettiğimden çok daha iyi."

"Kabul edelim," diye cevap verdi. "Diğer çardak birinci sınıf öğrencisinin çabasıydı."

Kıkırdadım. *Evet, teşekkürler.*

Çalışmasını incelerken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gönlünüzden geçen buydu. Avizeler fikrini beğendim."

Ona bunu neden yaptığını sormak istedim. Neden zaman ve çaba harcadığını, ama sadece küstahça bir sözle cevap vereceğini biliyordum. Belki o gece mezarlıkta ona yardım ettikten sonra bana bir şey borçlu olduğunu hissetti ya da belki yangın yüzünden kendini suçlu hissetti.

"Onu durdurmaya çalıştım," dedi bana bakarak. "Sayılır, her neyse. Özür dilerim."

Dürüst olmak gerekirse, Will ve benim birbirimize verdiğimiz acıların en küçüğüydü. Yeni çardağı sevdim.

"Carfax Odası'nın anahtarını bana sen verdin, değil mi?" derken gözlerimi kaldırmaya korkarak kabı tekrar kapattım.

Mezarlıktan ayrıldığımız BMW, anahtarı aldığım gece evimin önünde duran BMW ile aynıydı. Yeni çardağın planlarını orada bırakmıştım. Onları orada bulmuştu.

Sonunda başını salladı. "Bir keresinde biri bana vermişti." "Bunu anlayacağımı nereden biliyordun?"

Beni katedrale yönlendiren bir not bırakabilirdi.

Ama o sadece omuz silkti. "Her Çarşamba kilisedeydim. Bazen seni takılırken görüyordum." Bana doğru baktı. "Duşta morlukları gördükten sonra kaderin bana bir şey anlatmaya çalıştığını düşündüm."

İhtiyacı kalmayınca da bana devretti. Benim de yapmam gerektiği gibi. Dokuz yıl sonra anahtar hala bendeydi.

Thunder Bay'deki o gizeme vakıf olmak, ben ayrıldıktan çok sonra bile beni bu şehrin bir parçası olarak tuttu. Bundan vazgeçemezdim.

Belki şimdi yapabilirim.

"Evdeki son birkaç yılıma iyi geldi," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Güvende olacağımı bildiğim tek bir yerim olmasaydı hayatta kalamayabilirdim. Nadiren kullansam bile.

Uzaklaşmaya başladı ama ben onu durdurdum. "Will'e o geceyi anlatmalıyım," dedim. "Sadece seni uyarmak istedim."

Sırtı kaskatı kesildi ve dönüp bana bakmadı ama neden bahsettiğimi biliyordu. Bir cesedin saklanmasına yardım ettiğim gerçeğini Will'den saklayamazdım.

Damon içini çekti. "Uyardığın için teşekkürler. Dayak için bekliyor olacağım."

Güldüm. "Winter'ı yakınında tut yeter. Yanında hamile bir kadın varken sana vurmayacaktır."

Başını salladı ve yürümeye devam etti. "Onun için bana vurmasını sağlayacak," diye homurdandı.

- - -

Eski evimde yerde bir şilte ve dışarıdan aldığımız Çin yemekleriyle geçirdiğimiz, yataktan neredeyse hiç çıkmadığımız ve birbirimizden başka kimseyi görmediğimiz muhteşem bir ayın ardından, sonunda Christiane Fane'in kayalıklardaki evini devraldık.

Matthew Grayson'ın yanına taşındı ve çok fazla alana ihtiyacımız olmamasına rağmen Will bazı iyi noktalara değindi. Düşmanlar Graymor Cristane'in mesleki bir tehlikesi gibi görünüyordu ve ailemizin bir Viktorya dönemi mahallesinin sunduğundan daha fazla korumaya ihtiyacı vardı.

Çocuklarımızın bir gün arkadaşlarına yakın olmak isteyeceklerinden bahsetmiyorum bile. Kai ve Banks şehre geldiklerinde Torrance'daki evi, Damon ve Winter eski Ashby evini, Michael ve Rika St. Killian'ı, biz de şirketin satın alıp tapusunu Will'e bedelsiz olarak devrettiği eski evini kullanıyorduk. Hepimiz Thunder Bay'in sessiz, unutulmaz deniz kayalıklarında aynı yol üzerindeydik.

Mutluydum ve tatilleri, karı ve baharın ilk sıcak gününü kutladığım aylar boyunca gülümsemeyi bırakamadım, geçmişin acısı oradaydı ama artık sert değildi.

Ancak Micah ve Rory tehlike karşısında gülmeye karar verdiler ve kasabadaki evimi devraldılar, Micah basit yaşamı kesinlikle seviyordu. O ve Rory'nin aileleri oğullarının artık iyi bir sermayeye sahip olmasından çok memnundu ve onları rahat bıraktılar.

"Bebeğim, sana ihtiyacım var!" Will aşağıdan seslendi.

Elim titrerken gülümsememi bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

Bu sabah aldığım üçüncü hamilelik testine baktım, artı işareti büyük, kalın ve pembeydi.

Hamile kalmama şaşmamalıydı ve üstümdeyken bunun daha önce olmamasına şaşırmıştım.

Tuvalet kağıdına sararak çöp kutusuna attım ve aynada saçlarımı kabartarak ve kocaman gülümsememi gizleyemeyerek başımı kaldırdım.

William Grayson IV.

Ciyakladım ve sonra elimi ağzıma kapattım, kediyi çantadan çıkarmaya hazır değildim. Winter birkaç saat önce doğuma girmişti ve Will hastaneye gidebilmemiz için Ivarsen ve Madden'ı uykularından kaldırmaya çalışıyordu. Ebeveynleri rahatlatmak için gece boyunca bebek bakıcılığı yapmıştık.

"Lütfen bebeğim!" diye bağırdı, sesi stresli geliyordu.

Kendi kendime güldüm, banyodan zıplayarak çıktım ve merdivenlerden aşağı indim, Will'in beagle cinsi köpeği Diablo da peşimden koşuyordu. Will'i antrede buldum ve Ivar'ın ayağını tutup çorabını giyebilmesi için onu geri çekmesini izledim.

Homurdandım. Madden yakınlarda durup olan biteni izlerken yirmi aylık kız kıkırdadı ve her şeyi çok komik buldu.

Çantamı başıma geçirdim, atıştırmalıklar, içecekler ve oyuncaklarla doldurduğumuz bebek bezi çantalarını aldım ve Madden'ı kucağıma alarak evden çıktım ve arabaya yükledim. Will, Ivar'la başa çıkabilirdi. Çocuğun, Will'in ona kaybettiği zaman için borçlu olduğunu bildiğine ve amcasının zincirini sürekli çekiştirmeye bayıldığına yemin edebilirim.

Will, Ivar'ı dışarı çıkarırken Madden'ı araba koltuğuna bağladım ve onu öpücük yağmuruna tuttum; çocuk tekmeliyor, ciyaklıyor ve gülümsüyordu.

Meyve yumruğu Will'in düğmeli gömleğini lekelemişti ve onu yakaladığında Damon'ı yumruklayacakmış gibi görünüyordu, çünkü Ivar'ın yaramazlık duygusu Winter'ın değil, tamamen onun suçuydu.

Sürücü koltuğuna tırmandım ve Will'in ders kitaplarını yolcu koltuğundan alıp arkamda yere bıraktım.

Şirketin emlak girişimlerine, tatil köyünün temelini atmaya ve Winter'a insani yardım kuruluşunda yardım etmeye ek olarak Will üniversiteye başlamıştı.

Okula geri dönmek ya da kendisinden daha genç insanlarla birlikte olmak istemiyordu ama hayatında erkeklerle yaşadıklarının dışında bir şeyler yapmak istiyordu.

Bu yüzden kurşunu ısırdı.

Ve onu bu yüzden sevdim. Avukat mı yoksa veteriner mi olmak istediğinden emin değildim ama bir gün bir yayıncılık şirketi yöneteceğini hayal ediyordum.

Bu da işime yarayacaktı çünkü 4. William'ın edebiyat ödevine yardım etmiyordum. Bu tür şeyler Will'e kolay gelirdi.

Ivar'la işini bitirdi ve yolcu tarafındaki kapıyı açarak koltuğuna oturdu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu, kemerini bağlarken. Sırıtışını seksen altı yaptım. "Özür dilerim. Duracağım."

Kıkırdadı ve ben de elimi saçlarında gezdirerek onu yatıştırdım. Çocuklar son yirmi dört saatte bizden çok şey götürmüşlerdi.

"Siktir, bebeğim," diye inledi ellerimi hissedince.

Ama sonra Ivar'ın arkamızdan bağırdığını duyduk.

"Buck!"

Ve kulağa çok benziyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Will, ikimizin de gözleri faltaşı gibi açılırken arkasına baktı.

Kaşlarımı çattım. "Ah, hadi ama. Bunu zaten babasından aldığını biliyorsun."

Ona kötü konuşmayı öğretmedik.

"Peki Mads bunu Kai'ye söylediğinde?" Will, Banks ve Kai'nin kendilerini kaybetmelerinden endişelenerek karşılık verdi.

Sadece başımı salladım. *Oh, pekala.* "Önemli bir şeymiş gibi davranmazsan, önemli değildir."

Çocuklar tepki almadıkları davranışları tekrarlamama eğilimindeydiler. Ve çocukları Damon Torrance'dan sonsuza kadar koruyabilecek değildik.

Belki hız sınırını biraz aşarak hastaneye koştuk, Will çocukları ilk kez Disturbed ile tanıştırdı. Ivar kafasını müziğe vurarak sallanıyordu, ama her zaman sakin olan Mads orada oturup izledi, duruşuyla babasına çok benziyordu.

Bir kız çocuğunun yeni aileye neler katacağını görmek ilginç olacaktı, çünkü Damon henüz cinsiyetini öğrenmemiş olsalar da yeni doğanın kız olduğuna ikna olmuştu.

Çocukları ve çantaları alarak aceleyle hastaneye girdik ve üçüncü kata çıktık, Winter odanın içinden çığlık atarken koridorun aileyle dolu olduğunu gördük.

Artık onun durumuna seyirci kalamayacağımı fark ederek yüzümü buruşturdum. Hesaplamalarım doğruysa, gelecek sonbaharda onun yaptığını yapıyor olacaktım.

"Ah!" diye homurdandı odanın içinden, kapı sadece duyulabilecek kadar aralıktı.

"Nasıl gidiyor?" Rika, Ivar'ı Will'den alırken ben de Mads'i annesine teslim ederek sordum.

Bir çığlık daha havayı deldi ve bir hemşire koşarak yanımızdan geçip odaya girdi.

Alex, telefonunu kulağına götürürken elindeki taş parıldarken, "Yakında olur," dedi.

Aydın'ın bu sabah bir toplantı için aceleyle Chicago'ya gitmesi gerekiyordu ama şimdi geri dönüyor olması gerekiyordu. O ve Alex, Evans Crist'in sorumluluklarının çoğunu üstlenmişlerdi, ikisi de çoğu zaman Meridian City'deydi ve bunu seviyorlardı. Gürültüyü ve koşuşturmayı seviyorlardı.

Michael Athos'un yanındaki sandalyeye oturmuş, onun kulaklarına kocaman kulaklıklar takıp telefonunda bir oyun oynamasını büyülenmiş bir şekilde izliyordu.

Bir şeyi işaret etti ve kız yardım istemeyerek onu itti. "Baba, kes şunu."

Gülümsedi, şimdi oyun yerine onu izliyordu.

Geçtiğimiz kış onu evlat edindiklerinde onlara nasıl hitap etmek istiyorsa öyle hitap edebileceğini söylemişlerdi ama onların anne ve babası olduğu gerçeğini sevmesi sadece birkaç hafta sürdü. Herkesin Michael ve Rika'nın annesi ve babası olduğunu bilmesini istiyordu.

Kim sevmez ki? Hayatta isteyebileceği her şeye sahipti ve bunu kesinlikle biliyordu.

Yine de şanslı olanlar onlardı. Hepsi birbirini bulmuştu.

"Ne?" Damon odanın içinden bağırdı. Hepimiz

durduk ve birbirimize baktık.

"Erkek mi?" diye ağzından kaçırdı. "Emin misin?"

Eğildik ve kahkahamı bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Bir bebek ağladı, biraz itiş kakış oldu ve sonra Damon'ın şakacı küçük hırıltısını duyduk. "Ugh, seninle ne yapacağım ben?"

"Damon!" Winter hırladı. "Seni öldüreceğim. Onu sevsen iyi edersin. Seviyorsun, değil mi?"

Bir duraklama oldu ve Alex'in iri gözlerine kendi gözlerimle karşılık verdim.

Drama.

Damon ve ben artık inşaat işini birlikte yürütüyorduk, o inşaat yapıyor, ben de tasarım yapıyordum, bu yüzden onun mizah anlayışına alışmıştım.

Sonunda cevap verdi. "E-evet," diye kekeledi, sesi pek inandırıcı gelmiyordu. "Evet, tabii ki bebeğim. Ama orada başka bir şey olmadığından emin misin?"

"Damon!"

Will gülmekten titreyerek duvara yığıldı ve ben de başımı sallayarak uzanıp kıvranan Ivar'ı Rika'nın kollarından aldım.

Onu yere bıraktım, yürürken elini tuttum ve Will de onu takip etti.

Başka bir çocuk. Eğlenceli, eğlenceli.

Will'e baktım, yüzünün her yerinde eğlence yazıyordu, ama tekerleklerin döndüğünü anlayabiliyordum.

"Üzgün müsün?" diye sordum.

"Neden üzgün olayım ki?"

Omuz silktim, Ivar bana doğru uzandığında duvara yaslandım ve onu kucağıma aldım. "Artık senden iki çocuğu var."

"Bu bir yarışma değil, Emmy." Will, Ivar'ın küçük elini parmağına dolamasına izin verirken yanıma eğildi. "Ben iyiyim. Zaten şu anda okuldayım. Daha çok zamanımız var. Ailemizi kuracağız ve tüm o odaları dolduracağız. İster üç yıl, ister beş yıl, ister on yıl sonra."

"Ya da sekiz ay," diye teklif ettim, derimin altında bir karıncalanma hissederek. "Sekiz gibi. Aşağı yukarı."

Bir süre sessizce orada durdu ve nihayet kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu ve nefes almıyordu.

"Ciddi misin?" diye mırıldandı.

Heyecanımı kontrol edemiyordum. "Hazır mısın?"

Beni yakaladı ve dudaklarıma gülerek öptü. "Seninle hiçbir şeye hazır değilim."

Ve bizi buraya getiren uzun, zorlu yol boyunca, başka hiçbir kelimeye bu kadar güvenmemiştim. Onu öptüm, bir daha hiçbir şey onunla olan mutluluğumu bir saniye bile gölgeleyemezdi.

Bu hep bizim hikayemizdi.

Ne istiyorsak onu istiyoruz.

Nightfall'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yıllar boyunca desteğiniz ve teşvikiniz bu serinin devam etmesini sağladı ve umarım gerçekten beğenmişsinizdir.

Benim için iyi kitaplar, yeni bir başlangıçmış gibi biter. Lütfen sonsözü okumak için sayfayı çevirin, ancak okurların Thunder Bay'de eğlence ve gizemin devam etmesini sağlamak için sonsözün bir ya da iki entrika ile bittiğini lütfen unutmayın.

Hikayelerinizin derli toplu bir şekilde tamamlanmasını seviyorsanız, lütfen kitabı burada bitirmekten çekinmeyin. Herkesin neler yaptığını görmek için heyecanlıysanız, okumaya devam edin ve keyfini çıkarın!

Epilogue

Will

On Yıl Sonra

"Ben sürmek istiyorum," diye takıldı Em.

Zincirli köpekleri arabanın altından kilitleyerek bizi piste sabitledim, ancak çocuklar kemerlerini bağlarken frenleri açık tuttum.

Yeşil düğmeye bastım ve farları yaktım. "Arabayı anneniz mi kullanmalı çocuklar?" diye sordum.

"Hayır!"

Kendi kendime güldüm ve Emmy vagonda yanımdaki koltuğa otururken kaskımı kaptım.

Finn ona, "Senin yüzünden artık kask takmak zorundayız," dedi.

"Bir kez hava yakaladık," diye karşılık verdi Em. "Bir kez!"

"Baba, lütfen?" Indie arkamdaki koltuktan yalvardı.

Homurdandım. Tabii ki annelerinin sürmesine izin vermiyordum. O da en az benim kadar önde gidiyordu ama çocuklar benim kontrolümdeyken kendilerini daha güvende hissediyorlardı.

"Bunu unutmayacağım Indie," diye azarladı Em en büyüğümüzü. "Sen araba kullanacak yaşa geldiğinde, ben o kadar

hoşgörülü."

Omzumun üzerinden kızımıza baktım, kahverengi gözleri ortak sırrımız konuşulmadığı için suçlu görünüyordu.

Ama Emmy fark etti, aramızda bakışarak tahmin yürüttü. "Sen yapmadın," diye çıkıştı. "Bunu sürmesine izin mi verdin?"

Omuz silktim, arkamı döndüm ve diğer kızımız Finn'in kıkırdadığını duydum. "Pedallara ulaşabiliyordu."

"Dokuz yaşında!"

"Saçını boyamasına izin verdin," dedim sanki bu daha kötüymüş gibi. "Hem de bana danışmadan. Neden hâlâ seninle evliyim?"

"İntikam." Tekrar öne doğru döndü, önündeki yola baktı ve "Beni perişan etmek sana zevk veriyor," diye mırıldandı.

Bir kahkaha patlattım, ona doğru eğildim ve güzel boynuna yapışarak onu kendime çektim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ağzımın elmacık kemiğine, burnuna ve gözlüklerinin üzerinden alnına doğru ilerlemesine engel olamadım. Öpülmeyi seviyordu ve elimde lapa haline gelirken göz kapakları titreyerek kapandı.

Tanrım, çok eğlenceliydi. Mutlu, mutsuz, üzgün ve ateşli... Hayatımda olduğu için onu sevmekten asla vazgeçmedim. Güçlü yönleri onun bir parçası olduğum için kendimi şanslı hissetmemi sağlıyor, zayıf yönleri ise içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyordu. Onunla her duruma, başka hiç kimseyle olmadığım gibi ayak uydurdum.

Ve on yıl, iki kız ve bir oğuldan sonra -ve onları yapmaktan aldığımız muazzam keyiften sonra- hiç şüphesiz her şeye değdiğini biliyordum.

Başparmağımı yumuşak yanağına sürterek saçlarını içime çektim. "Seni seviyorum."

"Bekliyorum..." Indie Jones Grayson inleyerek annesinden önce cevap verdi.

Kıkırdadım ve geri çekildim. "Herkes kemerini bağladı mı?"

"Kontrol edildi," diye cevap verdiler.

"Kask mı?"

"Kontrol et," diye bağırdı William II Em'in arkasındaki koltuktan kız kardeşlerine doğru.

Aslında IV William'dı ama ben Will'dim, Willy, Bill ya da Billy'den hoşlanmıyorduk, bu yüzden herkes ona II diyordu.

"Telefonlarınızı tutun!" Düğmeye uzanarak seslendim.

İttirdiğimizde, hidrolik altımızda çalışmaya başladı, bizi ileriye doğru itti ve birkaç dakika içinde tünelde saatte otuz mil ve sonra kırk mil hızla ilerliyorduk.

"Daha hızlı!" Finn bağırdı.

Araba altımızda sallanıyor, serin rüzgâr yüzümüzü yalayıp geçerken yol boyunca sallanıyordu ve Em yüzündeki gülümsemeyi engelleyemeyerek yan tarafındaki tutamakları kavrıyordu.

Yıllar içinde Thunder Bay ile Meridian City arasındaki tüm rayları temizledik ve otomobille bir saatlik yolu on dört dakikaya indirdik. Normalde bir metro vagonu kullanırdık, ancak şehir içinde evden eve giderken daha fazla vagon ve iki yönlü seyahat için ikinci bir hat ekledim. Daha önce akşam yemeği için yeraltı tünelini kullanarak ailemin evine gitmiştik, şimdi ise şehrin diğer ucuna, nehrin altından geçerek bu akşam için Aziz Killian'a gitmemiz gerekiyor.

Loş geçitte koşturduk, birkaç yokuş çıktık ve hızla tekrar indik, midemiz bulanıyordu ve arkamızdaki çocukların kahkahaları ve çığlıkları kulakları sağır ediyordu. Em'in kot pantolonlu kalçasını kavradım, ben de hissediyordum. Hiçbir şey serbest düşüşün yerini tutamaz.

Belki bir şey hariç.

Ona baktım, gözlüğünü bir eline sıkıştırmış, gözlerini sıkarak kapatıyor ve gülümsüyordu. Diğer eli arkasındaydı ve II'nin spor ayakkabısına sarılmıştı.

Henüz beş yaşındaydı ve onun bu şekilde seyahat etmesine nadiren izin verdiğinde bu durum onu tedirgin ediyordu. Bu yolculuğa çıkmıştık.

Çocuklarıma tehlikeli bir şey vermem. O da bunu biliyordu.

Yine de çocuklarımıza annelik yapmasını izlemek hoşuma gitti. Çok sıcaktı.

Aşağıya doğru indik, hava soğudu ve nehrin altında olduğumuzu anladım, ama bu sadece birkaç saniye sürdü, sonra tekrar hızlandık ve kolu aşağı indirerek arabayı yavaşlattım.

"Ah," dedi çocuklar arkamızdan.

Ama onların eğlencesi daha yeni başlıyordu. Aslında hepimizin eğlencesi. Em ve ben de bu gece oynayacaktık.

Yavaşlayarak durduk, herkes kasklarını ve emniyet kemerlerini çıkardı. Arabadan indik ve platforma çıktık. Ben kızlara elimi uzattım, Emory ise II. Ceketimi ve kravatımı düzelterek kızların ellerini tuttum ve onları yeraltı mezarlarına, merdivenlerden yukarı ve katedralin büyük salonuna götürdüm.

Finn ve Indie hemen kurtulup ön kapıya doğru fırladılar ve kapıyı kırarak açıp dışarı fırladılar.

"Çanlar çaldığında evin önüne gelin," diye bağırdım arkalarından. "Derhal!"

"Evet!" diye bağırdılar.

William II yanımdan geçip gitti, yüzü tabletine gömülmüştü. "Konuş benimle, Goose!" Dedim.

"Seni duydum," diye şarkı söyledi etrafına bakmadan.

Kapıdan çıkıp ön bahçeye giderken başımı salladım ve çocuklarımın Kai'nin kızı Jett ve birkaç arkadaşına katılmasını izledim. II'nin gözleri ekrandan ayrılmamıştı.

"Bugünün çocukları..." Mırıldandım.

Em omzuma dokunarak oğlumun basketbol oynamayacağı konusunda beni tekrar rahatlattı. "Bu şey başlamadan önce birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedi, boğazına bir kahkaha takıldı. "Enerjini bana sakla. Cehennem gibi bir gece olacak."

"Söz mü?" O eve geri dönerken omzumun üzerinden baktım.

Bana göz kırptı ve arkasını döndü.

Merdivenlerden inerken çocukların oyununu izledim; Damon'ın beş yaşındaki kızı Octavia standart korsan donu, siyah taytı ve köylü bluzu içindeydi, sırtında da sahte bir kılıç vardı. Günümüz korsanlarının Jack Sparrow'dan çok farklı olduğunu çocuğa kimse anlatamazdı. Ne olmak istiyorsa o olmak istiyordu.

Etrafıma bakındım, çocukları göremedim, Damon ve Winter henüz gelmemiş olmalıydı. Octavia muhtemelen Kai ve Banks ile gelmişti, çünkü Jett ile aynı yaşta ve arkadaşlardı.

Sağ tarafımda bir şey gözüme çarptı ve baktığımda Madden'ın ağaçta oturduğunu gördüm. Siyah takım elbise, soğuk siyah saçlar ve porselen bir ten... Tüm bunlar onu bir bıçak gibi gösteriyordu.

Kucağında açık bir kitap tutuyordu ama gözleri oyun oynayan çocuklardaydı.

Ya da bir çocuk.

Tahta kalaslara tırmandım, yaklaşık on beş metre yüksekliğe ulaştım ve bakışları tekrar metnine dönerken orada asılı kaldım.

"Hey," dedim.

"Hey."

Sertliği karşısında gülümsememi geri çektim. Kimsenin Kai'den daha katı olabileceğini düşünmüyordum ama ödülü oğlu aldı. Gıcır gıcır, ütülü pantolonlar ve takım elbise ceketler giyen ve tek bir saç teli bile yerinde olmayan kaç tane on bir yaşında çocuk vardır ki? Ortadan biraz sola ayrılmış olan saçları güneş ışığında parlıyordu; saçları kusursuz ve soluk tenine karşı sade duruyordu.

"Baban nerede?" Ben sordum.

Omuz silkti. "İçeride bir yerde."

Onu kitaba bakarken izledim ama gözleri hareket etmiyordu. Çocuklara tekrar baktım.

Hiç katılmadı. Sadece tek başına oynardı.

Ya da kuzeni Octavia ile. Etrafında gülümsediği tek kişi oydu.

"Ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Omuz silkti.

"Okulda her şey yolunda mı?"

Başını salladı ama hala bana bakmıyordu.

"Yarın akşam arkadaşlarınla şeker mi şaka mı yapacaksın?" Dürttüm.

Yavaşça başını salladı. "Şekerden pek hoşlanmam."

"Coldfield'a gel o zaman," dedim ona. "Aktörlerle birlikte sana b i r yer bulabilirim."

Orada oturdu ve çenesindeki kasların esnediğini gördüm.

"Ya da... belki de mezarlardaki animatroniklerde çalışmak?" Alay ettim. "Sahne arkasında bir şey mi?"

Göz ucuyla bana baktı ama bakışlarıma karşılık vermedi.

Ama başını sallamadı ve ben de gururunu kurtarmasına izin vermeye karar verdim.

"Yarın saat üçte seni alırım," dedim. Başını salladı.

İyiydi. İnsanların arasında olmaktan hoşlanmayabilirdi ama bu dünyadaki yerini bulamayacağı anlamına gelmiyordu. Öğretmenleri yıllar önce onun spektrumda, muhtemelen Asperger'de olabileceğinden endişelenmişlerdi. Bu durum eğitimini etkilemiyordu. Okulda başarılıydı.

Sosyal olarak diğer çocukların olduğu yerde değildi.

Ancak büyükbabasıyla antrenman yapmak ya da Octavia ile vakit geçirmek gibi istediği durumlarda sosyalleşebiliyordu. Bir uzmana görünmeyi reddetti ve Kai'nin onu herkesin normal versiyonu olmaya zorlamak gibi bir niyeti yoktu. Yani, bize bir bakın mesela. Eskiden normal olanın ölçüsü biz olsaydık, Mads'in değişmemesi daha iyiydi.

Aşağı inmeye başladım ama sonra onun sesini duydum. "L'appel du vide nedir?" diye sordu.

Durdum ve ona baktım, kara gözleri siyah havuzlar gibiydi.

"Bunu nereden duydun?"

"Okuldaki çocuklardan," diye mırıldandı.

Boğazımı temizledim ve etrafta ailesini aradım, bugünün geleceğini biliyordum ama bunu kendi çocuklarımdan başkasına açıklamak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Kai'ye sormuş muydu?

Bir basamak geri çıktım ve onunla göz göze geldim. "L'appel du vide ailemizi birbirine bağlayan şeydir," dedim ona. "Bu bizi birbirimize bağlayan bir fikir, çünkü hepimiz buna inanıyoruz."

"Bir din gibi mi?"

Bir an tereddüt ettim, bunu nasıl tarif edeceğimden emin değildim.

Ama başımı salladım. "Sayılır," diye cevap verdim. "Michael, Rika, Winter, Damon, Emory, ben, annen ve baban... Dünyada yalnız olmadığımızı bu şekilde fark ettik."

"Ben de bunun bir parçası mıyım?"

Gözlerimi kıstım. "Okuldaki çocuklar böyle mi diyor?"

Uzaklara, çimenlerin üzerindeki Octavia'ya baktı. "Benden bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyorlar."

Sessizce inledim. Bundan korkuyorduk. Mads bizim yardımımız olmadan kesinlikle sinir bozucuydu ama isimlerimiz de insanların gözünü yeterince korkutuyordu.

Birbirimizi bulmamız ve ailemizi birlikte kurmamız iyi ve güzeldi ama dışarıdan bakanlar için muhtemelen... Nasıl göründüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, ne kadar güçlüyseniz - ne kadar başarılıysanız - o kadar çok düşmanınız olduğu ve insanların her zaman sizi yıkmaya çalışacağıydı. Çocuklarımız bizim hakkımızda hikayeler duyardı. İşlerimiz, Şeytan'ın Gecesi ve yeraltı mezarları hakkındaki hikâyeler şu anda uyduruluyordu şüphesiz. Mirasımızın baskısıyla başa çıkmak zorunda kalacaklardı.

Ya da değil.

"Kim olmak istiyorsan osun Mads," dedim onlara. "Bunu asla unutmayın. Dünyaya kendi gözlerinizden başka kimsenin gözüyle bakmayın. Benim değil, babanın değil... kimsenin değil."

Yeni bir şey inşa etmek istedik - kalıcı bir şey - ama zamanın değişeceğini ve çocuklarımızın kendi gerçekliklerini isteyeceklerini hep biliyorduk. Mads ona bırakacağımız şeyi istemeyebilir, ama bir gün isterse, bir maskeyle harika görünecektir.

Baskı yok.

Bana sıkı bir gülümseme verdi, kendini zorlayabildiği kadarıyla, ben de gülümsedim ve kalaslardan aşağı indim.

Indie ve Jett bir piknik battaniyesinin üzerine oturmuş gevezelik ederken, Finn ve II çimlere uzanmış, elektronik aletlerine dokunuyorlardı.

Mads'e bir kez daha baktım, Octavia'nın kılıcıyla bir ağaç gövdesiyle savaşmasını izliyordu ve başımı daha da geriye eğdim, bulutların neredeyse ağaçlara değecek kadar siyah olduğunu gördüm.

Tekrar içeri girdim ve evde yetişkinleri aramaya başladım. Alex, Aydın, Micah ve Rory'yi bekliyorduk.

Çalışma odasına doğru ilerlerken Banks'in "Tropik Esme Fırtınası'nın dönmesi halinde acil servisler hazır bekleyecek," anonsunu duydum.

Kapı aralığından döndüğümde, arkasında kitap rafları olan bir masanın arkasında oturduğunu ve pirinç lambanın odaya yumuşak bir ışık saçtığını gördüm.

Önünde bir kamera duruyordu, objektifin arkasındaki adam kayıt yaparken kameraya bakıyordu.

Banks sözlerine şöyle devam etti: "Ancak kuvvetli rüzgar beklendiği için mümkünse kapalı alanlarda kalmanızı tavsiye ederim." "Bu akşam saat 20.00'den itibaren sokağa çıkma yasağı uygulanacak ve bu yasak Şeytan Gecesi şenliklerini de kapsıyor."

Sırıttım, göz göze geldik ve bocaladığını gördüm. Koyu mavi bir bluz giymişti, koyu renk saçları mükemmeldi ve dudakları kırmızıya boyanmıştı.

Vatandaşlara "Lütfen alçak ve sele meyilli bölgelerden kaçının ve el fenerleri ile pilleri kolayca erişilebilir bir yerde tutun" dedi. "Tahliye edilmenizi tavsiye etmiyoruz, ancak lütfen

Acil durum yöneticilerinize göre fırtınanın gelişimini takip edin. Dikkatli olun ve içeride kalın." Kameraya baktı. "Teşekkür ederim."

"Ve... gidiyoruz," diye duyurdu asistanı.

Banks'in dengeli ifadesi düştü ve sandalyeden kalkarak nefes verdi.

Bakışlarımı indirdim ve masanın altına sakladığı mavi kot pantolonunu gördüm. Kıkırdadım. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Masanın etrafında dönerek telefonunu aldı.

"Şeytan'ın Gecesi dememeniz konusunda konuşmuştuk," dedi asistanı yanına koşarak.

Odadan çıkarken hiç yavaşlamadı. "Evet, bunu konuşmuştuk."

Görünüşe göre, şeytan kelimesi bazı seçmenleri tedirgin etmiş, bu nedenle Banks'in kampanya yöneticisi yeniden adlandırmaya çalışıyordu.

Ama korku yok, değil mi? Banks istediğini yaptı.

Yanına yanaşıp onunla birlikte yürüdüm. "Thunder Bay'de bu gece kimsenin kalmayacağını biliyorsun, değil mi?"

Ne de olsa Şeytan'ın

Gecesi'ydi. "Elbette, bunu

biliyorum."

Evet. Bölgemizin temsilcisi olarak, yayına çıkıp herkese bu gece evde kalmalarını söylemek zorunda kaldı.

"Kai nerede?" Ben sordum.

"Babasıyla çalışıyor." Telefonuna baktı. "Birazdan burada olur."

Üst kata çıkmak için tırabzanın etrafından dolandım. "Kamerada çok ateşlisin."

Bana göz kırparken arkasını döndü ve mutfağa doğru yürümeye başladı. "Bir hafta içinde senatör seçilmemi ne sağlarsa."

Kıkırdadım ve merdivenleri koşarak çıktım. Kampanya yorucu geçmişti ama büyükbabamın desteğiyle büyük umutlar besliyordum.

Damon'ı beklemek için koridordan kütüphaneye doğru yöneldim, çünkü ilk koşacağı yerin orası olduğunu biliyordum.

Ama Rika ve Michael'ın yatak odasının önünden geçerken durdum ve içeriye baktım.

Michael yatağın ucunda duruyordu, saçları ıslaktı ve henüz altı aylık olan Aaron göğsüne yaslanırken beline bir havlu sarmıştı.

Rika geçen yıl hamile kaldığında Michael neredeyse bayılacaktı. Athos'la, tatil köyüyle ve St. Killian's'ı eski haline getirmekle o kadar mutlu olmuşlardı ki, denemeyi bırakmışlardı.

Hemen gidip her şeyi aldılar ama bebeğin ilk banyosu tam bir kabustu sanırım. Küçük küveti, losyonları ve oyuncakları hazırladılar ve çocuk tüm bu süre boyunca çığlık attı. Michael bunu bir daha yapmayacaktı. Doktorun emirlerine karşı gelerek bebeği duşa yanında götürdü ve çocuk o zamandan beri bir kez bile ağlamadı. Sadece babasının kollarında olmak istiyor.

Michael'ın ileri geri sallanmasını, bebeği sallamasını ve hâlâ orada olduğuna inanamıyormuş gibi ona bakmasını izledim.

Ona benim adımı vermişler. Ben onların favorisiyim.

Bölmek istemediğim için geri çekildim ve koridorda ilerlemeye devam ettim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Rika'nın masasının başında durduğunu ve parmaklarını duvardaki monitörlerin üzerinde gezdirdiğini, verilerini düzenlediğini ya da her ne yapıyorsa onu yaptığını gördüm.

"Hey," dedim.

Yukarı baktı, cıvıl cıvıl, "Hey."

Kanepeye doğru yürüdüm ve enerjimin tükendiğini hissederek yere çöktüm. Çok yaşlanmıştım. Açık ve net.

"Annen nasıl?" diye sordum.

Masasının üzerindeki kâğıtları karıştırırken bana baktı. "O iyi. Matthew ile birlikte New England'da antika gezisine çıktılar. Matthew'la birlikte dükkânı işletmeyi çok seviyor," diye düşündü. "Hiç çalışmak zorunda kalmadı. Bunu ne kadar sevdiğini fark etmesine sevindim."

Christiane'ın geliştiğini görmek beni mutlu etmişti. Neredeyse on yıldır kocasıyla -babasıyla- Misha'nın eski evinde yaşıyordu ve Emory ile ben Fane'lerin evini satın almıştık. Artık dördümüz de -Michael, Damon, Kai ve ben- kayalıklarda yaşıyorduk.

"Misha ve Ryen hâlâ çocuklarla birlikte Londra'dalar," dedi bana. "Sanırım orayı gerçekten seviyor."

"Evet, yakın zamanda dönmesini beklemiyorum, orası kesin."

Artık bir erkek ve bir kız çocukları vardı ve erkek müzisyen, kadın da iç mimar olduğu için her yere gidebilirlerdi.

"Onu özlüyor musun?" Rika elini tekrar ekranda gezdirerek alay etti.

"Her zaman," dedim. "Ama istemediği bir hayatı yaşayarak bir anını bile boşa harcamıyor. Beni mutlu eden de bu. İstediği hayatın bu hayat olmaması beni tedirgin etse bile."

Burnundan soluyarak Emory ve Damon'ın yapmakta olduğu köprünün yeniden inşasına ilişkin planları gündeme getirdi.

"Önemli olduğunda burada olacak," diye bana

güvence verdi. Bunu biliyordum.

"Diğer herkes geldi mi?" diye sordu. "Hâlâ

Kai, Alex ve..."

Sonra altımızdaki hayvanat bahçesi hayvanları gibi çığlıklar ve kükremeler havayı doldurdu ve iç çektim.

"Ve Damon ile Winter sonunda geldiler," diye bitirdim.

Kapıya baktım ve saniyeleri saydım, Damon odaya dalmadan önce sadece beş saniye bekledim, Gunnar arkasından bağırıyordu.

"Sarılmak istiyorum!" diye bağırdı çocuk.

Damon kapıyı çarptı, sertçe nefes alırken sanki peşinde bir ayı varmış gibi vücudunu kapıya dayadı.

"Çok fazla çocuğum var amına koyayım," diye nefes aldı, saçı başı dağılmış, kızarmış görünüyordu.

Oğulları kapıya çarpınca gülümsememi bastırdım.

Yüzünü buruşturdu. "Neredeler?"

Rika'ya baktım ve Damon kapıdan fırlayıp ona doğru hücum etti.

Raftan birkaç kitap çekti, sigara zulalarını çıkardı ve paketi açtı.

"Rika, ne oluyor?" Ona ters ters baktı. "Bunun bir ay sürmesi gerekiyordu."

"Çok stres altındaydım," diye karşılık verdi. "Ayrıca, son paketin neredeyse tamamını içtin."

Başımı salladım ve Damon'ın hızla ağzına bir tane atmasını izledim. Kendilerini ayda bir paketle sınırlandırmışlardı ve herkes başka bir yerden çok burada olduğu ve Damon da sorumluluk konusunda kendine güvenmediği için paket Rika'da kalıyordu.

Ofisin kapısı açıldı ve Damon'ın üçüncü büyük oğlu Fane Torrance hızla içeri girdi.

"Kucaklama makinesinden kucak istiyorum!" diye talepte bulundu yedi yaşındaki çocuk.

Damon ondan yüzünü çevirdi ve umutsuzca çakmağını çaktı. "Kucaklaşma makinesinin şarj edilmesi gerekiyor," diye mırıldandı sigarasının üzerinden.

Rika onun yanından geçip Fane'i kucağına aldı ve omzuna attı. "Hadi," dedi çocuğa. "Biraz gıdıklama işkencesi için gidip Banks Teyze'yi bulalım. Babanın biraz zamana ihtiyacı var."

Kıkırdayan çocuğu da yanına alarak çıktı ve kapıyı kapattı. Damon bir duman üfledi, sonunda nefesini verdi ve kanepeye gelip yanıma oturdu. Başını kanepeye yasladı ve bir nefes daha çekip üfledi.

"Onları gerçekten seviyorum," diye nefes verdi. "Ama asla yalnız bir anım olmuyor. Eğer karımı istiyorsam, onu lanet olası duşta pusuya düşürmek zorundayım."

"Belki de ondan uzak durmalısın," diye belirttim. "Ona her nefes verdiğinde hamile kalıyor."

Kıkırdadı ve çocukları oynarken dışarıdaki kargaşayı duydum. En büyüğü Ivarsen, ondan sadece biraz daha küçüktü.

Madden. Damon'ın kız çocuğu arayışında Gunnar doğdu. Bu da başarısız olunca çocuk sahibi olmaya devam etti ve Octavia nihayet gelmeden önce kendisine iki oğul daha - Fane ve Dag- aldı. Winter o zamandan beri beş yıl rahat nefes alabildi.

"Onu tamir ettirdin, değil mi?" Elindeki sigarayı alıp bir nefes çekerek sordum.

"Neden?"

Kıkırdadım. Yatağındaki tüm çocuklardan ve Winter'ı kendine ayıramadığı zamanlardan yakınıyordu ama sanırım Octavia'ya bir kız kardeş vermek için birkaç deneme daha yapmaya hazır olabilir.

Sigarayı geri aldı ve ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü ve ön bahçeye baktı.

Dağınık takım elbisesine ve saçlarına bakarak onu inceledim. Kendini toparlamış gibi görünmeye çalışıyordu ama hayatın her gün gürültülü bir ev olduğunu biliyordum.

Ama lisedeki kadar genç görünüyordu.

Çocuklarının, eşinin, evinin ve sevgisinin mutluluğu yüzünden okunuyordu.

"Neden bir kızı bu kadar çok istiyorsun?" Ona sordum.

Her zaman babasının kızı olmasını istediğini düşünmüştüm, ama onun için erkeklerden daha fazla mücadele etmiyor.

Tüm çocuklarını sevmesine rağmen Octavia ile aynı madalyonun iki yüzü oldukları çok açık. Nesil atladığı söylenen siyah gözleri *ve* siyah saçları sadece Octavia'dan almış.

"Bilmiyorum," dedi pencereden dışarı bakarak. "Ne zaman bir gün kendi aileme sahip olacağımı düşünsem, resimde hep küçük bir kız vardı."

Dışarıda olup bitenlere gülümseyerek durakladı.

"Şunlara bir baksana," dedi bana. "Banks, Winter, Em, Rika... Kadınlar sadece savunmasızdır, çünkü savaşmayı en son öğrenen onlardır. Dünyaya onlar gibi bir kadın getirmek istiyorum."

Onun da ele avuca sığmaz biri olacağından hiç şüphem yoktu. Çocuklarım çok daha yumuşak başlıydı ve bunun için minnettardım. Indie hariç. Atlamadan önce düşünmüyordu ve Em sanki genlerimi kontrol edebiliyormuşum gibi beni suçladı.

Dışarıda bir korna çaldı ve Damon son bir nefes çekti, sigaranın son kısmı turuncu renkte yanıyordu.

"Micah ve Rory..." diye kimin geldiğini duyurdu ve dumanı üfledi.

Ayağa kalktım. "Alex'i bekliyorum o zaman." Kapıya doğru yöneldim. "Gidip karımı bulacağım."

"Mutfaktaki kilerin sağ tarafta, görüş alanının dışında küçük, hoş bir köşesi var," diye alay etti. "Biraz mahremiyete ihtiyacın olursa Dag'ın orada tasarlandığına eminim."

Kendi kendime gülümseyerek oradan ayrıldım. Em yeraltı mezarlarını sevmişti.

- - -

On çocuk üç dadı ile birlikte lüks otobüse doluşurken Athos bizimle kaldı ve Michael'ın annesi Aaron'u gece için aldı. Crist'in evi hâlâ annesine aitti ama artık oraya nadiren gidiyordu, onun yerine bebeği şehre, Delcour'daki dairesine götürmeyi tercih ediyordu.

Diğer tüm çocuklar da Meridian Şehri'nin güvenli bölgesine, sahilden ve yaklaşan fırtınadan uzağa, geceyi Kai'nin evinde oyun, film ve ikramlarla dolu büyük bir pijama partisi için geçirmeye gideceklerdi. Marina, Lev ve David'le birlikte orada olacaktı, bu yüzden çocuklarımızın bir saat içinde güvende ve şekerleri yüksek olacağından hiç şüphem yoktu.

Güneş iki saat önce batmıştı ve uzaktaki Çan Kulesi saati çalarken otobüsün arka lambalarının garaj yolunda ve otoyolda kayboluşunu izledim. Bu sesi ne kadar sevdiğimi düşünerek gülümsedim.

Önümüzdeki birkaç hafta içinde tüm yapraklar

döküldükten sonra ağaçların arasından bakabilecek ve Emmy'nin yıllar önce kuleyi yenilerken yerleştirdiği feneri görebileceğiz.

Hayal Haçı'nın her zaman var olan alevi çan kulesinde asılıdır.

Kapı kapandı, ferforje kirişlerden sarkan lambalar ateş ışığıyla titriyor ve ağaçlardaki yapraklar sert rüzgârda dans ediyordu. Kravatımı düzelttim, alevlerin sağıma ve soluma doğru tükürdüğünü duydum.

Damon ve Rika'nın zulasından aşırdığım sigarayı göğüs cebimden çıkarıp, altındaki küçük su fıskiyesinin etrafında dönen ateş çanaklarından birine doğru yürüdüm ve eğilip sigarayı yaktım.

"Hazır olduğuna emin misin?" Damon arkamdan sordu.

Michael ona, "Toplantıya katılacak," dedi. "Başka bir şey değil."

Athos.

Yavaşça ön kapıdan geçtik, kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledik ve Emmy'nin elini tuttum, hepimiz yeraltı mezarlarına inerken eski lise kravatımın bileğine bir bilezik gibi sarıldığını hissettim.

Yıllar boyunca kravatımı pek çok şekilde taktı. Onu nasıl sakladığını düşünmek her zaman kalbimi küt küt attırırdı. Sonsuza dek saklamak için çardağın altında nasıl sakladığını, çünkü bir parçası beni bırakmıyordu.

Elini sıktım. Yağmur henüz başlamamıştı ama katedral rüzgârın baskısı altında inliyordu ve yerin altına indikçe toprağı ve suyu içime çekiyordum, ürperti kollarıma yayılıyordu.

Sessizlik havayı kaplamıştı, geçen ayın belirsizliği ve endişeleri bu geceye kadar gelmişti. Kutlamayı daha sonra yapacaktık ama önce biraz iş konuşacaktık.

"Eğer oturmayı tercih edersen..." Büyük salona girdiğimizde Michael Micah'ya doğru eğildi, herkes uzun masada yan yana yerlerini almıştı.

Ama ben araya girdim. "O iyi," diye Michael'a güvence verdim.

Micah'nın omzunu sıktım ve altındaki sıkı kasları hissettim. Gergindi ama olmamalıydı. Micah ve Rory bu ailenin bir parçasıydı. O yalnız değildi,

ve saklanmayacaktı. Masanın bu tarafında gururla otururdu.

Michael ortadaki yerine oturdu, takım elbisesi, gömleği ve kravatı Damon'ınki gibi tamamen siyahtı, Kai ve ben ise kıyafetlerimizi biraz renklendirmeyi tercih ettik. Rika Michael'ın yanında yerini aldı; kırmızı straplez şık bir üst ile dar, siyah bir pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Normalde kadınlar toplantı için çok şık giyinirlerdi ama bu gece koşu olabilirdi.

Athos babasının diğer yanına oturdu, onun yanında Kai ve sonra Banks, ardından Aydın ve Alex'in boş koltukları geldi. Onlar hâlâ burada değildi.

Rika'nın yanındaki yerime oturdum, yanımda Emmy, sonra Damon ve Winter, Micah ve Rory vardı.

Taş duvarların soğuk kokusu ve uzun ahşap masanın üzerindeki *avizenin* ışıltısı bana hep Karanlıklar Ülkesi'ndeki o havalı vampirlermişiz gibi hissettirirdi ama Emmy daha çok Volturi olduğumuzu söyledi.

"Alex ve Aydın nerede?" Michael'a fısıldadım. Başını salladı. "Ara onları."

Saat yediyi geçiyordu. Saatler önce burada olmaları gerekiyordu. Çocukları yoktu, bu yüzden onları yavaşlatan bu değildi.

Telefonumu çıkardım, Aydın'ı aramak üzereydim, ama tam o sırada Alex içeri daldı, yağmur damlaları siyah tişörtünün çıplak sırtını süslüyordu, saçlarının telleri yüzüne yapışmıştı. Boynunda tüm kadınların taktığı, yüzüklerimizle aynı armaya sahip kolye vardı ve dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti oynaşıyordu.

Masanın diğer ucuna oturdu, çenesi yukarıda ve sığ nefes alıyordu, Aydın arkasından içeri girdi, yanağında bir çizik vardı ve kaşları kalkıktı.

"Neredeydin?" Banks ona fısıldadı.

Aydın onunla Banks'in arasına otururken başını iki yana salladı.

"Siz olmadan casusluk yapmak istediği için onu sürat teknesinden çekmek zorunda kaldım."

"Alex," diye azarladı Kai.

Ama ben sadece bıyık altından güldüm. Kendi yatırım şirketinin sahibi olması, Kai'nin babasının emekli olduğu iki bankanın yönetim kurullarında yer alması, tatil köyünün ortağı olması, Damon ve Em'in tasarım şirketinin ortağı olması, Winter'ın aç çocukları doyurmak için kurduğu insani yardım kuruluşuna yardım etmesi ve gerektiğinde Banks ve Rika için kampanya yürütmesi Palmer'ın çocuksu yaramazlık yapma dürtüsünü köreltmemişti. O hâlâ korsanları öldürmeye hazır kayıp bir çocuktu.

Yine de Aydın'ın ona ulaşmasına sevindim. Bu gece fırtına yaklaşırken onu adaya kadar kovalamak zorunda kalmak istemedim.

Oturduk, koridora baktık ve misafirlerimizin gelmesini bekledik.

Sandalyemde arkama yaslandım ve Emmy'nin diğer tarafındaki Micah'ya "Onları görmeyeli ne kadar oldu?" diye sordum.

Bana baktı. "Beş erkek kardeşim var ve sen benim sağdıcımdın. Bu soruna cevap oldu mu?"

Evet. Moreau'lar birbirlerine değil, isimlerine sadıktı. Onlar onun kardeşleri değildi. Bizdik.

Zifiri karanlık koridorda çarpan bir kapının yankısı hepimizi hareketsiz bıraktı ve herkes yerinden kalkarken ben tekrar öne doğru baktım.

"Ellerini sıkmaya çalışma, Michael," dedi Micah alçak bir sesle. "Saygımızı kazanmak zorundalar. Bunu kolaylaştırmayın."

"Biliyorum."

"Statükoyu korumak için burada değiller," dedi Micah ve Michael'a ailesiyle başa çıkma konusunda ipuçları verdi. "Muhafızlarda bir değişim oldu. Babamın dışında bir kimlik oluşturmaya çalışacaklar. Hazırlıklı olun."

"Zaten öyleyim." Koridorda yürüyen bir ordunun çıkardığı ses giderek yaklaşırken Michael takım elbisesinin ceketini ilikledi.

Micah'ya, "Keşke seni babana damatlık yapman için eve gönderseydik," diye homurdandım. "Sanırım işi en büyüğüne devretmesi gerekiyordu."

Micah ve Rory'yi tuttuk, Emmy'nin artık sahip oldukları eski evi ile Meridian City arasında mutlu bir şekilde taşındılar, ancak babasının bir gün öleceğini ve kardeşleriyle uğraşmak zorunda kalacağımızı biliyorduk.

Micah, "Babam sırf en büyük olduğu için işini birine devretmezdi," diye belirtti. "İşi elinde tutabilecek olana devrederdi."

Birden omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, bu sesten hoşlanmamıştım.

Parke zemine vuran sabit tıkırtılar gittikçe yaklaştı ve Damon'ın adamı Crane'in misafirlerimizi içeri götürdüğünü görerek omurgamı çelikleştirdim.

"İşte geliyorlar," dedi Micah.

Micah'nın altı kardeşi -beş erkek ve bir kız kardeş- odaya girip hemen V şeklinde yayılırken, Crane masamızın arkasında durmak üzere uzaklaştı.

Athos'a hızlıca bir bakış attım, on sekiz yaşına ve ilk kez teröristlerle dolu bir odada bulunmasına rağmen nefes alış verişi ve duruşu sabitti.

Sikeyim.

Emil Moreau grubun başını çekerek bize bakan tek sandalyeye doğru ilerledi, diğerleri ise onun yanında yer aldı.

En yaşlısı o değildi. Dosyayı kapsamlı bir şekilde incelemiştim ve her birini ezbere biliyordum. İlk doğan Kaiser'di. En sağda duruyordu, siyah saçları gürdü ve kafatasından birkaç santim yükseliyordu, Valentin ve Victor sonra geliyordu, ardından Hadrien, Micah'nın yanındaki ikinci en küçük oğul ve sonra Eslem, en soldaki tek kız. Hepsi Emil'in arkasında yaşlarına göre sıralanmış, elleri arkalarında aslanlar gibi kenetlenmişti.

Kızı hariç. Onunki önündeydi.

Michael sandalyeyi işaret ederek, "Hoş geldiniz," dedi. "Lütfen." Emil bir bacağını diğerinin üzerine atarak koltuğa oturdu, kızıl saçları sağdan ayrılmış ve geriye doğru taranmıştı, soluk yanaklarının çukurları onu elf gibi gösteriyordu. Gözlerini

Micah'ya dönerek masanın diğer tarafındaki en küçük kardeşine dikkat çekti. Havadaki gerginlik daha da arttı.

"Hakkınızda çok şey duydum." Michael yerine oturdu ve biz de oturduk. "Olimpiyatlarda yarışmadan önce Oxford'da kürek çekmişsin."

"Ve altıncı bitirmek," diye teklif etti Emil, aksanının yeri doldurulamazdı.

Babaları Fransız ve Suriyeliydi ama onlar farklı annelerden geliyorlardı. Sadece Micah ve Eslem aynı Sırp kızdan olma.

Kız diyorum, çünkü Micah doğduğunda on altı yaşındaydı. Eslem doğduğunda ve doğumda öldüğünde on sekiz.

"Ama Olimpiyatlarda," diye bastırdı Michael. "Baban gurur duymuş olmalı."

"Öyleydi." Emil sandalyesinde geriye yaslanarak başını salladı. "Babam başarısızlığı onaylardı. Bu, önümüzde sadece en iyimizin olduğu anlamına geliyordu."

"Umarım bu hâlâ doğrudur," dedi Michael ona. "Son on yıldır onunla iş yapmaktan memnuniyet duyuyoruz."

Emil sıkıca gülümsedi ve bunun o kadar kolay olmayacağını şimdiden bildiğim için midem bulandı.

Micah tatil köyünün bir kısmına sahipti ama hepimiz paranın nereden geldiğini biliyorduk. Bunu haklı görüyorduk çünkü Stalinz Moreau ne uyuşturucu ne de kadın ticareti yapıyordu. Yıllar geçtikçe rahatladık, çünkü anlaşmayı zorlaştırmaya hiç niyeti yoktu. Yüzde on ikisini aldı, adı hiçbir şeyde geçmiyordu ve biz de Micah'yı ve dolayısıyla Rory'yi özgür ve temiz tuttuk. Herkes kazandı.

"Micah'nın hatırı için babama tahammül ettin," dedi Emil, "çünkü sana yatırım yaptı."

Michael nefes aldı, poker suratını çoktan bozmuştu. "Bu... çok az konuda aynı fikirde olduğumuz bir sır değil. Ama birlikte çalışmayı başardık. Karşılıklı işbirliği işlerimiz için iyi olmaktan başka bir işe yaramadı."

"İyi ama harika değil," diye karşılık verdi Emil, sesi ürkütücü derecede sakindi "Babam yaşlanıyordu. Yeterince parası olduğunu düşünüyordu ve inşa ettiğimiz şeyi gözden kaçırdı.

"Hangisiydi?"

"Hayatta kalan bir miras," diye yanıtladı Emil. "Yıllar önce istifa etmeliydi."

Micah oturduğu yerde kıpırdandı ve ben de gözlerimi kardeşlerinin yüzlerinde gezdirdim: Kaiser sert bakışlı, Valentin yere bakıyor, Victor Winter'a bakıyor, başını bir yemekmiş gibi eğiyor, Hadrien ve Eslem ise gözlerini ayırmadan dinliyorlardı.

"Senin payın adil oldu," dedi Michael. "Adil olmak bizi dost tutar. Arkadaşları sevmez misin?"

"Biz babamız gibi değiliz."

"Kooperatif mi?"

"Zayıf," diye karşılık verdi Emil, hiç vakit kaybetmeden. "Arkadaşların ne yapacağı belli olmaz. Öte yandan, sırların her zaman bir değeri vardır ve aileniz bunlar açısından zengin, değil mi?"

"Seninki de öyle," diye yanıtladı Michael.

Emil'in gözleri Micah'ya kaydı, gözlerinde küçümseme ve bir söz vardı.

Michael, "Senin yüzdeni yüzde yirmi dörde çıkaracağız," dedi. "Bu bizi dost tutar."

"Sanırım yanıldınız." Emil'in dudakları bir gülümsemeyle büzüldü. "Yarısına ihtiyacımız var. Yarısı bizi kibar tutar."

Çenemi kaldırdım, sarsılmamış gibi görünmeye çalıştım ama gözlerim tekrar kıza kaydı ve onun bakışlarını tahta masanın üstünde, hiç istifini bozmadan gördüğümü fark ettim.

Daha gözünü bile kırpmadığını sanıyordum.

"Ailenizin neler yapabileceğini biliyorum," dedi Emil, her birimizin gözlerine bakarak. "Ama kusura bakmayın ama benimkilerle oynamanın risklerini biliyorsunuz. Küçük kasabanızın uyanan kâbusu olabilirsiniz, çünkü burada kuralları siz koyarsınız, ama kendi oyunları olan başkalarıyla oynadığınızda taktikler değişir. Siz iyi insanlar, sahip olduklarınıza tutunmak için gerekeni yapacak cesarete sahip değilsiniz.

var. Ve çok şey gerekecek. Kazanmak için." Gözlerini incelterek Michael'a odaklandı. "Ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Başımı salladım ve bir kahkaha attım.

Bütün gözler bana döndü.

"Sadece biz oynamıyoruz," dedim ona. "Biz sadece altı ailenin yüzleriyiz. Birine karşı. Gerçekten ne istiyorsunuz?"

Kiralık adamları vardı. Bir hanedan kurmuştuk. Gerçekten bize düşman olmak için mi buradaydı? İnsanları vurmayabiliriz ama bunu yapacak midemiz vardı.

Ama sonra bakışları döndü ve Michael'ın yanındaki genç sarışına yerleşti.

Bir an nefes almayı bıraktım, serin bir ter alnımı kapladı. Victor, Kaiser, Valentin ve Hadrien de beni takip ettiler; iki farklı renkte gözü olan ve saçlarını çılgınca örmüş güzel kıza bakarken gözlerinde muziplik vardı.

Eslem yine de değişmeden ilerlemeye devam etti.

Onu inceledim. Kestane rengi saçları, kendine has karmaşık örgü tarzıyla yüzünden uzakta toplanmıştı. Dizlerine kadar inen siyah kabanı ve baldırlarına kadar yükselen çizmeleri.

Eldiven takan tek kişi oydu.

Michael'ın sert sesi beni ürküttü. "Çocuğumdan uzak dursan iyi edersin 3...2...."

Emil bakışlarını kaçırarak bıyık altından güldü. "Yedinci ailenin yüzü olabilir," dedi Michael'a. "Ondan hoşlanıyoruz."

Onu seviyoruz.

Tatil köyünün yarısını istemiyordu. Çok daha değerli bir şey istiyordu. Ailesi için sonsuza dek bizim olan bir hisse.

Eslem'e tekrar baktım, yirmi yaşındaki gözlerinde parıltıyla hâlâ önümdeki masaya bakıyordu.

Dengeli. Sakin. Ve tamamen farkında.

Ciğerlerim boşaldı, boynumdaki nabız zonklamaya başladı.

O varisiydi.

Sorumlu olan oydu. Emil değil.

Emil, Michael'a "Bizimle kutlama yapması için onu bu gece Deadlow Adası'na gönder," dedi. "Onu geri getireceğiz."

Michael ayağa kalktı ve biz de hemen ayağa fırladık.

Ceketinin düğmelerini ilikledi. "Thunder Bay'de Şeytan Gecesi'ni kutlarız."

Deadlow Adası kıyıdan çok uzakta değildi, deniz feneri buradan görülebiliyordu ama etrafı engebeli bir kıyı şeridiyle çevriliydi ve kolayca ulaşılamıyordu. Özellikle de fırtına yaklaşırken.

Erişilmezliği nedeniyle kimse üzerine bina yapmayı düşünmemişti ama bir şekilde yaptılar. Adanın vahşi kıyı şeridi ve ormanlarının arasında, Moreaus'ların ayaklarının dibinde uyumadıkları zamanlarda mevsimlik olarak keyif aldıkları büyük bir ev vardı.

Emil ayağa kalktı, Moreau ailesinin altı üyesi de doğruldu. "Sanırım bu gece akıntının sizi nereye götüreceğine şaşıracaksınız Bay Fane," dedi.

Sonra çenesini eğerek Michael'ın kızını selamladı, Valentin ve Victor arkasındaydı ve gözlerinde heyecan vardı. "Athos," dedi veda ederken.

Hepsi teker teker arkalarını dönerek, ayakkabılarının topuklarıyla koridoru inerek geldikleri girişe doğru gittiler.

Ancak Eslem olduğu yerde sabit kalarak odada kalmaya devam etti.

Athos'u izlemesini izledim, genç kadın dikkatle izlenirken bir santim bile kıpırdamadı ve aldığı kadar iyi karşılık verdi.

Athos'u kim istedi? Hepsini mi?

Yoksa sadece biri mi?

Eslem'in koyu kahverengi gözleri ona baktı, varlığı bir anda beş erkek kardeşinden daha heybetliydi.

Athos'a, "Yakında görüşürüz," diye fısıldadı.

Sonra Athos'un anne ve babasıyla göz göze geldi ve topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Koridorun sonundaki kapının çarparak kapandığını duyana ve Crane'in artık yalnız olduğumuzu doğrulamak için geri dönmesine kadar geçen otuz saniye boyunca kimse nefes almadı.

Michael dönerek Crane'e emirler yağdırdı. "Onun Delcour'da olmasını, tüm girişlerin kilitlenmesini ve David ile Lev'in derhal şehre geri dönmesini istiyorum."

"Hayır!" Athos bağırdı.

Rika, "Onun için en güvenli yer bizim yanımız," diye karşı çıktı.

"Michael'a katılıyorum," diye söze karıştı Damon. "Onu kasabadan çıkarın. Hemen."

"Sence Şeytan'ın Gecesi olup olmaması umurlarında olacak mı?" Banks sandalyesini geriye itti ve masanın etrafında yürüdü. "Bu gece onu güvende tutabiliriz ama yarın ya da ertesi gün geri gelmelerini engelleyemeyiz."

"Saklanmayacağım," dedi Athos babasına, bir tutam saçı yüzüne doğru sarkarken. "Ben korunması gereken bir ödül değilim. Muhtemelen bir dikkat dağıtıcıyım, böylece burada gerçekten istedikleri bir şeyi korumak yerine benim için endişelenerek seni meşgul edebilirler."

Kai, "Onu bu gece adada istiyorlardı," diye belirtti. "İstedikleri o ve onun peşine düşerek bu kasabayı paramparça edecekler. Eğer Deadlow Adası'na gitmezsek, savaşı Thunder Bay'e taşıyacaklar."

"O adaya gitmeyeceğim," dedi Rika.

Alex ona, "Eğer bizi orada istiyorlarsa, bizi oraya çekmenin bir yolunu bulacaklardır," dedi.

"Kilit altında tutulması gerekiyor," dedi Aydın Michael'a. "O küçük pisliklerden biri onu öldürürse, o aileden asla kaçamazsın."

"Hey, lanet olası!" Damon havlayarak Aydın'a çenesini kapatmasını söyledi. Aydın orta parmağını kaldırarak şakağını ovuşturdu.

Athos amcalarına gözlerini devirdi, dimdik durdu ve babasına ters ters baktı. "Ben kalıyorum," dedi. "Saklanarak ne öğrenebilirim ki? Bana bir gün sensiz hayatta kalmayı öğretmek senin sorumluluğunda."

Michael ona baktı, hepimizin korktuğu ama geleceğini bildiği günle ilk yüzleşenlerin Rika ve kocası olmasını izlerken etrafımızdaki herkes sessizliğe gömüldü.

Athos daha fazla korunamazdı. Genç ve güzel bir kadındı ve biz gittikten sonra bir gün liderlik etmesine yardım edeceği güçlü bir ailenin varisiydi.

Haklıydı. Öğrenmek zorundaydı.

Michael'ın boğazındaki yumru bir yukarı bir aşağı hareket etti ve sonra... masanın altına uzandı ve bir kutu çıkardı, Athos'a uzatmadan önce bir an tereddüt etti.

Kâğıdı açtı ve tıpkı babasınınki gibi kırmızı bir yarım maske çıkardı.

Ama bu plastik bir paintball kaskı değildi. Yüzünün üst yarısını kaplayan ve ağzını serbest bırakan daha hafif, vücuda oturan deri bir kafatasıydı.

Çenesi titredi, gözleri Michael'a dikildi. "Kızıl Ölüm mü?" diye fısıldadı.

Edgar Allan Poe'yu severdi.

Ona gülümsedi, hepimiz masanın altına uzandık ve maskelerimizi ayrı ayrı bölmelerimizden çıkardık.

Kızlar ceketlerini giydiler; Banks siyah kot pantolonunun kalçasında bıçak kemeriyle, Winter şeffaf kırmızı göz bağıyla, Emmy kancalı eldivenleriyle ve Rika sırtında katanasıyla.

Moreau'ların bu gece ne yapacakları hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama Em'in elini tuttum, maskesini takan Athos'a baktım ve kendi elimi diğer yumruğumla kavradım, midem heyecanla yüzüyordu.

Az önce çıktıkları koridorun girişine doğru yürüdük, dışarıdaki kapı sadece otuz metre ötede ormana açılıyordu, sıcaklık damarlarımı doldururken hepimiz maskelerimizi taktık.

"Sen de benim arkamı kolluyorsun," dedi Michael. "Sen benim yanımdasın," diye devam etti Kai.

"Ya da yoluma çıkarsınız," diye bitirdi geri kalanımız.

"Lilith ol," dedi kızlar.

Athos Kızıl Ölüm'ü gözlerinin üzerine çekti, o fısıldarken hepimiz yola koyulduk. "Asla Eve."

SON

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Şeytanın Gecesi Serisi sizin için ödüllendirici bir deneyim olmuştur ve son beş yılda bu dünyaya duydukları heyecan, sabır ve tutku için tüm okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz onu, yani boşluğun çağrısını gerçekten duyan hepimizin onaylanmasına yardımcı oldu.

Birthdays

Michael Julian Crist: 30 Ağustos
Kai Genato Mori: 28 Eylül
Damon Kirsan Torrance: 19 Ekim
William Aaron Paine Grayson III: 9
Mayıs Aydın Markus Khadir: 16 Ekim

Erika Isla Fane: 5 Kasım
Nikova Sarah Banks: 8 Kasım
Winter Sutton Ashby: 19 Ocak
Emory Sophia Scott: 14
Temmuz Alex Zoe Palmer: 16
Aralık

Timeline

Lütfen pendouglas.com adresindeki zaman çizelgesine bakınız.

Hellbent serisinin ilk kitabı üzerinde çalışmaya başladım ve 2021'de size ulaştırmayı umuyorum, bu yıl içinde gelecek birkaç sürprizden bahsetmiyorum bile.

Lütfen yeni yetişkin bağımsız romanım *Tryst Six Venom'a* bir göz atmak için sayfayı *çevirin.*

Tryst Six Venom Sneak Peek

Chapter 1

Clay

Konfetiler havada uçuşuyor ve ben uzanıp kovadan üç tane daha rulo yapılmış tişört alıyorum.

"Daha fazla gömlek!" Krysten'a stok yapması için bağırıyorum.

Caddenin her iki tarafındaki kalabalık tezahürat yaparken şamandıra altımda sallanıyor ve ben basamaktan aşağı atlıyorum, elimi kulağıma götürürken kenarda duruyorum.

"Ah!" diye bağırır küçük kızlar.

"Merhaba Clay!" diye bağırıyor altı yaşındaki minik Manda Cabot. "Merhaba!"

İkiz kardeşi Stella yakalamaya hazır bir şekilde ellerini kaldırırken bana el sallıyor.

Augustine Caddesi'ni kaplayan palmiyelerin arasından esen rahat bir meltem, jean şortumun içindeki çıplak bacaklarımı sıyırırken, saksıdaki pembe lantanalar yolu kaplayan sokak lambalarına asılıyor ve havayı kokularıyla dolduruyor.

Tipik ılık bir Florida kış akşamı. "Gömlek istiyoruz!" Stella ağlıyor.

Kolumu havaya kaldırıyorum, üzerinde kalın gümüş harflerle BIG yazan beyaz tişörtüm parlıyor.

Gülümsüyorum. "Küçük olmak ister misin?" Alay ediyorum. "Evet!" diye haykırıyorlar.

"O zaman duymam gerek!" Ayaklarımı hareket ettirip küçük bir dans hareketi yapıyorum. "Omega Chi Kappa! Haydi!"

"Omega Chi Kappa!" diye bağırıyorlar. "Omega Chi

Kappa!" "Seni duyamıyorum!"

"Omega Chi Kappa!" diye öyle yüksek sesle bağırıyorlar ki süt dişleri neredeyse sallanıyor.

Aman Tanrım. Çok sevimli.

Her ikisini de el altından fırlatıyorum ve kamyon bizi sürünerek çekerken müzik eşliğinde dans etmeye devam ediyorum, şamandıramız her yıl düzenlenen Kurucular Günü'nü kutlayan uzun bir şamandıra sırasının ortasında yer alıyor.

"Birkaç yıl sonra görüşürüz!" Onlara söyledim. "İyi olun ve çalışın!"

"Evet, biz sadece en iyileri alırız!" Amy Chandler yanımda bağırıyor.

Ardından Krysten'ın diğer tarafımdaki cıvıltısı geldi, "En iyisi ol!"

Homurdanıyorum, birkaç tişört daha almak için arkamı dönüyorum. Balonlar kaldırımlar boyunca havada dans ediyor ve ben birkaç paket daha fırlatıyorum, kafamdaki karıncalanmalar Krysten'la birlikte *Swish, Swish'e* senkronize olarak koreografisini yaptığımız küçük numaramızı dans ederken rolümü oynamama yardımcı oluyor.

Kızlarımızın geri kalanı arabanın önünde ya da yanında yürüyor, sokakta bizimle birlikte dans ediyor ve bize bakan her göz kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. İlgi her zaman iyi hissettirir. Kalçalarımı sallarken, sırtımı kamburlaştırırken ve vücudumu sallarken bir şeyden eminim.

Bu işte iyiyimdir.

Kız öğrenci birliğimiz eyaletteki liseler arasında en büyüğüdür ve hizmet ve akademik temelli olsa da, çünkü bizi üniversiteye sokan şey budur, başka nedenlerle de popüleriz.

Yaptığımız işi yaparken nasıl iyi görüneceğimizi biliyoruz.

Kedi tükürüğü araştırmaları için para toplamak amacıyla araba yıkamak, futbol takımının yıllık gözleme kahvaltısına ev sahipliği yapmak ya da Angelica Hearst'ün evini temizlemesine ve çamaşırlarını yıkamasına yardım etmek, çünkü dört numaralı babadan dört numaralı bebeği oldu ve çok bunaldı - kalbine şükürler olsun

-Instagram tarzında hallediyoruz.

Krysten ve ben birkaç tişört daha alıp kalabalığın içindeki

müstakbel küçük kız kardeşlerimize fırlatırken gülerek adımlarımızda duraksıyoruz.

"Ne kadar sarhoş olduklarını görüyor musun?" Krysten nefesinin altında söylüyor. "Yine mi?"

Bakışlarını takip ediyorum, erkek arkadaşı Milo Price'ı görüyorum, arkası dönük beyzbol şapkasıyla gülümsüyor ve terliyor. Kızarmış yanakları bu gece bira içtiğini gösteriyordu.

Callum Ames onun yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş sırıtıyor ve sanki zaten onunmuşum gibi beni izliyor.

Belki de. Her halükarda baloda iyi bir resim olurduk. Sadece bu bile buna değecektir.

Su şişemi kâğıttan palyaço balığının altından çekip çıkarıyorum ve bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı süzülürken yakıcılığı zaten sarhoş edici. Sadece tadı bile sinirlerimi yatıştırıyor.

"Onu öldüreceğim," diye yakınıyor Krysten.

Göz kapakları aşağı sarkıyor. Neredeyse gülecektim.

Zavallı kız. "V-Day sonrasına kadar bekle," diyorum ona.

"Bir randevuya ihtiyacın var." En azından on gün daha ona tutunmak zorunda.

Şişeyi elimden alıp bir yudum içiyor, ben de gömleklerini alıp bekleyen ellere atıyorum.

Müzik ve kahkahalar etrafımızı sarıyor, konfeti tabancası havaya bir bomba daha fırlatıyor - mavi, pembe, gümüş ve altın rengi kar gibi dalgalanıyor.

"Tanrım, bu şey çok iyi." Şişeyi bana geri verdi. "Su gibi akıp gidiyor."

"Günde altmış dört ons içmediğin sürece, anladın mı?" Şaka yapıyorum, bir kadeh daha içiyorum ve yeni favori votka markamın kapağını kapatıyorum, Evian şişemde gizlenmek için mükemmel bir likör.

Yüzünü komik bir gülümsemeyle buruşturuyor, elma yanakları mükemmel ve uzun, kestane rengi saçları başının tepesinde dağınık bir topuz halinde.

"Sensiz ne yapardım ben?" diye takılıyor.

Kıkırdıyorum. "Hepimizin ihtiyacı olan tek şey biraz sevgi..." Eğilip fısıldıyorum, "doğru şişeden."

Gülüyor ve ikimiz de şamandıradan aşağı atlıyoruz, Amy'yi şamandırayı yönetmesi için bırakırken biz de dansın son

nakaratında kızlara katılıyoruz.

Başım boynumdan birkaç metre yukarıda süzülüyor, az önce içtiğimiz "yardım" bana sadece yirmi dakika içinde terleyeceğim doğru vızıltıyı veriyor, ama adımlarıma bir yay koymaya yetiyor.

Callum ve Milo bizi takip ediyor, Callum adım atarken beni izliyor ve gözlerimle onu kızdırıyor. Küçük kızlar bize tezahürat yapıyor, bana bir şeymişim gibi bakıyorlar, birkaç erkek ise birbirlerine yakın durup bana bakıyor ve aralarında fısıldaşıyorlar.

Kolaylaştırıcımızın Pazartesi günü kesinlikle duyacağı şekilde hareket ediyorum ama umurumda değil. Asla anlayamayacakları bir şeyi yüzlerine vuruyorum.

Çünkü daha on iki yaşındayken, bir yarışma sahnesinde bikiniyle kasıla kasıla yürürken bile gücümün ne olduğunu biliyordum. Hiç kafa karışıklığı yok. "Seni seviyoruz Clay!" diye bağırıyordu bazı sınıf arkadaşlarım. gruba liderlik edin ve dansı bitirin.

Gözlerimi kapatıyorum, bizi kaydeden tüm telefon kameralarını ve Clay Collins'in ben gittikten çok sonra bile kalacak olan fotoğraflarını içime çekiyorum. Kim olduğumu benim anlatabileceğimden çok daha yüksek sesle gösterecek görüntüler.

Mezuniyet balosu kraliçesi. Balo Kraliçesi.

Şirin, görünüşüm devam ettiği sürece, ve Omega Chi Kappa'nın sevgilisi.

O benim.

Gözlerimi açıyorum ve hemen kendimi kaldırım kenarında park etmiş bir arabanın camında görüyorum. Elimi kaldırıp sarı saç tutamını yerine itiyorum.

Sanırım hepimiz bir şey olmak zorundayız.

- - -

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Krysten, Callum'un Mustang'inin arka koltuğundan sesleniyor. "Son yirmi dört saattir hiç uyudun mu?"

Yolcu koltuğundan iniyorum ve Milo onun yanına oturup

kolunu ona doladığında ona bir bakış atıyorum.

Dün gece uyudum. Şamandırayı hazırlamayı bitirmek için birkaç saat eksi.

Kapıyı kapatıp üstü açık arabaya yaslanıyorum ve sürücü koltuğunda Callum'un gözleriyle buluşuyorum. "Onu eve sağ salim götürdün mü?" diye soruyorum.

Tanrı bilir, Milo bunu yapamayacak kadar aptaldır. "Belki," diye alay ediyor.

"O zaman *belki* birkaç hafta sonra doğum günü partine gelmeyi düşünürüm." Çantamı omzuma atıp içine giriyorum ve yanaklarımdaki parlak Yunan harflerini temizlemek için bir mendil çıkarıyorum. "Ailenin göl evini hâlâ doğru dürüst gezemedim," diyorum ona. "Gerçekten *büyük* bir duşunuz olduğunu duydum."

Bir gün Heisman ödülünü kabul ettiğinde göreceğimiz o kazanan sırıtışını gösteriyor. "On kişi için yeterince büyük, artı ben."

Evet, tamam.

Orada oturuyor, gözlerinde o kendinden emin parıltı, sanki herkes onun yanında olmak istiyormuş gibi ve benim bunu fark etmemi bekliyor.

"Buraya gel," diye ısrar ediyor.

Yavaşça eğiliyorum, ona doksan veriyorum, böylece bana sadece on vermesi ve hala erkek gibi görünmesi gerekiyor ve beni öpüyor, tekrar tekrar içeri giriyor, geri çekilmeden önce ıslak dili alt dudağımı sıyırıyor.

Kendimi tutuyorum, böylece daha fazlası için koşarak geleceğim.

"Bu gece harikaydın bebeğim," dedi Milo, Krysten'ı sıkarak. "İkiniz de öyleydiniz."

Tekrar ayağa kalkarken Callum'un gözlerini tutuyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Sanırım hoşlarına gitti," diyor. "Benim için dans ediyorsun." Gülümsüyorum, elbise dükkanına doğru geri çekiliyorum.

Arabayı vitese taktı, kalktı ve ben ağzımı silerek etrafımda döndüm.

Öpüşmekten nefret ediyorum. Islak ve salyalı, lanet bir sümüklüböcek gibi ağzımın etrafında uçuşuyor.

Lavinia's on the Avenue'nun kapısını açıp içeri giriyorum ve elimdeki mendili arkamdaki kaldırıma fırlatıyorum.

Carmen sokakları hala yaya trafiği, kafeler ve arkadaşlarıyla açık havada sakin bir gece geçiren insanlarla dolup taşan yerel mekanlar ile dolu. Geçit töreni bir saatten fazla bir süre önce sona erdi ve eşyalarımızı temizlememiz ve Amy'nin babasının şamandırayı trafikten kurtarıp nihayet eve doğru yola çıkarması bu kadar uzun sürmüş olsa da, günüm hala bitmemişti.

Mankenlerin üzerinde elbiselerin sergilendiği butiğe giriyorum, beyaz halının üzerinden geçiyorum ve annemin salonda oturduğu resepsiyon masasının önünden geçiyorum.

Beni fark etti. "Yarın konuşuruz," diyor telefonuna. "Şu an buradayım," diyorum ona, sızlanacağını bile bile.

"Bir saattir bekliyorum." Beyaz minderli yüksek arkalıklı sandalyeden kalkıyor ve telefonunu çantasına sokuyor. "Bir dahaki sefere ara."

Ben yürümeye devam ederken, o da beni takip ederken içimden kıkırdıyorum. Geçit töreninin ne kadar hızlı ilerleyeceğini kontrol edebileceğimden değil.

Arkamdaki giyinme bölümüne girdiğinde altın ve incili bileziği şıngırdıyor ve çantamı boy aynalarının yanındaki sandalyenin yanına bırakıyorum. Yansımada ona bakıyorum, altın kolyemin bronzlaşmış göğsünün üzerine döküldüğünü fark ediyorum, akan, derin V yakalı bluzunda görünüyor.

Derli toplu altın sarısı saçlar, haftada üç kez spin dersine giden poposunu saran mükemmel dikim siyah pantolon ve kesilmiş tırnak etlerine kadar tertemiz. Annemin vücudu en az on iki yıldır şampanya dışında bir karbonhidrat görmedi. Şu anda dondurucuda olduğuna eminim, canlanmak için sadece yumurta ve saç spreyine güveniyor.

On dakika içinde aynanın önündeki yükseltideydim ve annemin benim için tasarladığı sosyeteye takdim elbisesini giyiyordum.

"Ah, Lavinia," diyor, ellerini yanaklarına götürerek beni çevreliyor. "Kendini aşmışsın. Enfes. Bayıldım buna. Detaylar..."

Aynadaki görüntümden başka tarafa bakıyorum, kendimi tutmak için çenemi olabildiğince sıkıyorum.

Yaşlı kadın geri çekilip yaptığı işe bakarken ve son düzeltmeleri ararken annem koşarak yanıma geliyor.

"Clay?" diye ısrar ediyor annem. "Ne düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum, duygularımın boğazımdan taşmasını engellemek için mücadele ediyorum. Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, patlamak üzereyim.

Ne düşündüğüm umurunda değil. Yalan söylememi istiyor.

"Bu, şey..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor, bir homurtu kaçıyor. "O kadar güzel ki. Nutkum tutuldu."

Ve artık bunu yapamam. Aynada beni Scarlett O'Hara'ya benzeten büyük, şişman, çember etekli, kabarık kollu ve belinde aptalca bir fırfır olan canavarlığa bakarken içimden kahkahalar dökülüyor. Bu saçmalığı dikerken Lavinia'nın kahkaha gözyaşlarının elbisenin her yerinde bıraktığı izleri aramak geliyor içimden.

Kamburumu çıkarıyorum, midem sıkışıyor ve onu dizginlemeye çalışıyorum. Annem bana ters ters bakıyor.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kendimi yelpazeliyorum. "Duygularım çılgına döndü. Bunun için çok uzun süre bekledim." Elimi kalbime götürüp kendime geliyorum. "Lavinia, bana eldiven ve inci bir kolye getirebilir misin? Resmin tamamına ihtiyacım var. Çok heyecanlıyım."

Gözlerinin kenarları sıkı bir gülümsemeyle kırışıyor ama başını sallayarak aksesuarları almak için hızla odadan çıkıyor.

Teknik olarak onun hatası değil. Annem tasarımı onayladı.

İkimiz yalnızken annem önümdeki yükseltiye çıkıyor ve elbisenin korsajını bükerek düzleşene kadar sallıyor. "Kek gibi görüneceğimden emindim," diyorum ona, gözlerini yakalamaya çalışıyordu. "Şimdi, neredeyse bir keke benzediğimi söyleyebilmeyi *isterdim.* Hani eroin bağımlıları aşırı doz aldıklarında ağızlarından beyaz bir şey dökülür ya? İşte ben ona benziyorum."

Gözlerimle buluşuyor, elbiseyi çekiştirmeye devam ederken mavisi benimkinden biraz daha soluk. "Mezuniyet balosu elbiseni sen seçtin," diyor. "Ve balo elbiseni de sen seçeceksin. Sosyeteye takdim balosu benim."

Bunu iki yıl önce, o istediğinde halletmem gerektiğini biliyordum.

Elbiseyi üzerime yerleştirirken bedenim sarsılıyor ve omzunun üzerinden aynaya bakıyorum. Sarışın kafasının arkası yirmi yıl sonra rahatlıkla ben olabilirim.

"Beni diğerlerinden ayırt edemeyeceksin," diyorum, ona yalvarmaya olabildiğince yaklaşarak.

Diğer tüm sosyeteye takdim edilecek kızlar beyaz giyecek ve benimkinin kumaşı oldukça güzel olsa da - dantelli ve inci desenli
-Tasarım utanç verici. Tüm sosyeteye takdim elbiseleri Stepford kokuyor.

"Mesele de bu zaten," diyor annem. "Gelenek. Dayanışma. Topluluk. Birlik. Toplumun bir üyesi olarak ortaya çıkıyorsun ve toplum standartlara göre işler." Elleriyle kumaşı düzeltiyor, kırışıklıkları bastırıyor. "Gemiyi sallamanın gemideki herkesi tehlikeye attığını öğrenmen gerekiyor."

Ama tekneler bunun için yapılır.

İçimi çektim, neden bunu ona bırakmaya karar verdiğimden emin değilim. Kendi yolumu buluyorum, çünkü annem savaşlarını seçiyor ve benimle üç dakikadan fazla süren her savaş çok fazla çaba gerektiriyor.

Onunla bu konuda kavga edebilirdim. Belki hala yaparım.

"Xanax ya da başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

İçimden gülüyorum ve başka tarafa bakıyorum. Gigi Collins, millet. Başkan, sosyetik ve okul yönetim kurulu başkanı.

Kollarımı şişiriyor ve sonra bir elini karnıma bastırıyor. "Hmm."

"Ne?"

Dudaklarını büzüyor ve etrafımda dolaşarak inceliyor. "Dört numaraya kadar indirmesini isteyecektim ama altı numara

şimdiden sıktı, değil mi?"

Isı tenime yayılıyor ve çenemi sıkıyorum.

Sandalyenin üzerindeki çantasından telefonu çalıyor ve bana el sallayarak ona doğru yöneliyor. "Bırakalım, sanırım."

Çantasını alıp telefonunu çıkarıyor ve cevaplıyor, yanımdan geçip odadan çıkıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, bekleme alanında okulumun iki ay sonraki Paskalya brunch'ı için bir krep istasyonu kurup kurmamamız gerektiğine dair konuşmalarını dinliyorum.

Kafamı kaldırıp aynadaki kocaman eteğime bakıyorum, sonsuza dek yaşayacak ve yıllar sonra beni rahatsız etmek için geri dönecek olan bu görünümden sıkılmışım.

Eteği kaldırıyorum, beyaz çoraplara ve iğrenç saten topuklu ayakkabılara bakıyorum ve sonra dönüyorum, elbisemin arkasına ve aslında düğme olması gereken iğrenç korse bağına bakıyorum.

Tanrım, o Xanax'ı almalıydım. O benim duygularımı bu şekilde incitirken ben neden onu mutlu etmek istiyorum ki?

Diğer yöne döndüğümde kemere yaslanmış birini görüyorum ve durup Olivia Jaeger'ın gözleriyle karşılaşıyorum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Elinde tül ve kurdeleyle doldurulmuş kanvas çantalar tutuyor, havacı gözlükleri başının üstünde duruyor ve belli ki eğlencesini zapt etmekte zorlanıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Buraya gel," diyorum ona, tekrar aynanın karşısına geçerek.

Çantaları bıraktığını duyuyorum ve bir süre sonra önümden gelip bana bakıyor.

"Etek ucunu iğneleyin," diye talimat veriyorum. "Hala sürükleniyor, o yüzden bir çeyrek inç daha yukarı kaldırın."

Elleri kalçalarında, sanki bir seçim yapıyormuş gibi tereddüt ediyor ve sonra çömelip bileğine sabitlenmiş yastıktan bir iğne çıkarıyor.

Ama o elbiseyi almadan önce, ben ondan çekip alıyorum. "Önce ellerini yıka."

Bana bir bakış attığında başımı sallıyorum.

Yani, gerçekten. Son üç buçuk yıldır eyaletin en prestijli okullarından birine gitmek için her gün St. Carmen'e giden kızın öğrendiği bir şey varsa o da biraz sağduyu olmalı. Marymount'ta bunu kesinlikle öğretiyorlar.

Ayağa kalkarak yuvarlak masaya doğru yürür ve paketten bir mendil çıkararak parmaklarını temizler. Jaeger'lar tırnaklarında yağla doğmuşlardı, bu yüzden tedbirli olmak üzülmekten daha iyiydi.

Tekrar yanıma yaklaşarak yere eğiliyor, at kuyruğundan kurtulan bir tutam saçı yüzüne doğru üflüyor ve etek ucunu katlayarak tutturuyor.

Başımı arkaya yatırıyorum ve saçlarımı başımın tepesinde bir yumruk haline getirip topuz yapıyorum ve orada tutuyorum. Aynada kendimi kontrol ediyorum.

Bir sonraki noktaya geçerken parmakları kumaşı hafifçe çekiştiriyor ve kalbim daha sert atıyor, vücudumdaki her gözenek ani bir terle soğuyor.

Gözlerimi indirdim, ayaklarımın dibinde onu izliyordum.

Kot şortu. Sıkı bacaklarının esmer zeytin rengi teni avizenin ışığında parlıyor. Bakışlarımı dağınık, simsiyah atkuyruğunun üzerinde gezdiriyorum ve alttakini ısırıp işine konsantre olurken dudaklarının kırmızı tonunu görüyorum. Siyah-beyaz kareli fanilası açık duruyor ve altındaki gri tişörtün düşük V'si, pürüzsüz, gözeneksiz teninin arasında dalgalanırken duraklıyorum...

Çenemi kaldırıp tekrar aynaya bakıyorum. Tanrı aşkına, sütyen bile giyiyor mu?

Eteğimi ayak bileklerimi geçecek kadar yukarı kaldırıyor ve bir göz atıyor. "Çoraplarını çıkarmalısın," diyor bana, iğnelemeye geri dönerek. "Ve ayakkabılarını da, bu konuda."

Biraz dönüyorum, omzumu çıkarıyorum ve elbisenin saçlarım açıkken mi yoksa yukarıdayken mi daha iyi göründüğüne karar vermeye çalışıyorum.

"Beyaz bir çöpten moda tavsiyesi almam için dünyanın ne hale gelmesi gerektiğini bir düşünün,

Senin gibi bataklık faresi." diye cevap veriyorum.

Siyah deri, baldıra kadar uzanan botları sevimli ama eminim ki giydiği her şey birilerinin elden düşme kıyafetlerinden aşırdığı şeyler.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve yere bakıyorum, gözlerinde küçük bir parıltı görüyorum. Biraz eğleniyor ama daha çok ona söylediğim tüm saçmalıkları kötü bir gün için aklına not ettiğine dair bir uyarı.

Titriyorum Liv. Gerçekten titriyorum.

"Çorapları çıkarırsam," diye açıklıyorum. "Düzgün giyinmiş olmayacağım. Benim dünyamdaki kadınlar hanımefendidir, Olivia."

"Yine de bacaklarınızda hissedeceksiniz." Tekrar işine dönüyor. "Kendini taşıma şeklini değiştirecek."

"Ne olacak? Çıplak kalçalarımda Mayıs ayında Florida'nın yapışkan, zararlı teri mi?"

Sosyeteye takdim balosu Mayıs'ta. Klimalı ziyafet salonu olmasına rağmen nem kabus gibi olacak. Sanki bir şey biliyor da.

Lavinia ne düşünüyordu ki? Her işletme sahibinin sattığı ilk şey kendisidir. Olivia Jaeger'ın burada çalışıyor olması nasıl bir izlenim veriyor?

"Haklı olabileceğimden mi korkuyorsun?" diye alay ediyor.

Gözlerimi deviriyorum. *Lütfen.* Korktuğum tek şey zamanı boşa harcamak.

Ama orada duruyorum, saçlarımın tekrar sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum ve onu izliyorum. Neden bilmiyorum ama topuğumu tekmeliyorum ve ayağımın topunu dizine koyuyorum.

Kanıtla o zaman.

Durdu. Başını arkaya eğip bana bakıyor, bal rengi gözleri kırpışmıyor.

"Bu elbiseyle eğilemem," diyorum ona.

Eteği elime alıp yukarı doğru çekmeye başlıyorum, dizlerimi geçip jartiyerin çorapları tutturduğu yere kadar.

Bir an daha bakışlarımı tutuyor ve sonra uzanıp klipsleri açıyor.

Parmak uçları bacağımın iç kısmındaki deriyi okşuyor ve etim çakıl taşlarıyla kaplanıyor, her yerim ürperiyor. Bir nefes çekiyorum ve o da gözlerini benimkilere dikiyor, benim kadar hareketsiz.

Sakın durma.

Çenemi kilitliyorum ve o bana bakıyor, sıcaklık yanaklarıma yayılıyor.

Tepkimi gizlemeye çalışarak, "Bütün gün bekleyemem," diye söylendim.

Göğsü yavaşça inip kalkıyor, sonra çorabı bacağımdan aşağı sıyırıp ayağımdan çıkarıyor, ardından diğerini, iki ayakkabımı da naylon çoraplarla birlikte yere seriyor.

Yakındaki bir rafa doğru yürüyüp topuklu ayakkabılara göz atıyor ve aynanın yanındaki sandalyeyi işaret ederek bir çift alıyor.

O yere çöküp elbisenin altında sağ ayağımı ararken, ben de buna müsamaha göstererek yükselticiden inip oturuyorum.

Topuklarını giyerken eteğini tekrar yukarı kaldırıyorum, bakmayı reddettiği için neredeyse eğleniyorum. Bakmak istediğini biliyorum. Benim bacaklarım da en az onunkiler kadar güzel. Tek fark, o sadece kendisine ait olmayanlara bakmayı seviyor.

Bu yıl lakros takımının kaptanı olarak bana katlanması inanılmaz, özellikle de muhtemelen daha iyi bir oyuncuyken ve ben ona hiçbir şeyi kolaylaştırmamışken.

Ama durum bu. Çaba, odaklanma, sıkı çalışma... Benim gibi şanslı olduğunuzda çok az şey ifade ederler. Azizler bataklık pislikleriyle karışmaz.

Topuklu ayakkabıları bana giydirirken ona bakıyorum; yüzünde, kulağıyla yanağının çukuru arasındaki küçük ben, tenindeki altın rengini ortaya çıkarıyor. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ayağımı tekrar yere koyuyor ve ben de nefes alarak ayağa kalkıp tekrar yükselticiye yöneliyorum. Elbise artık çıplak olan bacaklarımın hassas derisine sürtünüyor ve sanki vücudumun her santimi canlı ve kendisinin farkında.

Sanki yatağımda çıplakmışım da sadece çarşafları hissediyormuşum gibi. Isınıyorum.

Eteğimi kaldırıp aynaya bakıyorum, ince, mücevherli askılı altın topuklu ayakkabılar tenimi parlatıyor ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, çünkü diğer ayakkabılardan çok daha iyi hissediyor ve görünüyorlar.

Ancak...

"Elbiseye uymuyorlar," diyorum ona. "Ama giydiğin boktan şeylere bakınca bu konuda bu kadar kötü olmana hiç şaşırmadım."

O ellerini kalçalarına dayamış öylece dururken, ben sırtıma uzanıp korseyi çözmeye çalışıyorum.

"Haklısın," diyor. "Artık yeni bir elbiseye ihtiyacın var." Neredeyse homurdanacaktım. Bu konuda hemfikiriz.

Korse hareket edemeyeceğim kadar sıkı olduğu için bağcıklara ulaşamıyorum, ellerimi kalçalarıma koyarak dönüyorum.

"Çöz onu."

Ayağa kalkıyor, yayı çekiyor ve korseyi gevşetiyor, böylece onu aşağı itip vücudumdan çıkarabiliyorum.

"Lavinia'ya söyle, tadilat bitince beni arasın," diye talimat verdim, "ve bir beden küçültmesini söyle."

"Sana tam uyuyor."

"Dörde kadar lütfen," diye kestirip atıyorum elbiseyi yerden kaldırırken. "Ve bu çiçeği çıkar." Korsenin ortasındakini tutuyorum. "1982'den kalma gelinlikleri yeniden mi tasarlıyoruz?"

Ama dikkatini vermiyor. Geride durup bana bakıyor ve dönüp aynadaki yansımamı kontrol ettiğinde bakışlarını takip ediyorum.

Basit çember etek etrafımı sarıyor, ince ve fiyonk, fırfır ve dantelden yoksun, askısız beyaz büstiyer korse göğüslerimi neredeyse çok sıkı sarıyor ve karnımı örtüyor, onunla eteğim arasında bir inç deri bırakıyor.

İç çamaşırı oldukları belli olmasaydı, biraz seksi olabilirlerdi.

Çember eteğimi tekrar yukarı kaldırarak çıplak bacaklara ve ayakkabılara bakıyorum, Liv'in gülümsemesi benim hissettiğime benziyor.

Sanırım böyle bir şeyle yaşayabilirim.

"Senin için yapabilirim," diyor. "Ama daha iyisini."

Elini karnıma koyarak içeri giriyor ve ben kalbimdeki çarpıntıyı görmezden geliyorum.

"Belki burada biraz nakışla biraz transparan olabilir," diye açıklıyor, "onları bir araya getirin ve boyut kazandırmak için biraz katmanlayın. Ayakkabıları tamamlamak için hafif ve ince altın vurgularla bedeni sıkılaştırın..."

Aynada kendime bakarken bunu kafamda canlandırıyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, izin verirsem bunu başaracağından hiç şüphem yok ve hatta buna bayılırım.

Eğer izin verirsem.

Gözlerini tekrar bana çeviriyor, önümde duruyor ve giysilerimi aşağı yukarı inceliyor.

"Aynı beyaz tonunda tutabiliriz." Kolumdaki elbiseyi işaret ediyor. "Mükemmel bir renk, gerçekten."

Gözlerimin içine bakıyor, bana ölümüne bakıyor.

"Balodan sonra arabanın arka koltuğunda her tarafınıza boşalırken döl lekesini bile görmeyeceksiniz" diyor.

Midemde her zaman var olan düğüm daha da sıkılaşıyor ve bakışlarını sabit tutuyorum. Affedersiniz?

"Çünkü sizin dünyanızdaki kadınlar böyle şeyler hakkında konuşmaz." Ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor ve fısıldıyor: "Siz sadece gözyaşları içinde eve gidiyorsunuz ve titreşimli duş başlığıyla Tanrı'nın küçük, tatlı güneyli kızların yapmasını istemediği şeyleri yapıyorsunuz."

Kanım buz gibi akıyor ve dişlerimi sıkıyorum, parmaklarımı yumruk haline getirirken nefesinin sıcaklığı dudaklarıma düşüyor.

"Bu gece dene," diye alay ediyor, ağzıma bakarak. "Hoşuna gidebilir."

Nefes almayı kesiyorum, bacaklarımın arasındaki nabız zonklamaya başlıyor.

Elbiseyi elimden kaptığı gibi geri adım atarken onu izlerken nefesimi içime çekiyorum

kalkıyor ve gitmeye başlıyor. "Okulda görüşürüz Clay," diyor.

Tryst Six Venom'a bakın - yakında *geliyor*!

Acknowledgments

Okurlara - Yıllar boyunca gösterdiğiniz tüm yardım ve destek için çok teşekkür ederim. Sizlerle çevrimiçi olmayı, eğlenmeyi ve sosyalleşmeyi seviyorum, ancak sosyal medyanın beni içine çekmenin komik bir yolu var ve farkına bile varmadan öğlen oluyor! Bu boşa harcanan bir zaman değil, ancak zamanımı nasıl harcadığım konusunda ne kadar disiplinli olursam hedeflerime ulaşma ve düzenli kalma konusunda o kadar başarılı olduğumu fark ettim. Çevrimdışı kaldığım uzun sürelere katlanan sizlere teşekkür ederim. Birinin sürekli paylaşım yapmıyor olmasının harika şeyler olmadığı anlamına gelmediğini anlıyorsunuz.

Ayrıca bu bahar ben çevrimdışıyken e-posta göndererek öykülerimi ne kadar beğendiklerini ve "beynimi ne kadar sevdiklerini" söyleyen herkese teşekkür ederim. Bu beni gülümsetiyor ve yaratıcılığımı korumama yardımcı oluyor. Sırada ne olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

Aileme - geçen yıl çok fazla şey üstlendiği için kocama. Ciddiyim. Tanıştığımızdan bu yana aramızdaki roller kesinlikle değişti ve bu kadar çok şeyi halletmek için burada olduğun için minnettarım, böylece sevdiğim işi yapmak için zamanımı iyi kullanabiliyorum. Dört ay önce aldığımız bulaşık makinesini hala nasıl çalıştıracağımı bilmemem muhtemelen saçma, bu yüzden bilmeni isterim ki... Artık bana kendi tabaklarımı temizletmeye başlayabilirsin. Kitap bitti!

Ve AydanCakes'e - kızıma, tıpkı annesi gibi güçlü tekmeleri ve tuhaf dans figürleri olan kızıma... Seni çok seviyorum. Karantina süresince evde kaldığın ve online eğitim için işbirliği yaptığın bu süre boyunca harika olduğun için teşekkür ederim,

ve arada bir Uno'yu kazanmama izin veriyorsun. Scrabble'da beni asla yenemezsin, çünkü ailedeki YAZAR benim. Boo-yah.

Dystel, Goderich & Bourret LLC'ye bu kadar kolay ulaşılabilir olduğunuz ve her gün büyümeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Daha mutlu olamazdım.

PenDragons'a- Tanrım, hepinizi çok özledim. O kadar çok gün oldu ki, özellikle de karantinaya girdikten bir ay sonra, sizinle biraz zaman geçirmek için yanıp tutuşuyordum. İnsanlara ihtiyacım vardı ve benim garantili mutlu yerim olduğunuz için gerçekten minnettarım. Bana bir kabile verdiğiniz ve sevdiğim hikayeleri onayladığınız için teşekkürler.

Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Kristi Grimes, Lee Tenaglia ve Claudia Alfaro'ya - muhteşem Facebook grup yöneticilerine! Okurlar ve benim için bir topluluk oluşturmak adına özgürce harcadığınız zaman ve enerji hakkında ne söylesek azdır. Özverilisiniz, harikasınız, sabırlısınız ve size ihtiyaç var. Teşekkür ederim.

Vibeke Courtney'e - attığım her adımı ince dişli bir tarakla inceleyen bağımsız editörüme. Bana nasıl yazacağımı öğrettiğin ve her şeyi düzgün bir şekilde ortaya koyduğun için teşekkür ederim.

Charlene Tillit'e - Fransızcamı kontrol etmek için müsait olduğunuz için teşekkür ederim! Çok yardımcı oldunuz.

Özellikle Instagram'da kitaplar için sanat yapan ve hepimizi heyecanlandıran, motive eden ve ilham veren tüm harika okuyuculara... her şey için teşekkür ederim! Vizyonunuzu seviyorum ve çevrimdışıyken bir şeyleri kaçırırsam özür dilerim.

Tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara - isimlerini sayamayacağım kadar çoklar ama kim olduğunuzu

biliyorum. Gönderileri görüyorum ve

etiketler ve yaptığınız tüm sıkı çalışmalar. Boş zamanlarınızı okuyarak, inceleyerek ve tanıtarak geçiriyorsunuz ve bunu ücretsiz yapıyorsunuz. Sizler kitap dünyasının can damarısınız ve siz olmasanız kim bilir neler yapardık. Yorulmak bilmeyen çabalarınız için teşekkür ederim. Bunu tutkuyla yapıyorsunuz, bu da her şeyi daha da inanılmaz kılıyor.

Tüm yazarlara ve yazar adaylarına, paylaştığınız öyküler için teşekkür ederim; bunların çoğu beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okuyucu ve standartlarınıza uymaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın, yaratın ve asla durmayın. Sesiniz önemlidir ve kalbinizden geldiği sürece doğru ve iyidir.

About the Author

Penelope Douglas, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarındandır. Kitapları on beş dile çevrilmiştir ve *Fall Away Serisi*, *The Devil's Night Serisi* ve *Misconduct, Punk 57, Birthday Girl* ve *Credence* adlı bağımsız kitapları içermektedir. Lütfen 2021'de *başlayacak olan Hellbent Serisi'ni (Fall Away Spin-Off) ve* şu anda üzerinde çalışılan *Motel* ve *Tryst Six Venom adlı bağımsız kitapları* bekleyin!

Bir sonraki yayınından haberdar olmak için takip edin:
http://amzn.to/1hNTuZV
Veya yeni bir kitap yayınlandığında uyarı almak için DOUGLAS yazıp 474747'ye gönderin!

Sosyal medyada takip edin!
Spotify: https://open.spotify.com/user/pendouglas
Instagram: https://www.instagram.com/penelope.douglas/
BookBub: https://www.bookbub.com/profile/penelope-douglas
Facebook:
https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor
Twitter: https://www.twitter.com/PenDouglas
Goodreads: http://bit.ly/1xvDwau
Web sitesi: https://pendouglas.com/ E-posta: penelopedouglasauthor@hotmail.com

Ve tüm hikayelerinin Pinterest panoları var!
https://www.pinterest.com/penelopedouglas/